

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

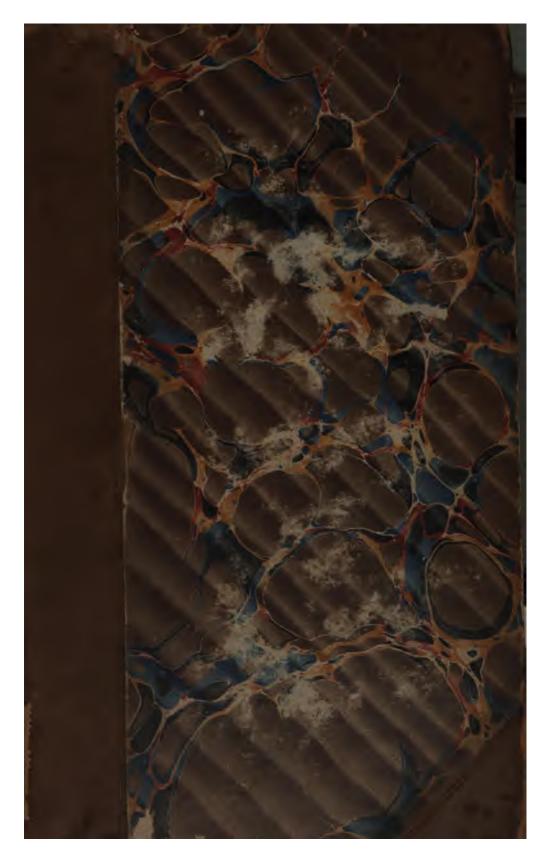
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

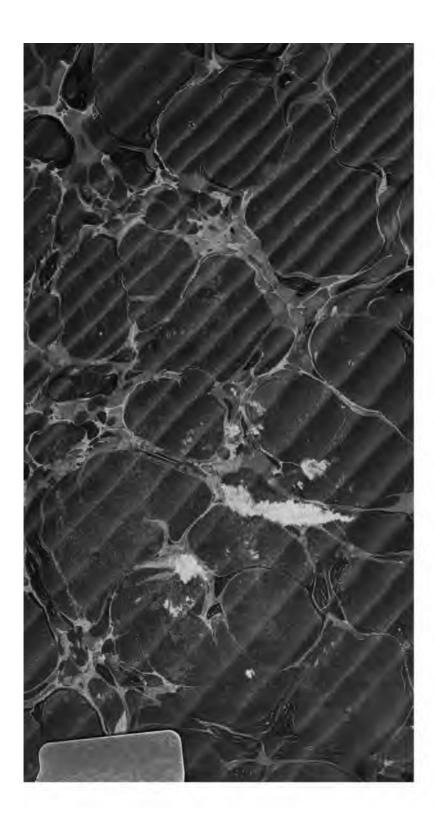
We also ask that you:

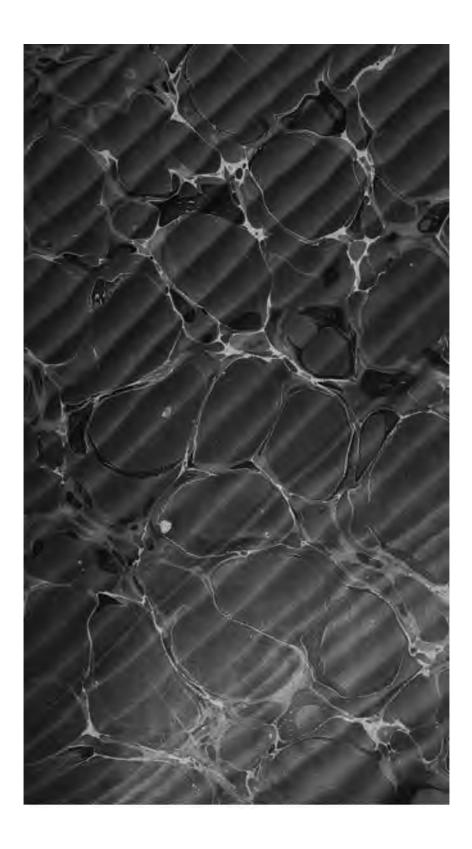
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + Refrain from automated querying Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

W 216

• , . • • . * . -

ÆSCHYLI

TRAGŒDIÆ

QUÆ SUPERSUNT.

RECENSULT

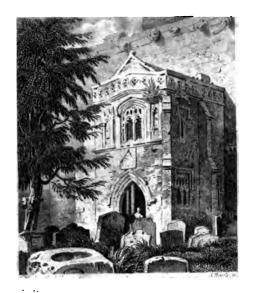
VARIETATE LECTIONIS,

EI

COMMENTARIO PERPETUO

ILLUSTRAVIT

CHR. GOD. SCHÜTZ.

VOL. I.

OXONII:
(MPENSIS ROBERTI BLISS.
1810.

Excudebat N. Bliss, Ozonic

PRÆFATIO.

Cum libellum commentationum in Agamemnonem Æschyleum, aute aliquot annos editum, non displicere vidissem viris doctis, quibus ut probaretur, vehementer optassem, alacrior factus sum, ad editionem omnium, quæ ætatem tulerunt, principis Tragicorum reliquiarum, quam octo abhinc annis institueram, perficiendam, cujus nunc quidem volumen primum e manibus dimittere non possum, quin de consilii, quod secutus sim, ratione, ac de subsidiis, quæ mihi profuerint, benevolos lectores breviter admoneam.

Ac primum quidem, cum omnium, quæ ad Æschylum illustrandum seu ipse observassem, seu ex aliorum libris enotassem, rudem quasi et indigestam farraginem oculis perlustrarem, quam potissimum in seligenda ac disponenda hujus editionis materia viam ac rationem tenerem, diu multumque dubitavi. mero claris etiam scriptorum antiquorum editoribus hoc accidisse videbam, ut, quid lectorum commodis, vel studiosorum desideriis, vel emtorum denique rationibus deberent, aut nunquam cogitaverint, aut certe parum curaverint. Quid enim omnino, ut editori commodius, ita lectoribus molestius esse potest, quam, ut in Stanleiana editione factum, priorum editorum integras animadversiones sic in chartam conjici, ut primum v. c. Robortelli, deinde Stephani, tum Canteri, postremo novi editoris notæ se ordine excipiant; ut, si quis, quid ad hunc vel illum versiculum interpretes forte adnotaverint, scire cupiat, sex locorum intervallis, et frustra quidem plerumque, librum misere volvendo ac revolvendo quærcre cogatur? Quid deinde Græcarum litterarum studiosis, Tragicum nostrum cognoscere cupientibus, minus con-

ducibile est, quam sine delectu, quæcunque superioribus interpretibus in mentem venerint, sive vera, sive falsa sint, in unum quasi corpus, collatis undique membris, redacta, legentium oculis obtrudi, præsertim si in tanta conjectaneorum mole, plurimis tamen locis, iisque difficillimis, ut sæpe factum est, se desertos esse videant, atque, ut Tantalus aquas in aquis, sic commentarium in commentario quærant? Quid denique emtoribus iniquius aut acerbius accidere potest, quam si iis hæc necessitas imponatur, ut propter paucas animadversiones, quibus ægre careant, multo major inutilium rerum acervus bona sit pecunia redimendus? Ut e. c. ante hos octo et triginta annos Pauwius fecit, qui Stanleianam editionem, ne vitiis quidem operarum correctis, repetitam, nec melius, quam antea fuerat, adornatam, futili ac tædioso commentario, (sic enim jure Brunckius V. C. appellat,) oneravit magis quam ornavit. Tale editionum genus, utut plurima in iis bona insint, propagando inter eruditos homines Græcarum litterarum studio parum prodesse certo scio, meliusque, quamvis minus gloriose, de eo mereri arbitror, qui curent, ut correcta, quæ merum textum auctorum habeant, exemplaria, exiguo pretio venalia in manus studiosorum veniant, quod, ut alios præteream, laudabili instituto nuper facere cœpit Societas Bipontina.

Omnino autem de adornandis veterum scriptorum editionibus et ad certum finem justumque consilium exigendis nemo aut judicavit acutius, aut salubrius præcepit, quam celeberrimus ille, quem exteri Germaniæ, populares Gottingæ gratulantur, Heynius, qui cum sæpe de ea re in Ephemeridibus academiæ, quam ornat, litterariis admonuit, tum in Virgilii potissimum ac Tibulli editione verissimum et criscos fructuosæ, et commentarii doctis pariter ac studiosis profuturi exemplum edidit. Cujus quidem species sic animo meo insedit, ut in adornandis atque exponendis iis, quæ ad Æschylum emendandum et interpretandum clarissimi cultiorum Europæ populorum Philologi contulissent, vel ipse lectione, qua multis, aut ingenio, quo plurimis me inferiorem esse sentio, reperissem, illam, quasi exemplar quoddam, respicerem, ad camque mentem ac stilum dirigerem. In quo, quantum opera ac diligentia assecutus sim, alii videant; me enim prima sequentem, etiamsi in multo inferioribus constiterim, vel sola melioribus consiliis parendi voluntas consolabitur.

Collatis itaque ac diligenter excussis Æschyli tragædiarum editionibus ad unam omnibus primum hoc egi, ut textum melius ac rectius, quam in superioribus factum esset, constituerem. Atque in tribus quidem primis tragædiis, multa quæ ipse observaveram, occupavit, plurima autem alia, in quæ forte absque eo nunquam incidissem, suppeditavit Brunckii V. C. excellens ingenium, insignis diligentia, doctrina vero admirabilis. Non tamen ejus recensionem ita secutus sum, ut nunquam discederem; subinde potius aliam viam et rationem mihi magis placere candide professus sum. Cum enim, quid Æschylus vere scripserit, non quid scribere potuerit debueritve, unice sit editori quærendum, conjectura textum emendandi prolubium his quidem finibus coercendum esse putavi, ut, nisi conjector se Æschyli manum ingenio suo assecutum esse certissimis argumentis nobis persuaserit, antiqua codicum MStorum lectio, etiamsi falsitatis indiciis se ipsa satis prodat, in textu relinquatur.

Præter varietatem lectionis e Codd. a Brunckio aliisque collatis accedunt in hac editione quatuor librorum MStorum lectiones, Mosquensium duorum, quorum alter Prometheum vinctum, et Septem adv. Thebas, alter præter has tragædias etiam Persas continet; Vitebergensis, qui easdem tres tragædias, et Guelferbytani, qui omnes complectitur. Mosquensium et Vitebergensis excerpta singulari Cel. Matthæi, felicis hymni antiqui in Cercrem repertoris, humanitati atque benevolentiæ debeo. Antequam vero ca in manus venirent, programmate jam utebar Zounii V. Cl. Prof. Gr. Litt. Viteb. quo eundem codicem Vitebergensem, judicio etiam sæpe de lectionibus interposito, accurate recensuit. Guelferbytani autem usum a Serenissimo Duce Brunovicensi, intercessione humanissimi ac doctissimi Langeri, inclytæ Bibliothecæ præfecti, cum jam prelo commissum esset primum textus Græci volumen, impetravi. Non enim ab initio mihi propositum erat, Codicum Manuscriptorum subsidia ambitiose conquirere, sed, si quædam ultro aut sine magnis impensis mihi offerrentur, ea non negligere. Veruntamen, omnes hi codices nimis recentes sunt, ita ut parum aut nihil inde Æschyli textus ad integritatem profecerit; et si quas hic ibi bonas lectiones in tribus prioribus tragocdiis habcant, eos jam ante e Regiis Parisiensibus eruit Brunckii sollers industria. Ceterum vel hoc nomine

doctis viris, qui istorum codicum mihi copiam fecerunt, gratias mecum habebunt Æschyli lectores, quod semel diligenter excussis ejusmodi libris, alii supersedere cadem opera possunt, cum sciant nihil amplius ad emendandum textum præsidii ab iis expectandum esse.

Varietatem lectionis, laudabili nonnullorum editorum exemplo, a Commentario separavi; judicium de lectionibus, quotiescunque necessarium videretur, interposui, ubi eo paucis defungi licebat; in aliis lectores ad Commentarium, ne bis eadem dicenda essent, ablegavi. Lectionem, quam veram et genuinam esse aut certis rationibus, aut saltem verisimillimis, mihi persuaseram, in textum recepi; ubi res incerta esset, vulgatam lectionem intactam reliqui. Ingeniosis aliorum emendationibus sæpe honorem hunc habui, ut in textum reciperem; in meis, de quibus penes alios arbitrium esto, parcius, ut æquum erat, isto editoris jure aut licentia usus sum.

In Commentario, quicquid ad intelligendum poëtæ sensum, ad venustatem elocutionis seu inventionis calliditatem percipiendam, denique ad earum lectionum, quæ arctiore nexu cum ipso verborum sensu junctæ essent, veritatem discernendam pertineret, inclusi, sive meum id esset, sive alienum. Aliena vel ipsis auctorum verbis, nomine eorum laudato, concepta exhibui, vel brevitatis causa, recisis ambagibus, in compendium redacta, ne hic quidem celata auctoritate, proposui. De nostra quidem opera dicere, non est verecundiæ aut tenuitatis nostræ; quamquam speramus, eam nec studiosis juvenibus inutilem futuram, nec plane indignam esse, quam hic ibi doctiores etiam arbitri cognoscant. Sed ut ab ipso commentario varietatem lectionis segregavimus, sic duplex etiam observationum genus ex eo circumcidendum esse duximus: alterum, quod in copiosiore, quam ad sensum recte intelligendum opus esset, singulorum vocabulorum ac phrasium illustratione versaretur, id quod multo melius et commodius lexico Æschyleo, quod uberrimum et plenissimum erit, inseri arbitrati sumus; alterum, quod ad scriptorum aliorum cum Æschylo comparationem pertineret; e quibus ea tantum in ipso Commentario contulimus, quæ sive ab aliis jam observata, sive propius cum sensus intelligendi necessitate conjuncta essent. Reliqua vero, que haud pauca ex Græcis Romanisque scriptoribus enotavimus, in quibus ii vel citarunt Æschyli versiculos, vel imitati sunt Tragicum nostrum, vel saltem similem imaginum et sententiarum conformationem secuti, hæc omnia secundum ordinem tragædiarum et versiculorum, ad modum Virgilii a Fulvio Ursino cum græcis scriptoribus collati in singulare apparatus historici caput conjecimus. Quam quidem rationem nisi tenuissemus, injuriam fecissemus iis lectoribus, qui ipsum Æschylum cognoscere et intelligere, non autem Æschyli occasione grammaticis disputationibus vacare, aut aliorum scriptorum collatione distincri volucriut. Quorum ut maximum numerum esse credibile est, ita minime erat committendum, ut iu ipso lectionis cursu tot ambagibus distraherentur, et quamvis nolentes e recta via ad diverticula et anfractus abriperentur. Quo consilio etiam longius culas quasdam disputationes Excursibus complexi sumus, ad finem Commentarii ad singulas tragædias rejectis, in quo lectores Virgilii editionis Heynianæ imitationem agnoscent, quamquam eam, quæ illius viri excursibus inest, eruditionis copiam magnopere (facile enim prævideo) desiderabunt.

Fragmentorum Æschyli collectionem pleniorem, et nuns primum satis emendatam atque illustratam, quarto editionis tomo subjiciemus.

Scholia Græca quam plurimis locis correcta sic edemus, ut brevibus notulis de pretio iis statuendo subinde lectores admoneantur.

In apparatu historico, primum Æschyli vitam enarrabimus; ubi simul de Tragædiarum ejus charactere, variisque in arte scenica inventis universe disseremus; deinde metrorum rationes exponemus; post de Æschyli tragædiarum Codicibus MStis, Editionibus, Criticorumque veterum et recentiorum de Æschylo sive meritis sive judiciis agemus; postremo, ut diximus, Æschylum cum reliquis Græcorum tragicis, aliisque, Latinis quoque scriptoribus, parcius autem cum recentioribus poëtis sive exteris, sive popularibus, comparabimus.

Deinde præter Indicem rerum historicum et geographicum accedet lexicon Æschyleum, in quo non solum e septem Tragædiis, quæ aut integræ, aut saltem paucis tantum versibus mutilæ ad nos pervenerunt, sed etiam e fragmentis deperditarum, ordine elementari colligetur, atque ubi opus fuerit, illustrabitur Græcitas Æschylea, quod, qui Æschylum non tantum ut poëtam, sed etiam ut Græcæ linguæ antiquum auctorem legere voluerint, haud sine fructu consulturos esse speramus.

Ad externam hujus editionis formam quod attinet, nec diligentem vitiorum typographicorum correctionem, nec typorum elegantiam, nec denique chartæ candorem, æqui lectores desiderabunt, præsertim si pretii, quo venditur, mediocritatem reputaverint. Erat enim instituti nostri curare, ut iis etiam emtoribus, quibus haud magnam in hoc genus litterariæ supellectilis pecuniam erogare licet, editio nostra inserviret, nec tamen ob nimiam externi cultus negligentiam a beatoribus fastidiretur. Scr. in Academia Jenensi a. d. viii. April. CIOIOCCLXXXII.

CHR. GODOFR. SCHÜTZ.

NOTARUM,

QUIBUS IN RECENSENDA LECTIONIS VARIETATE USI SUMUS, EXPLICATIO.

- Ox. Codex Oxoniensis, continens Prometh. et Sept. adv.
 Theb. a Stanleie collati.
- Ar. Codex Arundelianus, continens tres priores tragodias.
- Cod. Reg. A. Codex bombycinus Bibl. Regiæ Paris. No. 2884.

 continens tres primas Æschyli tragædias, et Sophoclis
 Antigonen.
- Cod. Reg. B. Codex bombycinus ejusd. bibliothecæ No. 2787. continens easdem Æschyli tragædius.
- Fitch. Codex Vitebergensis, cujus V. L. recensuit in programmate nuper edito Cl. Zeunius; chartaceus, seculo circiter xiii. scriptus, qui praeter alia continct tres Æschyli tragædias priores, in principio Promethei usque ad versum 268. mutilus.
- Masq. 1. Codex Mosquensis seculo xiv. aut xv. scriptus, chartaceus, bibliothecas Sanctiss. Synodi, 4to, No. cclix. in foliis coxxI. Æschyli Prometheum vinctum, septem adv. Thebas, Persas, Euripidis Hecubam et Orestem continens.
- Mosq. 2. Ejusdem bibliothecæ 8vo. No. cccxcrr. chartaceus, folior. ccx. seculo xv. aut xvi. scriptus. Continet Sophoclis Ajacem et Electram cum Æschyli Prometheo et Septem adv. Thebas. Utriusque excerptam lectionis varietatem Cel. Matthai humanitati debemus.
- Guelferb. Codex bibliothecæ ducalis Guelferbytanæ, chartaceus, seculo xiv. aut xv. scriptus, omnium tragædiarum, in Agamemnone musilus.

 Pleniorem horum codicum descriptionem dabimus in apparatu historico ad Æschylum.
- Codices ab Askewio collati.

Hi tantum in Commentario ad Septem adversus Thebas memorantur; corum enim V. I.., quantum ad istam tragædiam pertinent, Cl. Askew cum Joh. Burtono wirtaleyias sive tragædiarum græcarum delectus editore communicaverat, cujus ex editione ii. a Thoma Burgess Oxonii 1779. curata enotavimus. Sunt autem qui sequuntur:

- Mcd. MS. Membran. in bibl. Laurent. Medicea in pluteo xxxii. No. 9. vetustus, quo P. Victorius usus est.
- Colb. 1. Bombycinus in bibliotheca Colbertina Lut. Par. No. 4016. Szeculo circiter xv. scriptus.
- Colb. 2. Bombycinus in bibl. Colb. scriptus anno 1299. ut patet ex notula calci subjects.
- Ask, A. Bombycinus in bibl. reg. Galliar. No. 3320. Sec. xiv.

- Ask. B. Chartaceus in eadem bibl. bonæ notæ.
- Ask. C. Chartaceus in bibl. Reg. Gall. No. 333. vetustus.
- Ask. D. MStus in charta eleganter exaratus olim manu Jani Lascaris in bibl. Reg. Gall. No. 3521.
- Ask. a. MS. Chartac in bibl. Cl. Askew, annos habens circiter 500.
 Præter hos a Burtono etiam citantur Codex Baroccianus 4. in bibl. Bodlei.
 et Seldenianus.
- Ald. Editio Æschyli tragg. Aldina Venet. 1518.
- Rob. Editio Franc. Robortelli Venet. 1552.
- Turn. Editio Adr. Turnebi Paris. 1552. 8.
- Vict. Editio Petri Victorii ex officina Henr. Stephani, adjunctis hujus observationibus, Paris. 1557.
- Cant. Editio Guil. Canteri Antwerp. 1580. 12.
- Stanl. Notæ Thomæ Stanleu in editione ejus tragædiarum Æsehyli, quæ textum Canterianum repetiit, Lond. 1663. fol.
- Pauw. Notæ Jo. Cornel. de Pauw, adjectæ Stanleii editioni ab eo duobus voll. 4. repetitæ Hagæ Com. 1745.
- Arnald. Georgii d' Arnaud specimen animadversionum criticarum ad antiquos scriptores gravos, nominatim Anacreontem, Callimachum, Hephastionem, Herodotum, Xenophontem et Æschylum, Harling. 1728.
- Abresch. Frid. Ludov. Abreschii Animadversionum ad Æschylum libri duo. Medioburgi 1743. Earund. liber iii. Zwollæ 1763. 8.
- Heath. Benj. Heath notæ sive lectiones ad Æschyli, Sophoclis, Euripidis quæ supersunt dramata, dependitorumque reliquias. Oxon. 1761. 4.
- Morell. Αἰσχύλου Προμηθεὺς δισμώτης, cum Stanleiana versione, Scholiis a'. β'. et γ'. ineditis, amplissimisque variorum notis, quibus suas adjecit, nec non scholia de metro ac anglicanam interpretationem, Thomas Morell, Lond. 1773. 4.
- Burton et Burgess. Insuraloyía sive tragediarum gracarum delectus cum adnotatione Johannis Burton. Editio altera. Cui observationes, indicemque Gracum longe auctiorem et emendatiorem adjecit Thomas Burgess. Tomi ii. Oxon. 1779. In secundo tomo insunt Æschyli Septem adv. Thebas.
- le Grand. Lucæ le Grand Specimen observatorum in Æschyleo Agamemnone, Basil. 1778. 8. Hic ibi aliæ quoque doctissimi viri memorantur conjecturæ mecum per litteras communicatæ.
- Brunck. Æschyli Tragædiæ Prometheus, Persæ, et Septemadv. Thebas, Sophoclis Antigone, Euripidis Medea; ex optimis exemplaribus emendatæ (cura Rich. Fr. Phil. Brunck). Argent. 1779.

De omnibus his editionibus aut animadversionum libris copiosius exponetur in apparatu historico.

ÆSCHYLI

PROMETHEUM VINCTUM.

ARGUMENTUM TRAGGEDIÆ.

PROMETHEUS cum Jovi genus humanum exstinguere volenti se opposuisset, multisque beneficiis affecisset miseros mortales, in quibus hoc primarium crat, quod ignem de colo furatus lis divisisset, iratus Jupiter tradidit eum Vulcano, numinibusque que appellantur Konros nal Bia, h. e. Robur et Vis, jussitque cum in rupe quadam Scythica religari, et clavis affigi. In scenam igitur prodeunt Prometheus captivus, comitibus Vulcano, clavos trabales, cuncos catenasque ferente, item Robore ac Vi acerbis immitibusque supplicii exactoribus. Hi Vulcanum propter generis affinitatem Promethei misericordis captum, ideoque a crudeli pœnæ ministerio refugientem, cunctantemque urgent, impellunt, ac nisi mandata exsequi properet, Jovis iram minantur. Victus necessitate Vulcanus b Prometheum ad rupem præruptam et scopulosam affigit. Ille præsentibus supplicii exsecutoribus neque vociferatur, neque ingemiscit, sed omnem e cruciatibus dolorem premit atque continet, nec prius, quam isti discesserunt, silentium clamore et lamentatione rumpit . Mox tamen ad fortitudinem suam redit, animumque perturbatum fati necessitate, conscientiaque immortalitatis suæ consolatur 4. Hæc secum reputanti superveniunt Nymplus Oceanitides, ferramentorum, quibus Vulcanus Prometheum affixerat, strepitu excitæ, curruque alato per uërem advectæ . Quibus postquam se Promethei eventum fortunamque miserari, ac de futura ejus conditione sollicitas esse significassent f, causas pome sciscitantibus s, Prometheus, quam bene de Jove meritus fuerit, et quomodo propter beneficia generi humano tributa iram sibi

^{*} v. 1. sqq.

* v. 54. sqq.

* v. 87.—100.

* v. 101. sqq.

e v. 114. sqq. f v. 127—192.

ejus et pœnam contraxerit, enarrat h. Interea Oceanus quoque ad visendum Prometheum venit, equo alato, seu alite quadrupede, quem gryphem interpretantur, vectus i. Is flebilem propinqui casum deplorat, eumque a pertinacia abducere, et ut animi ferociam compescat, seque præpotenti Jovis numini submittat, persuadare cupit k. Imo se ipsum fortunarum ejus deprecatorem apud Jovem futurum profitetur. Ille vero tantum abest, ut amici voluntatibus obtemperet, ut potius iter ad Jovem, cui se Oceanus obtulerat, ultro ei dissuadeat, seque deorum regis irani, donec ipse eam remiserit, constanter perlaturum denuntiet 1. Itaque Oceanus obstinatum cum videns infecta re discedit . Chorus deinde tristem Promethei statum lamentari pergit a, eumque postquam beneficia sua hominibus tributa fusius exponentem audivit , ut saluti suæ consulat, monet, ac se de futura ejus liberatione bene sperare profitetur P. Respondenti Prometheo obscura quædam verba de fatali necessitate, quam ne ipse quidem Jupiter evitaturus sit, excidunt; quorum explicationem petente Choro constanter detrectat, salutem suam ejus rei reticentia contineri significans 9. Chorus inde reverentiam suam erga summam Jovis majestatem declarandi, Prometheique monendi, et ob animi ferociam amice objurgandi, occasionem capit . Tum Io scenam ingreditur, Inachi filia, quæ propter sævam Junonis iram œstro acta, vagisque per orbem terrarum erroribus exercita, in hanc quoque Scythiæ oram pervenit . Cui quum se Prometheus cognoscendum præbuisset, petenti ut sibi causas pœnarum, quas patiatur, enarret, et quinam sibi errorum finis futurus sit, aperiat, neutrum quidem ille recusat; prius tamen, ut ipsa Nympharum choro causas ærumnosi exilii facieique misere deturpatæ enarret, impetrat t. Narrationem " Chorus mœrore et lamentatione prosequitur *. Tum Prometheus Ioi, quinam eam porro labores et itinerum pericula maneant, et quo pacto tandem in Ægyptum delatam Jupiter eam saluti pristinæque formæ restituturus sit, vaticinatione declarat 7. Simul, ut verbis suis fidem faciat, Ioi partem itineris jam peracti, et nonnulla, quæ ipsi huc advenienti acciderant, narrat . Tum Io novo furoris accessu agitata discedit . Chorus autem æqualitatem conjugii carmine celebrat, et potentiorum numinum amorem aversatur b. Prometheus, qui jam Inachi filiæ se ab heroë quodam ex ejus posteris oriundo vinculis liberatum iri prædixerat, post ejus abitum Jovi male ominari pergit, eique nuptias quasdam fatales esse denuntiat; quas si contraxerit, cum a filio, quem ex hoc conjugio suscepturus sit, de regni possessione

```
h v. 197. sqq,

i v. 284.

k v. 307. sqq. 1

v. 330. sqq.

m v. 393.

n v. 397. sqq.

v. 436—506.

P v. 507—510,

q v. 511—523.
```

```
v. 526—562,
v. 663. sqq.
v. 614—644,
v. 645—691.
v. 692. sqq.
v. 702. sqq.
v. 829—882,
v. 883. sqq!
```

▶ v. 892--914.

deturbatum iri . Venit igitur Mercurius a Jove ablegatus, qui Prometheum patris nomine, quamam sint istæ nuptiæ regi deorum fatales, edicere jubet 4. Prometheus autem ab animi fortitudine adeo non discedit, ut audacius etiam vociferetur, nec tanquam captivus cum Jovis legato, sed tanquam liber cum servo loqui videatur. Mercurius, ubi se nihil verbis proficere videt, horribiles Jovis iras ac pænas denuntiat f, Chorumque monet, ut fugam meditetur, ne in summi, quod Prometheo jam impendeat, periculi societatem veniat s. Chorus autem amicum in ipso salutis discrimine deserere recusat b. Jamque subito fulgura ac tonitrua oriuntur; mare procellis intumescit; terra vehementi motu concutitur, ac Prometheus, ne his quidem terroribus victus, cum ipsa rupe, cui alligatus est, præceps in Tartarum deturbatur.

Actus hæc fabula non magis habet, quam ceteræ Græcorum tragædiæ, si nimirum hoc nomine intervalla notantur, quibus scena omnino vacua relinquitur, aulæo, ut antiquis mos erat, sublato, aut, ut hodie fieri solet, e lacunari demisso. Nomnulli tamen, ut Heathius, quinque hujus fabulæ partes faciunt, quas item actus appellant; quorum ex rationibus actus primus versu 283. secundus v. 434. tertius v. 562. quartus v. 914. finitur. Multo autem aptius est scenas numerare, quæ personarum ingressu vel discessu continentur; et has quidem in textu, etsi non numeris, lineola tamen interposita, ac titulis personarum distinximus. Ita prima fabulæ scena incipit v. 1. secunda v. 88. tertia v. 114. quarta v. 284. quinta v. 397. sexta v. 563. septima v. 893. octava et ultima v. 952.

FABULÆ PROMETHEI VINCTI NOMEN, FUNDUS, LOCUS, TEMPUS, PERSONÆ, ORNATUS SCENICUS.

NOMEN tragædiæ, Προμηθεί», διερμότης, quod ab ipso Æschylo profectum esse nullus dubito, sæpius ab antiquis scriptoribus citatur. Vocabulum διερμότης occurrit in ipsa tragædia v. 119. Sæpe vero veteres simpliciter hanc tragædiam Προμηθία nominant; etsi duæ aliæ ejus nominis tragædiæ exstabant, a poëta nostro scriptæ, Προμηθιός nempe πυρφόρος, et Προμηθιός λυόμινος, de quibus in notis ad fragmenta dicemus. Attius ap. Ciceronem Tusc. ii. Prometheum nominat religatum asperis vinctumque sasis, et Martialis quoque religatum appellat.

e v. 915. sqq.

⁴ v. 951. sqq.

[.] v. 961. sqq.

f v. 1015. sqq.

s v. 1066. sqq.

h v. 1071-1078.

i Epigr. iv.

Fabulæ de Prometheo antiquissimus auctor est Hesiodus ^k. Sed Æschylus ejus narrationem aut plane neglexit, aut saltem, sive ingenio obsecutus, sive aliorum scriptorum auctoritate usus, aliter informavit, et consilio suo melius accommodavit. Ignorat certe noster ridiculam illam Hesiodeæ narrationis partem de fraude Promethei, qua Jovi pro carnibus ossa dolose multa adipe contecta apposuisse fertur. Sed universæ de Prometheo fabulæ origines ac vicissitudines, ne lectorem ab ipso statim limine ad diverticula abducamus, Exeursu 1. latius persequemur.

Locus, ubi in hac tragædia Prometheus affixus esse fingitur, citra dubium est rupes Scythica; et recte quidem Stanleius observavit intelligi Scythiam Europæam, quæ ab Istro ad Tanaim pertinebat. Scythiam aperte Æschylus designat versu 2. Clarius etiam scenze, in qua fabula geritur, notitiam informat v. 415. ubi vicini Prometheis scopulis dicuntur Colchi, et Scythæ circa paludem Maotidem. Æschylos itaque finxit Prometheum ad supem quandam in desertis Scythiæ partibus affixum fuisse, ita quidem ut facie versus Occidentem hibernum conversus esset et Pontum Euxinum in prospectu haberet. Nam eum haud procul a mari alligatum fuisse exinde patet, quod sub finem fabulæ ipse ait se videre colum ponto misceri, gurriraean ail ne mirre, quod, nisi e loco, ubi affixus erat, in mare prospicere licuisset, utique dicere non potuisset. Si vero aliis magis placeat scenam Promethei vincti versus Oceanum, quem Scythicum veteres appellabant, ac fortasse in promontorio Scythico, cujus hic ibi mentionem faciunt 1, ponere, pertinacius me repugnantem non habebunt. Hoc vero certissimum arbitror, falsam esse eorum opinionem, qui putant in hac fabula ex mente poëtæ Prometheum ad Caucasum religatum fuisse, et in hoc monte veram dramatis scenam esse quærendam. Id primum refellitur docta Grammatici observatione, qui ad vers. 1. hæc adnotavit ; içior di ort où zarà ròr ποινον λόγον εν Καυπάσφ Φησί διδίσθαι τον Προμηθία, άλλα προς τοις Εύρωπαίοις τίρμασι του 'Ωκιανου, ώς άπὸ των πρὸς την 'Ιω λιγομίνων ες συμβαλείν. Respicit nimirum Grammaticus, v. 725. ubi Prometheus Ioi suadet, ne fluvium, quem Hybristen appellat, prius transgrediatur, quam ad Caucasum montium altissimum pervenerit. Atqui si hæc verba is pronuntiasset, qui ipse in Caucaso versaretur, nihil fuisset ineptius. Accedit, quod Æschylo statim in principio Caucasus nominandus fuisset, si ibi voluisset hanc fabulam geri. Nunc diserte nominat Scythiam desertam, v. 2.; de Caucaso plane silet. Denique commentum hoc refellitur Chori carmine v. 411. sqq. ubi inter vicinas gentes, quæ miserari fortunam Promethei dicuntur, post Asiatas, Colchos, Scythas, ultimo demum loce nominantur Caucasi accolæ, ὑψικεημνὸν ελ πόλισμα Καυκάσου πίλας νίμονται, de quibus profecto Chorus nec hoc modo, et alio ordine locutus esset, si în ipso Caucaso jam pedem fixisset. Sed Pauwium, et qui cum eo sentiunt, in errorem

Let Op. et Dier. v. 86. ac præsertim 1 v. c. Plin. Hist. nat. Lib. vi. Theogon. v. 521. sqq. c. 20.

induxit scriptorum Æschylo recentiorum narratio, qui uno ore omnes Prometheum ad Caucasum religatum fuisse testantur. Mirum ipsis videbatur tot scriptores Æschylo repugnare. Ridicule; quasi in fabulis poëtarum, quas alius alio modo contexit, consensus omnium exspectandus sit. Sed hanc famam de Caucaso Promethei religati sede, ne repugnare quidem Æschylo docebo. Neminem vidi interpretum, qui observarit, secundum Æschyli rationes Prometheum bis in excelsa petra vinculis constrictum fuisse, primum in rupe Scythica, deinde in Caucasi jugo. Atqui hoc primum intelligitur e Mercurii verbis =, ubi Prometheo minatur, Jovem hanc petram, ubi affixus sit, fulmine disturbaturum Promethei vero corpus in Tartarum dejecturum esse. Post multos annos deinde cum rursus in lucem protructum iri denuntiat, ubi Jovis aquila jecur ei dilaniatura sit. Hic etsi Caucasus non nominatur, Aschvlum tamen novo huic supplicio non aliam scenam quam Caucasam designasse, ex fragmento Attii " constat. Notum est hunc poëtam Aschyli Prometheum Ausquiver latine convertisse. Jam in loco hujus fabulæ, quem Cicero exscripsit, quemque inter fragmenta Æschyli exhibebimus, postquam Prometheus vivis coloribus cruciatum illum ex fero aquilæ pastu depinxit, hæc addit:

> Atque hac vetusta seelis glomerata horridis Luctifica clades nostro infixa est corpori, Ex quo liquatæ solis ardore exudant Guttæ, quæ suxa assidue instillant Caucasi.

Neque vero existimare quisquam debet, scenam in ista tragedia forte ab Attio mutatam, et cum Æschylus aliter instituisset, in Caucasum translatam fuisse. Id enim prohibent Ciceronis verba, quibus sibi aditum facit ad hujus loci commemorationem. Veniat Æschylus, inquit, non poèta solum, sed etiam Pythagoreus. Sie enim accepinus. Quo modo fert apud eum Prometheus dolorem quem excipit ob furtum Lemnium, unde ignis lucet mortalibus clam divisus? cum dictus Prometheus elepsisse dolo, panasque Jovi fato expendisse supremo. Has igitur panas pendens afizus ad Caucasum hac dicit: tumque ipsi versus Æschyli sequuntur. Positum sit igitur nobis hoc inprimis, scenam Promethei vincti in Scythia, Promethei autem soluti in Caucaso fuisse. Hace autem altera Promethei vincula posteritatem magis celebrasse mirandum non est, propterea quod Herculis facinore, qui ex iis Prometheum liberabat, clariora atque illustriora fiebunt.

Temporis dici, quo scilicet actio fabulæ incipiat, aut peragatur, nulla in hoc dramate nota occurrit. Estque ea in adornatione totjus tragardia: simplicitas, ut spectator nusquam sentiat majas temporis spatium ad veritatem rerum quæ hic geruntur, quam ad úctam imitationem requiri. Nam etsi hoc fortasse cuipiam a veri specie alienum videri potest, quod Nympha: vixdum sono ferramentorum audito, stati.n ad Prometheum advolant, cogitandum tamen est, eas non humano more bobus aut equis, sed potius mirabili genere vehiculi, h. e.

⁻ Prometh. v. 1025, 1029-

curru alato vehi; cui spectator celeritatem tantam, quantam maximam anime comprehendere potest, tribuere debet. Idem de Oceani adventu judicandum.

Personæ dramatis sunt, præter Prometheum, Vulcanus, Keárss et Bía, Chorus Nympharum Oceanitidum, Oceanus, Io, et Mercurius. In Codicibus quibusdam MStis inter personas dramatis recensentur rñ et 'Hearrañs, quos, cum in hac Tragædia locum non habeant, ad Prometheum solutum pertinuisse Stanleius recte existimat.

Keáros et Bia jam ab Hesiodo memorantur, qui cos cum Ζήλω et Νίπη Stygis, Oceani filiæ, ex Pallante filios esse perhibet. Has ait semper apud Jovem sedere, neque unquam ab co segregari P. Bia autem in hac tragædia muta persona est. Κεάτος enim suo et illius nomine loquitur. Utramque enim simul in scena locutam fuisse, quod Stephano in mentem venit, nemini credo post eum probabitur.

Chorum nympharum Oceanitidum quot personis constare jusserit Æschylus, definiri nequit. Longum earum catalogum præbet Hesiodus 4. Multo autem pauciores in scenam invexisse Æschylum, ideo eredibile est, quod eas curru alato advenire finxit. Talem autem machinam haud magnum numerum feminarum capere potuisse facile intelligitur.

De artificio poëtæ in exprimendis harum personarum moribus propter eos, qui primum ex hac editione. Æschylum cognoscunt, in extremo Excursu ad hanc tragædiam, quam h. l. disputare malo.

Quod ad scenæ adornationem attinet, extremus eius paries (der Hintergrund des Theaters) absque dubio rupem repræsentavit, cui Prometheus affigebatur; ima vero scenze pars aream planam ante istam rupem imitabatur; in qua Chorns consistere et saltare posset. Festivus enim est Pauwii error, qui quia in prærupta rupe res agenda fuisset Chorum conversiones Strophas et Antistrophas peregisse negat. Quasi scilicet, Heathius inquit, Nymphæ istæ circa ipsa rupis latera inter abrupta et præcipitia sicut glires hæsissent, ac non potius circa rupis basin solo æquiore et Chori conversionibus saltem non incommodo constitissent. Machinis in hac tragædia usum fuisse Æschylum dubium non est. Oceanitides enim non solum per aërem curru alato advehebantur, sed etiam aliquamdiu sublimes pendebant, antequam de curru in solum descenderent r. Oceani quoque ales quadrupes machina fuerit necesse est, quæ funibus traheretur. Quam callide vero ad fallendos spectatorum oculos has machinas fabricaverit Agatharchus architectus, cujus opera Æschylus utebatur, silentibus de ea re scriptoribus, incertum est. Personatos autem Græcorum histriones in scenam introisse tralatitium est. In Prometheo vincto ejus moris duo vestigia deprehenduntur. Primum quod 👸 Keuru insignis deformitas, ac truculenta

[•] Theog. v. 385.
• Similiter Callimachus hymn. in
Jov. et Apollodor. lib. i.

Theog. v. 349. sqq.v. 135-276.

Deinde quod Io cornuta apparuit; nisi enim cornibus deformata fuisset, non potuisset coram spectutoribus soinseus aut niente appellari. Quinimo fieri potuit ut persona, que Iùs caput tegebat, bovinam faciem, non cornua solum representaret. Certe sic diargessis aut niente, cujus Io cum pudore mentionem facit, interpretari licet. Atque ita sub codem schemate Io in scenam prodisset, quo cam sub Isidis nomine apud Ægyptios cultam fuisse ex monumentiantiquis apparet. Exitus denique fabulæ, tonitrua saltem excitatis quocunque modo fragoribus simulata fuisse, nobis persuadet. Verum de universo apparatu scenico, quo Æschylus fabularum actionem ornavit, cum ad vitam Æschyli pervenerimus, copiosius disseremus.

• vers. 78.

\$ v. 592. 679.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ. ΗΦΑΙΣΤΟΣ. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝΑ ΩΚΕΑΝΟΣ. ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ. ΕΡΜΗΣ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, - ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΧΘΟΝΟΣ μέν είς τηλουςον ήκομεν σεέδον, Σκύθην ες οίμον, άδατον είς εξημίαν.

V. 2. acaros sis acaros e' sis Rob. Sed illud es vim appositionis et metrum turbat.

V. 1. X 90005 --- wider. Hec loquendi figura Æschylo familiaris est. Sic alibi yaias wiles, Theb. 306. et yis 'Axadides mider, Pers. 486. et xueus 'Awing wider, Suppl. 268. dixit. enbi suauce yau vocat ; extrema terre ora; extremum terræ solum. Sic Ennius, lib. iii. Sed sola terrarum postquam permensa parumque etc. Hoc nomine veteres designant partim terras ultimas, que sibi cognitæ erant, partim eas, quas Oceano conterminas esse vel certo sciebant, vel saltem opinabantur. Sic Noster Æthiopiam σηλουρόν γῆν, Prometh. 813. appellat. Nam ut Orientem versus Indiam, et ad Occidentem Hispaniam, ita versus meridiem Æthiopiam, et versus Septentrionem Scythiam in ultimis terres partibus ponebant; teste Ephoro apud Stra-bonem, lib. i. p. 34. ed. Casauh.

 Sic Oceanus: ἢπω δολιχῆς τίρμα πελιώθου etc. Prometh. v. 284. adde Eurip. Hecub. v. 1. Medea 866. Androm. v. 309. etc.

2. Σπύθην ἐς οἶμον. Scythica via pro Scythica regione; οἶμος nempe h. l. non significat viam tritam, quod repugnaret sequentibus verbis ἄδωνον ἐς ἰρνεμίαν, sed potius solum terræ, ubi ire aliquis potest. Eodem fere modo posuit Homerus, Iliad. μ΄. 168. διοῦ νοιανομίαν, cum dicit apes cellas sibi parare διῷ ἐνὶ ἐναινταλείννη, i. e. in loco confragoso, pedibus certe viatorum non trito. " Σπάθην vero dixit δίμου pro Σπυθικόν, idque veteres Critici inobservatum prasterire nolucrunt. Eustath. ad Iliad. σ΄. p. 640. ed. Basil. 'Ασνικό από λουριίς στος πυριωνίρως χρώνσια ἀντὶ ππητικόν, ῶς φασιν οἱ ὑναιλαινία σἴον "Ελλαντικόν, ἄνθρωντον ἤθος, ἀντὶ στὰ ἀνθρώντον, 'Ελλάδα διάλεπτα, δοῦλω γίνος, Σπύθην δίμου: et rursus ad Iliad. ΄. p. 1467. ed. Basil. "Ωσνικό δὶ ψου γίνος, ο Σκυθικός, και δίνου δὶ ψου γίνος, σὰ δουλεικός, και δίνου δὶ ψου γίνος, σὰ δουλεικός και δίνου δὶ ψου γίνος, σὰ δουλεικός και δίνου σίνου σύνου.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

"Ηφαιςε σοὶ δὲ χρη μέλειν ἐπιςολάς, "Ας σοι ωατηρ ἐφεῖτο, τόνδε ωρὸς ωέτραις

3. "Hφαισι. Hic Ald. et Rob. puncto distinguunt. Stéphanus autem recte cum sequentibus conjunxit, sublato distinctionis signo; reliqui commate tantum exclamationem notant. μίλισι μίλλισι cod. Ar. mendose. ἐπισολὰς Ιένισολὰς Schol. contra versum et Æschyli usum; cf. Pers. 785. Suppl. 1019. Lectionem denique ἐπισολὰς confirmant Eustathius qui h. l, citat ad Hom. Il. v. 25. Et Schol. Arist. Ran. v. 826. It. Hesychius, v. Ἐπισολαί. Lectionem ἐπισολὰς in libro suo invenisse videretur Thomas Magister, voce ἐπιστιλάμπη, nisi addidisset Æschylum ita scripsisse propter metrum. Quod cum ineptum sit (metrum enim hac ipsa lectione turbatur); non dispitat Abreschi ratio, qui hæc verba Thomæ Magistri: καὶ ἐπισολὰ ἀνεὶ τοῦ προσταγὰ, δ δὰ καὶ ἐπισολὰ παις Λίοχολα διὰ τὸ μέτοςοι ἐν Προμοθείς, mutata distinctione hunc in modum sublevat, καὶ ἐπισολὰ α. σ. σ. (δ δὰ καὶ ἐπισολὰ) π. Αἰσχ. δ. σ. μ. ἐν Προ

सबो सबर्गाभुभागावु фо́गवु, स्वभगास्मि के सबराgrantikés. Observavit idem etiam Stephanus Byzantinus, voc. Trú9ns. nai Trugns ouilos, nai Trugny is siuor, nai Trugns o sidneos, que omnia in Æschylo uno inveniuntur. scil. præter h. l. Prom. v. 417. Theb. 879. Ita Lycophron γωρυτον Σκύθην dixit, ut et δεάκοντα et χώςον. Pari ratione Martialis Græcos secutus, lib. iv. epigr. 28. Indos sardonychas, Scythas smaragdos. Videtur autem poëta in ratione temporum peccare: appellat enim Scythiam tempore Promethei, quem tredecim generationibus Herculem antecessisse ait, cum ipsa Scythia a filio Herculis nomen obtinuerit. Steph. Βyzant. Έκαλοῦντο πρότερον Νομαΐος, Σχύθαι δὲ ἀπὸ Σχύθου ωαιδὸς Ἡρακλέevs. Atque ideo cautius loquitur Herodotus, lib. iv. cap. 8. de adventu Herculis in eam regionem: in Sivers σὸν Ἡρακλία ἀφικίσθαι ἐς σὴν μῦν Σκυ-Sinr χώρην καλιομίνην, apud eum enim ipsi Græci ad Pontum habitantes narrant Scythas a juniori Herculis ex Echidna filio nominatos. Sed si hæc concedantur, neque nomen Scythiæ antiquius Hercule sit, pariter etiam Poëtæ nostro concedendum est ita loqui κατὰ πρόληψιν historiæ, ut et reliqui poëtæ etiam castigatissimi loquuntur." Stant.

icaros si, ienμίαν, inaccessam in solitudinem, quam pluribus deinde verbis Vulcanus describit v. 20. Comparari potest initium Philoctetæ Sophoclei: Απτη μέν ήδε τῆς περιβέστα χθουές

Anjuru, Beorais arturtes, ad oleujain. Fortasse autem his verbis designatur ienjaia Daudair proprie sic dicta, prima pars Scythiæ inhabitabilis ob nives, ut Plinius ait.

3. "Houses. Postquam, quo in loco jam versentur actores, audivit spectator, sensim in personarum notitiam venit; quæ quidem expositio sic ab Æschylo temperata est, ut nunquam a natura et veritate dialogi discesserit. "Houses où di pro su di ""Houses; apte comparavit Steph. locum Homeri lliad. «. 282. 'Argelon, où di maño reio pivos.

ooi di κεν μίλικι ἐνιτολὰς, te jam oportet mandata curare. Constructionem verbi μίλικι imitatur Eurip. Bacch. v. 450. præivit autem Homerus, lliad. i. 490. Similis transitus a scenæ declaratione ad negotii instantis commemorationem apud Sophoclem, Philoctet. v. 15. ubi Ulysses ad Neoptolemum conversus ἀλλ. ἔρ[κι inquit ἔδι σον τὰ λοίφ' ὑσηρετείν.—Hesychius: ἐνιτολαὶ, ἰδιλαὶ, ἰσηλαμὶ, λίσχυλος Πεομπθεί.

4. Z, coi warne ipsīre, que tibi pater tuus, scil. Jupiter dedit. , Quæ enim hic ἐπισολὰς πατρὸς nominat Κράτος, ea deinde ἐντολὰ Διὸς, v. 12. πατεὸς λόγοι, v. 17. 4(). βούλευμα τὸ Δίον, v. 624. appellantur. Quod autem hic nondum proditur Jovis nomen, sed tantum significatur, aptum est colloquii scenici legibus, quod non a principio statim omnia, quæ scire spectatorum interest, iis oggerere debet, sed sensim declarare, et ex crepusculo demum plenam lucem ostendere. losi-To. Hesychius: 'Eorito, instrilato, insτέλλετο, ubi fortusse ad h. l. respexit. Suidas: ἰφεῖτο, ἐνετίλλετο. 'Αρισοφάνης' χθὶς οῦν Κλίων ἡμῖν ἰφεῖτ' ἐν ἄρα ἄπειν. 4, 5. σερός σείτερεις ύψηλοκεήμνοις ad

saxum prærupte altum, piuralis enim pro

5

Υψηλοχεήμνοις τον λεωεγον όχμάσαι, 'Αδαμαντίνων δεσμών εν αρρήκτοις σεέδαις.

6. adapareirus...widus] adapareirus widness appirarus wireus Cod. Ar. adapareirus widness widness bi appirarus wireus Cod. Reg. A. At in Reg. B. is tanquam glossema superscriptum. adapareirus widness is appirarus wireus Ed. Ald. Turn. Garb. Victor. abaparrivais widais ir affrareis wirguis Rob. adaparrien

singulari positus, quam sermonis figuram Æschylus valde frequentavit. Cf. y. 976, Kenurès apud Pindarum sæpe de præruptis litorum riparumque marginibus dici notavit doctissimus ejus fragmentorum editor Schneiderus; p. 111. sq. eidemque poëtæ usurpatur eodem sensu vocabulum β... Sungapures. Isthm. iv. 96. Nem. ix. 95. Apud Nostrum igitur wireau i intelligi possunt, rupes mari imminentes, aut non multum a littore recedentes. Apud Lucianum, in Prometheo cap. 1. Mercurius Vulcano commendat Caucasi nenures, et paulo post arrerement mi-Tens, affigendo Prometheo idoneas.

5. vir Asweriv. Glossas veterum ad h. v. collegit Stanleius. Hesych. Asugyèv, παπούργον, παναύργον, Διδροφόνον. Sui-das: τοι πάντολμον, τον ύπις του λαού άποθνήσποντα, ή τον λαού παρασχόντα το Ιργάζιοθαι διά τού πυρός. Etymol. M. sic: Λιωργός ὁ τῶν ἀνθρώσων Φλάens. Iniderer Reoundius maga Alexu-Ay. Archilochus, ap. Clement. Alex. Strom. 5. leva Amera dixit, opera facinorosa. E quibus multus futiles sunt, aut certe Æschyleum vocabuli sensum pervertunt. Æschylus enim Prometheo creationem humani generis nusquam tribuit; fabulamque illam de hominibus ex luto fictis plane ignorat. Quam zazeveyes, waveveyes, ac wavred. ues, facinorosus, et ad quidlibet audendum promptus. Hoc sensu occurrit apud Xenophontem, Memor. Socr. i. 3, 9. ubi lingyérares cum Segueneyérares componitur.

δχμάσαι. ἔχμα Hesych. int. σόρπημα; adeoque εχμάζων h. l. est i. q. wegráζων v. 64. et πιεπούν v. 74. catenarum annulis constringere ac vincire. S. danareirur despuir le affricerus William. E lectionibus h. l. variantibus, que in codicibus MStis inveniuntur, hac sine dubio præferenda. Sensus est: ferreorum vinculorum pedicis firmissimis seu nulla vi frangendis. Ac in vocabulo wiles translatio inest. Proprie enim dicitur de pedicis, quibus equorum pedes vinciuntur, ne sufugere et discurrere possint. Sic Homerus, lliad. v. 34.

"Er9" "araus ignos Nocudáus brocizidas

- - ἀμφὶ δὶ ποσσὶ πίδας ἴઉαλι χευσιίας 'Αββήπτους, άλύτους, όφε τμπιδον αίθι pávouv Norheavra ävanra.

Et alibi Æschylus catenarum vincula χαλινούς appellavit, alia quidem metaphora, sed tamen item ab equestri apparatu ducta. Si vero wile. h. l. nihil aliud nisi compedes significarent, absque illa translatione a pedicis equorum petita, frigida sane et incommoda esset locutio wides dispuis, tumque multo elegantius scripsisset Æschylus secundum Stanleii et Brunckii emendationem, damarriwor dispuisir appinarous wider. Tum enim dispuis verbum generis esset, widen autem formæ vocabulum; et quia genus quidem specie, non vice versa species genere suo definiri ac circumscribi potest, aptius diceretur despà weden, quam சுட்டே ப்சடிய்; sicut Germanice bene quidem diceretur unserbrechliche Bande eiserner Fesseln; at unzerbrechliche Fes-seln eiferner Bande ineptum esset. Ceterum Q. Calaber bis Prometheum is នៃទ្រំទាំងទម្ ថិខេយ្ឌ vinctum memorat, 🕶 340. x. 201. άδαμάντινα δισμά sunt ferrea vincula; χαλκιθματα enim ap-pellat vincula Promethei Vulcanus, v. 19. et chalybis sonum se exaudiisse significant Oceanitides; et in fragmento Varronis, in quo sine dubio Prometheus loquens inducitur, Ego infeliz, ait, non queam vim propulsare; nequicquam sæpe æratas manus compedes conor revellere. Itaque hoc adjectivum non ex poëtica recentiorum audacia æstimandum, cum dicunt diamantene Ketten; sed potius proprium vocabulum est, quo genus ferri duris-simi denotatur.. Sic et apud Pindarum, Py. iv. 125. addgarres also ferΤὸ σὸν γὰρ ἄνθος, ωαντέχνου ωυρὸς σέλας, Θυητοῖσι κλέψας ἄπασεν τοιᾶσδέ τοι 'Αμαςτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην,

δισμῶν ἐν ἀἰρόπατοις ωίδαις Schol. Aristoph. ad Ran. Hanc lectionem ceteris omnibus præferendam duximus. Non solum enim auctoritate Codicis, quem Scholiastes adhibuit, sed etiam hoc argumento confirmatur, quod ex ea ceterarum lectionum ortus declarari optime potest. Librarius enim qui ωίδαις scribere debebat, propter similitudinem clausulæ e versu 4. repetiit ωίσταις. Quod ut cum prioribus v. 6. verbis conciliari posset, fuerunt qui pro ἀδαμαντινῶν δισμῶν scriberent ἀδαμαντίνως δισμῶν με το δισμῶς alii vel ex glossa, vel ex collatione aliorum codicum scripserunt ωίδησιν, vel ωίδαις post ἀδαμαντίνως. Sic Hesych. δίσμα interpretatur ωίδαι. Solemnis autem est Æschylo hæc verborum structura: ἀδαμαντίνων δισμῶν ἐν ἀρβάπατοις ωίδαις. Sic v. 64. ἀδαμαντίνων σφηνὸς αὐδαδη γνάδον. Stanleius vero hunc versum ita emendandum putabat: ἀδαμαντίνων δισμῶν το claudicante Rob. 9. Scholiastes monuit τὸ χ διὰ τὸ σφι; h. e. in codice suo voculam σφι signo

rei clavi, et άδαμάντινον ἄροτρον, Py. iv.

398. ferreum aratrum est.

7. τὸ κὸν γὰς ἄκθος. Jam apud Homerum Vulcanus fingitur ignipotens. ἄκθος h. l. est decus s. ornamentum, i. q. γέσες v. 38. Ignis nempe a Jove, cum is regnum cœli adeptus ceteris diis dona divideret, attributus erat. Male autem a Scholiasta hic vocabuli usus comparatur cum illo, quo Homerus dixit πνεςς ἄκθος florem ignis pro flammæ vigore. Rectius cum usu vocabuli κύδος contenderetur apud Homerum, Iliad. δ. 145. ubi eburneum equi maxillare ἄγαλμα dicitur ἀμφόσες κόσμος S' ἴππφ, ἐλαπῆςί τι κύδος.

wuyès σίλας ignis jubar periphrastice; sicut in eadem re wuyès αὐγὰ apud Hesiodum. Theog. v. 566. Ipsum weeds σίλας Homericum est, Il. σ'. 375. ut 'Αφαίς ου σίλας Pindaricum. Pyth. 3, 69. Sed omnibus his locis σίλας et αὐγὴ magis proprie ponitur de splendore ignis late lucente; Æschylus vero non splendorem ignis, sed ignem ipsum significat; adeoque wveds σέλας est splendidus ignis. Propius accedit Sophocleum illud τὸ παγκρα-Propius τὶς σίλας ἡφαισότιυπτον, Philoctet. v. Apte tamen hoc vocabulum ອ໌ໄລະ cuni ຂ້າອີວບະ notione conjungitur. Quod autem warrexvor wie appellatur, id Prometheus ipse, v. 110. et 254. pluribus verbis exponit, unde apparet wárrizrer esse i. q. qui multarum et magnarum artium causam et subsidium prabuerit. Comparetur Plinii

locus, quem subjicimus. Hist. Nat. lib. xxxvi. c. 27. at peractis omnibus, quæ constant ingenio, artem natura faciente, succurrit mirari, nihil pæne non igni perfici. Ignis accipit arenas, ex quibus alibi vitrum, alibi argentum, alibi minium, alibi plumbi genera, alibi pigmenta, alibi medicamenta fundit. Igne lapides in æs solvuntur, igne ferrum gignitur ac domatur, igne cremato lapide cæmenta in tectis ligantur etc. Cum his Plinii verbis conferenda est Promethei beneficiorum a se humano generi tributorum, enumeratio, v. 450. sqq. Prometheus tamen ea potissimum opificia designat, quæ ab arte ferrum ignis ope cudendi provene-

8. Sontagei alique sause, mortalibus furatus præbuit. Commode laudavit Stanleius Attium, qui hæc pæne ad verbum expressit loco supra commemorato. Quod is ignem mortalibus dividere appellat, id Nostro est Sontagei sauture. Recurrit hoc verbum v. 252. Hesychius: Sause, ixagiçero.

τοιᾶς δί τοι--δίκην. Hujus igitur peccati pænas oportet cum diis expendere. Non enim Joven solum, sed omnes deos cœlestes hoc furto læserat Prometheus. Ita Mercurius apud Lucianum: in Prometh. p. 175. ed. Græv. ἐπὶ πῶσι δὶ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν Sιῶν τὸ πῶρ ἔκλιψας, καὶ τοῦνο ἔδωκας τοῖς ἀν-Θεῶνοις; et paulo post: καὶ τὸ πῶρ κλίψας πας ἡμῶν, ἰκόμισας πας ἀν-σας.

'Ως αν διδαχθή την Διός τυραννίδα Στέργειν, Φιλανθρώπου δε σιαύεσθαι τρόπου.

10

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Κράτος, Βία τε, σφών μεν έντολή Διός Έχει τέλος δή, κούδεν έμποδων έτι. Έγω δ΄ ἄτολμός είμι συγγενή θεόν Δήσαι βία φάραγγι ωρός δυσχειμέρω.

15

z notatam fuisse; hoc aliquis fecit vel propter insolentiam, quod nesciret i. q. αὐτὸ esse, vel quod spurium existimaret; vel quod tantum in κρε mediam literam φ expungendam, et εὶ legendum censeret, ita ut in his verbis καιδολιστικών δίκην ad Prometheum oratio converteretur. 12. κρῦτὶ ενδιῶτ Ald. Rob. Victor. etc. At Brunckius erudite observat κρῶτ apud Attoos poëtas semper monosyllabum esse, nec Æschyli ævo in hujus vocis scriptura locum habuisse κ, cujus subscribendi mos postea demum invaluerit, 15. δίκαι] δίκαι Ald. mendose. πρὸτ διακτικών ψελε διακτικών εξοικών με διακτικών εξοικών και atticulus e glossa intrusus est metro repugnante.

10. of dr διδαχ Ͽη i. q. Ira μάθη, v. 62. ut discat hat animadversione monitus riv Διὸς ενεμπίδα είχγιν, Jovis imperium et majestatem colere. Σείς-γαν etsi alias idem est, quod ferre, pati, nolim tamen h. l. vertere: Jouis imperium pati aut boni consulere. Collatis enim v. 29. 1011. apparet reverentiam erga Jovem hoc verbo significari.

11. Φιλανδρώσε δι σπόκοδαι σχόσε, h. o. Φιλανδρωσίας. Nimius hominum amor similibus verbis Prometheo vitto vertitur ap. Lucianum de Sacrificiis p. 365. tom. i. od. Grav. vèr δι Περικοδία είς οδα άδιο σία Γανθο, διόνο παθ' ὑντρθαλλο φιλάνθρωσος διι---ούσος μίν οδν παντείλετε νόν κανταδίακο.

Ceterum totum hoc voi Keárous exordium magnam vim habere debuit ad
spectatorum attentionem commovendam. Videbant enim Prometheum
humani generis amicum ad supplicium
duci, et quo duriorem se præbebat Roboris persona, eo majorem Prometheo
favorem et misericordiam conciliabat.
Quod autem Schollastes ad Aristoph.
Ran. v. 418. in versibus sex prioribus
mimii tumoris exemplum quesivit, in
eo recte Stanleius hominis judicium
desideravit.

Jam Vulcanus respondet v. 12. sqq. Egéres, Bis et. Ipsa hare allocutio duas esse personas eè Egéres ac els Bins persuadere Stephano poterat.

opini pit, quantum in vobis est; irredd
Ligi--Iri, Jovis mandata jam persena
sunt (schon so gut als gethan) nihilque
vobis impedimento est; perperam vertit Stanleius: neque quicquam adhut
impedimento fuit. [paradon non est, ut
Garbitius putabat, id quod ante pedes
est, sed potius i. q. [paradon 1 monente,
quem Stanl. laudavit, Phavorino h. v.

14, 15. lyd---dorzumien, ego vero non sustineo cognatum mini deum ad tempestuorum hunc rupis recessum vio-lenter deligare, direkpis sipu, a me impetrare non possum; everyorii Sab non de artis cognatione, sed de generis propinquitate intelligendum. Prometheus enim secundum Æschylum Codi et Terre ex Themide nepos est; Vulcanum vero Jovis filium, Saturni nepotem, Cœli autem et Terræ pronepotem omnes norunt. cf. v. 39. págant neque barathrum est h. l., neque vorago, aut hiatus seu convallis, sed potius cavus ac sinuosus in rupe recessus, prominentibus e superiore parte scopulis, infra autem procurrente crepidine lata et plana, cui Chorus insistera et inambulare posset; (cine Felsenbucht, einer Nische ahnlich, über einem Ahsome oder Terrasse.) cf. v. 142. Aliter pages usurpatur apud Lucianum in Prometh, init, ubi non wed vi pale

Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχέθειν. 'Εξωριάζειν γὰρ σατρός λόγους βαρύ. Της δεθοδούλου Θέμιδος αἰπυμητα ωαῖ, *Αχοντά σ' ἄχων δυσλύτοις χαλκεύμασι Προσπασσαλεύσω τωδ άπανθρώπω ωάγω, Ίν' οὖτε Φωνήν, οὖτε του μορφήν βροτῶν

20'

16. τῶτδ' ἐμοὶ] hac scriptura cum Brunckio V. Cl. uti malumus. Vulg. τῶν δέ μοι. 19. axorrá e axor recte dedit Victorius τόλμαι] τόλμα MS. Ox. vitiose. pro eo quod est in Ald. et Rob. azor azor es, quæ lectio Spondeum adversus metri Iambici leges in secundam regionem invehit. 2(). weggenassaliven] weograffaliosu MS. Ox. perperam; illud enim Atticum est. πάγω] τόπω Rob, minus hene. πάγη significantius est, ac definitius. Hujus glossa est δρί, quod affert Morell. e marg. MS. 21. μορφάν βροτών βροτών μορφάν Rob. Pro vev Barthius adversar. lib. vii. c. 11. concinnius legi posse putat, wev. Non est autem quod vulgatum sollicitemus.

ayyı sed vaie ras paeayyes affigi jubetur, i. e. supra convallem, seu præruptas fauces, quibus rupes illa scindebatur. φάραγξ δυσχείμερος, quia frigoribus hibernis ac tempestatibus præsertim a maris vicinia subortis erat infesta.

16. wares di, nihilo secius tamen, σολμάν σχέθων periphrastice pro σολμῷν.

17. ξωριάζων---βαρύ, grave enim est, propter periculum, patris mei jussa negligere. ἰξωριάζειν ἐλιγωρεῖν παρα-πούειν, Hesychius.

18. της δεθοδούλου Θέμιδος αἰπυμητα wai. Hesiodus Prometheum Japeti et Clymenes; Apollodorus Japeti et Asia; Æschylus autem, patre non nominato, Themidis filium facit. ¿ 96-Soulos autem vocatur Themis, sicut socoulos apud Pindarum, Isthm. viii. 65. quia justitiæ et juri præsidere, imo ipsum jus et fas esse perhibetur. ais υμήτης, prudens, callidus, vafer. Similiter σοίμιλος dicitur, v. 308. et copiens, v. 952. 19. anora e ano, invitus te invi-

tum---affigam. Valde amat hanc figuram verborum Æschylus, quam ad polyptoton referre licet. Sic v. 218.

δύσλυτα χαλειύματα, ferrea vincula, quæ vix solvi possunt, pro iis, quæ Plane sunt insolubilia; e quibus se Prometheus vi sua plane expedire non posset. προσπασσαλεύειν χαλκεύμασι concisa brevitate effert, id quod latius ita esset eloquendum: aliquem catenis vincire, easque catenas clavis affigere.

Quod sane duriusculum esset, nisi proprio vocabuli χαλειύματα usu molliretur. Nunc cum hæc proprie ferramenta sint, asperitas dictionis mitigatur.

20. τῷδ ἀπανθρώπφ στάγφ, scopulo inhospitali et ab hominibus longe remoto; non sevo, ut Garbitius transtulit. máyos est scopulus prominens. Hesychius: máyos, ai lioxai rão mi-rção nai rão êção. Morellus comparavit Homer. Odyss. s'. 411. ubi oriadδις et πάγοι componuntur, hosque Schol. interpretatur wireadeis ikoxas, vel sis υψος απιχούσας απίτρας. Apte comparavit Stanleius hunc Apollonii Rh. locum lib. ii. v. 1247.

21. Ιν' ουτε φωνήν, ουτε του μορφήν Beolav "Over, " ubi nullius mortalium neque vocem neque faciem videbis, mentale Zeugma, quo nihil frequentius. Sic Theb. v. 103. xriwor didogxa." Stank Sed horum locorum non omnino similis ratio est. Nam h. l. diversis rebus unum datur verbum, minime utrisque conveniens, quod σχημα λίξιως Rufinianus, p. 228. ed. Ruhnken. syllepsin vocat. Ceterum pro Beeren in Cod. Mosq. 2., male scriptum Siar. De diis enim hic loqui non poterat Vulcanus, et quod mortalium mentionem facit, id ad majorem spectatorum misericordiam commovendam pertinet; in multis enim Promethei malis hoc sane durissimum erat, quod, cum pro hominum salute tot tantasque posnas subiisset, eo in loco affigeretur, ubi nec e colloquio cum mortalibus, quos maximis beneficiis sibi devince-

*Οψει, ςαθευτός δ' ήλίου φοίδη φλογί Χροιας άμείψεις άνθος, άσμένω δέ σοι

22. ταθιοτώ] τατιοτές Ald. Sic Hesych. Στατιοία, θάλσι. Idem tamen: Σταθιοτές, στολογισμίνος ήρίμα, quæ glossa haud dubie ad h. l. pertinet, adeoque vulgatam scripturam confirmat.

rat, solatii fructum capere, nec saltem aspectu prætereuntis forte hominis recreari atque exhilarari posset. Ideoque recte præcedit éwn, sequitur μορφίν βερνών. Durum erat colloquiis hominum, durius aspectu quoque privari. Saltem extrema linea frui humanitate sua. hand nihil fuisset. Aliter autem pro diverso consilio Lucianus hanc accusam informat. Prometh. init. οὐτε γκὸ, inquit apud eum Mercurius, ταστούν καὶ αφείγγιον ἐγκυρῶν βει χερί, inς καὶ ἐναμαύνει αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ κὰ διλορικό. ἀξικοίς γκὸ ἄν τὰ καὶ τὸ ἄκρον. ἀξικοίς γκὸ ἄν τὰν καὶ τὸ ἄκρον. ἀξικοίς γκὸ ἄν τὰν τῶν τοῦς κάτω. Haud paulo tamen aptius et convenientius hanc fabulæ partem instituit Æschylus.

22. σαθιντός — ἀμιίψις ἄνθος, ubi ferventibus solis radiis tostus florem coterb perdet. σαθιώτα est assare, lentis ignibus torrere. Hesychius: Σταθιυρός, πρόμα. Έταθιυμότος, ή-είμα όνο πυρός όντημίνος, σαθιυσαι γάρ τό τῷ τωρί ἀναχᾶ χλιᾶναι πρίας ἄ ὀτιῦν. Suidas: Στάθινι, όντά. 'Αρισφάνης'—τὰς σηνίας τάθινι. In tanta rei claritate miram est Stanleium ad inceptias etymologicas abiisse.

πα, h. e. fervidissimi solis radii, quibus ita expositus erat Prometheus, at nulla arboris umbra recrearetur, nullum haberet adversus æstum perfugium. Sic apud Pindarum hortus, cui sot ardentissimus insistit, dicitur γυρικός Εξίνιες δυακούτρεν αύγαῖς ἀλίου. Olymp. iii. 44.

Renās ārθes, flas coloris, color sanguine per totum corpus diffusus, sanitatis index, et magna pars pulchritudinis. Hunc Prometheus ἐμιίψι, mutabit, (sic Pers. 315. ἐμιίων χεῶτα προφορία βαφῆ scil. sanguinis.) candor enim corporis quotidic solibus perusti in atrorem, rubor autem propter cruciatum e vulnere in pallorem abibit. Miserabile spectaculum gravibus verbis et cothurno dignis descriptum! ἀρμίνω δί σει—σπιδῶ

σάλη. Aliud phantasma ex ipsis naturæ fontibus haustum. Miseris enim, egrotantibus præsertim aut vulncrum dolore laborantibus dies noctesque longiores esse videntur: mane vesperam, et noctu diluculum exoptant. Prometheus vero aliud quiddam habebat et majus, cur istam vicissitudinem anxic expeteret; interdiu enim solis ardoribus fatigatus noctis refrigerium; mane autem post noctur--na frigora recreationem diurni caloris desiderabat. n auxilifum vig, noz variegata, scil. sideribus picta, stolam induta. Sed hujus epitheti gravem brevitatem imitari Latini sermonis egestas non potest. Decor enim circumscriptione perit. Nox in monumentis etiam sic repræsentabatur, ut velamen sideribus pictum super caput teneret. Exemplum talis gemmæ apud Maffeum præbet Winckelmann Versuch einer Allegorie besonders für die Kunst p. 72. Ideo etiam ab Argonauticorum, que Orpheo tribuuntur, auctore erroxires appellatur. Omnino autem verba conjunctim posita ที่ สามมλείμων τὸξ ἀποπρύψει φάος hanc simul imaginem informare videntur: nox tibi velamine stellis variegato lucem abscondet; froh wirst du seyn, wenn dir die Nacht mit ihrem Sterngewand des Tuges Licht bedeckt. Ita fere Nonnus:

σιγαλίη τὸξ οὐρανὸν ἀψερόεναι διεχλαίνωσε χιτώνι. Pergit Vulcanus v. 25. # azm 9 19 ar ที่Aces สมเอ็ติ สต์Ace, et rores matutinos, pruinam, cujus frigore corpus afflictum senties, sol rursus dissipabit. Recordentur lectores Prometheum adrupem Scythicam alligatum esse, ubi æstivi calores non impediunt nocturna frigora satis acuta. 🗸 🗸 præsens pro futuro; etsi antecessit κατοπρύψει. Hanc temporum enallagen Tragicus noster frequentat. douiso di cu, lubenti tibi, valde desideranti hac dici noctisque vicissitudo accidet. Similiter Homerus: 'Αχαιώς ἀσπασίη τείλ-Leges lerálude súg. Iliad. 9'. 488.

Ή σοικιλείμων νὸξ ἀποκρύψει φάος. Πάχνην 3' έφαν ήλιος σκεδά σάλιν. 'Αεὶ δὲ τοῦ σαρόντος ἀχθηδών κακοῦ Τεύσει σ' ο λωφήσων γαρ ού πέφυκέ πα. Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. Θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον, Βροτοϊσι τιμάς Επασας στέρα δίκης. 'Ανβ' ών άτερπη τήνδε φρουρήσεις ωέτραν, 'Ορθοςάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ.

28. el muíga] Sic ambo Codd. Regg. a Brunckie 25. ที่มอร] ที่มอง Ald. vitiose. collati. Ed. Ald. (in qua vitiose omissum est a) Rob. Turn. Victor. etc. phanus e codice affert is niew, quod probat Stanl, et recepit Morell. Vulgata sensus æque bonus, major auctoritas. Teireu. Seir Seer MS. Ox. ita distinguit: ဇုန္မာ်အေပ ၁ ဖန်း, လိမ်ဆီ ၇ ကိုနဲ့ etc. quod sibi non displicere fatetur Morellus, ita vertendum: Talia consecutius es, quamois sis dous. At vero durum est h. l. clausulam periodi, que antecedente versu mellus finitur, sequentis versus initium occupare. Et amat Æschylus hoc genus figuræ, qua idem verbum, sed diverso casu, diverso etiam respectu deinceps ponitur. 29. incorrievas incorrection casu, diverso etiam respectu deinceps ponitur. Turn. errore operarum.

26. बंधे के कार्य सब्दर्भकार संस्थानकेश सबκου τεύσει σ' Semper autem præsentis miseriæ te ægritudo macerabit, h. e. nullum tempus tibi doloribus vacaum, semper cum instantibus malis tibi con-

flictandum erit.

Sequentia: ὁ λωφήσων γὰς οὐ πίφυκί wa, non sic intelligo, quasi Vulcanus ad Herculem respiciat, qui liberaturus quidem olim sit Prometheum, sed nunc jam nondum natus sit. Ita potius explicanda est Vulcani sententia, ut cum Germani dicerent: dein Erretter soll noch erst geboren werden; h. e. nemo plane in rerum natura est, qui te liberare velit, aut possit.

28. ชอเฉบีร์ สีสทย์ยุม ชอบี อุเมลามิยูม์สอบ จะจังงอ. Hunc igitur fructum cepisti tui in homines amoris. อำสายอุติง, frui, in bonam et malam partem accipitur.

29, 30. Δεὸς Δεῶν γῶς οὐχ ὑποπτήσ-າພາ χόλον, etsi enim ipse deus eras, adeoque et ægre hoc laturos esse deos, et quam graves sint animorum eœlestium iræ, scire debebas, tamen hand veritus numinum iracundiam, Beoreies જાામલેક અજસાદસદ સર્પફલ ઈાંગ્રમક, mortalibus dona divisisti præter jus fasque. ries dians, partim quia furatus erat ignem, partim quia Jovis consilia, qui homines perditum ibat, (coll. v. 234. sqq.) irrita fecerat. Jovis autem voluntatibus obsistere, idem Vulcano ceterisque diis esse videtur, ac jus violare: quia penes eum summa est imperii, et ipsius juris legumque pote-

stas. cf. v. 186. sq.
31. dr. sr. rivear. Pro quo facinore tibi jam ante rupem istam illetabilem excubandum erit. Peopeir #1rear de homine petræ affixo ita dicitur, ut nos de ægroto, quem morbus lectulo affixum tenet : er muss das Bette hiten; hoc tamen discrimine, quod Germanica locutio usu vulgi trita, Græca vero apud Æschylum novitate metaphoræ decora est. Similiter Prometheus ipse, v. 142. σῆσδε φάραγγος σκοπέλοις έν απροις Φρουραν άζηλον όχήra. drienn imminutione rei cum amara quadam ironia: plus enim intelligi vult; nempe tristem illam petram, et horridam esse. iedorádny, ävavos, statu erecto, insomnis. ii záparov yórv hæc phrasis tropice plerumque usurpatur, ut significet i. q. non requiescens. γόνυ κάμψαι ανασαύτοθω, Hesych. cf. v. 395. Hoc loco tamen propius ad primitivam originem redit, simulque innuit Prometheum, ut erat omnibus membris vinctus atque constrictus, semper in eodem statu corporis perseveraturum, quem intolerabilis fatigatio secutura sit.

Πολλούς δ' όδυσμούς καὶ γόρυς άνωφελεῖς
Φθέγξη. Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι Φρένες:
"Απας δὲ τραχύς ὅςις ἀν νέον κραπεῖ. 35
Κρ. Εἴεν. τί μέλλεις καὶ κατοικτίζη μάτην;
Τί τὸν θεοῖς ἔχθιςον οὐ ςυγεῖς θεὸν,
"Όςις τὸ σὸν θνητοῖσι προϋδωκεν γέρας;
'ἩΦ. Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἢ θ' ὁμιλία.
Κρ. Εὐμφημ'. ἀνηκουςεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων 40

33. Tallois 3] 31 delet Ox. quod ad vinciendam orationem abesse nequit.
35. riss] riss Ald. vitiose. riss Garb. riss MS. marg. ap. Morell. Vulg. fluxit a
Rob. in ceteras edd. Recte.
39. To deest MS. Ox. hiante metro.
40. Eighflux of papers' mendose Ald. Rectius σύρφηκ' Rob. etc.

33. wolloùs---Phize multas autem querelas, multos ejulatus inutiles emittes.
34. Liès yac duracaenieres peires, inezorabilis enim Jovis minus. yac particula ad drupsluïs refertur.

35. Laus di renzis...et asperi sunt omnes, qui nuper demum regnum inquaerunt. Male Garbitius alteram lectionem des di vios neary sic interpretabatur, quasi de juventute Jovis, non de regni novitate sermo esset. cf. v. 95. 149. 310. 389. 963.

Ceterum tota hac Vulcani oratio benevolentiam erga Prometheum prodit, ac sine dubio flebili actoris pronuntiatione sustinebatur. Quæ enim de cruciatibus miserum hunc Titana manentibus commemoravit, non eo dixit, quod ejus malis illuderet, sed quod ipse acerrimo sensu miseriarum ejus perculaus lamentari cas cœco animi impetu cogeretur; nec vero alio consilio verbis castigat amicum ob noxam, qua sibi hac mala consulto ipse attraxerat.

Longe alius ve Keáru animus est, quod numen, Prometheo infensum, cruciatibus ejus illastatur, Vulcanoque miseracordiam vitio vertit.

36. As non significat satis de his; sed est concedendi formula: Sit ita ut dicis. Ja, ja, das kann alles seyn.

of pilling; omissum est illie. Verym quid ista cunctatio, quid vana hujus miseratio est?

37, 38. ri rès-meallanas piase. Cur tu istum deum omnibus diis invisissimum non item odio prosequeris, qui mumus suum, ignem quem tibi Jupiter honoris causa attribuit, mortalibus prodidit. Nieus sæpe apud Homerum occurrit de præmio s. homorario heroibus distributo. Cf. v. 3. et v. 229. Incendere cupit Keáres Vulcanum, dum ei domesticam injuriam a Prometheo acceptam in memoriam revocat.

39. To supports To derror, & 9' suille. To h. l. est nimirum, idemque valet ac si Vulcanus dixisset: Tu quidem miraris me huic Prometheo, qui me ignis furto læsit, non iratum et infensum esse; sed nimirum durêr tê suyyerês, magnam vim habet consanguinitas et consuctudo diuturna. Sæpe apud tragicos vocabulum busis hoc sensu reperitur. Ita Noster, Theb. 1033. Surer Te moures σπλάγχνοι οδ πεφύπαμεν. Eurip. Phoniss. 358. δεινόν γυναιζίν αι δι αδίνων yerei. Andromach. v. 985. To supporte yale denie. Ceterum ed enyyents pro i supplime frequenter ponitur. cf. v. 289. Sententire causa comparat Stanl. Quintilian. Decl. 321. Consuctudo alicnos etiam ac nulla necessitudine inter se conjunctos componere et adstringere officiis potest; et Petron. Vetustissima consuctudo in sanguinis pignus transit.

 Οδόν τε ωῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις ωλέον; ἩΦ. Ἡεί γε δὴ νηλής σὺ, καὶ βράσους ωλέως. Κς. Ἦχος γὰς οὐδὲν τόνδε βρηνεῖσθαι. σὺ δὲ Τὰ μηδὲν ἀΦελοῦντα μη ωόνει μάτην. ἩΦ. Ὠ ωολλὰ μισηθεῖσα χειςωναξία. Κς. Τί νιν ςυγεῖς; ωόνων γὰς, ὡς ἀπλῷ λόγφ,

Τῶν νῦν σαρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη. ἩΦ. Ἔμπας τὶς αὐτὴν ἄλλος ἄφελεν λαχεῖν.

41. αίν τε πῶς; οὐ] In quibusdam veteribus libris ita scriptum reperit Steph. «ἴν τε; πῶς; οὐ--interrogationis nota post τε et iterum post πῶς posita; quod ille recte sic explicat: ἄρα νομίζεις, δυπατὸν είνωι ἀνπανες το πῶν τῶ πῶτρος κός κος; κῶς; scil. εἴν ἀν δυνατόν: Nactus est etiam, quẻ interrogationis nota post οἴν τε posita, particulam τως cum sequentibus jungerent; hoc nimirum sensu: Num committere potes, ut patris jussa negligas? Qui jit, ut hoc non magis reformides? Verumtamen in vulgata sensus idem, vis vero major inest, propter inversionem particulæ τως ad finem rejectæ. 42. ἀι΄ γι δὸ αἰι΄ τὶ δὸ Ald. Victor. αἰι τι (pro τε mendose) δὸ Rob. Connexio verborum γε postulat, non τε. Θράσους Βοάρεους Rob. 48. ἄφιλεν]

afficeret. Nonne igitur harum pænarum horror omnem tibi misericordiam

Promethei expectorat?

Respondet Vulcanus v. 42. dei ye δή νηλής σύ, και βράσους πλίως. Ιπο tu semper immitis es et andaciæ plenus. Particulæ vì di sic referuntur ad præcedentia, ut ea partim concedant, partim limitent. Sensus est: Sane equidem Jovis iram revereor, attamen cognati misericordiam animo exuerc nequeo. Tu vero semper immitis es, tu ad quidlibet audendum promptus. Tu ita-que siccis oculis vel fratris cruciatum spectares, nedum ut Promethei te miserescat. Ceterum recte contra Pauwium Heathius monet, cur hæc potius rn Big quam ro Keares dicta existimentur, causain non esse. Nam à Bia persona est niuta, ad majorem scenæ apparatum inducta; quæ cum verbum nullum ore protulerit, quomodo Vulcanus responsum, quod 📆 Keátsi dare debebat, ad viv Biar converte-

43. ἄπος γὰς οἰδῖν τόνδι Senvis Sai, nihil enim prodest hunc lumenturi; non est remedium ejus malorum. In particula γὰς inest concessio quædam. Largitur enim Κεάπος Vulcano, misericordia se non commoveri, ubi ea nihil proficiatur.

44. vò di--- natro, tu igitur noli que nihil prosunt frustra agere. Hunc ver-

sum citat Clem. Alex. Strom. lib. v. quod Stanl. observavit.

45. δ πολλά μισηθείσα χιιρωναξία. Adeo Vulcanum crudelis hujus ministerii pænitet, ut etiam totam artem fabrilem oderit, quam alias sibi decori et ornamento esse, et qua se multos sibi deos sæpe devinxisse non ignorabat. χιιρωναξία cum omnino quamcunque manuum operam, ut Choëph. 759. tum inprimis opificium denotat. h. l. fabrilem Vulcani artem intelligi e responsione τοῦ Κράτους clarum est, cf. v. 46.

46. τί νιν τυγιῖς; cur autem istam aversaris? πόνων γὰς τῶν νῦν παςόντων etc. præsentium enim malorum, quæ Prometheo imminent, ars tua causa non est. ὡς ἀπλῷ λόγω scil. ἐπτῖν, ut paucis dicam quod res est. Gerth. nit einem Worte; kurz und gut gesprochen.

48. μπας nihilo secius tamen τίς αὐτην ἄλλος ἄφιλιν λαχτίν vellem ea non mihi sed alii obtigisset, cum Jupiter dona cœlestibus divideret. λαγχάνιν h. l. simpliciter est accipere, non sortitione accipere. Quamvis enim Homerus Jovem, Neptunum, et Plutonem mundi imperium sorte inter se divisisse fabuletur, Iliad. xv. 187. sqq. Æschylus tamen reliquis diis omnibus jura ac munera ab uno Jove pro arbitrio distributa esse perhibet. cf. v. 229.

45

Κς. Απαντ' έπράχθη ωλήν θεοίσι κοιρανείν.

αφιλε invito metro Ald. ἄλλος ἄ. λαχιῖν] ἄφιλε λαχιῖν ἄλλος Rob. inversione metrum pervertente. 49. ἄσαντ' ἰστάχθη] ita MSS. et edd. consensu. Stanl. vel ἰστάχθη interpretandum cum molestia agantur, vel ἰστάχθη molesta legendum censet. Pauw corrigit: ἄσαντα σραχθη, omnia fiant praterquam etc. Heathius ἄσαντ' ἰστάχθη'ν pro ἰστάχθη ἄν, h. e. omnia fieri potucrunt praterquam etc. Optime Abreschius, antiquam lectionem fuisse ἰστάθη, camque fortassis æque atque alteram ἰστάχθη propter duas traçædim editiones ab Æschylo profectam esse existimat. Lectionem ἰστάθη Scholiastas secutos esse putat, qui sic ver-

49. ἄπωντ' ἐπράχθη πλην Θιοῦσι ποιξωνιν, οπαία sunt diis acquisita præterquam imperare. Θιοῦσι pertinet ad
ἐπράχθη, non ad παρωκιν, quod fugit
Grotium, qui sic h. l. vertit: Cuncta
assequaris, præter imperium in deca.
Simillimus est constructionis ordo in
Euripidis fragmento: οἰν ἔτιν οἰδὶν
χωρὶς ἀνθρώποις θιοῦ. Ηἰς χωρὶς cum
θιοῦ construendum plane eodem modo
interjicitur inter verbum et dativum,
ut h. l. πλην particula inter ἐπράχθη
et Θιοῖσι. Ceterum digna est quæ cognoscatur Abreschii in h. l. animadversio; eam igitur, resectis quæ ad
h. l. non pertinent, subjicimus.

"Cum in hoc Roboris responso Vulcanum acquievisse apparent et sine mora peregerit jussa, quæritur, quo sensu prior responsionis pars ἀπανο΄ iπεράχθη πλην θιοῖσι παιρανιῖν intelligenda sit. Cl. Stanleius Scholiasten ita accepisse putat, ut neget Jovi imperium fato esse datum. Eam vero responsi mentem esse non posse dicit, quod Jovi æque ac Diis reliquis munera fato concessa doceant poëtæ, et ipse Æschylus v. 518. Deinde dubitat an lagazon usquam, qua Critici interpretantur notione, reperiatur obvium. Atque his positis fundamentis contendit, sic acceptæ responsionis vim nullam futuram fuisse ad compescendas Vulcani querelas, qua tamen ut verissima acquieverit, concluditque adeo legendum la 23. Scil. hoc ut dicat Robur: frustra Vulcanum queri de sua sorte, aliis invidere suam, cum sint et illorum munera labore et molestia plena et uni Jovi datum sit immuni virere. Verum enimvero, quanta etiam veri specie primo intuitu hæc ita disputet vir doctissimus, tamen si propius inspicias, falsissima esse, et ab Eschyli mente alienam prorsus explicationem pariter atque emendationem,

mecum scio fateri debebis. Nam quod primo dicit Scholiasten negare Jovis imperium fato deberi, sic non est. Manifesto enim distinguit Poëta inter Jovem et Deos reliquos; de illo lo-φασιν, δει πάντα la μοιρῶν δίδοται τοῦς Θεοῦς, πλην τὸ ἄρχων. 'Quo quid aper-tius? Sed si vel maxime dubiis conceptum verbis hoc scholion V. Cl. videbatur, omnem scrupulum eximere Schol. \(\beta' \). poterat, qui recensitis variorum numinum muneribus et præroga-tivis, τὸ δὶ βασιλιύιν μόνος, (ita lego pro μόνος,) ὁ Ζιὺς ἱκληρώσατο. Quæso quid dilucidius? Sed videtur Viro docto adeo placuisse emendatio, ut rem acu tetigisse persuasus accuratius examinare scholia supersederit. Adde quod vel citra omnem veterum Criticorum explanationem, modo i zeáz 34 notet deigni, erromorni, la moiens lyiyém, ut exponunt, et de quo mox videbimus, verba Æschyli non aliter intelligi queant, quam vel quo cepere scholia, vel hoc saltem sensu: reliquis Diis hoc fatali necessitate injunctum, ut quanquam aliis gaudeant omnibus prarogativis, libere tamen agere non liceat; Jovi contra soli id concessum, uti pro lubitu illis imperet, ipse ab alio imperio liber agat. Et quo si sumantur
modo, idem prorsus hic loci dixerit
auctor, quod v. 186. Fr. wag turra

d dineur izu è Ziv, et v. 324. Fr.
renzès méragyes sè barisours neuro.
Itemque Sophocles:

Οἰδὶ Θεοϊσιν αἰθαίρετα σάντα σίλεθαι Νόσφι Διός, πιϊνος γὰς Ίχιι σίλος 🚻

Lat dexis.

Utrocumque autem sensu accipiantur, efficax satis, ni fallor, responsi erit vis ad finiendas Vulcani querelas. De Viri Cl. vero explicatione quiri dicam aliud? quam sullo cam pages

bum, quod legerunt, explicant, iz μοιρών δίδοται, ίγιγόνι in μοίρας. Alteram vero lectionem iσχάχθη idem rectissime interpretatur, acquisita, s. conciliata sunt.

admitti posse, tum quod dissimulet plane ve marra, et quo addito omnis denegabitur diis beatitas, quod quam sit alienum a paganorum de diis suis opinione, quis non videt? tum quod de artis molestia, nisi quatenus ea cogebatur Jovis jussa exsequi, Vulcanus ne γεν quidem; ceterum Jovi obe-diendi necessitatem usque inculcat Robur, queritur ille. Videantur modo, quæ præcedunt. Quare cum omnis loci difficultas resideat in impaxon, quod nec ego exputo, ita qui explicari possit, de eo accuratius hic erit agendum. Ad Scholiastas quod attinet, audacter asseverare ausim, eos aut aliam vocem reperisse, quam exponerent, aut non intellexisse, qua virtute ໄກເຂັ້ນ 9 n adhibuerit Tragicus, cumque vel legissent, vel ex aliis criticis didicissent deorum munera fati beneficio ex Poëtarum scitis possideri, nec alienum boc esse judicarent ab responsionis mente, ita explicuisse, tanquam revera vocem invenissent, cui ista notio conveniret. In quam opinionem ducere videntur verba Schol. a. rivis ours. Sed erunt, prævideo, qui, quod hanc ignorantiæ notam criticis inustam nolint, aliter eos potius legisse contendent; in quibus et ipse lubens nomen profiterer meum, nisi alia omnia sentire suaderet difficultas illico indicanda, absque qua esset, hunc in modum crisin instituerem: Certum videri veteres criticos aliam vocem invenisse. Nullam propius ad receptam lectionem accedere, metri legibus satisfacere, atque ita exponi potuisse, quam iπρώθη, quod, cum nimis devium esset, nec intelligerent librarii, in ubivis obvium i neśz 9n more suo commutasse. Fuisse autem præter notissimum rísensus et sussensison isir alia item tempora verbi wew olim usitata ne dubitemus, facere Hesychium et Suidam, qui et la guerr agnoscant. Adderem, quam recte explicuerint Schol. per voces deirai, ritúrmeai, ex eodem patescere Hesychio iisdem utente in exponendo või wireves. Verum cum loco convenientissima, nimisque docta mihi videatur lectio vulgata,

quam ut ab imperita amanuensium natione eam mihi profectam persuadere valeam, non video, qua alia ratione acciderit, ut notionem tribuerent, mihi perinde, atque Cl. Stanleio suspectam, quam quia, ut dixi, non adsequerentur vim verbi, et hinc, ut poterant, interpretarentur. Vel quæ sola pro Scholiastis afferri posset excusatio, dicendum foret, duas olim hujus dramatis indosus ab ipso auctore prodiisse, quarum in altera, cujus apographos habuerint Critici, dederit 1-சுல்கே, altera, quod nunc legimus, is et 29n. Ita autem ut statuam, varia suadent. Fingit enim Æschylus regnum Jovi dolo et occultis magis machinationibus, quam vi partum, v. 206--214. eoque potitum Jovem; (de fato altum est silentium) reliquis diis sua cuique munia, suos honores distribuisse, v. 228. coli. v. 440. et utrobique Schol. nec non Hesiod. Theog. v. 74. Κάρτει νικήσας απτέρα Κρόνον εδ δε

ίκατα 'Αθανάτως διίταξιν δμώς και ἰπίφραδι τιμάς.

adde v. 112. et v. 880. sqq. quem manifesto sequitur Noster. Quumque se cara TIN Tì usumari soleat interdum pro occulta et clandestina machinatione acquirere et conciliare aliquid, (unde et sæpissime notat prodere. Vid. Cl. Dukerum ad Thucyd. lib. iv. c. 89.) res ipsa loqui mihi videtur, vocem non aliam aptiorem magisque significabilem adhiberi potuisse; ut qua tacite innuetur diis cunctis per clandestinam illam molitionem, qua Saturnus regno exutus est, omnia acquisita esse; monebiturque adeo Vulcanus, cum in facta illa divisione Jovi regnum sibi soli vindicanti atque reservanti, nec ipse nec alius deorum contradixerit, unusquisque, quam tulit, sorte contentus fuerit, haud æquum esse, eum nunc artis pœnitere, Jovisque imperio obedire gravari, cui omnes omnino deos subjectos esse sciat. Ea autem quam dixi significatione verbo utitur Noster iterum in Agam. v. 1864. Фенций Сочтан, из ти-นทเธิงร ธทุนบัน พฤดัสธาการร พองุน. Soph. in Ajace, v. 446. ubi conf. Tri-

35

Ήφ. Έγνωκα, τοῖσδε κ' οὐδὶν άντειπεῖν ἔχω. Κε. Οὐκουν ἐπείξη δεσμά τῷδε ωεριβαλεῖν,

'Ως μή σ' ελινύοντα σεροσδερχοή σατής;

Ήφ. Και δή πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα. Κα. Λαβών γιν. άμφ) γκοσίν έγκοσσες σθένει

Κς. Λαδών νιν, άμφι χερσιν έγκρατει σθένει Ραις η είνε, τα στάλευε τρός τέτραις.

Ἡφ. Περαίνεται δη κ' οὐ ματά τουργον τόδε.

Κς. "Αρασσε μάλλον, σφίγγε, μηδαμή χάλα.

52. εδικον] εδικόν Ar. 53. Ιλινόνενα] Ita codicibus suis obsecutus soripsit Brunck; qui recte observat geminationem litteræ ν in lectione vulg. Ιλινόνενα peperisse prosodiæ ignorantiam, cum in Ιλινόν ν per se longum sit. 54. ψάλια] Ita Canter etc. ψάλια Ald. Rob. Victor. ψάλια Turn. 55. λαδών κν] Ita omnes edd. et codd. collati. Stanleius conj. βαλών νιν, sine causa idonea; Pauwius, cui insolens ac durum videbatur νιν αλ ψάλια, non ad Prometheum trahi, excogitavit hanc lectionem: λαδών, νιν, ἀμφὶ χιρούν ἰγαραντῖ σθίνει μαιτῆρι διείων, κασσάλια κυρὰ σίνερων, qua nihil fingi potest impeditius. Nec opus est tali medela, cum inter omnés constet νιν utriusque numeri omniumque generum esse. 56. σρὸ σύνρως Horum verborum loco in quibusdam libris Steph. reperit ἰψωρίνως, male ex ν. 65. huc translatum. 58. μᾶλλο) μᾶλα Rob. vitlose scriptum pro μάλι, quod ipsum nec versus, nec senteutia patitur.

clin. Arist. tom. iii. p. 828. Abysi birde EineAlwerde drogwe, dezwe eine wedereur abreis." Hactenus Abreschins.

51. Igrana—Igas. Scio, neque habes quod contra dicam. Nempe, ques Restro de summo Jovis imperio dixerat, non hanc vim habebant, ut Vulcano novum consilium inderent, pristinamque opinionem evellerent; nam ipse jam sponte sua necessitatem Jovis mandato parendi fassus erat, v. 17. sed mores tamen, quas adhuc ob misericordiam nexerat Vulcanus, hac Roboris admonitione rumpebantur.

n's, 53. Odnovr--warne; Quin igitur festinas vinculis hunc circumstringere, ne te cunctantem pater videat? Scil. Æschylus, Homerum imitatus, Jovem si modo animum advertat, omnia que in terris gerantur oculis conspicere, et auribus exaudire posse fingit. Cf. v. 313.

54. nai δη σείχυμα ψάλια δίεπενθαι σάςα. Aiqui jum in promptu sunt cateme brachiales et ante oculos paite. Vulcanus enim cum malleo, cuneis et catenis in scenam ingressus, statim dira hæc instrumenta indignabundus in terram abjecerat. Hæc igitur jam Rotori ninium se urgenti monstrat. σείχυρει Γευμες, εύχυρει Hesychius.

Valua cum generatim annulos significat, tum annulum in freno, ipsum frenum, deinde annillaria denotat, unde fluxit h. l. significatio, qua de nervis aut catenia brachialibus (Handschellen) usurpatur. Viene dei walqu, videre licet. Sapius hac forma pro waefer utitur Æschylus.

55, 56. Autor viv---riveus. Cape car (catenas brachiales) et valida vi circum manus malleo tumde et petra affige. Vulcanus pedibus quidem debilis, at manibus robustissimus erat. Ei jarvies neurseir robustum malleum tribuit Homerus Iliad. J. 477. Observandum vero est Prometheum ex Æschyli mente non palo aut cruci ante petram, quod alii comminiscuntur, sed ipsis petra saxis ita alligari, ut vincula artubus circumjecta clavis affigantur.

57. Aspainten de, jam perficitur, nou mari resperse ress, neque segniter peragitur opus. Ita enim rectius hace verba exponuntur, quam vulgari ratione, neque frustra est. Oid imárnes ap. Homerum, Iliad. 4. 474. non cessanit.

58. Açassı—undanî xâla. Fortius tunde, constringe, muspiom laza. Dirum se supplicii exactorem prasbet Robur. Δεινός γάρ εύρεῖν κάξ άμηχάνων πόρους.

'Ηφ.' Αραρεν ήδε γ' ώλένη δυσεκλύτως.

Κρ. Καὶ τήνδε νῦν σύρπασον ἀσφαλώς, ίνα Μάλη σοφισής ών Διὸς νωθέςερος.

Ήφ. Πλήν τοῦδ' αν οὐδείς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. Κρ. 'Αδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐβάδη γνάβον

v. 112. μόχθων τίρματα v. 100. etc. In Ar. legitur τρόπον, male.

59. **eevs] **eev* edd. et Codd. consensu. Sed ap. Marcellin. vit. Thucyd. ed. Duker, p. 2. et ap. Schol. Aristoph. Equ. v. 756. legitur **eevs*, quæ lectio præter antiquitatem ideo se nobis commendavit, quod Æschylus fere solet in tali orationis forma pluralia pluralibus jungere. Sic v. c. ποιναὶ ἐμπλακημάτων

64. audadn grader Erierur] νωθίστιος] νωθίστους Διός adversus metrum Rob. ຂອງຂໍວັນ ງາລົງ Eries Garb. Vulgata præter auctoritatem e Codd variatione

dictionis præstat.

Et asyndeton in hoc versiculo festina-

tioni ejus aptissimum.

59. duros vae rogous. Hic enim vel inextricabilibus nodis expedire se potest. ἀμήχανα ίςγα apud Homerum, Iliad. 9'. 130. λ'. 110. de summo rerum discrimine, cujus exitum reperire non licet; et ἀμάχανοι πολίμιοι πάματοι insuperabiles helli labores apad Pindarum. Pyth. 6'. 37. Comparavit quoque Stephanus Aristophaneum illud: Equit. v. 756. muzilos yae arne, zan σών άμηχάνων πόρους εύμηχάνους πορί-Swx.

60. Leagur non est aptatur, sed aptatum est. Hoc quidem brachium sic alligatum est, ut nullo pacto solvi possit. "Açaçıv, neucan, n wayiws didirai. Hesych .-. - y particula h. l. saltem, quidem, significans, exceptionem Roboris dicto opponit. Quanvis callidus sit, Vulcanus inquit, hoc certe brachium nunquam ex vinculis expediet.

61, 62. zai rńedi---- Dirigos. Et alterum jam brachium firmiter adstringe, ut sentiat se sapientia et calliditate Jove inferiorem esse. ποςπάζων proprie est woenn fibula adstringere h. l. ad catenas translatum. ἀσφαλῶς, ita quidam transtulit: ut discat segnior esse in Jove ludificando. Sed σοφιτής appellatur Prometheus ut v. 952. ob calliditatem et versutiam. copis is su 96sigos Διοs est veterator Jove tardior. Jovem σοφιεήν memorat Plato de Republ. lib. et apud Plautum Mercurius eum nimis scitum sycophantam

appellat, Amphitr. 1, 3, 8.

63. whir roud -- μέμψαιτό μοι. Preter hunc, Prometheum, cui opera mea cruciatum affert, nemo jure operam meam vituperaverit. μίμφισθαι de operum exactoribus adhibetur, qui si quid vitiose aut negligenter factum est, id reprehendunt et mutari jubent. Operam igitur suam, quam in vinciendo Prometheo posuerat, negat quenquam jure criminando exacturum, nisi ipse Prometheus se nimis recte vinctum esse queratur.

60

62. Aiès

64, 65. αδαμαντίνου -- ιδρωμίνως. Improbum jam ferrei cunei dentem per pectus adige et firmiter affige. Plane hujus versiculi sensum pervertit Garbitius, cum sic vertit: clavo adamantino mandibulam pervicacem valide usque ad pectus affige. De Promethei maxilla hic aliquem cogitare constructio verborum prohibet. yválos maxilla pro dente dicitur; et ut Virgilius vomeris dentem durum dicit, Georg. ii. 423. aut ut alibi, Géorg. i. terrum unco dente rechidi ait, (quod bene Cl. Heynius de ligone intellexit) ita h. l. opnios aisa. ons yvádos, des Keiles trotziges Gebiss; graviter et ornate. au Salons, pervicax, qui cedere nescit; sic fere, ut apud Homerum λᾶας ἀναιδής, Il. δ. 421. violenter perrumpens. σίρων διαμπάζ, per medium pectus, ita ut cuneus ad summum usque verticem adigatur. διαμαάξι διόλου καθόλου, Hesychius. Atque hoc quidem unicum vulnus est, quod Prometheo infligitur: nam etsi omnes artus, manus, brachia, femora, et pedes ei alligantur, clavi tamen non ipsa

Στέρνων διαμπὰξ σασσάλευ ἐρρωμένως.
Ήφ. Αὶ αὶ Προμηθεῦ, σῶν ὕπερ ς ένω σύνων.
Κς. Σὸ δ΄ αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὅπες
Στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς σοτέ.
Ἡφ. Ὁςἄς θέαμα δυσθέατον ὅμμασιν.

67. σὶ δ αδ] σὰ δ δν Steph. in MS. reperit. Vulgata contextui aptior. 68. ἔτος στοις βοντη-στοις scribitur, ut antea v. 67. ὑσεςστοι, Ald. Victor. Alteram scripturam refert Rob. quam a Stanleio, Pauwio, Brunckio probatam servavimus. Post στοις recte Steph. interrogationis notam posuit. In Ald. Rob. puncti signo distinguebatur.

69. ὅμμωσιν] Hoc loco Stephanus in Cod. interrogationis notam invenit. Præstat autem hanc ρῆσιν διωσιώς efferri.

membra perrumpunt, sed vincula tantum iis affiguntur. Et sapienter Æschylus hic sanguinis non meminit e vulnere manantis. Quod forte aliquis ita explicet, poëtam ex Homerica fictione diis non sanguinem, sed ichora tribuisse, quem in scena spectatorum oculis subjicere noluerit, quia fidem adhibere tall spectaculo non potuissent. Verum cum in Prometheo soluto, quod ex Attii fragmento liquet, sanguinem ex Promethei corpore ab aquila lacerato in Caucasi saxa stillare docuerit, hoc potius mihi spectasse videtur tragicus; quod ibi sanguinis effusio tantum narrabatur non in scena agebatur; hic autem, quia Prometheus ante ipsos spectatorum oculos affigehatur, si sanguinis mentionem secisset, eum etiam profluentem videre voluissent qui in theatro sedebant. Prudens itaque poëta h. l. sanguinem silentio præterit; prudentius tamen forsan hanc scense particulam plane omisisset; satis enim vel absque isto cuneo, pectus perfo-rante, ceteris membris vinctus erat Prometheus, ut se plane commovere non posset.

66. el al—wiene. Heu, Heu, Prometheu, ingenisco propter tuas erumnas. Quia cuneus per præcordia adactus incredibiles misero captivo dolores excitabat, Vulcanus ipse tenere se non potest, quin pressam parumper miserioordiam cum suspirio effundat. Prometheus autem ne hic quidem ingeniscit, sed invicto animi robore tractus se dolorum facibus urendum prabet, ne inimiois majorem cruciatibus

guis illudendi occasionem offerat.

67. 20 7 mb --- Erines: The urre its-

rum tergiversaris; et Jovis inimicorum causa ingemiscis? Interrogandi nota huic dicto addita majorem ei vim conciliat. al zaveznis refertur ad v. 36. ubi eandem Vulcano cunctationem Robur jam exprobraverat. ix Seer pro singulari hic positum esse, neminem-que alium nisi Prometheum intelligi, scite observavit Brunckius V. D. in nott. ad Bacchar. Euripidis, v. 543. Et 'sæpenumero hæc orationis forma apud Æschylum recurrit. Observandum tamen est, nonnunquam pluralesa pro singulari ita poni, ut, quamvis de propria quadam persona, ut h. l. Promethei, intelligi debeat, simul tamen ad universum genus, cui illa subjecta est, respiciatur. V. c. hic locus Germa. nice sic reddi posset, und darfst solche Feinde des Jupiter, als deiser ist, noch eines Seufzers würdigen? Alibi vero audacius hac figura utitur Æschylus, ut cum diemoran Sandrous, Choeph. v. 51, pro unius Agamemnonis morte dicit.

68. Irus ph raurès sincuis word, vide ne tui ipsius aliquando te misereat. Ellipsin imperativi ses ante irus imitatur vernacula: Dass du nur nicht einst dich selbst bedauren musst I Iterum ri Kedros Vulcanum Jovis ira terret.

69. legg....lumars. Vides spectacylum oculis intolerabile. Siana JurSiavor gravitatem huic structure Gracen linguæ genius addit, quo substantivum cum verbo aut adjectivo verbali ejusdem originis copulare licet. Est autem JurSiavor Siana, spectaculum, a cujus fooditate namo non oculos aver. « tere cupiat. Sic JurSiava wanara, v. 596. Κρ. 'Ορῶ κυφοῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων.
'Αλλ' ἀμφὶ ϖλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.
'Ηφ. Δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.
Κρ. Ἡ μὴν κελεύσω, κἀπιθωῦξω γε ϖφός.
Χώςει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βία.
'Ηφ. Καὶ δὴ ϖέπρακται τοῦργον οὐ μακρῷ ϖόνῳ.
Κς. 'Ερρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους ϖέδας,

ing. Deputeration for serve diarregues weday,

73. πάσιβάδξω γι απόε] κάπιβωύξωτε, απόε mendose Rob. 74. χώρυ κάτω, πείλη δί] χώρει, κάτω δι σκίλη Rob. incommode. πίρεωσον] πρίκωσον Rob. 75. απόνη] χρόνη Rob. Illud aptius. Facilitatem laboris, non celeritatem significat Vulcanus. 76. απόδας] απόδας Rob. forsan ex errore typographico.

70. teŭ--lwakian. Nihil video nisi hunc meritas pænas luentem. Vehementer ferit animum admirabilis hæc duritæ Roboris cum Vulcani miseriordia compositio, quam ipsa in verbis antithesis magis illuminat. Itaque nolim post δμακον internogandi signo distingui; quo quidem certe opposi-

tionis vis infringatur.

71. ἐλλ -- βέλε. Αλλὰ h.l. ut sappe ellipticum est; quasi dicatur: Verum quid disputando tempus terimus! Tu potius fac lateribus catenas injicias. μασχαλιστές proprie est, ut Hesychius explicat, ὁ διὰ τῶν μασχαλίων δισμὸς τοῦ ὑποζογίου, τὸ αὐτὸ καὶ μασχαλίς. Usurpatur etiam de ornamento axillarum; (Germ. Achselband) h.l. vero transfertur ad vinculum latum, quo latera adstringuntur, fortasse quia simul axillas complectebatur. μασχαλιστέρει, vel iterum plurali pro singulari posito, vel duo innuuntur vincula decussatim lateribus circumjecta.

72. Pertæsus importuni flagitatoris respondet Vulcanus: Necesse est hoc fucere; itaque aufer mihi istam im-

perandi molestiam.

73. ** μην κελιύσω...- ψές. Imo vero imperare pergam, et altiore voce insuper clamabo. Novo fineamento imaginem durissimæ pertinaciæ tragicus absolvit. Petenti Vulcano, ut imperiis abstineat, respondet se clamores etiam additurum! Absolute vero hæc a Robore dicuntur, non tantum ad id mandstum, quod statim sequitur, pertinent. Itaque post κάκιθωύςω γι ωφὸς rectius puncto, quam commate aut colo distinguitur.

74. zégu zárm Non tragicz solum

scenze dignitas, verum etiam opinio de procera deorum statura postulabat, ut actor, Promethei personam acturus, quam procerissimus esset. Apposite igitur ad ipsam actionem scenicam dictum χώρι κάτα, descende. κίρκωσο βίκ, violenter annulo cinge. κίρκωσο εκτίκος, proprie annulos, ad catenas transfertur; ut annulas; pedes ap. A-pulsium; in a compadibus vincti.

rolleium i. q. compedibus vincti.
75. καὶ δὴ, ατριι jam. πίση αποτειται.
75. καὶ δὴ, ατριι jam. πίση αποτειται.
75. καὶ δὴ, ατριι jam. πίση αποτειται.
75. καὶ δὴ μακρῦ λίγιις, quam lectionem ibi vulgatæ μακρῦν merita prætulerunt editores quidam, in his nuper Gedickius; editione Philoctetæ Be-

rol. 1781.

την σύνεν ξέρωμίνως κατάφιει.
διατόρους wiδας. Etsi vocabulum διάτορος alibi et ab ipso quoque Æschylo
active intelligitur, v. c. v. 181. non tamen h. l. cum Stanleio aut Garbitio penetrantes pedicas, h. e. quæ aciebus suis
saxum penetrarent, significari putem.
Sed potius perforatæ appellantur pedicæ, quia foramina inerant, per quæ
clavis ad saxum adactis affigerentur.
Sophocles, Œdip. Tyr. v. 1044. Œdipodis pedes perforatos appellat διατόενος ποδας cum Robortello legamus, prohibet superior verborum Roboris contextus. Ut enim v. 55. ¼άλια, v. 64. σφηνός γνάθον, v. 71. μασχαλισήσες, v. 74. κίσκους memorávit,
sic h. l. pedicarum mentionem seri

'Ως δύπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαζύς. Ήφ. Όμοια μορφή γλώσσά σου γηρύεται. Κε. Σύ μαλθακίζου, την δ' έμην αύθαδίαν 'Οργής τε τραχύτητα μή 'πίπλησσέ μοι. 80 Ήφ. Στείχωμεν, ώς κώλοισιν άμφίθληςς έχει. Κρ. Ένταθθα νθν θβρίζε, και θεών γέρα Συλών, εφημέροισι προςίθει. τί σοι Ολοίτε Ανητολ τωνδ άπαντλησαι ωόνων; Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα

80. ระสมบัวพระ Sensionea affert Morell. e MS. marg. Vulgatum aptius et exquisitius.

consentaneum est. Obiter monemus ut attendant tirones, quantum verborum copia delectetur Æschylus, cujus rei observatio hic ibi ad reperiendam lectionis veritatem proderit.

77. imrumnis leyer est exactor operum; h. l. Jupiter significatur, qui nisi recte vinctum deprehendisset Prometheum, pænas a Vulcano repetiis-

set. Bagis, durus, acerbus. 78. Janu--yagisras. Digna est faciei turpitudine lingua tua petulantia, Germ. dein freches Maul und deine hässliche Gestalt, eins schickt sich vortrefflich sum andern. Trucem vultum trucia verba decebant.

79. od mal. SaniZov, tu tibi serva mollitiam tuam; odioso enim nomine Vulcani lenitatem appellat, muliebris eum mollitim incusans. Impudentim autem signum est, quod vitium sibi a Vulcano exprobratum adeo non excusat, ut potius id ultro vocabulis asperimis designet. The best and assert mes designed and assert mes, mean autem contumaciam et animi asperitatem ne exprebra mihi. devà vel iram, vel generatim animi affectum notat. Utrumque huic loco aptum est.

81. Scite hoc instituit Æschylus, ut Vulcanus prior discessum paret. Nolebat scilicst tam tristi spectaculo diutius immorari. Redres fortasse nondum abiisset; utpote quod libenter oculos inimici cruciatu pascebat. Nec prius discedit, quam verbis mordacibus misero illusisset.

Breizopes de n. a. Izu. Abcamus; am omnibus jam membris irretitus est. selven non de pesièus, sed de membris universis intelligendum. appicanrees, quod proprie rete significat, ornate h. l. ad catenarum vincula transfertur.

82. Heilus de omni nequitiarum genere; Germ. hier frevle nun so weiter. weoridina yien i. q. orallun, v. 8. et wieur, v. 954. συλών, spoliare, h. l. de furto. ionuique, mortalibus, cum contemptus quadam significatione, ut apud Aristoph. Nub. 🗗 με καλείς 🏖

84. Tí ou--- Trown. Aliis verbis eandem hominum imbecillitatem crepat Chorus, v. 546. sqq.---ámarthur i. q. imoupicus. ámartholas de exponit Hesychius Ισικουφίσαιμ' αν. Quanam parte horum laborum mortales te levare possint? Seu quidnam ex his doloribus tibi exhausturos mortales existimas?

85. ψευδωνύμως --- Καλούσην. Mirum in modum delectatur Æschylus ominibus et argumentis e notatione nominum seu iromodoria captis. cf. quar collegimus ad v. 723. Et h. l. quidem aptissime hæc notatio Robori tribuitur; est enim cum salsa irrisione conjuncta.

es faineres andever e Greecorum consuctudine nihil aliud est, nisi; tater dece sic vocaris. Ita apud Euripidem, nadovet d' lenarny pi, i. q. nomen meum Jocasta est. aurès yaé es dit wegun Sins, alterum hoc wegun Sins appellative quidem, sed tamen cum respectu ad nominis proprietatem intel-ligendum est; constructione vero copulatur cum sequenti sen resen, q. d. mirrer or det Eleganistas, de de wegang-Dever des reins etc.

Καλούσιν. αὐτὸν γάρ σε δεί ωρομηθέως, Οτφ τρόπφ τῆςδ ἐκκυλισθήση τύχης.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΜΟΝΟΣ.

*Ω δῖος αἰθης καὶ ταχύπτεροι ωνοαὶ, Ποταμῶν τε ωηγαὶ, ωοντίων τε κυμάτων

87. τίχης] Quidam libri teste Stephano τίχης; quæ lectio nimis est artifaciosa.

87. ἔτφ···τύχης. Quo pacto te ex his malis emergas. Metaphora in ἐππυ-λισθήση ab homine repetita est, qui e vado, ubi inhæserat, corpus provolvendo emergit. Ceterum comparandus v. 470. sq. ubi aliis verbis hanc consilii inopiam, quam ei Robur hic exprobat, Prometheus ipse queritur.

His dictis Robur et Vis cum Vulcano discedunt et Prometheum solitudini relinquunt. Primam tragedias scenam sic absolvit poëta, ut spectatores misericordia et timore perculsos, attentos etiam reddiderit ad Promethei, qui adhue dolorem silentio pressit, orationem audiendam.

IN SCENAM II.

v. 88--113. Prometheus postquam supplicii sui administros e conspectu abiisse videt, vocem suam ab iis exaudiri jam non posse persuasus, indignationem suam apostrophe gravi et doloris plena effundit. Mire argutantur Scholiastæ, dum causas inquirunt, cur Prometheus aërem, mare, tellurem et solem invoearit. Quem enim alium potius in hac solitudine miser alloqueretur? Deosne? At hos sibi inimicos esse sciebat. An homines? At hic longe lateque nullum erat hominis vestigium. Quid igitur aptius ab Æschylo fingi peterat, quam ut Prometheus in excelsa petra sub dio soli et ventis expositus, atque in terram, in flumina, in mare prospiciens, has naturas dolorum suorum testes invocaret, iisque, quas nec divinis nec humanis auribus deponere licebat, querelas committeret. Habet hoc natura, ut qui a vivorum colloquio interclusi sint, in magno animorum motu cum inanimatis loquantur. Speciosa igitur hac est phantasia, et ad locum, in quo jam versatur Prometheus, scienter accommodata, quod is, qui præter aërem, aquam, terram, ignem, nullius fere natura commercio fruitur, quatuor illa clamenta, quibus se undique cinctum et circumfusum videt, alloquatur. Itaqua hic locus non mythice, sed physics interpretandus est. (Contrario modo explicanda Agamemnonis invecatio, Iliad. ili. 276. ubi lovem, Solem, Flumina, Tellurem deosque inferos testes invecat.) Non Æther ille Poëtarum, non Oceanus, quatenus et ipse inter dece numeratur, non Tellus, des, h. l. a Premetheo compellantur. Sed prosopopœia petius usus, ipsum aërem, cujus flatum sentiebat, flamina, quorum lapsus ex scopulo suo cernebat, mara, in quod prospectus ei dabatur, terrame ante oculos positam, solem denique, cujus radiis expositus erat, alloquitur.

88. J dies ailine aerem significata Epitheton dies nibil aliud est, quam immensus, ideoque venerandus, quam ob causam et dan dies Homerus appellat. Idem ailiea dies vocavit, Odyss, 4 540. Nemini igitur in mentem Διὸς αίθης h. l. substituers, quod Stanleius, si cui magis arrideat, permisans rus esse videtur. Nam incommodum esset, et a Prometheo minime es Dectandum, Jovis nomen initio statira orationis memorari. Tuxvirregu Treat. celeres venti, hi enim perpetua rupom Scythicam, ad quara Prometheus ralis gatus erat, circumflabant. wwysi, neque hoc its dictum videtme, ut nihil ad scenze conformationem pass tineat. Promethous enim in alta qui specula constitutus flumina inde ala ipsis fontibus desurrentia oculis perlustrabat.

89, 90). mermien on unikren kenfelfete

95

'Ανήριθμον γέλασμα, ωσμμητόρ τε γη, Καὶ τὸν ωσινόπτην κύκλον ήλίου καλώ' "Ιδεσθέ μ', οἶα πρὸς θεών ωάσχω φές.

Δέρχθηθ' οίαις αικίαισι
Διακναιόμενος τον μυριετή
Χρώνον άθηλεύσω. τοιόνδ' à νέος
Ταγός μακάρων έξευρ' επ' εμοί
Δεσμόν άεικη.
Αί οί τὰ σαρόν, τό τ' επερχόμενον
Πήμα ςενάχω. ση σοτε μόχθων

90. γέλασμα. | inepte et sine causa corrigit Pauw, repouendam censens γ

ελασμα. | 91. πανάστην] inutilis est conjectura Stanleii πάνοστον. | 93. αἰπίαισι] ἀνίαισι Rob. | 95. ἀθλιύσω | ἀιθλιύσω MS. Ar. Rob. | 98. αἴ αἶ]

φεῦ φεῦ Αr. | 99. πῆ | ποῦ Αr. Ox.

yilaspa. Primum yilaspa, non inusitata Græcis metaphora, de fluctuum strepitu. Stanleius quidem aliud esse vult quam cachinnationem; ego vero idem potius significare existimo. Nam etiamsi hic lenis tantum undarum strepitus notaretur, tamen et Catulus dixit: Leni resonant plangore cachinni. De Nupt. Pel. et Thet. v. 273. Sed omnino alienum ab hoc loco est, Æschylum amabilem quandam yskasias, quod Stanl. opinabatur, hic describere voluisse. Ipsa vero imago, qua maris undarum strepitus cum risu aut cachinno comparatur, Græcis familiaris fuit; ne quis in ea nimiam posita audaciam, nedum tumorem quærat, propteres quod Germanica aut aliarum recentiorum linguarum ingenium ab es abharret. Nec offensionem habet άνήμθμου γέλασμα singulariter dictum; sic enim et μύμων αίμα pro multo samguine apud Euripidem. wannirae γη, alma tellus.

91. nal vėr warėa/ne nėnker nkie nakā. Orbis solis i. q. sol, periphrasi satis fisquante, warėwens uppellatur, sicut apud Homerum 'Hiking is ware' lpogis nai ware' iwaneius. Iliud. y'. 276. Et warėwens, omnia cernens, h. l. multo aptius est, quam warewers, quod Stanl. malebat, omnibus vinus. Cf. etiam Homer. hymn. in Gererem, v. 70. ibique pressantissimi Ruhnkenii notam.

92. Toto Re m' da weis Rus warzu

Isòs, videte qualia, cum ipse deus sin, a diis mala patiar. Cf. v. 29. 37.

93—95. δίεχ 9π9.—49λιώνα, Adspicite quibus plagis maceratus per infinitam annorum seriem laboraturus sim, alnia proprie notat amnia injurim genera, quibus corpus affiigitur, v. c. verbera, vulnera, vincula. διακοκώμετος ξίδμετος, διακονούμετος, Suidas, διακονούμετος, Φθειεδμετος, Heaychius.

το μυριτά χρόνο άθλιύνω non est myriadum annorum tempus tolerabo, ut Stanl. vertit: sed absolute ponitur άθλιύνω et accusativus temporis als onnissa prespositione pendet. 95, 97. τούν -- άκικη, talia. tamque

95, 97. word -- issue, talia tamque inmitin vincula adversus me acceptant novus immortalium tyramnus. issue issue, schmähliche Bande, ut apud Homerum issues whopsi. is tuoi, in calamitatem meam, in damnum meum.

In huc Promethei querela delectus. verborum admirabilis est, nec ullum sine causa positum. Nam et siném notat se injuria lassum, et diamentépuse, lentos vinculorum cruciatus, quibus vita quasi intabescit, et à sies raspeguazades indignationem adversus novi regis iniquam sewitiam apte significas.

98. al. al. Hic tandem dolore vi-

98. al al. Hic tandem dolure victus Prometheus ingemiscit. Sed mostse ipse quasi corrigit et generosum. animum confirmat.

vò wacèr---randyse] cf. v. 25. et presonti et futura calamitati ingenisse. Χρη τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;
Και τοι τί φημι; πάντα προύξεπίς αμαι
Σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδ' ἐμοὶ ποταίνιον
Πῆμ' οὐδὲν ῆξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
Αἴσαν φέρειν ὡς ῥᾶςα, γιγνώσκουθ' ὅτι
Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔς' ἀδήριτον σθένος.
'Αλλ' οὖτε σιγᾶν, οὖτε μὴ σιγᾶν τύχας
Οἴοντ' ἐμοὶ τάσδ' ἐςί. θνητοῖς γὰρ γέρα
Πορων, ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζευγμαι τάλας.

105

100

100. τίρματα] τίρμα Ar. Ox. Ald. Rob. 102. τὰ μίλλοττ', οἰδ' ἰμοὶ] τὰ μίλλοττα οἰδί μοι Ald. Victor. 108. ὑπίζισγμαι] ἰνίζισγμαι Steph. citat e MS.

100. μόχθων τίρματα ornate pro μόχθων τίρμα. Quando tendem horum finis ac terminus exorietur?—Nec enim videt interea, qui terminus esse malorum possit, nec quæ sit pænarum denique finis, ut verbis Lucretii utar; iii. 1033. Similis est locus, v. 183.

101. zaíres rí φημε. Se ipsum objurgat Prometheus; et paulisper ob malorum magnitudinem naturæ suæ oblitus, jam ad se redit. Sapienter hoc est a poèta institutum, ut illum humani generis amicum non quidem omni doloris sensu privatum, sed tamen propter animi fortitudinem pertinaciter ei resistentem fingeret. Sic makorum magnitudo, sub quibus eum laborare videmus, misericordiam, animi autem robur, quo tantam molem molestiarum sustinet, admirationem spectatoris auget.

101, 103. πάν πρέξεπίσαμαι— Αξι. Omnia que futura sunt clare prævideo, neque mini ullum inopinatum malum, aut non ante provisum accidet. Aliud agebat Stanl. cum hoc Pythagoricum sapere putabat. Non enim de prævisione futurarum rerum, quæ ex animi contentione ac deliberatione nascitur, sed de προμηθείφ, quæ in ipsius natura sita erat, loquitur. ποσαίνων novum, i. e. non ante provisum.

103....105. 📆 प्राज्ञ क्षाम्बर्गमाग्ना-जिश्ह. Sepissime apud Tragicos et philosophos veteres hoc genus consolationis, quod ex fati necessitate petitur, occurrit. In quo si demus, parum præsidii esse ad animum recreandum et exhilarandum, iidem tamen ad animum firmandum et roborandum nullam ei vim inesse non concedimus. Apte comparavit Stanl. Euripidis Ion. 1387.

'Avointies tôd' ig' nui telunties, Τὰ γὰς πιπεωμέν ἐδ ὑπιεβαίη ποτ ἄν. Cf. apud Nostrum Theb. v. 283. Pers. 293. άδήριτον σθίνος, inexpugnabile robur. άδήριτον ἄμαχον, άπαταμάχητον, Hesychius; quæ glossa ad h. l. pertinet. Et Suidas: ἀδήρισος ἀνίπητος.
106. ἀλλ' οὐτι--τάσδ ἐτί. Sed mihi neque tacendi neque non tacendi hana fortunam copia est. Silere de infortunio non poterat, quia in ipsis questibus levamentum aliquod miseriarum reperiebat. Loqui vero ei grave erat, quia ad liberationem querelis nihil proficiebat, et commemorando injurias sibi a Jove illatas magis incendebatur animus. Comparetur locus simillimus v. 197. et Sophocl. Philoctet. v. 332. ubi Neoptolemus se ab Ulysse etc. læsum Philoctetæ, quamvis falso, narrans, ait:

ω απί Ποιάντος, έξερω, μόλις δ' έρω, "Α γωγ' ὑπ' πὐτων έξελωθήθην μόλων.

107, 108. 3 rilais... - railas. Mortalibus enim munera ferens malis his dura necessitate prementibus miser ego subjugatus sum. ἀνάγκαι h. l. sunt mala inevitabilia, Drangsale. ὑνίζευγμαι translatione ab equis petita, qui jugo et frenis coërcentur. Frena enim Pindarus βίνα ἀνάγκας ΐννια appellat; Pyth. δ. 417. Inprimis autem hac similitudine Noster delectatur. Cf. v. 582. Agam. v. 226.

Ναρθηκοπλήρωτον δε θηρώμαι συρός Πηγήν κλοπαίαν, ή διδάσκαλος τέχνης Πάσης βεοτοίς σέφηνε, καλ μέγας σόρος. Τοιώνδε σοινάς άμπλακημάτων τίνω, Υπαίθριος δεσμοίσι σασσαλευτός ών.

110

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

109. Sηρώμαι] Canter conj. Sηρώσας. Nihil opus. 111. wásns] wásn, Ald. Rob. wásns Victor. etc. recte coll. v. 7. wiθητι] Sic MS. Ox. Ar. quod ut elegantius cum Brunckio recepimus. Priores habent wiθμαι, ex illius interpretamento natum. 112. τοιώνδε] τοιάνδε Ald. parum apte ad sensum. 113. wasnakuvės δτ] Hoc primus dedit Victor. wasnakuvės omisuo δτ, MS. Ox. wasnakuvės Ald. wwasnakuvės Rob.

109. De ignis inventione Prometheo tributa cf. Excursum ad h. l. Hic tantum in grammatica interpretatione versabimur. Prometheus narrat, se ignem, quem de cœlo furatus erat, in ferula asservasse. Inguina, venar proprie, ad alius quærendi modos transfertur. Cantero verborum consecutio haud satis apta et nexa videbetur; unde emendandum censebat Snedens. Verum in poëta, præsertim tragici dialogi scriptore, presfractior collocatio verborum neminem offendere debet. Hugès wnym's Lowsis est scintilla ignis ex igne cœlesti surrepta; Latine dicerctur: semina ignis furtiva. νας θημοσιλής ωτος est quo ferula imple-eur. Nempe mollis ferulæ medulla fomitis instar ignem alebat. Ideo พบยูเหม่งขนะ appellatur หน่องหรู in Phanise epigrammate. (Brunck analecta πιω epigrammare. (Drunck anaecca vett. poëtar. tom. ii. p. 52.) Hesy-chius: Ναεθπασσλήεωντο δι θηεϋμαι πορές ωνηγάν την το κάρθηκο θησωμα-σθείσαν, παρόσον τῷ νάρθηκο ἰχρώντο περέ τὰς ἰπζωνυρίσεις τὰ πυρός. 110, 111. ἡ διδάσκατὸς τὰχνης Πάσης

110, 111. I didenalos rixins Ildens secosis widens, à pipes wices. Que quidem scaturige omnis generis artium preceptrix hominibus emicuit, et magnum lucrum. wdens rixns, pene omnium artium, aut diversi generis artium. Alibi dicit: \$40 00 71 walls lamadiserva rixas, v. 254. et supra v. 7. was-rixus wugès silas. widens, apparuit, emicuit, apte de ignis inventione, cujus-e famma quasi artes explendue-

runt. pique wiçes, magnum ad multa opera perficienda et ad sublevandas vitæ necessiantes præsidium. Socrates apud Kenophontem, Memorab. Socr. iv. 3. 7. merito inter precipua Dei beneficia refert, rò nei rò wie wocisau nui rimane o de moran, suneprò di mois wisausen rizum, nal warra, ora depluia; l'ana a Documa narasanusécera.

Irena discourse naranzenalerras.

112. resurte weras.--rires du manara nauras, delicta, non sine subamara Jovis cavillatione dicuntur beneficia humano generi tributa. Germ. das sind num alle meine l'erbrechen, vog'ur ich gestroft werde.

113. vaniSques q. d. subdialis, h. e. aëri libero expositus. v. 157. aiSique nivoyan appellat.

Quod reliquum est, in universa hac Promethei μουλογία callide imitatus est Æschylus morem hominum, qui soli secum confabulantur. Brevia enim dicta, exclamationes, interrogationes, querelæ, suspiria ita inter se mista ac temperata sunt, ut maturam ipsam ars assecuta videatur.

IN SCENAM III. v. 113-284.

Chorus Oceanitidum curru aluto vectus a tergo Promethei desuper scene appropinquat. Itaque priusquam eum oculis adspicere posset, ex odore et sono advenire aliquem suspicatur.

آرِيَّ اللهِ اللهِ اللهُ الله

114. Arnald. animadv. crit. p. 179. Choro tribuit bos versus Τ΄ς κχολ...κικεκμίνη.
116. Θιόσυτος] Sic Ar. Stanl. Brunck. Θιόσουτος Ald. Rob. Victor.
Turn. κικεκμίνη] κικεκμμίνη Αr. Rob.
117. τερμόνιον τις ἐπὶ πάγον] τις-

etc. Heomy Sids, et quidem ob hanc rationem, quod optime Choro conveniant, quæ ei attribuimus, verba; audito enim Promethei ejulatu, L, L, ĩa, ĩa, in has erumpit voces: τίς ἀχὸ, ris some etc. quis some, quis odor voce carens ad me advolavit, divinusne an humunus, an mixtus? Prometheus autem conspecto Choro mox inquit: 72670 requérier etc. Venit ad ultimum montem spectator meorum laborum, aut aliquid volens? Dein Chorum ipsum al-loquitur his verbis: Videte me Desm infelicem saxo alligatum. Aliquod pondus, præter dictas rationes, mostræ distinctioni personarum addit, quod in iis, quæ Choro tribuimus verbis, sit some, vox pura puta dorica, pre vulgari some, pro qua tamen stiam apud Attices scriptores reperies dun. Dorismus vero extra Choros in dramatibus raro locum habet." Sed erravit Arnaldus, ut recte jam Pauwius monnit, et parum diligenter textum Æschyli inspexit. Nisi enim bec Promethei verba essent, vis àxà esc. quemodo v. 125. dicere potuisset, ei wer' AT and Supe alie ? Illed at aperte prodit, se jam semel sonum quendam auribus accepisse. Argumentum autem ab unico dorice dialecti vocabulo petitum, parum roboris habet; et si pertinacius ei insistere liceret, facile tamen convelleretur. Quidni enim Bun scriptum ab Æschylo arbitraremur, quod postea in ilpa mutatum eit a librariis? Itaque tota hac oratio a v. 113--127. Promethei est; nec prius quam v. 128. incipit Chori canticum.

114. vís exá. Perceperat nempe Prometheus e longinquo currus alati, quo Nyrapha per serem advehebantur, sonitum.

115. ví, dipá. Note sunt ex Homero vestes mulierum oderate, dipare dipá. Odyss. of. 52. notum est épéésser Veneris wierer, lliad. v. 338, notum denique quomodo se apud esm

Juno Jovis complexibus paret, et quo pacto

'Αμβροσίη μὲν ωρῶνον ἀπὸ χροὸς ἰμιρόευτος Λύματα ωάντα κάθηριν, ἀλείψατο δε λίπ' ελαίο

'Aμβροσίφ, દેવેલગ્રું, જે ફેલ કો જાઈ પ્રદેશના મેંદર, Diad. E. 170. soo.

Iliad. E. 170. sqq.
Sine dubio igitur Æschylus advenientes Nymphas e vestibus et capillis ambrosiæ odorem spargere finxit, cujus ad Prometheum usque dulcis aura spiraret. Hallacinatus autem est Arnaldus, cum 🍻 🎷 vertit : voce oarens. Nihil slind significare potest, quan invisibilis aut obscurus. Pauwius intelligit obscuram, dubiam, quam scilicet, unde veniret, Prometheus non assequeretur. Hand male quidem; sed simplicius et verius arbitror, sic exponere, ut sit invisibilis, hoc est qui ab aliquo, quem mondum oculis adspicere posset, veniret. westeren, advolavit, tam de sono, quam de odore dicitur. Notam est Plautinam illud: Vox mihi ad mores advolavit, Amphitr. i. 1. 169. Ceterum huic loco hand absimilis est Sophocleus, Philoctet. v. 204.

117. Intro-wayer. Numquis ad ou-

Πόνων έμων θεωρός, ή τί δή θέλων; Οράτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν, Τον Διος έχθρον, τον σοσι θεοίς 120 Δι' ἀπεχθείας ελθόνθ', ὁπόσοι \mathbf{T} ην $\mathbf{\Delta}$ ιὸς αὐλην εἰσοιχνεῦσιν, Διά την λίαν Φιλότητα βροτών. Φεῦ, φεῦ, τί σοτ' αὖ κινάλισμα κλύω Πέλας οἰωνῶν; αἰθηρ δ' ἐλαφεαῖς 125

nimer lat) wayer Ald. Rob. Victor. ess metro et sententia postulante auctore Pauwio inscruimus, quod et Brunckius fecit. 120. Sesie Sesies Ald. Rob. Pauwio inseruimus, quod et Brunckius fecit. 122. siouxyeven] sieuxyevet Ald. sietxyevet Ar. Rob. 123. φιλότητα βροτών] φιλότητα των βροτών Ar. Ox. Ald. Rob. invito metro.

tremam hanc rupem accedit? Its rectius vertas, quam; ecquis ad rupem venit?

118. wirer iner Greeis, hac verba conjecturam potius, quam interroga-tionem exprimunt. A ri di Silan, aut quid tandem aliud velit. Germanice sle totsen juen verti velim: Kömmt jemand hieher an diesen äusersten Felsenhang? Doch wol mich leiden zu sehn, denn woru küm er sonst?

119. seurs, Vos quicumque estis videte queso. Nondum enim Prometheus, cum ista dicebat, Nymphas oculis viderat. Imperativus autem est ¿cars, non indicativus, ut Stanl. putubat. Cf. v. 140. 304. Videte quese, pergit, vinctum me, infelicem deum, Jovi invisum, omnibusque diis exosum, quotquot Jovis aulam ingrediuntur, propter nimium hominum amorem. Liès ix Beès sic interpretor, quem Jupiter hostem suum declaravit, quique adeo ejus odium etque inimicitiam suscepit. Hoc et sequentia postulant, et aliis locis consentaneum est, v. 37. 981. et hoc argumento confirmatur, quod ubique Prometheus se non læsisse Jovem, sed bene de eo meritum esse profitetur. h' anny Bilas lexie Bas, in odium incur-rere. Eurip. Phoeniss. v. 482. aal aa d' 1χ Seus σφος και φόνου μολών ubi conf. quæ doctiss. Valckenarius disputavit. Comparat præterea Morellus: Eurip. Hec. 850. Hippol. 1164. Orest. 775. Androm. 416. 121,122. ἐπίσου Τὰν Δίδε ἀὐλὰν είσου-

zwien, secundum Homerum, lliad. «. 606. sqq. et Odyss. 7. 74. deux noen Ionice pro sieuxvoven, ut apud Hosmerum, Od. /. 120. Hic ibi enim Æschylus Ionismos intermiscet.

Ceterum periphrasis illa, qui Jovis aulam ingrediuntur, simul innuit, eos a Jovis partibus stare, deosque cœlestes a Titanibus, Jovis adversariis, discernit. Fieri etianı potest, Garbitio observante, ut hæc cum indignatione adversus reliquos deos dixerit, qui omnes Jovis asseche se descruerint. Cf. v. 980---984.

123. dià the hiar piloteta Beetir, propter nimium hominum amorem; a quo eum Chorus avocare studet v. 507. μη νον βροσούς μιν ἀφίλει καιρού wien etc.

124. Cum jam propius accessisset Chorus, Prometheus, qui paulo ante confusum tantum ambiguamque sonum perceperat, jam alarum clangorem auribus distinguebat.

φίν, φίν, τί wor---oluvar. Ve, ve, quemnam tandem iterum audio avium strepitum in propinquo volanthum? as particula cum verbo shim conjungenda, refertur ad sonum illum obscurum paulo ante auditum v. 114. zirá Die µa strepitus ex motu. niva Sioma nivama anaistus, Hesych. Germ. Was hör ich da wieder für Vögel schweben?

125, 126. ai9 ne ... virorvei (u. Aer le-vibus alarum verberibus perstrepit. Nondum cum hæc dicebat, oculis ejus Nymphæ occurrebant, a tergo sic appropinchantes, ut deinde a latere scense cur-rifferum af rometheo conspici posset, 870. ne me terrele timentem, obscuna

Πτεφύγων ριπαϊς ὑποσυρίζει.
Πᾶν μοι Φοδεφον το πφοσέφπον.
Χο. Μηδεν Φοδηθής Φιλία γὰς ήδε τάξις τρ. α΄.
Πτερύγων θοαϊς ἀμίλλαις
Προσέδα τόνδε πάγον, πατεφίας 130
Μόγις παρειποῦσα Φρένας.
Κεαιπνοφόροι δ΄ ἐμ΄ ἐπεμψαν αὖεαι.
Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυδος διῆξεν ἄντρων,

128. τάξες] commate aut puncto distinguunt Edd. ante Brunck. 133. ἄντζων] ἄντζων Akd. Rob. Victor. ἄντζων sine μυχὸν Turn. μυχῶν affert Morell. Causam lectionis μυχὸν recte divinavit Brunckius; imperito eum librario adscribens, cui διάκειν aut διάκειν non alium quam quartum casum adsciscere videbatur.

volucres: alarum verbera nosco. un vueito apte exprimit sibilum vel stridorem a corporibus quæ per aërem feruntur excitatum. Non magis ob audaciam dictionis in Choricis admirandus est Æschylus, quam ob verborum proprietatem in interlocutorum partibus landandus.

127. ٣٣٠ μοι φοδιεδο το περσίεπος, omnia que mihi appropinquant, formida-bilia. ut ap. Sophocl. Ajac. v. 228. ω μοι φοδούμαι σο προσέρπον. Sed ibi significat: metuo futura, h. l. autem magis proprie ponitur. Quæri autem potest, quid sit, quod Prometheus h. l. fateatur, sibi quecunque appropinquent, metum injicere, cum paulo ante dixisset, se omnia clare prævidere, nihilque sibi inopinatum accidere posse. Respondere licet, Prometheum summam quidem eventuum, non autem singulas corum partes prævidisse. Itaque etsi animum ad gravissima mala subeunda bene præparatum habebat, non tamen quo loco, quo tempore, quibus causis ea eventura essent, præsagiebat animus; ideoque omni timore se liberare non poterat, ita tamen, ut ex eo se cito colligeret, ac nunquam succumberet.

128. Chorus ultima verba Promethei audierat, eaque statim sic excipit, ut nihil a se timendum esse dicat.

μηδίν φοδηθής, noli quicquam timere. v. 128---131. φιλία γλες--ρείνες, amica enim hec sodalitas alterno celerum alarum remigio ad hunc scoputum accessit, animo puterno agre persuaso. Seal πτιφίγεν ἀμάλλαι, celeres alarum alternationes. Sunt qui hæc ita interpretentur, ipsas Oceanitides alatas fuisse, adeoque propriis alis advolasse; nos autem de alis currui, quo vehebantur, adaptatis capimus. Cf. v. 135. 272. 279. sq. φιλία τάξε, απίσα scil. tibi cohora Quod se patri ægre persuasisse dicunt, ut iis commeatum daret, id e vetere sexus muliebris, virginam inprimis disciplina judicandum. Sic pædagogus Antigones apud Euripidem, Phæniss. v. 89. sqq. viam circumspicit, verens ne quis in publicum prodeuntem regis filiam vituperet.

132. zeaurrefieu d'in Trințur aben, veloces autem nos aura comitate sunt. Secundus nimirum ventus currus aliferi cursum accelerabat.

πειν h. l. pro πεοπίματιν.

133. zrumev-- arreur. Somus enim en ferri stridore in antrum usque nostrum penetravit. Scilicet jam antequam Prometheus affigeretur, Oceanitides earumque pater Oceanus fama audierant, quonam supplicio ignis divisorem Ju-piter affecturus esset. Itaque cum jam ingentem ferramentorum stridorem audiissent, ilico Prometheum a Vulcano jam affigi colligebant; ideoque misericordià compulsi virginalem pudorem excutiebant, patremque, ut sibi miserum cognatum visere liceret, exorabant. Quodsi mera eos curiositas ad iter hoc faciendum impulisset, ridiculum sane fuisset victi pudoris mentionem facere; rem enim parum decoram excusatione magis etiam in-

135

Έκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ· Σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχφ απτερατῷ.

134. Οτμιρώπτη] Οτρατρώπτη Schol. Ald. Rob. probante Stephano. Οτμιρώπτη Vlet. in quod postea Bentleius conjectura incidit Epist. ad Mill. p. 76. Οτμιβρώπτη Turn. Hesychius Οτμιβρώπτη legisse videtur; nisi apud euta pro Θτμιβρώπτης legendum Θτμιβρώπτης.

decora defendissent. Sola erat et justa hujus peccati excusatio, quod amici causa peccavissent. Verum enim vero ex prima Oceani oratione v. 284. sqq. certo perspicitur, eum sic ad Prometheum accedere, ut quo in statu cum deprehensurus esset, jam antequam iter susciperet, haud ignoraverit.

differ arreur a diateen. Pro ateen Atticos semper deen seu dern aut Zeew dissyllaba pronuntiare docuit Piersonus, ad Mærin. Att. p. 301. ut Abreschii dubitatione facile careamus, qui prolixa ad h. l. observatione efficere studuit, dings potius legendum, idque aut a dinze aut a diarre derivandum esse. In aliquot codicibus certum est abesse Iota subscriptum. Quis autem sola codicum auctoritate de unico puncto, rectene positum sit an secus, decernere audeat? Suffecerit igitur nobis diferen h. l. ad violentiam designandam aptius, ideoque magis poëticum esse, quam difizer. --- Ceterum mallei ictus tantum strepitum excitasse, ut in antro Nympharum Oceanitidum exaudiri potuerit, neminem offendet, qui malleum hic a Vulcania manu versatum cogitaverit, et immanes Neptuni clamores, et tellurem sub deorum incessu trementem, ex Homero, imo Ætnam impositis Cyclopum incudibus gementen, e Virgilio commeminerit.

134. In I langi per var September allis. Et excussit mihi amabilem verecumdiam. Perperam Garbitius verterat: et perculsit aminum meum solide honestatis amantem; quod nec verborum structurs, nec loquentium sensus admittit. Significant enim Oceanitides, se benevolentise in Prometheum hoc dedisse, ut pudore virginali posthabito huc proficiscerentur. September ava, quod vulgo legebatur, sic explication: pudorem, qui facici calorem et ruborem inducere solet. Bentleius autem optime restituit lectionem Suntem optime restituit lectionem Suntem

εῶνιν ex Hesychio; cujus hæ sunt glossæ: Θίμερον, σεμνόν. Θιμερῶνες, ερωμία, αίσχυνη, ut recte Sopingius emendavit pro vulg. ἀγχόνη. Itaque σημερῶνες αίδων i. e. quod Germani dicimus die holde Schaam. Et quoniam σεμερόνους idem Hesychius interpretatur συντούς, σύρρονας, simul ad συφρεσύνην, cujus pudor quasi custos est, respicere potest epithetou σεμερῶνες. ἐκπλήντων τὴν αίδῶ, verecundium excutere, ut Latini quoque in prosa dicunt, v. c. Seneca Ep. 11. quem Stanl. laudavit.

133. eú3m pro leeú3m. Sensus: celeriter advenimus. ¿widass præ festinatione calceis relictis. Sæpius enim, qui properabant, discalceati aut discincti prodire solebant; quem ad morem poëtæ haud raro alludunt. Vide quos comparavit Stanl. Bion. 1. 21. Theorit. 24. 36. Sophoel. Electr. 877. Horat Sat. 1. 2. 139.

Horat. Sat. 1, 2, 132. singularum Nympharum alis, sed de curru alifero, Ovid. Fast. 4. 462. capienda esse, primum nobis persuadet solennis mos tragicorum, deos in machina quadam, que currum simulabat, in scenam producendi. Sic apud Æschylum in Eumenidibus Minerva curru per aërem advehitur; apud Eu. ripidem Medea carru draconibus alatis juncto aufugit. Deinde non video, si Æschylus Oceanitidas ipsas per aërem volantes repræsentare voluisset, quomodo pro ils, qui tum erant, artis mechanicæ finibus, architectus, qui apparatum scenæ curabat, id efficere potuisset; præsertim cum Nymphæ non statim post introitum, sed versu demum 277. pronuntiato in solum se demitterent, ut adeo se eum ad finem in aëre librare debuissent. Accedit, quod multo planius ac simplicius est de alis singularum Nympharum intelligere. Denique verba Promethei v.

He. Al, al, al, al, Της σολυτέχνου Τηθύος ἔκγονα, Τοῦ ωερὶ ωᾶσάν Α΄ είλισσομένου 🗸 Χθόν ἀκοιμήτφ βεύματι σαΐδες Πατρός 'Ωκεανοῦ' δέρχθητ', ἐσίδεσθ' Οίφ εσμῷ ωροσπορπατός, Τῆσδε Φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις Φρουράν άζηλον όχήσω.

Χο. Λεύσσω Προμηθεῦ. Φοβεραδ' ἐμοῖσινόσσοις ἀνδις. α'.

136. al] bis tantum ponitur Rob. Turn. ter Stanl. quater autem legendum esse vidit Heath. ut sit basis anapæstica. Ita Cod. Reg. B. 138. είλισσομένου λιοσσομένου Schol. Rob. 140. ἐσίδισθ'] ἐσίδισθε μ' Ar. Ox. Ald. Rob. **141. жеобящето̀** Ох.

272. et Chori v. 281. 282. non sinunt nos de alis cogitare, quod ibi videbi-Utrum vero ipsum tantum currum alis moveri finxerit Æschylus, an eum, quod Heathio placet, ab avibus tractum theatro repræsentaverit, certo definire non ausim.

137. πολύτεκνος dicitur Tethys, quia magnum liberorum numerum Oceano pepererat, quos recenset Hesiodus in

Theogonia, v. 337. sqq.

138---140. τῦ πιρὶ--Πατρὸς 'Ωκιανῦ. Et patris Oceani terram irrequieto flumine cingentis filiæ. Secundum veterum opinionem Oceani flumen totum terrarum orbem coronæ instar ambire, tralatitium est, Æschylus autem Oceanum deum ab cognomine mari diserte distinguit, cf. v. 300. 'Azsimates jeune appellatur mare, cui Oceanus præsidet, propter perpetuum motum; et ab hoc fonte sine dubio fluxit nobilis Homeri phantasia, qua Somnum sic loquentem inducit, Iliad. E. 245. ut Oceanum in soporem dare magnum opus ac difficile esse significet.

140. diex 9mr', ioidio9'. Synonyma hæc vehementiam commoti animi pro-

dunt.

141. வு விரை விரையுக். Singularis pro plurali positus ad variandam orationis formam conducit.

wegereres proprie affibulatus, ut supra, v. 61. σοςπάζων. Nobis alia metaphora sic idem eloqui licet: In welche Fessel eingestrickt. 142. viedt -- Exeois. In summis hu-

jus precipitii scopulis, Germ. auf den obersten Klippen dieser Felsenbucht

140

143. Peouear exir, excubias agere, coll. v. 31. gravi metaphora et loquentis conditioni aptissima. φρουρά άζηλes, quam propter miseriam ei nemo invideat, nemo pro eo obire velit.

144 -- 148. λεύσσω -- λύμαις. mus Prometheu; et oculis nostris horrore coorta offunditur nebula lacrymarum plena, cum corpus tuum hic ad petram videmus ferreis his noxis intabe-scere. Hic locus fuerit, eos qui recentes ad Tragiçorum lectionem accedant admonere, in Chori canticis, utpote quæ lyrico spiritu inflentur, graviorem linguæ sonum, nova vocabula, metaphoras audaciores, et flumen orationis liberius se jactans neminem offendere debere. Itaque nis ubi a veritate imaginum aut sensuur poëtam discessisse argui potuerit, nemo ei elatum et magnificum dicendi genus, præsertim in Choricis, vitio vertet. ὁμίχλη τυροσηξι de lacrymis, imagine naturam æmulante. Lacrymæ enim obortæ quasi nebula, aut velo oculos obducunt, corumque luminibus officiunt. reorgeren vehementiam prorumpentium lacrymarum designat. Id occasioni aptissimum est, Etiamsi enim lacrymas cohibere voluissent Nymphæ, magnitudo tamen malorum Promethei, eas vel invitis expressisset. Nec dubito quin apte positum sit, όμίχλη σελήςης δακεύων; etsi enim ipsæ hanc nebulam lacrymæ efficiun Όμίχλη ωροσήξε ωλήςης Δακρύων, σον δέμας εἰσιδούση Πέτςα ωςοσαυαινόμενον Ταϊσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις. Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κςατοῦσ' 'Ολύμπου,

146. δακεύων, σὸν δίμας] vitio operarum bis positum Ald. εἰσιδούση] εἰσιδοῦσι scriptum in quibusdam exemplaribus refert Schol. 147. wίσεμ] post Brunckium, qui hanc lectionem reperit in Cod. Reg. A. recepimus, quia concinnius est, quam, quod in ceteris Codd. et Edd. legitur, wίσεμις. 148. ταῖσδ ἐδαμαντοδίτοισι λύμαις] ταῖς ἀδαμαντοδίτοις λύμαις, adversus metrum. Ald. Rob. Vulgata venit a Victorio.

tamen eodem modo nebula lacrymarum plena probabiliter dicetur, quo nubes pluviæ plena offensionem non esset habiturum. polica vero, quia ob metum et angorem de Promethei fortuna lacrymæ prorumpunt. Non enim interpretor horrenda, (si enim hunc tantum sensum admitteret pocieà, legendum potius censerem कै कि है,) sed ex horrore coorta. Germanice locum ita vertendum puto: und cin banges Thränenwölkchen drängt sich in unser Aug' empor. Ut autem Æschylus nebulæ similitudinem ad lacrymas transfert, ita Sophocles, Antig. 532. et Euripides, Hippol. v. 173. in eadem re vique usurpant, hoc tamen discrimine, ut ista metaphora frontem obnubilatam designent, e qua tamquam ex nube lacrymæ stillent. Si quis vero in interpretatione poëtarum difficilia potius et ardua quam plana et simplicia sectetur, ei forte in mentem venerit, iμίχλη, sic explicare, ut ad umbram, quæ oculis e propinquo aut instante animi deliquio offundi solet, referatur; ita Chorus propter adspectum Promethei miseriarum, se tantum non animo linqui lacrimasque simul oboriri significaret; Homerus enim نعمهٔ مَنْ مُسْمِهُ مُسْمِهُ κάλυψω de animi deliquio ponit. Enimvero talibus argutiis nos quidem non delectamur.

σès δίμας, ut Latini corpus tuum, saimun tuum, loco pronominis personalis simpliciter positi. Germ. da wir dich hier an dem Felsen schmachtend etc. προσαμαινόμενον πίτερ i. q. huic petre affixum et exarescentem. Vim compositionis assequi nec latinus sermo, nec recentiores lingum possunt.

Est idem ac avairourior weds vi wires. Exarescere autem dicitur Promethei corpus, partim e solis ardore, ct. v. 22. partim propter tabem ex diuturna miseria. Inest enim h. v. respectus ad futurum tempus. ταῖοδ ἀδαμαντοδίτωσι λύμαις felici audacia positum, pro terreis catenis noxam inferentibus. Sicut apud Terentium, exit fundi nostri calamitas, i. e. q. exit meretrix fundo nostro calamitosa, sic recte et graviter catenæ λύμαι i. e. nozæ, corruptelæ vocantur, etsi hunc tropum vernacula vix imitari potest. Sed omnino velim tirones notent, metaphoram, allegoriam, aut quemcunque tropum in Graco aut Latino scriptore pro lingue ingenio pulcherrimum esse posse, quem tamen verbotenus in linguam recentiorem transfundere non liceat. Idem in comparatione cultiorum, quæ hodie florent, Europæ linguarum sæpenumero observatur. Graviter et ornate, quis neget? Klopstockius noster crucis supplicium nominat den langsamen Tod der eisernen Wunden. Fac id ad verbum Gallice verti, omnes credo Parisii et quantum est in Gallia hominum venustiorum reclamabunt, id inepte dictum esse, ferri posse negabunt. Itaque hoc semel monitum sit, ne quis Æschylum propter tropos a Teutonicæ linguæ ingenio abhorrentes temere vituperet. Manuaridira nihil aliud est quam supra, v. 6. adamár-TIVOS.

149. νίω γὰς οἰαπονίμου πεατοῦσ' 'Ολύμπου, novi enim gubernatores obtinent Olympum, plurali hic pro singulari posito, non sine quadam amaritudine. Sic et nos; denn itst sitsen neus Herren He. Al, al, al, al, Τῆς σολυτέχνου Τηθύος ἔχγονα, Τοῦ ωερὶ ωᾶσάν θ' είλισσομένου 🗸 Χθόν ἀκοιμήτω ρεύματι ωαΐδες Πατρός 'Ωκεανοῦ' δέρχθητ', ἐσίδεσθ' Οίφ εσμώ προσπορπατός, Τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις Φρουράν άζηλον όχήσω.

140

Χο. Λεύσσω Προμηθεῦ. Φοθεράδ' ἐμοῖσινόσσοις ἀνλις. α'.

136. el] bis tantum ponitur Rob. Turn. ter Stanl. quater autem legendum esse vidit Heath. ut sit basis anapæstica. Ita Cod. Reg. B. 138. είλισσομένου] λισσομένου Schol. Rob. 140. ἐσίδισθ'] ἐσίδισθε μ' Ar. Ox. Ald. Rob. 141. Weorraeros Ox.

272. et Chori v. 281. 282. non sinunt nos de alis cogitare, quod ibi videbi-Utrum vero ipsum tantum currum alis moveri finxerit Æschylus, an eum, quod Heathio placet, ab avibus tractum theatro repræsentaverit, certo definire non ausim.

137. woλύτεκνος dicitur Tethys, quia magnum liberorum numerum Oceano pepererat, quos recenset Hesiodus in

Theogonia, v. 337. sqq.

138--140. τε περι--Πατρος 'Ω κεανώ. Et patris Oceani terram irrequieto flumine cingentis filiæ. Secundum veterum opinionem Oceani flumen totum terrarum orbem coronæ instar ambire, tralatitium est. Æschylus autem Oceanum deum ab cognomine mari di-serte distinguit, cf. v. 300. 'Azoimates jeuna appellatur mare, cui Oceanus præsidet, propter perpetuum motum; et ab hoc fonte sine dubio fluxit nobilis Homeri phantasia, qua Somnum sic loquentem inducit, Iliad. E. 245. ut Oceanum in soporem dare magnum opus ac difficile esse significet.

140. diez 9ne', leidie 9'. Synonyma hæc vehementiam commoti animi pro-

dunt.

141. 🎝 δισμφ. Singularis pro plurali positus ad variandam orationis formam conducit.

προσπορπατός proprie affibulatus, ut supra, v. 61. πορπάζων. Nobis alia metaphora sic idem eloqui licet: In

welche Fessel eingestrickt.
142. Theorem 22. In summis hu-

jus precipitii scopulis, Germ." auf den obersten Klippen dieser Felsenbucht.

143. Peougar ixir, excubias agere, coll. v. 31. gravi metaphora et loquentis conditioni aptissima. φρουρά άζηλος, quam propter miseriam ei nemo invideat, nemo pro eo obire velit.

144 --- 148. λεύσσω--- λύμαις. Videmus Prometheu; et oculis nostris horrore coorta offunditur nebula lacrymarum plena, cum corpus tuum hic ad petram videmus ferreis his noxis intabescere. Hic locus fuerit, eos qui recentes ad Tragiçorum lectionem accedant admonere, in Chori canticis, utpote quæ lyrico spiritu inflentur, graviorem linguæ sonum, nova vocabula, metaphoras audaçiores, et flumen orationis liberius se jactans neminem offendere debere. Itaque nisi ubi a veritate imaginum aut sensuun poëtam discessisse argui potuerit, nemo ei elatum et magnificum dicendi genus, præsertim in Choricis, vitio vertot. ὁμίχλη τεροσηξι de lacrymis, imagine naturam æmulante. enim obortæ quasi nebula, aut velo oculos obducunt, corumque luminibus officiunt. reorgeren vehementiam prorumpentium lacrymarum designat. Id occasioni aptissimum est, enim lacrymas cohibere voluissent Nymphæ, magnitudo tamen malorum Promethei, eas vel invitis expressisset. Nec dubito quin apte positum sit, όμίχλη ακλήςης δακεύων; etsi enim ipsæ hanc nebulam lacrymæ efficiun Όμίχλη ωροσηξε ωλήςης Δακρύων, σον δέμας εἰσιδούση Πέτςα ωςοσαυαινόμενον Ταϊσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις. Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κςατοῦσ' Όλύμπου,

146. δακεύων, εδν δίμας] vitio operarum bis positum Ald. εἰειδούση] εἰειδοῦσι scriptum in quibusdam exemplaribus refert Schol. 147. wίσεμε] post Brunckium, qui hanc lectionem reperit in Cod. Reg. A. recepimus, quia concinnius est, quam, quod in ceteris Codd. et Edd. legitur, wίσεμε. 148. ταῖοδ ἐδαμαντοδίτοιοι λύμαις] ταῖς ἀδαμαντοδίτοιοι λύμαις, adversus metrum. Ald. Rob. Vulgata venit a Victorio.

tamen eodem modo nebula lacrymarum plena probabiliter dicetur, quo nubes pluviæ plena offensionem non esset habiturum. police vero, quia ob metum et angorem de Promethei fortuna lacrymæ prorumpunt. Non enim interpretor horrenda, (si enim hunc tantum sensum admitteret offsed, legendum potius censerem acopied,) sed ex horrore coorta. Germ...ice locum ita vertendum puto: und cin banges Thränenwölkchen drängt sich in unser Aug' empor. Ut autem Æschylus nebulæ similitudinem ad lacrymas transfert, ita Sophocles, Antig. 532. et Euripides, Hippol. v. 173. in eadem re siφes usurpant, hoc tamen discrimine, ut ista metaphora frontem obnubilatam designent, e qua tamquam ex nube lacrymæ stillent. Si quis vero in interpretatione poëtarum difficilia potius et ardua quam plana et simplicia sectetur, ei forte in mentem venerit, λην sic explicare, ut ad umbram, quæ oculis e propinquo aut instante animi deliquio offundi solet, referatur; ita Chorus propter adspectum Promethei miseriarum, se tantum non animo linqui lacrimasque simul oboriri significaret; Homerus enim iori vit aupsπάλυψεν de animi deliquio ponit. Enimvero talibus argutiis nos quidem non delectamur.

cès δέμας, ut Latini corpus tuum, mainum tuum, loco pronominis personalis simpliciter positi. Germ. da wir dich hier an dem Felsen schmachtend etc. πεσσαναινέμενον πίσερ i. q. huic petræ affixum et exarescentem. Vim compositionis assequi nec latinus sermo, nec recentiores linguæ possunt.

Est idem ac avairous veds en wires. Exarescere autem dicitur Promethei corpus, partim e solis ardore, ct. v. 22. partim propter tabem ex diuturna miseria. Inest enim h. v. respectus ad futurum tempus. raied adaparredirene λύμαις felici audacia positum, pro ferreis catenis noxam interentibus. Sicut apud Terentium, exit fundi nostri calamitas, i. e. q. exit meretrix fundo nostro calamitosa, sic recte et graviter catenze \u00e4\u00e4\u00e4mi i. e. nozæ, corruptelæ vocantur, etsi hunc tropum vernacula vix imitari potest. Sed omnino velim tirones notent, metaphoram, allegoriam, aut quemcunque tropum in Graco aut Latino scriptore pro lingue ingenio pulcherrimum esse posse, quem tamen verbotenus in linguam recentiorem transfundere non liceat. Idem in comparatione cultiorum, que hodie florent, Europæ linguarum sæpenumero observatur. Graviter et ornate, quis neget? Klopstockius noster crucis supplicium nominat den langsamen Tod der eisernen Wunden. Fao id ad verbum Gallice verti, omnes credo Parisii et quantum est in Gallia hominum venustiorum reclamabunt, id incpte dictum esse, ferri posse negabunt. Itaque hoc semel monitum sit, ne quis Æschylum propter tropos a Teutonicæ linguæ ingenio abhorrentes temere vituperet. Manarrideres nihil aliud est quam supra, v. 6. adauár-TIVAC.

149. νίω γὰς οἰαπονόμου πεατοῦσ' 'Ολύματου, novi enim gubernatores obtiment Olympum, plurali hic pro singulari posito, non sine quadam amaritudine. Sic et nos: denn itst sitsen neue Herren Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κοατύνει, Τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊςοῖ.

150

Πς. Εὶ γάς μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' 'Αίδου Τοῦ νεκςοδέγμονος εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις 'Αγρίως ϖελάσας, ὡς μήτε θεὸς,

155

150. ν. δὶ νόμοις] ν. δὶ δὴ νόμοις Ald. Rob. metro repugnante. νιογμοῖς δὶ νόμοις Ox. &θίτως] ἀθίσμως omnes Codd. et Edd. ante Bentleium, qui (ep. ad. Mill. p. 66.) antiquam lectionem esse docuit ἀθίτως. He sy chius enim: 'Αθίσμες κθίσμες, οὐ συγκατατιθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δισμώτη. Pauwii conjectura ἀθίτα νεὶ ἀθίσμα jum nihil egemus. 154. ἤευ] Stanl. conj. ἴευε. 155. ἀγρίως] al. ἀγρίως teste Steph. Illud elegantius. μήτε] μήποτε Ald. Rob.

am Ruder, quamvis de uno tantum sermo sit. εἰακετόμει frequens metaphora, quæ Sept. ad Theb. v. 2. 3. latius circumscribitur. Sic εἰακοτζέφος v. 515.

150. viezueis...-neurini. Et novis legibus Jupiter hand legitime imperat. Adirus recte restituit Bentleius ex Hesychio; qui id interpretatur: Adirus, et avyzueuridus; adeoque hoc vocabulo significatur Jovem imperium absque auctoritate et consensu reliquorum deorum obtinere. Hace tamen cum narratione Promethei v. 218. 229. 230. ægre conciliantur. Itaque hunc versum, levi mutatione, sic corrigendum esse arbitror:

Μισχμάς δε νόμας Ζιύς ἀθίτως πραϊότις, monas enim leges Jupiter saucit non legimino modo, sine reliquorum deorum saffragio. Sic optime νισχμάδε νόμους πρατόνει opponitur sequentibus τὰ πρεϊό ἀπελάρια νῦν ἀϊροῖ. Accedit quod sic tantologia evitatur; nam v. antecedente jam dixerat Jovem regnare, πρατεῖν 'Ολύμπου; itaque si h. l. πρατόνειν intransitive positum esset, bis idlem dixisset Æschylus, cujus vitti propter admirabilem, qua floret, vertorum copiam, et ubertatem, sine summa necessitate non est insimulandus. πρατόντιν νόμους, leges firmare. i. q. firmiter sameire.

151. rà arela di mellingua. Recte Stanleius pristinas Titanum leges, que Jupiter jam antiquet, significari videt. malias magna, admiranda, h. l. annota et consequenter i. q. romisimum demotat. Airoi abolet.

152. d yae non equidem cum do-

ctissimo Brunckio h.l. utinam, sed potius imo vero si verterem. Est enim elliptica orationis forma, et post inmontante post inda, v. c. ferendum fuisset, vel similia. Id Germani examussim imitantur, e. c. hunc locum ad verbum, bene tamen Germanice, sic reddere liceat: Ia wenn er mich noch unter die Erde in den Tartarus gesteckt hätte;—So aber

153. Sub terra Orcus Plutonis regis, et sub Orco demum Tartarus esse fingebatur. Ad hanc normam Æschylus, ubicunque de Tartaro loquitur, fabulam dirigit. Aptum vero est, quod in Tartarum potius se dejectum esse optat, cum propter eam, quam ipse affert, causam, tum propteres quod eo reliquos Titanas fere omnes Jupiter incluserat.

vingediques dicitur Orcus, quia omnes mortuos excipit; alibi wásdeneg v. c. Sept. adv. Theb. 862. Els àrigares Tágrages, in immensum Tartarum.

154, 155. δισμοῖς ἀλύτοις ᾿Αγρίως πελάσες. Catenarum et vinculorum duritiam ait se deprecaturum non fuisse, si eum Jupiter in Tartarum potius dejicere voluisset. μήτε θιὸς μήτε της ἄλλος periphrastice pro σοδείς. Sed hæc periphrasis affectum orationis decet. Aptum vero est, quod non dict μήτε θιὸς μήτε βροτὸς, nam pro tanta, cujus sibi conscius erat, erga homines benevolentia, eos ex malis suis fructum lætitiæ capturos esse; credibile non erat.

155, 156. is-laryidu. " Minime,

Μήτε τις άλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει Νου δ' αίθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας 'Εχθροῖς ἐπίχαρτα ωέπονθα. Xo. Τίς ώδε τλησικά εδιος sp. β'. Θεών, ότω τάδ ἐπιχαρῆ; 160 Τίς ού ξυνασχαλά κακοῖς Τεοίσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως ἀελ Θέμενος άγναμπτον νόον,

Vulgatum dedit Victor. 🍇 🎢 🕹 🕹 conj. Heath. ita ut 🖦 in unam syllabam contrahatur. Verum particulam de hic necesariam esse recte negat Brunck.
156. lστιγήθω] lστιγηγήθη Hob. 157. κίνυγμε in quibusdam Codd.
reperit Steph. atque sic est in Turn. Lectio satis antiqua videtur, si modo ad hunc locum pertinet glossa Hesychii: Κήνυγμα τὸ κινὸν τοῦ σώματος, οἶον σκιὰ καὶ ἰδοκλον, φάντασμα ἀσθινὰς καὶ ἀχειῖον. 158. ἰχθροῖε κοb. και είδωλεν, φάντασμα ἀσθενές καὶ ἀχειῖον. 158. ἐχθεοῖς] ἰχθεοῖσιν Rob. ἐνίχαρτα] ἰτίχαρμα Οκ. Ald. Rob. ἰτίχαρτα e Victor. ed. in ceteras fluxit; idque cum πίσευθα meline communication. idque cum wisson melius construitur. 163. Cum hic versus antithetico

Brunckins inquit, audiendus Heathius, reponens ώς μήτ' αν θιός. Legitimam particularum de, sawe, Tra, significantium ut, cum imperfecto vel aoristo indicativi constructionem, licet non rara sint illius exempla, ignoravit vir doctus, metri quam linguæ peritior, nunquam sine naufragio ad hunc scopulum navem appulit. Infra, v. 755. ἀσηλλάγην, emendat ἀσαλλαγείην. In Soph. Œd. Tyr. 1391. in KiSaigar, Ti μ εδέχου; τί μ' οὐ λαζων έπτεινας εὐ-Θὺς, ως έδειξα μήποτε εμαυτόν άνθεώ-Town --- quid acceptum me statim non interfecisti ne ostenderem me hominibus. --- Electr. 1134. saws Sardy Truso. Quæ loca etiam perperam sollicitat. Noster, Choeph. 139. όπως δίφροντις ούσα μη πινυσσόμην." (Vide Musgravlum ad Eurip. Phœniss. 216. Valckenarium ad Hippol. 928. et diatr. in Eurip. fr. p. 149.) Hactenus vir doctissimus.

157. αίθίρων κίνυγμα. Hesychius, cujus glossam inter V. L. descripsimus, κήνυγμα legit. Id Pauwio unice placet, quia ziveypa, quod motaculum interpretatur, in conditionem Promethei vincti non cadat. Sed verum est πάνυγμα, quod vidit Stanl. a πινύω, ut ab aiBirow, aiBuyua ... Est autem ai-Signo ziveypa, quicquid sublime in aëre pendet, ventorum ludibrium; Germ. ein luftiges Gaukelspiel. Non enim hie

putide urgenda est origo vocabuli. Eodem modo aine apud Lycophronem ponitur, cujus locum etiam propter argumenti affinitatem transcribimus: Thraia thhuor, sol di weds wirears

μόρος Μίμνει δυσαίων, Ινθα γυιούχοις **πίδαι**ς Οἴκτισα χαλκιίησιν δογωωμίνη Θανή, συρ) φλίξασα δισποσών τόλον

Επίλητον αἰάζουσα Κράθιδος ωίλας Τόργωσιν αἰάρημα Φοινίοις δίμας. h. e. Tibi vero, misera Setzea, mors ad petram infelix impendet, ubi tenacibus compedibus æncis deligata miserrime morieris, combusta dominorum classe, expositum lugens prope Crathidem corpus, vulturibus cruentis suspensum. Eustathius ad Iliad. 7. 281. p. 360. lin. 16. ed. Frob. 🕬 31 zinia av 915 waeayayor to unison It of wae Aiσχύλφ αἰθέριου αίνυγμα, τὸ ἀίριου είδω-

158. ix Peois inixaera minorda, ca patior que inimicorum oculos pascant. λπίχαρμα, χάρμα δ σινι χαίρυ τὶς, καὶ δ ἐπίχαρτος. Hesych.

159, 160. ris-larixaen; Quis deorum tam durum et ferreum haheat animum, ut ei ha c lætabilia sint ?

161, 162. τίς σὐ---Διός. Gradatio a minori ad majus. Quis non potius mala tua commiserentur, si nimirum a Jove discesseris! ys h. l. est scilicet; Germ. den Jupiter freilich ausgenommen.
162-164. de immérag-ryinas. Hie

Δάμναται οὐςανίαν γένναν·
Οὐδὲ λήξει πρὶν ᾶν ἢ κορέση κέαρ,

"Η παλάμα τινὶ τὰν δυσάλωτον ἔλη τις ἀρχάν.

Ις. "Η μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπες κςατεςαῖς

"Εν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,
Χςείαν ἔξει μακάρων πρύτανις,
Δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου
Σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.
Καίτοι μ' οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς

"Επαοιδαῖσιν θέλξει, ςεςεάς τ'

suo, qui est v. 182. non satis respondeat, cujus metrum est ουν | υ- | υ- | υ- | υ- | γ. Arnaldus emendavit θίμενος ἄγναμπτον τὸν νόος: Pauwius τιθέμενος ἄγναμπτον νόον, quod melius. Morelli enim ratio θέμενος τὸν ἄγναμπτον νόον ferri nequit. 172. καίτοι μ' οὐ | καὶ μ' οῦ τοι Rob. 173. ἐπαοιδαῖοιν] ἐπαοιδαῖς claudicante metro. Rob.

Ούποτ' άπειλας ωτήξας, τόδ' έγω

enim semper iracundus inflexibili ingenio obsequens Cali posteros domat; βίμενος ἄγναμπ]ον νόον, possidens animum inflexibilem. ἐπικότως δάμεαται οὐρανίαν γίννα, iratus semper scilicet ob bellum adversus se gestum Titanas domat; qui sunt Οὐρανίο καὶ Χθονὸς τίκνα coll. v. 285. Nisi vero, quod mihi quidem magis arridet, οὐρανίαν γίνναν de omnibus diis cœlestibus intelligendum est; tum ἐπικότως non iracunde significaret, sed tantum severe, morose; ac sensus hic verborum exoriretur: ille autem acerbum et severum in cœlestes deox imperium exercet.

165. 166. sq. oidi Angu. Leza, nec prius desinet, quam aut animum expleverit, aut ei dolo aliquo imperium occupatu difficile aliquis eripuerit.

167--171. η μην ίτ' μοῦ -- ἐποσυ-λῶται. Profecto me olim, quamvis nunc firmis compedibus vexato, opus habebit deorum rex, ad indicandum ei novum consilium, quo sceptro et honore spoliabitur. Id consilium hic subobscure et ambigue Prometheus indicat; in quo magna cernitur ars poètæ, qui sic et attentionem spectatorum acuit, et actionis tragicæ cursum, ne justo citius ad finem perveniat, inhibet ac suspendit. Præclare vero et hoc instituit, ut cum prinum h. l. Prometheus consilii adversus Jovem olim nectendi mentionem fecisset, Chorus quanquam

alias in curiositate efficacios, tamen id animadvertere non videatur, nec ab eo nunc diligentius, quando aut quo pacto illud futurum sit, exquirat, sed omne illud vaticinium, quasi somnium quoddam animi nimis concitati, silentio prætereat. Inde sibi Poëta aditum paravit ad sequentem Promethei narrationem de beneficiis humano generi a se tributis; ad colloquium cum Oceano, ad Iûs episodium, donec tandem a v. 915. repetitis iisdem de Jovis periculo præsagijs, et paulo clariore in luce positis viam sibi ad catastroplien totius fabulæ faceret. aiziKio Sas eandem vim habet, quam supra aixia; vim sibi præter jus et fas illatam notat. γυιοπίδη vocabulum Æschyleum. σεύτανις· βασιλεύς, έςχων. Hesychius. δείζαι elliptice pro is τὸ ἐμὲ αὐτῷ δείζαι. τὸ νέον βούλευμα opponitur pristino quod Titanes adversus Jovem moliti erant. σπήπτρον τιμάς τ' periphrasis imperii; regiam dignitatem, omniaque jura et ornamenta quæ eam sequuntur, ut apud Homerum, Iliad. B'. 206. είς ίτω βασιλεύς, δ ίδωπε Κρόγου σταῖς ἀγπυλομήτεω σπήπτρον τ' ήδε Βέμιτας, ίνα εφίσιν εμβασιλεύη. ἀποσυλάται, spnliabitur, præsenti pro futuro posito, ad notandam rei certitudinem.

172--177. zaíros p' où -- aixías i9sling. Quanquam me nunquam mellifluis Suadæ incantationibus demulcebit, Καταμηνύσω, ωρὶν ἀν ἐξ ἀγρίων 175
Δεσμῶν χαλάση, ωσινάς τε τίνειν
Τῆσος ἀικίας ἐθελήση.
Σὰ μὲν θρασύς τε καὶ ωικραῖς ἀντις. β΄.
Δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾶς,
"Αγαν ος ἐλευθεροςομεῖς. 1867
'Εμάς δὲ Φρένας ἡρέθισε διάτορος Φόθος.
Δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
Πᾶ ωστε τῶνδε ωόνων χρή σε
Τέρμα κέλσαντ ἐσιδεῖν. ἀκίχητα γὰρ

176. σίσισ] μοι σίσισ Rob. supplemento e glossa ducto, sed adversus metrum.
177. αἰκίας] αἰσίας Rob. male. 179. δύσισιο] δυσυχίαις, quod pro varia lectione affert Morell. e marg. MS. glossam esse manifestum est.
182. σαῖς σύχαις Οχ. 183. κᾶ κοσι] ὅση κοσι Οχ. Ald.

nec unquam ego rigidas ejus minas verítus, hoc ci aperiam, priusquam ex sævis his vinculis me laxarit, et mihi pro injuria illata satisfecerit. Primum hic mihi velim aliquis attendat, quam ornate hoc extulerit: nec precibus nec minis mihi persuadebit; sic tamen temperato verborum ornatu, ut omnia colorum pigmenta, a quibus naturalis tragici dialogi decor abhorreat, vitaverit. Ms-Lighweren immedal wudous, mellis instar ab ore fluentia suadelæ lenocinia. Facile cuivis in mentem venerit, quod Stanl. comparat, Homericum illud, Ilind. a'. 249. τοῦ καὶ ἀπὸ γλόσσης γλυ-κίων μίλιτος βίεν αὐδή...-Βίλξει ex Homerica consuetudine significaret persuadendo aut incantando decipere; ut Hesychius Θίλγιι exp. ἐπατῷ, quod bene h. l. conveniret. Forte tamen simpliciter ex usu scriptorum post Homerum positum est, pro delenire, micere, mollire; que vocabuli potestas propter viciniam oppositi suguis commodam hic sedem nacta fuerit. Ita concinne aliquis dicat: Nec precibus me mollies, nec minis me franges.

Xo.

rigids.—naramnion. Variatio constructionis et a tertia persona ad primam transitus, aptus est liberiori filo familiaris colloquii. rigial àrulal, appere mine. In ultimis verbis elucet libera viri contumacia, non ut solvatur tantum e vinculis, verum etiam ut sibi satisfiat, postulantis. wands rivus musaum pendere aut quocumque modo sa

tisfacere.

178. Ultima Promethei verba nobilis ferocise plena sic feriunt Nympharum animos, ut, quale illud Jovis periculum sit, curiose querere omittant, quo tandem ista consarguinei licentia eruptura sit unice sollicitæ.

178—180. vò pèr-là un georque s. Tu quidem ferat es, et acerbis calamitatibus nequicquam cedis, sed nimis libere vociferaris. In xala ses et cedere, item aliquid remittere. Prior significatio hic aptior est. Alterum expressit versione Stanleius, qua quidem admissa sic explicanda est verborum structura, ut dativus wingas; domen sit i. q. propter acerbas calamitates, et post lui xala repetatur duo voi nanos vocabulum spessous; nihil ob istat calamitates ab audacia remittis. His ambagibus opus non est, si verbum lui xala, cedere, cum dativo domen construatur. 1200-2007. [ibere vociferari, ut la ceperani, libere vociferari, ut la ceperani, v. 327. Seasurqui, Suppl. v. 211.

181. inàs---pôles. Meum autem animum sollicitat acutus timor. 4ei9:es irritat, pungit. diáreses, penitus penetrans animum.

183, 184. wā wort-leibir. Si comma post rėžais et punctum post leibir ponitur, ita convertendus erit locus: Vercor enim, in his malis tuis, quorsum tandem appulsurus horum laborum finem tandems sis. Haud incommodum tamen fuerit, post rėžais colo aut puncto, post leibir autem signo interrogationis

"Ηθεα, καὶ κέας ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου ωαῖς-185
Πς. Οἶδ' ὅτι τραχὺς, καὶ ωαρ' ἑαυτῷ
Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς· ἀλλ' ἔμπας
Μαλακογνώμων
"Εςαι ωοθ' ὅταν ταύτη ῥαισθῆ.
Τὴν δ' ἀτέςαμνον ςοςέσας ὀςγὴν, 196
Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ Φιλότητα
Σπεὐδων σπεύδοντι ωοθ' ἤξει.

Χο. Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,

185. ἐσπεμίνθον] οὐ παράμυθον Ox. Turo. quod prælaturum se fatetur Morellus, nisi insolentia vocabuli παράμυθον obstaret. Dubitat nimirum an ἀ in ἀπαράμυθον produci possit. Sed etsi Alpha privativum breve est, hic tamen ob casuram a poëta produci potuit. Versus autem hic cum antithetico suo v. 166. est dactylicus Logaœdicus, constans e quatuor dactylis et Syzygia trochaica. 186. σεαχθες καὶ βορασίε στι καὶ Ald. σεαχθες στι καὶ Cant. στι αυτοπ απαραστιματικών το 187. [μπαρ] [μπαρ σίω Ald. Turn. Victor. Canter. Sed ita versus duabus syllabis abundat; ultra dimetrum enim hi Anapæsti non excurrunt. Quare jam Stanleius aut σίω, aut ἵμπαρ delendum censuit; σίω melius abest; idque cum Brunckio delevi. 189. ἐμπορ β] Brunckius in Codd. reperit annotatam V. L. ½χθη, cum hoc scholio ήγουν ἴσκον πραχθώνει σὰ πράγματα ὡς λίγω. Inepte. 190. σερίσας ἐργὴν] κορίσας σ' ἰργὴν Rob. vitiose. 191. ἀρθμὸν] ἀρθμὸν Ald. Rob. ex errore librarii.

distinguere; quo facto sic oratio conformabitur: Timeo enim fortunæ tuæ; (denn ich fürchte für dein Schickal;) Ecquando tandem tibi fatis decretum erit, ut in portum pervenias, et horum laborum finem videas? Quæ forma verborum haud scio an doloris plenior, et perturbatior sit. Certe similis locus v. 99. interrogationem item rectam, non obliquam habeat. sidensum metaphora ab homine diuturnis erroribus maritimis exercito ducta, qui tandem aliquando ad littus appellit, aut in portu navigat. winen viqua, supra, µó-xSun viquara v. 99.

χθων τίρματα ν. 99.

184. ἀπίχητος, proprie quem accedere, aut adsequi nequeas; ἀπίχητα βγια autem mores intractabiles, (ein Sinn, dem man nicht beikommen kann,) quo sensu Achilles apud Homerum dicitur ἀμήχανος. κίως ἀπαςάμωθον, απόπιιε inexprabilis, nec precibus nec monits flexibilis (bey dem kein Zureden hilft.)

186. wae tauro vò dinaur i zur dicitur is, cui stat pro ratione voluntas, estque idem fere quod supra aliis verbis v. 150. describebatur. μαλακογνώμων apte opponitur antecedenti σεμχύς. Quamvis asper sit, tamen mollietur ejus animus.

189. อังสมาชม์ทา ติมเตรีที. Pulchre continuatur metaphora. Sicut enim carnes tundendo molliuntur, ita Jovis animum tali necessitate contusum melliorem ac tractabiliorem fore significat.

190. ἀτίραμνον λεγήν, iram obstinatam, ut Homerus, Od. ψ'. 167. κῆς ἀτίραμνον interprete Hesychio appellat το μὴ ἐνδιδοῦν, σπληςόν.

193. Ad hanc Chori responsionem a proxime præcedente Promethei dicto transitus præfractior est, nec satis, ut ita dicam, complanatus. Certe pro iis quæ Prometheus postremo de sperata sibi Jovis reconciliatione dixerat, magis a Choro exspectabatur, ut spei tam lætæ, quam ut poenæ causas et crimina Promethei curiosius exploraret.

wave' innalufor--- loyor. Rem omnem nobis aperi et clare enarra.

Ποίω λαδών σε Ζεύς έπ' αἰτιάματι, Ούτως άτίμως και ωικρώς αικίζεται. 195 Δίδαξον ήμας, εί τι μή βλάπτη λόγφ. Πε. Αλγεινά μέν μοι και λέγειν ές ν τάδε, *Αλγος δε σιγάν ω ανταχή δε δύσποτμα. Έπει τάχις ήρξαντο δαίμονες χόλου, Στάσις τ' εν άλλήλοισιν ωροθύνετο, 200 Οἱ μὲν θέλοντες ἐχδαλεῖν ἔδρης Κρόνον, 'Ως Ζεύς ἀνάσσοι δήθεν, οί δε τουμπαλιν Σπεύδοντες ως Ζεύς μήποτ' ἄρξειεν θεών 'Ενταῦθ' έγω τα λώςα βουλεύων, σιθεῖν Τιτάνας, Ούρανοῦ τε καί Χθονός τέκνα, 205 Ούχ ήδυνήθην αίμύλας δε μηχανάς 'Ατιμάσαντες καρτεροῖς Φρονήμασιν, "Ωοντ' άμοχθεί πρός βίαν τε δεσπόσειν.

201. Rens] formam Ionicam e codicibus restituit Brunck. qua sæpe Æschylus utitur. Priores editt. Rens consensu. 203. Δεξων] ἀξέν Ald. 205. χθονές] γῆς Αr. e glossu. 206. αἰμύλας] αἰμύλος V. L. ap. Brunck. Post & Rob. inserit μου, quod scholio debetur, nec metro aptum est.

194, 195. weise--ainiferau, quo in crimine te Jupiter deprehensum tam ignominiosis te et acerbis panis affligat.

ignominiosis te et acerbis panis affligat. 196. disafor---Liya- Fac nobis hæc ediserus, nisi quid sermone hoc offendaris.

edisseras, nisi quid sermone hoc offendaris. 197. https://doi.org/10.1000/197. https://doi.org/10.1000/197. https://doi.org/10.1000/197. https://doi.org/10.1000/197. https://doi.org/10.1000/197. https://doi.org/10.1000/197.

198. Alyos i. q. Alyura, sed scite variavit verbi formam. Alyos di viyin, melestum tamen etiam est silere. warranzi il disvropua, in utramque partem, sive eloquar, sive sileam, malorum meorum sensu premor. Aut si mavis: quocunque me vertam, nil nisi infortunium est.

199, 200. berl ... algodórero, Quam primum dis alis alis irasci caperunt, seditione inter eos coorta. Sic apud Homerum, Ilind. ó. 122. 199a ní es pasfar er nai depalacirese filhos arde Lieg Adadreses Lhos arde Lieg Adadreses Lhos arde Lieg Adadreses Libra nal pines trúx. 9n. 201...203. ol pir... País. Alis qui-

201---203. of ply---920v. Aliis quidem Saturmem solio deturbare volentibus, ut scilicet Jupiter regnaret, aliis contra nitentibus ne unquam Jupiter diti imperaret. Observandum est of ply---ol 30

esse nominativos consequentis, nam apodosis que ab irsi---age-Soure pendet,
v. 204. demum sequitur. Perperam
Stanleius el per Silveres ad aguere
refert.

204-206. Irrais Irrais de direisur. Ibi ego quamvis optime consuleus, Tianas tamen Celi et Terre filios permovere non potui; (optima consilia ut sequerentur, persuadere non potui.)

206-208. Mitia vero remedia asperis aminis aspernati, sine negotio per vim se regnum adepturos esse sperabant. ai púr las marsas recte Stephanus et Potter. ad Lycophron. v. 1124. interpretutu dolos, dolosas et fraudulentos artes; cas igitur nageresis permanero, bellicosis animis, seu robore ac fortitudine freti rejiciebant. armátur enim h. l. i. q. aspernari, cum contemptu rejicere. Sic de precibus spretis v. 789. web flan, violenter, ut web flan en contari, nec emphaticam esse, bene monuit Heath. angoli web flan ve, sine negotio et per vim quidem.

Έμοὶ δὲ μήτηρ, οὐχ ἄπαξ μόνον, Θέμις, Καὶ Γαῖα, σολλῶν ὀνομάτων μος Φὴ μία, Τὸ μέλλον ἢ κραίνοιτο σερούτε Βεσπίκει, ὑς οὐ κατ' ἰσχὺν, οὐδὲ σρὸς τὸ καςτερὸν Χρείη, δόλω δὲ, τοὺς ὑπερέξοντας κρατεῖν.

216

209. εὐχ ἄπαζ... Γαῖα] εὐχ ἄπαζ μότοι Θ. ἐλλὰ καὶ Γαῖα Ald. versu duabus syllabis abundante. Inepta est Pauwii conjectura εὐχ ἄπαζ τόμοι Θίμις, h. e. κατὰ τόμοι, quod ille interpretatur legum et juris respectu Themis. 213. χείπ] Hæc lectio Dawesii ingenio debetur, Miscell. Crit. p. 332. χεὶ ἢ Ald. Turn. Victor. χειῖ ϟ Rob. ὑπιείζεστας β Sic Victor. ὑπιείχεστας At hunc pedem in secunda et quarta lambici carminis regione non semper a Tragicis evitatum fuisse constat. Ét participium finturi h. l. multo aptius est.

209-211. ipoi di morne-seconosis-estima. Ridicule Scholiastee particulas ούπ απαξ μόνον ita construxerunt, ut cum zal raïa conjungerentur; hoc nimirum sensu: mihi autem mater, quæ non solum Themis, verum etiam Terra appellatur, prædizerat. Non animad-verterunt Græculi adverbium arak. Rectissime vero Heathius aliique wx arag pérer cum mesires serizu cohmrere viderunt, et nihil aliud esse, ac: non semel tantum, semel ac sæpius, (mehr als einmal.) Sed major difficultas, a nemine adhuc, quod meminerim, observata, ex versu sequente, καὶ Γαῖκ πολλῶν ἐνομάτων μορφὶ μία, oritur. Nota quidem est et a veteribus multum celebrata ή σολυωνυμία deorum dearumque; ac Stanleius aliquot loca excitavit, in quibus raïa eadem et 'Eria et Δημήτης vocatur, in quibus tamen ne unicus quidem est, qui Themin etiam raiar appellatam fuisse testetur. Sed primum Æschylus ipse in principio Eumenidum, quod Stanleium non fugit, diserte Themin a Tais distinguit, illamque hujus filiam nominat; in quo ei cum Hesiodo et Apollodoro convenit. Deinde v. 888. Themin Titanida appellat, ex quo denuo intelligitur, tragicum nostrum ab hac genealogia non discessisse. Titanides enim sunt Apollodoro teste, Cœli et Terræ filize, Titanum sorores, Tethys, Rhea, Themis, Mnemosyne, Phœbe, Thea. Aperte igitur sibi Æschylus in eadem tragodia repugnaret, si Themida eandem et Terram esse h. l. diceret, cum tamen v. 888. illam inter Titanidas h. e. inter Terræ filias retulisset. Ac-

cedit, quod versu 205. Prometheus Titanas Objector et 221 X3000; rinne Cœli et Terræ filios nominat. Jam si eadem X3000 sive raïa ipsius quoque mater fuisset, cur Titanas non potius fratres suos appellaret? Aut cur Themis, si eadem et raïa fuisset, non item reliquis filiis Titanibus, sed soli Prometheo, qua in fatis essent, prædixisset? Denique h. l. parum commode duplicis hujus nominis mentionem fecisset. Quid enim attinebat, ubi tantum Themidis vaticinium exponendum erat, inutilem hanc de alio Themidis nomine observationem inculcare? Quæ cum ita sint, vtotum hunc versum

και Γαΐα, Ψολλῶν ἐνομάτων μος φλιμία spurium, Æschylo plane indignum, atque ex glossa marginali seu Grammatici interpolatione intrusum esse censeo. Multo elegantius et concinnius absque isto emblemate leguntur hi versiculi:

'Εμοὶ δὶ μήτης οὐχ ἄπαξ μόνοι Θίμις
Τὸ μίλλοι η πραίνοιτο απράτιθιστίπει
mihi autem non semel tantum mater Themis futurum ut eventurum esset prædixerat. Interpolationi occasionem dedisset
videtur error Scholiastarum quorundam supra commemoratus, quo verba
οὐχ ἄπαξ μόνοι ad vocabulum Θίμις
ταhebant, indeque hic sententiam quas
z καὶ καὶ ἀλλὰ καὶ inciperet excidisse
somniabant. Itaque facile Grammatici cujusdam annotationem ceu genuinum Æschyli versum e margine in
textum recipiebant, nubem certe, si
unquam alias, pro Junone amplexi.

212, 213. is si--- neuris. Quod cos, qui essent rerum potituri, non oporteret

Τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου, Ούχ ηξίωσαν ούδε προσθλέψαι το παν. 215 Κράτιςα δή μοι τῶν ωαρεςώτων τότε Εφαίνετ' είναι, ωροσλαδόντα μητέρα, Έκονθ' έκοντι Ζηνί συμπαρας ατείν. 'Εμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμδαθής Κευθμών καλύπτει τον σαλαιγενή Κρόνον, 220 Αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ

214. ἰξηγουμίτου] ἰξισουμίτου Rob. 217. προσλαζόττα] Hanc lectionem a Brunckie in cod. Reg. A. ubi superscripta erat, repertam, nos quoque vulgatæ 217. weordacovra] Hanc lectionem a weerlacires præferimus. Frequens est enim ista casus enallage; et tamen altera lectio, quoniam ad per refertur, facilior est, ut weerlacorea quidem in dativum librarii mutare potuerint; vice versa non item. 219. μελαμζαθής] μελεμζαθής Ald. et այձյանագոր Rob. vitiose. այձաանացից Victor. այձաանացից Ar. Reg. A.

robore aut vi, sed dolo vincere. we's το παρτερον idem quod προς βίαν v. 208.

Xesin. E lectionibus antea vulgatis alteram zen, A.-ob hiatum, solœcismum et sententiæ absurditatem, alteram zeil' i ob solæcam item constructionem recte Dawesius improbavit, ac sine dubio veram Æschyli manum assecutus est, cum optativum zeun aoristi zen reponendum censuit.

imieikoras. Lectioni imieixoras præter Ald. et Rob. favent codd. Regg. Mosqu. 1. 2. Guclpherb. quorum si quis auctoritatem editionibus Turnebi et Victorii præferendam arhitretur, pertinacius non repugnabo, modo mihi dederit aptius ad sensum vergiforeus, neque propter Heathii sententiam de anapæsto e secunda et quarta senarii sede ubique exterminando, damnandum esse. Ceterum Dawesius h. l. lectionem vergizores secutus ita vertit: non jam virtute, sed dolo superandos esse, qui rerum summa potirentur. Is igitur rous unreszerus deos nunc regnantes intelligit, et neurin interpretatur vincerc. At consuctudini Æschyleæ magis respondet, verbo zesrun imperaudi significatum tribuere; præterea versui 208. melius convenit. Qui enim ibi sunt dismissaris, hic alio verbo vereigerres nominantur, et zenwww dicuntur.

214, 215. roinver luov - rò mar. Que cum iis sermone exponerem, prorsus ne animum quidem advertere dignati sunt. weerChieren mihi potius ad consilia quam ad Promethei personam pertinere videtur; ut sit i. q. ἀποδλίwur, rationem alicujus rei habere. Quod bene respondet versiculo 207. ubi Titanes dicebantur τὰς αἰμύλας μηχανὰς armarares. Stanleius proprie accepit weσελίστιν, et ad Prometheum traxit, ita vertendo: Talia me verbis exponentem non dignabantur prorsus vel adspicere. Tè wav i. warres.

216—218. пеатіга да тиртисита. veniebant, optimum mihi videbatur esse, matre assumta meapte sponte lubenti Jovi assistere. Tan Wages was vore vertit Stank in presenti rerum statu, quod verborum structura non patitur. Prometheus postquam Titanas recta consilia spernere vidit, aliud ex alio cogitare cœpit; ex omnibusque, quæ ei in mentem venerant, postremo nihil melius et consultius ei videbatur, quam ad Jovis partes transire. Hanc interpretationem etiam doctissimo Matthaei placere vidi, qui eam in margine variantium lectionum e codd. Mosqq. excerptarum notaverat.

217. Teorda Córla. Hujus casuum enallages exempla quatuor, ex unica Medea Brunckius V. D. protulit, v. 660. v. 744. 813. 883.

218. Tros inóres. Cf. v. 19. 219--221. imais di -- eumpáxoses. Atque ita meis consiliis factum est, ut Tartari profunda vorago olim natum Saturnum cum sociis occultet. Recte Stanleius observat Nostrum Homero assenΌ τῶν θεῶν τύραννος ἀφελημένος, Κακαῖσι ωοιναῖς ταῖςδέ μ' ἐξημείψατο. Ενεςι γάρ ωως τοῦτο τῆ τυραννίδι Νόσημα, τοῖς Φίλοισι μὴ ωεποιθέναι. Ο δ' οὖν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἤντινα Αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. Όπως τάχιςα τὸν ωατρῷον ἐς θρόνον

225

223. ἐξημείψατο] ἀντημείψατο Ar. Rob.

226. ieurār'] additur iu' ex glossa

tiri, qui Titanas item in Tartarum dejectos esse perhibet, Iliad. S'. 480. Sed previerunt quoque Hesiodus, Theog. v. 716. sqq. et quodammodo Pindarus, Pyth. i. 29. μελαμβαθύς appellatur Tartarus, quia simul et profundus et tenebricosus est. Homerus l. l.

"το "Ιαπιτός τι Κρόνος τι,
"Ήμενοι, οὖτ" αὐγῆς "Τπερίονος ἡελίοιο,
Τίρποντ" οὖτ" ἀνίμοισι, βαθύς δί τι
Τάοποιος ἀιβίο.

Τάρταρος άμφίς.
Profunditatem Tartari 1. c. hac mensura definit, ut eum tantum infra terram esse dicat, quantum cœlum a terra distet, et ferream incudem e terra demissam decimo demum die in Tartarum perventuram. Κευθμών proprie latibulum, speluaca, bene ad carcerem subterraneum transfertur. Ante κυταίοι συμμάχρισι, omissum est σὺν, ellipsi admodum frequente.

221---223. τοιάδ --- καπαῖοι wαναῖς, (in Guelferb. et Mosqu. 1. est σιμαῖς, minus bene) ταῖσδὶ μ' Ἐμμείψαντ Ταlibus a me beneficiis affectus deorum tyramus malam hanc mercedem mihi retribuit. Sic enim interpretari malo
τὰς wurὰς, quam cum Stanl. pœnas
vertere. Punitum enim se a Jove
Prometheus non concedebat, sed vexatum, injuria affectum. Mercedis vim
interdum vocabulo wurù tribui e Pindaro constat, qui hσυχίαν καμάτων μιγάλων wurὰν appellat. Nem. i. 107.
Cf. Pyth. i. 113.

224, 225. Ires yág was—nà wisses. Sisu. Inest enim nescio quomodo tyran-norum imperio hic morbus, ut fidere amicis nesciont. "Vertit Garbitius: ut non fidem habeant amicis, nescio an satis plene et lucide. Maluissem ut mon fidant amicis. Vulgo enim fidem habere valet, credere quod aliquis dicit

aut monet verum esse, et credentem (si ita res ferat) obtemperare. Hoc modo fidem habuit Jupiter Prometheo, consilio ipsius, ut hic narrat Prometheus, imperium adeptus. Hoc autem vult Æschylus, viros principes illos præcipue suspectos habere, quibus ipsi plurimum debent, et qui de ipsis optime meriti sint. Ita enim τὸ φίλος hoc loco capiendum." Hactenus Stanleius, qui sine dubio verum vidit. Sed aliud magis reconditum est, quod interpretes nobis observandum reliquere. Ex his enim verbis, causæ, quas irarum in Prometheum Jupiter habuerit, plenius intelliguntur. Quærat enim fortasse quispiam, cur Jupiter beneficia generi humano tributa tam graviter in Prometheo ulciscatur. Hic itaque perspicue significatur Jovem diffidentia potissimum adductum fuisse, ut Prometheum, quem, postquam sibi mortales tot beneficiis devinxisset, ad seditionem concitandam pronum et potentem fore suspicaretur, tempestive opprimeret, et vinculis coërceret.

226. airíns pro airías MS. Guelferb. 226, 227. 8 8 85---rapnsa. Quod vero interrogatis, quam ob causam me vexet, hoc jam exponam.

228. sqq. örus razisu i. q. v. 199. svi razisu. Quamprimum in solio paterno consedit, statim diis aliis alia minera distribuit, atque ita imperium sibi stabilivit; Seéres wareões i. q. Hen Keérev v. 200. Homerus, Iliad. é. 175. sqq. narrat, Jovem, Neptunum et Plutonem sorte inter se divisisse imperium, atque ita Jovi cœlum, quod aëre ét nubibus continetur, Neptuno mare, Plutoni orcum obtigisse; terram autem et Ohympum omnium communem fuisse. Hesiodus autem fabulatur, post-

930

Έκαθέζετ', εὐθύς δαίμοσιν νέμει γέρα
Αλλοισιν άλλα, και διεςοιχίζετο
Αρχήν βροτών δε τών ταλαιπώρων λόγον
Ούκ έσχεν οὐδέν', άλλ' ἀϊςώσας γένος
Τὸ ωᾶν, έχρηζεν άλλο Φιτῦσαι νέον.
Και τοῖσιν οὐδεις ἀντέβαινε ωλην εμοῦ.
Έγω δ' ἐτόλμησ'. ἐξερυσάμην βροτοὺς

235

229. ἰπαθίζετ'] Sic Ald. παθίζετ' Codd. Regg. Edd. Rob. etc. νίμει] Stanl. conj. νίμει. Heathius δαίμωσε τ' Ινιμει. Sed nihil opus. Frequens eat enim transitus ex præsenti historico in præteritum, vel aoristum. 252. εὐδίτ' ἐὐδίως Ald. 253. ψενῦναι] ψενεῦναι Rob. 235. ἐγοὰ δ' ἐτόλμως'] ἰγὰ δ' ἐτόλμως Ald. Rob. τολμῶς q. d. pro τελμώις Victor. Canter. τόλμως subintell. Ινιμε probat Morell. τόλμως conj. Steph. Optime Valckenser ad Eurip. Phæniss. 856. lectionem Scholiastæ defendit, ἰγὰ δ' ἐτόλμως', quem cum Brunckio secutus sum. ἰξεξυνάμως] ἰξελυτάμων Rob. Victor. ἰξελιτάμων Ar. Lectionem, quam in textu posuimus præferunt Ox. Turn. Canter. Brunck.

quam dii bellum cum Titanibus confecissent, eos Terræ consilio Jovi imperium detulisse, qui deinde singulis munera distribuerit:

— i di rosen si dudárearo ruás. Theog. v. 885. et alibi : Theog. v. 71.

ό δ' ούφανῷ ἐμιθασιλεύτι Αύτὸς Τχων βροντὰν, ἡδ' αἰθαλότιτα περαυνόν, Κάρθεϊ γικότας παθέου Κούνου, εὐ δὶ ἵκασα

Κάζξι" νικήσας જર્નીદ્રિલ Κρόνον, εὖ δὶ Ίκας α "Αθανάσοις διίταξεν ὄμως καὶ ἐπέφραδε σιμάς.

Surunxiζire vel est ordinavit, ordine constituit, atque huc pertinere videtur Hesychii glossa: Δωτωχίζιτε, διετίλιτε το τοίχο παὶ τάξει διέρει ἀπὸ τῶν εἰς τοίχο παὶν τὰ τῶν τοίχο παιὰς ἐπὸς στικος επαιὰς ἐπὸς τομας ἐπὰτρο τὰ ποιρεία παὶ διαπρεύττων ἰκ τῆς νομᾶς ἐπάτρο τὰ τῶι νεί, quod melius convenit, stabilloit, sepsit regnum, benevolentia nimirum et fide reliquorum deorum muneribus distributis confirmata.

251. sqq. Beerür--ries. Miscrorum vero mortalium rationem nullam habuit, sed universo genere deleto novum aliud creare constituit. Cur hunano generi Jupiter adeo infensus fuerit, causem nullam Prometheus affert; idque consilio sic instituine videtur Æschylus, ut iterum constaret Jovem omnis ad arbitrium suum exigere, nec aliam juris legumque causam nisi voluntatem ac lubitum suum agnoscere. In quo quanto violentiorem tyrannum Jovem esse spectatoribus catendebat, tanto

propius eorum animos Promethei fortuna tangi volebat, unici nimirum salutis hominum auctoris et presidii. Ceterum hic iterum Æschylus ab Hesiodo discedit, qui Jovem hominibus propter fraudem Promethei in carnium distributione sibi illatam iratum fuisse, iisque perditis illum ulcisci voluisse scribit. Opp. et dier. v. 48. sqq.

ลังรัง, exstinguere, delere. Suidas: ลังรณ์ou, aparicas. Hesychius: hiratile, apame Seis. De hoc Jovis consilio genus humanum delendi varie apud alios contexitur fabula. Que de pluzibus hominum generibus, aureo, argenteo etc. Hesiodus narrat, ca ab Aschyli figmento plane aliena sunt. Propius vero accedit Apollodori narratio, qui, lib. i. p. 18. cum Jupiter seneum hominum genus diluvio perdere vellet, Deucalionem Promethei consilio arcam illam seu navem confecisse scribit, qua se cum Pyrrha servaret. φιτύων, (in Guelf. pro φιτῦσαι est φυτῆσαι,) plantare, gignere, creare. Hesychius: Φίτυ, φυτέν, φύτιυμα. Φίτυμα, τίπνον, γίνvama. Ostúcate, lyivace.

235. iγω δ' Ισόλμησ', ego vero id solus ausus sum. In sequentibus verbis — iξιευσάμην βερτούς

Tou poù diniface Sivene ele d'de modeir suspicor leve mendum insidere, et ultiΤοῦ μη διαρραισθέντας εἰς Αδου μολεῖν Τῷ τοι τοιαῖσδε ωημοναῖσι κάμπτομαι, Πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ίδεῖν. Θνητοὺς δ' ἐν οἴκτφ ωροθέμενος, τούτου τυχεῖν Οὐκ ήξιώθην αὐτὸς, ἀλλ' ἀνηλεῶς Κρὸθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα.

Χο. Σιδηρόφοων τε κάκ επέτοας εἰργασμένος, "Ος ις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλά Μόχθοις: ἐγω γὰρ οὖτ' ἀν εἰσιδεῖν τάδε "Εχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἡλγύνθην κέαο.

24.7

240

237, τῷ τω] Perperam omissum τω Rob. 243. ξυνασχαλῷ] Vulg. συνασχαλῷ.—Sed assentior Brunckio, qui, ad veteris Atticæ dialecti normam, ubique post syllabam longam aut vocalem brevem ob metrum producendam ξὺν scribendum censet. 245. ἡλγύνθην] Ald. Rob.

mum versum ita corrigendum esse;

- ἰξιουσάμην βοοτούς, Τὸ μὰ ἐ διαβραίσθέντας εἰς ἄδυ μολείν. h. e. liberavi homines (scil. periculo) ita ut ne plane deleti in orcum descenderent. In tali enim constructione post verba cavendi, liberandi, et similia, sequens articulus το ante μη οὐ significat idem ac des, quod recte observavit Cl. Brunck, ad Hippol. p. 49. qui exemplum quoque affert hujus vò a librariis perperam in vov mutati, quod h. l. quoque factum esse contendimus. Altera autem negatio post où sæpius excidit. In vulgata etsi iğışve apını cum genitivo rou bene construitur, tamen negatio wà abundare videtur. Quod proprie apud Homerum pro extrahere ponitur, igiquin, id h. l. metaphorice est liberare, et hæc lectio, quia est exquisition et ornation quam έξελυσέμην, jure præferenda. In ἐτόλμησα-ίξιευσάμαν asyndeton est, fervorem animi ex merito gloriantis prodit: 1 с н wagte es; ICH befreyte die Sterblichen. diedpaisir, perdere, sæpe apud Homerum occurrit. Διαβραισθέντος, διαφθαρέντος, Hesychius. sis "Adou, in Plutonis, scil.

237. sq. τῷ τω—sixτecisτ δ iδūν. Propterea igitur his calamitatibus premor, ad tolerandum quidem molestis, adspectu autem miserabilibus. κάμπτομει de ærumnis translate dicitur, imagine ab oneris aut jugi similitudine petita.

239. sqq. Syntoùs & in olkton weodi-

μενος i. q. Θέμενος, et mortalibus misericordiam impertitus, σούσου τυχεῖν εὐκ κξιώθην αὐσὸς, ipse ca dignus habitus non sum, ἀλλὶ ἀνηλιῶς ἔδὶ ἐἰβύθμισμας, sed immisericorditer hunc in modum tractatus sum. ἡυθμίζινη, proprie ad numeros redigere, componere, h. l. ad miseram corporis vexationem transfertur: Germ. so unbarmhersig zugerichtet. Zηνὶ δυσκλιὰς Θία, spectaculum Jovi parum honorificum, amare dictum pro maxime contuneliosum.

242. εἰδηρόφρων—εἰργασμίνος. Vide, quam diligenter etiam in singulis verbis curet poëta, ut a tenuioribus ad altiora et sublimiora escendat. Supra enim, eundem sensum Chorus levioribus verbis extulerat v. 159. sqq. hic autem magis incensus graviore dicendi genere utitur. εὐηρόφρων, ferreo animo natus, κὰκ πίτρας εἰργασμίνος, et ex saxo genitus. Nobilis hyperbole jam apud Homerum obvia,

γλαυκή δί σε τίκτε θάλασσα, Πίτραι δ' ήλίζατοι, ότι τοι νόος ές h ἀπηνής.

Iliad. w. 33. sæpius deinde ab aliss poëtis repetita et variata. Gf. elegantissimi Heynii not. ad Virgil. iv. 365.

243. ἔτις—μόχθοις, qui tuis Prometheu molestiis misericordiam non adhibeat.

244. sqq. iyà—ziaę. Nos enim talia videre nunquam optavimus, videntes autem summus nos dolor occupavit. τάδι pro τοιδί.. εδτι et τι sibi respondent, ut Latinorum nec—et.

Πρ. Καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰσοςᾶν ἐγώ.
Χο. Μή ωσυ τὶ ωρούδης τῶνδε καὶ ωεςαιτέρω ;
Πρ. Θνητούς τ' ἔπαυσα μὴ ωροδέςκεσθαι μόρον.
Χο. Τὸ ωσῖον εὐςοὺν τῆσδε φάρμακον νόσου ;
Πρ. Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατώκισα.
Χο. Μέγ ἀφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βοστοῖς.
Πρ. Πρὸς τοῖσδε μέντοι ωῦρ ἐγώ σφιν ἄπασα.
Χο. Καὶ νῦν φλογωπὸν ωῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι ;
Πρ. 'Αφ' οὖ γε ωολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.
Χο. Τοιοῖσδε δή σε Ζεὸς ἐπ' αἰτιάμασιν
Αἰκίζεταί τε, κοὐδαμῆ χαλᾶ κακῶν ;
Οὐδ' ἔςιν ἄθλου τέςμα σοι ωροκείμενον ;

248. Sinesús e' l'auseu] Ita Vict. etc. Sinesús l'auseu Ald. Rob. 257. sh' l'eur siblis leu Rob.

246. nal mir—lyú. Útique vero me amicis adspectu miscrabllem esse oportet. Lucade circefir i. q. v. 238. sinvese ideir.

247. ph wave unqueries. Numquid etiam ultre hac progressus es? Caute ac moderate loquitur Chorus; non dicit inderess, sed unqueries unquifus, ne animum Promethei offendat, eumque a pertexenda narratione absterreat.

248. Sonrobe e'—ubeor. Haud satis accurate vertit Garbitius: ne haberent mortem pre oculis; cum potius significate generatim: impedivi ne homines fata prospicerent, secundum illud Horatil: Prudens futuri temporis exitum caliginosa nocte premit deus.

249. vò wiri—ntreu : Et quale tandem huic morbo remedium invenisti? Participia, ut hic sògòr, in responsionibus posita pulchre inserviunt vinciendis dialogi nodis: ntres appellat curiositatem futura pravidendi.

250. συρλές—πασήπου. Spcs cocos in animos ipsorum inserui. Sic Garbitius; sed elegantius its vertitur:
spes cocos inter eos introduzi, metaphora
a colonim deductione sunta; spes,
que et ipses cocce sunt et alios excecant. Nota est Hesiodi allegoriu de
spe in fundo pyxidis Pandore remaments. (Opp. et dier. v. 95-) Sed multo sapientius pro consilio suo Æschylus rem adumbravit.

251. μίγ' ἀφίλημα-βεστάς. Μα-

gnum sanc hoc quod præbuisti mortalibus emolumentum.

252. weig- Swara. Praterea etiam ignem iis divisi. cf. v. 8.

253. nai vir iphiases; Adeoque jam possident mortales ignem flammantem. Epitheton phenyamin ornatus causa additum. Qui argutiis delectatur, is aut cum Scholinste eo adjectivo ignem diamento ab clementari distingul, aut artem e parva scintilla flammam ignis excitandi designari dicat. Hesiodus, Theog. v. 569. Jovem vehementer irantum esse tradit, cum ignem inter homines elucere vidisset,

ώς 18εν άνθρώστασι συρδε σηλέσκοσος αδητήν.

254. 40° es ye-rixes. Particula ye questionis a Choro proposite affirmationem involvit; q. d. Possident; et ab hoc quidem multas artes discent. 40° es i. e. cuius presidio et adminisulo.

257. de les meanimes : Nec finis ullus tibi propositus est laborum?

C

Τοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς Αδου μολεῖν Τῷ τοι τοιαῖσδε ωημοναῖσι κάμπτομαι, Πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν. Θνητοὺς δ' ἐν οἰκτω ωροθέμενος, τούτου τυχεῖν Οὐκ ήξιώθην αὐτὸς, ἀλλ' ἀνηλεῶς 2 τοῦ ἐρρῦθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς θέα. Χο. Σιδηροφρων τε κἀκ ωέτρας εἰργασμένος, Οςις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾶ Μόχθοις ἐγω γὰρ οὕτ' ἀν εἰσιδεῖν τάδε Έχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἤλγύνθην κέαρ.

24.7

237. τῷ τω] Perperam omissum τω Rob. 243. ἔντασχαλῷ] Vulg. συνασχαλῷ.—Sed assentior Brunckio, qui, ad veteris Atticæ dialecti normam, ubique post syllabam longam aut vocalem brevem ob metrum producendam ξὸν scribendum censet. 245. ἀλγύνθην] Ald. Rob.

mum versum ita corrigendum esse:

έξερυσάμην βροτούς, Τὸ μη ἐ διαβραισθέντας εἰς ἄδυ μολείν. h. e. liberavi homines (scil. periculo) ita ut ne plane deleti in orcum descenderent. In tali enim constructione post verba cavendi, liberandi, et similia, sequens articulus và ante mà où significat idem ac des, quod recte observavit Cl. Brunck, ad Hippol. p. 49. qui exemplum quoque affert hujus rò a librariis perperam in vov mutati, quod h. l. quoque factum esse contendimus. Altera autem negatio post où sæpius excidit. In vulgata etsi iξιουσάμην cum genitivo vou bene construitur, tamen negatio un abundare videtur. Quod proprie apud Homerum pro extrahere ponitur, igiques, id h. l. metaphorice est liberare, et hæc lectio, quia est exquisitior et ornatior quam έξελυσέμην, jure præferenda. In ἐσόλμησα-ίξιeυεάμην asyndeton est, fervorem animi ex merito gloriantis prodit: 1 с н wagte es; ICH befreyte die Sterblichen. Diejpaisiv, perdere, sæpe apud Homerum occurrit. Διαβραισθέντος, διαφθαρίντος, Hesychius. sis "Adou, in Plutonis, scil.

237. sq. τῷ τω—sixτeairn 8 iðiiv. Propterea igitur his calamitatibus premor, ad tolerandum quidem molestis, adspectu autem miserabilibus. κάμπτομαι de ærumnis translate dicitur, imagine ab oneris aut jugi similitudine petita.

239. sqq. Smrove & in olare weede.

μενος i. q. Siμενος, et mortalibus misericordiam impertitus, τούνου τυχεῖν οὐκ

ἐξιώθην ἀὐνὸς, ipse ea dignus habitus non
sum, ὁλλ ἀνηλιῶς ὁδ ἰξρίθμομμα, sed
immisericorditer hunc in modum tractatus sum. ἡυθμίζειν, proprie ad numeros
redigere, componere, h. l. ad miseram
corporis vexationem transfertur: Germ.
so unbarmherzig zugerichtet. Ζηνὶ δυσκλιὰς Siα, spectaculum Jovi parum honorificum, amare dictum pro maxime
contuneliosum.

242. sidneioper—sieraspiros. Vide, quam diligenter etiam in singulis verbis curet poëta, ut a tenuioribus ad altiora et sublimiora escendat. Supra enim, eundem sensum Chorus levioribus verbis extulerat v. 159. sqq. hic autem magis incensus graviore dicendi genere utitur. sidneiopen, ferreo animo natus, raix wireas ileraspiros, et ex suro genitus. Nobilis hyperbole jain apud Homerum obvia,

γλαυκή δέ σε τίκτε Θάλασσα, Πέτραι δ' ήλίζατω, ότι τοι νόος εξήν άπηνής.

Iliad. w. 33. sæpius deinde ab alis poëtis repetita et variata. Cf. elegantissimi Heynii not. ad Virgil. iv. 365.

243. 8515—µ6x9018, qui tuis Frometheu molestiis misericordiam non adhibeat.

244. sqq. lyà—ziaę. Nos enim talia videre nunquam optavimus, videntes autem summus nos dolor occupavit. τάδι pro ταάδι. είσι et τι sibi respondent, ut Latinorum nec—et.

Πο. Καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰσος ἄν ἐγώ.
Χο. Μή ωου τὶ ωρούδης τῶνδε καὶ ωεςαιτέρω;
Πρ. Θνητούς τ' ἔπαυσα μὴ ωροδέςκεσ βαι μόρον.
Χο. Τὸ ωοῖον εὐςοὺν τῆσδε φάρμακον νόσου;
Πρ. Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατψκισα.
Χο. Μέγ' ἀφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βοοτοῖς.
Πο. Πρὸς τοῖσδε μέντοι ωῦρ ἐγώ σφιν ἀπασα.
Χο. Καὶ νῦν φλογωπὸν ωῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;
Πος. ᾿Αφ' οὖ γε ωολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.
Χο. Τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
Αἰκίζεταί τε, κοὐδαμῆ χαλᾶ κακῶν;
Οὐδ' ἔςιν ἄθλου τέςμα σοι ωροκείμενον;

248. Sinesús e' leuseu] Ita Vict. etc. Sinesús leuseu Ald. Rob. 257. sh' leus sidis leu Rob.

246. nal pār—lyú. Utique vero me amieis adspectu miserabllem esse oportet. lassnēs siesešir i. q. v. 238. siureis išsīv.

247. ph was meantles. Numquid etiam ultra hac progressus es? Caute ac moderate loquitur Chorus; non dicit unarrs, sed meantles wessen, ne animum Promethei offendat, eumque a pertexenda narratione absterreat.

248. Sraveos v'— useov. Haud satis accurate vertit Garbitius: ne haberent mortem pra oculis; cum potius significet generatim: impedivi ne homines fata prospicerent, secundum illud Horatii: Prudens futuri temporis exitum caliginosa nocte premit deus.

249. vò wairr—séren: Et quale tandem huic morbo remedium invenisti? Participia, ut hic séren; in responsionibus posita pulchre inserviunt vinciendis dialogi nodis! séres appellat curiositatem futura prævidendi.

250. ruple - narynum. Spcs cocos in animos ipsorum inserui. Sic Garbitius; sed elegantius ita vertitur:
spes eccus inter eos introduzi, metaphora
a colonim deductione sumta; spes,
qua et ipsa cocca sunt et alios excocant. Nota est Hesiodi allegoria de
spe in fundo pyxidis Pandorre remamenta. (Opp. et dier. v. 95.) Sed multo sapientius pro consilio suo Æschylus rem adumbravit.

251. μίγ' ώφίλημα βεστώς. Μα-

gnum sanc hoc quod prebuisti mortalibus emolumentum.

252. webs Swara. Præterea etiam ignem iis divisi. cf. v. 8.

253. nai viv lopinses: Adeoque jam possident mortales ignem flammantem. Epitheton pagamir ornatus causa additum. Qui argutiis delectatur, is aut cum Scholiaste eo adjectivo ignem diamennar ab elementari distingui, aut artem e parva scintilla flammam ignis excitandi designari dicat. Hesiodus, Theog. v. 569. Jovem vehementer iratum esse tradit, cum ignem inter homines eluccre vidisset,

ώς 18εν άνθεώπουν πυρός τηλίσκουνο αὐγήν.

254. de of ye-rixess. Particula ys questionis a Choro proposite affirmationem involvit; q. d. Possident; et ab hoc quidem multas artes discent. de of i. e. cujus prusidio et adminiculo.

od i. e. cujus prasidio et adminiculo.

255. reacire miniferai re. Talibus igitur te Jupiter criminibus accerseus vexat. airrapara et crimina i. q. criminationes, et crimina h. e. delicta notat; adeoque h. l. apte ponitur; nondum enim gravioribus in Prometheum verbis utitur Chorus, sed mittbus ac lenibus, culpamque Promethequasi extenuantibus. seddani xala sano, et nihil ab his panis remittit.

257. id ken-weenisuser: Nec finis ullus tibi propositus est laborum?

O

Πο. Ούκ άλλο γ' οὐδὲν, ωλην όταν κείνω δοκή. X_0 . Δ $\delta \xi \in \delta \xi$ $\delta \xi \in \delta \xi$ "Ημαρτες; ώς δ' ήμαρτες οὐτ' έμοὶ λέγεις Καθ' ήδονην. σοί τ' άλγος. άλλα ταῦτα μεν Μεθώμεν άθλου δ' έκλυσιν ζήτει τινά. Πρ. 'Ελαφρον, ός ις ωημάτων έξω ωώδα

*Εγει, σαραινείν νουθετείν τε τούς κακώς Πράσσοντας. ἐγω δὲ ταῦθ' ἄπαντ' ἡπιςάμην, 266 Εκών έκων ήμαρτον, ούκ άρνήσομαι.

Θνητοῖς δ' ἀρήγων, αὐτὸς εὐρόμην στόνους.

258. zeíra lizeíra Ald. 262. 29200] 2920 mendose Ald. 29200 Rob. 264. Heathius conj. võr zazüs weásserr' scil. ut anapæstus in secunda regione vitetur, quam cautionem necessariam non esse supra monuimus. δ] abest δì Rob.

258. oùz allo-dozñ. Nullus plane,

nisi quando ipsi placebit. 259. degu di mus; Quomodo vero placebit? Fortasse vero melius suerit etiam post de interrogationis notam ponere : doğu di ; was ; vis idwis ; placebit autem? quomodo? quæ spes? Ita etiam Latini in hoc genere quæstionum dubitationis aut admirationis plenarum utuntur 🖚 autem; ut cum Æschines Terentianus, Adelph. v. 6.17. patri dixisset: Fac, promisi ego illis, respondet Micio: promisisti autem? de te largitor, puer!--อ่น อ์อุตัร อีรเ ฟ้μαςτις; jam amica quadani indignatione accensus Chorus acrius loquitur, et amicum ob noxam in se ipsum admissam castigat. Nonne vides te deliquisse? Nempe imprudentiam ei objicit.

26(). is - älyes. Quomodo vero delipueris, nec mihi dicere jucundum est, et tibi molestum. Mansuetudinis et humanitatis Chori signum est, quod reprehensioni Promethei immorari no-lunt, sed leviter ejus peccatum teti-gisse satis habent. "Show-rick, circumspice vero exitum ex his malis.

263. Quamvis miti Nympharum objurgatione tamen irritatus Promethei animus ægritudinem ejus et vim dolo-ris, quo premitur, ingenue prodit. λαφεον - weáeverras, Facile est, si quis omnibus curis atque ærumnis expeditus est, eum alios infelices monere et verbis castigare. Ad sententiam comparavit Stanleius Dionis Cassii dictum, lib. 38. Peror स्वक्तार्थकता धेर्यक्षण देत्रोर, मैं वर्णयके wasérra кастейсы; ac Terentianum illud, Andr. 3, 1, 9. quod nemini non succurret: Facile omnes cum valemus, recta consilia egrotis damus; adum-bratum ex Menandri versiculo: Tyris socorra jāra wās ers souderti. Ce-terum wiņuares Eu ris wida Izen differt ab simili phrasi, wheaves ite ver சுலிய க்சர்கும், quod recte Cl. Valckenaer interpretatur pedem e malis retrahere, ad Eurip. Hippol. v. 1293. waeanis et wu Siris different. Hoc est reprehendere, objurgare, illud monere, consilia dare.

265. iya — naradun. Horum om-nium ego nihil ignorabam, scil. ut monitoribus nihil opus sit.

266. रेस्केर रेस्केर मॅथ्यहरूका, देस वेहर्गाटक्स्या. Hic mihi velim aliquis attendat, quana generoso spiritu culpam non solum confiteatur, sed etiam augeat. Nimirum Chorus tantum deliquisse eum monuerat; consultone id fecerit, an imprudenter, in dubio relinquebat; Prometheus vero non se deliquisse solum fatetur, sed addit insuper ind, izer Amagres. Scilicet quia, quod illas vitio sibi vertebant, id summam virtutem esse sibi conscius erat.

267. Ingress - wévous. Mortalibus autem opem ferendo ipse mihi calamitates inveni. sugiones Bus wovens h. l. i. q.

incidere in mala.

270

Ού μήν τι σοιναίς γ' φόμην τοιαίσί με Κατισχανείσθαι ωρός ωέτραις ωεδαρσίοις, Τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. Καί μοι τὰ μεν ωαρόντα μη 'δύρεσ 3' άχη, Πεδοί δε βάσαι τὰς προσερπούσας τύγας 'Ακούσαθ' ως μάθητε διά τέλους το σάν. Πείθεσθ' έμολ, σείθεσθε, συμπονήσατε Τῷ νῦν μογοῦντι. ταυτά τοι ωλανωμένη Πρός άλλοτ' άλλον σημονή σερσιζάνει.

275

Ούκ άκούσαις έπεθωϋξας X٥.

276. ఇంకి జనినితా' జనినితా] Sic Ald. Rob. Turn. ఇంకి జనినితా జనినిశా marg. MS. ap. Morell. minus eleganter; nam prosopopœiæ decor perit.

268, 269. ob μήν τι- widaerius. Non tamen hujusmodi me cruciutibus macerasum iri putabam, damnatum ad hunc desertum et solitarium scopulum. narsexuainen et naviennium, macerare, attenuare, conterere, arefacere. Supra di-Retat weessuniver. widaesiei wirem molica forma pro usrágeisi, cf. eruditissimus Valckenaer ad Eurip. Phoen. 1034. Eadem forma Noster utitur v. 716. 924. wayer vero, quem hic genmer et ayeirera vocat, supra v. 20. க்கள் இவகல் appellaverat.

271. sal h. l. transitum ad alia significat; ut Germanorum doch. Verum nolite jam præsentia mala lamentari; his verbis significat se de benevolentia Chori non dubitare, et quodammodo acerbitatem admonitionis

rejectte compensat.
272. widi di Baras. Hec locutio inepta fuisset, si Nymphæ alis advolassent. Perspicue significatur cas curru per aërem advectas, adhuc in eo consedisse, et sublimes pependisse. Sio Agamemnoni, (Agam. 915.) Clytremnestra, a Troja redeunti : Infant derávus eñeds.

273, 273. Tàs meseremourus ruxus anovers'. Futuram wrtem audite. weerigrus de futuro seu instante, ut Aristoph. Vesp. 1500. 1522. Soph. El.

906. Eurip. Phoniss. 41.

is mádars dià rixus rd mar. Ut rem omnem a principio ad finem cognoscutis. 274. wsi9se9' — μογίνει. Obsequimini mihi, obsequimini, date vos mihi

unne laboranti et in societatem doloris venite. Brevitatem ultimorum verborum Latina lingua imitari nequit.

275, 276. ταυτά τοι-weeriζάνει. Εοdem enim modo semper oberrans adversitas fortuna subinde ad alium aliumque divertitur. Similis est sententia in Supplv. SSV. alód' an Sewawn nana. Heren lior illa apud Pindarum, Olymp. 3.

> 'Poal & Eller Eller Εύθυμιᾶν τι μίτα καὶ Hérer is ardeas l'ar.

wees allow allow. Similis transpositio verborum ci quam supra notavimus v. 49. Ceterum ob candem inconstantiam et mutabilitatem Mars note nomine dicitur केर्रे अव्यक्तिरेश : nec absimilis est imago Cupidinis apud Moschum, Idyll. i. 16.

Kai wrightis, dis fents, ipimrarai al-Act in Exhous.

weeriganir. Assidere, h. l. pro appropinguare, deverti.

277. obn anobens las Sáugas rouro. Non Invitis nobis hac edicisti. In Suta Τοῦτο Προμηθεῦ,
Καὶ νῦν ἐλαφορῶ ωσοδὶ κραιπνόσυτον
Θᾶκον ωρολιποῦσ', αἰθερα θ' άγνὸν,
Πόρον οἰωνῶν, ὁκριοέσση
Χθονὶ τῆδε ωελῶ΄ τοὺς σοὺς δὲ ωόνους
Χρήζω διαπαντὸς ἀκοῦσαι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΩΚΕΑΝΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ω KEANO Σ .

σΗΚΩ δολιχης τέρμα κελεύθου

279. πραιστόσυτοι] πραιστόσυτοι Codd. Regg. Ald. Turn. etc. Simplici eutem σ scribendum esse, ut metro satisfiat, monuit Bentl. Diss. in Phal. Epist. p. 140. 280. Θᾶποι] dedit Brunck e codd. Regg. Θᾶποι Ald. Rob. Turn. αβθίρα θ' ἀγγὸν Ald. Rob. Vulg. dedit. Victor. 281. ἐπρούσση] ἀπουσση Ald. Rob. Turn. Victor. 283. ἀπούσωι] ἀπούσωι Rob.

our, quod supra v. 73. cum clamore pociferari denotabat, hic simpliciter est dicere.

279 sqq. zal vuv-àzousai, et nunc jam alacri pede, rapidam hanc volucris vehiculi sedem, aëremque purum, avium viam relinquimus, ac ad asperam hanc terram descendentes, labores tuos omnino cupimus cognoscere. Ιλαφεός h. l. ad celeritatem pertinet. κεαιπνόσυτος Saxos aperte designat sedem in curru alato, seu ab avibus tracto. wogov elevel universe dictum est, sæpe enim aër ita describitur, ut regnum aut via avium appelletur; vel cum quodam respectu ad aves currui junctas, si modo eas habuerint, nec tantum curru alato usæ fuerint; quemadmodum Oceanus de ave, qua vectus erat, v. 394. elicit: Asuger yag eluor al seos Vaiges wriges. Nobis tamen verius ac simplicius videtur universe pronuntiatum interpretari.

Ceterum ut extrema Promethci verba animum produnt non magis erga inimicos asperum et contumacem, quam amicorum colloquio et consuetudine humaniter gaudentem, ita simul aptam Choro occasionem præbent e machina descendendi, dumque id fit, commodum ad sequentem scenam transitum faciunt. IN SCENAM IV, v. 284-396.

Jam scenam ingreditur Oceanus Nympharum quæ Chorum constituums pater. Is eadem via profectus a tergo Promethei venit, nec prius quam proxime ad eum accessisset, ab eo conspici poterat. Fingitur autem aliti inequitare. An Gryphus fuerit, quod Scholiastæ putant, incertum est. Nihil enim impedit, quo minus equum alatum, ut Pegasum fuisse fabulantur, interpretemur. Gryphes saltem a Prometheo v. 810. ita describuntur, ut Scholiastarum opinioni calculum viz adjicere queamus. Quicquid sit, si hunc Oceani introitum cum Nympharum ingressu comparamus, magis etiam has curru vectas fuisse, apparet. Oceanus enim sine mora ab alite descendit, ac disertis verbis eum sub initium colloquii et sub finem ejusdem signifi-Quod argumento est Æschylum nihil studiose obscuris verborum involucris texisse, sed planissimum verborum sensum eundem et Æschylo dignissimum esse,

284. sqq. ***Zebylus antrum a. domum Oceani posuerit. Nam etsi Oceanus, mare, totam tellurem ambire credebatur, tamen Oceanus deus ali.

Διαμειψάμενος πρός σε Προμηθεῦ, 285 Τον εστερυγωκή τονδ' οἰωνον Γνώμη, τομίων άτες, εύθύνων. Ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγώ. Τό τε γάρ με, δοκώ, ξυγγενές οῦτως Εσαναγκάζει χωρίς τε γένους, 990 Ούκ ές το ετφ μείζονα μοῖραν Νείμαιμ', ή σοί. Γνώσει δὲ τάδ' ως ἔτυμ', οὐδὲ μάτην

288. suralya Ita scribendum censuit Pauw; recte, ut anapæstus certus sit, Vulg. ξυναλγῶ Ald. Rob. Turn, γίμοιμ Turn. Garb. 293. γνώσει 292. vipaui] vipuui Ald. Rob. τια. (Ac. 100. 1 (11.) 222. νημαίμε η ημαίμε Λια. 100. γε γεωριμέ Τυτη. Garb. 293. γεωριμέ Sic Athenæus, qui hunc locum citat, lib. iv. p. 165. D. ed. Casaub. γεωρι codd. et Edd. omnes. ¹τυμέ — μάτην Ατhenæus I. l. totum hunc versum ita profert, γεωρι τάδ ως ¹τυμά γ΄ εὐδὶ γὰς μάτην. Μετιο autem aptior est lectio vulgata, quam præbet Rob. Post γεωρη Cod, Viteb. omititi δὶ quod ad vinciendam orationem necessarium est. Id. εὐ pro εὐδί. Pro ἴτυμ' Ox. habet ἰτήτυμα,

cubi domicilium habebat. Δώματος Cubi domicilium habebat. Δώματος "Ωκιανού meminit Homerus, Iliad. ξ'. 311. idque eum post Æthiopas in Oceano meridionali, aut saltem versus occasum hibernum posuisse verisimile est. Id vero etiam Æschylum tenuisse levi quidem conjectura, sed tamen haud prorsus contemnenda, ducor ad suspicandum. Ubi Atlantis et Typhonis mentionem facit Oceanus, ita loquitur, ut eum ea loca, ubi illi versabantur, in hoc ipso itinere prætervectum esse credibile sit. cf. v. 347. 352. 363-365. Itaque si fingamus Oceanum e sinu Hesperio ad promontorium, quod Eswiges niges vocabatur, recto itinere ad Pontum Euxinum contendisse, ad sinistram Atlantem in Mauritania ex aëre despicere poterat; deinde vero etiam Siciliam supervolans Ætnam, cui Typhon subjecebat. Et quoniam Oceanitides in codem antro cum patre Oceano habitabant, coll. v. 130. Æschylus forsan cum Nymphas se in antro suo sonum ferramentorum, quibus Prometheus affigebatur, exaudi. isse, dicentes fingit, pro rudi, que tum erat, Geographiæ notitia imaginatus est, antrum Oceani et Nympharum sic versus occasum hibernum subjacere monti Scythico, ad quem Prometheum religatum esse perhibet, ut linea recta ex isto monte per mediam tellurem, sed versus occusum hibernum ducta ipsum Oceani et Nympharum antrum penetraret. Scd hic ipsi suo lectores utantur judicio; nihil enim impedio. Fieri enim potest, ut Æschylus ipse, unde venerit Occanus, et ubi ejus domicilium esset, aut ignoraverit, aut certe definire nolucrit. อิงโมพิต มะโลย์-Sou et viæ longitudinem et cursus celeritatem innuit. δολιχής κιλιώθου τίςμα i. q. μαπρᾶς πιλιύθου πόρος, Theb. v. 548. διαμιψάμινος, intervallum e-Simusicsiv, superare, de via, mensus. quam quis post tergum relinquit.

286. sq. rès # τερυγωκή - ιὐθύνων. Velocem hunc alitem imperio sine frenis gubernans. Admirationis enim augendæ causa, non brutus, sed mente ac ratione præditus esse fingitur.

288. rais-evralya. Scito autem me

et ipsum tuis ærumnis angi.

289. sqq. ré es yète i rei. Nam ut id faciam et cognatio nostra me impellit, nec si a necessitudine discesserim, alium habeo, cui plus quam tibi tribuam. Cognati crant Prometheus et Oceanus; hic enim pariter ac Themis, mater Promethei, Calo et Terra natus erat.

293. yvásti-tvi pos. Vera autem hac esse experieris; non enim inanibus verbis gratificari meum est. μάτην χαριroy Lucris est vana spe aliquem luctare, multa prolixe polliceri, que servare aut nolis aut nequens.

Χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. Φέρε γὰρ Σήμαιν ὅ τι χρή σοι ξυμπράσσειν Οὐ γάρ ωστ' ἐρεῖς ὡς ՝ Ωκεανοῦ Φίλος ἐςὶ βεβαιότερός σοι.

Πς. Έα, τί χρημα; καὶ σὸ δη σόνων ἐμῶν Ἡκεις ἐπόπτης; σῶς ἐτόλμησας, λιπῶν Ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ σετζηςεφη Αὐτόκτιτ ἄντςα, την σιδηρομήτοςα Ἐλθεῖν ἐς αΐαν; ἢ θεωςήσων τύχας . Ἐμὰς ἀφῖξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς; Δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον, Τὸν συγκατας ήσαντα τὴν τυραννίδα, Οΐαις ὑπ' αὐτοῦ σημοναῖσι κάμπτομαι.

'Ωκ. 'Ορώ Προμηθεύ, καὶ σαραινέσαι γέ σοι

294. Χαριτογλωσσιῖν] σε χαριτογλωσσιῖν Cod. Viteb. Ed. Ald. inepte; nam sic, quod communiter eloqui deberet Oceanus, id ad singularem Promethei personam transferret. σει χαριτογλωσσιῖν Rob. haud melius. Lectio recepta e Vict. in cett. edd. transiit. 295. ξυματράσσιιν] συματράστειν Ald. Rob. Vict. etc. antes Brunck. 296. ωσος ἰριῖς] ποτε φὴς Οχ. Ald. 297. φίλος] additur ἴστρος Schol. Rob. e glossemate. 298. σὰ ὰὴ] δὰ ahest Rob. 301. αὐτάπτιν] αὐτόπτιν Ald.

294.—297. ofer—so. Agedum, impera, quibus rebus te a me adjuvari velis. Non enim Oceano alium tibi certioren amicum esse dices. Totum hoc exordium fidum, ingenuum et honestum Oceani animum luculenter prodit.

298. ¹α, τί χέμμα formula est rem inexspectatam admirantis, cujus exempla multa occurrunt, v. c. Eurip. Or. 1611. Androm. 896. quæ loca Cel. Valckenario debemus, ad Hippol. p. 260. Ehcu quid hoc est rei? καὶ σὺ δὲ —ἰπόστης; Τα quoque venis, laborum meorum spectator? ut supra v. 118. πόνων μών Σιαρές.

299. τος ἐτόλμησας, quomado animum inducere vel hoc a 'e impetrare potuisti. Ita supe ponitur τολμός. Similiter in Supplicibus Rex Danaidas interrogat: ἀλλὰ πῶς πασξῶ δώματα λισιῦ ἔτλῆσι;

300. ἐπώνυμον ρίνμα, fluctum cognominem, Oceanum, mare, significat; adcoque eum ab Oceani persona distinguit. αντηριφή αὐνόκητο ἄνης sunt antra scopuloca non manu sed natura fa-

cta, (die sich selbst von Natur gebildet haben).

300

305

301. ειδηρομήτορα αΐαν Scythiam designat. Chalybes enim, Scythiæ populus, ferrum invenerant.

302. sq. ñ Stopheor—zonoïs. Num fortunam meam spectaturus venisti, et quia te majorum meorum miseratio cepit P Îterum observari velim, quot modis Æschylus in iisdem rebus orationem variare soleat.

304. sqq. dienes Siana. Intuere hoe speciaculum. of. v. 140. 241.

τόνδε — τυραννίδε. Hunc Jovis amicum; et in constituendo regno ejus adjutorem. cf. v. 119. 120. ex quo apparet, cum se supra τον Διός ίχε εόν appellaret, id nihil aliud significare, quam Jovi invisum, aut ab eo in inimici loca habitum.

306. είπις—πάμπτομαι. Vid. supra. v. 257.

317. sq. open wounthy. Video Prometheu, ct tibi quidem optima consilia dare rolo, etsi natura satis callido. Blandam amici vulneri manum admovet

Θέλω τὰ λῶςα, καίπες ὄντι ωοικίλω.
Γίνωσκε σαυτόν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
Νέους· νέος γὰς καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
Εἰ δ΄ ἄδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
'Ρίψεις, τάχ' ἄν σου, καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
Θακῶν, κλύοι Ζεὺς, ὅςε σοι τὸν νῦν χόλον
Παρόντα μόχθων ωαιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
'Αλλ' ὧ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄΦες,
Ζήτει δὲ τῶνδε ωημάτων ἀπαλλαγάς.
'Αρχαϊ' ἴσως σοι Φαίνομαι λέγειν τάδε·

309. μιθάρμοσαι] μιθάρμοσον Cod. Viteb. quod vulgato cur præferendum sit, non video. μιθάρμοσον marg. MS. Morell. μιθάρμοσαι habent Ald. Turn. Victor. Stanl. μιθάρμοξε Rob. 312. ἀνωνέρω] ἀνωνέρω Rob. 313. Θω-κῶν] Θωκών Ald. Turn. Rob. κλύνι] κλύν Ald. κλύνι MS. Viteb. At optativum sensus et partícula ἀν requirit. Id. v. sq. μόχθον. 316. κῶνδε] κῶν Ald. claudicante metro. 317. λύγων] λύγων Ar.

Oceanus, cavetque ne temere illidat. Comparavit Stanl. Homericam Vulcani matrem admonentis imaginem, Iliad. a... 577.

Μητεί δ' έγω παεάφημι και αὐτῆ πιε

Πατρί φίλφ Ιαίηρα φίρων Διΐ. Multum vero a veteribus celebrata Promethei caliditas. Hesiodus eum Μοικίλον, Μοικιλομήστην, Μοικιλοίζουλον, Αγκυλομήστην, Μάνταν ωτρί μήδια είδάσα, Horatius calidium, Catulius solerti corde Prometheum appellat.

309, 310. γίνωσει σαυτόν, cogita qui sis, tecum habita, et noris adversus Jovis potentiam infirmis te viribus contendere. και μεθάρμοσαι τρόσους νίους, et novos mores indue. μεθαρμόζειν alias corrigere, emendare, h. l. autem, quia κίους additur, est aptare sibi, induere. νίος γάρ - θεοῖς. Probe didicit Ocea-

νίος γὰς—Sτοῖς. Probe didicit Oceanus aulicorum prudentiam, qui mores suos semper ad regis exemplum componunt.

311—314. il d'Issi-Issiv. Si vero tam aspera et aculeata verba jeceris, cito fortasse, quamvis procul a te in excelsiore throno sedens, te Jupiter audiat, ut hanc malorum acerbitatem ludum jocumque fulse existimaturus sis.

σιθηγμένω λόγω, dicta quasi cote iracundias acuminata, que alterius animum mordent ac pungunt. Bene observat Valckenaerius V. D. (ad Hippol. Rόλος μόχ 9ων, acerbitates et dolores. waidady disa doniro. Stanleius apte contulit Terentianum: Hic vero est, qui si amare occuperit, ludum jocumque dices fuisse alterum, Ter. Eunuch. 2, 3.

315, 316. Δλλ'—ἀπαλλαγάς. Tu autem, 6 miser, iras, quas foces, dimitte, et quare, quomodo te ex his malis tiberes. ἀπαλλαγαλ, plurali singularis loco posito. Aut ἀπαλλαγαλ sunt liberationia præsidia. cf. v. 471. 760.

317—319. Fortasse obsoleta tibi et stulta videbuntur quæ dicam, verum tamen est, talia impotentis superbiloquentis premin esse solere. Lexuia dicuntur antiqua, h. e. ab nostræ estatis sensu et judicio nimium aliena, adeoque stulta et fistilia. Sic sæpe apud Aristophamem, v. c. Nub. 912. 980. Comparavit etiam Morell. Ciceronis dictum

Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἀγαν ὑψηγόρου
Γλώσσης, Προμηθεῦ, τἀπίχειρα γίνεται.
Σὰ δ' οὐδέπω ταπεινὸς, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
Πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
Οὔκουν, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλω;
Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
Τραχὰς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
Καὶ νῦν ἐγωὶ μὲν εἶμι, καὶ πειξάσομαι,
Έὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
Σύ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἀγαν λαβροςόμει.
*Η οὐκ οῖσθ' ἀκριβῶς, ῶν περισσόφουν, ὅτι
Γλώσση ματαία ζημία προςρίβεται;

319. τὰπίχειρα] bene monet Brunckius, crasin ad metrum necessariam este, neque adeo, ut vulgo, scribendum τὰ πίχειρα.

320. κακοῖς κακοῖ ΜS. Viteb. quod haud injuria præfert Zeunius, quia constructio verbi εἶκειν cum genitivo rarior est, neque tamen Græcis plane insolita; adde quod gratius ad auresaccidere videtur εἴκεις κακοῖ, quam εἴκεις κακοῖς.

327. λαθροτήκει λαθροτήκει Add.

328. ωπροτρίθετων ωπροτρίφεων Add. Rob. Lectio recepta venit a Turn.

329. ἀγοτρίθετων vera lectio ed. Victor. cujus glossema est altera προτρίπετων quam habent Add. Rob. Turn. Garb. etc. præter Brunckium, qui Victorianam

Philipp. 1. Negligimus ista, et nimis entiqua et stulta dicimus. rasi vero pertinet ad sequentia; nempe Oceanus veretur, ne Prometheus locum istum communem de superbiloquentiæ damnis antiquum et ineptum judicaturus sit. µívros, nihilo secius, gleichwol. τὰ ἐπίχυρα proprie, ut Hesychius ex-plicat: τὰ ὑπὶς τὸν μισθὸν διδόμενα τῶς χυροτίχναις. Lucrum igitur ironice damnum dicit; ut nostri: das hat man nun davon, das kömmt dabey heraus. Sine ambagibus idem proprie dicit Oceanus v. 328. Omnino hic locus de pœnis nimiæ loquendi temeritatis multum a Tragicis frequentatur. Comparaverunt viri docti Eurip. Bacch. 385. Pind. Ol. i. 84. Eurip. Æg. tragm. iii. γλώσσα άγαι υψήγοςος superbe dicta in Jovem innuit. Idem dicitur λαίζο-

τομεῖν v. 327. γλῶσσα ματαία v. 329. 320, 321. σὸ δ οὐδισω Θίλεις. Tu tamen nondum es humilis, ncc cedis malis, sed præsentibus potius non contentus alia insuper tibi comparare vis. οὐδ είκεις κακρός cf. v. 179.

322-324. over-xears. Itaque, si me audies, non amplius adversus stimulum calcitrabis, cum videas asperum monar-

cham nec ullis rationibus obnoxium re-πέντεα λαπτίζειν notissima metaphora. Sic τρος κίντρα μη λακτίζι τους κρατυσί cou, Pelia ap. Stob. p. 37. et Zenob. 5, 70. Παροιμία ής μέμνηται Ευριπίδης (Bacch. 784. ed. Brunck. 794. ed. Barnes.) Πρός κέντρα λακτίζοιμι θνητός ών θιῷ;—καὶ Αἰσχύλος δὶ ταύτης μέμνηται.—Pind. Pyth. 2. 173. στοτί πέντρον δέ τοι Λαπτίζεμεν τελέθει 'Ολισθηρός οἶμος.—quæ loca Stanl. congessit. Cf. Nostrum, Agam. 1633. weds zirred λακτίζει σταροιμία έστι του κατά του ἐναντίων τὶ λίγειν ή πράτσειν Hesych. qui tamen hac explicatione verum proverbii sensum non assecutus est. Dicitur enim de iis, qui repugnando superioribus plus obsunt sibi, quam prosunt.

325. sqq. zal võs—us or escresses. Et jam nunc eo, et, si potero, tentabo te es his ærumnis exsolvere. Tu vero quiexe, nec nimis proceciter loquere. Quid è nonne, cum sapientia abundes, satis intellexisti, linguæ vamitati pænas instiste y hossa maraia, lingua protera. Sic párasor Suppl. 206.

Πρ. Ζηλῶ σ' δθ' οδνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,
Πάντων μετασχών καὶ τετολμηκώς ἐμοί.
Καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω.
Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν' οὐ γὰρ εὐπιθής.
Πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθής ὁδῷ.
'Ωκ. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας Φρενοῦν ἔΦυς,
"Η σαυτόν' ἔρχω κοὺ λόχω τεκμαίρομαι.

*Η σαυτόν έργω κού λόγω τεκμαίρομαι.
*Ορμώμενον δε μηδαμώς άντισπάσης.
Αύχω γας, αύχω τήνδε δωρεαν έμοι
Δώσειν Δί', ώςε τωνδέ σ' εκλύσαι ωόνων.

Πο. Τὰ μέν σ' ἐπαινῶ, κοὐδαμῆ λήξω σοτέ· Ποοθυμίας γὰρ οὐδὶν ἐλλείπεις. ἀτὰρ 340

restituit. 330. αἰτίας] ζημίας Rob. male repetitum e versu antecedente. 332. μηδὶ] μὴ δὶ Ald. μηδὶν Rob. 333. ἀντ.θης] ἀντιοθης invito metro. Ald. Rob. Viteb. 340. τὰ μίν—ποτὶ] Elegans quidem est Valckenarii conjectura, quam ad Eurip. Phoeniss. v. 1725. protulit, forte scil. scripaisse Æschylum, τὰ μίν σ' ἐναινῶν ἀνδαμῷ λήξω ποτὶ, non tamen adeo certa, ut eam Brunckius in locum vulgatæ, quam omnes MSS. et Edd. exhibent, recipere debucrit. Eteniun vulgata ἰλλιωτενιῶς sic exponi potest, τὰ μέν σ' ἐναινῶ, πούδαμῷ λάξω νεστὰ ἐναινῶν, et laudo te, nec umquam laudare desinam. Similiter supra, v. 164. εq. δάμναται οὐφανίαν γίνναν, οὐδὶ λάξιι (sc. δαμνώμινος) πεὸν ᾶν ἢ πορίση πίας etc.

330. Znho os, felicem te predico; s. non equidem invideo, miror magis. Inhouvet managigur hoc sensu frequenter. occurrunt. cf. Valckenaer ad Theocr. Adoniasus. p. 415. 33° oversa prosterea quod.

331. wάντων — Ιμοί. Cum ommium meorum consiliorum particeps et socius fueris. Hic igitur obiter significatur, Oceanum, quæ Prometheus hominum causa invito Jove perpetrasset, non probasse solum, sed etiam adjuvisse. In στολημικώς præpositio σύν αυτ μετά repetenda est ex participio μετασχών.

332. sqq. καὶ νῦν—διῷ. Nunc vero

332. sqq. nal viv—355. Nunc vero is a contite; noli propterea laborare. Nam mullo modo ci persuadebis. Valde enim difficilis est. Vide modo, ne quid inte hoc timere offendaris. Verbis nal viv Invo leviter figere Oceanum videtur, quod non prius se adversus Jovem defenderit.

335, 336. womo remaining Multo pertitor es alius quam tibi recte consulendi, id non conjectura, sed ipso rei usu intelligo. Aépos h. l. non est verbun, at Stank. vertit, sed ratio, ratiocinandi

facultas.

387. ieuwusvo uverowasne. Plane autem nolo, me jam promptum ad hoc iter suscipiendum a te retrahi. "mõamõs conjunctivo junctum awayoesvonõi est. Nihil tamen prolibet aevusnõis s. negative interpretari, modo avreswasus pro avreswasne legatur. Sic sensus esset: Sed me jam ire paratum nullo pacto es itinere retrahes. Quod h. l. conciunius esse opinor.

338, 339. avx a worn. Glorior enim hac spe Joven mihi hoc gratificaturum, ut te ex his ærumnis liberet. avx iv, fidenter prædicare, et cum quadam spei gloriatione.

340. 🖚 μλ, opponitut 👣 ఉτάς. De illo quidem, laudo te, nec laudare unquam desinam.

341. weodupias và obdiv laliaus, nam ad benevolentiam et officium nihil tibi reliqui fucis.

341-343. árûe—9ilas. Veruntamen noli luborare; frustra enim laborabis, si quidem velis laborare, neque mihi quioquam proderis.

Μηδεν εσόνει. μάτην γάρ, οὐδεν οἰφελοῦν 'Εμοί, σονήσεις, εί τι και σονείν θέλοις. 'Αλλ' ήσύχαζε, σαυτόν έκποδών έχων. Έγω γαρ ούκ εἰ δυςυχώ, τοῦδ' ούνεκα Θέλοιμ' αν ώς ωλείζοισι ωημονάς τυχείν. 'Ωκ. Οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι Τείρουσ' "Ατλαντος, δς ωρός έσπέρους τόπους Εςηκε, κίον ούςανοῦ τε καὶ χθονὸς

*Ωμοις ἐξείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. Τὸν γηγενή τε Κιλικίων οἰκήτορα

343. 9ixes] Ita Rob. Viteb. Reg. B. quod particulæ si aptius quam vulg. 9ixes. 345. overa Atticismum auctore Dawesio post Brunckium restituimus, cum ceteri omnes ediderint isena. 348. îs weis] is is Rob. 349. îsena, zior] 349. Irnzs, zier] schius; qui etiam Eustathium allegavit ad Odyss. &. p. 18. 26. ubi hic versus ita legitur, ut eum omnes Edd. et Codd. MSS. exhibent. 350. Spans | Spans

344. άλλ' ἡσύχαζι, σαυτόν ἐκποδών Falso transtulit Stanleius: proinde quiesce et te hinc amove. Sensus est: Sed tu cum extra teli jactum sis, cum in tuto sis, quiesce.

345, 346. iyà ruxiir. Ego enim etsi infelix sum, nolim tamen ideo quam plurimis aliis calamitates accidere. Generosum hic animum prodit Prometheus, et quamvis acrem et propositi tena-cem, eundem tamen etiam humanum, benevolum et commodi aliorum studiosum.

347. où dira, nequaquam. issi µssváynakov, quia me etiam infortunia fratris Atlantis affligunt, qui in Hesperiis oris stat, cæli et terræ columnam humeris haud leve sane onus sustinens. zasiyvń-Tou scil. Tou. Nam Atlas est frater Promethei secundum Hesiodum, Theog. 509. et Apollodorum, lib. i. p. 4. ed. Commel. Diodorus Siculus autem, ut nulla est in his fabulis scriptorum consensio, Saturni fratrem et Cœli filium facit. Sed de Atlante Æschyleo copiosius disputabimus ad locum similem v. 425. sqq.

348. os meds terricous rórus. Valckenarius ad Eurip. Hippol. p. 277. conjiciebat Æschylum scripsisse week ieri-eus rówus. Recte vero Brunckius, "tertius, inquit, casus non mihi videtur necessario præferendus. weis et

wae absque motus significatione accusativum adsciscunt, Pers. 230. week δυσμάς ἄναπτος 'Ηλίου φθινασμάτων, et v. 814. weòs yño Пλαταιών. Utroque in loco ex auctoritate codd. sic edidimus; infra, v. 513. πας 'Ωκιανοίο πα-

345

350

351. Atlantis ideo potissimum hic meminerat Oceanus, ut ostenderet, se iter ad Jovem non solius Promethei causa suscipere, adeoque ultimum argumentum, quo eum ille ab hoc itinere avocare cupiebat, everteret. Jam vero Typhonis mentionem injicit, ut novo exemplo Prometheum doceat, nullam vim adeo potentem, nullamque ferociam tam superbam esse, quæ a Jove vinci ac retundi non possit. Quapropter consilio ejus aptissimum est, quod primum vivis coloribus Typhæi minas et conatus adversus Jovem, deinde autem turpem ejus cladem, acerbissimasque pœnas depingit. Cum enim vehementer cupiat mitiorem Prometheo mentem inspirare, eique ut supplex Jovi se submittat persuadere, nihil utique magis idoneum videri poterat, quam Typhonis exemplum ; cuju**s com**memoratione ubi eum nihil commoveri intelligit, mox omnem, quam de salute ejus restituenda conceperat, spem de-

Typhoëi s. Typhonis Homerus se-

"Αντρων ίδων ώκτειρα, δάϊον τέρας, Εκατοντακάρηνον στρός βίαν χειρούμενον

353. inaverranágerer] Ita omnes. inavernágerer Pauw; qui dubitat in principio versus duo anapæstos positos fuisse. Et recepit Morell. qui cum hac forma comparat inarégues, inarégues des, nisi malis inareveauégnes in pronunciando corripere, q. d. inaverrangurer. Nos Brunckio assentimur, qui nihil mutandum

mel tantum et obiter mentionem facit, Iliad. β'. 782. Hesiodus eum Telluris minimum natu filium, ex Tartaro susceptum esse fingit. Formum vero ejus beculenter his versibus describit, quos cum Æschyli phantasmate comparasse meminem pænitebit:

Ondéraror rint skida Tupuia Faïa wilden Taflágu li fildensk did zeveni Afgodírni. Od zviges pidi taovi ta lozói tej par 1-

Kal wides anaparu nearceou Seu- in &

دىمى قاد

"Ην ξαατόν αεφαλαί όφιος, δεινοίο δράαοντος Theoryer dropteffer hehre mores in di oi icour

Θισπισίης πιφαλήσιν ὑπ' ὀφεύσι πῦς ἀμά-

ρυσσι. Πασίων δ' in πιφαλίων πύη παίατο διρπο-

Φωναί δ' το σπάσησιο ໃσαν διινής πιφαλήσι, Harroine de itions aliequeres.

Pindarus autem hujus Typhonis furori pariter ac Noster ignes tribuit ab Ætna ejectos, cujus quidem locus adeo similis est Æschyleo, ut ille Tragicum imitatus cese videatur:

"Os र' है। बांग्वें Tबहर्स्सहरू प्रहाँ-THE GIOT WOLLING Topès inarovranágavos, róv wore Bedienes Seiger wedow-

νυμου άντρον νόν γε μάν Ταί 3' ύπλη Κυμας άλιερνίες όχθαι Σικελία τ' αύτοῦ πιέζει Στίρια λαχνάεντας πίως Δ' οδρανία συτίχει earia orrizu Dopiner Airra, winers Xioves exitus rilaton. Tãs lesúyortai per áthá-

TOU TOUCH ANTOTATAL 'Επ μοχῶν παγαί ποναμοί Δ' άμερασίν μεν προχέονι μένο παπνῦ ΑΖθω'. άλλ' ὁυ δρφιασου πίπρας Φιάπσοπ πολοδομένα ψλόζ ἐς βαθεϊαν φίρει πόνης πλάμα σὺν παζάγψ Κεῖνο δ' Αφαίσοιο προύνους έρπετον Δεινοτάτους άναπτμ

arı. Afat mis Junmatını aboaigi-TOP EXOUTEL.

Οΐον Αΐσνας ἐν μελαμφύλ-Lue dideras nogupais και αιδώ, εδοπικ ρι Χαύκα-και κιστικ κοιτικικγικινοι

* I VT I I

h. e. e versione ab Ill. Heynio curata: quique in horrendo Tartaro jacet, Deorum hostis, Typhos centiceps, quem olim Cilicum enutrivit famosum antrum: nunc vero et supra Cumas mari septa littora, et Sicilia ejus premit pectora hirsuta, columnaque cuelestis eum cohibet, nivosa Ætna, per totum annum acris nivis nutrix. Cujus eructantur inaccessi ignis liquidissimi ex cavernis fontes, fluviique interdiu profundunt vorticem fumi cundentem; noctu vero saxa volvens rubicunda flamma in profundum defert

maris sequor cum fragore, etc. 211/21/11 Typhosa nominat Æschylus, Terres filium, ex vulgari fabula; at in Hymno Homerico in Apollinem Juno Jovi irata eum peperisse fertur, v. 307. sqq. Κιλικίων οἰκάτος» ἄντζων, scilicet ubi natus est, et, antequam bellum cum Jove gereret, habitavit. daior rieus, immane monstrum, ad horribilem corporis formam pertinet, quam describunt Hesiodus et Apollodorus.

353. inavorranáentos. Ita et Pindarus inaroyniφαλου, Ol. iv. et inarouσακάρατον appellut. πρός βίαν χειρούpost violentam pugnam vi Jovis devictum. Dever, impetuesum, at alibi hymn. in Apoll. v. 806. waen is drrien Sen; sie et Apollodorus narrat. σμερδιαϊσι γαμφηλήσι συρίζων φόνου, cz horribili ore cedem exsibilane, grusi meΤυφώνα θοῦςον, πάσιν δς ἀντέςη θεοῖς,
Σμεςδναῖσι γαμφηλῆσι συςίζων φόνον
'Εξ όμμάτων δ' ήςραπτε γοργωπὸν σέλας,
'Δς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέςσων βία.
'Αλλ' ήλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
Καταιβάτης κεςαυνὸς ἐκπνέων Φλόγα,
'Ος αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόςων
Κομπασμάτων. Φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς
'Εφεψαλώθη κάξεδςοντήθη σθένος
Καὶ νῦν, ἀχρεῖον καὶ παςήοςον δέμας,

354. πῶσιν ἔς] ἔς πῶσιν Rob. metrum pervertens. πῶσὶ ἔς Stanl. conjicit, ut 'anapæstum ejiciat. Non opus est. 355. σμεφθαῶσι γαμφηλῶσι Sch Ald. Brunck. σμεφθαῶσι γαμφηλῶσι Vict. διαῶσι γαμφηλῶσι Rob. 357. ἰαπίσσων βία] ἰαπίσσων βίλων Ald. Marg. MS. e glossa Grammatici qui futurum participii sic declarabat. 358. ἄγρυπνου βίλως ἄγρισι σίλως V. L. ap. Steph. Potterus ad Lycophr. p. 381. conj. ἀγρώπου, ut sit epitheton Jovis, non fulminis. At vulgata ratio elegantior est. 363. παρήσου για για κανάσου Ox. Ald. παράωρου Vit. et cit. Steph. Futile est, quod nescio cui in mentem venit ap. Morell. πανάποςον, q. d. πανάποςον. Nec melius πανάρου i. e. ἄφρινα marg. MS. ap. eund.

taphora, neque tamen supra cothurni modum elata. Nam συρίζων φόνον non est audacius dictum, quam cum nos vel in communi vita dicimus Mord schnauben. Et Apollodorus: μετὰ συργυμῶν όμοῦ καὶ βοῦς ἰφίρισο.

356. ἐξ ἐμμάτων δ' ἔτραστι γοργωπὸν σίλας, ex oculis autem terribilem ignem fulgurabat. Apollodorus: πῦς δὶ δίραστο τοῖς ὅμμασι.

357. ès—βíφ. Sperans scilicet se Jovis

imperium vi expugnaturum.

358, 359. ἀλλ' ἄλθεν — ἐκανίων φλόγω. Sed irruit in eum pervigil Jovis telum, fulmen caducum fiammam spirans, quod eum grandisona jactatione excussit. βίλος de Jovis fulmine frequenter adhibetur. Sic patris summi Typhoča tela apud Virgilium, Æn. i. 665.

σχήπτουσι είς τι. Ad tertiam speciem pertinent, quæ postea profert,
ελικες δ' ἐπλάμπουσι

Στιροτής ζάτυρου.
Ad quartum καταιδάτης. Lycophron: δν παταιδάτης Σκηστός, πατ' δεφητη γιώσται δηουμένου. Horatio fulmen caducum." Stanteius. Nobis quidem Æschylus physicorum istam fulminum divisionem parum curasse videtur; et καταιδάτης κίραυνες nihil aliud est, quam: Jupiters herabfahrender Donnerkeil.

361, 362. Θείνες— «Síves. Nam ad ipse precordia ictus fulmine ambustus, exteritus animi atque attonitus robur perdidit. θει «Αρίν Αλώ Απ, ambustus est, (non dejectus, ut Garb. vertit.) εf. v. 372. ubi dicitur πιθεακομένες. iεξεντῷν est tonitruum vi excutere. «Síves est accusativus more Græcorum cum passivo constructus. Cur Pauwius nominativum esse voluerit, non assequimur.

363, 364. xaì viv.—Sadasséev. Et munc inutile et protensum corpus jacet prope maris scil. Siculi fretum. & xeio dicitur corpus evanidum viribus fractum. **agéges* optime vertit Garb. portensum. Stephanus comparavit Iliad. **a.

Κεῖται ςενωποῦ ωλησίον Δαλασσίου Ἰπούμενος ρίζησιν Αὶτναίαις ὅπο· Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ημενος μυδορκτυπεῖ Ἡφαιςος, ἔνθεν ἐκεαγήσονταί ωστε

365

365. ἐντόμενος Ιανούμενος Codd. et Edd. omnes. ἐντόμενος conj. Steph. item Gedike in vers. germ. Pythiorum Pindari; quod cur receperim, exposui in comm. ad h. l. ἐντούμενον alicubi reperit Brunck. ἐίζησεν] e Cod. Reg. B. vulg. ἑίζωσεν.

156. ubi de Ereuthalione a se interfecto Nestor ait : wolld's yée ris laure ragiogos is Sa and is Sa, quem locum in lexico Homerico Apollonius, (p. 642. ubi Æschyleum hunc locum contulit Cl. Villoisonus, et Stanleium, qui vertit inhonorum, jure reprehendit,) huic interpretationi subjungit: 1500 31 344 nal rivrende, nal re pirisu roi ré-pares raçamentures. Pindarus quidem loco supra exscripto Typhonis corpus ita porrectum fuisse, ut pars ejus sub Italia jaceret, narrat; Noster autem moderatius fingendi potestate usus Ætnæ tantum subjectum esse perhibet. Pindaro propior Ovidius, Metamorph. v. 346.

Vasta giganteis ingesta est insula mem-

bris

Trinacris; et magnis subjectum molibus urget

Æthereas ausum sperare Typhoëa sedes.

Nititur ille quidem pugnatque resurgere sæpe,

Dextra sed Ausonio manus est subjecta Peloro,

Lava, Pachyne, tibi: Lilybao crura premuntur,

Degravat Ætna caput, sub qua resupinus arenas

Ejectat, flammamque fero vomit ore Typhoëus.

Sepe remoliri luctatur pondera terræ Oppidaque et magnos evolvere corpore montes.

365. involusos—Inv. Vulgata lectio involusos nec cum adjuncto fignos bene coit, nec per se sensur commodum præbet. Si enim involusos significaret, camini loco inserviens, aut quasi in caminum mutatus, quid ineptius? aut si idem ac tostus, ambustus, quid ab Æschyli copia et ubertate alienius, cum eadem notio jam v. 362. 372. oc-

currat? Itaque nihil verius est lectione iroipsissos, in quam Stephanus et Gedickius conjectura inciderunt. Sensus: Jacet sub rudicibus Æina depressus. Novum huic lectioni præsidium accedit e Pindari comparatione, qui dorsum Typhonis radicibus arborum Ætnæ compungi fingit.

366. πορυφαίς δ ès ânçais δμινος μυδροπυστί Ηφαιτος. In summis autem verticibus ferrum cudit Vulcanus.— "μυδρός interprete Hesychio est σίδηφος πισυρομένος. Tale quiddam Anaxagoras solem esse prædicavit, μυδρόν scil. διάπυρο, Diog. Laërt. in Anaxag. Hinc μυδροπυστώς, χαλπιώς. Callinnachus de Cyclopibus:

— la' änpere 'Honires

Eraéras wsel pudeer quod mox exponit:

"Η χαλκόν ζείον]α καμηνόθεν, જો σίδηςου." 367. sqq. Tran - your. Unde olim prorumpent flamme flumina, que sevis dentibus latos frugifere Sicilia campos depascent. Græci poëtæ, qui propius a prima ignis inventione aberant, ejus vim et figuram sæpe cum corporis humani partibus comparare solent, indeque metaphoras ad nostræ linguæ ingenium justo audaciores eliciunt, que si ad naturam et intelligentiam antiquioris setatis revocentur, neminem sane offendant. Itaque wueds grades, wueds βόσευχος, et quæ sunt generis ejusdem in Æschylo nemo vituperet. Notum est, Marinarum insularum incolas, cum primum Magellano ad eorum littora appellente, ignem conspexissent, eum animal esse credidisse, quod ore et halitu noceret. Apud Plutarchum (in lib. was ar en bar 129ear வ்டிப்பாக, paulo post init.) Satyrum quendum ignem exosculari voluisse narratur. Tou de exerces et aug és wedere don, Bondopitren pidarni nat

Ποταμοί συρός δάπτοντες άγρίαις γνάθοις Τής καλλικάρπου Σικελίας λευράς γύας. Τοιόνδε Τυφως έξαναζέσει χόλον Θερμοῖς ἀπλήςου βέλεσι συρπνόου ζάλης, Καίπερ κεραυνώ Ζηνός ήνθρακωμένος. Πε. Σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου.

370

369. Asueas] Asueous Rob. 371. Degueis] Degueis Rob. Victor. Diguns Stanl. อิเทอร์ conj. Pauw. male. ผัสไท์รอบ] Gedike l. l. conj. ผัสไทรอง. Sed vide Commentar, ad h. l.

wseicalis i Heemndids soil. Ion Τράγος, γίνειον άρα ακινθήσεις σύ γε; Raiss vor & Véperor

quos quidem versiculos non dubito ex Æschyli Prometheo ωνεφόρη depromptos esse.

368. ayeiais yrá9ais. Ut Choëph. v. 323. συςος ή μαλιρά γνάθος.

370 - 372. Tolovos - ny Deuxupiros. Tali irarum æstu effervescet fervida tela ex imo estuario ignem exhalante eructans. Zála non solum turbinem et procellam, verum etiam maris æstum notat; h. l. itaque imus Ætnæ fundus ignez materiz (Lavam dicunt) plenus intelligitur. Sic Virgilius, Æneid. iii.

horrificis juxta tonat Ætna ruinis Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem

Turbine fumantem piceo et candente favilla,

Attollitque globos flammarum et sidera `lambit,

Interdum scopulos avulsaque viscera montis

Erigit eructans, liquefactaque saxa sub

Cum gemitu glomerat, FUNDOQUE EX-

ESTUAT IMO.

Záln wogwoos igitur est : die flammenhauchende Feuersee. Si vera est lectio ผู้สาวท์รอง, immanem profunditatem notat, propter quam quasi expleri non potest. scripsisse ἀπλήτω, inaccesse; id primum aptius est ad terribilem hujus phantasmatis speciem augendam, deinde cum Pindari descriptione consentit, qui idem dixit ex Ætna erumpere karatron words wayas. His itaque Typhon resupinus jacere, nee solum

ipse ignem efflare, sed etiam ventum excitando ignes subterraneos ejicere, simulque favillam, fumum et saxa (que sunt ejus βίλη) extrudere fingitur.

372. nainte hodennuives. Sic Enceladi semiustum fulmine corpus ap.

Virgil. l. l. v. 578.

Ceterum hæc descriptio cum omnis ad terrorem Prometheo incutiendum, atque ad summam Jovis potentism declarandam directa sit, verissimasque imagines gravissimis pariter atque aptissimis verbis exprimat, causam video nallam, cur eam cum doctissimé Gedickio (in elegantissima Pythiorum Pindari versione Germanica, p. 30.) turgidam esse arbitremur. Certe si ea tantum oratio turgescit, quæ aut levia et mediocria sublimiter efferre cupit, aut ca que vere grandia sunt propter nimiam sublimitatis affectationem falsis imaginibus, sententiis verbisque rerum naturæ aut loquentis conditioni adversantibus involvit, equidem h. l. tragicum nostrum prorsus ea culpa absolvendum esse crediderim. Nam cam Pauwius existimabat v. 352. male coire verba Bis garuga cum sequentibus daior rigus, oblitus fuerit necesse est, nihil magis ad misericordiam excitaadam valere, quam potentium virorum ruinas, corumque fortunæ eversiones. Neque vere ultima pars narrationis aliter interpretanda est. Furores enim Typhoëi sub Ætna conclusi summæ ejus desperationis indicia sunt, et graviorum pænarum omina. Quid igitur hujus exemplo ad flectendum Promethei animum aptius, et ad vincendam eius obstinationem ac superbiam fortius videri poterat?

373. sqq. od-xólov. Tu vero cum nec. ipse imperitus sis, nec me monitore Χρήζεις σεαυτόν σωζ δπως ἐπίςασαι Έρω δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην, 375 Ές ἀν Διὸς Φρόνημα λωφήση χόλου. Όμε Ο Οὐκουν Προμηθεῦ τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι Οργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι; Πρ. Έἀν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσση κέαρ, Καὶ μὴ σφριγώντα θυμὸν ἰσχναίνη βία. 380 ΄Ωκ. Έν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμῷν τίνα

376. λαφήσω cit. Turn. 377—380. Οδημονη—βίφ] Latinus poëta, nescio quis, Attius fortasse, apud Cicerouem Tusc. iii. 7. hos versus ita reddicit: Oc. Aqui Prometheu, te hoc, tenere existimo, Mederi posse rationem iracundiæ. Pr. Si quidem quis tempestivam medicinam admovens Non aggravescens vulnus ilkidat manu, unde Steph. conjiciebat Nostrum pro δργής νοσούσης scripsisse ψυχής νοσούσης, quæ lectio occurit in commemoratione h. l. apud Plutarchum iv τῷ παραμοθηνικής πρὸς Λανλλόνων init. et apud Eustath. in Hiad. 696. 33. Putabat nimirum Steph. Latinum poëtam verbo iracundiæ expressisse Gracum ψυχής νοσούσης. Cui Pauwius hoc opponit, δργήν proprie esse omnem animi appetitum et affectionem, sive bonam, sive makam; existimatque ψυχής ex interpretatione Grammatici, qui ignotam vim substantivi δργήν notiore vocabulo explicaverit, ortum esse. Quæ quamquam probabiliter dicta sunt, æquo jure tamen aliquis dicere possit vocabulum δργής glossema esse, quo Scholiastes vim duorum vocabulorum ψυχής νοσούσης uno verbo exprimere voluerit. Ex quo conficitur, utriusque lectionis δργής et ψυχής momenta fere paria esse, nec, ut nunc est, certi quidquam de iis definiri posse.

379. μαλθώσης μαλθώση Ald. Rob.

381. προσημιώνου] Sic Rob. et Codd. Regg. idque cum Valckenario ad Phæniss, 1475. et Brunckio prætulimus alteri προθυμείνου, quod habent Ald. Turn. Victor. cod. Viteb.

egeas, fac ut te ipsum pro ea que tibi est scientia serves; ego vero præsentem fortunam feram, donce Josis ira deseviat.

376. Is e' iv. Pro less es, donec, observante Cl. Valckenario, ad Eurip. Hippol. p. 236, 2. Is I Ionice scribentibus Is es, Atticis Is es dicebatur; hoc jungi solet indicativi temporibus; is e' is postulant subjunctivum.

377. olnson, Latinus poëta apud Ciceronem, cujus versionem h. l. inter V. L. dedimus, legisse videtur obzašu, nec post λέγοι interrogandi signum, šed punctum in libro suo invenisse. Reddit enim Atqui Prometheu etc. Sed vehementise Oceani interrogationis forma melius respondet. λέγω sunt alloquia rationibus et argumentis ad commovendum animum compositis plena. (gutes Zureden.)

379. 71 iterum antecedentis questionis affirmationem cum restrictione suvolvit. 1944 3940 9940 opponitur 49 palang, estque aileo tumens animus,

ira et vindictæ cupiditate elatus. Hasychius: «Φριγώντα, Ιπαιρόμανα, ίσχύντα. (Verbi «Φριγώ» notiones nemo melius declaravit Cel. Ruhnkenio ad Timasi lex. platon. quem jam Morellus jure laudavit.) Eodem modo «Φρικλ. Sácra» opponitur iσχναίντα, et ut illud emallire est, sic hoc duriter et aspere tumorem tractare, significat, s. violenta manu atterere et irritare. Ducta vero est elegans allegoria e medicorum rationibus, qui corporis tumori fomenta adhibent, eumque senaim ac leniter emolliunt, tantum abest ut scalpellis laccrent, aut ignibus urant.

381. *eponbiiolas, quod etiam Valckenario, summo viro, placuit, ad Eurip. Phoniss. 1475. ideo præferendum duxi lectioni *epologicolas, quod primum in ea suavis inest ad nomen Promethei allusio, deinde sequentis ejus responsionia pervicacia magis exaggeratur. *epopulias enim Oceani jam supras 2. 341. et laudaverat et deprenatus

Όρᾶς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκ' ἐμέ.
Πρ. Μόχθον ωερισσόν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν.
'Ωκ.' Εα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
Κέρδιςον, εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.
Πρ. 'Εμὸν δοκήσει τἀμπλάκημ' εἶναι τόδε.
'Ωκ. Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος ςἔλλει ωάλιν.
Πρ. Μὴ γάρ σε θρῆνος ὁὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλη.
'Ωκ. 'Η τῷ νέον θακοῦντι ωαγκρατεῖς ἔδρας;

Πρ. Τούτου Φυλάσσου μή ωστ' άχθεσθή κέαρ. 'Ωκ. 'Η ση, Προμηθεῦ, ξυμφορὰ διδάσκαλος.

Πρ. Στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν σαρόντα νοῦν. 'Ωκ. 'Ορμωμένω μοι τόνο' ἐβώϋξας λόγον.

384. τήνδι την νόσον] τῆδι τῆ νόσον Ald. Rob. Receptam lectionem præiverunt Ox. Turn. Brunck. 387. τίλλι] τίλει Οχ. πάλιν] πάλαι Cod. Viteb. 389. Sακαϊντι] κρατοϊντι Ald. Turn. Victor. quod vel glossema est lectionis receptæ, vel e similitudine sequentis vocabuli παγχερατεῖε natum. Sακοϊντι est in MSS. Regg. Viteb. νίωι Sακοϊντι MS. Marg. Morell. (non autem Aldina, ut in hujus editione falso notatum.est.)

erat; hic vero cum ipsam quoque providentiam ab Oceano sibi commendatam inutilem et superfluam dicat, gravius utique ferit spectatoris animum incredibilis viri pertinacia. Ceterum #estypuico sic defendi possit, ut in Promethei responso verba μάχθον περιονοί ad Oceani «ολμῆν, sequentia autem πευφόνουν εὐηθία» ad προθυμαίοθω referantur. Servato vero προμηθίανθω sic velim Teutonicis verbis efferti sententiam: Was kann denn aber ein Versuch aus guter Fürsorge schaden?

such aus guter Fürsorge schaden?

383. Breviter et acute respondet
Prometheus: μάχθον ωτρισσὸν πουφόνουν
«* εὐνθίαν. Germ. So viet, dass die Mühe
vergeblich und die Gutherzigkeit einfültig
ist. εὐνθία πουφόνους est benevolentia
consilio ac prudentia destituta.

384. sq. la ps.—Peorsiv. Sine me nunc hoc morbo laborare; plurimum enim prodest recte supienti sapientiam dissimulare.

386. Luòr—või. Meum autem hoc peccatum videbitur; h. e. etiamsi tu non fugias stulitiæ speciem, ego tamen in hanc suspicionem incurrere nolo, me tibi ejus auctorem fuisse.

387. σαφως—πάλη. Manifesto me tua hæc oratio domum remittit.

388. 72 h. l. cum ellipsi affirmatio-

nis, cujus causam significat. q. d. Utique te remitto, vereor enim. Θεñus δύμὸς pro ἰμοῦ.

390

392. sinhou, nouicou, abi, aufer te hinc. suic riv magiva vous, serva istam mentem; hac non sine acerbitate dicit Prometheus, leviter ei nimium Jovis timorem exprobrans. cf. v. 945.

393. sqq. Male dissimulans Oceanus dolorem, quem ex invicta Promethei pertinacia capit, animum jam dudum ad discessum promtum atque paratum mentitur, et que de oicos veτρασχιλιι subjungit, per se quidem frigida sunt, hic tamen ad perturbationem ejus significandam valde apposita. Sic enim et hodie aliquis Oceani loco diceret: Nun, nun, ich war ja so schon im Begriff aufzubrechen; mein Pferd will ohnedem nicht mehr stehn.-i 3 wigas h. l. nihil aliud significat, quam dixisti. λιυρον οίμον αίθίρος, latam aëris viam, i. q. aerem, ornata periphrasi, nec tamen a persona loquentis aliena. Tragicam enim orationem in dialogis quoque vulgari sermone paulo elatiorem comtioremque esse oportet; modo ne ampullis aut ambitiosis ornamentis delectetur. Vaigu, radit, apposite dictum, ut Virgilius de columba, Æn. v. 217. (ubi Čl. Heynius Æschyli locum non

Λευρον γάρ οίμον αίθέρος ψαίρει πτεροίς Ο τετρασκελής οιωνός ασμενος δέ τ' αν Σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

395

ΧΟΡΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Xo.

ΣΤΕΝΩ σε τᾶς οὐλομένας Τύχας Προμηθεῦ, Δακευσίς ακτον δ' άπ' όσσων 5 po Ф n.

394. λινοὸν γιὰς οἴμιν] λινοῶν γιὰς οἴμων Rob. Vulgatum edidere Ald. Turn. etc. Ψαίρε] Ψαίνα Ald. Ψαίνε Rob. Victor. Ψαίρει Turn. 395. i ante στογασλε-Ans addidit Brunck. 397. Ante Stanleium in omnibus edd. chorica, que sequuntur, monostrophica erant. Sed priora epodica esse primum recte intellexit Stanleius, quorum constitutionem absolvit Heathius. Epodica igitur sunt, que a v. 397—424. leguntur; et Strophe quidem a v. 397—405. Antistrophe a v. 406—414. Epodos a v. 415—424. pertinet. Tum sequuntur monostrophica a v. 425—435. 397. vās] vàs Turn. 399. dangurisantos d' da' bosus] Ita edd. omnes, ante Brunckium, qui Heathium secutus delevit &, ut versus hic antithetico melius responderet. Sed hoc opus non est, cum in Stropharum et Antistropharum versibus antitheticis non requiratur, ut syllabæ syllabis, pedes pedibus, sed tantum metra metris respondeant, quod non uno loco Heathius ipse monuit. Jam versus antitheticus Μεγαλοσχήμονα αφέχαι-est Ionicus a minore. Ionicus a minore vel ex solis Ionicis constat, vel etiam alios pedes v. c. Epitritos recipit. Versus antistrophes tertius Μεγαλοσχήμονα πάρχαι—constat duobus Ionicis a minore | υυ--| vv-- |: ideo non opus est ut strophicus ei oppositus eosdem pedes habeat; sufficit si ei metrum Ionicum a minore conservetur, quod non perit, si cum editionibus et codd, omnibus legamus danqueisaness d'an oscur. Tum enim versus Ionicus a minore constat pede Ionico, et Epitrito secundo | . . . | - . . | . Particula di autem more Æschyleo h. l. abesse nequit. cf. locus simillimus v. 145.

neglexit, coll. Valckenaer ad Phœniss. p. 471.) radit iter liquidium. Sed hic de columba intelligit jam volante. Eschylus vero de nisu evolandi intelligit; i. q. avis jam aëra quatit alis, et avolare cupit. Sic idem Virgilius de aquila : simul æthera verberat alis. Æn. xi. 756.

395, 396. Zeparos-yoru. Ac lubens in domestico stabulo requieverit. záµ-Tra you de animalibus, qui cum se ad quietem dant, in genua procumbunt.

IN SCENAM V. v. 397-562.

397. ούλομένα τύχα periphr. pernicies, summa calamitas. Genitivus a verbo animi dolorem exprimente pendet, subint. si vis, vò l'uza.

399. sqq. &m' deren judnen. Oculi ista dicuntor, vel generatim quia mobiles ac lubrici sunt; vel quod magis placet, molles, teneri, ad lacrymandum promti. Similis locus esset Ovid. de Remedio Amor. 340. (ubi quo pacto aliquis tædium amicæ concipere possit exponit:

Si male dentata est, narra, quod rideat illa:

Mollibus est oculis? quod fleat illa, refer.)

si ibi molles oculi essent, ut vulg. interpretantur, ad lacrymas faciles, cum potius eos notet Ovidius, quos lacry. mæ dedecorent; h. e. nimis languidi. Propius vero accedit illud Pedonis Albinovani iii. 13. Mollibus ex oculis aliquis tibi procidet humor. Lectio jaornatiorem utique reddit orationem, quam jadivir. Vocabulum enim fies jam aliud epitheton habet. jadnir tamen legisse videtur Hesychius, si modo ad h. l. respexit glossa: 'Pašnès,

'Ραδινών ρέος σας ειὰν Νοτίοις ἔτεγξε σαγαῖς. 'Αμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς 'Ιδίοις νόμοις κρατύνων, 'Υπερήφανον Θεοῖσι Τοῖσι σάρος δείκνυσιν αἰχμάν. Πρόπασα δ' ἤδη ςονόεν Λέλακε χώςα, Μεγαλοσχήμονα κάρχαι-

405 ávtis.

400

400. ραδινών ρίος] ραδινόν λειδομένα ρίος Ald. Rob. Ox. ραδινών λειδομένα ρίος Γυπ. Victor. Sed λειδομένα recte delendum censuit Heathius, quem cum Brunckio sequimur. Non solum enim hoc participio metrum plane turbatur, sed etiam sententiæ concinnitas perit. Ortum vero est hoc emblema e falsa lectione ἔνειγζα pro ἔνειγζε, quam librarius declarare volens inseruit λειδομένα. 401. νοτίοις Γυπ. ἔνειγζε, τοτία βείνα Ald. Turn. Rob. Victor. etc. Sed Cod. Reg. A. præbet veram lectionem ἔνειγζε, quam Heathius conjectura assecutus erat. 402. ἀμέγαρτα—πρακύνων βαίν μέρι πάρις τολός, Ζείν δὶ ἔδίοις νόμως πρακύνων Rob. 40/4. Θεοῖοι τοῦν πάρος Γυπ. πάρος θεοῖς πάρος θεοῖς κάρος Rob. Viteb. Ατ. θεοῖοι τοῖοι dedit Brunck ad Heathii emendationem. 405. δείχνυσιν] ἰνδείχνυσι Ατ. δυχνύει vitiose Viteb. αίχμὰν] αίχμὰν

408. μιγαλοσχήμονα κάρχαιοπρική] corruptam scripturam μεγαλο-

λεπτον, ίσχνον, εὐχίνητον, ἀπαλον, εὐδιάouror. E quibus interpretamentis loco nostro nullum melius convenit, quam άπαλον, quod idem de oculis dicitur. δακουσίτακτον ρίος, rivus lacrimarum, eine Thranenfluth, ut Ovidius de Byblide: humectat lacrymarum gramina rivo, Metamorph. ix. 655. vorious wafere est vorioi, præsertim in concursa cum danquoisantos et pies et l'esgi. Absolutus enim esset sensus, si scripsisset poëta δακευσίτακτον ἀπ' ἔσσων βαδινών ρέος ταιχειάν έτεγξε. Germanice sic verba sonarent: und aus unsern särtlichen Augen beschwemmt ein Thränenstrom mit feuchten Fluthen die Wange. Pleonasmus hic parum sane commodus evitaretur quidem vulgata lectione δακευσίτακτον δ' ἀπ' σσων ραδινών λειδομένα ρέος σαρειάν νοτίοις Ετεγξα σαγαίς. Verum cum en lectio metrum prorsus corrumpat, hic potius nimium aliquando ingenio poëtam indulsisse fateamur.

412. ἀμίγαςτα γὰς τάδι non adverbialiter positum; sed accusativus est a κρατίνων rectus. ἀμίγαςτα perperam traxit Stanleius ad Jovis magnitudinem, quæ tanta sit, ut invidiam

superet. Nam sicut v. 143. Φρουφά ἄζηλος, non invidenda, erat miserabilis, calamitosa, sic ἀμίγαςτα τάδι de Promethei tristi calamitate intelligenda, quam Jupiter τδίως νόμοις, h. e. spretis aliis legibus soli arbitrio suo indulgens, πρατύνι, firmat, i. e. irrevocabili constantia decernit. ὑαιρήμεων αίχμῶν, nimis superbum gladium, apte et ornate de crudeli summi imperii exercitio. Διοῦνι τοῦνι πάρος ad Saturnum ac Titanas pertinet. τοῦνι πάρος qui olim regnaverant. Germ. Denn dis traurige Schicksal verhängt Jupiter nach des Eigensinnes Gesetzen, und zeigt den vorigen Göttern die stolze Schürfe seines Schuertes.

406. sq. Sicut Chorus v. 430. sqq. Atlantis fortunam vicinum mare, vicina flumina, vicinum Orcum miserari fingit, ita li. l. vicinas ei loco, ubi Prometheus affixus erat, gentes in societatem ejus dolorum venire affirmat. πέρασα χώρα haud aliter intelligi potest, quam omnis regio circumjacens. συνίεν λέλαχε suspirio et gemitu imonuit, ut l'irgil. Æn. iv. 667. Lamentis gemituque et femineo ululatu tecta fremunt.

· 408-41(), μεγαλοσχήμοτα τιμάν,

2

Viteb.

οπρεπή ς ένουσα τὰν σὰν
Συνομαιμόνων τε τιμὰν, 410
'Οπόσοι τ' ἔποικον ἁγνᾶς
'Ασίας ἔδος νέμονται,
Μεγαλος όνοισι σοῖσι
Πήμασι συγκάμνουσι θνητοί·
Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι ἐπφδός. 413
Παρθένοι, μάχαις ἄτρεςοι,
Καὶ Σκύθης ὅμιλος, οἱ γᾶς
'Εσχατον πόρον ἀμφὶ
Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν,
'Αραδίας τ' ἄρειον ἄνθος, 420

σχήμων ἀν' ἀςχ. exhibet Ald. μιγαλοσχήμονα σ' ἀςχ. Rob. Turn. αἀςχαιοσεισή recte emendavit Heath. 409. σίνουσα] σίνουσι Rob. σίνουσα rel. Ar.

Οχ. σὰν σὰν] τῶν σᾶν Ald. σῶν σᾶν Rob, σὰν σὰν ext ext ext a Turn. 413. σοῖσ]
σοῖς Ald. Rob. Victor. Codd. regg. 416. μάχαις I ta Schol. Ox. Codd.
regg. quod post Brunckium recepinus. μάχαις Ald. μάχαις Rob. μάχαις Οχ.
Turn. etc. 418. σόρος σόσου πόρον Ald. e conglutinatione verse lectionis et
glossæ. σόσον sine πόρον Rob. MS. Viteb. 420. ἄςιιον ἄνθος Sic Ar. Codd.
regg. Accedit Viteb. in quo cur Zeunius hanc lectionem ἄνθος vitiosam esse
pronuntiaverit, non assequor. Est enim hæc locutio Nostro familiaris. cf. loca
a Morello et Brunckio laudath, Pers. 59. 250. 921. quibus adde Agam. 205.
Alteram autem lectionem ἄνθος, quæ præter Brunckianam ceteras edd. omnes
obsedit, glossema σοῦ ἄνθος esse perspicuum est.

antiquam illum et magnificam tuam cognatorumque tuorum reliquorum Titanum dignitatem gemitu et lamentatione prosequens. Eviquationis nimis anguste exponitur ab iis, qui Atlantem et Menœtium fratres Promethei, aut Atlantem et Typhoëum intelligunt. Omnes en Titanes hoc vocabulo designantur.

411. iriou r' Iruzer. Suspicubar aliquando poètam scripsisse Iruzes; ut deinde v. 415. est Iruzes. Postea lectionem Iruzes in MS. Guelferb. inveni. Veram tamen vulgatam esse, nunc quidem opinor. Nam e lectione Iruzes hiatus oritur auribus gravis; et exquisite dicitur Iruzer 1804 Arias, sicina sedes Asia, pro accolis Asiatis.

413. μεγαλότονα πήματα, calamitates gravi gemilu digna.

415. Koz 10s yas sound was Sind Amazones sunt, qui antequam circa Themiscyram ad fluvium Thermodonta habitarent, Colchidis regionem obtinebaut. cf. v. 730. μάχαις δεςει

roi, bellicosæ, prælia non reformidantes. 417-419. xal Σκύθης όμιλος, οί γας ἔσχώ]ον πόρον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχυσι λίμναν. Hic aperte Chorus significat verum scenæ locum. Sicut enim v. 2. Σπύ-Ins ofues dictus erat Bords underger wider, sic h. l. Scythæ ultimam terrarum oram habitate dicuntur. Et quia simul paludis Mæotidis mentio fit, locum, ubi Prometheum affixum esse fingit Æschylus, haud procul ab ea abfuisse perspicuum est; adeoque si sedem Promethei vincti inter Borysthenem et Hypacarin ad sinum Carcinitem, sic ut Pontum Euxinum prospiceret, fuisse ponimus, locorum situs, qua hic ab Æschylo commemorantur, aptissime convenit.

420. 'Apalias e' aquor anges. Neminem fore arbitror, qui mihi nomen 'Apalias hic ab Æschylo scriptum esse perneganti repugnet. Quomodo enim Æschylum adeo ignarum Geographie fuisse credibile sit, ut Arabiam inter Mactin lacum et Caucasum poneret?

Υψίκςημνόν 3' οὶ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται,
Δάϊος ςρατός, όξυπςώςοισι βςέμων ἐν αἰχμαῖς.
Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις μονος. 425
Δαμέντ' ἀκαμαντοδέτοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
*Ατλανθ', δς αἰὲν ὑπείροχον σθένος
Κραταιὸν οὐράνιόν τε πόλον

425. Ψρόσθιν ἄλλοι] Ψρόσθιν σου ἄλλων Ald. Etiam Ox. addit σου. Sed glossan debetur. 426. ἀκαμαντοβίτοις] Stanl. conj. ἀδαμαντοβίτοις; sine causa. 427. 9ιῶν] Θιὸν Rob. 428. "Ατλανθ'] Schol. legit "Ατλαν θ'. Ita vero appositio perit, quæ hic ad sensum necessaria est.

aut si hæc ei mens non fuisset, quomodo in recensendis vicinis gentibus a Mæotide palude in Arabiam excurreret, indeque eodem saltu in Caucasum rediret? Ut hic ab Æschylo nominantur Amazones, Scythæ et Caucasi accolæ, sic loco simili ubi Iûs itinera persequitur, Scythas, Chalybas, Caucasum, Amazonas commemorat; ut profecto nihil sit probabilius, quam pro 'Açalías legendum esse Χαλυίίας. Ex hoc vocabulo Χαλυδίας librarii Açacías fecerunt, sive quod scribendi compendium non intelligerent, sive quod oculis ad sequens vocabulum Leur jam aberrasset aliquis, cum vellet Xalolias scribere; id quod sæpe factum esse scimus; ut adeo primamvocabuli agues syllabam in hoc nomine anticiparet, et pro Xalveias exararet Acadias, quod sibi fortasse notius esset. Chalybes fortissimi erant Scy-thiæ universæ populi. Et Chalybiam saltem urbis nomen fuisse constat ex schol. ad Apollon. lib. ii. v. 371. ubi hı Doeantis campo tria oppida fuisse dicit, Lycastiam, Themiscyram et Cha-lybiam. Chalybás ultra Harpasum fluvium sitos omnium nationum, per quas iter fecerit, ἀλειμωτάτους appellat Xenophon, Exped. Cyr. iv. 7. 10. Notandum vero est, plures ohm fuisse gentes hoc nomine appellatas, easque in aliis atque aliis locis sedem habuisse. (Of Hutchinson dissert. Kúgs árabásu præfixa p. 27. ed. opp. Xenoph. a Thiemio repetitæ.) Hos quidem Chalybas, quos v. 721. memoravit Æschylus, post Scythas Nomadas et Hamaxobios septentrionem versus intra Borysthenem et Tanain habitasse, infra demonstrabimus. Et horum nomen loco vocabuli Apacias scriptum h. l. fuisse arbitramur. Si quis vero meliorem aliam lectionem forte divinaverit, lubenter ei obsequemur; illud vero nobis persuaderi nunquam patiemur, 'Apacias vocabulum hic genuinum esse. äguer ärdes ornate sie dicitur ut 'Eddados ärdes Agam. 205.

421. ὑψίκεμμου πόλισμα πίλας Kasκάσου est editum castellum seu oppidum montanum Caucaso vicinum. Quodnam vero illud sit, Æschylus non addit, nec apud Geographos antiquos reperi nomen, cui hæc descriptio ita conveniat, ut alii non æquo jure tribui possit. ὁξύσεωςω κίχμαὶ, ακιία lances. βείμιν κίχμαῖς, lanceis horrere; ut ap. Eurip. Phæn. 113. μυρίοις δατλοις βείμων.

425. sqq. μόνον δη πρόσθεν ἄλλιν διῶν sierδόμων — Unum tantum alium deorum ferreis laboribus domitum vidi Titama Atlantem. Lectionem ἄλλων ideo præferendam censemus alteri ἄλλον, quam et Schol. ω'. in codice suo invenit, quod concinnior est, et relationem ad Prometheum clarius indicat. Significantius enim est μόνον ἄλλον θιῶν soil. præter Prometheum, quam μόνον ἄλλων θιῶν. ἀπαμαννίδυνω πόνω ut supra ἐλαμαννόδυνω χύμων v. 148.

428—430. Sensus verborum miverse quidem facilis est; significatur

435

Νώτοις ὑπος ενάζει·
Βοᾶ δὲ ωόντιος κλύδων
Ευμπιτνών, ς ένει βυθός,
Κελαινός δ' Αϊδος ὑποδρέμει μυχός
Γᾶς, ωαγαί θ' ἀγνορύτων ωοταμών
Στένουσιν ἄλγος οἰκτςόν.

Πς. Μή τι χλιδή δοκεῖτε μήτ' αὐθαδία Σιγάν με συννοία δὲ δάπτομαι κέας, 'Ορῶν ἐμαυτὸν ὧδε προσέλούμενον.

430. νότοις] όμωις conj. Stanl. præter necessitatem. δατοτενάζει] Sic Ar. Ox. codd. Regg. Viteb. item edd. Ald. Turn. unde Brunckius restituit. δατάσειζει Rob. Cant. Stanl. Verum de hoc loco ne sic quidem, ut arbitror, persanato, vide quæ disputavimus in Excursu ad h. v. 432. βωθεί βαθθε βοb. 434. «πραί] σαιγαί Ald. Turn. ἀγνερίντων Ald. Victor. Illud Heathio monente, ut metrum anapæsticum esset, cum Brunckio reposui. 436. μά τι] Sic Ald. Victor. etc. μάτοι Rob. Brunck. Sed μά τι connexioni verborum aptius est. 438. «φωθιλοβωνεν] Ita scribendum, et prosuedumenom pronuntiandum esse docuerunt Dawesius Misc. Crit. sect. iv. et Brunckius ad h. l. " Spiritus enim, quem nunc asperum vocamus, olim littera fuit, quam non superne, sed intra versum in ceterarum serie scribere solebant. Sive autem illius litteræ forma fuerit eadem quæ ε longi, sive μ, seu digamma Æolicum, quod diversimode pro variis temporibus formatum fuit, illud constat, aspirationem apud versimode pro variis temporibus formatum fuit, illud constat, aspirationem apud versiments.

enim Atlantem sub ingenti onere cœli ingemiscere; at in singulis verbls difficultas inest, quam, quia paulo longioris disputationis eget, in Excursu ad h. l. expedire conabimur.

431. sq. Ĝoğ di wörrise alider. Fluctus marinos quasi misericordia Atlantis tangi fingit, quia Atlas haud procul a mari in Mauretania stare ferebatur. Espariero Boğ vertit Stanl. collisus mugit. Sed exquisitius dictum arbitror, aut ut doloris societas, aut ut loci vicinia notetur. Nempe Espariero Boğ vel est i. q. wirring vulcağ cadens, una eum Atlante clamat; vel Espariero est i. q. propter labens. Postremo haud scio an genuina non sit lectio Espariero certe si Espariero legeretur, nulla superesset ambiguitas. Visis Bu-Dig, h. e. infimus terræ et maris fundus, quo præter Orcum et Tartarum nihil inferius est.

433. πελαιδς — γας. Constructio verborum hac est: πελαιδς "Λέδος μυχὸς δινοθείμω γας, et ater Plutonis recessus sub terra ingemiscit; adeo miserabilis est Atlantis condition, ut immisericordem quoque Plutonem ejus misorcat: παγαί διγερότων ποταμών,

fontes fluminum, periphrastice pro ipsis fluminibus dictum videtur.

436. × λιδή hic ita ponitur ut ap. Latinos delicius facere. Germ. denkt nicht, dass ich aus Ziererei oder Eigensinn schweige. svorvig di darrepau ning, sed potius cogitabundus cor meum edo. darres du ning ut ir Supir naridar apud Homerum, Iliad. ζ. 202.

438. ἐρῶν—προσὶλύμινον. "Ita legit Etymologici auctor. Προσίληνοι. πρωσίλλιον λίγουσι τὸ ὁξρίζειν, καὶ οἱ 'Λεκά- δες, Ιεταδη λειδορτεικοί είσι» οῦτος ἐν ὑπομινήματι Πραμηθίως δισμῶν. (Legendum puto ἐν ὑπομινήματι Πραμηθίως δισμῶν. (Legendum puto ἐν ὑπομινήματι Πραμηθίως ἀντινοι derivationem τοῦ προσίληνος derivavit e Schollis in Æschyli Prometheum, inter quæ etiamnum occurrit. Ceterum de Arcadibus luna antiquioribus doctissimam habemus Cel. Heynii commentationem.) Hesych. προσίλει, προσιλεύμεν, προσιλεύμενο, Stanleius. Addi potest Schol. Mīs. ap. Cl. Brunckium, qui προσίλεύμενο Plura de h. v. dabimus in lexico Æschyleo.

Καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
Τίς ἄλλος, ἢ 'γω, ϖαντελως διώρισεν;
'Αλλ' αὐτὰ σιγω. καὶ γὰς εἰδυίαισιν ἀν
'Υμῖν λέγοιμι' τὰν βροτοῖς δὲ ϖταίσματα
'Ακούσαθ', ως σφας, νηπίους ὄντας τὸ ϖρὶν,
"Εννους ἔθηκα, καὶ Φρενων ἐπηδόλους.
Λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,

teres ita ore et stilo expressam fuisse, ut consonantis litteræ potestatem haberet, quandoque etiam duplicis, ita ut syllaba seu vocalis brevis sequente littera aspirante seu digammate produceretur, quod quin hic factum sit dubitandum non est." Hactenus Brunckius V. C. Ceterum hujus rei ignoratio complures lectiones aut conjecturas peperit. Ψεοσιλούμενον Ald. Rob. Victor. Ψεοσιλούμενον Garb. Ψεοσειλλούμενον Turn. (a σιλλός.) Ψεοσηλούμενον Schol. β'. Steph. Garb. wecondentiver conj. Stanl. clavis affixum (quemadmodum Schol. a. sed alio loco, nempe in paraphrasi v. 438. sqq. ωροσηλωμένης exponit ήλοις ωι παρμίο. rous, quæ glossa cum pertineat ad vocabulum προσήλους, Stanleius eam oculorum aberratione ductus huc traxisse videtur.) weos provincior conj. Pau w. aut quod ei magis placebat προστηλούμενον. Heathius denique aut ωδί γε προσελούμενον, tha quidem violatum, aut δδί γι το ο οπλόμινος, ita quidem clavis affixum, reponendum esse censebat. 439. ή γω] ή ίγω Roh. 441. είδυίαιστ αν] Abreschius legendum esse suspicatur vel καὶ γὰς είδυίαιστι ἐν— vel καν γὰς είδυίαιστι . Sine causa idonea. Non enim quia hæc forma aliquoties apud alios auctores occurrit, ideo etiam hic Æschylo obtrudenda est. Quod autem Scholiasten. ... sic legisse putat in paraphrasi ad v. 439. sqq. ubi verba Æschyli sic circumscribuntur: ἐν γινωσχούσαις γὰς ὑμῖν λίγων τοιαῦτα εκρισσόν λίγω, id nimis incertum est, quam ut in eo sit aliquid præsidii quærendum. 442. τάν] τὰ marg. MS. Morell. τ' ἀν Ald. wταίσματα] wήματα Edd. omnes ante Brunckium; in cujus codd. quidem similiter ut in edd. legebatur wheata. Sed in cod. B. minutissimis litteris scriptum: αταίσματα, α είχον ατοστού, κατ' εἰρώνειαν. Id sic emendat Brunckius: αταίσματα, κατ' εἰρώνειαν. γρ. ατήματα, ήγουν α είχον ατοστού οἱ άνθροντοι. Jam priorem lectionem αταίσματα non hanc quidem ob causam cum Brunckio præsero, quod Scholiastæ B'. nota Aigu di sieuvinus non possit ad alteram lectionem πήματα referri; (nam cum πήματα damna hic pro bonis humano generi collatis dicantur, utique et hoc ironicum esset.) sed potius ideo præstat σταίσματα, quod verborum contextui aptius est. Cum enim Jupiter nimium hominum amorem Prometheo vitio vertisset, eumque in criminibus, propter quæ tali pæna afficiendus videretur, posuisset, h. l. beneficia hominibus tributa eleganter wezispara dicuntur, sicut in eadem re v. 112. vocabulo apπλακημάτων usus erat. Heathii vero conjectura τὰν βροτοῖς εὐρήματα depravatio potius quam emendatio est. 444. ἐπηδόλους] Ita Rob. Victor. etc. ἐπιδόλους Ald. Turn. Garb.

459. Staisi rais viais rourois. Novi dii opponuntur rais maeos Stais v. 404. et Jupiter quidem potissimum, deinde vero etiam ceteri dii ejus asseclæ his verbis castigantur. cf. 983. sq. martidis, non est universim, sed prorsus.

442. và ir Beorois monicuma, offensiones in hominibus, non hominum offensiones; ironice enim sic appellat beneficia hominibus tributa, quibus Jupiter offendebatur. Eodem modo supra, v. 112. appellaverat ἀμπλαχήμα]α. 443, 444. ὡς «ρᾶς»—ἰπηθόλους. Quomodo cos insipientes antea mentis et consilii participes reddiderim. Fabulam enim, quæ Prometheum homines ex luto creasse perhibet, Æschylus non sequitur; sed eum tantum, cum antea animalium ritu viverent, ad rationis usum mortales traduxisse fabulatur.

445. μέμψη - έχων. His verbis

'Αλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος.
Οὶ ϖρῶτα μὲν βλέποντες ἔδλεπον μάτην,
Κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ' ὀνειράτων
'Αλίγκιοι μοςφαῖσι, τὸν μακςὸν χςόνον
*Εφυςον εἰκῆ ϖάντα, κοῦτε ϖλινθυφεῖς
Δόμους ϖροσείλους ἦσαν, οῦ ξυλουργίαν·
Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὧς' ἀήσυροι

450

449. ἀλίγαιοι] ἀλίγαιον Ald. χεόνον] βίον cod. Ar. Viteb. quod est glossema vulgatæ. 450. πλινθυφιῖς] πλινθυῖς Rob. 451. προστίλους] προσήλους Ald. Rob. Victor. eodem sensu. Sed illud rarīus occurrit, ideoque genuium esse probabilius est. Quare id auctoribus Dawesio misc. p. 272. et Brunckio ex ed. Turn. Garb. restituimus. ἦταν | ίταν edd. omnes ante Brunckium, qui ἦταν (pro ἦδιισαν) e codd. A. et B. reposuit. Præiverat tamen Pierson in add. ad p. 174. notar. ad Mænin Attic. 452. ὧτ' ἀπουροι] ὧτα' ἐκίσυρω Ald. Rob. Victor. Vulgatam edidit Turn. eamque probant Dawes. et Brunck. Accedit Eustathii auctoritas, ad Odyss. iv. Itaque Pauwii commentum ἐκίσερω, semper in concernis habitantes, facile abjicimus.

aperte prodit, se diis tantum, non hominibus irasci, neque ab his ullo modo offensum esse. Quod quidem ut adderet, callide instituit Æschylus, ne spectatoribus vel levissimam causam præberet, cur a Prometheo abalienarentur.

447. βλίποντις Ιόλιπον μάτην, κλύοντις ούκ ήκουον. Breviter et ornate designat brutam hominum stupiditatem, qui oculis et auribus recte uti nescirent.

448. ἐνειμάτων ἀλίγκιοι μοςφαϊσι non de imbecillitate hominum capio, quemadmodum Pindarus σκιᾶς ἔνας ἀνθεώσων, ant Noster alibi sencem imbecillum ἔνας ἡμεςόφωντον dixit, sed potius cum verbis sequentibus arcius copulandum censeo, ut sensus sit: Homines haud secus ac in sommiorum imaginibus fieri solet, in quibus vanissima species nulla veritatis ratione habita concursant, et alienissima visa nullo modo inter se apta et conneca consequentur, sita diu omnia temere commiscebant, nihilque cum aliqua praeteritorum memoria aut prævisione fisturorum agebant.

450. ωλινθυφείς δόμους ωγοστίλους, lateritias domos soli oppositas. Πρόσειλος οίπία ή ωγός την ίλην στογαμμίνη. Ίλη γας ή σεϋ ήλίου αθγή έξ οῦ ωγότλος, και ωγόσειλος. Εtymol. Μ. Πρόσειλος, ωγός την είλην ήτοι την θερμασίαν. Suid,

rötupur observante Etymol. M. p. 458.

si Erdungyiar. Cum igitur nec laterum, nec lignorum fabricam nossent homines, plane ignari erant architecture. Ceterum universe hic observandum est, Æschylum primariarum artium et opificiorum inventionem, quarum singularum gloriam alii aliis tribuerent, uni Prometheo, ut splendidius ejus merita in genus humanum exornaret, tribuisse: v. c. laterurias domos, cum antea specus essent pro domibus, Euryalum et Hyperbium fratres primos Athenis constituisse, fabricam autem materiariam Dæda.

451. genv. Pro goien, ut gener pro

452. κατώρυχις δ' διαιο. Speluncis abditi et quasi sepulti vivebant, sie wohnten in dunkeln Höhlen vergruben.

lum invenisse Plinius testatur. Hist.

nat. vii. 56. quem locum Stanl. jam

laudavit.

452, 453. มีรู้ นักขบอง แบ่อุนทหรร. Lectio นังเรียอง, etsi ad sensum apta est, quonium formica, ut Horatii verbis utamur, ore trakit quodeunque potest, metro tamen adversatur, quia penultimam longam habet. Itaque prætierendum est นักของ, agiles, alacriter discurrentes. Hanc lectionem etiam Eustathius, ad Odyss. p. 174. in codice suo reperit: นักริ รอบ นัก, inquit, รอง สาร์เม, อบ แบ่วอง นักราด โลป นักเมลา, ลม นักของ หลาน อาธิ สนามเมลา นักราง เลา นักราง เลา นักราง เลา นักราง เลา นักราง รางเลา นักราง เลา นักราง เลา นักราง รางเลา นักราง เลา นักราง รางเลา นักราง เลา นักราง รางเลา นักราง เลา นักราง รางเลา นักราง รางเลา นักราง รางเลา นักราง เลา นักราง รางเลา นักรางเลา นักรางนักรางเ

Μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.

ΤΗν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὖτε χείματος τέκμας,
Οὖτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὖτε καςπίμου
Θέρους βέβαιον ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ ϖᾶν
Επρασσον, ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
Αςςων ἔδειξα, τάς τε δυσκρίτους δύσεις.
Καὶ μὴν ἀςιθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων

455

457. ἀντολὰς | ἀνατολὰς cod. Viteb. 459. σοφισμάτων] νοσφισμάτων in-quibusdam libris scriptum fuisse notat Schol. α΄ e qua quidem lectione quamvis putida et inepta ille tamen sensum aliquem elicere, aut potius extundere conatur. At quis nescit plurimis ex hoc genere hominum tam dura esse ilia, ut vel silices concoquere possint?

39εν καὶ ἀπουροι μύρμηκες παρὰ Λίσχολφ. Cl. Brunckius "Formicæ, inquit, apprime convenit epitheton ἀπουρος, alato ut naturæ peritis notum animalculo." Recte quidem, sed hanç subtilitatem scientiæ in physicis Æschylo tribui nolim, qui nihil aliud nisi celeritatem formicarum, quam oculis usurpare licet, cogitavit. ἄντρων ἐν μυχοῖς ἐνηλίως, in spelunccrum recessibus sole capentibus.

454. sqq. ñ» δ εἰδὶν βίδωιεν. Veteres sæpenumero tres tantum anni horas numerare, ver, æstatem et hiemem, autumno quem sub æstate comprehendebant omisso, inter omnes constat. βίδωιεν σίαμας, certus finis; non habebant certa signa, quibus anni tempora definirent. ἀνθημώδες et καςσίμων ornato propriorum epithetorum delectu.

456. ἔτις γνώμης, sine consilio et prudentia.

457, 458. 1, re - dúreis. " Cicero Tusc. Quæst. lib. v. Nec vero Atlas sustinere calum, nec Prometheus affixus Caucaso, nec stellatus Cepheus cum uxore, genero, filia traderetur, nisi cœlestium divina cognitio nomen eorum ad errorem fabulæ traduxisset. Servius ad Virgil. eclog. vi. Hic (Prometheus) primus Astrologiam Assyriis indicavit, quam residens in monte altissimo Caucaso nimia cura et sollicitudine deprehenderat; hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus pene sideribus, unde etiam majora astra demonstrat, et diligenter eorum ortus occasusque significat. Hoc vero inventum Palamedi tribuit Sophocles:

ૈંદ્રિવાઈન & દારુખ માંગનથ છે જાણાવન્થેને, Táξιις & ταύταις, ન્યેન્થાંત જ જમ્મનીમ." Stanlens.

459, 460. καὶ μὴν ἀριθμὸν—αὐτοῖς. "Hic cæcutiit interpres Græcus á, et qui eum secutus est, Garbitius, reddens, Præterea etiam inveni ipsis eximiam multitudinem artium. De Arithmetica omnino intelligendum, quam artium præstantissimam censebant Pythagorei, inter quos Æschylus locum obtinuit, duplici respectu: οὐ μόνον, ότι ἔφαμεν αὐτὴν ἐν τῆ τοῦ τεχνίτου Эεοῦ διανοία προύπος ῆναι τῶν ἄλλων ώσανὶ λόγον τινὰ κόσμιον καὶ παραδειγματικόν, πρὸς ὅν ἀπερειδόμενος ὁ τῶν ὅλων δημιθργὸς, ώς προς προκίντημά τι (ita novo nomine appellare videtur antecedentes in mente divina priusquam existerent rerum notiones) και ἀξχίτυπον παξάδειγμα, τὰ ἐκ τῆς ὕλης ἀποκοσμεῖ, καὶ τοῦ οἰκείου τέλους τυγχάνειν ποιεί. άλλὰ καὶ ότι φύσει προγενετίρα ὑπάρχουσα (ita legendum) όση συνανείρει μεν έαυτή τὰ λοιπὰ, οὐ συνανείρεται δὶ ἐπείνως, Νίcomach. lib. i. del Sungians sieuywyns. Inter Pythagorea ἀκούσματα recenset Iamblichus τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμός. de vit. Pythag. c. 17. Quod vero ad auctorem Arithmeticæ spectat, sunt qui Minervam eo nomine laudent, Liv. lib. vii. c. 3. eoque Minervæ templo dicatam legem, quia numerus a Minerva inventus sit; alii Palamedem, de quo Plato, n oun irreronnas ore oneir

άριθμον εύρων; Sophocles de eodem:
Ούτος δ΄ έφευρε τεύχος 'Αργείω τρατώ
Σταθμείν τ' άριθμών, και μέτρων εδρήματα
Κάκιν' έτευξε. 'Εξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις, Μνήμην Β' άπάντων μουσομήτος' έργάνην Κάζευξα ωρώτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα Ζεύγλησι δουλεύοντα σάγμασίν Β΄, ὅπως

460

460, 461. eur Sieus, Mriant S' du aren Speciosa est Hemsterhusii emendatio (ad Lucian. tom. i. p. 88.) γεαμμάτων τι σύνθισιν, μνήμης ἀπάντων μ. ι. neque tamen adeo certa aut necessaria, ut Brunckium imitari debeamus, qui eam in textum recepit. Vulgata, quam omnes Codd. et Edd. tuentur, optime explicari potest. Prometheus artem scribendi, pariter atque artem memorie a se inoriatur. 461. leγάνην] Sic ap. Stob. 463. ζεύγλησι] Sic uterque Cod. Reg. ventam et mortalibus traditam esse gloriatur. Edd. omnes ante Brunck. ieyáru. a Brunckio collatus. ζεύγλαισε Ald. Rob. Turn. etc. ζεύγλαισε in cod. aliquo repertum probat Steph. σάγμασίν S'] Edd. omnes et Codd. habent σώμασίν S'. quod quamquam olim servari posse putabam, si cum Schol. a'. ita explicaretur, q. d. δουλιώντα καὶ le ζιύχλαις, καὶ is σώμασι, postea tamen multis rationibus inductus, quas in Commentario ad h. l. exposui, certissime milii persuasi veram esse lectionem sayuasis, quam Pauwius conjectura assecutus est; quamque facillime librarii sive ex scriptura male intellecta, sive ex glossa quadam adjecta, in σώμαση mutare potuerunt. Tan. Faber Ep. 67. reponendum existimabat σήμαση.

Euripides in Phænissis:

Καὶ γὰς μίτς ἀνθεώστισι, καὶ μίς»

'Ισότης ໃταξι, સ્ફ્રેશ-βρόν διώρισι.

Et Manilius, lib. iv.

Qui primus numeros rebus, qui nomina summis

Imposuit, certumque modum, propriasque figuras."

Stanlei.

460, γεαμμάτων τι συνθέσεις. " Ita Cedrenus, Периндейс успинатий, de Paris, ifiver et Suidas: Meoundins εύρε πρώτος την γραμματικήν Φιλοσο-φίαν. Alii ad alios referent. Plinius, lib. vii. c. 56. Literas semper arbitror Assyrias fuisse, sed alii apud Ægyptios a Mercurio, ut Gellius, alii apud Syros repertus volunt. Euripides ad Palamedem, cujus sub persona ita loquitur:
Tà vis ye hidre paquan' igdicas

"Apara nai pareŭrra suddatas ribils, EÉLÜPOR AN POORAGE YEARRAT' EIGÉRAL." Stanlei.

461. μτήμητ Β' ἀπάντων μουσομήτος leydrn, et memoriam omnium artium effectricem, musarum matrem. Non tantum innuit deprepais and ras ruis desiderar Sieus, que Mnemosynes inventa sunt, (Diod. Sic. lib. v. p. 232. ed. Rhodom.) sed omnino omnes artes ac facultates, que sine memoria ne exsistere quidem, nedum perfici po-

tuissent. Mrnun h. l. physice, non mythice ponitur, etsi Mnemosyne dea est Musarum mater; hic vero artem memoriæ intelligit, eamque tantum μουσομήτος εγάνην, non τῶν Μοδεων μητίες appellat, ut significet, se tan-tum ad illam fabulam de Mnemosyne, Musarum alludere, non autem ea sic, ut poëtæ solent, in rem suam abuti velle. ieyárn, quod epitheton Minervæ est, idem quod in aliis legitur leyáru, opifex, effectrix; leyáru vero, quia exquisitius et magis reconditum est, genuinum videtur. Ceterum Pythagoreos artem memoriæ diligenter coluisse notum est. Citat Stanl. Iamblich, de vita Pythag. c. 29. ubi is de Pythagoræ sectatoribus: in whim επιρώντο τη μνήμη γυμνάζειν. ούδεν γάς μετζου πρός επιτήμην, και εμπτιρίαυ και φρένησεν, τοῦ δύνασθαι μνημονιύτιν-

462. มส์เงเรีย พรณีของ เร ใบวงกับ มาต์dala, et primus ego jumenta subjugavi. Jugum bobus, mulis et equis imponebatur. Sic Hesiodus, Opp. et Dier. v. 813.

nal lat Luyde abytem Betem Bovel प्रको मेमार्गग्नामा प्रको विमानाह स्थापन Bicoi.

H, l. tamen zvalaka boves tantum, asinos et mulos designat. Nam de equis deinde seorsim loquitur.

463. ζιέγλησε pertinet ad boves, quibus ad arandum utebantur. raymara Θνητοῖς μεγίςων διάδοχοι μοχθημάτων Γένοινθ. ὑΦ ἄρματά τ' ήγαγον Φιληνίους «Ιππους, ἄγαλμα τῆς ὑπεςπλούτου χλιδῆς. Θαλασσόπλαγκτα δ' εὕτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ

465

sunt clitelle, que asinis aut mulis im-poni solebant. Hic itaque de duplici enere jumentorum sermo est, quorum alterum laborem hominum onera subvectando, alterum arando juvaret, ut ait Columella præfat. lib. 6. Atque ut signale (das Geschirr) ad boum, sig sayuere ad asinorum mulorumque corpora referentur. Utrisque autem bene dicuntur doudsien. Quemadinodum infra en wireg dareiben signifi-cat, sic ad petram alligatum esse, ut sponte tun te liberare non possis, sic hoves jugis, asini clitellis serviunt, quia ils se submittere vel inviti co-guntur. Lectionem vero sáyuasu fa-cile librarii in vulgarem sáyuasu immutare potuerunt; quam si quis de-fendere in animum inducat, non alia ratione id fieri potest, quam ut datiνος ζιάγλησιε et σώμασι non a verbo que regi, adeoque ablativorum latinorum loca posites esse dicat; qua quidem ratione réseare devision ita tere diceretur, ut Plinius camelos ait ministeriis devia fungi. Veruntamen sie parum aute jungerentur ζιύwant et router, cum prius nec opponi posteriori, nec cum illo componi com-mode possit. Juga enim nihil prod-essent, nisi corpora jumentorum quibus impensutur, vallta atque robusta

463—465. Trus—pirend. Uthominibus in maximis laboribus vicarian operan propurers. Similiter Æschylus in fragmento Promethei soluti jumenta fragmenta nai wiran kriteresa appellat.

465. sq. υφ' αξματα-χλιδής. Equos

illo tempore tantum ad belli et certaminum equestrium usum adhibitos,
eosque alere valde pretiosum fulses
emminem fugit. Itaque hie equi dicuntur prædivitis huxuriæ ornamentum,
"Quod vero sibi arrogat Prometheus,
alii aliis tribuunt. Plinius, Hist, nat,
vii. 56. Vehiculum cum quaturo rotte
Phryges. Et postea: Bigas primum
junzit Phrygum natio, quadrigas Erichthonius. Virgil. Georg. lii. 113. Primus
Erichthonius currus et quaturo angui
jungere equos. Euseb. num. 543. Erichthonius primum quadrigam junzit in
Græcia, erat quippe anud alias nusiones.
Et num. 447. Trachilus primus fertue
junxisse quadrigam. Tertullianus posteriori favet." Stanl.

467. sq. Salassówlayara - 3x4ma. ra. Velivola autem nautarum vehicula maribus inerrantia nemo ante me invenit, "Apposite Cassiodorus, lib. v. var, Epist. 17. Vela alas navium facientia linum volatile, quidam spiritus currentium carinarum, prænuntia mercium, auxilia quieta nautarum, quorren beneficio conficiunt otiosi, quod a pluribus avibus vix probatur impleri. Nostrum secutus Ennius naves velivolas dixit, et Virgil. nelorum pandimus alas. vevriλων «χήματα ex Homero adumbratum : Nกลัง ผ่นบรร์อุลง ล้าเดิสเขาง, สรี 🕏 ald iran Angari yiyonan. Ita Cicero Argo appellavit novum vehiculum Argonoularum, (de nat. deor. lib. mi.) et Catullus de eadem: Ipsa levi fecti volitantem flamine currum. Stanl. Universo autem huic loco illustrando optime inserviunt Moschionis versus, (Ap. Stobæum. Ecl. phys. p. 145. edit. Gret.) quos ut comparare celerius pos-

Λ ινόπτες' εὖρε ναυτίλων ὀχήματα.

468. (See] (See Ald. Rob.

sint Æschyli lectores, hic subjungi-

Πρώτον δ΄ άνιμι καὶ διαστύξω λόγφ 'Αρχην βροτιίου καὶ κατάκασιν βίου.
Ήν γάς στο αἰών κιϊνός, ἢν, δισινίκα Θηρονό διαίτας είχοι ἱμφιριϊς βροτοί, 'Ορυγινῆ σπήλαια, καὶ δυσηλίους Φάραγγας ἐνκαίοντις. 'Οὐδισω γὰρ ἦν Ούτι τιγήρης οίλος, οὐτι λαίνοις Εύριϊα σύργης οίχος, οὐτι λαίνοις Εύριϊα σύργης οίχος λυγαμένη σώλις. Οὐ μὴν άροτροις άγκύλοις ἐνήμιντο Μίλαινα καρσίζ βώλος δμανίου σροφός. Οὐδ΄ ἰργάτης σίδηρος εἰδιώτοδος Θάλλοντας οίνης όρχάτους ἐνημίλει. 'Αλλ' ἦν ἀκύμων κούδιν ἰπφύουσα γῆ-Βοραίχου ακοτός δαϊτας, ἦν δ΄ ὁ μὲν νόρος φορ

Ταπινός: ἡ βία δι σύνθρονος ΔιίΌ δ' ἀσθενὴς ἦν τῶν ἀμινόνων βορά.
'Ἐπεὶ δ' ὁ τίκλων πάνθα ὰ τρίφων χρόνος
Τὸν θνητὸν ἡλλοίωσιν ἔμπαλιν βίσν,
Είτ ὅν μέριμναν τὴν Προμηδίως σπάσας
Είτ ὅν ἀνάγχην, είτι τῆ μπαρᾶ τρεξή
Αὐτὴν παρασχών τὴν φύσιν διδάσπαλον.
Τόθ ἐυρίθη μέν παρπός ἡμίρου τροφῆς
Δήμητρος ἀγνῆς: ἐυρίθη δὶ Βακχίου
Γλυπεία πηγή γμπα ὁ, ἡ πρὶν ἄσπορος,
'Ἡδη ζυγουλαῶς βουσίν ἡροτρεύντο.
Αὐτιὰ ὁ ἐπυργώσαντο καὶ περισπεπεῖς
'Ετισξαν όπους: καὶ τὸν ἡγριωμένου
Είς ἄμιρον δίωνταν ἤγκιγον βίον.
Κὰκ τοῦδε τοὺς θανόντας ἄριστι νόμος
Τύμδοις παλύπξειν, κὰπιμουράσθαι κόνιν,
Νεπρούς ὁ ἀθάπτους μηδ ἐν ὀφθαλ-

mois läv Της πρόσδι Δείτης μτημόνευμα δυσσιζές. Dignus etiam est qui conferatur Vitruvius, lib. ii. cap. 1. Homines vetere more, et fere, in silvis et speluncis et nemoribus nascebantur, ciboque agresti vescendo silam exigebant; Interea quodam in loco ab tempestatibus et ventis densæ crebritatibus arbores agitata, et inter se terentes ramos, ignem excitaverunt; et eo, flamma vehementi perterriti, qui circa eum locum fuerunt, sunt fugati. Postea re quiesa propius accedentes, cum animadvertiment, commoditatem esse magnam corporibus, ad ignis teporem ligna adjicientes, et eun conservantes, alies adducebant, et nutu monstruntes, estendebunt, quis haberent es co utilitates. In co hominum con-

gressu, cum profundebantur aliter e spititu voces, quotidiana commetudine vocabula, ut obtigerant, constituerant; deinde significando tes sepius in usu, ex eventu fari fortuito caperunt. Ila sermones inter se procreaverunt. Ergo cum propter ignis inventionem conventus initio epud homines et concilium et convictus esset natus, et in unum locum plures convenirent, habentes ab natura primum, præter teliqua animalia, ut non proni, sed erecti ambularent, mundique et ætrorum magnificentiam aspierrent, item manibus et articulis quam vellent rem faciliter tractarent; caperunt in eo catu alii de fronde facere tecta, alii speluncas fodere sub montibus, nonnulli hirundinum nides et ædificationes earum imitantes, de luto et virgultis facere loca, que subirent. Tunc observantes aliena tecta, et adjicientes suis cogitationibus res novas, efficiebant in dies meliora genera casarum. Cum essent autem homines imitabili docilique natura, quotidie inventionibus gloriantes, aliis alii ostendebant edificiorum effectus, et ita exercentes ingenia certationibus, in dies melioribus judiciis efficiebantur. Primumque furcis erectis et virgultis interpositis luto parietes texerunt. Alii luteas glebas arefacientes, struebant parietes, materia eos jugumentantes, vitandoque imbres et æstus, tegebant arundinibus et fronde: postea, quoniam per hibernas tempestates tecta non poterant imbres sustinere, fastigia facientes, luto inducto, proclinatis tectis stillicidia deducebant. – – Cum autem quotidic faciendo tritiores manus ad ædificandum [perfecissent], et solertia ingenia exercendo per consuctudinem ad artes perveniscut, tum etiem industria in animis corum adjecta perfecit, ut qui fuerunt in his studiosiores fubros esse se profiterentur. Cum ergo ita fuerint primo constituta et natura non solum sensibus ornavisset gentes, quemadmodum reliqua animalio, sed etiam cogitationibus et consiliis armavisset mentes, et subjecisset cetera animalia sub potestate, tunc vero e fabricationibus edificiorum gradatim progressi ad ceteras artes et disciplinas, e fera agrestique vita ad mansuetam perduxerunt humanitatem.-

Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρών τάλας Βροτοίσιν, αύτὸς ούκ έχω σόφισμ', δτω

Της νύν σαρούσης σημονής άπαλλαγω.

Χο. Πέπονθας άεικες ωημ', άποσφαλείς φρενών Πλάνη κακὸς δ' ἰατρὸς ως τις ἐς νόσον Πεσών, άθυμεῖς, καὶ σεαυτόν οὐκ έχεις Εύρεῖν ὁποίοις Φαρμάκοις ἰάσιμος.

Πε. Τὰ λοιπά μου κλύουσα θαυμάση ωλέον Οίας τέχνας τε καὶ ωόρους ἐμησάμην.

469. ἰξινεων τάλας βεστοϊσιν] ἰξινεον τ. βεστοϊς Rob. Sed præferendum partici-470. aures euz] aures & euz Rob. quod pium, ut in loco simili v. 239, 240. respondet lectioni liver. 472. duzis] Propter legem illam, quæ anapæstum e paribus iambici carminis regionibus plane exulare jubet, Dawesius synizesin in distale fieri, et dale pronuntiandum esse statuit. Assentior autem Brunckio, etc. quibus tragicos illius legis non ubique curiosos fuisse certum est. 473. φριών πλάνη | φριών. πλάνη Ald. φριών. πλανά Rob. φριών πλάνη Turn. φριών πλανά Victor. πλάνη dedit Brunck. e cod. Reg. B. παπός σαλ. Viteb. ως τις I ε τις Ald. quod constructio verborum respuit. Rob. ως τις Turn. Victor. recte. ως cod. Viteb. metro non ferente. 475. ἰάσιμος | ἰσιας | ἰσ Ald. 476. τὰ λοιπά μου πλύουτα Θαυμάση πλίου] post πλύουτα Ald. commate, post Θαυμάση puncto distinguit Ald. Rob. τὰ λοιπά μοι cod. Viteb. Θαυμάση Savuásus Turn. Forte elim scriptum fuit Savuásu Brunck. 477. Tix vas TI Turn. πόρυς δόλους Ald. Turn. Victor. Cant. Stanl. Vulgatum legitur in Ar. Regg. Rob. apud Schol. B'. item in Schol. ad Aristoph. Equ. v. 756.

469. μηχανήματα i. q. v. 477. τίχνας καὶ στόρους.

471. ซที่ร งบึง ซะลองบ์ธทร ซทนองทีร, ut V. 47. wóvos oi vũr wagórts.

472, 473. wiron Sas-wharn Dura mala pateris mentis errore lapsus. Itu Heathius optime vertit. Stanleius lectionem ἀποσφαλιίς φεινών πλανά in versione expressit: Indignum pateris exitium, mente hallucinatus. Erras etc. Ista vero ratio multo concinnior et elegantior est. Garbitius: quia mente destitutus vagaris. Verum Chorus non de præsenti, sed de præterita Promethei culpa queritur.

473. sq. zazds—lásiµos. Stanl. ver-tit: malus vero medicus, qui in morbum prolapsus animum despondes, nec potes invenire, quibus tute remediis sis curabilis. Nempe secutus est lectionem es eus, quæ tamen locum habere nequit, quia Chorus non communiter, sed de propria Promethei persona loquitur. Itaque cum de vis unice verum sit, hunc in modum potius interpretandi sunt versiculi: sed tamquam malus medicus, qui in morbum incidit,

inops es consilii, nec reperire potes, qua medicina te ipsum sanes. Comparavit Giacomellus, Cic. ad Divers. Ep. iv. 3. Neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur se tenere medicine scientiam, ipsi se curare non possunt; et Lucian. de Merc. Cond. c. 7. sasing τῷ Φαρμακοπώλη ἴωκας, ος ἀ**ποκρύπτως** βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα **παύσειν** τους πάσχοντας υπισχνούμενος, πυτος μεταξύ σπώμενος ύποδηχός έφαίνετο. In σιαυτὸν εὐχ ἴχεις antiptosis est, accusativi pro nominativo positi, Atticis valde familiaris. Exempla ejus citavit Giacomellus, Aristoph. Plut. 55. Sophocl. Electr. 954. 1107. Ajac. 118. Sensus verborum est idem ac si dixisset, xai abrès obx ixus sbecir évolus βαεμάχοις ἰάσιμος.

470

475

477. τίχναι καὶ πόρω rectius com- . ponuntur quam τίχναι και δόλοι. Sic antea μηχάνημα et σόφισμα v. 469. sq. πόρος μηχανή, τίχνασμα, Suid. Ιμησάμη, excogitavi. Ιμήσατο Ιτεπτήνατο, ἡπάτησεν, ἐμηχανήσατο, ἐδουλ**εύσατο,** iroiness quibus ex scholiis huic loco convenit ἐμηχανήσατο. Morellus ad

Το μέν μέγιςον, εἴ τις ἐς νόσον ωέσοι, Οὐκ ἢν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον, Οὐ χριςον, οὐδὲ ωιςον, ἀλλὰ Φαρμάκων Χρεία κατεσκέλλοντο, ωρίν ἐγὼ σΦίσι Εδειξα κράσεις ἢπίων ἀκεσμάτων,

480

478. is viser | Sic codd. Regg. A. B. Ceteri sis viser. Illud cum Brunckio, ubi codices addicunt, præferimus: quia Attici poëtæ, nisi ubi metri necessitas coge-idoneam rationem video, cur a vulgata discedamus. cf. Hoogeveen V. C. doctr. part. Gr. c. 39. s. ii. §. 9., 480. wirer] warer, quod inspergitur, conj. Gilb. Gaulminus, probantibus Garbit. Pauw. et Morello. Et hic quidem delicias facit, cum sibi propter δμοιοτίλευσον placere negat οὐ χρισον οὐδὶ προσόν. Quot enim loca refingenda essent, si omnia, ubicunque occurrunt, similiter cadentia expungere vellemus! Gaulminus wie Græcum non esse somniabat, quem exemplis refutavit Stanl. vid. Commentar. ad h. l. Pauwio ordo verborum in Bewerper xerrir haud satis ad logicorum normam directus esse videbatur. Id poetæ curant scilicet! Lectio wisor confirmatur etium Eustathii auctoritute, ad Odyss. V. 226. worner, quod in marg. MS. scriptum commemorat Morell. glossema est. 481. χεία κατισκίλλοντο] χεία, κατισκίλλοντο Ald. Rob. σείν ἐγὸ Βτunck. metri sublevandi causa, glossema est. quod necessarium esse, recte, ut opinor, negavit Morell. quia web sepius producitur. Vid. loca ab eo commemorata. Hom. lliad. 3. 348. Od. 4. 393. cf. infra, v. 776. 🚾 🎝 legisse videri potest Schol. a'. neque tamen certum est, eum 🎝 in codice suo reperisse. Talia enim paraphraseos causa Scholiastæ centies adjiciunt. 489. axiquarar lectionem xiquequarar, quam e marg. MS. citat Morell. et in codice Reg. B. superscripsit librarius, recte observat Brunckius

partes vocavit Schol. in Sophocl. Truch. v. 990. μήσομαι· σεχνάσομαι, μηχανήσομαι.

478. vì μὶν μίγισον. Quod Chorus Prometheum cum malo medico comparaverat, id ei in memoriam revocat medicina rationes a se inventus. Aptissime itaque dialogi filum pertexit Æschylus; prudenterque etiam Prometheum inducit conscientia meritorum suorum ita elatum, ut ad ea, quæ Chorus reprehensionis causa dizerat, nihil regerere dignetur, sed occasionem tantum inde sibi capiat inchoatam narrationem persequendi.

479, 480. svoi fectorius - svoi wer's.

Ubi disjunctionis partes eodem tenore procedunt, nec inter eas quedam principalis est, aut svoi - svoi ponitur. Quare si h. l. svoi scribatur, sensus verborum ultimorum hic sit: sed ne potabile quidem, quod hic aptum non est, quia nulla his verbis inest gradatio. Ea de re doctissimum Hoogeveenum jam ad V. L. laudavimus, Doctr. partic. gr. c. xxxix.

sect. xi. Sensus est: non erat remedium, nec quod edi, nec quod imingi, nec quod bibi posset. ἐλλὰ φαρμάπων χειία πατισκίλλοντο, sed medicamentorum inopin tabescebant. παβασκιλιϊν πασασκιλιτιώιν, τὰς σάρπες καταφαγείν. Hesych.

481. sqq. Ψεὶν—ἰξαμόνονται (lectionem iξαμείδονται habet etiam cod. Guelferb. superscripte schol. ἀποδιώ-κουσι) νόσους. Priusquam ego ipsis salubrium medicamentorum compositiones ostenderem, quibus omne morborum genus depellerent. "De medicina Plinius, Hist. nat. lib. 7. c. 56. Medicinam Ερυμτίι apud ipsos volunt repertum, alii per Arabum Babylonis et Apollinis filium; herbariam et Phylliræ filio. Ad ipsum Apollinen referunt alii. Callimanh. 2. 45. ix δί νυ Φοίδου Ίναγοι διοδιασι διάζονου βανάται.—Inventum medicina meum est, opiferque per orbem Dicor, et herbarum subjecta potentia nobis. Ovid. Met. 1." Stank.

Αίς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους. Τρόπους δὲ σολλούς μαντικής ἐςοίχισα, Κάκρινα πρώτος έξ δνειράτων α χεή Υπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους 'Εγνώρισ' αὐτοῖς. ἐνοδίους τε συμβόλους, Γαμψωνύχων τε στησιν οἰωνών σκεθρώς Διώρισ', οίτινές τε δεξιοί Φύσιν, Εὐώνυμοί τε, καὶ δίαιταν ήντινα *Εχουσ' έκαςοι, καὶ ωρὸς ἀλλήλους τίνες

485

498

scriptoris negligentiæ deberi, cujus menti obversaretur vox nedesus in eod. versu. Simile erroris exemplum supra occurrit, v. 389. 483. ičaμύνονται] ičaμείζονται Ald. aut errore librarii, aut ex adnotatione a Grammatico forte adjecta in textum irrepeit. 489. rs degioi] rs h. l. abest cod. Viteb. Ald. Rob. νυμοί τε] εὐώνυμούς τε Ar. Ox. Turn.

484. Qui quam studiose veteres in omni divinationis genere elaboraverint, et quam sancte non plebecula solum, sed nobilissimi etiam ac sapientissimi viri hanc superstitionem coluerint, recordatus sis, is profecto non mirabitur in enarrandis vaticiniorum formis prolixum esse Prometheum, eumque in eorum doctrina mortalibus impertita permagnam laudum suarum partem ponere.

τρόπους δι-λεοίχισα. Porro multa divinationis genera constitui. isoixioa, ut paulo post dingira, ordinavi, institui. Comparavit Stanl. Claudian. 2. in Eu-

- Quoscunque Prometheus Excoluit, multoque innexuit æthera

Hi longe ventura notant, dubiisque parati

Casibus occurrent.

Verum hi versus ad naturalem potius futurorum provisionem, quam ad divinationis disciplinam pertinere viden-

485. Enumerat Prometheus varia divinationis genera, et primum quidem • somniis, secundum ex ominibus, tertium e portentis in via occurrentibus, quartum ex anguriis, quintum ex extis, sextum ex sacrificiis, septimum e signis celestibus.

485, 486. à xen sace price Das. Que vere futura essent. Comparavit Stanl. Homericum, Odyss, v. 547.

Oùn övae, all' sace tobler & res to TELEGHÉNON ESEL

486. zandóras es duezeirous, et amina explicatu difficilia. anndores nempe sunt voces, nomina, aut dicta ominosa. Suidas: Κληδών. Φήμη, μαντεία. καὶ κλη-

δονισμοί, αί δια των λόγων παρατηρήσεις. 487. ενοδίους σε συμβόλους. Recte Stanl. interpr. " obvia signa, quæ fausta aut infausta in itinere occurrunt, quale Xerxi de equa leporem pariente, et Agamemnoni de aquilis leporem vorantibus, in Agamemn."

488. γαμψωνύχων τι สราภิสเท อโลงอัง. Aves, rapaces designantur, quibus potissimum in disciplina augurali utebantur; hæ a proprietate naturali dicuntur aduncis unguibus præditæ. Hærum igitur inquit Prometheus volatum

accurate distinai.

489, 490. Strives-Edwinger Tt. Que natura dextræ et sinistræ essent, h. e. faustæ et infaustæ. Notum est enim, e veterum opinione aliis a læva, aliis a dextra datum fuisse avibus, ut auspicium facere possent.

490-492. καὶ δίαιταν - ξυνεδείαι. Et que inter eas inimicitie et amores naturales, et consessus essent. Lucem huic ' loco affert Aristoteles a Morello laudatus in historia animalium, lib. 9. c. i. p. 566. tom. i. ed. Lugd. ἔτι δὶ τοῖς ἐμιοφάγοις ἄπαντα πολεμιῖ καὶ ταῦτε τοῖς ἄλλοις. ἀπό γὰς τῶν ζώων ἡ τροφή δρίας οἱ μάντεις λαμδάνουσι δίεδεα μλο

· **49**5

Εχθραι τε και ξέργηθρα, και ξυνεδρίαι. Σπλάγχνων τε λειότητα, και χροιών τίνα Κυίσση το και απολε ήδονήν. Κυίσση τε καιλα συγκαλυπτά, και μακράν Έχοντ' αν είη δαίμοσι στρός ήδονήν. Κυίσση τε καιλα συγκαλυπτά, και μακράν 'Οσφύν συξώσας, δυςέκμαςτον είς τέχνην 'Οσφύν συξώσας, δυςέκμαςτον είς τέχνην 'Εξωνής, και ξυνεδρίαι'

492. ξυτιδείαι] συνιδείαι Ald. Rob. Turn. 498. δαίμεσε] δαίμεσεν Grot. 497. ἐσφὸν] ἐσφὸν mendose Ald. in qua etiam totus hic locus male distinguitur. 498. Θνητοὺς] Θνητὰ Viteb. genulna tamen lectione superscripts.

τὰ πολίμια τιθίντις: σύνιδρα δὶ τὰ είρηειύοντα πρὸς ἄλληλα. Plura dabimus in lexico Æschyleo v. ξυνιδρία,

493, 494. «Manyxun-wele hõsviv. Viscerumque levitatem, et quo colore diig
accepta essent. Nempe diligenter observabant extispices, an hoatiarum exta, jecur potissimum, nitida atque plena, an vero horrida et exilia essent.
cf, Cic. de Divinat. lib. ii. c. 12, 13.
Nec vero colorem extorum negligebant.

495. Koña - Duoquias. Fellis etiam et jecinoris varium habitum et colorem; hic idem quod versiculis duobus antecedentibus generatim dixerat, ad propriam fellis et jecoris naturam transfart; harmspices enim accurate observabant, qum pars jecoris inimici, qum pars familiaris esset, quod fissum perioulum, quod commodum aliquod ostenderet; caput jecoris ex omni parte diligentissime considerabant, an suilicet a cultro lessum esset, vol plane abeaset. Ceutena talia vel ex uno Julio Obsequente antiquitatis studiosi cognospont.

496. nvisen er nönn svynahusved. Cl. le Grand canj. svynahusvela, haud male; hiç enim aansus oritur: et essa quemode adipe cauperiende essent. Sed vulgata defendi potest, si post svynahusved non colo, sed comunte distinguitur, hoe senus: Porro ago membra s. essa ervine coeperta et hundum longum comburende (cf. Homor. Iliad. et. 480, 461.) ad artem difficilem viam manstravi hominibus. Ad rem illustrandam Mosellus excitavit sequentis scriptorum hoen: Senac. Cedip. v. 309.

ubi Tiresias loquitur:

Utrumne clarus ignis et nitidus stetis Rectusque purum verticem colo tulis Et summam in auras fusus explicuis comam,

An latera circa serpit incertus vim Et fluctus ante turbidus fumo labat, Et Stat. Theb. 10. 593.

Sanguineos flammarum apices, gominumque per aras

Ignem, ot clara tamen medie fastigia lucis

Orta docet; tunc in speciem serpentia inanem

Ancipiti gyro volvi, fraugique rubore

Demonstrat dubio.

Add. Eurip. Phon. 1072. ibique Cl. Valckenarii notam.

498. Alegaria rimora, Garbitius int. ignes, que in igne cerni et observari possunt. Verius est intelligero fulgura aliceque ignes colestes.

499. Kapuntoura — la depaun, hec signa, qua antea obscura arant, esplicani. Ut deinde la depaun, crao, diountus, qua unut obscura et dubla interpretacinis, sie oadem metaphora ikananaria, d. oculare, pro esplicare, idustrare. Sie Sappl. v. 476. Munimas: annarura

pale empireer.

irráepepa. Henychius: irráepepa.

krasunepppine, il river iddanpire irráepepa.

papa pale λίγισαι τὰ δρακται, öταν ji

ren dì τὰ τυβλὰ παὶ ἀβώτισα είτται λίγισαι.

Eodem voodbulo usus est in

Agam. 1142. et Chooph. 663. Eu
stath. al liind. y'. 'Αργίο τὰ λιουδο.

Σθει παὶ ἰπάερεμος πάθει ἰφθαλιμοῦ τὸ

Τοιαῦτα μὲν δη ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς
Κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ἀφελήματα,
Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε τίς
Φήσειεν ἀν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
Οὐδεὶς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην Φλῦσαι θέλων.
Βραχεῖ δὲ μύθω πάντα συλλήδδην μάθε,
Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.
Χο. Μὴ νῦν βροτοὺς μὲν ἀφέλει καιροῦ πέρα,
Σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυςυχοῦντος. ὡς ἐγὼ
Εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
Λυθέντα, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.
510
Πρ. Οὐ ταῦτα ταύτη Μοῖρά πω τελεσφόρος

502. ἔκρυψω] coli signum incommode ponitur Turn. 503. ψήσων ἔν] ψήσων ἔν Stanl. errore operarum in Pauwiana repetito, quem tamen in notis reprehendit Pauwius. 504. σάψ ἀδα, μή] σάψ ἀδὸ, ἰὶ μὰ citat Turn. e cod. Et sic est in Viteb. haud male. Brunckius e variis lectionibus colligit, olim etiam lectum fuisse εὐδιἰς; σάψ ἀδὸ, ἄν μὴ μάνην φλυσω βίλη. 505. συλλήζδην μάθι] συλλήθην μάθοις Viteb. mendose. 509. σῶνδε] Hoc Schol. κ΄. jungit cum εὐκλπίς εἰμμ parum apte. σῶνδε ἐ] τῶνδ Ald. hiante metro et sensu. 510. ἰσχύσων Διάς β Hoc Pauwium offendit, quia statim Oceanitides rogant, πί γὰψ πίσων ακών Διάς. Αλλην ἐκὶ κρεμῖν ; ideoque dubitat utrum legendum si ἰσχύσων στολίς. Neutrum vero necessarium est remedium, præsertim tam asperum; μηθὶν μεῖον Διάς læχύων nihil aliud est, quam : σομα ας Jupiter viget ac valet, vigere ac valere, quod salvo interim Jovis imperio ac majestate de Prometheo dici poterat, simulate e vinculis liberatus esset.

ποινώς λεγόμετου λεύπωμα, ώς σου καλ Αίσχύλος υποραθηλοί. Idem ad Odyss. β΄. Άργεμος, νόσος ἐμμάτων, ἀφ' οὐ ἄργεμα κανά Δίδυμον, τὰ ἐπὶ ἐφθαλμών λευκόμματα, ὧν μνήμη τῷ Αίσχύλο, ἐντὸ ὑπόργεμα.

500—503. ἔνερθε—ἰμοῦ. Alios re-

500—503. Issest — insei. Alios repertores designat Plinius, lib. vii. c. 56. Ferrum Hesiodus in Creta eos, qui vocati Dactyli Idai. Argentum invenit Erichthonius Atheniensis, ut alii Eacus: auri metalla et conflaturam Cadmus Phanix ad Pangaum montem, ut alii, Thoas et Eaclis in Panchaia, aut Sol Occapitius.—Stanl. Verum Æschylus ingenio suo obsecutus historiæ veritatem aut famæ testimonia hic parum curavit, de augendis et amplificandis Promethei beneficiis in humanum genus collatis unice sollicitus.

504. μη μάτην φλύσαι Θίλων, nisi si inaniter gloriari velit. φλύιι, proprie fervere, h. l, est nugas loqui, vana ja-

ctare. Similiter ebullire apud Ciceronem, de Fin. v. c. 27. Dixerit hoc quidem Epiourus, semper beatum esse sapientem, quod quidem solet ebullire nonnunquam.

505. βραχιί — μάθι, brevi autem dicto summatim omnia accipe. συλλήθην, όμοῦ, συλληστικῶς, ὡς δι' ὁλίγων ακολλὰ εἰστῖν, συντόμως. Hesych.

you wolla unu, surrouss. Hesych.
507. zaceŭ wiea i. q. bate zacet,

510. Ut Pauwium sine causa tricari in V. L. ad h. l. docuimus, ita nec cum Heathio opus est, Chori dictum sic intelligere, ac si sperassent tempus aliquando futurum esse, quo Jove imperio exuto, Prometheus e vinculis liberaretur, et non minore quam ille potestate valeret. Jovem aliquando regno exturbatum iri Chorus plane nec opinabatur, neque vero hoc loco significabat. Itaque lectio pandis pains, quam Garbitius nescio qua auctoritate

515

520

Κεάναι ωθπρωται, μυείαις δε ωημοναίς, Δύαις τε καμφθείς, ώδε δεσμά φυγγάνω. Τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενες έρα μακρώ.

Χο. Τίς ούν ἀνάγκης ἐς ν οἰακος ρόφος;

Πρ. Μοϊραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Έριννύες.

Χο. Τούτων άρ' ὁ Ζεύς ἐςιν ἀσθενές εξος;

Πρ. Οϋκουν αν εκφύγοι γε την ωεπρωμένην.

Χο. Τί γὰς ωέπρωται Ζηνί, ωλήν ἀεί κρατείν;

Πο. Τοῦτ' οὐκ ἀν οὖν σούθοιο, μηδε λιπάρει.

Χο. ΤΗ σου τι σεμινόν ές ιν, δ Ευναμπέχεις;

511. ταύτη] ταύτη Ald. Rob. τελισφέρος] τελισφέρων perperam. Forte autem alicubi scriptum fuit erdaspien. 512. neural neura Ald. Rob. neura Turn. 513. puryana Brunck. 517. neu de de Zivs in cod. quodam invenit Turn. Atque sic est in Viteb. neurons Hic punctum ponitur Ald. Rob. Interrogandi signo primus interstinuit Turn. 518. kapiya 11 kapiya 21 Ald. kapiya 21 kapiya 22 Ald. kapiya 23 marg. MS. ap. Morell. 520. sin av siv wisasi Sic omnes ante Brunckium, qui rescripsit sinir de, nescio qua auctoritate. Vulg. seque commodum. In cod. Vit. abest .57. 521. ξυναμιπίχεις] puncto distinguit Turn. quod haud scio an melius sit.

secutus est, merito improbatur. putili μιτον iezveur Διὸς Germ. est i. q. du wirst dich eben so wohl als Jupiter befinden.

511, 512. ob ravra ravry Moleá wa redespies Keñras wineuras. Vel wimeera active intelligendum, ut sensus sit: Non sane ista sic perficere decrerit Parca; que ratio mihi quidem optima ac facillima videtur; vel si wimeuras passive positum sit, interpretandum; Non sane hec ita Parcam perficere constitutum s. fato decretum est, ut nominativus cum infinitivo et verbo passivo constructus accusativi cum infinitivo vicem expleat. Garbitius optativum zeáses legebat, quasi ive omissum sit, hoc modo: Οθαν αίστραται (7ra) μείρα τι-λισφόρες ταύτα ταύτη πράναι. Verum hoc durum et ineptum est. Mollius est, quod doctissimo le Grand in mentem venit : où ravra ravry marca wa aryradolet nigam. agalmam. mnignt etc. neque tamen satis ad facilitatem dialogi Æschylei accedit.

513. nappails, tortus, afflictus. Je δοσμά φυγγάνω, sic demum ex his vinculis aberabor. Sibi constat ista dicens Prometheus; jam supra enim se, que sibi e-ventura essent, prævidere professus erat.

514. rixm-panen Ars autem (cal-

liditas et sollertia) necessitate longe imbecillior est. Ex his verbis colligitur, Chorum, saltem ut Prometheus ejus verba ceperit, spem suam de futura Promethei in pristinam salutem restitutione tantum in ejus calliditate positam ha-

515. sianoreipos, gubernator. Hesychius: sianoreipos notigraras. Cf. Sept. adv. Theb. v. 3. 62. Pers. 769.

516. Meiens reinsepes, tres Parce. Parce autem fata decernunt, Furin exsequentur.

-wergupims. Ita est s 518. elaeur-

non enim ipse effugiat fatum.
519. ri yag wingaras. Particula yae includit antecedentis dicti admirationem quandam cum dubitatione conjunctam, q. d. mira narras, quid enim Jovi aliud fato destinatum sit, quam per-

petuum imperium?
520. roor' obn är our-Auraeu. Hoe quidem tu non exquisiveris; adeoque vel precibus parce. Germ. Das kannst du nun einmal nicht erfahren; und also bitte

nicht einmal darum.

521. A Lummaixus : Num forte magnum quiddam est, quod ita abecondis? Si vero punctum in fine versiculi pos nitur, hic sensus exit: Sone magman

Πρ. "Αλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς Καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος "Όσον μάλιςα" τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ, Δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκψυγγάνω.

505 . 5000

Χο. Μηδαμ' ο σκάντα νέμων

Θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος 'Αντίπαλον Ζεὺς,

Μηδ' έλινύσαιμι θεούς όσίαις Θοίναις ποτινισσομένα

Βουφόνοις, ωας' 'Ωκεανοίο ωατρός

"Ασδεςον σόρου, Μηδ" ἀλίτοιμι λόγοις. 'Αλλά μοι τόδ' ἐμμένοι,

522. τόνδε δ' οἰδαμῶς] τόνδ οἰδαμῶς Viteb. citat quoque Turn. 525. καὶ δίας] καὶ βίας cod. Turn. Viteb. 526. μηδαμὶ] recte observat Brunck hoc esse pro μηδαμὰ ultima brevi, non pro μηδεμᾶ, ultima longa, quia aliter non fiat elisio. 527. ὑτις ἰμᾶ γνώμα β ὑτις οἰμᾶ γνώμα R o b. cod. Viteb. ὑτις οἰχο γνώμα Ald. Turn. Vict. etc. ὑπρῶς αυτο π c um Brunckio scriber præstat. Vid. not. ad v. 53. 531. Ὠ κακαῖο Ἰ Ὠ καινοῦ Viteb. Ald. Rob. 534. τοῦ ἰμμίνοι] Sic Ar. Rob. et Brunck. • codd. Regg. τῶς μίνω Ald. Turn. Victor.

quiddam esse oportet, quod sic abscondis.

522. ἄλλου λόγου μίμνησ9ι. Ut nos dicimus: Spreckt von etwas anders. Nempe plane hunc sermonem abrumnit.

523. eldens sauels, non tempus est, h. e. rationibus meis nullo modo conducit.

συγκαλυπτίος. συγκαλυπτίου cod. Guelferb. haud male.

524. σώζων, servens, h. e. reticens, silentio premens.

526. sqq. µndaµ'—Zaús. Jure improbavit Stanl. Garbitii versionem: minime Jupiter omnia administrans indat animo meo vim rebellem; significat enim: ne unquam Jupiter universi rector posentatem auam mea voluntati opponat; sieat nimirum Promethei humanitatem cradelitate represerat.

529—532. mai la mariu — when.
Neque ego cessarim ad patris Oceani perenne flumen sacris boum sictimis deus accadere. Panwius wero negat hace sic accipienda esse; nymphas enim dis non sacrificasse. Itaque boung de epu-

lis deorum intelligendum censet, locumque sic transferendum: neque ego cessarim ad epulas deorum accedere, ibique scil. ministeriis fungi. Verum que minus ita explicemus, vocabulum ician prohibet, cui pietatis significatio inest, quæ certe in Seises non caderet, a epulas potius quam saerificia notaret. Ut igitur Pauwii argumento occurramus, monendi sunt lectores, h. l. A. schylum humanæ vitæ consuetudinem ad Nympharum conditionem transtulisse; quemadinodum in Promethee soluto sanguinem Iapeti filio tribuerat, quamvis ille humanum corpus humanunque sanguinem habere non cre-deretur. Probabiliter autem Nympha sacrificare finguntur, quia, quamvis dem, tamen colestium deorum numine multo inferiores erant.

533. μηδ ἀλίσειμι λόγοις. Negue verbis delinguam. Promethei audaciam loquendi figit.

534, 535. dalá pu va ta tapina Kal pú wer lavania. vols pertinet ad locum qui sequitur communem: sidsipporúras, ideoque post lavania pe-

άντις. α΄.

Καὶ μή τοτ' ἐκτακείη Ἡδύ τι θαρσαλέαις Τὸν μακρὸν τείνειν βίον Ἐλπίσι, Φαναῖς

Θυμόν άλδαίνουσαν εν εύφροσύναις. Φρίσσω δε σε δερχομένα

Μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον.

Ζῆνα γὰς οὐ τςομέων,
'Ιδία γνώμα σέξη
Θνατοὺς ἄγαν Προμηθεῦ.
Φές' ὅπως ἄχαρις χάςις, ὧ Φίλος, εἰπὲ, ωοῦ τις ἀλκά;

5 80Φη β'. 545

336. Sagenλίαις] Sagenλίοις Ald. Turn. 538. φαναίς] Heathius legendum opinatur φάναις contracte pro φαινείς: sine causa. 539. ἀλλαίνουσαις Turnebus affert V. L. ἀλλαινούσαις, quam nec metrum admittit, nec verborum concinnitas. 540. δεραφείνα] δεραφείνα] δεραφείνα] Λου Dorica autem forma in Choricis præstat, quam et in Codd. Regg. invenit Brunck. Sic v. 543. γνώμα e Mosqu. 1. vulg. γνώμα. 544. δνασούς] δηπούς Ald. Rob. 545. ἄχαφις χάρις] χάρις ἄχαφις Αλλαίς] Sic e conjectura Stephani post Brunckium scribere maluimus, quam, ut vulgo editum, είντι που, τις άλαά: cf. v. 259.

solis radiis colliquescit, adeoque deletur. 536. hoi v. Profecto dulce est. v) enim h. l. intendendi aut asseverandi vim habet. vòs pangòs rainus sies, vitam quanta quanta est extendere i. e. degere, agere. Sagraliaus il wies, bona spe fiduciam ac robur addente. paraïs—sippesovas, ita ut animum serena hilaritate demulceam, ut Germani: die heitere Fröhlichkeit. Hunc igitur locum communem, quo dulce dicitur, semper hilarem esse, et bonæ spei plenum, Chorus non vult sibi ex animo et memoria effluere, ideoque semper deos revereri, nec unquam vel factis vel verbis offendere cupit.

540, 541. Pelora diauralquirer. Inhorresco autem cum te video infinitis erumnis afflictum.

542. sqq. Zñva—Περμαθεῦ. Jovem enim non reveritus, tuæ potius quam illus vokuntati obsecutus, nimis homines sokuisti. Dip γτώμη, ut v. 527. kaj γνώμα. σίδη h. l. ad studium et benevolentiam refertur. Maxime autem de officiis, quæ hominibus jam tribuerat, intelligendum, præsenti pro præterito posito; nam nunc quidem habere tantum iis benevolentiam, non præstare poterat. cf. v. 82.

545. Äzaes Xáess, gratia ingrata, eine undankbare Gefülligheit. Hunc verborum lusum in deliciis habuit Æschylus. Sic åwāsapss wāsapss v. 918. Äzaus vāss Pers. 677. (cf. Cl. Valckenaer Not. ad Eurip. Phæniss. v. 1745.) Dupliciter autem dicitur Xáess Äzaess: hic enim est beneficium, pro quo aliquis damnum reportat; at Choëph. v. 40. est munus, quod ei, cui fertur, parum gratum est. opei i. q. siwi, age, dic. Nugatur Pauwius, cum aliud esse contendit.

546. sint, we as all Dic, ubl hic est presidium? Sage, we ist hier irgend ein Boystand? Altera scriptura lini wee, nis alan altera scriptura concliticum est, ita Germanice vertenda: Sage doch, welchen Beystand,

Τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέςχθης
'Ολιγοδεανίαν ἄκικυν,
'Ισόνειεον, ἄ τὸ φωτῶν
'Αλαὸν * * * *

Γένος ἐμπεποδισμένον;
Οὔποτε τὰν Διὸς ἀξμονίαν
Θνατῶν ϖαρεξίασι βουλαί.
*Εμαθον τάδε, σὰς ϖροσιδοῦσ' ἀντις. β΄.
'Ολοὰς τύχας, Πεομηθεῦ.
555
Τὸ διαμφίδιον δ' ἐμοὶ μέλος ϖροσέπτα

548. ilyo-547. τίς έφαμερίων] τίς δ' έφαμερίων Rob. έφαμέρων Mosqu. 2. dentiar] Sic Brunck e cod. Reg. ἐλιγοδρανίην Ald. Rob. etc. ἐλιγοδρανούναν inter varr. lectt. commemorat Turn. 549. τ] αίς Ald. Pro ἄκκυν ἰσόνιμου în ead. ed. absurda corruptela azi znvisoriiger. 550. Hunc versum cum antecedente, ut antistrophicis responderet, ita constituit Heathius: ไรจ์หนอง จึ จึง putabat vocem quadrisyllabam; alter autem basis anapæstica. Rectius autem Brunckius quem secuti sumus; cujus ex ratione, v. 549. 1601160 के कि किया करें dimeter trochaicus; alter monometer anapæsticus esse deberet, ex quo vero excidit pars dimidia, h. e. vocabulum trisyllabum; integro tamen sensu, in qua Brunckius haud falsam omissionis causam quærit-551. iurirodieuiser ;] Înterrogationis notam recte posuit Brunck. 552. vàs] vàs Rob. 553. 9m-554. weoridene | alii teste Steph. weordene, sensa ซลัง] มิทศลัง Ald. Rob. parum apto.

welche Hülfe können dir die Sterblichen

547. οὐδ ἰδίρχ 9ης, und bemerkst du nicht —— ? ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν, imbellem ignaviam. ἄκικυς ἀσθενής, ἀδύνατος, Hesych.

549. Joérseer somnio similem, metaphora sæpius a Græcis ad exprimendam inbecillitatem adhibita. Sic Pindarus, Pyth. viii. 135. σειᾶς δνας ἄν-βρωσοι. Et Aristophanes a Morello Iaudatus; Av. 688.

'Ολιγοδρανίες, πλάσματα πηλού, σκιοείδεα φυλ' ἀμένηνα,

'Απτήνες έφημέριοι, ταλαοί βροτοί είπελόπεροι

Eπάμερο: σί δί σες; σί δ εΰσες; 550. Vox trisyllaba, quæ post ἀλλὰν excidit, verbum intransitivum fuisse videtur, quod cum participio ἐμπεποδιεμένευ periphrasin faceret.

552, 553. ἐπδι-βυλαί. Nunquam Jovis decreta antevertum hominum consilia. παιξίως Garb. prætereumt, minus bene. Διὸς ἀρμονίαν. "i. e. δρου, ἀρμόν, et hinc Θίλημα; ut exponit Schol. Infra, v. 624. βούλιυμα δίστ. Alias simpliciter notat συμφωνίαν, unde de eodem Jove, Aristid. tom. i. p. 9. σὺν άρμονία καὶ ωρονός πάντα ποιτί. Vid. et Pollux, lib. vi. c. 33." Abresch.

554, 555. "µaSor—Перип91". Hoc (novo scil. exemplo) didici perniciosam tuam fortunam adspiciens.

556. sqq. vò διαμφίδιον -પેલક મેક્સ રસ્તા છે-Stanl. vertit: Sed ad me advolavit cantio discrepans ab illa, quam circa lavacre et lectum tuum canebam. Nec vero vulgata lectio aliam interpretationem admittit. At enim incommodis quibusdam laborat, quæ levem textuimendam insidere arguunt. Nam si weesiare advolavit, hic idem est ac ad aures accidit, ut supra v. 115, quomodo de cantilena, quam ipsi nunc jam canebant, dicerent ipol weoriara? deinde vocabulum weorista duplici sensu poneretur, si rids ad lugubre carmen, quod ipsæ jam canebant, issire vero ad hymenæum olim cantatum referretur. Illum enim nunc audire, hune vero tantum recordari licebat;

Τόδ', ἐκεῖνό Θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτςὰ
Καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν
Ἰότατι γάμων,
"Ότε τὰν ὑμοπάτριον
"Εδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν
Πιθων δάμαςτα κοινόλεκτςον.

560

5.57. τω, Ικιῖνό S'] τω Ικιῖνω τι Ald. τω Ικιῖνω γι Rob. τω Ικιῖνω τ' Turn. τω Ικιῖν Viteb. ὅτ' ἀμφὶ] ὅ, τ' ἀμφὶ Ald. ὅ γ' ἀμφὶ conj. Pauw. ὅτ' ἀμφὶ Viteb. λουτρὰ] λοιτρὰ Ald. Turn. λουτρὰ, quod metro aptius est, legitur in codd. Reg. Viteb. 558. καὶ λίχος | τι καὶ λίχος Vict. ὑμιναίων] ὑμιναίων Αld. 559. ἴστατι] Sic Regg. Viteb. ἴστατι Ald. 561. ἄγαγις] Ita Regg. Viteb. Ατ ἄγαγις Ald. Turn. Ceterum v. 560, 561. transpositos Ald. Rob. Turn. ordini suo restituit Victor.

quo fit ut weesseru, ad præsens carmen relatum, significet, ad aures accidit, quatenus vero ad hymenæum olim cantatum pertinet, vertendum sit: in memoriam recurrit. Quæ cum ita sint, equidem vel sic legendum esse arbitror:

Τὸ διαμφίδιος δ' ἱμοὶ μίλος περούστας Τόδ ἰπίν', δ' ποτ' ἀμφὶ λουτρὰ ctc. hoc sensu: Discrepans vero carmen mihi in mentem venit, illud nimirum, quod olim circa lavacra et lectum tuum canebam, cui quidem emendationi favere videtur unus e Scholiastis, qui τόδε ἰπίνο ἀσυνδίτως positum esse notavit, νου αbulum περούστα vero veriti: ἐπίλος πασὰ νοῦν, vel paullo aliter sic:

Τὸ διαμφίδιος δ' ἱμοὶ μίλος περούστα

Tode, zer' a wor' aupi hourea etc. zen pro zena posito et cum leured constructo; h. e. discrepans vero mihi carmen illud in memoriam venit, quod olim circa ista lavacra et lectum tuum canebam: quæ tamen emendandi ratio priore, ut opinor, difficilior et langui-dior esset. Itaque donec aliquis meliora docuerit, priorem teneo, ut +ilis insire codem modo quo reur' insire ad hymenæum referatur. Atque sic benc coherent "masor, et meorinea di. Διαμφίδιον μέλος, άλλοῖον, διαπαντός πεχωρισμένον άμφις γὰς χωρίς. Αισχύ-λος Περμηθιί δισμώτη. Hesych. Nempe ut apud Latinos discrepans idem est, quod aliter sonans, sic h. l. διαμφί-Les μίλος, hymenæus nimirum olim cantatus, opponitur tristi querela,

quam nunc in mala Promethei fortuna proferebant, ab eaque plane diversus ac discrepans esse dicitur. Quod reliquum est, hos versiculos, eniendationis nostræ ratione habita sic Teutonice verterimus: Niemals können Jupiters Fügung der Sterblichen Anschlüge vereiteln. Dis erfahr ich, 6 Prometheus, indem ich dein unglückliches Schicksal betrachte. Und hier schwebt meiner Seele jenes Lied vor, wie so anders dus klung, jenes Lied, das ich ehemals bey deiner Hochweitfeyer sang etc.

557. λουτελ, luvacra, (nam ante nuptias sponsum pariter ac sponsum solenni ritu corpus lavisse tralatitium est) καὶ λόχος κὸν, ct lectum nuptialem tuum. Omnino his verbis apparatus nuptialis designatur.

559. Ιότης γάμων, consilium nuptiarum, optionem electæ conjugis notat, ut nostri dicunt: die glücklich getroffne Wahl. Dativus autem, non, ut Stanleius opinabatur, qui vertit lubentia nuptiali, ab omissa præpositione iv, sed potius a verbo ὑμιναίουν regitur.

560. τὰν ὁμοπάτριον, sororem scil. nostram; nam Hesione Oceani filia esse perhibetur. Morellus citavit Schol. ad Lycophr. 132. qui Promethei uxorem dicit esse Celæno Atlantis filiam.—Ultima autem verba sic construenda: ὅτε τὰν ὁμοπάτριον Ἡσιόνεν, τὸνας πιβών, ἄγαγις δάμαρτα ποινόλιπτου, quo tempore sororem Hesionen, postquam donis sponsalibus ci persuaseras, ut tibi nuberet, uxorem ducebas tori sociam.

Φοδούμαι τον μυριωπον είσος ώσα βούταν. Ο δε σορεύεται δόλιον όμμ' έχων, *Ον οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεὖθει. 'Αλλ' έμε ταν τάλαιναν έξ ένέρων σερών Κύναγετεί, πλανά τε νήςιν 'Ανὰ τὰν σαραλίαν ψάμμον: Υπό δε χηρόπλαςος όττο δεῖ Δόναξ άχέτας ὑπνοδόταν νόμον. 'Ιω ὶω, σοῖ σοῖ, σοῦ σοῦ σοῦ.

575

μαι commate distinguit Garb. 574. άλλ' ίμι] άλλά με Ald. 575. πυναγετεί] πυνηγετεί Ald. Rob. Turn. Vict. 579. 🐗 371. Post polovieu commate distinguit Garb. Rob. Turn. கும் கும்] குச்சுவ குச்சுவ al. teste Steph. குசுவ் சுசுவ் Ar. quater கும் Ox.

571. φοβουμαι-βούταν. Nota est fabula, Argum a Junone custodem Ioi in vaccam mutatæ additum, postea vero a Mercurio qui eum fistulæ cantu in soporem dederat, occisum esse. Sed ex hac fabula en tantum Æschylus delibavit, quæ consilio suo responderent, nec a dramatis natura et indole nimium abessent. τον μυριωπον βούταν referri quidem potest ad multos illos oculos a recentioribus poëtis Argo tributos. Etenim secundum Ovidium:

Centum luminibus cinctum caput

Argus habebat, Inde suis vicibus capiebant bina

quietem,

Cetera servabant atque in statione manebant.

At h. l. tropice μυριωπός significare ·tantum potest circumspectum, vigilantem, omnia observantem, sicut alibi ο πάιν δρών appellatur, Suppl. 310.
Qui μυριωπόν proprie interpretatus fuerit, is forte, quod sequitur, δόλιον μμα ad istos oculos, qui, duobus reliquis somno clausis, pervigiles manebant, traxerit. Nobis vero simplicius esse videtur δόλιον όμμα pro δόλια όμpara dictum, in eoque sine argutiis nihil aliud quam calliditatis in observando notam quærendam putare. Cum autem Io ait, δ δὶ ποριύτται δόλιον διμμ' آپس، de viso suo, prout ei per insaniam occurrebat, loquitur.
573. 3. - ziú3s. cum admiratione

quadam pronuntiatum. Miratur enim Io, quid sit, quod Argus, quamvis occisus, tamen quasi adhuc viveret, ob-

ambulet.

574-576. άλλ' εμί-ψάμμες. Sed me miseram ab inferis prodeambulans exagitat, et secundum littoris maritimi arenas vagis erroribus jejunam exercet. vnew ut ne ad cibum quidem capiendum otium sit. avà v. v. váppor hæc imago solitudinis miseram Lûs

conditionem exaggerat.

577, 578. ὑπὸ δὶ—νόμον, cera vere compacta sonora fistula submurmurat carmen soporiferum. Nempe ut Argus pastorum ritu, Inachi filiam dum vivebat agens, fistula canebat, sic Io furore acta etiamnum ejus cantum audire videbatur. บัตรงอออาสุร รอ์นอา vel ornandæ tantum imaginis causa adjectum est, vel, quod melius placet, ad miserationem commovendam. enim Io molesto lassitudinis sensu premebatur, tum hoc accedebat ad ejus miseriam, quod fistulæ cantus somnum invitaret, quo tamen ob perpetuam Argi fugam frui non licebat.

บัสด์—ดัสสงให้ per tmesin pro อัสดา-สงให้. Præpositio tamen บัสด์, ut sæpe, in compositis fieri solet, hic plane otiosa est. Κηρόπλατος δόναξ est σύριγξ seu fistula disparibus, ut ait Ovidius, Metamorph. i. 712. calamis campagine

ceræ inter se junctis.

579. Inde ab hoc versu dispelluntur Iûs phantasiæ; jamque se colligit ex furore et ad se redit. Obiter Æschyli in fabularum tractatione prudentiam novo exemplo declarare liceat. Cum in tragcedia, quæ inscribitur Iziridis, Chorus Danaidum Iûs fabulam narratione persequitur, virginem in vaccam a Jove mutatam fuisce,

Ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι ωλάναι; το Τί ωστέ μ', δ' Κρόνιε ωαῖ, τί ωστε, Ταῖσδ', ἐνέζευξας εὐφῶν ἀμας-τοῦσαν, ἐν ωημοναῖσιν, ἐ ἔ, Οἰςρηλάτφ δὲ δείματι Δειλαίαν ωαράκοπον ὧδε τείσεις; 585 Πυρὶ Φλέξον, ἡ χθονὶ κάλωψον, 'Η ωοντίοισι δάκεσι δὸς βορὰν, Μηδ' ἐμοὶ Φθονήσης εὐγμάτων, ἄναξ. ''Αδην με ωολύπλαγκτοι ωλάναι Γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπη 590 Πημονὰς ἀλύξω.

Κο. Τάς βουκέρω ωρόσφθεγμα καρθένου κλύεις;

580. whávas] whávas omnes edd. ante Brunckium, qui e codd. Regg. whávas in textum recepit, soni, ut ait, suavitate adductus. Eum, accedentibus etiam codd. Guelf. Mosq. 1. secuti sumus. Ceterum ipse V. D. Moerin laudavit, qui whávas Tragicis præcipue usitatum et Atticum esse pronuntiat. 581. τί wers — τί wers] τίς αντα—τί wers] κατα τί wers Victor. 582. εδρὸτ] λρον Ald. Sæpe in Aldina vitiose pro εν scriptum α. Post λμαρτυδεκε commate interpungit Steph. 587. αντίως: δάκωτ] Sic Brunck e codd. Regg. ut sit iamb. trim. brachyc. Vulg. wertius: δάκωτ] Sic Brunck e codd. Regg. ut sit iamb. trim. brachyc. Vulg. wertius: 588. εδργμάτωτ] ἀγμάτωτ] ἀγμάτωτ ἀντα τι καλδπλαγματα] καλόπλανα Ald. Turn. ναλδπλαγματα] μεαλόπλανα Ald. Turn. 590. γεγνμασματας] γεγμαμάτεν mendose Ald. 592. τᾶς

eique Jovem in taurum conversum appropinquasse; tum Argo ejus custode a Mercurio interfecto Junonem miseres buculss castrum s. sailum boves exagitantem bestiolam immisisse narrat. His autem fabularum portentis in hac tragoedia, ubi non narrabatur res, sed in scena agebatur, consulto abstinuit.

580. enlierayness whárs, longinqui errores.

581. sqq. Constructio verborum hase ast. of wort, of Kehne was, of wort has then the thing of wort has the things, quo tandem in delicto me deprehensam his calamitatibus coërces? Infates, ut supra, v. 108. ôwifenyass

584. sirentary dipart, timore es inamia orto; larva enim et intemperim virginem agitabant. Hanc insaniam, simulac se ex furore recepit, sichiliter queritur, sicut Ajacem Sophocleum, postquam ad se rediit, corum pomitte, qua furore percitus perpetraverat. Nihil igitur opus est, h. l. de vere cestro s. asilo cogitare. waędnowe, amentem; nempe se non ignorat per intervalla furore corripi.

586. Incredibiliter angit animum spectatoris, cum, ut se Jupiter igne potius comburat aut terra abscondat, aut in mare projiciat, optat; quam serumnosam enim ac deplorabilem ejus vitam esse oportet, cui nullus mortis gradus adeo terribilis est, quin tali vita optabilior esse videatur?

590. 292 yayananarı, esercueruni.
sil iza madii, im musside didia,
nec habeo unde discam, quo pacto tandem
has arumnus evitem. His yerbis commodum sibi transitum parat ad colloquii cum Prometheo instituendi argumentum.

592. vãs — alvus; Audin' virginis cornigere vocem? werefloyus vel (ut Sophocl. Philoct. 238.) allequiam significat, tumque ad v. 565—567. respicitus, vel simpliciter sermonem, vocem, vi praspositionis neglecta.

Πρ. Πώς δ' οὐ κλύω τῆς οἰςροδινήτου κόρης Τῆς 'Ιναγείης; ή Διὸς Βάλπει κέαρ "Ερωτι, και νύν τους υπερμήκεις δεόμους Ήρα συγητός πρός βίαν γυμνάζεται. Ίω. Πάθεν έμοῦ σὰ ωατρὸς δνομ' ἀπύεις; Είπ' ἐμοὶ τῷ μογερῷ, τίς τον, Τίς άξα μ', δ τάλας, τὰν ταλαίπωςον 'Ωδ' ἐτήτυμα σεροσθροεῖς,

> Θεόσσυτόν τε νόσον ωνόμασας, ^A μαραίνει με χρίουσα

609

595

βουπίου πλύτις] κλύτις προσφθίγμαση τὰς βουπίου παρθύνο Ald. πλύτις φθίγμας τᾶς β. παρθίνου Rob, πλύτις προσφθίγμασα τᾶς β. παρθίνου Turn. κλύτις προσφθίγμασος τ. β. π. in opd. quodam reperit Turn. κλύτις πρώφθίγμα τᾶς βουπίρω παρθίνου ed. Victor. etc. κλύτις φθίγμασα τᾶσδι β. π. cod. Ar. φθίγμασα etiam Viteb. κλύτις πρώφθιγμα β. τᾶς παρθίνου conj. Stanl. Arpaldus autem emendabat: τᾶς παρθίνου πρώτες βουπίρω πλύτις; Morellus imbiocum accompanion its confirmation of the production of the standard produ cum senarium ita etiam effici notat: 🛪 καίνματα πλύμε βουπίρω τῶς κακθίνω; Quod cum Brunckio edidimus, Heathio debetur; is enim et Morellus rects Pauwii rationem aspernantur, qui hunc versum ad monostrophica Ius pertinere censebat, ideoque non iambicum senarium, sed antispastic trim acatal. γχημάτισος esse volebat, lectionem Victorianam amplexus. Bene autem monuit Morellus, hac Chori interrogatione novam personam in scenam introduci, qua in re poëtas fere semper iambicos usurpasse, coll. Soph. Phil. 1246. Œd. C. 576. 1313. Eurip. Hec. 215. Or. 1315. Alc. 1016. 596. รบาทราธิ รบาทราธิร minus apie Viteb. γυμιάζεται] βιάζεται Ar. errore librarii, cujus animo antecedens βίαν obversabatur. 600. έτυμα] ἐτύτυμα Ar. quod præfert Heath. 601. 9.ών.

overer et] Sic Ald. et Brunck e codd. Regg.; vulg. Sieverer &, Turn. etc. In

593. elseediness, furore quasi vertigine circumacta.

Viteb, vero legitur 71.

594. - ή Διὸς θάλπει κίας ἔρωτι, cujus more Jupiter incaluit.

595, 596. καὶ νῦν—γυμνάζιται. Et pue nunc Junoni exosa longinquis cursibus violenter exercetur. cf. v. 590.

597. wédir-awing. Unde tibi hæc notitla venit, ut patris nomen pronunties?

598. sqq. sin' inoi-weor Seous, dic mihi ærumnesæ, quis sis, aut qui fiat ut tu miser miseram me tam veris verbis allequaris. Repetitio pronominis ris, in vis de, vis des, admirationem significat ; q. d. quis sis, quis sis inquam, qui etc. In his autem versibus collocatio verborum μογερή, τάλας, τὰν ταλκί-τωρον ad misericordiam commovendam perquam apposita. Sperat enim Io, quia ipsum Prometheum ærumna duborantem videt, eum ad levandas aliorum miserias, si quo modo possit,

promtum ac paratum fore.
601. Sióssujós es vóses arómasas. Hac ad v. 593. respiciunt, ubi Prometheus Inachi filiam en elseedingen zoen appellaverat. Qui sieen igitur in hae tragcedia proprie de asilo accipiunt, Diéroures sécos intelligent, mahum a deo immissum, h. e. vel ipsum asilum, vel saltem Iús fugam et errorem ex asili se agitantis horrore oriundum. Nos vero, pro iis quæ jam antea disputavi-mus, nihil aliud significari putamus, quam furorem divinitus immissum, quem proprio nomine morbum appellare hcebat.

602. sqq. & magaine Samera. Tota hec allegoria, in qua præclare servatus est translationis tenor, a similitudine equi stimulis ad cursus celeritatem excitati ducta est. Furori igitur tribuuntur zireça paradia, h. e. stimuli ad cursum excitantes, quibus ille mise-

Κέντροισι φοιταλέοισιν, 2 %.

603. parakiasii] perakiasii mendose Ald.

ram lo xelsiva palenius, pungens emacerat, conficit, fatigat, adeo ut illa hac venerit λαθρόσουνος σειεγημάτων νόγισιν αίκίαις, concileate saltibus molestis perniciosis, famem ferentibus; lavinovosos μάδενι δαμμίσα, savis iratas Junonis consiliis perdomita.

603. είντζοισι φωταλίωση. De hac metaphora primum Stanleium audiamus. "Moschus Idyll. ii. de eadem:

Φωταλία δι πόδισσιν ιφ' άλμυςα βαίνε πίλιυθα.

Hesych. Dorahles, wagazones, pariá-Ins. Nempe 4 me vou porte, quod inter alia furere significat. Idem pore, Ba-Sign, mainerar unde etiam poires furor est, ut veteres Grammatici notarunt, Eustath. ad Iliad. 1. de To in Sourceδώς δρμάν και μαίνεσθαι, φοιτάν ελέχθη, Βθεν και φοίτος ή μανία, δηλούσιν οί σα-Aussi. மக்கு igitur veteribus Gracis furere, et pares furer, unde in Sept. Theb. v. 667. pro eu rupe person legit cod. Arund. sir poire et expositione interlineari mariar reddit. Quidni igitur peralies furialis, et zirres Paralia stimuli furorem excitantes, furibundam efficientes? Sed et ex hujus significationis vera origine est, quod rei præsenti illustrandæ addi possit. Ideo enim furnism furibundi dicti, quod, qui tales sunt, huc atque illuc frequenter ire, redire, et cum impetu soleant, quod est purfir. Homerus Diad. s'. de Marte:

"Αρης δ' ir Βαλάμησι πιλώριον έγχος Ινώμα

Φοιτῷ δ΄ ἄλλοτι μὶν **ω**ρόσῶ [«]Επτορος, ἄλλοτ' ὄπισῶι.

Uhi notat Eustathius, Homero et Hesiodo que que idem esse quod ique, et cum furorem simul cum impetu denoget, Marti esse ainsievaren, qui adversus Grascos adeo furibunde et cum impetu ferebatur. Planius adhuc id, quod volumus, expressit Sophocles de Ajace:

"Eyà di จุดสติวส์ สิ่วอีกุส และเล่กเราจักลร

quibus verbis hominem depingit furiali more grassantem, et huc atque illuç ovium gregem persequentem, qualle le hac. Eleves igitur persalis aunt stimuli dementantes et furgren injectentes, adoo-

que furentium more buc atque illuc frare, procedere, regredi, grassari cogentes; ita Lycophron ourada dixit v. 615." Hactenus Stanleius, qui, si géneratim de sensu, qui vocabulo parakies subjici possit, quaratur, docte disseruit; si vero de vera vi hujus metaphora, quant quidem hoc loco habeat, agitur, ab ea prorsus aberrasse videtur. Etenim si Siécevres vices jam furorem loi immissum significat, inepte, utique dicatur furor stimulos addere in furorem conficientes. Si vero sieres peralis interpreteris stimules ad cursum incitantes, non solum singulæ translationes sibi constant, sed etiam ipsa res hac imagine involuta apte ac dilucide declaratur. Ex furore enim vagi Iûs errores et cursus oriebantur. Φοιταλίος vero prima significatione est errabundus, vagabundus, secunda de-mum translate dicitur pro furiosus. Notandum vero est, multis adjectivis, que alias intransitive ponuntur, Æschylum transitivam vim tribuere; ut enim hic formalies, quod proprie significat errabundus, h. l. est in errores conjiciens, ad cursum concitans, sic paulo post meis, alias jejumus, ponitur, pro famens s. inediam afferens. Ct. Agamenn. v..2011. snigrapásus ainíai sic dicuntur, ut supra vincula diana rédera Aspan. De significatione vocabuli ainia, qua plagam aut verberatio-nem notat, plane hie non cogitandum. Incommode igitur vertit Stanleius: famelicis flagris saltuum.~ Tuiernuaruv einies nihil aliud sunt, quam engráματα αἰμίζοντα, saltus corpori nocentes, s. corpus anhelitu et fatigatione erucian-tes. régides autem jejune i. e. q. famem ferentes, que non patiuntur vel ad cibum capiendum aliquem conquiescere. Nam in hoc quoque vocabulo similitudo latet equi a crudeli sessore usque ad internecionem sic fatigati, ut ne ad pabulum quidem capiendum statio concedatur. (Propius ad sensus h. l. veritatem accessit Garbitius, qui sic circumscripsit : " stimulis impetuosis, qui me perpetuo ad cursum incitant, ex quo ego accurri haleissures, vehementer concitata, ad saltus, propter

Σκιρτημάτων δε νής ισιν Αλκίαις λαβρόσσυτος ήλθον, Έπικότοισι μήδεσι δαμείσα. Δυσδαιμόνων δε τίνες, οὶ, Έ ε, οὶ ἐγῶ, μογοῦσιν; ᾿Αλλ' ἐμοὶ τορῶς τέκμηρον, Ὁ τι μ' ἐπαμμένει ωαθεῖν, Τί με χεὴ, τί Φάρμακον νόσου. Δεῖξον, είπερ οἰσθα θρόει, Φράζε τῷ δυσπλάνω ωαρθένω.

Πς. Λέξω τορώς σοι ωᾶν, ὅ τι χεήζεις μαθεῖν,
Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ, ἀλλ ἀπλῷ λόγω, 615
"Ωσπερ δίκαιον ωεὸς Φίλους οἶγειν ςόμα.
Πυρὸς βροτοῖς δοτῆς ὁςᾳς Προμηθέα.

604. τήσωση] Schol. a'. in quibusdam libris scriptum suisse τήσωσεν resert, idque a particula privativa τη et σασις derivat.

607, 608. δυσδαμμότων δι τίτης—μογούστη Αld. δυσδαμμότων δι σίτης—μογούστη για δυσδαμμότων δι σίτης στης, οί 11 οί την μογούστη Turn. Victorius primum recte hanc μπον interrogative extulit τίτης—μογούστη, cui Schol. a'. preivit. At Schol. β'. cum Aldma consentit.

611. σί μα χρή Sic Rob. σί μπλ, χρή Ald. Turn. σί μπλ χρή Victor.

613. φράζε σί φράζε στο Rob. quad fortasse ortum e φράζε στο Rob. quad

ictus et punctiones adimentes mihi spatium sedandæ famis;" ubi tamen in posterioribus verbis a vera constructione aberravit.)

Quod reliquum est, per totam hanc I as orationem structura verborum pertarbatior et præfractior callide prodit miseræ virginis animum furoris æstu, qui vixdum resederat, incensum atque inflammatum.

607, 608. Surdaupinur—payröser. De solo Prometheo loquitur, plurali numero singularis locum obtinente. Id nostra etiam lingua imitetur: Wer sind die Ungjüellichen, die sich mit mir, 6 weh, in gleicher Drangsal befinden?

609. sqq. At the clare mini denunties velim, que me porro mala maneant, quid me fucere oporteat, ecquod morbi remedium sit; doce, si quidem noris, loquere, (in Guelferb. Seiu a secunda mana adjectum, et post oedic additum es,) die illud virgini miseris erroribus obnoxie.

reçus rinunçor. Ut Pars. 477. on-

μῶναι τορῶς. τ΄ με χρλ, bene monuerunt Heathius et Brunckius subintelligendum esse δρῶν s. wouñv. Suppressi hujus verbi aliud exemplum Brunckius citavit ex Eurip. Troad. v. 734.

605

— σούσων οδνικ' οὐ μάχης λοβν Οὐδ' αἰσχορν, οὐδίν, οὐδ' ἐπίφθωόν σε

Post differ apte a poëta additum tirte disconsiste and the month of the prometheum, adeoque, nisi hanc dubitandi formulam subjunxisset, eam a primo quoque obvio futuri temporis exitum sciscitari mirum videri debuisset.

614. Prometheus Ioi omnia quascire cupiat ingenue se expositurum politectur. ein juralian einiquaer, non involvens obscuris difficilibusque sermonibus, qualia nimirum oracula fere esse solebant.

616. ayur ripa. Etsi similis est phrasis hebraicæ locutioni, tamen hebraismus non est dicendus.

617. wuęds βροτοϊς doriię degis. "Verbulia cundom regunt casum, quem

625

'Ιώ. 'Ω κοινὸν οἰφέλημα Ανητοῖσιν Φανεὶς Τλημον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην σάσχεις τάδε;

Πρ. 'Αρμοϊ σέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς βρηνῶν σόνους.

'Ιώ. Οὖκουν σοόροις αν τήνδε δωρεαν έμοί;

Πρ. Λέγ ήντιν αίτη ωαν γαρ αν ωύθοιό μου.

'Ιώ. Σήμηνον ός ις εν Φάραγγί σ' ώχμασε.

Πρ. Βούλευμα μέν το δίον, Ήφαίςου δε χείρ.

'Ιώ. Ποινάς δὶ σοίων άμπλακημάτων τίνεις;

Πρ. Τοσοῦτον άρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.

'Ιώ. Και ωςός γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς ωλάνης Δεῖξον τίς ἔς αι τῆ ταλαιπώρω χεόνος.

Πρ. Το μη μαθείν σοι κρείσσον ή μαθείν τάδε.

verba transitiva, unde derivantur. Demosth. Philipp. 1. 'Aλλ' οἱ μὶν ἰχθροὶ κασαγελώσεν, οἱ δὶ σύμμαχοι σείνασεν τῷ δἰει σὰς σοιώσους ἀποσόλους, ubi quidam legunt τῶν σοιώσους ἀποσόλους, vid. Sept. Theb. v. 295. et Obs. Misc. Crit. vol. viii. t. 3. p. 345." Giac.

wel. viii. t. 3. p. 345." Giac.

618. Ž zavėr—panis, ė tu, qui communis salus mortalibus apparuisti. Blandum est alloquium, et Prometheo recreando idoneum; audit enim beneficiorum suorum famam inter homines percrebuisse.

ื่ 620. &eุณเ—ซต่างษ. Vizdum desii ⊛านmnas meas lamentari.

631. જોઈ: Magair non ad ultima Promethei verba, sed ad ea pertinet, quae mox dictura est. In ejusmodi enim orationis nexu, Me, Ale, cole inservit aposiopesi, et ut celerius alternet dhalogus, efficit. Germanice igitur non vertendum: Wolltest du mir nicht auch diese Gefälligkeit erzeigen? sed potius; Ich darfs also wol nicht wagen, dich um eine Gefälligkeit zu bitten —.

626. receives — pines. Here verba affirmative enuntiata incommodum sensum prebent, nec satis cum sequentibus coherentem. Cur enim diceret: Tantum duntazat tibi emarrare possess. Nondum enim sciebat, an plura Io scire quarreret? Interrogationis autem signo adjecto omnia intere apta et nexa sunt: Tantumne igiturest, quod enarrase tibi suffecerit? aut si emendationem, que nobis in mentem venit, sequaris, (quam in V. L. indicavimus) Tantumne tibi sufficit me sunc quidem tibi enarrare?

627. nal areis ys reverse] ye h. l. negationem antecedentis quastionis includit; q. d. minime, sed insuper atq.

'Ιώ. Μή τοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω ωαθείν. 638 Πρ. 'Αλλ' οὐ μεγαίρω τοῦθέ σοι δωρήματος. 'Ιώ. Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ ωᾶν ; Πρ. Φθόνος μὲν οὐθείς· σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι Φρένας. 'Ιώ. Μή μου ωροκήδου μᾶσσον ἡ ως ἐμοὶ γλυκύ. Πρ. 'Επεὶ ωροθυμῆ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δή. 635 Χο. Μήπω γε· μοῖραν δ' ἡδονῆς κάμοὶ ωόρε. Τὴν τῆσδε ωρῶτον ἰςορήσωμεν νόσον,

Την τησδε πρώτον Ιςοςήσωμεν νόσον, Αυτης λεγούσης τὰς πολυφθόςους τύχας Τὰ λοιπὰ δ΄ ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάςα.

Πρ. Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν, Αλλως τε ωάντως καὶ κασιγνήταις ωατρός.

640

630. μή τω] μή τι cod. Ox. Reg. A. μήτω Reg. B. it. Schol. ad Eurip. Hec. 570. qui Æschylo non nominato h. v. sic citat : มณ์ สีมิโดร ผูต์ขอ และ มัยน์ปุทธ ของขา វីភាទ μίλλω πάθιν. Stanleius ad h. l. recte ridet Phrynichum in Eclogis, qui barbaram constructionem esse του μίλλων cum aoristo pronuntiat. Addit etiam Thomam Magistrum observasse μίλλω cum Aoristo etiam conjungi posse, sed non sine particula α, quæ faciat ut præteritum pro futuro sumatur. Quod autem subjungit Thomas Mag. si καὶ Λίσχύλος iv Προμηθεί διὰ τὸ μέτρον ἀναγκάσθείς ίπὶ παραχημένου Επαξ είπε λέγων μά τι με πρύψης τοῦθ ὅπερ μέλλω παθείν πουμένου ἔξωθεν τοῦ ἄν, id sic intelligit Stanleius, poëtam necessitate metri ductum #r omisisse; in quo errasse putat Thomam, cum metri ratio constiterit si ້າ ທ້າ pro ເຈົ້າເຂ legas. At illa metri necessitas, de qua loquitur Thomas Mag. non ad particulæ ລ້າ omissionem, séd ad verbum ຈະລົດກາ pertinere videtur; Grammaticus nempe opinatur Æschylum scripsisse ຈະລົດກາ pro ຈະລັດກາ metri causa, quia si waexun scripsisset, in ultima senarii regione spondeum admisisset; 631. on excidit Ald. Pro quod ut effugeret, eum sassis scribere maluisse. ระหัง ระเ Viteb. ระหัง, quod et Schol. in codice suo legit. Oxoniensi plane absunt. Sane, si abessent, ad sensum nihil desideraretur. Et fortasse alio modo interpolationem, que hic alicubi latere videtur, tollere liceat. Quid si sic Æschylum scripsisse dicamus?

Πο. το μη μαθείν σει πρείσσον η μαθείν τάδε. 'Τω, μή τοι μέγαιρε τούδε μοι δαρήματος. Πο. Φθόνος μὸν οὐδείς' σὰς δ' όποῦ θράζαι Φρίνας.

Ita saltem brevius et elegantius alternaret dialogus, cujus, ut nunc est, μαπρολογία non placet. 633. δ' ὀννῶ Joκῶ Ald. 634. π' ὡς J. ձς Ald. Rob. Turn.
προκάδου, μᾶσσου ὡς ἰμοὶ γλυκὸ Victor. π' ὡς Turnebo in cod. repertum probarunt Heath. et Brunck. Morellus existimat π subintelligi posse. Scholiastes omisso π sic interpretatur: Ne de me amplius sis sollicitus, mihi enim dulce est, scil. ista audire.

630. μή τοί με αρύψης τοῦΥ. " Sic Eurip. Hec. 570. α αρύττειν διματα χρίων ubi Schol. sub nomine τοῦ άλλων citat hunc Æschyleum." Morell.

633. Pross peisas. Non equidem invideo, sed animum tuum perturbare vereor. in cunctationem et cunctandi causam exprimit.

635. Zzevi di, so hore dann.

636. μήπω γι, ut nondum quidem.

μαῖραν δ ἡδοιῆς κέμωὶ wέρε, sed miki quoque partem voluptatis tribue. Quod h. l. Chorus Promethei narrationem interpellat, et Iâs de causis morbi sui relationem exposcit, non solum ab ejus curiositate alienum non est, sed etiam ad variandum dialogi cursum utile, ne forte eadem persona diutius sermocinante auditoris attentio languesceret.

641. Allas vs-wareis. Presertin

'Δς κἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας
'Ενταύθ', δπη μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
Πρός τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριθήν ἔχει.
'Ἰώ. Ουκ οῖδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιςῆσαί με χρή'
Σαφεῖ δὲ μύθω ϖᾶν, ὅπερ ϖροσχρήζετε,
Πεύσεσθε. καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι

.645

642. ἐνε καβανοιλαϊναι] Recepinus lectionem cod. Witeb. que et metro et sensui consulit. Eam ut opinor, Stanleius quoque divinavit; nam quod in ejus notis dicitur legendum esse ἐνε καβανολυμένοι in netri gratia, id aine dubio vel acriptoris vel typographi aberrationi debetur; cum id nihil ad rem faciat. Aut igitur scripsit, aut scribere voluit: legendum ἐς καβανολωϊναι. Verte: quin etiem deficre et lamêntari esc. ἐνς ἐντολωϊναι Ald. Rob. Vict. Cant. Stanl. ἐνς ἐντολωϊναι in codice reperit Steph. Idem recepit Brunck e codd. Regg. raptim elatum esse είναι ἀναλαϊναι, aut crasi coaluisse ε et æ existimans; atque sic etiam Morello visum in notis de metro et syllabar quantitate. ἐνς ἐντολωϊναι Turn. Morell. ἐνς ἀντολαϊναι vel ἐντολαϊναι conj. Ράιν. ὡς ἐντολαϊναι (per tmesin) Markland. καβανοδύρωσθων] καβανοδύρωσθων Ald. 643. ἔντη ἔντι Vite b. είντι είντι βανοδύρωσθων Viteb. 667. πρώντι εθεί ἐχιν Ald. 645. ἀντοῦνοινθαι ἐντοθων Viteb. 667. πρώντι εθεί ἐντοθων βανοδίρω Sic Ar. Schol. non improbante Steph. Vulgo editum ἐδόρωμαι, quod et in Mosq. 1. legitur, ubi tamen notatur γς. αἰνχύνρων. Genuinam existimo lectionem κίντι ερωμέν, neque Pauwio assentior, qui in sequentibus nihil inesse putat, quod pudorem incutere virgini potnerit. Cur enim eam non puderet faciei deturpatæ, quantvis id ei præter culpam accidisset? præsertim quum virgini simul turpis èjus causa enarranda esset. cf. v. 655.

cum utique patris tul sorores sint. Inachus Ids pater, sicut omnino flumina reliqua, (cf. Hesiod. Theog. v. 336. aqq.) Oceani et Tethyos filius erat.

642—644. den auch sein Schickal zu beweinen und zu beklagen, da wo man den Zuhörern eine Thröne abzugewinnen hoffen darf, ist wol der Mühe werth. Si der drankarn legeris, sensus erlt: adeo ut destere et lamentari infortunia sua, ubi quis lacryms ex auditorum oculis eliciturus sit, opera pretium est. At enim h. l. particula requiritur, qua causam potius, quam consequentiam notet; quod si cum Stanl. de nem notet; quod si cum Stanl. de nem simul satisfiat. Tum vero de nai nihil aliud est quam quim etiom; enim vero quaque.—Iterum in his verbis humanum animum prodit Prometheus.

manum animum prodit Prometheus. 646, 647. σαφιῖ— πεύσεσθε. Eadem sententia variata tamen elocutione occurrit v. 614. sq.

647—649. zaires zai meeriware. Constructio est nominativi, qui a posperiore verbo pendet, in accusativum ab antecedente rectum commutati, q. d. nai voi nai aiexivoquai hipouri hipouri hipouri hipouri nai inspirață pațe preția navere zupăr nai inspirață pațeță pațeță mepriavare: tameții me pudet enarvare (turpem causam), unde mihi misrae hec divinitus immisia tempetaș et forma corruptio acciderii; pudebat nempe castam virginem, stupri sibi a Jove intentati mentionem facere. Sisseveres zupăr i. e. q. Sisseveres tiese v. 602. et firor bene cum tempestate compr. tur, presertim qui eam în tot vagos errores conjecisset. cf. v. 844. diaposetă pațini ad cornua pertinet, quibus dedecorata Io comparebat; nisi forte persona, que faciem tegebat, pluribus etiam partibus bovinam faciem representaverit.

Abresch.

Θεόσσυτον χειμώνα, καὶ διαφθορὰν
Μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία πεοσέπτατο,
'Αεὶ γὰρ ὅψεις ἔννυχοι πολεύμεναι
'Ες παρθενώνας τοὺς ἐμοὺς, πυρηγόςουν
Λείοισι μύθοις το μέγ εὐδαίμων κόςη,
Τί παςθενεύη δαρὸν, ἐξόν σοι γάμου
Τυχεῖν μεγίςου; Ζεὺς γὰρ ἱμέςου βέλει
Πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίςεσθαι Κύπριν 655
Θέλει σύ δ', τ παῖ, μὴ πολακτίσης λέχος
Τὸ Ζηνὸς, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὰν
Λειμώνα, ποίμνας βουςάσεις τε πρὸς πατςὸς,
'Ως ἀν τὸ δῖον ὅμμα λωφήση πόθου.

650. ขึ้งของ Ald. 652. เปิดโคลง Sic cod. Reg. B. Ald. Turn. etc. รเปิดโคลง Rob. 655. รา์จิตภิจารณ MS. Viteb genuina tamen lectione intra lineas explicata per หลาสมาณ์กรณ. Zeunius conjicit ortum esse รา๋จิตภาจาน scholio รว์จายจาง, quo quis illud รา๋จายภาจาน interpretatus sit. 656. ชามิตภาจาน รา๋จามิตภาจาน viteb. 658. รา๋ รา สมา Viteb. Recte Zeunius illud หลา ex interpretatione รา๋ง รา๋ ortum esse arbitratur.

650. ἔψις ἔννυχω, visa nocturna, Traumgestalten. Ψολεύμεναι ionice ut supra εἰσοιχνεῦσιν v. 122.

651. wae Straras. " παρ Strar locus est, in editiore ædium parte, uhi seorsim a viris degebant virgines. Moschus de Europa:

- ὑπωροφίοιστι ἐνὶ ανώσσουσα δόμοισι. Idem Βάλαμος, unde παρθίνος ἐα θαλάμου ἡ μήπω γημαμίνη." Stanleius. 652. λείωσι μύθοις, blandis verbis.

654, 655. Ζεὺς γὰς ἰμίρου βίλει πρὸς σοῦ τίθαλπται. Omnes affectus animi, qui ab externa quadam causa proficiscuntur, eleganter a poëtis Græcis cum vulnere con arantur a κίντεν vel βίλι inflicto. Δε si ejusmodi est animi perturbatio, qua sanguis vehementer incitatur et incalescit, hominem illo telo Sálassosas, si vero ex eo genere est, quo sanguinis motus reprimitur et cohibetur, adeo ut frigoris sensu corpus tangatur, contrario modo hominem illo telo frigefieri dicunt. H. l. quia de amoris telo sermo est, bene ei convenit Sάλπισθαι. Ιμιρος, dulce amoris desiderium, quo primum tepent, mox incalescunt amantes. Quod hic ornatiori metaphora exprimit Æschylus, id simplicius effert Pindarus, Neptunum δαμίντα φείνας

iμίον appellans, Olymp. a. 65. Plura vide in lexico Æachyleo v. βίλος et πίντου.

ξυναίρισθαι κυπρίν. i. q. συνουσιάζειν. Ineptam Scholiastæ sententiam mirari satis nequeo Abreschium probase, qui Κύπριν de persona Veneris cepit, q. d. cupit una Venerem adjuvare se, ut potiatur amore.

656. μὴ ἀσολακτίσης λίχος. Suidas: ἀπιλάκτισιν ὁ ἡγαπημένος, ἀντὶ τοῦ ἀπισκίστησιν. Metaphora ab equo calcibus, quæ sibi nocitura videntur, repellente petita, graviter et ornate repulsam pertinacem et ignominiosam designat.

657. weès Λίρνης βαθὸν λιμώνα, Stanleius attulit locum e Pind. Schol. 64. a. ἡ γὰς Λίρνη κατὰ μέν τινας κείννη, κατὰ δί τινας λοχμώδος χωρίου. Utrumque vero facile conciliari potest. Nimirum in vicinia fontis Lernæi convallis erat, in qua prata erant pascendis pecoribus idonea; his pratis vero colles imminebant. βαθὸν λιμών igitur est pratum in valle depressiore.

659. ἔμμα λωφήση πόθου. Ut Jovis oculus desiderium deponat, h. e. ut ei satisfiat. Oculi enim sunt in amore duces. Inde Hesychio: ἐμμανίας πόθος, διὰ τὸ ἰκ νοῦ ἐρᾶν ἀλίσκουθαι ἔχωνος.

Τοιοϊσδε πάσας εὐφούνας ὀνείρασι
Ευνειχόμην δύς ηνος, ἔς τε δη πατεὶ
ἔΕτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.
Ό δ' ἔς τε Πυβώ, κἀπὶ Δωδώνης πυκνούς
Θεοπερόπους ἴαλλεν, ὡς μάβοι τί χεη
Δεῶντ' ἡ λέγοντα, δαίμοσι περάσσειν φίλα.
Ήκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολος όμους
Χεησμούς, ἀσήμως δυσκείτως τ' εἰρημένους.
Τέλος δ' ἐναερης ἤλθε βάξις Ἰνάχω
Σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη,
ἔΕξω δόμων τε καὶ πάτεας ἀθεῖν ἐμὲ,
ὅτο
ἄΑσετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις δεοις·

661. ἔς τε] Brunckius notat se semper istam vocem aspero spiritu notatam reperisse, tanquam si esset ex ἴως contracta.

662. νυπτίφωτ'] νυπτίφωτ' Rob.

663. κάτι Δωδώτης στυκωὺε] πάτι Δωδώτης τιτι.

664. ἴκλλεν κολ.

665. πμάσων Τιτι.

666. ἔκλλεν κολ.

667. δυπκίτως Ισυκρίτως Βουκρίτως Βουκρίτως Rob.

δετίμευς δυπκρίτως διοκρίτως Ισυκρίτως Βοδ. ἤλθε βάξες Γλοπειοιου hanc verborum juncturam præbuit Mosq. 1. Vulg. βάξες ἤλθεν.

er: iz rev yaz irezgo yineza as Száres; izo. Amoris etiam sedes. Crescit enim assidue spectando, cura puella. Propert ili 21. Stanl. Comparavit etiam Giacomellus Sophocl. Irach. 557. Eurip. Hipp. 527. et Æschyl. Sappl. 1010. Orationem, que hic speciei per quietem nocturnam oblate tribuitur. Ovidius ipsi Jovi assignavit, Metamorph. i. fab. x. v. 21. sqq.

Viderat a patrio redeuntem Jupiter Iô

Flumine, et, O virgo Jove digna tuoque beatum

Nescio quem factura toro, pete, dixerat, umbras

Altorum nemorum, (et nemorum

monstraverat umbras)

Dum calet, et medio sol est altissi-

mus orbe. Quod si sola times latebras intrare

ferarum,

Præside tuta deo nemorum secreta
subibis;

Nec de plebe deo, sed qui cælestia magna

Sceptra manu teneo, sed qui vaga fulmina mitto.

Ne fuge me.

661. ξυνιχόμην, occupabar, premebar, angebar.

662. vunripur' designen. "Sic insomnia Lycophron sunripura desmara vocat." Stant. (v. 225.)

vocat." Stant. (v. 225.)
664. sq. ως μάθω — φίλα. Us
cognoscoret quibus dictis factione diis
gratificaretur.

666. alohorópa zenepel, vario a. ambiguo ore prolata oracula, i. c. ambigua et perplexa. Stanl. comparavit illud Lycophronis, v. 3, 4.

"Eλυσε χεησμῶν, Δς πεὶν, αἰδλον τόμα.
667. ἀσήμως δυσπείσως σ' εἰεμαθευσε.
Idem alia verbis exprimit, quod jam vocabulo αἰολοσόμους significabatur.
Quæ quidem synonymorum coacervatio et rem ipsam, scil. ambiguitatem oraculorum, auget, atque exaggerat.
Sed etiam commotum Ius animum ostendit.

668. ivaçoùs sáles, oraculum evidens, apertum, non ut priora, ambiguum.

669. laignágasin, inculcare.

671. Aperos dias Pas, erroribus relictam s. traditam. Κεὶ μη θέλοι, συφωπόν ἐκ Διὸς μολεῖν Κεραυνὸν, δς σᾶν ἐξαϊςώσει γένος. Τοιοῖσδε σεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν, Ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωμάτων Ακουσαν ἄκων ἀλλ ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς σεὸς βίαν σεάσσειν τάδε. Εὐθὺς δὲ μορφή καὶ φεένες διάς ροφοι Ἡσαν, κεράςις δ΄, ὡς ὁρᾶτ, ὀξυςόμω Μύωπι χρισθεῖσ, ἐμμανεῖ σκιρτήματι Ἡσσον σεὸς εὖποτόν τε Κεγχρείας ρέος, Λέρνης ἄκραν τε βουκόλος δὲ γηγενής

675

680

672. 9ίλη Ald. 679. κεφάτες κιφάτε Rob. κεφάτες Vit. in quo et omittitur ώς. ἐξυτόμως Rob. 681. εὐστοτοι ὑστοττοι Rob. Ειγχρείως Sic Ar. Ox. codd. Regg. Ceteri Κεφχνίως. ρίως ρίως vitiose Ald. Τως conj. Pauw. inepte. 682. ἄκρω τε] Sic cod. Reg. A. ἄκρω τε Ald. Rob. ἄκρω τε cod. Reg. B. Turn. Victor. ἀξράτ τε conj. Pauw. In re admodum incerta, Brunckius inquit, satius duxi codicum retinero lectionem. Facile cuivis in mentem venire potuit Λίφτης τε κράτην. Sed potuit etiam hic fluvius, seu rivus perennis aquæ e vicino et cognomine monte delabi. Nescio an Geographus aut Historicus aliquis montis meminerit. Sed sic se rem habere neganti non credam, nisi qui locorum naturam et situm ipse inspexerit. Λίφτης βαθλε λιφμώς convallem designare videtur, cui mons imminere debuit. Hactenus ille. Plura vid. in Comm. ad h. l.

676. άλλ' ἐππτάγκαζε. 'Αλλὰ refertur ad ἄκων, q. d. invitus quidem, sed quid faceret? etenim cogebat eum Jupiter.

677. Διὸς χαλινός. "Sic ἀνάγκης λέπαδνον Agam. v. 226." Stanl.

678, 679. εὐθὸς—Āσαν. Statim igitur et forma et mens pervertebantur. Comparat Abreschius Sophocleum Ajac. 449. ἔμμα καὶ φείνες διάτροφοι.

679, 680. ἐξυτόμιν μύωπι χρισθείσα non interpretor; asilo acutam probaccidem habente compuncta, sed potius; stimulo furoris acuto læsa. In quo illud magnopere non urgenus, asilum non proboscide, sed aculeo in cauda latente figere; fieri enim potuisset, ut Æschylus hic a naturæ veritate aberraret; sed potius hoc argumento nitimur, quod omnino fictio de vero æstro a asilo Iûs vestigia persequente abhac tragecia ejusque οἰποτομία abhorrere videtur. Cf. quæ diximus ad v. 569, sqq. Et sicut παράτες ad μαρφίτε λιατροφών versu antecedente memoratum spectat, sic ἐξύσεμος μέωψ ad φρι

vero nota est vocabuli μύωψ significatio, cum pro stimulo aut πίντρο, que armenta ad cursum instigantur ponitur, atque ea, qua asilum notat. Cfin lexic. Æschyleo v. Εύτομος est μύωψ.

680. lupeani encerheare, furibandis saltibus. Singularis hie numerus pluralis loco adhibitus perpetuitatem cursus absque intermissione signat; ut nestri dicunt; er lief in einem Sprunge dahin. Cf. v. 604, 605-

682. Alems aneur, die Anhöhe von Lerna, cum Brunckio ad colles et saltus prato Lernæo imminentes trahimus. Montium circa Lernæm meninit Pausanias, lib. ii. c. 36. p. 198. ed. Kuhn. Koyzeias sirarero jius cum Heathio vel de ignobili quodam rivo Cenchream vicum præterlabente, cognomine fortasse, vel, quod magis placet de Erasino fluvio intelligendum puto. sirarero jius equas suaviter bibuntur. Simile est analijoen. Idem occurrit infra v. 818.

"Αχρατος δεγην "Αργος ωμάρτει, συκνοῖς
"Οσσοις δεδορκώς τοὺς ἐμοὺς κατὰ ςίθους.
'Απροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος

685

684. rous imous] ras imas vitiose Viteb.

683. Exerces serve dicitur Argus, quia nimis morosus erat observator. Etenim, ut ait Ovidius,

Constiterat quocunque modo, spectabat ad Iô,

Ante oculos Iô, quamvis aversus, habebat.

Luculentius vero asperitatem Argi describit Valerius Flaccus, Argon. lib. iv. v. 351. sqq.

Videre priores Sæpe Jovem in terras Argivaque regna Pelasgûm

Virginis Iasia blandos descendere ad

ignes.
Sentit Juno dolos, curaque accensa iugali

jugali Æthere desiluit; dominam Lyrceïa

tellus Antraque deprense tremuerunt con-

scia culpæ. Cum trepida Inachiæ pellex subit ora

juvencæ Sponte dei ; plausu fovet hanc et pectora mulcet

Juno, renidenti cohibens suspiria vultu. Mox ita adorta Jovem : Da quam modo ditibus Argis

Campus alit, primæ referentem cornua Phæbes

Indomitamque bovem, da caræ mu-

nera nuptæ. Ipsa ego dilectæ pecudi jam pascua digna

Precipuosque legam fontes. qua fraude negaret,

Aut quos inventos timuisset Juppiter astus?

Muneris illa potens custodem protinus

Argum
Adjungit: custos Argus placet; inscia
somni

Lumina non aliter toto cui vertice,

quam si Lyda nurus sparso telas maculaverit ostro.

Argus et in scopulos, et monstris horrida lustra

Ignotas jubet ire vias; heu multa mo-

Conantemque preces inclusaque pectore verba.

Ultima tum patrize cedens dedit oscula ripæ.

Flevit Amymone, flerunt Messeides unde,

Flevit et effusis revocans Hyperia lacertis.

Illa, ubi vel fessi tremerent erroribus artus,

Vel rueret summo jam frigidus æthers vesper,

Heu quoties saxo posuit latus, aut ubi longa
Ægra sibi, quos ore lacus, quæ pabula

carpsit!

Verbere candentes quoties exhorruit armos!

Quin et ab excelso meditantem vertice saltus,

Audentemque mori, valles citus egit in imas

Argus, et arbirrio durus servavit herili. Cum subito Arcadio sonuit cava fistula ritu

Imperiumque patris celerans Cyllenius alcs

Advenir, et leni modulatur carmen avena.

Quoque ait, hinc diversus abis? her respice cantus.

Haud procul insectans Argum languentia somno

Lumina cuncta notat, dulcesque sequentia sonnos

Et celerem mediis in cantibus exigit harpen.

Jamque refecta Jovi, paullatim in imagine prisca

Ibat agris Li victrix Junonis, et ecce Cum facibus spirisque et tartareo ululatu

Tisiphonen videt, ac primo vestigia

visu Figit, et in miseræ rursus bovis ora

recurrit,

Nec qua valle memor, nec quo se vertice sistat.

685, 686. åmçeddónnors—åmrelenets, præter opinionem vero subita mors sum Τοῦ ξῆν ἀπεςέρησεν. οἰςρόπληξ δ ἐγὰ Μάςιγι θεία γῆν ωρὸ γῆς ἐλαύνομαι. Κλύεις τὰ ωραχθέντ, εἰ δ ἔχεις εἰπεῖν & τι Λοιπὸν ωόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας Εύνθαλπε μύθοις ψεύδεσιν· νόσημα γὰρ Αἴσχιςον εἴναί Φημι συνθέτους λόγους.

690

Χο. Έα, ἔα. ἔπεχε, Φεῦ. Οὖποτ' οὖποτ' ηὐχόμην Εένους μολεῖσθαι λόγους

Ές ἀκοὰν ἐμὰν,

Ουδ ώδε δυσθέατα και δύσοιςα

695

687. γῶν τος γῶς] γῶς τος τος cod. Viteb. Ald. γῶν ἰκ γῶς Rob. γῶς τοτης conj. Pauw. Vulgata est in Turn. Victor. etc. et confirmatur Ciceronis auctoritate, qui cum epist. ad Attic. xiv. 10. scribit: ego γῶν τορ νῶς cogita, haud dubie ad hunc Æschyli locum allusit, quod jam Manutius observavit. 688. ἔτι] ἔτι Viteb. Rob. 689. εἡμαικι] σήμανις cod. Viteb. quod vulgata Zeunius præfert. In Mosq. 1. vulgata σήμανος superscriptum. 690. ψιῶντον είνους Ald. Rob. 692. ἔτιχις] ἄπιχις Codd. Regg. Ald. Rob. 693. εἶτικον είνανος τοῦ πώπος ηὐχάμην Οχ. εἰπώπος τιβχων Ald. ποτ τοῦπος τρύχους είνανος τοῦ πώπος ηὐχάμην Οχ. εἰπώπος τιβχων Ald. ποτ είναι είνα

vita privavit; quo pacto id acciderit, in ambiguo relinquit Æschylus, fabulamque, quæ eum a Mercurio occisum esse perhibet, scire se dissimulat.

686, 687. οἰτρόσιλης— ἐλαύνομαι, ego wero furore percita divino flagro de terra in terram agitor. Iterum allegoriæ tenor præclare servatus. μάτιξ διία de divinitus immisso turore, ut antea διάσευσες νόσος κίντροισι φωταλίοισι μασμίνουσα ν. 603.

າກາ ສຸເຄົ ຈຸກິຣ. Pauwianam conjecturam ຈຸກິຣ ສາຄາ ຈຸກິຣ (in Guelf. est ຈຸກິຣ ສາຄາ ຈຸກິຣ (in Guelf. est ຈຸກິຣ ສາຄາ ຈຸກິຣ ຈຸກິຣ) reponentis merito abjecti Heathius Confirmandæ phrasi inservit Lucianeum, (Pseud. c. 46.) ໕໓໓ ເປັນ ກຸກິກ ສຸເຄົ ຈຸກິຣ ໂລແທາຮວກແ, quod Giacomellus, et Aristophaneum, (Av. 234.) ຂຸເຄົ ໄດ້ພະແກ ຈຸກິກ ສາຄົ ຈຸກິຣ, quod Morellus citavit. Adde Aristidis, tom. ii. p. 320. ab Abreschio laudatum ຈຸກິກ ສາຄົ ຈຸກິຣ ຈຸກິຮ ຈຸກິຮຸງປາກາ.

690. μάθω ψευδεῖς hic dicuntur animum ξυνθάλετιν, quia spem falsam injiciunt, spes autem senguinem grato calore fovet. Latini alia metaphora idem reddunt falsa spe animum lactare; iidem tamen etiam ealere spe animos,

et exardessere ad spem dixerunt. voenus mozievo, pessimum vitium. Eodem modo proditio voses appellatur v. 1077.

691. σύνθιτοι λόγοι, sermones falsi et commentitii.

692. ἴσιχι, halt ein! Recte etiam Abreschius hoc verbum alteri lectioni ἄσιχι prætulit, comparatis præter v. 703. Eurip. Phæniss. v. 455. Electr. 967. et Eustath. ad Iliad. ζ. p. 973. 33.

693. οὐπος' οὐπος' ηὐχόμην, ποπ same umquam speravi. Pro altera lectione οὐ πώπος' ηὔχουν affert Abreschius Agam. v. 515. οὐ γάρ πος' ηὔχουν. Uriusque lectionis sensus idem est ac ejus, quæ supra v. 268. occurrebat, locutionis οὐπ ὑέμην.

694. Eivei höyei sunt sermones, qui in extremam admirationem homines conjiciunt. Gans ausserordentliche, sonderbare Geschichten.

696—699. sið Sõt—Vuxàv luár. Neque tam tristia visu et toleratu difficileque damna, detrimenta, terriculamenta cor meum ancipiti stimulo vulneratura et frigido horrore perstrictura esse. såves» Πήματα, λύματα, δείματα 'Αμφήκει κέντεω Ψύχειν ψυχὰν ἐμάν 'Ιω ὶω, μοῖςα, μοῖςα, Πέφεικ', εἰσιδοῦσα ωςᾶξιν Ἰοῦς.

700

Πο. Ποό γε ςενάζεις, καὶ Φόθου ωλέα τις εί.
Επίσχες, ές τ' αν καὶ τὰ λοιπὰ ωροσμάθης.

Χο. Λέγ', εκδίδασκε τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκύ, Το λοιπον ἄλγος ωξούξεπίς ασθαι τος ῶς.

705

Πε. Τὴν ωρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ ωάρα Κούφως· μαθεῖν γὰς τῆσδε ωρῶτ' ἐχρήζετε Τὸν ἀμφ' ἐαυτῆς ἄθλον ἐξηγουμένης.

697. διίμανα] διίμαν Ald. Rob. Turn. Victor. 699. ψύχων ψυχὰν] Optimam lectionem sine causa spernit Pauwius, inepte reponendum hariolatus πνοπῶν, vel quod ineptius etiam ψίχων ψύχων. Rideamus animam in tenuia frustula comminutam. Atqui Pauwio commentum placet. 700. μαῖρα μαῖρα] Semel tantum Rob. 702. πρό γι] πρό γις conj. Brunck, quæ forma est Attica. πλία τις εί] τις εί πλία Rob. 704. νοσοῦνί τω] Sic codd. Regg. Mosqq. Ald. Rob. νοσοῦνι το Turn. νοσοῦνί το Victor. Stanl. τοῦν νοσοῦνι ψὸς cod. Viteb. idque probat Zeunius. Non probasset autem V. D. si animadvertisset antiquam lectionem esse τω, cujus illud γὰρ glossema est. In eod. cod. male legitur λίγι δίδασαι pro λίγ' ἐνδίδασαι. 706. ἡνύσασ β'] ἡνύσο τ' Rob. χρίαν] χρίαν τ' MS. Viteb. inepte. 708. ἀμφ' ἰωντῆς] ἀφ' ἰωντῆς Mosqq. Viteb.

quin bene timori rebusque metum excitantibus tribuatur, nemo, ut opinor, dubitabit. Id sireços apposite dicitur εμφηπις, quia hic de atrocibus malis sermo est, quibus haud leviter, sed atrociter sauciatur animus, quemadmodum vulnera, quæ ab aucipiti gladio imprimuntur, periculosiora sunt. Hoc vero zirezer dicitur huxàr Vizur, quia stimulus timoris est, timor autem sanguis at frigescat facit. Est igitur ψύχων ψυχών i. q. Plantus di-cit cor perfrigefucere, (Pseudol. iv. 7. 117) ubi postquam Ballio edepol inquit, ne istuc magis magisque metuo, cum verba audio, respondet Simo; mihi quoque edepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit. Quapropter, etsi doctiss. le Grand emendandum censet Vixin, quod esset pungere animum, (id quod sane Pauwiano Vizus multo aptius foret,) non tamen hic opus esse videtur lectionem vulgatam sollicitare; præsertim cum mox sequatur wipeina,

701. weakes love est fortung lus.

Comparari jubet Morell. Eurip. Alcest. v. 813. Sophocl. Ajac. fin.

702. Weogrand un est ante tempus ingemiseere. Cf. Agam. v. 261.

703. leiexis, mane, halt noch ein we-

ween43m] ween43ms Guelferb. 704. Si Chorus reliquorum Ius infortuniorum enarrationem non alio consilio quam audiendi cupiditate flagitasset, curiosior utique quam humanior videri debuisset. Itaque tempestive his verbis in memoriam ei revocat ipsam Ius petitionem v. 688. sqq. prolatam, cumque gratum esse ægrotis, ecquid supersit dolorum, audire, pronuntiat, simul se non sua magis quam Ius causa narrationem hanc exposcera declarat.

706. τὰν — πούφως. Priori desiderio vestro quantum in me erat, facile actisfactum est. ἐμοῦ πέρα significat exiguam in eo sui laborio partem fuisse, quia non ipse narrarit, sed ad narrationem lo tantum permoverit.

708. Auf' invens. Ego quoque cum

Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαβ', οἶα χρη εκάβη
Τλῆναι ερὸς Ἡρας τήνδε τὴν νεάνιδα.
Τιο
Σὰ δ' Ἰνάχειον σπέρμα τοὺς ἐμοὺς λόγους
Θυμῷ βάλ', ὡς ἀν τέςματ ἐκμάβης ὁδοῦ.
Πςῶτον μὲν ἐνβένδ ἡλίου ερὸς ἀντολὰς
Στρέψασα σαυτὴν, ςεῖχ' ἀνηρότους γύας
Σκύβας δ' ἀΦίξη νομάδας, οἷ, ελεκτὰς ςέγας
Πεδάςσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
Έκηδόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι

male. 709. ἀπούσαθ] ἀπούσασθ Rob. ἀπούσιθ Viteb. 711. τὸ δ] τὸ τ' cod. Viteb. et Regg. τὸ δ' autem præstnt. 712. τίρματ] τίρμ' hiante metro Viteb. 714. τρίψασα] τρίψασα Viteb. haud male.

Abreschio propter reliquos genitivos mallem Æschylus scripsisset ἀμφ ἰαυσὰν, ut Suppl. v. 254. ἔξεπεας ἀμφὶ κόσμον ἀψωδῆ λόγον an autem re vera ita scripsent, incertum est.

712. sqq. Geographicam Ius errorum rationem singulari Excursu persequemur; et nunc quidem in verborum tantum interpretatione elaborabimus.
714. Lungers you, inculta terra.

715. sq. Σκύθας— έχοις. Pervenies ad Scythas Nomadas, qua casas vitiles mobilibus curribus impositas inhabitant. εξευκλει έχω non sunt rotsundi, ut Stanl. vertit, sed rotis facile mobiles.

717. ἐκηδόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι. " Utitur hoc loco Thomas Mag. probaturus verbum non modo regere secundum, sed et tertium casum. Deinde ea subnectit exempla quarti casus, qua facile prodant, minus ei exploratam fuisse vocis indolem, de qua sic habeto: ab aeu, apto, coagmento, appare, instruo, fœcunda, si quæ alia, derivatorum radice, proxime succreverunt તેરુર્વા, તેરુર્વાળ, તેરુરાંદ્રીય, et તેરુરાંઘા. Horum tria postrema generalem illam sequuntur apparandi notionem. **Δετύω** vero insuper adhæsit in specie, ut de apparatu usurpetur circa cibos, qui ut sint durando, et reponi possint, adaptantur, quomodo de aliis rebus 🚛 adhibuit Hesiod. in "Eey. v. 610. ubi vid. Græv. Hinc notat condo et condio. At 👣 ả gráu nihil obtigit, præter illud apparandi aptandique genus, quod absolvitur appendendo quidpiam corporibus, unde perpetuo ferme mutat pendo, appendo, tam proprie quam tropice. Quia autem varium in usum varia solent appendi, hinc de armis si sermo sit, valet armare; si ad ornatum pertincat, ornare. Hesych. ίξηςτημίνοι, κεκοσμημένοι. Η ze verbi indoles, quam sequendo sponte se sistit structuræ ratio, quæ dictat perinde esse sive dicas, ikaera inavra rifa, sive μι τόξοις, et in voce passiva a. media (nam eodem plane res recidit.) ίγω ίξαρτωμαι τόξα, et τόξας. Hos tam est perspicuum Græce scienti, ut exemplis demonstrari non egeat. At regiminis cum altero casu alia est et diversa ratio, ex quo si locutus fuisset Æschylus, ignernuiros rogur foret, sagittariæ dediti, sagittandi studiosi. Quo pertinent verba Synosii, quæ ex Epist. xx. affert Thomas, διαφιρόντως di rous hustigous portus ithernes - 45 eroudi,..., i. e. it laurou hernes rouset ponitur active, nec quicquam simile habet locus alter ex epist. iii. xewis zai lisous ignerare ex al receineure. Ubi eodem modo, quo Noster scribere poterat zeusius nai lians. Id quod discernere nequivit Magister. scilicet non sapit homo supra triviales grammaticorum canonas, et ubi judic**i**o decidenda res venit, sæpissime fallit-que et fallitur. Ceterum nec illud ex iis quæ disputavimus obscurum est, etsi quidem æque recte iknerisusiva et ignerupira in loco præsenti obtinere posset, hoc tantum discrimine, quod igneramina ex verbi usu propius et comvenientius rei, de qua est sermo, sic vicissim ද්වූදෙතුළණය oh usum restrictum non conveniat loco Herodoti lib. i. c.

Οίς μη σελάζειν άλλ άλις όνοις σόδας Χρίμπτουσα ραχίαισιν εκπεράν χθόνα. Λαιάς δε χειρός οι σιδηροτέκτονες Οικούσι Χάλυδες, ούς φυλάξασθαί σε χρή. Ανήμεροι γάρ, ούδε σερόσπλας οι ξένοις. "Ήξεις δ' Υδρις ην συσαμόν ου ψευδώνυμον, "Ον μη σεράσης, ου γάρ εύδατος σεράν, Πριν άν σρός αυτόν Καύπασον μόλης, όρών

720

725

718. எபெடி ஒர்கள்கள் Ald. Rob. Victor. அடிகள்கள் Schol. அவர்கள்கள் Ar. Vitiosa lectio sic orta esse videtur. Inseruit aliquis e glossa அ; deinde alii ex அ விக்க scribendi errore fecerunt ஒர்கள்கள், quod quamquam insertum et absurdum est, tamen olim fuerunt, ut ex Scholiis intelligimus, qui ex hac lectione rumandam fingerent; alii qui in அல்லைகள் syncopen quarerent et pro அவர்களிகள் dictum esse somniarent. 723. "There's' J Ita codd. et Edd. omnes, præter Rob. in quo est "Apakin, quod glossema esse vel ex Scholiasta adnotatione intelligi potest. "There's vero h. l. non appellativum, sed nomen fluvii proprium esse demonstravimus in Commentar. ad h. L. வி முலிவர்வரும் In cod. Mosq. notatur: அ. விக மிக்கம்வரும். 725. கூழ்க் கம்சிறி Inepta est Pauwii emendatio : குழ்க் கம் கட்டு priusquam iterum ad Caucasum seneris. Quomodo in-

43. Iξηφουμείου λογάσι σε παὶ πυσὶ et quod alibi habet σίτφ iξηφουμείου. Nisi aint, qui ostendere valeant, ampliores esse τοῦ ἰξαφτῷν fines, quam nos novinus." Abresch.

ì

718. es mi artálio, quibus appropinquare noli. Infinitivus imperativi logo positus.

åkirenn fazian, littorum maritimorum tractus.

72(). eiõngorlavous, fahri ferrarii. 722. åvhusen—Livus. Sunt enim feri atque inhospitales.

723. Ağııs & 'Theird's wormuis si ψινδώνυμον. Scholiustæ vocabulum i-Cerrir appellativum esse putarunt, et Araxin eo nomine designari. Eos in versione Stanleius secutus est, qui sic reddidit h. v. Pervenies ad fluvium insolentem hand falso nomine. In quo miror eos non animadvertisse ridiculam heec esse vize monstrationem, si quis erranti locum quendam, sive urbs aut oppidum, sive mons fluviusve sit, vel adeundum vel devitandum esse dicat, nec tamen ejus loci nomen proprium eloquatur, sed potius cum periphrasi ambigua nec satis insignitas ejus notas habente involvat. Nonne si en mens Prometheo fuisset, lo statim eum verbis corripere, et quærere debuisset, quis tandem sit ille fluvius

insolens, aut quo nomine appelletur! Accedit quod Æschylus, unicunque ad origines nominum quorundam alludit, nunquam non id ipsum, quod alicui rei seu personæ sive vero sive falso omine inditum esse pronuntiat, nomen proprium simul diserte proferat. Sie Theb. v. 9. as Ziùs alignenes imare μος γίνωνο. ibid. v. 538. Parthenopreus dicitur habuisse peinna our vae-Sirar la aruper, quod sane obscurius dictum fuisset, nisi ipsum quoque Parthenopæi nomen expressisset. Id vero paulo post redditur v. 549. Porro v. 673. alluditur ad Δίπης deze nomen. ejusque significationem; id ipsum vero non ante solum pronuntiarum erat, sed etiam illo versu denuo repetitur: ที่ อีทีร" ล้า เร็ต wardinus ปุเบอิยาขนอง Ainn etc. Sed plura exempla coacervare nihil attinet. Nomen igitur huic famini Hybristes fuerit necesse est, quamquam hodie, quemnam fluvium eo nomine designaverit por ..., conjectura vix exputari potest, nedum certo definiri.

724. cò yàn sibares meño. In hac phrasi meño adjicitur codem genera pleonasmi, quo aran master diffuer dicitur.

725. weir Er weis aurir Kaunario pilgs, bis du dicht an den Caucans "Υψιςον, ένθα σοταμός εκφυσά μένος Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν ἀςρογείτονας δὲ χρή Κορυφὰς ὑπερδάλλουσαν ἐς μεσημβρινήν Βῆναι κέλευθον, ἔνθ' ᾿Αμαζόνων ςρατὸν "Ιξη ςυγάνορ', αὶ Θεμίσκυράν σοτε Κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα Τραχεῖα σόντου Σαλμυδησία γνάθος Ἐχθερέξενος ναύτησι, μητρυιὰ νεῶν.

730

telligendum sit τρὸς αὐτὸς diximus in Commentar. ad h. l. τρὸς αὐτὸς τὸτ Κ. Viteb. ex syllaba præcedente male repetita. 727. ἐσρογείτουας ἀσυγείτουας Viteb. ubi recte observat Zeunius librarii inscitiam reposuisse, quod sibi notius esset. 730. τρη Sic Ar. Regg. Ald. Turn. Vict. etc. τρις Rob. 732. Σαλ-μυδησέα Victor. Rectius autem simplici σ scribitur Ald. Σαλμυδησέα cod. Reg. A. in eo saltem bene, inquit Brunck, quod σ non geminet. 733. κώτησε Ald. ναύτης Rob.

kömmst. Nimirum Teès abrèr Kaunasic appellatum, nec αὐτὸς Καύκασος alii Caucaso nescio cui opponitur, nec denique somniandum est, Prometheum in parte quadam Caucasi affixum his verbis aliam ejus regionem designare. Sed soris hic eodem modo ponitur, quo ipse apud l atinos, cum v. c. dicunt : Triginta dies erant ipsi, h. e. plane s. accurate, non propemodum, triginta; atque adeo weir ar weis auror Καύκασον μόλης vertendum, priusquam plane ad Caucasum perveneris. Sic v. 853. Νείλου πρὸς αὐτῷ τόματι, gcrade en der Mündung des Nil. Similiter Sept. Theb. v. 530. τύμζον κατ' αὐτὸν διογενούς 'Αμφίονος, proxime ad sepulcrum Amphionis, (gerade oder dicht an Amphions Grabmal.) Cf. etiam v. 735.

726. 1νθα ποταμός—ἀπ' αὐτῶν. Ubi fluvius ille Hybristes robur suum effundit, h. e. cum magna vi prorumpit, e jugis montis editioribus. Ut in capite humano tempora haud procul absunt a vertice, sic h. l. zeórapos montis appellantur latera non multum a summitate ejus reme a. Magnum ejusmodi translationum, quibus regionum et locorum situs cum positione membrorum bumanorum comparantur, numerum collegit Eustathius ad Iliad. B'. p. 233, 234. edit. Basil. cujus observatiénem in apparatu historico, ubi Æschylum cum aliis scriptoribus antiquis comparabimus, descriptam invenient lectores.

727. ås geogistenas—negopás. "Servin Ecl. vi. Virgil. de Caucaso verba faciens, hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus pæne sideribus. Cic. Somu. Scip. Ex his ipsis cultis notisque terris num aut tuum aut cujusquam nostrum nomen vel Caucasum hune, quem ceruis, transcendere potuit, vel illum Gangem trumare? recte Caucasum hune et illum Gangem, quia Caucasus, unpote mons altissimus, propior erat cœlo, (ubi tum degebat, et unde hæc dicebat Africanus,) Ganges autem remotior, ut qui fluvius esset et per humiliora laberetur." Stant.

731. κατοκιούσου non est incolacruse, ut Garbitius vertit, sed incolent, celoniam eo deducent. cf. Excurs. de I se erroribus. συγάνως appellatur Amazonum exercitus, quod a virorum consuetudine abhorrere ferebantur. σεσία Πόντου γνάθος sunt fauces Proponitidis, per quas in Pontum Euxinum aditus est, alias Bosporas Thracius, item σόμα Πόντου: ubi erat Salmydessus, et quia hoc littus erat saxosum, et importuosum, et propter brevia navibus periculosum, (cf. Strab. lib. vii. p. 139. C. ed. Casaub.) σεσχώς γνάθος, et εχθείζιως καύσρε, inhospitalis nautis, et μπτευιά πῶν, πουστοα πενίαμη, nominatur. Vid. quem opportune laudat Abreschius, Xenoph. Exp. Cyr. vii. 5, 8.

Αὐταί σ' όδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως. 'Ισθμών δ' ἐπ' αὐταῖς ς ενοπόροις λίμνης στύλαις 736 Κιμμερικόν ήξεις, δν θρασυσπλάγχνως σε χρή Λιπούσαν αὐλών' ἐκπεράν Μαιωτικόν. "Esai de Suntoïs elocael hóyos méyas Της σης σορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος Κεκλήσεται. λιπούσα δ Εύρώπης ωέδον, 740 "Ηπειρον ήξεις 'Ασιάδ' . Τρ' ύμιν δοχεί Ο των θεών τύραννος ές τὰ σάνθ' όμως Biaios elvai; Thos yag Arnth Deds Χρήζων μιγηναι τάσδ ἐπέρριψε σλάνας. Πικρού δ' έκυρσας, ώ κόρη, τών σών γάμων Μνης ήρος. ούς γὰς νῦν ἀκήκοας λόγους Είναι δόκει σοί μηδέκω 'ν περοιμίοις. 'Ιώ μοί μοι. 2 2.

734. αὖται] αὐταὶ cod. Vit. 735. στουτέρως] Sic edd. et codd. Begg. στουτέρω e cod. citat Steph. idque etiam in cod. Reg. B. notatum. 736. Spasuraλάγχνως] Spasuraλαγχνω citat Tarn. 741. ἐμῦς] ἐμῶν Ald. contra sensus veritatem. 744. ἐπίρμηλε] ἐπίρμηλε, et ἐπότευξε, quæ affert Morell. e marg. MS. glossemata sunt. 747. μαδίστω 'ν ωρουμέως] μάθ ἐπῶν στρουμέως Ald. μπὶ ἐπῶν στρουμέως μαὶ ἐπῶν ἐν στρουμέως Vit. (ienninam lectionem, e qua ceteræ ortæ sunt, primum edidit Turn. Eandem in codice sun invenit Schol. 748. ἐὰ) ἰὰ ἐῦ Rob. ἐῖ] Sic Rob. alii quater repetuat 1. In Viteb. legitur ἰψ μα 1 ἐ φῶν φῶν.

734. adval d'-Louines. He tibi (ut mulieres mulieri) se lubenter viæ duces præbebunt.

Ίώ.

735. le Spain Agus. Pervenies autem ad Isthmum Cimmerium h. e. in Chersonesum Taurieam, proxime adjacentem angusto paludis freto, h. e. Bosporo Cimmerio.

736,737. In Season Whife was—Maushain. Quo (scil. Lethmo Cimmerio) relicto audacter te oportet tranare Mestica puludis augustus. airiò dicitur angustum fretum et quasi convallis instar protractum. airiò Mausrusi; i. e. qui posten dicebatur ab Iŭs trajectione Bosporus Cimmerina.

788. seq. I en-usuhiellu. Magna autem inter mertales hujus trajectionis fama erit, indeque augustie Mantiae puludis Baspori nomen accipient.

741. 199. A/—fiance cone; Nome igitur uniu derrum rez omnino erga omnes pari violentia granari videtur?—

hair non est simul, sed similiter, aque

743. Sowrij Stir. Apte hac oppositione libidinis Jovis impotentia declaratur, quem non purlest, cum sit den, mortalibus cum puellis rem halens.

744. lerificte. Proprie quidem Junonis irm errores suos lo delectat; quia tamen lunc iram propter Juria amorem sibi concitaverat, serse Juvi quoque istorum errorum culpu tribusbatur.

745. Tração procinos. Sene combum, b sirgo, procum nacto et. vin vin yápon pleomastice adjustum, et. v. 724.

746. sag. As—recopies. Quem esta nunc audiesi narrationem, ne promotom quidon aerem que dieredo vont, cue scita. Ad aemeation resopuert Heigh. Pers. v. 480. polícies is agespios, por palicies agripes. Πο. Σὶ δ αι κέκραγας κάναμυχθίζη, τί σου Δράσεις, δταν τὰ λοιπὰ συνθάνη κακά; Χο. ΤΗ κάο τι λοιπὰν τοῦλε σπικάτουν ἐρεῖς:

Χο. Ἡ γάρ τι λοιπον τηδε ωημάτων εξείς; Πρ. Δυσχείμερον γε ωέλαγος άτης δύης.

Τό χειμερον γε ωεκίτγος αι ησας σύης.
 Τό ητ' έμοι βην κέρδος, άλλ' οὐκ ἐν τάχει
 "Ερριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ ςύΦλου ωέτρας,
 "Οπως ωέδω σκήψασα, τῶν ωάντων ωόνων
 'Απηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν,

*Η τὰς ἀπάσας ἡμέρας εκάσχειν κακῶς.
Πρ. *Η δυσπετῶς ἀν τοὺς ἐμοὺς ἄλλους Φέροις,

749. κόναμυχ 9ίζη] Brunckius e cod, Reg. hanc glossam affert: ἐκ τῶν μυννήμων ἐκατίμας φωνὰν, σταράντη. γε. ἀναμοχ 9ίζη, ήγουν ἐκ διεντίρευ 9ξοντῶς, μινοή. ἐκες, κλαίνες, λυτή. In ultimis hujus Scholii verbis conj. Brunckius forte legendum esse γε. ἀναμυχ 9ίζεις. Verum nihil mutandum esse, jam intelliget V. D. postquam Zeunius e Cod. Viteb. eandem lectionem protulit ἀναμοχ 9ίζη; qua nisi vera est, saltem non deterior ea, quam hucusque omnes ediderunt. 750. δρόσεις Αld. Rob. ἔταν] ἔταν ἀν και βιάν από ετίτα Viteb. 751. δρόσεις Αld. Rob. ἔταν ἐντίρες cit. Τυτη. 754. ἀντὸ σύφλου ἀναστάμενοι ἀναστάμενοι ἀναστάμενοι ἀναστάμενοι λάν πορῶς ἀνείρες cit. Τυτη. 754. ἀντὸ σύφλου ἀναστάμενοι citat Morell. e marg. MS. 756. ἀναλο λάνην] Heathius eadem causa, quam supra ad v. 155. indicavimus, et h. l. adductus emendandum censuit ἀναλλαγείπ, ejecta particula γείς. εἰκάνταξὶ εἰς ἀνταξ εντίριτα Rob. 758. ἀν αδεει Rob. metro hiante,

749. σὐ δ αὖ. Non cum Stanl. vertendum est, tu rursus exclamas; nam Io nondum antea super Promethei narratione ingenuerat. Sed Chorus potius v. 691—701. querelas et suspiria effuderat, eumque quasi justo citius lamentantem Prometheus reprehenderat. Itaque αὖ h.l. vicisim significat. Sensus: nun füngst AUCH du schon an zu schreyen.

752. Δυσχείμεςον—δύης. Utique eam manet tempestuosum mare noxiæ calamitatis. In hac locutione, quæ mere allegorica est, non est respectus ad hibernam navigationem quærendus. Euripides quoque κακῶν πίλαγος (Hippol. 822.) dixit, et in Oreste, v. 341. graves hominum calamitates cum maris fluctibus comparavit his qui sequentur versiculis jam a Stanleio laudatis:

'Ανὰ δι λαϊφος δις τις ἀπάτου Βοᾶς Τιτάξας δαίμων κατίκλυσι Ατινών δι ανόνων ώς ανόντου Ααξροίς όλιθροιωτου is κύμασι. 753. sqq. τίδητ'—ἀπηλλάγην; Quid ergo lucri mihi est vivere? (a sententia similitudine laudantur Soph. Ant, 469. Eurip. Troad. 632.) et quidni potius confestim ab hac aspera petra me pracipito, ut corpore ad solum illiso ab omnibus malis liberen?

755

τρίνψα. Notetur hic genuina aoristi significatio inter præsens et præteritum ambigue fluctuans. Ea hic maxime clarescit, si ad Germanicæ linguæ genium referas. Nobis enim dupliciter sensum istorum verborum efferre licet, vel sic: warum stürz'ich mich nicht gleich herunter; vel hunc in modum: warum hab'ich mich nicht schon herunter gestiivet.

schon herunter gestürzt.

758. sq. n doureris wesquairon.
Saue tu quidem graviter meas arumnes ferres, cui mortalitas tantum abest us concessa sit, (hac enim finem calamitatum secum ferret) ut potius nulla sit meta his laboribus proposita, priusquam Jupiter regno exciderit. µis particula v. 759. ad rīv di v. 761. referetur; interjecto versu 760. Ad illustrandam v. 759. sententiam Stanleius per-

οτώ βανείν ίτεν εξιν ος απεμδωίτενον.	
Αύτη γάς ην αν σημάτων άπαλλαγή.	769
Νου δ΄ οὐδέν έςι τέρμα μοι σροκείμενον	
Μόχθων, πρίν αν Ζεύς έκπέση τυραννίδος.	
Ίω. Ἡ γάρ ωστ' ἐςὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;	
Πρ. "Ηδοι' αν, οίμαι, τήνδ' ίδοῦσα συμφοράν.	
Ίω. Πως δ' οὐκ ἀν, ήτις ἐκ Διὸς ωάσχω κακώς;	765
Πς. 'Ως τοίνου όντων τωνδε σοι μαθείν σάρα.	
'Ιώ. Πρός τοῦ τύραννα σκήπτρα συληθήσεται;	
Πε. Αύτὸς πρὸς αύτοῦ κενοφεύνων βουλευμάτων.	
Ιώ. Ποίω τρόπω; σήμηνον, εί μή τις βλάβη.	
Πρ. Γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, οι σοτ' ἀσχαλο.	770
Ίω. Θέοςτον, ή βρότειον; εὶ ἡητὸν, Φράσον.	•••
Πρ. Τί δ' δυτιν'; ου γάρ θεμιτον αυδάσθαι τάδε.	
, , , , , , , , , , , , , , , , , , ,	

759. air ten] trien Ar. inepte.
760. n. al. n. Rob. 761. riena au weenishire] riena và ve. Rob. 764. n. Al. n. Rob. 761. riena au weenishire] riena và ve. Rob. 764. n. Al. n. Rob. 764. n. Rob. 765. n. Rob. 165. n. Rob. 766. on passes potest, cum Brunckio recepimus. 765. n. Rob. 766. on passes potest, cum Brunckio recepimus. 765. n. Rob. 766. on passes potest cum Brunckio recepimus. 765. n. Rob. 766. on passes potest cum Brunckio recepimus. 765. n. Rob. 766. on passes potest cum Brunckio recepimus. 765. n. Rob. 766. on passes potest cum Brunckio recepimus. 765. n. Rob. 166. on passes potest cum Brunckio recepimus. 765. n. Rob. 166. on passes potest cum Brunckio recepimus. 765. n. Rob. 166. on passes potest n. Ro

peram ex Apollodoro fabulam affert, qua Jupiter Prometheum Chironis vice, cui exoptatior esset mortalitas, immortalitate donasse ferebatur. Hanc enim fabulam Æschylus aut ignoravit, aut saltem non recepit; nec forsan est, quod magis in interpretatione poëtarum cavendum sit, quam temeraria fabularum contaminatio.

763. A γάς—Δία: Ain' tu? Num in fatis est Jovem aliquindo regno excidere? belo scil. πεπεριμένου.

764. ἢδω ἐν-συμφορών. Comparavit Morell. Sophoclenia, (Œdip. Tyr. v. 937. ed. Brunck,) illud:

τὸ δ' ἔπος δ' ἔτρῶ τάχα "Ηδοιο μία: 'Φῶς δ' οὐα ἄὰ: ἀσχφλλοις 765. wā; 8 obn āv—nanās; Quidni

letarer, que Jovis culpa misera nun?

767. τύρεινα σκήστρε... "Multis inserviit hic locus probaturis appellativa poni pro adjectivis, atque ita quidem frequenter utuntur. Vid. Soph. Ed. Tyr. v. 596. Eurip. Hec. 815. Med. 1066. Hipp. 843. Audrom. 3. et 303. Helen. 594. adde ad Troad. 464. Barnes. Sed usus nimium creber facit, ut suspicer, revera esse adjectivum, uti δωδλες, δούλη, δούλες apud eund. in Ion. 556. 675. 819. itenque Soph. in Trach. 306. et cujus comparativus extat ap. Herodot. vii. 7." Abresch.

'Ιώ. 'Η πρὸς δάμαςτος ἐξανίςαται βεόνων;
Πρ. 'Η τέξεται γε παϊδα Φέςτερον πατεός.
'Ιώ. Οὐδ' ἔςιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποςεοφὴ τύχης;
της. Οὐ δῆτα, πεὶν ἔγωγ' ἄν ἐκ δεσμῶν λυβῶ.
'Ιώ Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐςὶν ἄκοντος Διός;
Πρ. Τῶν σῶν τιν αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χεεών.
'Ιώ. Πῶς εἶπας; ἢ μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
Πε. Τρίτος γε γένναν πεὸς δέκ ἄλλαισιν γοναῖς.

776. οἱ δῆνα, τρὶν Ἰγων' ἀν ἰκ δονμῶν λαθῶ] Ita Codd. Regg. οἱ δῆνα τρὶ ἀν ἔγων' ἰκ διομῶν λαθῶ Ald. οἱ δῆνα τρ. ἐκ ἔγων' ἰκ δι λαθαίκ Rob. qua quidem lestio, ut recte observavit Steph. hactenus admitti possit, si lo statim Promethei orationem interruperit, aut Prometheis sposiopesin fecerit. Attamen valgata concinnior est et sequentibus aptior. Pauwius Heathio probante τρὶν ἡ ἔγων' ἔν rescribendum esse putabat, scilicet quia voculam τρὶν nunquam a poëta produci opinabitur. Id recte durum judicans Brunckius, eandem tamen ob causam paulo audacius rescripsit οἱ δῆνα, τρὶν ἡ δι κιλαθῶ δισμῶν ἐνρά. Νου autem cum Morello hanc particulam interdum produci, adeoque nihil hie mutandum esse nobis persuāsimus. cf. not. ad v. 481. 777. ἔκοννος ἔχωννος επι conjectura Pauwif, quam inutilem esse documus in Commentar. ad h. 1778. Βrunckius, nescio, inquit, an elegantius esset: τῶν τῶν τοῦν ἀντῶν ἐκρῶν είνων είνων είνων ερεών. Μίλη non videtur, αὐνοὸ enim in Promethei responsione opponitus τῷ τἰς in quæstione, quam Io proposuerat. Pro χριῶν al. χριῶν teste Turn. 780. τρίνος γι γίναν γεριος δὶ γίναν Ald. πρὸς δἰκ] πρὸς δὶκ Ald. qua lectione deceptus Garbitius vertit: Tertius genere et insuper alia prognatione. ἄλλασος δλλασος Ald. Rob. δλλησος ΜS. Viteb.

777. Zanves Alss. Pauwius sine causa idonea reponendum censebat Zegores. Nam lo, que audierat Jovem non aliter periculum evasurum esse, nisi si Prometheus vinculis liberatus esset, facile intelligere poterat, liberationem Promethei invito Jove, et alius cujusdam interventu, perfectum iri.

778. rar sar etc. " De Promethei solutione duplex veterum sententis. Sunt qui a Jove solutum tradant, postquam cum eo Prometheus ob explicatam Themidos de Thetide prophetiam in gratiam redierit. Alii Herculem eum a vinculis exemisse invito Jove tradunt. Priori sententiæ aliquoties favere videtur Æschylus, ut v. 523. Hic vero posteriorem sententiam se omnino amplexum ostendit." Hactenus Stanleius; cujus observatione ne quis inductus Æschylum pugnantia secum composuisse criminetur, notandum est, eum tertiam quandam liberati Promethei causam sequi, ex utraque in unam conflatam. Fingit nempe Hereulem quidem Jovis Eberatorem extitisse, eundem tamen Jovi, ut Prometheo ignosceret, ejusque liberationem ratam haberet, has lege persuasisse, ut Prometheus vicissim ei periculum, quod a Thetidos nuptiis timendum esset, aperiret.

780. reires ya yiwan webs din allangun yonais. Merito Garbitium,
quamquam falsa Aldinæ lectione (26
x' pro din') deceptum, Stanleius castigavit, quod ista sic verterit: tertime
genere et insuper alia prognatione. Ab
lo ad Herculem tredecim fuerunt generationes. Iûs enim filius 1. E-paphus,
a quo 11. Libya, cujus filius 111. Belus
genuit ex Anchinoë 1v. Danaum. Inter hujus filias fuit v. Hypermnestra,
quæ ex Lynceo peperit vi. Abantem,
cujus filius vii. Prætus, nepos autem
viii. Acrisius fuit. Acrisii filia 1x.
Danaë x. Perseum peperit; cujus
filius xi. Electrion xii. Alemenam
genuit xiii. Herculis matrem. cf.
Apollodor. lib. ii.

785

790

'Ιώ. 'Ήδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ή χρησμωδία. Πρ. Καὶ μηδε σαυτης ἐκμαθεῖν ζήτει ωόνους. 'Ιώ. Μή μοι ωροτείνων κέρδος, εῖτ ἀπος έρει.

1ω. Μή μοι ωροτείνων πέρδος, είτ απος έρει Πρ. Δυείν λόγοιν σε βατέρω δωρήσομαι.

'Ιώ. Ποίοιν; πρόδειξον, αίζεσίν τ' έμοι δίδου.

Πε. Δίδωμ' ελοῦ γὰς ἡ πόνων τὰ λοιπά σοι Φεάσω σαφηνῶς, ἡ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.

Χο. Τούτων σὺ τὴν μὲν τῆδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν Θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσης λόγους Καὶ τῆδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν ωλάνην,

Έμοι δε τον λύσοντα. τοῦτο γάρ σοθώ.

Πρ. 'Επεὶ ωροθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
Τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν ωᾶν ὅσον ωροσχρήζετε.
Σοὶ ωρῶτον, 'Ιοῖ, ωολύδονον ωλάνην Φράσω,
'Ην ἐγγράφου σὰ μνήμοσιν δέλτοις Φρενῶν.

795

784. δυτίν λόγοιν] Atticam formam primus hic edidit Turn. quem cum Branckio secati sumus. δυτίν λόγοιν Ald. Rob. etc. 785. στόιν : «ρόδειξεν] στόιν σρόδειξεν Ald. Rob. 786. ἰλοῦ γλρ ἤ] Pauwius distinguendum censet ἰλοῦ γρόρ ἤ, inficete. 787. ἰκλύνεντ' ἰκὶ] ἰκλύνεντά με Cod. Turn. 787. Φράσεω] Θράσεω Ald. 789. λόγουν] Perperam in MS. Vit. δίπονε, superscripts tamen lectione genuins. 791. ἰμοὶ—ποθοῖ] Post λύσοντα Ald. infercit σε, et post γλρ addit νῦν. Utrumque supplementum e glossa in textum irrepsit, metro non ferente. 793. στὸ μὰ ὁν γεγωνιῖν] τὸ μὰ γεγωνιῖν Rob. Verum recte monuit Steph. synizesin in particulis μὰ οὐ huic poètes familiarem esse: coll. v. 632. 926. 794. σολύδονοι] σολύδινον. Cod. Turn.

783. µú µu - kworien. Noli me beneficio s. munere, quod jam ostendisti, rursus privare.

788. χάρι Sie Su. χάρι i. q. κίρδος v. 783. et ήδουλο v. 636. dixerat. μπδ ἀτιμάσης λόγους, noti preces nostres espernari.

791. ເວົ້າເຈ yde ເວລີ້ scil. ຂໍຂວບໍ່ເອ. 794. ແລ້ນປີວາດ ແລ້ວກາ, vagos errores, quibus multum jactaberis, a dossīv.

795. As ληγράφου σύ μνήμος: δίλτοις φενών. " Tabellm ad scribendum apter antiquitus triangulares, et libri codem modo compacti ad imaginem litterm Δ ι inde δίλτοι dicebantur. Eustath. ad Iliad. γ΄. ἐπὰ σῶν διλτοισῖο βιελίων, Άγουν ἰκ τῶν κατὰ Δ ωτυσσομίνων γραφών. Potuit alludere Prometheus ad nothias itinerarias, tabulasque Geographicas. Æschylum ejus rei peritisminum loquitur hæc tabula, et quæ periti Περαφθείς λυύμενος, sic Homere

similem, quem Strabo primum auctorem facit. Hujusmodi notitiarum libros Græcis in usu fuisse docet Aristot. Rhetor. lib. i. cap. iv. week pilo vito remadiciar ai viis viis wiejedei zenematriidis van Austriidis van Lorar vemens." Stant. "In scholis Philosophorum, in quibus sæpe versatus fuerat, audierat Æschylus multas, easque graves de animorum natura, de discendi reminiscendique, et aliis corundem facultatibus disputationes, et denique illos cum libro nonnunquam apprime comparari, ea potissimum parte, cui sensuum opera et ministerio, tanquam stilo inscripta ea omnia, que apud nos geruntur.aut dicuntur, inherent. Unde factum est, ut quoties sese præbet occasio, de animo, et ea illius δυνάμει, quam memoriam vocamus, tamquam de libro aut tabula, cui aliquid inscribendum est loquatur Æschylus, ut h. l. Prometheus

⁴Οταν ωεςάσης ρεϊθςον, ήπείςων δςού, Πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ήλιοςιβεῖς

Πόντου σεςῶσα Φλοῖσθον, ἔς τ' αν εξίκη Προς γοςγόνεια σεδία Κισθήνης, ΐνα Αι Φορκίδες ναίουσι δηναιαλ κόςαι Τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινον ὅμμ' ἐκτημέναι, Μονόδοντες, ας οὐθ' ἤλιος σεςοσδέρκεται ᾿Ακτῖσιν, οὖθ' ἡ νύκτεςος μήνη σοτέ.

800

796. Tear] Tear Ald. 797. \$\phi\text{sysmas}\] Ita scribendum recte judicavit Pauw a φλόγωψ, non ut omnes præter Morellum φλογωπὰς (a φλογωπὸς); accusativus enim pluralis adjectivorum fæminini generis trium terminationum producitur; ultima autem syllaba hujus vocabuli brevis esse h. l. debet. กังเอรเรียร์] Pauwius hoc vocabulum vel a verbo Æschyleo hangilin derivandum, nec adjectivi in loco habendum, vel naise sie legendum esse opinatur. Harum conjecturarum priorem abjicio; posteriorem cum Heathio proho. Sed quoniam post versum 797. lacuna sive brevior sive longior est, certi nihil definiri potest. 798. Inter hunc versum et antecedentem recte statuit Brunckius aliquid deesse. Constructio quidem, si cum Pauwio legamus ήλίου τιδείς, manca non esset; sed tamen vix mihi persuadere possum, Æchylum narrationem Promethei ita instituisse, ut, cum Iûs errores per Europam copiosius enarrasset, vagam illam virginem a confiniis Europæ et Asiæ statim ingenti saltu in Africam deduceret. Itaque non unum, sed decem aut plures versus, hic aut post v. 813. excidisse putem. #όντου] #όντου Ald. 799. Κισθήνης] Ita codd. Regg. Σκυθίνης Ald. Κισθένης Stanl. Κισθήνης MS. Viteh. errore librarii pro Κισθήνης. "να] Brunckius, lenior esset, inquit, hiatus scribendo Frev. Recte, sed nihil ideo mutandum. 801. ὄμμ' ἐπτημέναι] ὄμμα πεπτημέναι Ald. 802. as] vás Ald.

Io jubet ea quæ dicturus erat ἰγγεάθιν μνήμουν δίλτοις φεινῶν, et Choephotis v. 447. τοιαῦν ἀπούων ἰν φεινὶ
γεάφου; Supplicibus, v. 183. φυλάξω
τἄμ ἴτη δελτούμενα. Denique Eumenidibus δελτογεάφου φείνα appellat, v.
280. Et hic quidem loquendi modus,
ut efficacissimus est, et rei intelligendæ
aptis-imus, ita etiam frequens est apud
alios plerosque auctores, ut apud Sophoclem, Philoct. v. 1318. καὶ ταῦν ἐνίτων καὶ γεάφου φεινῶν ἴσω et apud
Aristophanem, v. 450: καὶ μὴν ὅσ ἄν
λίξη γ ἀπλῶς μνημοσύνα γεάψομὶ ἰγοῦ nec poĕtis solum, sed etiam prosæ
orationis scriptoribus usitatus.—" Martini V. L. pag. 205.

796. pirgev, natiger des. Bosporum Cimmerium intelligit, cf. v. 739. 740. 741.

800. Invaial zógai, vetulæ puellæ, quia statim a nativitate vetulæ erant; fuerunt autem Ento, Pemphredo, et Di-

no Phorci s. Phorcynis et Cetus filiæ Gorgonum sorores; atque, ut Apollodorus scribit, γραῖαι la γενενῖς, unotantum tres oculo, unoque dente præditæ, quibus et per vices utebantur. ἔτα τι ἐφθαλμὸν αὶ τριῖς, καὶ ἔτα ἐδόντα είχον καὶ ταῦνα παρὰ μέρα βιμιδον ἀλλήλαις. Eandem tabulam mutatis quibusdam partibus refert Palæphatus c. 32. Hesiodus duas tantum facit:

Φόρχυϊ δ' αὖ Κητὰ Γραίας τίπε καλλιπαρήους
"Εχ γινετῆς πολιάς" τὰς δὲ Γραίας

παλίουσην 'Αθάνατοί τε θυοί, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι Πεφρηδώ τ' ἐὐπεπλον Ένυώ τε προπό-

804. Συχνόμος φοι de canitie Stanl interpretatur. Nec ipse reperio, quod melius sit.

803. de-word. Quas nec sol unquam radiis adspicit, nec luna nocturne,

Πέλας δ' άδελφαί τωνδε τρείς κατάπτεροι, Δυακοντόμαλλοι Γουγόνες βυστος υγείς, 805 Ας Ανητός ούδεις είσιδων έξει ωνοάς. Τοιούτο μέν σοι τούτο Φρούριον λέγω. "Αλλην δ' άκουσον δυσχεςη Βεωςίαν. 'Οξυςόμους γάς Ζηνός άκραγεῖς κύνας Γεύπας Φύλαξαι, τόν τε μουνώπα ς εατέν Αριμασπών ἱπποδάμον, οὶ χρυσόρρυτον

810

805. δρακουτόμαλλα] δρακουτόμαλα Ald. 807. rusurs] rusurs Cod. Viteb. 811. 'Acquaerror] B10. φύλαξαι] φυλάξεν Rob. τόν τι] τόν γι cod. Viteb.

guia subterrance habitabant, sicut Germani de carceris custodia dicunt, einen hinsetzen, wo ihn weder Sonne noch Mond bescheint.

804. sqq. Gorgones erant Euryale, Stheno, et Medusa; (Apud Athenæ-um lib. v. p. 221. ed. Casaub. ex Alexandro Myndio narratur Gorgona a Nomadibus in Libya animal dici ovi silvestri simile, quod halitu et adspectu occurrentes interimat :) 1/200 8 al Toe-Nois plungaens, ggoant gg bridayont op Nois urdungt hip arbitaarbuhisut dopour, nai xileus xudnas, nai welevyns xevous d' di laterres, rois di idirens AiSens Ireieur: Apollodor, lib. ii. p. 74. Prædicanda est Æschyli sapientia, quod ridiculam harum fabularum speciem quasi umbra quadam texit, et omnia tantum ad admirationem ac terrorem convertere studuit.

808. durxien Dinelus, spectaculum, quod propter terrorem viz tolerari potest. 809, 810. Europeous-pulagai. Solin. c. 13. In Asiatica Scythia terræ sunt locupletes, inhabitabiles tamen, nam cum ouro et gemmis affluant, Grupes tenent universa, alites ferocissime et ultra omnem rabiem sevientes, quarum immanitate obsistente ad venas divites accessus difficilis ac rarus est; quippe visos disecrpunt, veluti geniti ad plectendam avaritie temeritatem. Aves rapaces, quales Grypes quoque esse ferebantur, nivas dicit Æschylus, ut aquilam v. 1030. wrnior dies zira.— azezytis, mutos, non latrantes. egurépous; acuta enim et adunca rostra iis tribuuntur.

810. rir es aurora querir. "Arimacomposuit Aristeas Proconnesius, quem, mi supposititium opus fuerit, prout sen-

tit Dionysius Halic. et suspicari videtur Longinus, weel sous c. 8. secutus est in hisce describendis Æschylus: extat enim haud absimile fragmentum ex Arimaspeis apud Joannem Ttzetzem, Chil. vii. hist. 144.

'Ισσηδοί χαίτησιν άγαλλόμενοι τανάφσι Καί σφας άνθρώπους είναι παθύπερθεν όμούρους, Πρὸς Βορίω, πολλούς τε παὶ ἐσθλοὺς,

nágra paznrás,

Aprilous lawaiei, wodubonrus, wadu-Coútas

'Opanuis I' l' laures ixu xaelever

μιτύπφ Χαίτησι λάσια, Ψάντων σιδαρώτατοι άνδρῶν.

Plinius etiam uno oculo in media fronte insignes tradit. Gellius, N. A. lib. iz. c. 4. item esse homines sub eadem regione cœli, unum oculum in frontis medio habentes, qui appellantur Arimaspi ; qua fuisse facie Cyclopas poëte ferunt. Et Strabo Cyclopum fabulam hoc arrepto argumento e Scythia in Græciam delatam putat lib. i. Eustathius prodit in Dionys. signy. eos inter sagittandum alterum oculum solitos esse claudere, que consuetudo tandem in naturam transierit. Ex hoc vitio nomen hæsit. "Aeine enim lingua Scythica unum significat, even oculum, teste Herodoto lib. iv. 27. Eustathius aliter, nempe sei unum et massion sculum, cui accedit Schol. B'. Quicquid vero de Arimaspis dicitur, in dubium vocat Herodotus, lib. iii. 116. imo de iis nihil tradi præter fabulas Strabo probat lib. xi. p. 507. C. ed. Casaub." Stanl.

811. Xeuriffurer. "Auro abundare playas illas septentrionales, præter So-

Οίχοῦσιν άμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. Τούτοις σύ μη σείλαζε. τηλουρόν δε γην "Ηξεις, κελαινόν Φῦλον, οἱ ωρὸς ἡλίου Ναίουσι σηγαῖς, ἔνθα σοταμὸς Αἰθίοψ. Τούτου σας' όχθας έρφ', έως αν εξίκη Καταβασμον, ένθα Βυβλίνων όρων άπο Ίησι σεπτὸν Νεῖλος εὖποτον ῥέος. Οδτός σ' δδώσει την τρίγωνον ές χθόνα

815

God. Viteb. 'Acuparair Victor. quod cum verum putabat Zennius, non cogita bat Spondeum hac ratione secundam Senarii regionem invadere. is a chapter iσσοδάμου Ald. Ox. 812. #6000] #600 Rob. 813. μη σίλαζι] μὶν σίλαζι 818. startis] sturis Cod. Reg. A. sores 816. iging ligins Ald. Ald. strores Turn.

linum, cap. 15. asserit Herodotus, lib. iii. weòs δὶ ἄρατου τῆς Εὐρώπης woλλῷ ra maires xevres paintras ion Caute tamen subdit snos pir ynspersos sin Txu, sidi revre argenius elwa. Hinc Lucanus, Pharsal iii. 280. auroque ligatas substringens Arimaspe comas. Hujus causa gryphes cum Arimaspis assidue pugnare, ex Aristea refert Pausanias in Corinth." Stanl.

814. δ τρὸς ἡλίου ναίουσε στηγαῖς. Veteres Æthiopas ad extremitates terræ collocatos censebant, non solum versus meridiem, sed et versus orientem et occidentem; etenim monet Strabo lib. i. và μισημβεινά πάντα Ai-Sienias nalsiedai, cujus rei testem adducit Æschylum in Prometheo Ausphisp. Veteres sequitur Ptolemæus, slo) di δμοίως οἱ ὑπὸ τὸν Ζωδιακὸν οἰκοῦν-τες ἀπὸ δύσεως μίχρις ἀνατολῶν, ἄπαὐης pilares τὰς χρόας AiGiores. Inde πρὸς πλίου πηγαϊς positi." Stanl. Ego wero quamquam non ignoro ήλίου σηyès de Oriente bene dici, ut verrès wnyds de Occidente, haud scio tamen an melius sit hanc phrasin h. l. de sona torrida interpretari, que purissimis, quasi a fonte, h. e. vehementissimis solis radiis objecta est.

815. Inda worands Aldioy " a colore hoc nomen adeptus. Solin. c. 24. ultra adhuc amnis, qui atro colore exit per intimas et exustas solitudines, que torrente perpetuo et sole nimio plusquam ignito nunquam ab estu vindicantur." Stanl.

816. τώτου πας' έχθας Ιςφ'. " Niger

cum ad ultimum cataractarum pervenerit, Nilus dicitur. Solin. S2. demumque a Catarnete ultimo tutus est, ita enim quædam claustra ejus Ægyptii nuncupant ; relicto tamen hoc post se nomine quo Nigris vocatur. (Sed conf. Excurs. nostrum de Iûs erroribus.) Mire hallucinatur interpres Græcus, qui de Catabas-

mo nescio quo monte somniat." Stant. 817. Buchirar èçan are. " Byblinos montes ita dictos a papyro et calamis monet Scholiastes, nec absimile vero, namque et Niger perinde ac Nilus papyro viget et calamo prætezitur. Solin. 30." Stanl.

818. sororor pies. "Achill. Tat. lib. iv. c. 18. p. 386. ed. Boden. de aqua Nili: γλυκό δι πιόμενον δη, και ψοχρο δι μέτρο τῆς ἡδοῖης. et paulo post, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἄκρατον δ Λίγύπτιος πίνου οὐ φοβεῖται, Διονύσου μὰ δεόμενος. Huc pertinet Pescennii dictum ad milites, Nilum habetis, et vinum quaritis? Plu-ra de dulcedine aquæ Nilotics Spartianus in Pescennio Nigro." Stand

819. τείγωνον ές χθόνα. "Δίλτα innuit, quod Ægyptiis teste Stephano Πτίμυρις, Græcis Δίλτα, ob figuram, qua Siciliam imitatur. Diodor. lib. i. p. 29. ed. Rhodom. Extenditur (referente Herodoto lib. ii.) secundum mare ἀπὸ Πιεσίως σχοπιῆς μίχει ταριχείων των Πηλουσιακών (legerim βαράθρων, sic enim loca circa Pelusium vocari solita ex Strabone constat) a mari, μίχει Κιςκασώςου πόλιος, καθ' 40 σχίζιται ο Νίιλος, is το Πηλούσιου plan nai is Károtor." Stank

Νειλώτιν, οδ δή την μακεάν άποικίαν 820 *Ιοῖ ωέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. Τωνδ εί τι σοί ψελλόν τε και δυσεύρετον, 'Επαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε· Σχολή δε ωλείων ή θέλω ωάρεςί μοι. ι. Ει μέν τι τηδε λοιπον ή σαρειμένον *Εχεις γεγωνείν της σολυφθόρου σλάνης, Λέγ' εί δε σάντ' είρηκας, ήμῖν αδ χάριν Δος, ήντιν αιτούμεσθα μέμνησαι δέ ωου. Τὸ το ἄν τορείας ήδε τέρμ' ἀκήκοεν. Οπως δ' αν είδη μη μάτην κλύουσά μου, 830 Α σρίν μολείν δεύρ' έκμεμόχθηκε, Φράσω, Τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν. "Οχλον μέν οὖν τὸν ωλεῖςον ἐκλείψω λόγων, Πρός αυτό δ' είμι τέρμα σῶν ωλανημάτων. Έσει γαρ ήλθες πρός Μολοσσά δάπεδα, 835

- dermias] dermias Victor. errore typographico. 824. WALIOT] WAIOT Sixus Ald. Ox. 825. si μίν τι] si μίν τοι Viteb. 826. wohu-832. τοῦτ' κὐτὸ] τοῦ τκυτὸ Ald. ew] wodupiesu Rob. 833. Tèr #251-ຈະມາ ພາໄຂເງພາ Garb. minus commode. ກ່ອງພາ] Abreschius existimat h. l. legi se Alyan, quoniam Pers. 513. ພາດໄລ້ ວີ ໂກລະເສດ Aiyan κακών. At utriusque diversa ratio est; nec istud corrigere esset, sed depravare.

20. The mangle describe, colonian

122. Jahlis Sicut Tuplis aut iráger, proprie eccum, translate sæpe tur pro obscurum, ita ψελλον, prore dictum. Suriveren ut v. 781.

remedia eù sùξύμελητος. 128. μίμησαι di του, recordare quæscil. petitionis nostræ, et promissi cf. v. 791-793. Anonymus Etousis ap. Morellum conj. mimmem di ; non autem est necessarium vulam lectionem veram et elegantem

329. Scite hic Prometheus a quæne Chori deflectit, non solum, ut historiam absolvat, sed etiam ut. ondendi necessitatem effugiat.

130-832. 3 mms - i par, Ut autem t haud falsa aut vana esse, que ex mê lierit, labores, quos antequam hus veet exantlavit, ei dicam, idque veritatis nonum meorum documentum edam.

831. Immubx9nns. "Mox9in, ut μογίω, cum labore et molestia perfero, tolero, perpetior. Deinde, cum labore paro, effectumque reddo. In passivo, adfligor, vexor, adficior molestiis, (quo et spectat usus activi in Aquilæ versione Esai. c. vii. v, 13, μοχθείν ανδρα καλ θεόν.) Eurip. Herc. Fur. v. 22. et 310. σόνους, σύχας Ιπμοχθείν. Id. Helen. 1462. ἄλις μόχθων, ές Ιμοχθέμεν. Electr. 307. windous nignion inmox Dir, et rinna rintus nal mex Sur Herc. Fur. 281. Dictys ap. Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 106. edit. Francof. jeur vivoi el doyiZembar Bédois, bros ve dermois ἐπρεμόχθηνται βροτών, Xenoph. E-phes. i. p. 8, δισμά μιχθήσουσι.—" Abresch.

39. wullan "xles." Giac. Addit Morell. Thucyd. lib. i. "xler ver vier.

Όσην σλατύρρους Νείλος ἀρδεύει χθόνα Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα σεντηκοντόπαις Πάλιν σερός 'Αργος οὐχ ἐκοῦσ' ἐλεύσεταν Θηλύσπορος, Φεύγουσα συγγενή γάμον 'Ανεψιῶν' οἱ δ' ἐπτοημένοι Φρένας, Κίρκοι σελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι, "Ηξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους Γάμους, Φθόνον δὲ σώμαθ' ὧν ἔξει θεός Πελασγία δεδέξεται θηλυκτόνω ''Αρει δαμέντων, νυκτιΦρουρήτω θράσει. Γυνή γὰρ ἄνδρ' ἔκας ον αἰῶνος ς ερεῖ,

865

861. 9ηλύστοςος] 9ηλύστοςον Ald. 862. οἱ δὶ ἐπτοημένοι] οἱ δὶ ἀπτοημένοι Ald. 865, 866. Φθόνον δὲ σώμαθ ὧν ἔξιι 9ιός: Πελασγία διδίξιται etc.] Ingeniosissima sic emendavit Brunckius V. C. Vulgata quam edd. et Codd. repræsentant, hæc est: Φθόνον δὲ σωμάτων ἔξιι 9ιός, Πιλασγία δὶ δίξιται θηλυπτόνυ "Αριι δαμέντων etc. quæ quamquam aliquo modo explicari potest, si dicatur post δίξιται inteligendum esse αὐνὰ scil. τὰ σώματα, aut absolutum esse genitivum δαμέντων, tamen emendationis Brunckianæ facilitas adeo nobis blanditur, ut et ipsi Æschylūm ita scripsisse putemus, præsertim cum forma paulopostfu uri sæpe apud Tragicos occurrat. Ordo autem constructionis hic est: Πελασγία δὶ (γῆ) διδίξεται σώματα ῶν 9ιὸς Φθόνον ἔξιι δαμέντων 9. Α. ν. 9ς. Ceterum Pauwiana commenta vix digna sunt quæ memorentur: Φθόνον δὲ λημάτων ἔξιι 9ιδς, Πελασγία δὶ δίξιται νεὶ δίξεται 9. Α. δαμέντας.

857, 858. δς καφπώσιται—χθόνα. Qui omnem illam terram possidebit, quam latifluus Nilus irrigat. In καφπώσίαι consequens pro antecedente.cf. Suppl. v. 321.

859. ωίματη — ωεντηκοντόπαις. "Aliud ωεντηκοντόπαις, aliud ωεντηκοςόπαις. Suppl. v. 332.

άδελφός δ' έςὶ σεντημοςοπαίς

860. De tota Danaidum historia, patruelium, Ægyptii filiorum, nupțias fugientium, conferendum est argumentum Danaidum Æschyli s. Supplicum. βηλύστορος γίνηα est proles feminina, quia Danaus tantum filias easque quinquaginta genuerat.

862. ἐπίσημένοι φρένας, insanientes scil. amore. cf. Suppl. 114. ubi iis eandem ob causam tribuitur διάνοια μαινόλις. De

verbo wrosio Sas vid. Lexic. Æschyl.

863. κίρκοι. Accipitres appellat filios Ægypti, quod fugaces Danaidas tanquam columbas essent persecuturi. Ita Lycophron, v. 169. Paridem Helenæ raptorem κίρκον καναβίακτης appellat; cui loco Stanl. addidit recentioris scriptoris dictum a Suida (v. Γυναικοίερακις et Λογγίνος) laudati, qui viros mulierum captatores γυναικοίερακας nominat.

πελειῶν οὐ μαπρὰν λελειμμένοι. "Non procul distantes, h. e. instantes, imminentes columbis." Stant. die ihnen sogleich nachsetzten.

864. ἄξουσι Οηςιύσοντες οὐ Οηςασίμους γάμους, venient venuntes mupting, quas venari non debebant, quia scil. in hac venatione perniciem invenient.

865. Postor sumárus Exeis, corpora

invidere, est, vita privare.

866. Θηλύπτονος Aens, cædes a muliere vel mulieribus perpetrata, ναυντφερικτω Νεώτι, audacia noctis opportunitatem observante, quia seil. noctu Danaides novos maritos occidebant.

Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.
Τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοὶ Κύπεις.
Μίαν δὲ παίδων ὅμερος θέλξει, τὸ μης
Κτεῖναι ξύνευνον, ἀλλ' ἀπαμελυνθήσεται.
Γνώμαιν δυεῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
Κλύειν ἄναλκις μᾶλλον, ἡ μιαιφόνος.
Αὕτη κατ' *Αργος βασιλικὸν τέξει γένος.
Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς.
Σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς,
Τόξοισι κλεινὸς, ὡς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
Λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς
Μήτης ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὸς Θέμις.
*Θπως δὲ χῷπη, ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου

869. Eifes is spayaist Bántus, gladium cæde h. e. sanguine inquinare.

871. μίαν δὶ σαίδων, Hypernmestram, quæ Lynceo marito suo pepercit. Τμερος Siλξει τὸ μὴ κτίνει ξύνων, amor deliniet, ne ipsa quoque conjugem occidat. Ne autem h. l. μὴ οὐ legendum putemus, observandum est, μὰ οὐ semper post verba prohibendi, cavendi, prætermittendi, sic poni, ut Latine per quin, aut quo minus reddi possit; h. l. vero alia ratio est.

872. ἀπαμβλύνων ut simplex ἀμβλύνων de impetu animi retardato et fracto ponitur. Comparatio a retusa ferri acie ducta est. Sic Theb. 717. σιθηγμίνου σεί μ' οὐκ ἀπαμβλυνιῖς λόγφ.

878. γτώμου h. l. sunt judicia hominum de ipsius facinore, seu fame notationes. Sensus: Cumque optionem haberet duplicis enter homipes cuistima-

tionis, maluit tamen imbellis mulieris quan cade polluta nomen mereri. Atque sic ei contigit, ut in omne nobilis avum esset, ut ait Horatius in nobilissimo loco Carm. iii. 2. quem si tirones cum Nostro comparaveriut, aliud hujus fabulæ filum a Romano poëta texi, aliud ab Æschylo facile observabunt.

879, 880. rois & Simus. Themis enim vaticiniis clara Delphico quoque oraculo secunda post Terram præsedisse ferebatur, quam Titanes, ac deinde Apollo ordine exceperint. Cf. Eumenid. v. 1. sqq. Quamquam alium ordinem præsidum hujus oraculi narrat Pausanias, lib. x. c. v. p. 809. ed. Kühn.

Εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς. Ἰώ. Ἐλελελελελελεῦ,

Υπό μ' αὖ σφάκελος καὶ Φρενοπληγεῖς Μανίαι Βάλπουσ', οἴς ρου δ' ἄρδις Χρίει μ' ἄπυρος,

Χριει μ΄ απυρος, Κραδία δε φόδω φρένα λακτίζει·

າຍມ] ມ້ອງອນ Victor. interpolatum ex v. 876. 883. ' ຂົມລົມເມີເມີເມື Rob. addit; iù iú; unde Pauwius conj. 'Iù, iù ໄມເມີເມື, ໄມ້ເມີເມື. 885. ອີລົມສອນອ່ງ] ອີລົມສອນອ່ງ Ald. 887. ກອຸລອີເສ] Sic Ald. Rob. Turn. etc. ຂອງອີເສ, quod est in

882. Jam Io novis furoris stimulis se agitari sentit. Hic tamen primos tantum ejus impetus verbis describit, reliqua vero scena egressu spectatoris imaginationi conjicienda relinquit. In quo cum nihil non prudenter instituerit poëta, inepte tamen Pauwius eum vituperat, quod linguæ et mentis confusionem haud accurate satis verbis expresserit.

884. σφάκελος h. l. mens inflammata; φοινσπληγιῖς μανίαι ornate plurali in singularis locum adhibito; furor mentem de statu dejiciens. Θάλπουσι apposite dictum, quia paroxysmi furoris sanguinem vehementer accendunt.

ris sanguinem vehementer accendunt. 885. olegov žedie, insaniæ telum. (Qui per totam tragædiam, ubicunque offees occurrit, id de vero asilo intelligunt, h. l. o's eou aedis spiculum interpretantur. Tum vero epitheton arveos multo majore difficultate premitur.) Ledis proprie cuspis teli; h. l. pars pro toto. arves Scholiastæ sic intelligunt, quasi a intensivum sit, et aτυρος i. q. πολύπυρος. Quamvis autem ad sensum bene dicerctur furoris telum ignitum, tamen quia axvgos, ab Homero et Pindaro constanter negativo sensu usurpatur, in hoc genere elocutionis ambiguitas inesset valde incommoda. Garbitius arugos interpretatur ignis expers, quod significationi quidem vocabuli aptum est, sed sensui et verborum contextui parum respondet. Itaque h. l. verbis agdis Exuges nihil aliud significari puto, quam telum igne non factum, h. e. non ferreum, sed incorporeum et invisibile. "Awves enim apud scriptores Æschylo antiquiores est i. q. igni non admotus, sine igne factus. Qui vero adjectivum illud hoc sensu hic posimm parum venustum esse putaverit, is

cogitet velim non omnes veterum poëtarum imagines ad nostræ ætatis sensum examinandas esse. In Theb. v. 209. frena equorum poeta appellat igne cusa s. fabricata, πυριγενετούς χα-λινούς. Id epitheton si ad nostrum sensum exegeris, valde frigidum et otiosum videbitur. At iis, qui multo propius a prima ferri inventione quam nos aberant, omnes imagines a ferri fabrica petitæ novitatis gratia blandiebantur. Si quis hodie de internis animi doloribus dixerit: unsichtbare Pfeile verwunden mich, nemo sane eum reprehenderit, quod hoc adjuncto (unsichtbar) tropum quasi molliat, ac definiat. Cur igitur Æschylus, qui crebris ad ferri inventionem et fabricam allusionibus delectatur, ista præsertim ætate, ubi ea novitatis decore splenderet, reprehensionem vereretur, si อไรคูอบ นิคูอีเร นัสบคูอร cum respectu ad tela proprie sic dicta h. e. ferrea et igni cusa dixisset, et hoc adjectivo arves telum metaphorice dictum a proprie sic appellato discrevisset? (Eodem modo supra v. 809. gryphos appellaverat canes Jovis non latrantes. Si canes Jovis dixisset, metaphora nondum satis insignita fuisset : cum igitur canibus proprie sic dictis naturale sit latrare, gryphos contra, distinguendi causa, canes dixit non latrantes. Sic h. l. telum furoris, ut eo certius a telo proprie sic appellato distinguatur, definitur adjuncto vocabulo asves.) Qui vero Scholiastæ interpretationem nostræ prætulerit, ei pertinacius non repugnabo; modo ambiguitate eam premi concesserit, quam ut omnes boni scriptores, ita Æschylus inprimis caute vitare solet. Cf. Lexic. Æschyl. v. äxueos.

285

887. neadía di Poly Peira dantilu-

Τροχοδινεῖται δ' δμμαθ' ἐλίγδην,
"Εξω δὲ δρόμου Φέρομαι, λύσσης
Πνεύματι μάργω, γλώσσης ἀκρατής"
Θολεροὶ δὲ λόγοι σαίουσ' εἰκῆ
Στυγνῆς σρὸς κύμασιν ἄτης.

896

ΧΟΡΟΣ.

"Η σοφός, ή σοφός ήν,
"Ος ωρώτος εν γνώμα τόδ' εδάς ασε

ςροφή.

Victor. Canter. metro adversatur. φόθφ φείνα] φείνα φόθφ Cod. Viteb. Ald. φόθφ λαπτίζιι φείνα Rob. 888. τεοχοδικίται δ'] τεοχοδικίται γ' Rob. 894. γνώμα] γνώμη Rob.

Cor præ timore præcordia verberat s. pulsat. In λεωτίζω generosa, et audaci metaphora, proprius verbi usus non est nimis premendus. Quod hic tragica severitate extulit Æschylus, id Plautus comica festivitate designavit, cor metuentis artem ludicram fucere (Aulular. iv. S. S.) atque in pectus cmicare dicens.

888. ราง รู อังหาราชา ซึ่ง บุนตร นำ รู รุ่งกุก, eculi autem volutim rotantur; phantasma est verissimum et Iûs affectioni perquam accommodatum. Furibundi enim homines oculos misere distorquere solent.

889. The di desper piespai, dicons πνιύματι μάςγφ, et rabiei tanquam turbinis impetu fero extra orbitam feror, der wilde Sturm der Wuth treibt mich ausser der Bahn umher. Sic natura est furiosorum, ut, si iis exire licuerit, huc illud vagentur, viaque trita relicta per ambages discurrant. wvium furoris dicitur impetus, similitudine venti, qui, si vehementior est, sæpenumero proruit euntes, aut saltem hoc efficit, ut ægre se tenere possint et recta via incedere. Erunt tamen fortasse, qui malint hanc allegoriam a navis.procellæ vi disjectæ comparatione fluxisse; quod nec mihi displicet, præsertim cum paulo post zvuáras mentio fiat.

890. γλώσσης άχεπης, linguæ impotens; ut nostri de ebrioso dicunt; er hat die Zunge nicht mehr in seiner Gewalt. Sentit nimirum Io linguæ usum liberum sibi impediri, adeo ut balbutire et hæsitare incipiat.

891, 892. Policed di lique - Erns. Et

verba perturbata confusaque incassum ad fluctus acerbe calamitatis illidunt. Meine gebrochnen Worte zerschlagen sich umsonst an den Wellen des grausen Verderbens. Significat, querclas, quas vix ore proferre valeat, nihil adversus calamitatem proficere. sizn, frustra. Fluctibus obloqui, pro loquendo nihil proficere, nota est metaphora. cf. v. 1009.

Incredibilis est vis et vehementia ultimorum Iùs verborum, quibus dictis se spectatorum oculis subtrahit, attonitos eos calamitatis suæ magnitudine relinquens. Varietas nominum, quibus furorem designat, σφάκιλος, μανία, λύσes, claræque naturalium furoris accidentium imagines, sanguinis accensi, cordis vehementer palpitantis, oculorum celeriter volutorum ac distortorum, vagæ cursitationis, linguæ denique titubantis, hæ inquam imagines celerrimo quasi cursu concitatæ ita terrent ac perturbant animum spectatoris, ut, quo se vertat, nesciat. Fac actionis quoque dignitatem ac veritatem accedere, nihil fingi potest vehementius.

IN SCENAM VII.

Chorus acerrino miseriarum Iùs, quas ei Jovis iniquus amor contraxerat, sensu perculsus, equalitatem conjugii prædicat, et potentiorum numinum affinitatem utpote noxiam et periculosam aversatur.

893-900. A ropès-leariveas. Sa-

Καὶ γλώσσα διεμυθολόγησεν,
'Ως τὸ κηδεῦσαι καθ' ἐαυτὸν ἀρις εύει μακρῷ'
Καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων,
Μήτε τῶν γέννα μεγαλυνομένων
'Όντα χερνήταν ἐρας εῦσαι [γάμων].

900

895

895. γλώσσα] γλώσση Rob. 896. κηδιύσσι] κηδιύιν Eustath. ad II. ν΄. Vulg, melius respondet sequenti ἐρατίνσαι. 897. ἀριτιντι ἀριτιντιν Ald. 899. γίνης μεγαλυνομίνων] Arnaldus conj. γίνης μεγ ἀγαλλομίνων. Heathius γίνης γε μεγαλυνομίνων. Neutro egemus. cf. not. ad v. 907. 900. γάμων] Hoc sparium arbitror, atque e scholio adjectum; subintelligi potest γάμων, aut aliud substantivum, sed adjicere necessarium non erat. Hanc suspicionem confirmat versus antistrophicus v. 908. ubi ultimum verbum πόνων aperte spurium est; a Turnebiana plane abest, et sane jam a pluribus editoribus omissum fuisset, nisi id propter metrum in strophico versu servandum putassent. Jam hunc scru-

ptens profecto, sapiens ille fuit, qui primus hanc sententiam animo concepit et verbis elecutus est, quod parem conjugem sibi jungere longe optimum sit; nec eum, qui loco tenui natus sit, aut divitiis affluentes, aut genere superbientes amare deceat-

896. zndiveau zas' iautór. " Affinitatem contrahere sibi comparem. Garbitius pro se ducere, parum recte. Eustath. in Iliad. 9'. ig ou (undia) imredi-สะเ รอบี ย รอ มทุธิเบลา โสเ ระ รอบี วิสสระเห (อีริเท หละ หกรีเอิร ห์เหบร) หละ ขอบ เขางุลน-อีกูเบ๋เท, หลวี อี เ๊อุท Aig χύλος : ฌัร ซอ หกδιύειν καθ' ταυτόν άριστύει μακρώ. In Iliad. a'. Enusiment ort où memros Aiεχύλος είπεν. ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν άριστύτι μαπρορ, σουσές το άρισόν ές το έπά-σφ στην αυσορ έοιπυϊαν λαμδάντιν, καὶ μή των ύπερχόμπων γάμων έρᾶν άλλὰ πρώ-τος "Ομηρος καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Αχιλλία εδίδαξε. Hæc Eustathius incurie admodum; quippe qui non animadverterat, Æschylum hanc sententiam non sibimet vindicasse; sed ut monet Scholiastes a'. Pittacum auctorem ejus celebrasse. De quo Diogenes Laërtius: τος δ' οῦν σοφὸς λέγεταί ποτε νεανίσκο συμβουλευομένο περί γά-μου ταῦτα είπεῖν, ἄ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγεάμμασι,

Ζεύνος Αταρνείτης τις άνήρετο Πιττακόν οθτως

Τὸν Μιτυληναϊον, παΐδα τὸν 'Τρἡαδία' 'Αττα γέρον, δοιός με παλεΐ γάμος' ἡ μία μέν δὴ Νύμφη, καὶ πλούτω ἐ γενεῆ κασ' ἰμί. Ἡ δ' ἱτίρη προδίδηκε. τι λώϊον; είδ' ἄγε σύν μοι

Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω. Εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας

'Ηνίδι, κίνοί σοι παν λείουσιν έπος. Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγήσι Θοὰς βίμεικας ἐχοντις

Keiran lexto, Onol; per Ixna. Xà pès Exten

Πλησίον οἱ δ' ἔλεγον τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Ταῦτ' ἀδων ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἰπε Αράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος. Τὴν δ' ὁλίγην ὡς κεϊνος ἐς οἶκον ἀπήγετο

νύμφην, Οῦτω χ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Neque infrequens est a veteribus poëtis priores citari, tum et id factum etiam sit in Myrmidonibus ab Æschylo nostro, ubi λεθυς μερίς λόγους, Æsopicas scilicet fabulas, laudat, ut et Pindarus-Hesiodum Isthm. vi. Achillis verba apud Homerum, ad quæ respexit Eustathius, hæc sunt:

"Ενθα δί μοι μάλαπολλόν Ιπίσσυτο θυμος αγήνως

Γήμαδι μνησήν ἄλοχον, είκυῖαν ἄκοισιν Κτήμασι τίς σιο θαι τὰ γίς ων ἐκτήσατο Πηλιύς." Stanl.

900. ἔντα (ἔντα in Guelferb, abest.) χερνίταν] cerdonem. Speciem pro genere nominavit pro tenuioris ordinis Μήποτε μήποτέ μ' δ΄ Μοΐφαι . . . λεχέων Διός Εὐνάτεις αν ίδοισθε στέλουσαν Μηδε σλασθείην γαμέτα Τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ. Τας δῶ γὰρ ἀς εργάνος α σας θενίαν

...,.

905

- palum ex animis Criticorum evellimus; deleta enim v. 200. superflua clausula γάμων, et sublats v. 908. non superflua solum, sed etiam sensum turbante, vocula ανίων, metra utrinque ad anussim sibi respondent. Itaque γάμων uncis inclusimus. 901. μάνων μ΄] μάνων Ald. 902. Inter Μάρων et Αιχίων aliquid deesse observavit Heath. Morellus its suppleri posse notat: Μάρων μάνων μόν μ΄ το μοίραι, ώ μόγων etc. Sed ejusmodi defectibus absque codicum subsidio satis tuto succurrere nemo potest. Διὰ] abest Ald. Turn. 904. γαμένε] δε γαμένες Turn.

ac fortuna hominibus. Ultimum vocabulum vaner si genuinum esset, significaret id quod Latine conditio, gallice un parti appellatur, hoc sensu: man muss als ein Mann von geringem Stande weder reiche nach vornehme Partieen suchen. Sed quia ultimum vocabulum antistrophes wine dubio spurium est, sequitur, ut et hoc váur in opposito strophes versiculo addititium sit. Ac profecto sine ullo vel sensus vel constructionis vel collocationis verborum detrimento abfuerit. Nam post participia des generopirar et μιγαλυνομίνων vel άνθεώνων, vel μυνενίζων, vel γάμων aut simile quid facillime subintelligitur, nec ullo modo fieri potest, ut quis a sensu hujus el-lipseos aberret. Egaguiras autem verbum elegantem periodi clausulam facit. Metrum quoque, cum in opposito antistrophes versu winer resecetur ut h.l. yann, ab utraque parte salvum est.

901. sqq. µśwori—Obeasei. Utinam ne umquam 6 Parce Jovis tori sociam ne umquam 6 Parce Jovis tori sociam nidentis, nec ulli proco e Cali posteris mubam. Ad sensum nihil interest, an Obeasei h. l. nomen proprium ait, an appellativum. Prius tamen cum Brunckio verius puto. wharding (Cl. Brunckius recepit whading. Nimirum ubicunque hoc sensu forme lwhárdny, whardile etc. occurrant, librariorum errorem aut grammaticorum commentum subesse existimat. Ad metrum saltem perinde est, utro modo scribas. Nam prima syllaba ha whadile, whadine etc. producitur,

quia est a πλάω, per syncopen pro πελάω. cf. Brunck. ad Hecub. Eurip. v. 880.) appropinquem, i. q. matrimonio jungar.

906. ταςθώ γάς, άστεγάνερα αναςθε-νίαν είσερως 'Ιούς, μέγα δαστεμέναν δυνηλάνεις 'Ηρας άλαστίαις. Si hung in modum, sublate ut diximus postremo vocabulo morar, textum constituamus, facillimus optimusque sensus exibit : Paveo enim, cum lus virginitatem viri s. proci non amantem video, valde afflictam miteris erroribus a Junone immissie. vages absolute post-tum, nec cum drapydraga wag Surias conjungendum est. Similes enim constructiones supra occurrunt, v. c. v. Nec absimilis est verborum collocatio v. 146. σὸν δίμας εἰσιδούρη σίτερ προσ-αυαιτόμετου σεισο Δδαμανσοδίτουσι λύmass. Garbitius male verbum rages ad sequens árseyárses was Seríar tra-xit, totumque locum hac interpretatione pervertit: "Ego virginitatem pertinacem non probo, nec tutam et commodam judico, et hoc quidem ex-emplo tuo, quia video te lo (corrigit nempe streese 'lei es yany degreniinde (quasi scilicet Jupiter in virginibus tantum peccasset, nec multis etiam adulteriis nobilis fuisset) et Jovem allexisse in tui amorem, et Junoni factam suspectam, ut inde propterea a Jupone exacerhata paraslotypiamaffiΕἰσορώσ' Ἰοῦς γάμφ δαπτομέναν Δυσπλάνοις Ἡρας άλατείαις [πόνων]. Εμοὶ δ' δτι μέν ὁμαλὸς ὁ γάμος ἄφοδος, ἐπφδ.

orta | Xiệm | tur i | ệuệu | sai

garis variis jactationibus et difficultatibus, a quibus malis interim ego sum
libera et tuta, dum fraor (quia pro öve
legendum putabat öve) conjugio pari
et æquali." Hæc vero explicatio, quot
verbis constat, tot fore vitils et incommedis laborat. Que quidem qumia
vel hoc uno argumento convincantur,
quod Garbitius Oceanitides nymphas,
quæ castæ virgines erant, eas mulieres
nuptas case fagit. drigysing wagdrasia ad lo perdinet; sirginitas procum
inon amens, ut vigine Suppl. v. 10.
proces fugiems. Odium erga Jovem
lo ipsa prodiderat v. 765. Ceterum
ulreyyding vagdrin lig periphrasis pro
lis wagdring itseysime, ut apud Homerum heir piros Adartics et similia.
907. yang non solum metram a-

907. yainy non solum metrum aperte turbat (nam in versu strophes epposito omnia se recte habent, nec ullus est mutationi locus), sed sensum etiam impeditum se difficilem reddit. Sanvigatus enim cam dharriaus construitar. Et quamquam yainy dativus sausie esse, potest, tamen invenusta sic ordur constructionis ambiguitas, quia qui verba yainy Sanvunius pronuntati audierit, statim es sic intelli-

git, q. d. nuptiis vesstams, deinde se ipse porrigere cogitur, cum finita demum periodo sentit yann absolute pestium et desrepsivas cum dharsing construendum osse. Itaque mini cortum est yann e glossa in tentum irrepsisse, ac deinde veram lectionsm palyse exturbasse.

908. δύσσλανοι άλαστίαι i. q. δόσμο es d'Aserias. Adjectivo enim ples-nasmus ille inest, Grecis poëtis familiaris, quem alibi notavimus. Et sicat v. 580. ralistayara slámu sunt longinqui errores, et v. 589. malómhayada Whavas multiplices errores, sie boodharos diarries sunt miseri errores, unt al-lamitatis et crumnæ pleni. "Høns vesto genitivus est auctorem designams. Vacabulo winer omnes fere interpretes offensi sunt, neque vero si wonis leg mus cum Arnaldo, omnis difficult tellitur. Si yann defendi posset, nec aperte metro adversaretur, facilius illa se nobis ratio commendaret. Qued autem Morello in mentem venit, aldereiner yer, id adeo ineptum est, at mirandum sit id viro decto in menten venire potuisse. -011. bud d's der sale franch i

Οὐ δάλια μηδε κρεισσώνων θεών "Αφυκτον όμμα σεροσδέρκοιτό με. 'Απόλεμος όδε γ' ὁ σόλεμος, άπορα

uterque enim est Trochaicus dimeter hypercatal. verum etiam interpretationi commoda locus datus, quam quidem vocabulo wéses servato nemo reperire potuit. Ceterum Arnaldus conj. Anesiases west. Branckio in mentem venit siesesse' loss xese bearvasiase bearabeses "Hess diarriase xile. 909. In 1 909

rapes apoles, es diden. Mihi vero, quod equale conjugium (quale scil. me unice expetituram jam professa sum) securum est ac metus expers, nequaquam ti-meo- 'Ruel d' el didus refertur ad raglio polev. 906. quibus verbis se Iûs causa pavere significaverat. Jam vero se habere negat, cur sibi ipsi timest. Nimirum quia v. 893. sqq. conjugii mqualitatem laudibus extulerat, et v. 901. sqq. Jovis ceterorumque deorum miestium commubia deprecata crat, hoc addit: quandoquidem conjugium aquale, quod sibi unice placeat, ab omni metu vacuum sit, sibi nihil timendum esse. Que cum its sint, Arnaldi emendatione, parum etiam per se probabili, minime opus est, qui les pro les legendum putabat, hac senten-tia : Milis sere cum eseniet conjugium equals, secura non times. Is apola eram cum si Mis conjungit, unde s tautologia oritur. Nec meliofatilis tautologia oritur. sationem sequitur Abreschius, qui nem apoles negat ad grapes trahendum esse, sed potius Scholissem opinionem et, post speles verbum iini supplenders esse conscutis, ple autom d N, quod in sull latet, referenders set. Due enim hic sunt crationis abra; primum negat Chorus sibi menting instance este, quae ipee sibi spento sua electurus sit; sibi esim tuntum *inskir piga*a, qui metes ex-ners sit, arridore; deindo vero eptat, pers sit, arridere ; di

rum oculos in se convertat. Illud igitur, quod sum voluntatis erat, certo promittere; hoc vero, quod in aliena positum erat, optare tantum licebat. Consecuto igitar et sensus harum particularum piv et mail hic est: Mihi quidem non timeo—ed tamen opto ne etc.

mail neueriner Sair äpener lane weerligners pu, eleganti verborum figura elatum, pro eo quod vulgari sermone diceretur, nee umquam potentieres dii me ament. Est enim antecedens pro consequents, cum adspectu plorumque primi amoris igniculi excitantur. Nullo modo tamen ipee amor oculus dici potast; nam in oculis insidet amor; et oculis hibitur amor, non antem ferendum est sic deinceps poni Sair äpeners lane Lee. Hoco certam est his verbis äpeners Hoco certam est his verbis äpeners team phe operationers per amorem describi; itique sine dablo occasionem tedit Grammatico, nescio cui, ut ad marginem scriberet lane, que glossa deinde in tantum immigravit. Apones-lanes est, cui propter propotentesa vim nemo realestere potest; cin uneni-derealiches, siegendes Ange-

course in tentum immigravit. Aparesfinan est, cui propter pempotentem vim neme resistere potest; cin consideratshiches, siegendes Ange. wycellenavi na. Vix upus est ut moneamus, hoe tantum de adepectu amoria pieno intelligandum esse; quam sequatur fruendi et potundi desideriam.

rum. 912. doctano vilane est bellum jaiquem, concertațio inique comparata, et quantum ad imbociliorem parΠόριμος οὐδ ἔχω τίς ἀν γενοίμαν Ταν Διος γαρ οὐχ όρω μῆτιν ὅπα Φύγοιμ ἀν.
Πρ. Ἡ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθαίδης Φρενών, ου Εςαι ταπεινός, οἰον ἐξαρτύεται Γάμον γαμεῖν δς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος Θρόνων τ ἄϊς ον ἐκβαλεῖ ω ατρὸς δ ἀρὰ Κρόνου τότ ἤδη ω αντελώς κραυθήσεται Ἡν ἐκπιτνών ἡρᾶτο δηναιών βρόνων, **

915. sidéling openier] sidelin openier Ald, Rob. Sed difficilior constructio preferenda est. Cum Aldina consentit Mosqu. 1. ubi a manu recentiore superscriptum sideling. sidelin openier male Turn. 916. sien] ruier Garb, Rob, Pauw. Morell. Vulgatum idem notat, sed est exquisitius. 918. Spérier à repartite regeretur. Receptam lectionem Æschyles is quendi consuctudo confirmat. warçès of warçés of Ald. 919. riv.] war alii teste Morell. rées autem hic verborum contextui aptius. 920. inservier la siriarem Vitab, ex interpretamento.

tem attinet, periculoses alese plena; adeoque non suscipienda. amoea wopues multas difficultates, e quibus te haud facile possis expedire, præbens, difficultatibus abundans. Ita recte interpretantur Heathius et Abreschius, cujus ex animadversione que ad rem faciunt excerpta subjectmus (Miror, inquit, post Stanleium etiam Spanhemio ad Julian. p. 256. locum de mendo fuisse suspectum, illum divinare wiess &wiesper, hunc ex cod. Reg. Gall. pæne extra dubitationem ponere legendum sie awoga. Mihi certum est, correctores in eo loqui, qui quod non intelligebant, de suo addiderunt de. Nec vel decem me moveant codices, ab edita at recedendum putem. Solent enim apud utriusque lingum scriptores nomina verbalia cognatamque verbis significationem sortita easdem' admittere constructiones, iisdemque orepositionibus jungi, quibus verba ipsa." Exempla nos in lexico Æschyleo v. wiejus suppeditavimus, multo, quam ea que Abreschius attulit, h. l. aptiora. Cl. Brunckius els non scriptum quidem, sed tamen subintelligendum existimat, hoc sensu, ut ## 200 urbeines tit i. q. urben bidous, vel Izan ils ed dienotas, is rois danzanen si-Trebrares, totaque fires itu vertsitir: inexpugnabile bellum illud est, quod qui intentat amor facile artes exceptius, qui bus se en difficultatibus expediat. At

antecedens kepurer lique, et sequents the large ess de sur ipsarum pericus, quam de amoris deorum potentis cenitidas loqui credamus.) Verbale enim woones eundem casum regit, quem verbum, a que derivatur, apar, assumit.

913. old low of & greefun, et prefecto quid me futurum esset nesclo, und ich weiss nicht was aus mir werden wirde.

914. và Ais propus in Jous snim mentem h. e. victricem libidinem non video quomodo effugere heeret.

915. sqq. Magna est venustas in adumbratione ferociæ Promethei, que semper altiores spiritus swiht, nec unquam ad inferiorem dignitatis gradum deprimitur.

A μη σασινός. Profecto Jugiter, quamois sit arrogans et obstinatus animo, humilis ac demissus crit, δου Εμφτόνται γάμου γαμαίν, quamtum e majutis quam parat intelligere licet; nach der Heitsuth zu schliessen, die er einsnat treffen wird. Elegrivira non de nuptis quas name paret, sed quas olint paraturus sit.

917, 918. Is αύνθο λεθάλει. Qui-

917, 910. of auto-catana. Conbus mapties imperio solioque privind dejicietus, alque esturbabitus. Aigris, di scurum, evanidum, h. e. its ut no nominis quiden memeria maucate.

918—920. srured - Sefrary things.

930

Τοιώνδε μόχθων ἐκτροκήν οὐδεὶς θεών Δύναιτ' ἀν αὐτῷ, πλήν ἐμοῦ, δείξαι σαφάς. Έγω ταδ' οἶδα, χώ τρόκω. πρὸς ταῦτα νῦν Θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύκοις Πιςὸς, τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πυρκνοῦν βέλος. Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει, τὸ μὴ οὐ Πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Τοῖον παλαιςὴν νῦν παρασκευάζεται Επ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας. Ός δὴ κεραυνοῦ κρείσσον εὐρήσει Φλόγα,

dira, quat Jovi imprecatus est, antiquo solio excidens, Insuño Leónso, quos diu occupaverat.

921. péxSur invert), calamitatis avertendo ratio, malorum effugium.

923. sqq. Proinde jam securus sedent, excelso strepitu fretus, et igniferum telum manibus vibrans. Cum hoc loco diligenter comparandi sunt v. 1000-1002. et v. 1051-1060, ut intelligatur quam singulari arte tragicus noster ab humilioribus verbis gradatim ad superiora adscendat. Quam enim h.l. sententiam Prometheus submissioribus verbis eloquitur, eandem post y. 1000. sq. elatioribus et ardentioribus verhis exprimit; donec tandem v, 1051. in cadem repetenda audacius exsultet oratio, et omni genere amplificationis exardescat. Nec prætermittendum est, quod, quamvis per se leve, tamen his locis non est ejusmodi, ut sentiri non possit, quod unaqueque harum periodorum, ad sententiam quidem similium, ad elocutionem vero quasi gradibus quibusdam altius surgentium a perbis spòs rasva incipiat, qua ratio, a-naphore figuram imitans, hanc vim habet, at animum non corum solum qua dicenda sunt exspectatione, verum etiam antes dictorum recordatione feriat. ersagerias necesas pro tonitribus forta cum contemtus aliqua significatione dictum; quasi tonitrus Jovis nihil aliud nisi inanem quendam strepitum efficiant. cf. v. 931.

926. sq. sidtr—draezsed. Nam hac omnia ci non suffecerint, quo minus ingenti ruina turpiter cadat. wrainesse ein draezsed, mine, qua nulla arte aut vi fulciri et sustineri passunt.

9x8. sq. mior—riens. Talem adversarium nuuc ipse adversus se parat, monstrum inexpugnabile.

rain walkers. "Non hic Hercules denotatur, ut putahat P. Brumoy, nunquam enim ille Jovem regno fuit exturbaturus; sed filius nunquam revera natus, nasciturus tamen, ai nuptias cum Thetide consummasset Jupiter." Heath. Apte dictum wagaszusäijera, quis hunc hostem e Thetidis connubio sus: epturus erat,

sus epturus erat,
930, aqq. & di — onidd. Et qui flammam fulmine potentiorem fragoremque
tonitru vi superantem inveniet. Apto
contulit Arnaldus simillinum Pindari
locum, Isthm. viii. 68. sqq.
— Elera

debn Jane gietigd dathe deting Elenes mentempen ye' det-V. eggenyet je braner Offer Βροντής 9' υπερδάλλοντα καρτερου **κτύπου** Θάλασσίαυ τε, γής τινάκτειραυ νόσου, Τρίαιναυ, αἰχμήν την Ποσειδώνος σκεδά.

251. impéditional impédition Mosq. 2. nagregir la paregir Ald. 252. 7%; 7% es Mosq. 1. endarages viers l'Non satis placet tridentem h. L. mochum aut malum dici. Forte Aschylus scripsit :

Θαλασσίαν τι, γᾶς τινακτής, ἐννόσων Τρίαιναν, αἰχμάν την Ποσειδώνος σκεδή.

h. e. quique (novus quasi) terra concussor, (fortior scilicat Neptuno inseraçuis) marinum tridenteni sibraturus illam Neptuni lanceam dissipabit. Sed vide Commentar. ad h. l. 933. alzuni viv] alzuni viv Rob.

Ποτείαν Θιον δς αιραυνού Το αρίσσου άλλο βέλος Διόξει χιρό τρώδοντός σ' άμαιμααίτου, Διο μισγομέναν "Η Διός απας άδελ-Φοίσε ———

Bargeάλλοντα βροντῆς, tonitru superantem. Rarior constructio hujus verbi cum genitivo, non tamen omnino inaudita. cf. Lex. Æsch. h. v.

932, 933. Salassías et, yūs endareses vien, estares, impires vien estares, aixpèr vir Neculòres endò, et qui merimum tridentem, terram concutiens malam, Neptuni lonceam dissipabit. Salassías Stanleius ad vien traxit; concinnius autem est, commate illud a yūs erváartiem viens esquinctum, cum estares construere. Sed illud yūs erváartiem viens sed illud yūs erváartiem viens mihi placere jam in notis ad V. L. negavi; non quod omnino de equisa terram concutiente bene dici non postit (ubi enim Latiais pestis, noza, aut calamitas, ibi Græcis viens in usu est); sed quod h. l. quia equaras entòfis dicitur, allegoriæ venustatem turbare videtur. Si scripsisset Æschylus, ut nobis in mentem venit:

Sulareias v., yie vinarele, bricas veiama, aixulis vei Ilosidores entig. primim antecedentibus versiculis melius responderet; ut enim ibi novua Jovis adversarius fulmini aliud fulmen, tonitribus alia tonitrua, sic hoc versiculo Neptuni tridenti alium tridentem objicere diceretur. Deinde id melius responderet Pindari loco, ubi diserte marinæ dem filius, non solum fulmine, sed etiam tridente fortius telum vibraturus esse fertur. Tim idem graviter sane Neptuni titulo, quasi qui totam ejus possessionem invascrit, yis

rnaurie, vel cinarue appellaretur. Ita enim proprie Neptunum, (Soph. Trach. v. 510.) sicut Errocryator, incit. 2000, cucix 3000 vocari neminem figit. Denique sic imago adversarii cum Jove et Neptuno depugnantis optime absolveretur. cadii enim h. l. i. e. ac franget, inutilem reddet; q. d.: Neptunus quidem lanceam suam vibrabit, stille alium tridentem, et fortiorem quidem, vibraturus illam franget. Hee igitur phantasma simile esset Homerico, ubi Neptunus Acamantis in Antilochum irruentis lanceam frangit:

άμινήνωσιν δί εί αίχμος Ευανοχαϊτα Ποσιδάων, βώτουο μεγάρας. Καὶ τὸ μὶν αὐτοῦ μιῖν ἄσι σπῶλος αταίπαυσος

'Εν σάπα 'Αντιλόχοιο, τὸ δ' ήμισυ πίν' ἐπὶ γαίης.

Quod autem reponendum censui imirur est a verbo iridu, quatio, vibre, cujus futurum inf. iséespes, citat Hesychius, et a quo ipso Neptunus isees. 29 or vel irrorvaios appellatur. Metri autem causa quoties opus est v in prima syllaba duplicatur. His igitur ita constitutis totum locum sic Teutonice verterim: Einen solchen Kämpfer ist er im Begriff selbst wider sich zu erzielen, ein unbeswingliches Abenteuer: der eine Feuerflamme stärker als der Blitz, und einen den Donner übertreffenden Knall erfinden, und als ein neuer Erderschittterer den oceanischen Dreynack schwingend, jene Lanze des Neptunus serbrechen wird. Quod reliquum est, emendatio nostra Brunckiorum, Heymorum, Mororum, Ruhnkeniorum, Valckenariorum, Wyttenbachiorum, quos honoris causa nomino, similiumque Criticorum judicio stabit aut cade qui justis finibus nimbun corrigendi

	Πταίσας βε τορδε ωρός κακορ μαθήσεται	
	Όσον τό τ' άρχειν και το δουλεύειν δίχα.	935
Xø.	Σύ Αλν ά χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσῷ Διός.	
	Απες τελείται, πρός δ', ά βούλομαι, λέγα.	
	Καὶ ωροσδοκάν χρή δεσπόσειν Ζηνός τινά;	
	Καὶ τῶνδέ γ' έξει δυσλοφωτέρους ωένους.	
	Πος ουχί ταρβείς, τοιάδ εκρίπτων έπη;	. 940
	Τί δ αν Φοβοίμην, ο Βανείν ου μόρσιμον;	
	Αλλ' άθλον άν σοι τοῦδί γ' άλγίω πόροι.	
	Οδ ούν σοιείτω, σάντα σροσδοκητά μοι.	
	Οί σεροσκινούντες την Αδράςειαν, σοφοί.	
Цφ.	Σέδου, σεροσεύχου, βώπτε τον κρατούντ' άεί.	945
	'Εμοί δ' έλασσον Ζηνός ή μηδέν μέλει.	
	Δράτω, χρατείτω τόνδε τον βραχύν χρόνον	
	Όπως Αέλει δαρόν γάρ ούκ άρξει Αεοίς.	
	Άλλ' είσοροῦ γὰς τόνδε τὸν Διός τρόχιν,	-
	Τον τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον.	950
, -	Πάντως τὶ καινὸν άγγελών ἐλήλυθε.	300
	to the state of the state	

935. Iran] Irra Rob. 938. diegieus] diegiscus Viteb. Zunde ema Ande ema Mosq. 2. Ald. rnd Aids et superscriptum ye. Znois rusé Mosq. 1. 2939. sad randi y'] sad randi y' Rob. ran y Mosq. 1. et supers scriptum ye. ran i ye. 942. de] as Mosq. 2. 943. 37 de] Ita Brunck. e codd. Rogg. et ante eum Turn. Garb. Grot. Eandem lectionem probent Mosq. Viteb. 37 de Edd. Morell. 945. 95ser 3 Serses Mosq. Ald. 948. 9434 3644 Mosq. 1. 950. re rei] rei omittunt Mosqq.

libidinem, servilemque vulgatæ cujuscunque farine sit codicum scripture affectationem discernunt.

934. Cumque ad hanc calamitatem offenderit, discet, quantum inter impo-rium et servitutem intersit. wraite, impingere, offendere, bene convenit voil ba Jovi acerbitatem imperii exprobrant, eique, quod tum demum servitatis molestiam sensurus et servorum conditionem miseraturus sit, illudit.

936. Sequitur suavis et morata dialogi alternatio, inter Chorum Jovis metu et reverentia plenum, et Prometheum nihil ideo a ferocia remittentem. So h. i. non significat some, sed s, jam dudum.

946. Il sir weniru-un. Rectienime vertit Cl. Brunck. faciat ille, quicquid voluerit; ad omnia paratus cum.

Vulgata St S wasten, ita igitur faciat, minus recondita, et propteres facile illius loco a librariis substituta est.

944. ol sopol. Qui Adrastom, h. c. Jovis vindictam, reservatur, supiunt, Adrasteam Nemesin, Jovis filiam, nemo ignorat.

945. rilov-kii. Reverere, adora, a. dulars aternum regem. Observetur gra-datio in his verbis, vehementise index et acerba irrisio, cum eum æternum regem appellat, quem et antea, et paulo post v. 947. mox regno excisurum af-firmat.

946. iusi µilan. Ego autem Jovem

flocci pon facio. 949. Aide refers, Josis cursorem, servili nomine et contemtim Mercurium appellat.

951. erderus idádude. Utique sent novi quid numeiaturus,

промноетт. хорот. ермни,

EPMHY.

ΣΕ, τον σοφιτήν, τον σικρώς υπέρπικρον, Τον έξαμαρτόντ εἰς θεούς, τον έφημέροις Πορόντα τιμάς, τον συρός κλέπτην λέγαν Πατής σ' ἄνωγεν οῦστινας κομπεῖς γάμους Αὐδᾶν, σεὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κεάτους Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως, 'Αλλ' αῦθ' ἔκας' ἔκφραζε· μηδ ἐμοὶ διπλῶς 'Οδούς, Προμηθεῦ, σροσδάλης· ὁρᾶς δ' ὅτι Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

953. τὰ ἰξημέροις τὰν ἡμέροις minus apte Viteb. Schol. ἐφημέροις sine τὰ Mosq. 1. τὰν ἀνθεώταις Mosq. 2. e glossa: 955. τὰ ἄνωγοῦ τὰ Ald. Rob. ἀνωγοῦ conj. Heath. probante Morello, quia scil. existimabat atticos poëtas augmentum non abjicere. Sed bene eum refutat Brunckius, cujus etam transpositio τὰ ἄνωγον pro vulg. ἄνωγο τὰ ρίασει. γάμους λόγνος Rob. 956. ἐμ. πάττι] ἰκθληθη Rob. e scholio natum. 958. ἐλλὰ αὐθὰ Ἰκωτὰ Ἰκφραζε] Ita Brunck. e codd. Regg. qui illam scripturam in pluribus et melioribus libris observavit. ἐλλὰ αὐθὰκακα φράζε Rob. μηθὰ ἰμαὶ διαλῶς μηθὰ ἰμὶ εἰς διαλῶς Μοςς. 2. 959. προσθάλης] προσθάλλης Ald. Rob. turbato metro. προδαλής Προμηθεῦ Mosq. 2. hand melius.

v. 952-fin.

Cum per omnem Promethei vincti tragædiam hoc egit poëta, ut nobis exemplar proponeret viri fortis cum mala fortuna compositi, tum in extrema scena summam vim et evidentiam addidit imagini justi et pertinacis viri, quem ne atrocissimæ quidem instantis tyranni minæ frangere, aut de solitæ mentis statu dejicere possint. Paribus incrementis ad finem usque pericula Promethei et spiritus augentur; numquam ab admiratione requiescit spectator, nec tamen fatigatur gravitate spectaculi; nec prius remittitur intentio et cura, quam impavidus Prometheus montis cui affixus erat ruinis sepultus fuerit oculisque spectatorum ereptus.

bitatem opponentem? Sic enim et supta ev μιν θερασύς τι και συκραϊέ δύαιδιν αθλίν ίσυχαλξές v. 178. Et ipse quoque Mercurius ei ferociam in adversa fortuna aliquoties exprobrat, v. c. v. 979. 1065.

955, 956. warne—neurous. Pater te jubet quas nuptias jactas edisserere, quibus ille regne excisurus sit.

957, 958. zal ravra—Ingeafi, et in. his quidem noti ambagibus aut obscuris circuitionibus uti, sed singula clare ac perspicue expone. cf. supra v. 615. "aby Izaga vel conjunctim una voce, sicut etiam Aristot. Eth. iv. ipsum àln9 vocat abylizago, sincerum, candidum, et integrum, in quo nihil sit ficti, tecti aut simulati." Garbit.

958, 959. μηδ μωὶ διπλῶς εδθές προσ-Εὐλμε. Nec mihi bis cadem eundi et redeundi necessitatem imponas (mache mir nicht zwey Wege); his verbis moneta Mercurius, ut a superflua mandatorum deprecatione, et vanis Jovis voluntatem nutandi consiliis abstineat. Ad hæc enim pertinet v. 960. raïs roos-

975

Πρ. Σεμνός ομός γε καὶ Φρονήματος τολέως ΄Ο μῦλός ές ιν, ως λεών ύπηρέτου. Νέον νέοι κρατείτε, και δοκείτε δή Ναίειν άπενθη ωέργαμ' οὐκ έκ τῶνδ' ἐγω Δισσούς τυράννους έκπεσόντας ήσθόμην; 965 Τείτον δε τον νον κοιεανούντ' επόψομαι Αίσχιςα καὶ τάχιςα. μή τι σοὶ δοκώ, Ταρθείν ύποπτήσσειν τε τούς νέους θεούς; Πολλού γε και τού σαντός έλλείπω. σύ δε Κέλευθον, ήνπες ήλθες, έγκόνει σάλιν. 970 Πεύση γαρ ούδεν ών άνις ορείς εμέ. Ες. Τοιοϊσδε μέντοι καὶ ωςὶν αὐθαδίσμασιν Ές τάσδε σαυτόν σημονάς καθώρμισας. Πρ. Της σης λαιρείας την έμην δυσπραξίαν, Σαφως επίςασ', ούκ αν αλλάξαιμ' εγώ.

961. σιμνότομός γ1] σιμιντομός τι cod. Reg. B. 962. 960. Δώς Rob. 966. καρανούντ' συραννούντ' Ald. Rob. etc. Sed καρανούντ' est in Regg. Viteb. idque Brunckius jure recepit: Nam συραννούντ' ortum est ex eo, quod scriptoris 962. 9.6, Aif Rob. nammo pracedens τυράντους adhuc obversubatur, cum ad hunc versum pervenisaet. Ceterum in Garl. legitur: τρίσου δι του του συραντούντ ἐνόρμαι. Heathius probante Morello sic emendabat: τ. δ. καὶ του νοῦν τυραντούντ ἔνόρμαι. Heathius probante Morello sic emendabat: τ. δ. καὶ τον νοῦν τυραντούντ ἔνόρμαι, Pauwius vero sic: τρίσου δι του νοῦ τυραντούντ ἔνόρμαι. 969. πολλοῦ γι] πολλοῦ δι Ald. 971. ἀνοτροῦς] Hanc lectionem e cod. Viteb. et ed. Rob. restituimus. Eandem Brunckius probavit. ἀν ἐνορῦς cod. Reg. A. Ald. Turn. ἀν ἐνορῦς Victor. ἀνοτροῦς citat Steph. ἐνορῦς cod. Rog. A. Ald. Turn. ἀν ἐνορῦς. Υίτεο. ἐνοτροῦς citat Steph. ἐνορῦς cod. Rog. 1. et supra: γρ. ἀνοτροῦς. 973. καθοῦρωνως] καθέρουας Rob. καθόρουας Viteb. κατήγραγες Ατ. ἐνονοκος et supra Schol. ἔρομοῦς Mosq. 1. Hes lectiones νει convents να e closes. poras et supra Schol. சூம்வை Mosq. 1. Ha lectiones vel corrupta vel e glosse-matibus ortæ. 975. க் க்கிக்கேம்] க்கைக்கிக்கேம் marg. MS. ap. Morell.

961, 962. sempéranés 21-dangiron. Grandisona utique et superbiæ plena est tio, qualis decrum ministrum decet. Salve ridet Mencurium servitio tanquam dignitatis fastigio superbientem.

,963. vier vier neartiers. Facetum est, quod una Jovem ejusque ministrum in his alloquitur, que proprie tautum ad Jovem pertinent. Sed hanc rationem in similibus alim quoque lingum imitantur; vernacula quidem ad verbum reddere valet: Îhr Herren seyd noch so neu, und denkt freylich schon in eurer Residens gans fest und ungestört

964. sq. obs projent; Hoc vel ad Cœlum et Saturnum, vel ad Ophiona et Saturnum spectat.

966. latofopas, scil. lasterovera.

969. sq, où di-lynbru walir, du aber geh immer wieder hin, wo du herge-kommen bist. "Verbum bynouir (cf. Sept. adv. Theb. v. 60. Aristoph. Plut. 255.) pertinet proprie ad eos qui currendo ninos Angeirem. Ar. A. 1087. Examineres, emideres, interponente. Examine, employ, intermediate. Henych." Morell.

971. अंग्रेश कर i. q. अंग्रेश कर्जका बे. 973. na Seguicur, proprie stationem subire, in portum appellere, h. l. in malam partem de so dicitur, qui suapte culpa malam fortunam subiit; translatione a navibus petita, qua brevibus vadis deprehense herent.

974. sq. +ns-lyú. Certo scito me nunquam, si aptio detur, infortunia mea tuis servitiis permutaturum esse.

Κρείσσον γάρ είμαι τήθε λατρεύειν τέτρα, *Η ωατρί Φθναι Ζηνί ωις ον άγγελον. Ούτως ύθρίζειν τους ύθρίζοντας χρεών.

 ${}^{ullet}\mathbf{E}_{oldsymbol{arrho}}.$ Χλιδάν ξοικάς τοῖς σαιρούσι σράγμασι.

Πο. Χλιδώ; χλιδώντας άδε τους έμους έγο Έχθρους Ιδοιμι. καί σε δ' εν τούτοις λέγο.

Ές. Η κάμε γάρτι συμφοραϊς επαιτιά;

Πρ. Απλώ λόγω τους ωάντας έχθαίρω θεους, "Οσοι ωαθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

Ές. Κλύω σ' έγω μεμηνότ' ου σμικράν νόσον.

Πρ. Νοσοίμ' αν, εί νόσημα τους έχθρους ςυγείν.

Έρ. Είης Φορητός οὐκ αν, εὶ ωράσσοις καλώς.

Πο. "Ωμοι.

Έρ. Tibe Zede todnog odn enigaras. Περ. 'Αλλ' εκδιδάσμει ωάνθ' δ γηράσκων χρόνος.

977. oğrası] oğrası Mosq. 2. Viteb. e glossa alaşığısısı item Ald. Tum. Gord. 979. değiyeses] wişaşısı Turn. Vict. Sed h. l. vocabulum sesis elegantine en 379. δράγμασι stine Turn. Vict. Sed u. 1. γρασιατία στο του από το του από του του από του απ Ald. Rob. Vict. 987. weárene] weácene Ald. vitioso.

976. ville Assertine wiene. Gravi-ter et ad consilium apte extulit quod simplici sermone sic elocutus fuisset, malo huic petræ affixus vivere.

979. χλιδφν, delectari.

980. sq. xxxii i—xiyin. Quod sub-amente Mercurii questioni sic respondet, ut se his fortunit deleuteri neg id issum magnitudinėm ėjus animi in alariore luce ponit. Etenim si non sensisset molestias, facilior ei fuisset ferocia. Nune cum se acerbissimo malorum.seniu angi haud diffiteatur, nec tamen ideo inimicis se submittet, sed iis illudere et mala precari pergat, magnus ad fortitudinis enistimationem complus accedit.

988. й—прифарий інтисеці. " Ne Quis scriptum suspicetur vandeçãs, sensum esse moneo: Num et me his calamitatibus auctorem adscribis? vol, ut vertit interpres, incues ob calmittactionem tustur, its ut dativum onuss

suppopais cons trintimet, nec ab imm ruğ rectum, sed absolute politum, sönk Agam. v. 139. day yaş tripbeni "Aş rışuş âyra wedrosı xos) seseçiş, ultima verba absolute posita significant pre-

peer alates Jobir centes.

983, 984. hang. Indiang. The serbo, cunctes dess ods, qui beneficità affest
me injuria affiguiti. Quie Promechess præcipuus auctor fierut, ut Jim imperium obtineret, cetetorum q deorum munera, a Jove distributa, anquam eorum benefacteri vindici

ef. v. 439. sq.

988. Jun. Sapicutor tragicus ed hic ingemiscentem Prometheum's dit, ut magnitudinem dologam i madvertat spectator, qui ci, qui invito, tandem gemitum exptes id quod hanc vim habet, ut additi 10 bur, et generasam postus, quod tantis malis ille opponat, eo magis admireten 989. AAA isalahana arind i yan

ones River. Plure in built will

Ές. Καὶ μην σύ γ' ούπω σωφρομείν επίςασαι. 990 Πρ. Σὶ γὰς περοσηύδων οὐκ ἀν ὅνθ' ὑπηρέτην. Έρ. Έρειν έοικας ούδεν ων χρήζει σατής. Πρ. Καὶ μην όφείλων γ' αν τίνοιμ' αὐτος χάριν. Έρ. Έχερτόμησας δήθεν ώς σαιδ' όντ' εμέ. Πρ. Οὐ γὰρ σὰ καῖς τε, κάτι τοῦδ ἀνούς ερος, 995 Εὶ ωροσδοκᾶς ἐμοῦ τι ωεύσεσθαι ωάρα; Ούκ ές ιν αίκισμ' ούδε μηχάνημ', έτφ Προτρέψεταί με Ζεύς γεγωνήσαι τάδε, Πρίν αν χαλασθή δεσμά λυμαντήρια. Πρός ταῦτα, ριπτέσθω μλυ αἰθαλέσσα Φλόξ, 1000 Λευκοπτέρω δε νιφάδι και βροντήμασι Χθονίοις κυκάτω σάντα, καλ ταρασσέτω.

994. For [mi] Form pet. Ald. Rob. Turn. Vict. etc. Illud post Brunckium ; tulimus. Harde se Viteb invito metro. 995. afer] Ita recte rescripsk Brunck. et metro convenienter. sed fer in ceteris perperam. 1968. webergen plan recte posuit Steph. 197. alurgi aingi est vitium typogr. ed. Victor. in Stanl. propagatum. 1998. webergifters: webergifters: Victor. in Stanl. propagatum. 1998. webergifters: webergifters: Victor. in Stanl. propagatum. 1998. webergifters: webergifters: Victor. alleanorm Valckenser ad Eurip. Plumiss. 324. et Brunck. alleanorm Ald. Rob. alleanorm Victor. alleanorm. Parties and Part 1001. Lunervier & upili Lunervieus & upir cod. Bog. B.

veterum dicta collegit doctiss. Valckeneer ad Hippol. p. 210. 211.

990. zal più ró y' obre refemir brirmen. Hujus dicterii occasionem Mercurius e Promethei verbis proxi-me pracedentibus capit. Gleichaul hast du noch nicht gelerut weise zu sezu. 991. Mercurii dicterio opponit a-liud, quod illum mordent, q. d. Haud erruth, Mercuri, me nondam supere di-

dicine; si enim squerem, secum sone, utpote serve, verbe non communicarem. Superbum bocce dictum mendaci besvitate clatum.

992. In overly. Whil sideric se-rum dicturus, que seire sude puter. 993. zal prir ys h. v. silter panitus, ac paulo unte v. 990. Ilii cuim signi-ficabat atqui, attanen, at anonadium. at algui, allancs, at excep person agai, assert, et exceptioner affermation processin promositate op-ponchet. H. I. vero must asserte eign, quod ab altero dictum cent, ad-dies oppositi ratione issuies, a.-d. Has neficis, quilus me affecit, gratificari debe-rem. Brovitatem dicti Latinus sermo sic imitetur: Pro meritis solliest et devinctus hanc gratiam retulerim.

concess nanc gratiam retulerim.

994. juscriparas—lor' ini. Himirum me probris lacesis tempuam guerum.
Hillo h. I. sententiam alirmat, sed
ita, ut caugam aliemationis in penstonitis lutautum simul magiciut. Germ.
Ich ache wel, du hadeis mich wie du
Meines Kind.
ann

999. Beruk Laparriga, pinculs ger-us affligentis, quad supra audacieri ropo expressers. Chans blavarribi

alling louises said de sois nation made to customer senter hat Dog suffice Sent gener has Books seen Valge-ture of Buris. Phonics v. 1681, to Γνάμψει γας οὐδεν τῶνδ' ἔμ', ῶςε καὶ φράσαι Πρὸς οὖ χεεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

Ερ. "Ορα νυν εί σοι ταῦτ' άρωγά Φαίνεται.

Πε. ΤΩπται πάλαι δή καὶ βεδούλευται τάδε.

Ές. Τόλμησον, ὧ μάταιε, τόλμησόν ωστε Πρὸς τὰς ωαρούσας ωημονὰς ὀρθῶς Φρονεῖν.

Πρ. 'Οχλείς μάτην με, κῦμ' ὅπως, ωαρηγορῶν.
Εἰσελθέτω σὲ μήποθ', ως ἐγω Διὸς
Γνώμην Φοδηθεὶς, θηλύνους γενήσομαι,

Γνώμην Φοδηθείς, θηλύνους γενήσομαι, Καί λιπαρήσω τον μέγα ςυγούμενον Γυναικομίμοις ύπτιάσμασιν χερών,

γιος της δεσμών τωνδε, του σαντός δέω. Συσαί με δεσμών τωνδε, του σαντός δέω.

1003. ເພັນປີ] ເພັນປີ Viteb. ທຸຊ໌ແຕມ] ທຸຊ໌ແກມ id. 1005. ທາງ ante Brunckium edebatur ເທັກ, metro reclamante. In Turn. scriptum ທ່າ, sed recte monet Brunck hanc particulam qua i. q. ໜ້າ, ວັກ, valet, encliticam esse. 1006. ລັສາໝາວເລື່ອ ເຄົ້າເຂົ້າ ແລະ ລັກ ຄົນປີ ເພັນປີ ເພັ

Euripides in fragmento Sylei:

11 per rawe to mit wie, to de par-

Πίμπεα κάταιθε σάρκας, έμπλήσθησί μου

Πίνων πελαινόν αίμα: πρόσθε γαρκάτω Γῆς εἶσιν ἄςρα, γῆ δ' ἀντῖσ' εἰς αἰθέρα Πρίν ἰζ ἱμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λό-

Nivem pulcro epitheto dicit Auxorriers et colorem et levitatem signante. Similis compositio est in mlamusade et aliis. Berrimara Norma de vero tonitro, sed terram concutiente, non de internis terras motibus intelligendum. cf. v. 1055. 1089.

1005. Jen vvr— φαίνιται. Vide queso, an tibi hac profittura sint, scil. verba aspera et ferocia.

1007. τόλμητος—φοσιῖτ. Ut apud Horatium, sapere aude. Το μάται, tu qui vanissimis minis et superbiloquentia inutili delectaria. cf. v. 1005. 1019.

1009. ἐχλιῖς μάτην μι, πυμ ὅπως, παςηγοςῶν. Frustra me fluctus instar obloquendo et monendo sollicitas. Morellus, quasi πυμα nominativus ceset, vertit: Tu mini velut fluctus molestus es persuadendo. Quæ sane pulcherrima esset allegoria, ai sic fere scripsisset

Aschylus, tu me sicut fluctus petrus frustra lacesses. Ut autem nunc verba leguntur, in quibus aliquid mutari ni-hil necesse est, manca esset comparatio, quod in Æschylum non cadit, si zῦμα nominativum esse fingeremus. Itaque xῦμα h. l. est accusativus; un'de hic sensus verborum exsistit: Tu mihi frustra molestus es monitis tuis, esque venis ac si fluctibus obloquereris. Hoc dictionis genus præclare illustravit Valckenaerius, ad Hippol. Eurip. v. 305. comparatis Senec. Hippol. 580. Eurip. Med. v. 28. Androm. 537.

1005

1010. sqq. slrs29iru—Siu. No.tibl in mentem veniat, me nunc Jonis sententiam exhorrentem muliciriter me gesturum, et odiosissimum illum feminarum ritu supinis manibus suppliciter oraturum esse, ut me vinculis his expolut; ab eo plurimum absum. ymur sententiam scil. quasi judicis dannatoriam; sconsilium de Prometheo acerbius puniendo. buridepura xição, notissimus supplicum ritus, mulierum præsertim, supinas ad cœlum seu ad genua potentioris sive hostis sive patrani manus tendentium.

Έρ. Λέγων ἔοικα πολλά καὶ μάτην ἔφεῖν.
Τέγγη γὰρ οὐδὲν, οὐδὲ μαλβάσση λιταῖς
Ἐμαῖς δακών δὲ ςόμιον, ὡς νεοξυγης
Πῶλος, βιάζη καὶ πρὸς ἡνίας μάχη.
᾿Ατὰς σφοδρύνη γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι.
Αὐθαδία γὰς τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς 1030
Αὐτὴ καθ' αὐτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει.
Σκέψαι δ' ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῆς λόγοις,
Οἴός σε χειμών καὶ κακῶν τρικυμία
Ἔπεισ' ἄφυκτος περῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα

. 1015. sqq. Alywe—udxy. Video me nimis multa et vana locutum. Tu enim practibus meis nec mitigaris nec molliris, sed tamquam pullus equinus jugo nondum assuctus, ferocitate essultas et fræna mordes. Tiyyur, ut Valckenarii verbis utar, (ad Hippol. p. 195.) proprie significat agua adaperas macerare et mollire; hinc facili flexu transfertur ad pectus ferum verbis sive precibus molliendum. Comparatio de pullo equino gravis et loco aptissima est. Eadem occurrit in fragmento Euripidis apud Galen. de dogm. Hipp. et Plat.

occurrit in fragmento Euripidis apud Galen. de dogm. Hipp. et Plat.

Ei pits või dang spõivos õs nansupisus Kai pab pangds did sõus isaugitus Einis opadeles õs did sõus siguya Hülos zalisis deelus dideyatus.

Nõi d dallis sijus, nal navagevuds

p. 283. ed. Basil. quod Cicero sic vertit Tusc. Qu. iii. 28.

Si mihi nunc tristis primum illunisset dies,

Nec tam mrumnoso navigavissem salo,

Esset dolendi causa, ut injecto equulei

Freno repente tactu exagitantur novo; Sed jam subactus miseriis obtorpul. 1019. åråe—sopiopuari. Verum ista tua ferocia et vehementia levi et infirmo consilio nititur. Id per sequentia elarius explicat.

1030. sq. ab3adia—s9ivu. Pertinacia enim nisi quis recte sapiat sola per sa ne tantillum quidem valet. sidirès passes, ut populares nostri: weniger als nichts.

1022. exivas — ... Vide autem, nisi monitis meis obtemperes, qualis te tempestas et ingens malorum fluctus, inevitabilis ille quidem, obruturus sit. equapita tertius fluctus duobus minoribus major superveniens, ut Latini decimam aut decumanum fluctum dicunt. Metaphora hic ad rem accommodata, quia post atroces penas Prometheum alim multo atrociores manebant.

1024. «garu-Bardeu. Primum enim asperum hunc rupis recessum tonitru
et fubnine pater disjiciet, et corpus tuum
in sinu petra deportatum abscondet.
agida pagaryra, cf. ad v. 14. h. l. tamen pagary pro universa rupe dich
potest. «segala d' ayadan es flandeu
non est ut Stanl. vertit petrosus te sinus
encipiet, sed hoc significat Mercurius,
Prometheum cum illo ipso scopulo,
qui affitus erat, dejectum iri, adeo ut

Φάραγγα βροντή καὶ κεραυνία Φλογί
Πατής σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
Τὸ σὸν, ωετραία δ' ἀγκάλη σὲ βαςάσει.
Μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
"Αψορρον ήξεις ἐς Φάος. Διὸς δὲ τοι
Πτηνὸς κύων δαφοινὸς ἀετὸς λάβρος
Διαρταμήσει σώματος μέγα ράκος,
"Ακλητος ἔρπων δαιταλεὺς ωανήμερος."

1000

030

1025. negaviej negavie Viteh. 1026. ovacájej wagaje sie Many. 1. sed a manu rec. littere w superscriptum v, ut esset vacáje. 1027. wveznie d dynadn sensu inepto Rob. 1028. livedlevia j livedlevia cod. Viteh. scholion vulgati. 1030. devěj Atticam formam, qua et is Schol. legitur, cum Brunckio restituimus. nievie Ald. Victor. Inponès et supra schol. pasunés. Ládesj Addev. Turu. Victor. legi Mong. 2. Inpuès et supra schol. pasunés. Ládesj Addev. Turu. Victor. legi Ming. 1. 1031. nipu jánes j Vara est Brunckii observatio, promustismus ésse nipue jánes et asperitatem litterm e facera, ut duplicis potastem appe pollest, weatem bruvam in fine pracédentis vocis producando; quod pluribus ille examplis confirmavit in not. ad h. l. 1028. svaráguje j dejauge Vitab. a manu secunda, mele.

hærens quasi in ejus amplexibus præ-

cipitetur.

1028. paneto-odes. Post longum bastem temporis spatium, quod tibi sub terras tenebris depresso superandum erit, demuo prodibis is lucem. Hic disertis verbis notatur altera Promethei religatio, quam Æschylus in tragedia Insansias Augustus in Cancaso factam esse fantit, que vincula cum a posteritate multo magis quam illa priora in Scythica rupe celebrarentur, occasionem dederunt recentioribus Grammaticis, ut et hujus dramatis Promethei viacti scenam perperam in Caucaso quererent.

1029. sqq. Ais-laSurderen. Jopi unten volucer annis cedis anidus, rapaz aquila lacerante morsu magnam viacerum partem, quapi laciniam a corpore diuellet, et invocatus ad te quotidiamus conviva accedens atrum tibi jecur depascet. Crudelissimi supplishi imago mirum in tuodum ad terrorem composita. Quod h. l. Æschylus finxit quotidie aquilam ad Prometheum accessuram esse, id aliter informavit in Promethe aquilam, ut ex fragmento versionis Attii apud Ciceronom intelligitur.

Jam tertio me quoque funesto die Tristi advolatu, admeis lacerans unguibus Jovis satelles pastu dilaniat fare. Tum jecere opime farta, et setiată

affatim Clangorem fundit vastum, et subli-

me avolans, Pinnata cauda nostrum adulat seaguinem.

Cum vere adesum inflatu renevetum est jecur,

Tum tursus tetros avida se ad pestus refert,

Non tamen ideo opus est, lectiquem surfusees mutare, aut alterum arfusees mutare, aut alterum arfusees praferre. Qua enim faritatem acquis describant, sat multa jam epitheta precesserunt. Et sane magno spectatorem terrore percellit imago squilla tanquam quotidiani comvivus ad pastum accedentis. Si quis, quod tamen minime opus est, hunc locum com fragmento Promethei soluti conciliare velit, is warfusees pro fere quotidiana, tantum non quotidie ademicia, positum asse dicat. In finhaves magnam vim habet herivus, q. d. non solum non quotus, sed multum abominatus. Sic supra dessente seices v. 31. et desma si finha, v. 143. athanologues, airum et ademm, quia para jecinoris adesa gire tabo feculiaretar.

Κελαινόβρωτον δ ήπαρ έκθοινήσεται. Τοιούδε μόχθου τέρμα μή τι σροσδόκα, Πρίν αν θεών τις διάδοχος τών σών πόνων 1035 Φανή, Βελήσει τ' είς αναύγητον μολείν "Αδην, χνεφαϊά τ' άμφι ταρτάρου βάθη. Πεός ταῦτα βούλευ. ὡς δδ ού ωτπλασμένος Ο κόμπος, άλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. Ψευδηγορείν γάρ ούκ επίςαται ζόμα 1040 Το δίον, άλλα σών έπος τελεί. σύ δέ Πάπταινε καὶ Φρόντιζε, μηδ αὐβαβίαν Εύδουλίας άμείνον ήγήση στοτέ. Χο. Ἡμῖν μὲν Ἐρμῆς οὐκ ἄκαιρα Φαίνεται Λέγειν άνωγε γάς σε την αύλαδίαν 1045 Μεβέντ', έρευναν την σοφην εύδουλίαν. Πείθου σοφώ γάς αλσχρόν εξαμαςτάνειν. Ελδότι τοι μοι τάσδ άγγελίας Πę. "OS inbufer, was year be xaxos Έχθρον ὑπ' έχθρών, οὐδεν ἀεικές. 1050 Πρός ταῦτ', ἐπ' ἐμοὶ ριπτέσθω μέν

1033. in Sandreral in Stand Sievern Ald. in Sandreran Mosq. 2. in Sandreran Viteb.

1034. right på er] In Mosq. 1. antes erat right en på nunc right på er.

1036. Sandruf Stader Turn. Vict. rader Mosq. 1. supra scholleration.

1041. rader erativ Ald.

1043. danim danim Ald. danim Viteb.

1044. dange dangen Ald. e glossa Grammatici, qui hoc vecabalo rå sin diange explicaverat.

1045—1047. dange yag-weiden verba interpolationem sapinat. Repetitiv fere inest verborum Mercuri, Æschyli stilo sarum disma. Nihii ad sensum desideraretur, si Choras dixisset:

1634. upp. emille-fielle. Prinspam uliquie derrum occrine laborum tuorum emites, et in observant Orcum atque ad benefritsum Tarteri projunditatem distandere sette. h.e. nullus plane tibl erk luis srutamentus. Conditionem enim liberationis suidit, que nullo pacto etat auspectundu. Stallis figura dictionis in illo Terentiano: Andr. 1. 8. 19. Virberibur unuon us in pierimum, Duez, dedam unque ud necem, kat tupt uique omne, ut, si trinde esemerim, upp pre te matam.

2400. ogis radra-signales. Pro-

inde delibera; non enim vanas minte jucto, sed serio que vere perficientur denuntio.

 Πυρός ἀμφήκης βόςρυχος, αἰθης δ'
Έρεθιζέσθω βροντή, σφακέλω τ'
Άγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ ωυθμένων
Αὐταῖς βίζαις ωνεῦμα κραδαίνοι, 1055
Κῦμα δὲ ωόντου τραχεῖ ροθίφ
Ξυγχώσειεν, τῶν τ' οὐρανίων
"Αςρων διόδους: ἔς τε κελαινὸν
Τάρταρον ἄρδην ρίψεις δέμας
Τοὐμὸν, ἀνάγκης ςερραῖς δίναις: 1060
Πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.
'Ές. Τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
Βουλεύματ' ἔπη τ' ἐςὶν ἀκοῦσαι.
Τί γὰς ἐλλείπει μὴ ωαραπαίειν;

1052. aiβig aiβiga mendose Viteb.

1056. wirron] Suspicor legendum esse wirron. Causas conjecturæ exposui in Comm. ad h. l. 1057. ξυγχώσεως συγχώσεω iμὶ Ald. συγχώσεω με Rob. συγχώσεω Turn. Viet. συγχώσεω μοῦ Οχ. 1059. ἄρλην] In marg. Mosq. 1. notatum γς. καὶ ἄλην. 1060. συγκαίεν βοιείς Mosq. 1. στεαίε Mosq. 2. 1064. λλλείπει] λλείπει Ald. wagaratair Ox.

care non poterit. «veds béseuxes de sinuosis flammæ voluminibus, eleganti metaphora, cujus ab usu nostra magis quam Latinorum lingua abhorret. Hi enim et ignis comam, et crinem ausi sunt dicere. auphans aveds Béseuxes est fulmen in omnem partem urens ac penetrans, et sinuato flexu cadutum; der schlängelnde rings um sich her verderbende Blitz. «фаньдо», quia interdum etiam de spasmis seu convulsionibus animalium, v. c. equorum, usurpatur, h. l. insignite translatum est ad repentinos et vehementes ventorum ictus. Si xupa worren legitur, accusativus est κύμα ab antecedente phrasi σπύμα κραδαίνω rectus, tumque σραχώ ρόδιφ ad venti turbinem perti-met. Concinnius autem fuerit repo-Dere zijus di sierer; its enim nominativi se hoc ordine consequantur: Bispuxes pir aidhe di ariupa di anu ana di anu ac gravis exeat : fluctus autem sevis vorticibus æstuans pontum et astrorum vias h. e. cœlum commisceat. Venti tamen et alias cœlum et terram miscere dicuntur, ut apud Virgil. Æn. i. 133. v. 790. Itaque non repugno si,

quis vulgatæ interpretationi inhæreat; tum autem pro zöpa di mailim zöpa er, ut zöpa er et eön e' ebearlen ärgen didder melius cohæreant.

1058. Is on-fiven continuate per sines or verborum structura ad somme referendum. Si vero sines il nominativus sit, malim is il rescribere et fiven ad Jovem trahere, ad quem etiam v. 1051. pertinebat fissorieles sil. sone Aris. Siese ut v. 1097. Atque hoc ultima verba suadent singualità de la suadent singualità per suadent singualità per suadent singualità de la suadent singualità della singualità de la suadent singualità della singualità de la suadent singualità de la suadent singualità de la suadent singualità de la suadent singualità della singualità della

v. 1000. sqc.

1060. drayung suppais disase. Scite comparavit hunc locum cum Pindargo doctissimus fragmentorum ejus editor Schneiderus, p. 72. n. liii. Is exstat apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 104. dang sün ise puysür Agestir sid iranküğu remagarus, Alla ragedges wudyaina xilluş Apassüs sopugularus drayunas. de ones Ilidases.

άνάγκαις, ός φης: Πίνδαςος.
1064. sq. τί γὰς - εἰδι τάδ ἀτυχεί,
τί χαλή μαικόν. Quid enim huic abest a
delirio? et quum tanto prematur infortunio, quid de inamia remittit? Sle onim
optime v. 1065. emendavit et explica-

Εὶ δὶ τάδ ἀτυχεῖ, τί χαλῷ μανιῶν; 1065 'Αλλ' ούν ύμεῖς γ' αι σημοσύναις Συγκάμνουσαι ταϊς τοῦδε, τόπων Μετά ωου χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. Μή φρένας υμών ήλιθιώση Βροντής μύχημ' ατέραμνον. 1070 "Αλλο τὶ Φώνει καὶ σαραμυθοῦ μ' X٥. Ο τι και ωείσεις. ού γάρ δή που Τοῦτό γε τλητόν παρέσυρας έπος. Πώς με κελεύεις κακότητ' άσκεῖν; Μετά τοῦδ' δ τι χρή σάσχειν ἐθέλω. 1075 Τούς σεροδότας γάς μισείν έμαθον. K' oux Est voos Τῆσδ' ήντιν' ἀπέπτυσα μάλλον. 'Αλλ' οὖν μέμνησ Β' ἀτ' ἐγω ωρολέγω. Έρ. Μηδε ωρός άτης Αηραθείσαι, 1080 Μέμψησθε τύχην, μηδέ σοτ' είπηθ' 'Ως Ζεύς ύμας είς απρόοπτον Πημ' εἰσέβαλε· μη δητ', αὐταὶ δ'

vit acutissimus Brunckius. si pro leul positum, ut Androm. 206. eodem observante. Ceterum hanc Brunckii sententiam confirmat id, quod supra Chorus dixerat: ed plu Sparde er nai ringais dianen sidir lenganga.

1069. sq. ph ariganser. Ne immanis tonitruim mugitus mentes vestras attonitas reddut.

1071. In tanto periculi Prometheo jam parati terrore apaviter poèta animum spectatoris recreat admirabilis Chori in eum fidei insgine, qui una cum amico quidvis potius pati quam eum in summo rerum discrimine dese-

rere malunt.

Allo vi pársu—Irag. Aliud loquers et mili suade, quad etiam persuadebis; nam học quidem jam ferendum non est, quad dixisti. raquerigus Irag h. l. nihil aliud est, quam sermonem afferre.

1076. sqq. rois rediens malles.
Proditores enun odisse didici, neque est
ultum aliud vitium, a quo magis abhorream. deservise frequenter de summa
abominatione ponitur.

1080. µnh we's arms Sneadwar. Metaphoram a venatione ductum v. 1085. sqq. pulcre persequitur. Υμάς αὐτάς: εἰδυῖαι γὰρ Κούκ εξαίφνης, ούδε λαθεαίως Είς απέραντον δίκτυον άτης 'Εμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας. Καὶ μην έργφ κούκέτι μύθφ

1085

Пو.

est.

Viteb.

Χθών σεσάλευται Βρυχία δ' ήχω σαραμυκάται. Βροντής, έλικες δ' έκλάμπουσι ... Στεροπής ζάπυροι, ςρόμβοι δε κόνιν Είλίσσουσι σχιρτά δ άνέμων Πνεύματα φάντων, εἰς ἄλληλα. Στάσιν άντίπνουν άποδεικνύμενα. Ευντετάρακται δ' αίθηρ σύντως Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπη διοθεν 📉 🟋

1095

1000

[1089. อเรลิมเอรน] 1088. zedzíri] e edzíri Rob. μόθη] λόγη Mosq. 2. σαλιύτται Mosq. 1. Viteb. 1090. παραμενάσται] παραμεν άται Mosq. 1. 1092. κόνι] Metri causa, quia sequitur vocalis, Heathius conj. legendum κάνι 2. Sed positio ideoque syllaha longa spiritu aspero sequentis vocalis effici potob. 1097. podd'] is rodd 1095. arobiixvumina] arribiiniumina Rob.

1084. sqq. siduias yag-in areias. Scientes enim nec subito impetu, nec vero ex occultis insidiis vos ipse stultitia vestra inexplicabilibus calamitatis laqueis vos induetis.

1088. In sublimi hac tempestatis coortæ descriptione copiam et varietatem lectores observent; simulque ad judicium poëtæ attendant, qui ultimam tragædiæ partem magnificentissime ornavit, et omnia ad summam perturbationem in spectatorum animis excitandam direxit.

1088. sqq. zai µn- eseálsoras. Atse non sermone tantum terra concutitur. Præteritum σισάλιυσαι perpetuitatem motus designat; concussa est et adhuc concutitur.

1090. βευχία-βροντής. Raucus fragor tonitruum reboat. βεύχιος de rauco stridore aut strepitu dicitur, qualis etiam est maris fluctuum.

1091. sq. έλικες—ζάπυρει. Emicant ignea fulgurum volumina. Ιλικες hic proprie notant idem quod supra v. .1052. translate wugis Birgezer dike-

-tilio gover. Turbines 1092. seómbai autem pulverem glomerant.

1093. ezigen darodunibusta. Venti omnes ruunt et quasi seditione facta adverso turbine omnia perfiant. Hic idem tenendum, quod prudenter ad Virgil. Æneid. i. 85. monuit Heynius, in Excursu ii. p. 107. Nimirum cogitandum de subitis ventorum conversionibus, ac procellarum ab omnibus plagis circumagentium se vicissitudine.

1096. ξυντετάρακται δ' αἰθλη πόντφ. Fluctus adeo alti volvuntur, ut cum nubibus quasi commisceri videantur; ut cœli pontique una eademque, species apparent. cf. v. 1056. Ex hoc loco maxime intelligitur, cum Prometheo locum, ubi afligeretur, a poëta designatum esse, ex quò tanquam e spe-

eula mare prospicere posset.
1097. sq. reide parieus. Adeo vehemens a Jove plaga ut me in timoren conficiat, manifesto in me dirigitur. Agnoscit Prometheus, quam terribilia sint, quæ Jupiter moliatur, nec tamen de statu mentis dejicitur.

Τεύχουσα φόδον ςείχει φανερῶς. 'Ω μητρὸς ἐμῆς σέδας, ὧ ωάντων Αἰβὴς κοινὸν φάος εἰλίσσων 'Εσοςᾳς μ' ὡς ἔκδικα ωάσχω.

1100

1098. φέδεν] φένεν Schol. idem citat Steph. e cod. Sed φέδεν Prometheo, in cujus naturam cædes non cadebat, aptius est. 1099. κώντων] κάντων Θέμω Schol. 1100. φάσε] φῶς Mosq. 2. εἰλίσσων Μοsq. 1. 2. Viteb. 1101. ἐνορῆς Μοsq. 1. ἐνδικα ἐνορῆς ἐνορῆς ἀνορῆς ἐνορῆς ἐνορ

1099. Aptissime matrem Themidem justitise presidem, tanquam judicem; Ætherem vero omniacingentem et Solis omnia contuentis viam, tanquam testem invocat injuriarum sibi a Jove illatarum.

1101. Iraq pi de l'adina a de xu. In extremis adeo verbis Prometheus animi constantiam et magnitudinem servat. Tantum abest ut supplex Jovi fiat, ut calamitatem deprecetur, ut animum despondeat, ut potius in extrema vo-

ciferatione impotentis tyranni crudelitateminjustitiamque accuset, omnesque non solum faces dolorum, sed etiam tonitruum fragores, fulmina cœli, terræ tremores, iras ventorum, fluctuum insanias, quasi in arce fortitudinis munitissima constitutus, despiciat atque contemnat. Hæc igitur dicentem et cogitantem subito hiantes terræ fauces excipiunt, impavidumque disjecti, cui affixus erat, scopuli feriunt ruime.

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

25 17 117

AND THE STATE OF T

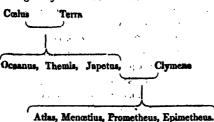
.

PROMETHEUM VINCTUM

EXCURSUS I.

PROMETHEI HISTORIA.

PROMETHEUS secundum Hesiodum Japeti et Clymenes Oceanitidis filius finit". Geneslogiam ejus idem its deducit:

Ab Japeto patre, quem et alii nominant, sepe a poëtis Japetionides appellatur ^b. Is cum ceteris Titanibus in Tartarum a Jove dejectus esse fertur ^c.

Lycophron tecte 4, Tettes vero in commentario ad ejus Cassandram diserte, matrem Promethei Asiam fuisse testantur c. Apollodorus quoque f Atlantem, Prometheum, Epimetheum, Menœtium ex Japeto et Asia Oceani filia natos esse narrat.

Æschylus vero patre non nominato matrem Promethei Themidem facit.

[•] Theog. v. 510.

Hesiod. Opp. 54. Theog. 528.

Homer, Il. viii. 479.

d Cassandre v. 1285.

[•] Ad v. 1283.

f Bibl. lib. i. p. 4. lin. 35. ed. Com-

Uxor Promethei Hesione s dicitur, vel Axiothea ; filius Deucalion. Ister vero in libro de colonia Ægyptiorum Isidem ejus filiam fuisse narraviti.

" Prometheum inter Deos recenset Catullus k, item Sophocles Œd. Col. 1

Kapos pir icods was & ig', Izei di vir Depros Hoveidair ir & & wuediges Beis Tiras Heoundiús -

117633 Ubi Scholiastes vi wigoses Sees de Vulcano perperam interpretatur; que vere subdit ex Apollodoro m, magis ad rem nostram: Prometheum in Academia coli una cum Minerva et Vulcano." Stanl.

Causas irarum Jovis in Premetheum Hesiodus hunc in modum contexuit. Quo tempore Dii et homines Meconæ, quæ postea Sicyon appellata est, inter se disceptabant, Prometheus Jovem decepturus, bovem mactatum sic divisit, ut in altera parte carnes et viscera, ventre boyino tecte the journ adipe in pelle reconderet, in altera vero bovis ossa multa per dolum arvina contecta poneret. Cumque Jupiter iniquam carnium partitionem miraretur, quippe quod en portio quæ ossibus constabat, multo major altera videretur, liberam ei Prometheus optionem dedit. Jupiter etsi dolum subesse non ignorabat, majorem tamen portionem sibi sumsit, atque ut vidit ossa tantum esse, vehementer indignatus est. Ex illo igitur tempore doli illius memor, victum a et ignem hominibus abecondidit et subtrazit. Prometheus autem ignom in cava ferula surtipuit, homilibusque divisit. Jupiter vero, ut aliud malum hominibus daret. Vulcarum junit virginem formosam e terra et aqua creare, quam omnibus ornamentis circumdatam, (unde Pandoræ ei nomen fuit) Mercurio comite ad Epimetheum misit. Cui quamquam præceperat frater Prometheus, ne quando munus a Jove acciperet, sed quod forte oblatum esset, statim remitteret, tamen is moniti immemor recepit ad se Pandoram, que cum pyxiden illam suam apetuisset, omne malorum genus per homines dispersit, sola spe in vasculo remanente. Prometheum vero Jupiter, iratus quod secum consilio et astutia contendisset, firmissimis compedibus vinculisque durissimis ad columnam alligavit; eique aquilam • immisit, hepar ejus comedentem, sic ut quantum interdiu devorasset aquila, noctu re-

* Æschyl. Prom. v. Tzetzes ad Lyc. 1283

Tzetzes l. l.

i Clem. Alex. Strom. lib. i. p. 322. D. ed. Sylb.

k Nupt. Pel. et Thet.

1 V. 54. sqq.

** Verba Scholiastæ hæc sunt : **** σοῦ σὸν Προμηθία σερὶ 'Ακαδημίαν καὶ τον Κολωνον ίδεύσθαι Άπολλόδωςος γεά-Ou surwe. Durtiharai de zui er Azaguμία τη Αθυνά, καθάστε ό "Ηφαιρας καὶ દৈદો αύτο σαλαιδι ίδευμα καὶ καδε ἐν τῷ TELLEVEL THE DEOU. DELEVETEL DE MEL BEGIC देश्रदांद्र अक्षरदे क्षेत्र शिवन्तेन्त्र, देव में क्नी का शिन्न undius lei rones nal rou Honigon. etwoingar di, we not Austrazione pasir, à pir Heaph deis mewres un meurbiries in degia oxinaren ixun, i di "Houses vies nat δεύστρος. nat Barnes amper navás triv to ra Bársi derererummetags.

ⁿ Opp. v. 41. 47.

· Nonnullos vulturem ei immissum finxisse, colligitur ex his Petronii versiculis:

Qui vultur jecur intimum pererrat Et pectus trahit, intimasque fibras, Non est, quem lepidi vocant poëte, Sed cordis mala, livor atque luxus

ereaceret. Ab hac peste Prometheum Hercules liberavit, eumque cum Jove in gratiam reduxit.

Huic igitur fabulæ veritatem aliquam historicam subesse, jam olim qui crede. rent non defuerant. Herodotus enim prodidit P Prometheum regem fuisse Scytharum, quem, cum subditis victum prabere non posset, propteres quod 'Asrès fluvius agros inundaverat, Scythæ in vincula conjectment. Heroulem vero, cum in istas regiones venimet, fluvium 'Areir in mare deduxisse (unde occisse aquilse orta sit fabula) Prometheumque vinculis liberasse. Similiter Agreetas in decimo tertio Scythicorum libro narravit 4, flumine illo 'Asee optimam et fertilissiman Promethei terram afflictam fuisse; inde ortam esse fabulam de hepute ejus ab aquila depasto?; same enim, sieut obbae a multis dici terram fructuorm. Cum deinde Hercules fossis aquam derivasset, id narrationi de cæde aquile et liberatione Promethei per Herculem facta locum dedisse. Verum enim vero hac omnia magis historicam fabulta antiquieris interpretationem, quam veteris alicujus memorim veritatem, recentioris fabulm causam prodere videntur. Equidem historicam personam fuisse Prometheum vix crediderim. Sed primas de Prometheo fabulas comminiscendi origines ab observatione philosophorum repetendas esse existimo, qui artium, inprimis ignis, inventionem vi weeningrie deberi docuissent. Hanc deinde weeningens poëte, quos prosopopœia unice delectari notum est, in personam mutarunt, eique Promethei nomen indiderunt. Et quoniam weenn Sine s. animi sollertiæ duplex vis est, altera ad artes inveniendas, altera ad fraudes excogitandas, duplex etiam nata est fabularum series; una qua Prometheo ignis, imo omnium fere artium inventionem, altera, que ei varias fraudes, quibus vel Jovem decipere ausus sit, tribueret. Eadem res effecit, ut alii Prometheum hominem esse perhiberent, alii deum et immortulem esse fingerent. Jamque patentibus fabularum rivis; alii commentum de Epimetheo, alii de pœnis Promethei vel merita in genus humanum, vel fraudes in Jovem secutis, figmenta addiderunt; alii qui Herculis facinora omnibus modis augere atque exornare vellent, eum ab hoc heroë liberatum esse tradiderunt. Tum secuti sunt historici, qui fabulas illas ad rerum gestarum veritatem revocare cuperent. Postremo recentiores philosophi novas inde pro consilio suo allegorias, variamque ad præcepta sua fabulam accommodandi materiam quesiverunt. Quid? quod patres quidam ecclesiastici Prometheum cum Jesu Christo compararunt.

Fraudem Promethei in carnium distributione commissam multi scriptores me-

pisse propter celeritatem irruptionis. Herculem deinde fluvium in pristinos alvei fines coercuisse. Postea istam rem a Græcorum poëtis ad fabulam de aquila Promethei jecur depascante destortam esse.

P Teste Eudocia in 'Iww p. 346.

⁹ Ibid. p. 347.

^{*} Diodorus Siculus autem lib. i. p. 16. D. ed. Rhodom. narrat istam inundationem Nili fuisse in Ægypto, cui tum Prometheus imperio præfuerit; Nilumque inde nomen aquils acce-

merant, presertim, qui Luciani exemplo, ridendi occasionem captaint. Eschylas vero cam pro severitate consilii plane omisit. Aliquo tamen cum hac fabula nexu conjunctum esse videtur id quod Æschylus dicit in sacrificiis Prometheum reperisse aviery nõlas evyandesva, sive ex hoc sacrificii ritu ridiculum istud commentum primum ortum sit, sive Æschylus aliique in ejus locum hoc substitustint, quod Prometheo inventori ritum in sacrificiis ossa et carnes adipe contegendi tribuerent. Prior autem ratio verisimilior est, presectim si comparetur cum Hygini narratione, quam integram fectoris oculis subjicimus.

* Poët. astron. lib. ii. 15. " Antiqui, ' cum maxima ceremonia deorum immortalium sacrificia administrabant, soliti sunt totas hostias in sacrorum consumere flamma. Itaque cum propter sumptus magnitudinem sacrificia pauperibus non contingerent, Prometheus qui propter excellentiam ingenii miram homines finxisse existimatur, recusa-tione dicitur ab Jove impetrasse, ut partem hostize in ignem projicerent, partem in suo consumerent usu. Itaque postea consuetudo firmavit, quod cum facile a deo, non ut ab homine avaro, impetrasset, ipse Prometheus immolat tauros duos, quorum primum jecinora cum in ara posuisset, reliquam carnem ex utroque tauro in unum compesitam, corio bubulo texit. Ossa autem, quæ circum fuerunt, reliqua, pelle contecta, in medio collocavit, et Jovi fecit potestatem, ut quam vellet eorum sumeret partem. Jupiter autem, etsi non pro divina fecit cogitatione, nec ut deum decebat, omnia qui debuit ante providere, sed (quoniam credere instituimus historiis) deceptus a Prometheo, utrumque putans esse taurum, elegit ossa pro sua dimidia parte. Itaque pestea in solennibus et religioais sacrificiis carne hostiarum consumpta, reliquias, que pars fuit deorum, codem igni comburunt. Sed ut ad propositum revertamur, Jupiter, cum factum rescisset, animo permoto mortalibus eripuit ignem, ne Promethei gratia plus deorum potestate valeret, neve carnis usus utilis hominibus videzetur, cum coqui non posset. Prometheus autem consuctus insidiari, sua opera ereptum mortalibus ignem restisuere cogitabat. Itaque ceteris remotis venit ad Jovis ignem, quo diminuto et in ferulam conjecto, lætus, ut volare non currere videretur, ferulam jactans, De spiritus interclustis vaporibus exstingueret in angustia lumen. Itaque homines adhuc pleramque, qui latitis fiunt nuntii, celerrime veniunt. Praterea totum a certatione ludorum (forte leg. notum a certatione ludicrum) cursoribus instituerunt ex Promethel consuctudine, ut currerent lampedem jactantes. Pro quo Jupiter facto mortalibus parem gratiam referens, mulierem tradidit his, quam a Vulcano factam deorum voluntate omni munere donavit. Itaque Pandora est appellata. Prometheum autem in monte Scythize, nomine Caucaso, ferren catena vinxit; quem alligatum ad triginta millia annorum Æschylus tragodiarum scriptor dixit. Præterea admisit ei aquilam, quæ assidue noctu renascentia jecinora exesset. Hane autem aquilam nonnulli ex Typhone et Echidna natam, alii ex Terra et Tartaro, complures e Vulcano factam; Polyzeus autem Vulcani factam manibus demonstrat, animamque ei ab Jove traditam dicunt. Sed ejus de solutione hanc memorise proditam esse causam. Cum Jupiter Thetidis connubium pulchritudine corporis inductus peteret, neque a timida virgine impetraret, neque ea re minus efficere cogitaret, illo tempore Parce cecinisse feruntur fata, quæ perfici natura voluit rerum ; dixerunt enim, quicunque Thetidis fuisset maritus, ejus filium patria fore laude clariorem. Quod Prometheus non voluntate, sed necessitudine vigilans, auditum Jovi nuntiavit. Qui veritus ne id, quod ipse Saturno patri fecisset, in simili causa pati regno privatus cogeretur, destitit Thetim velle ducere uxorem, et Prometheo pro beneficio meritam retulit gratiam, eumque vinculis liberavit, neque quod illi fuerat juratus remisit, vacuum omni alligatione futurum. Sed memorise causa ex utraque

Beneficia, quibus Prometheus humanum genus affecit, varie a scriptoribus describuntur. Antiquissima vero fabula fuisse videtur, que ignis inventionem Prometheo tribuit; nam et antiquissimi eam scriptores memerant, et omnes fere omniam seculorum auctores in eo consentiunt; quamquam Pausania teste Argivi Prometheum ignis inventorem fuisse negabant, eumque laudem Phoroneo potius asserebant ". Præter ignem enim alias quam plurimas, imo omnes artes eum invenisse, additamentum est, quo Æschylus aliique, suo ingenio et consilio obsecuti, rein amplificarunt. Plato, qui in Politico ignem quidem a Prometheo, ceteras vero artes a Vulcano ejusque artis consorte, h. e. Minervax, deducit, item tamen aliter hanc fabulam contexit. He yas were xpines, des See Ale pie Kom, Imra de gin où Ar irude de nai rourus geores Adder ciameniros geriorus, rowoden abra Itol yng troor, in yng nal wuede migarere, nal eur den weel nal yn nicarorai. trudà d' ayur abrà reds pos fuillor, reorirafar Heandis nal Eripadri norphiral re nat rilpat durapets inárois de refert. Heopydia di ragatritrat Eximalide abrit rimai. Nimarros di mov, Ion, infonetai. Kal olto nifone rimu. — Are di our où man roi copie un à Eminadele llader adrès naranaliseur ras δυνάμεις είς τὰ ἄλογα. Αριπόν δὰ ἔτι ἀκόσμητον αὐτῷ ἦν τὸ τῶν ἀνθεώπων γένος καὶ narien ? et Refernet. 'Arteivert di abry lenten HeopunGids irienthipuries ent νομόν και όρφ τὰ μιν ἄλλα ζῶα ἰμμιλῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὶ ἄνθρωπον γυμιόν τε nai avententer, nai arever nai arenter. "Hon di nai à sinaenira àmien enegr, le η idu και άνθρωσον ίξιίναι in γης είς φώς. 'Απορία οδυ ίχόμενος ο Προμαθείδς, ήν-Tiva swengiar tij årdgisty tijen, ndistru 'Høairov nai 'Adnväs tide ivetenos sobiar σύν συρί (άμηχανου γάρ ην άνευ συρός αύτην κοκοήν το η χρησίμην γινίσβαι) καί ούτω δη δωρείται άνθρώτιμ. Την μέν οδν περί τον βίον σοφίαν άνθρωτος ταύτη ίσχε: कोर हैरे जिल्लामार कोम धीरार. "Ην γάς जाबर कु Διτ. कु हैरे Периндей гіз μίν कोर - ἀκρόπολιν την τοῦ Διὸς οἴκησιν οὐκίτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν (πρὸς δὲ καὶ αἰ Διὸς Φυλακαὶ Collegel Bear) sie 36 ed ene 'A. Annas nal 'Hoairou elnma ed naver, is o ibilorixitiσην, λαθών εἰείχχεται· μαὶ κλίψας σήν σε ἔμανρον σίχνην σήν σοῦ Ἡραίσου, καὶ क्त्रेन व्यप्त क्षेत्र क्षेत्र क्षेत्र क्षेत्र क्षेत्र हिल्लान क्षेत्र क्षेत्र क्षेत्र क्षेत्र क्षेत्र क्षेत्र rou Bion gignerat. Heomubia dt bi. Enthubia nates (Hare Kigerat) noomis bing - ກະເຈົ້າມີ Siv. Hanc fabulam de artibus a Prometheo inventis secuta est illa 7, qua eum fictilium simulaerorum inventorem esse narrabant. Cujus artificii Lactan-

re, hoc est, lapide et ferro sibi digitum vincire jussit. Qua consuetudine homines usi, quo satisfacere Promethee viderentur, annulos lepide et ferro conclusos habere cœperunt. Monnulli etlam coronam habuisse dixerunt, ut se victorem impune peccasse diceret.

Lampadum certaminis in honorem Promethei ab ara ejua in academia Ashenis instituti mentionem facit etiam

Pausan. Attic. cap. 30. De annulo Promethei etiam Plinius loquitur, lib. xxxiii. c. 4. et lib. xxxvii. cap. 1.

Lib. ii. cap. xix. p. 153. ed. Kühn.

^{*} C. 16. ed. Fischer. p. 136. et ed. Ficin. Lugd. p. 177. A.

y Ejus etiam consiliis Deucalionis arcam fabrefactam esse auctor est Appllodor. lib. i. p. 19.

thus, detestabilis, inquit, et inepti auctor fuit Prometheus patruo Jouis Japeso taiti.
Nun cum primum Jupiter sumno potius imperio tanquam deum se constituere velici, ac templa condere, et quereret aliquem, qui humanam figuram pomet exprimere, sun Prometheus extitit, qui hominis éffigiem de pingui luto figuraret, its perisimilier, ut novitas ac subtilitas artis miraculo exet. Denique illum et sui temporis hominis et postea Poète tanquam fictorem veri ac vivi hominis prodiderusit, et nas questes fabrefacta signa laudamus vivere illa et spirare dicimus. Recte autem observat Lacinatius, fabulam, quæ Prometheum creatorem generis humani facit, ex illa, que eum fictilium simulacrorum auctorem nuncupabat, fluxisse. Secundam Ovidiam enim s

Natus homo est, sive hunc divino semine fecit Ille opifex rerum, mundi melioris origo, Sive recens tellus, seductaque nuper ab alto Æthere, cognati retinebat semina cœli: Quam satus Japeto, mistam fluvialibus undis, Finxit in efficiem moderantum cuncta deorum.

Nec defuerunt, qui modum creationis curiosius describerent. Etenim Horsistéste e ferebatur Prometheus

addere principi
Limo coactus particulam undique
Desectam et insani leonis
Vim stomacho apposuisse nostro.

Inter officia Promethei erga Jovem præter consilia ei in bello adversus Titanas data, et vaticinium de periculo ex Thetidis nuptiis, memoratur etiam hoc, quod Jovis caput, Pallade gravidum, securi percusserit, ut illa exsilire posset, quod alii Vulcano tribuebant b.

Irarum Jovis in Prometheum causæ fuerunt, fraus Promethei in carnium partitione, nimia in homines beneficia, ignis furtum c.

De pœna ejus, præter Æschylum, qui primum eum in Scythico deserto affixum, deinde sub terram dejectum, post iterum in lucem protractum atque ad Causssum alligatum fuisse scripsit, reliqui omnes eum in Caucaso vinctum perhibent.

"Observandum vero, duos ab historicis Caucasos memorari, quorum alter

Metam. i. 78. sqq.

a Carm. i. 16. 13. ubi conf. Acron. Alludunt ad hanc fabulam Juvenal. xiv. 35. Phædr. fab. iv. 4. Claudian. Consul, Honor. 232.

Apollodor, lib. i. p. 9.

^e Cf. præter Æschylum nostrum Hesiod, ii. supra cc. Apollodor. lib. i. p. 19. Hygin. l. c. et fab. 144. Serv. ad Virgil. Eclog. vi. 42. Lacian. in Prometh. qui et hominum creationem inter ejus crimina recensentem inducit Mercurium.

d Inter quos, præter eos quos jam laudavimus, Apollonius Rhod. Argonaut. lib. ii. v. 1247. sqq. Valer. Flacc. Argon. v. 155. sqq. Colchique sit, alter Indicus, et utrique fabulam hanc de Prometheo assignari. At quod de Indico narratur, omnino commentum est, ab assentatoribus Alexane dri certissime confictum. Nam Macedones montem eum, quem Alexander cum exercitu superavit, Caucasum nominarunt, dure el luizuens navà elees Maseut. ρισόν σε nai 'Ημοιδόν, nai "Ιμαον nai άλλα δνομάζουσι, Manedones δί Καύπασον, Strabo lib. xv. Qui Alexandrum inter Deos referre cupiebant, omnia de Bacsho et Hercule ad eum transferebant; quinetiam locum ipsum ostendebant. que Prometheus vinctus sit. Strab. lib. xv. Résers organes le reis Hassannes perdient iseer roure indifferre Mesandint dispersione. Arrian lib. v. drafde. Onnient der reure den de reu Hegunding et derger, fen ididiret unt 8 diret, der lufer ifeira, daurbures rus emdayyour red Heundlus. und & Heundis fer fueire φριμίμενος, σύν σε άεσδη άπίκσεια καλ σδι Προμαθία σών δισμών άπίλυσε. Hog itaque omnino rejiciendum, utpote a fæda et imperita assentatione profectum, quod optime Strabo observavit lib. xi. & dega rev seeus nat reviseus, nat re rev Megundia raendidordai didipiros is rois irxáross rãs pijs is rij Kasnáry, xaeui-Bai er eğ Baeidi defdabor, rollrama roll içous mireriynavres ele rin 'Irdinatr."

Allegories fabule Promethei interpretationes multe fuere. Vid. Plotin, Ennead. 4. lib, iii. c. 14. Suidas in Hean Stor, Eudocias Inval in cap. de Prometheo.

Pausanias e apud Panopenses in ipsa via e crudo laterculo signum vidit e lapide Pentelico, quidam Æsculapium, alii Prometheum esse dicebant. Ejus rei testimonia se habere putabant, quod ad præruptas torrentis ripas saxa jacebant ca magnitudine, ut singula plaustrum onerare possent. Color illis non terreni, sed qualis in sabulo rivorum et torrentium cernitur. Odorem etiam humani prope corporis incolarum opinione referebant; reliquias eas esse ajebant luti illius, e quo genus humanum Prometheus finxerit.

Tabula, in qua Prometheus vinctus cum Hercule mox eum liberaturo pictus erat, luculenter describitur apud Achillem Tatium f. Verum hec hactenus, Longius enim jam fortasse, quam tempus aut locus postulabat, excurrimus,

EXCURSUS II.

Ad v. 425, sqq. De Atlante.

V. 425—435. ubi de Atlante colum sustinente loquitur Chorus, ita vertis Stanleius: Alium quidem solum deorum antea in laboribus, domitum adamantinis corruptelis, Titanem vidi Atlantem, qui semper supereminens robur, firmum et cælestem polum humeris ingemiscens sustinet, mugit vero marinus fluctus collisus, suspirat fundus, et ater orci secessus fremit subtus terram sontesque siuviorum limpidorum deplo-

De Clitoph, et Leucipp, amorr.

[•] Lib. x. cap. 4. p. 806. ed. Kühn. lib. iii. c. 8,

rant dolorem miserabilem. Hoc loco difficultas oritur ex his qui sequantur verilculis:

> "Ατλαν9" ές αίξε ύπείροχου σθένος Κραταιόν οδράνιόν τε πόλου Νάτοις ύπος ενάζει.

In altimo quidem versu faciliorem lectionem Robortellus edidit va caraça. At swormagu, quod Aldus et Turnebus ediderunt, et Stanleius in notis probavit, et nuper e codd. Regg. Brunckius restituit, non solum quia exquisitius ac difficilius est, lectioni ἐκοθαςάζυ, quam e glossa ortam esse ipsa ejus facilitas prodit, anteferri debet; sed etiam, quod imago Atlantis sub onere ingemiscentis optime convenit sequentibus, ubi mare et orcus et flumina cum Atlante gemere et suspirare dicuntur. Quamquam vero lectionem osossocial genuinam esse, dubitari non potest, tamen id verbum difficilem habet cum reliquis quæ antecedunt juncturam. Si enim Æchylus dixisset κώτως σον οδράκιον σύλον δικοσικάζεια pro κώτως arizorea in orreria cur, quid hac ellipsi durius fingi aut cogitari posset? aut si suras cum irresivaçu construxisset, quid ineptius? Itaque hoc incommodum ut sublevetur, primum hac ratione fieri posse existimavimus, ut pro acaracie legatur participium secretar, (vel, si mavis, secrétar) inter vocabula vero vérses et este-Carálu excidisse statuatur aliud participium, quod ferendi, sustinendi, aut bajulandi notionem denotet, ut pigur, igidur, krixur, aut simile. Versibus autem Ita constitutis:

Hic sensus exit, non magis facilis et expeditus, quam exquisitus et poëticus: Atlantem vidi—qui identidem prepotens robur, eximias corporis vires, firmans h. e. intendens, cælique polum dorso sustinens subtus ingemiscit; vel, ut idem vernaculo sermone reddamus: Ich sah—den Atlas, der seine überschwengliche Stärke inner von nevem anstrengend, und den Himmel auf seinem Rücken tragend, unter seiner Last erseufzet. Sic variezzer erives non de cæli mole, sed de viribus Atlantis aptissime ponitur, utpote quæ tanto oneri ferendo non pares tantum, sed etiam superiores esse debebant. Ingentes autem corporis vires in Atlante alii quoque poëtæ celebrant, v. c. Ovidius, cui ille hominum cunctos ingenti corpore prestans diciturs. Quis enim par esset Atlants viribus h? Si igitur scripsit Æschylus, aliv variezzer «Piros zearaiã», ostendere nobis voluit Atlantem sub tanto onere, ne ei succumberet, identidem totis viribus connitentem, eumque cum ingenti oæli

tanole quasi luctantem finxit. Que quidem imago Pindaro obversata est i, ubi de Demophilo dicitur, κεῖνος "Ατλας οὐρανῷ προςπαλαία, camque lectionem san pienter Heynius adversus Pauwii ineptam corrigendi libidinem defendit. Talem vero et hoc loco Atlantem describi utile erat, et ad miserationem excitandam appositum. Κραταιοῦν σθίνος, firmare robur, quin idem significare possit, ac intendere vires, totis viribus conniti, mihi quidem dubium non est. Ut autem apud Homerum τῶν δὶ σθίνος δρανται αἰν κ idem est ac horum robur perpetuo s. identidem augescit, sic h. l. Atlas αἰν δατίροχον σθίνος κραταιῶν recte dicitur identidem seu perpetuo vires eximias intendens, ne molesto cœli onere plane opprimatur. Quod autem Stanleius lectionem νώτοις sollicitavit, existimans ὅμοις, quod etiam versione expressit, reponendum esse, id qua causa adductus fecerit, non assequimur. Nimirum Æschylus (coll. v. 347.) humeris ac dorso Atlantem cœlum sustinere imaginatus est. Certe sic variant poëtæ in gesta Atlantis degeribendo, ut alii capite, alii humeris, alii dorso cœlum ab eo fulciri tradant, Et Homerus quidem simpliciter nulla parte corporis nominata!:

"Ezei di er niones abeds Maneds al yaïár es nal objendr dupls l'zona.

Hesiodus capite et manibus Theog. 517.

"Ατλας δς ούρανο Ίχει πρατιρής δα' ἀνάγκης Πείρασιν δν γαίης, αρόσαρ "Εσαιρίδων λιγυφώνων "Εσηώς, πεφαλή το καὶ ἀπαμάτοισε χέρισσε.

Euripidi vero dicitur ::

"Ardaş i Xadalını düruş edçarir Osür sadadir elan tarçicer.

Sic etiam ignotus auctor versiculorum, quos in ced. Viteb. Scholiastes ad huns Æschyli, quem tractamus, locum laudavit, quique, sed aliquot locis emendatiqres, leguntur in Eudociss 'lovië nuper a V. Cl. d'Ansse de Villoison primum adita ::

Mūdos madnis, as "Ardas varas pieus Tir objeuir naradus lu yās drizar Tir objeuir naradus lu yās drizar Tir objeus, "Ogos yag "Ardas Albuns is bezaras Od rās nogupār lu supār nungujulutan Elva denours objeus companisms.

<sup>Pyth. iv. 515.
1l. λ'. 826.</sup>

¹ Od. a. 53.

P. 16, 17.

"Breiver our "Exxners के pubeupyia "Arxarea régus sieus संcher Pigur.

Apollodorus humeris Atlantis cœlum imponit: "Araes & "Xu vois ones vo obereviro. Idem narrat Hyginus fab. 150. Virgilio Atlas axem stellis ardentibus aptum humero torquere P et ætherios orbes humero sustinere dicituro. Quod vero inter vocabulum várois et brossiváçu participium aliquod excidisse suspicati sumus, quod fulciendi seu sustinendi notionem involveret, id ejusmodi est, ut, cum plura hujus generis verba sint, ecquod eorum scripserit Æschylus, absque codicum testimonio certo definire nequeamus. Quantum ex iis, quæ modo excitavimus, scriptorum locis patet, usurpatæ sunt in hac re locutiones obervit Xuin, arizum, figur, letibus, largifus. Si letibus inseramus, versus erit asynartetus ex duabus penthemimeribus Iambicis; idque participium adhibuit Noster loco simillimo v. 347. Fieri etiam potest ut sie scripserit Æschylus:

Νώτοισιν ὑφοδασάζων σενάζει,

eodem metro, et verborum structura, quæ utriusque lectionis codicum ἐποτενέζει et ἐποδωτάζει origini explicandæ optime inservit. Nam quod Stanleius existimat, verbum βωτάζει non significare dorso aliquid bajulare, sed ulnis gerere, id falsum est, eumque vel unus Aristotelis locus, jam a Stephano in Thes. L. Gr. adductus, ubi dixit γίφοτας la ἐποτωτας μας βωτάζεις, meliora docere poterat. Hacter nus de prima, quæ nobis in mentem venit, h. l. emendandi ratione. De altera nunc breviter dicemus. Fortasse enim ita corrigendum;

"Ardand' ês alap, durighyan edineş Kearaidr, edeánidr ve wéden Náveis desldan duregriális.

Atlantem vidi, qui valido robore prestans terram et cœlum dorso sustinens ingemicit. Utra vero harum emendationum præferenda sit, alii videant. Prioris vero si rationem habeas; obeane wéden significabit vel axen cœli, vel periphrastice cœli ver; ticem h. e. ipsum cœlum. Posterior illa si cui magis placeat, is alian obeane ve wéden simpliciter pro yan end obeane positum esse existimet licebit. Mihi tamen, utramvis rationem sequamur, verisimilius est obeaner wéden h. l. cœlum ipsum, non cœli axem denotare. Si enim comparetur locus simillimus, Prometh. v. 347, ubi de Atlante dicebatur:

Ψεδς ໂσσίςους σόσους [©]Εσηκι κόο' οὐςανοῦ σι καὶ χθονδς [©]Ωμοις ໂεείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον,

clarum est, ut opinor, Æschylum ita sibi animo informasse Atlantem, ut montem

[•] Bibl. lib. i. • Æn. iv. 482 vi. 797.

[€] Ibid. vii. 136,

tognominem, Atlantem scilicet in Mauretania, humeris sustineret, quo quidem monte cœlum tanquam columna fulciretur. Sic mons Atlas κίων εὐρακεῦ καὶ γνῶς dicatur, quia cœlum et terram distinet, prohibetque ne cœlum in terram ruat; eadem fere metaphora, qua Pindarus Ætnam κίναι εὐρακίαν nominavit. Idecirco convenientius est h. l. εὐράκιον πόλον de ipso cœlo, quam de cœli axe interpretari; aliter in eadem tragœdia diversam ejusdem rei imaginem secutus esset poëta, et primo quidem loco Atlantem cœli columnam sustinere, altero autem cœli axem torquere dixisset; quæ quidem rationes in eadem tragœdia, præsertim paucis versibus interjectis, male discreparent. Accedit quod phantasia de Atlante cœli columnam h. e. montem Atlantem humeris sustinente Æschyli ætate et stilo dignior sit, ut quæ propius ad sensum et opinionem accedat; altera vero ratio de Atlante axem cœli torquente, ut doctior, ita recentior est, nec tam e sensibili rei specie, quam ex Astronomorum doctrina fluxit.

EXCURSUS III.

De ignis inventione Prometheo tributa .

Ignem in ferula a Prometheo surreptum esse, ante Æschylum jam Hesiodus auctor est :

τό μλι αύθες δύς παῖς 'lamiroso "Επλιψ' ἀνθρώπουν Διὸς παρὰ μησιόιντος 'Εν ποίλφ κάρθηπε.

Is autem iguem antea quidem jam mortalibus notum, post a Jove iis subtractum et absconditum, denique a Prometheo iterum iis redditum esse refert. In quo ab ejus vestigiis recessit Æschylus; quippe qui ignis primum hominibus tributi honorem Prometheo diserte tribuit. Eandem fabulam narrant aut sequuntur Apollodorus, Lucianus, Hyginus, Diodorus Siculus, Attius, Horatius, multique alii. Ferula s. véent fruicis genus, in Apulia et Ægypto crescens; in Ægypto quidem olim præcellere ferebatur. Ejus figuram delineatam præbent Matthias de Lobel in historia stirpium v et Matthiolus in epitome de plantis v, quas jam ill. Michaëlis I. c. laudavit. cf. lexic Æschyl. v. varance Angewers. Varie autem Promethea ignis inventio ab antiquis scriptoribus explicatur. Diodorus Siculus eum igniariorum repertorem fuisse existimat. Plinius autem, cum ignem e silice monstravisset Pyrodes Cilicis filius, Prometheum eundem in ferula asservari docuisse tradit. Alii ut Theophrastus ad philosophiæ doctrinam traxerunt. Argivos etiam totam ignis inventionem Prometheo abjudicasse, Phoroneoque tribuisse, e Pausania constat.

Pyth. i. 36.

[•] De ignis inventione generatim more suo h. e. subtiliter et eleganter disputavit Ill. Michaelis, in Vermischten Schriften 3. Stück p. 72.

^{*} Opp. et Dier. v. 5%.

Plin. xiii. 43.

[▼] p. 450.

[₩] p. 549.

vid. Eudocim land cap. regl Ife-

EXCURSUS IV.

Ad u. 680. - 855. De Iús erroribus.

În exponendis ad Æschyli descriptionem lûs erroribus præcipue elaborarunt Pauwius, Heathius, et anonymus tragædiarum Æschyli interpres Gallus , in appendice de Iûs erroribus versioni subjecta . Sed nondum omnia recte expediverunt, ut operæ pretium facturus mihi videar, si telam ab aliis textam denuo reteram.

Ac primum quidem cum omnibus nobis convenit, secundum Æschyli opinionem Io patria urbe exsulem, primum ad vicum Cenchreæ et colles Lernæ imminentes a pervenisse, deinde per Molossorum regionem ad Dodonam profectam esse b. Hæc enim ita claris verbis testatur poeta, ut ambiguitas inesse non possit.

Cum vero his verbis:

'Εντεύθεν οισχήσασα την παρακτίαν Κίλευθον ήξας πρὸς μίγαν πόλπον 'Pίας

Io littus legisse et ad magnum Rheæ sinum pervenisse dicitur, in hat parte itineris definienda dissentiunt interpretes. Pauwius enim putabat, Æschylum de trajectione maris Ionici locutum esse; ideoque sequentem versum

άφ' οῦ παλιμπλάγατοισι χειμάζη δέρμοις

sic refingebat

έφ οῦ γ' άλιπλάγπτοισι χειμάζη δρόμοις.

In quo, quantum video, Inachi filiam in mare Ionium desiliisse, indeque per Siculum in Ægæum mare tranasse putabat, donec tandem alicubi appelleret, ac terresti itinere ad Prometheum perveniret. Et huic quidem Pauwii commento Heathius calculum adjicere nullus dubitavit, nisi quod unum tantum sibi scrupulum restare fatetur. Post mare nimirum Ionium trajectum longissimum adhuc Ioi terrestre iter conficiendum fuisse, priusquam ad Prometheum accedere potuisset; et si de maris trajectione locutus esset poëta, eum non χειμέζη, sed izupás Ins scripturum fuisse. Enim vero tota hæc Panwii ratio facile convincitur. Quid enim eum movere poterat, ut crederet Æschylum erranti virgini non terrestre solum iter, sed etiam cursum maritimum tribuisse, antequam ad Prometheum veniret? Scilicet nihil aliud hominem fefellit, quam quod alii scriptores mare Ionium ab Iûs trajectione nominatum esse perhibeant. At enim vero nihil hoc ad Æschylum pertinet. Ferendum enim non est, diversas diversorum poëtarum fabulas inter se commisceri, et quæ recentiores forte adjecerint, aut mutaverint, ea vetustioribus quoque poëtis, quamvis invitis, obtrudi. Hoc igitur positura nobis sit inprimis, trajecti ab Inachi filia maris in his As-

graphiques sur les Courses d' Io, p. 509,

⁷ Tragédies d'Eschyle, à Paris 1770.

Eclaircissements historiques et geen

v. 681. sq.

schyli verbis nullum plane vestigium esse. Nihil aliud enim significatur, quam eam terrestri cursu maris oram The magazziar legisse, deinde ad sinum Rhem pervenisse. Neque vero Apollodorus ab hac locorum notatione discedit. Is enim Inachida, postquam cestro a Junone concitata esset, sie rès da insisus 'lé-ກະວາ ກວ່າ ກວາ ກວາ ກວາ ກວາ venisse narrat. Verba sis ຕວາ ກວ່າ ກວ່າ ກວາ haud aliter accipio, ac Æschyli illa τρὸς μίγαν κόλπον Pias. Neutra harum phrasium significat Io in ipsum maris sinum se dejecisse, sed tantum usque AD eum penetrasse. Verum hic nova oritur quæstio, quinam sit ille sinus, quem Æschylus sédsor 'Pias nominet. Francogallus interpres intelligi voluit sinum Ambracium (maintenent le golfe de Larta) non multum a Molossorum regione remotum. In quo tamen assentiri ei non possum. Strabo enim diserte Ambracium sinum ab Ionio distinguit, et hunc quidem suo tempore partem Adriatici maris fuisse testatur. Æschyli autem ætate mare Adriaticum universum Ionii appellatione insignitum fuisse statuimus, quod labente tempore tandem in parte ejus hæserit. Ideoque μίγαι πόλαοι Pias vel universum mare Ionium i. q. nunc Adriaticum, vel tantum intimum ejus recessum circa Venetos et Aquileiam significari crediderim. Cum igitur huc Io venisset, non ipsum mare ingressa est, sed potius *alipaláyareses despeses, retrovago cursu, terrestri nimirum, non maritimo, ut Pauwius et Gallus interpres existimant, tandem ad Prometheum in Scythiam pervenit, sive quod Æschylus eam, (quæ Apollodori quoque ratio est,) per Illyridem progressam, Hæmum transcendisse ac Bosporo Thracio trajecto in Scythiam pervenisses upposuerit; sive quod eam secundum Istri longitudinem pedem promovisse finxerit donec vel ad Pontum Euxinum veniret, vel Istro alicubi trajecto sic tandem in Scythiæ desertam regionem ad Prometheum evaderet. Cum enim hanc itineris partem Æschylus alto silentio presserit, mentem ejus divinare velle supervasuum, et certi aliquid definire justo audacius esset.

Quod autem Rheæ ainus, μίγας κόλπος ab Æschylo dicitur, in eo non magis argutandum est, quam cum Ionii maris insulæ a Virgilio Æn. iii. 211. Insulæ Ionio in magno appellantur, ubi id omnino sic dici, ut mare magnum, terra magnu, recte Heynius admonuit. Cum autem Æschylus hæc adjicit.

χρόνον τὸν μίλλοντα πόντιος μυχὸς σαφῶς ἐπίτασ' Ἰόνιος αιαλήσεται τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτῶς,

profecto viis wessias non est interpretandum tuæ trajectionis, sed potius itineris sui, aditus tui; illumque sinum Æschylus, non quod Io eum tranaverit, (quod alii scriptores comminiscuntur) sed quod eum adierit, s. usque ad eum cursu pervenerit, Ionium appellatum fuisse dicit.

Jam Apollodorus, Io, priusquam in Scythiam venisset, Thracium Bosporum, ab ea sic nominatum, trajecisse scribit; sed ab hac narratione discedit Æschylus, nullam saltem ejus mentionem injicit.

Reliqua vero ejus itinera sic persequitur tragicus, ut corum descriptionem vaticinanti Prometheo tribuat. Is igitur primum Io jubet ad orientem conversam incultas terras pertransire,

> πρώτον μέν ένθένδ' ήλίου πρὸς άντολὰς τρίψασα σαυτήν, τίιχ' άνηρότους γύας.

Quia Io videbatur sep entrionem versus itura, Prometheus, quem supra ita ai rupem Scythicam alligatum fuisse sumsimus, ut facie versus Occidentem hibernum conversus esset, bene dicere poterat reivers caurin, cum cam, ne versus Septentrionem pergeret, sed ad Orientem se converteret, admonebat.

Itaque jam sic pergebat Io, ut a sinistra in Scythas Nomadas incideret, qui Hamaxobii nominabantur, a dextra autem mare haberet. Hanc Æschyli seatentiam fuisse clarum est ex his qui sequuntur vérsiculis.

> Σπύθας δ' ἀφίζη νομάδας — δς μη πελάζειν. ἀλλ' ἀλιτόνοις πόδας χείμπτουσα ῥαχίασιν ἐππερῆν χθόνα.

Paxias àlicores, littora montana maris allibs perstrepentia, maris alicujus viciniam designant; ac, nisi Æschylum plane quid dixerit ignorasse statuerimus, necesse est eum sub paxias àlicores intellexisse littora paludis Mæotidis, que utique, si Io versus orientem pergeret, el a dextra sita erant, quibusque si appropinquabat, effingere licebat Scythas Nomadas, qui longius a palude Mæotide versus Septentrionem recedebant.

Tum vero Ioi ulterius proficiscenti a sinistra occurrebant bellicosi et inhospitales Chalybes. Et hos quidem alios fuisse necesse est, quam qui vulgo memorantur circa fluvium Thermodontem. Nempe jam alibi observavimus, Chalybum nomine complures olim gentes locorum intervallis dissitas nominatas fuisse. Hi igitur intra Borysthenem et Tanain habitabant, in vicinia Scytharum Hamaxobiorum, ita ut eos a sinistra Io præteriret.

Jam Io ad fluvium quendam Hybristen olim appellatum perventura erat. In hoc enim versiculo,

ที่รู้เเร บ่อียเรทิง สองผมอง อบ ปุเบอิต์งบนอง.

vocem icersis non appellativam, sed nomen proprium esse supra ad h. v. docuimus. Nec Araxes, ut Scholiastæ, nec Aragus, ut Gallus interpres opinatur, h. l. intelligi potest. Uterque enim regiones a meridionali parte Caucaso subjectas perlabitur. Æschylum vero de septentrionali Caucasi vicinia loqui perspicuum est. Restat igitur, ut poëtam de Hybriste quodam fluvio, sive verum, sive fictum nomen fuerit, famam accepisse statuamus, qui ex ipsis Caucasi jugis versus septentrionem decurreret; quem quidem Prometheus Inachi filiam prius transire vetat, priusquam ad ejus fontes in ipso Caucaso escenderit. Hic si conjecturis Indul-

gere quidquam prodesset, opinari facile possemus, Hybristen fortassis eundem fluvium esse, qui Tanais appelletur. Falso enim olim, Strabone teste, a non-nullis creditum est, Tanain per Caucasum labi versus septeutrionem, inde ad Mæotidem paludem reverti. Veruntamen incertiora hæc sunt, quam ut ils immorari libeat.

Caucasum Io supergressa versus meridiem descendit ad Amazonum sedes, quas, antequam ad Thermodontem fluvium demigrarent, in vicinia Caucasi meridionali habitusse ex h. l. intelligitur. cf. Strab. lib. xi. f

Aperte autem Æschylus a vero locorum situ aberravit, cum Amasonum campum Themiscyram ibi situm esse pronuntiavit,

7,4

τραχεία τόντου Σαλμυδησία γνάθος, ξχθρόζενος ναύτησι, μητρικά νεών.

Etenim Themiscyra in Ponti Euxini meridionali, Salmydessi vero sinus in occidentali littore erat. Salmydessius tractus (alii 'Aurobioro's scribunt) ab insulis Cyaneis usque ad Andriacam pertinebat. Ad loci descriptionem Æschyleam proxime accedunt Scymni Chii s versiculi:

Εΐτ' αἰγιαλός τις 'Αλμυδησσός λεγόμετος 'Εφ' ἱπταπόσια τάδια τεταγάδης ἄγαν Καὶ δυσπρόσορμος άλιμενός τε παντελώς Παρατέταται ταῖς ναυσὶν ἶχθρότατος τόπος ʰ.

Amazonum sedibus relictis Io ab iis deducta est per regionem Bosporanorum; deinde accessit ad fretum Bospori Cimmerii.

> 'Ισθμόν δ' ἐπ' αὐταῖς στνοπόροις λίμνης πύλαις Κιμμέριον ήζεις, δυ θρασυσπλάγχνως σὲ χρὴ Διατύσαν αὐλῶν' ἐπατρῷν μαιωτικόν.

Isthmus hic ab Æschylo memoratus, nisi onmia poëtam miscuisse ac perturbasse

- Lib. ii. p. 107. D. ed. Casauh.
 P. 503, 504. ed. Casaub.
- V. 723. sqq. tom. ii. geogr. minor. ed. Hudson.

De Salmydesso cf. Xenoph, Exp.

Cyr. vii. 5. 8. Anenymi peripl. Pont. Euxin. p. 164. ed. Gronov. Arriani peripl. Pout. Euxin. p. 136. ed. Blancard. et Strab. lib. vii. p. 319. C. ed. Casaub. ingamus, is esse nullo modo potest, qui Chersonesum Tauricam cum continenti jungebat, quemque propter similitudinem Strabo cum Corinthiaco comparat; sed potius h. l. intelligenda est, ut Melæ verbis utamur, obliqua illa regio et in latum modice patens, quæ inter Pontum Euxinum et paludem Mæoticam excurrit; ubi olim erant urbes Hermenassa, Cepoe, Phanagoria, et in ipso ore Cimmerium. Hanc igitur oram Io relinquens forti animo jubetur tranare Bosporum, qui ab ejus transitu sic dicendus esset, Cimmerium. Bosporo autem trajecto, (quem quia per eum introitus erat in paludem Mæoticam, στοπόρους λίμους τύλας, et αὐλῶνα Μαιωνικὸν Æschylus appellat) Io pervenit in Chersonesum Tauricam; quod etsi Æschylus diserte non indicat, ex ipso contextu tamen colligitur; et quodammodo ab Apollodoro confirmatur, qui Io etiam in Κιμμερίδα γῦν venisse narrat. Κιμμερίς γῦ vero est Chersonesus Taurica, in qua Cimmerios quoque olim habitasse notum est.

E Chersoneso Taurica, quoniam Prometheus Ioi denuntiat, eam relicta Europa in continentem Asiæ venturam esse, Io trajecto ponto Euxino in Thraciam, e Thracia vero per Bosporum Thracium in Asiam venerit necesse est. Quod quamquam hoc loco disertis verbis non significatur, certo tamen e versu 796. intelligitur. Ibi enim pri Pero, quod dicitur in referente pero, nihil aliud esse potest, quam Bosporus Thracius, qui continentem Europæam ab Asiatica sejungit.

Heathius longe aliam et contrariam prorsus viam ac rationem ingressus est, cum verba illa v. 731. sqq. Για τραχεία Πόντου Σαλμυδοιεία γτάθοι non ad proxime præcedentia α? Θιμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θιρμάδοιθ', sed potius ad verbum τη v. 730. trahenda esse existimat. Verum hoc fieri nullo modo potest. Si enim Io superato Caucaso ad Salmydessum in Thracia profecta esset, (ubi Amazonibus poetam nostrum illo tempore sedem designasse Heathius opinatur) alio itinere nisi Ponto Euxino trajecto in Thraciam pervenire non potuisset. Jam de hac trajectione postea demum loquitur; ut alia hujus explicationis incommoda ta eamus.

A versu 797.

τερός άντολάς Φλογώπας ήλιος: δείς

nostra quidem opinione non unum, sed complures versiculos excidisse, supra jam professi sumus; quibus Æschylus errores Iûs per Asiam persecutus sit. Nam Apollodorus quoque Inachi filiam, postquam Scythiam et Cimmeriam terram peragraverit, per continentes multum errasse, multaque Europæ et Asiamaria, antequam in Ægyptum venerit, tranasse seribit. Incredibile igitur est, Æschylum Iûs transitum in Asiam subito cum Africanis itineribus conjunxisse. Atque cum ipsa constructionis ratio lacunam post v. 797. satis prodat, facile conjicitur decem ant plures versiculos intercidisse. Fortasse Æschylus vagam Inachida usque in Indiam excurrisse docuerat, indeque regressam per Arabiam felicem tandem superato sinu Arabico in Æthiopiam perduxerat. Quicquid sit, hoc saltem certum est, verba illa

weds Toeyovua wedia Kiedinns etc.

jam ad Africam pertinere, omniaque que sequantur monstra et miracula, quibus ut Io in majorem terrorem atque admirationem raperetur, usus est, a poëta in Africa poni. Gorgones in extrema Africa circa Atlantem habitasse Servius prodidit ad Virgil. Æn. vi. 289. In Africa quoque ponit Dioderus Siculus lib. iii. ¹ Cf. etiam Palæphatum de Phorcidibus; incredib. hist. c. 32. In Africam poëta noster grypes quoque et Arimaspos transtulit, quos vulgo in Scythia sedem habuisse memorant. cf. Herodot. iv. 13. Ac in fabula de Arimaspis forsan secutus est Aristeam Proconnesium in Arimaspeis, cui quoque auctori fabulosum illum fluvium Plutonem, auri micas ferentem, deberi credibile est.

Reliqua Iûs itinera nihil fere difficultatis habent. ποταμὸς Λίδιοψ Niger s. Nigris est, cujus ripas Io secutura tandemque ad Byblinos montes, ubi Nili erat catarrhacta, perventura erat. Byblini montes dicuntur, quia ibi papyri, βίδλου seu βύδλου, magnus erat proventus. Καταδασμὸς non est Καταδαθμὸς ille nomine proprio sic dictus in Ægypti et Cyrenaicæ finibus, nec ipsum Nili catarrhactam sic vocari crediderim; sed nihil aliud h. v. significari puto, quam κατάδατιν κίλιυθον, viam s. locum excelsum, unde in planitiem descensus est. Jam Ioi Nili cursum secuturæ, tandem in regionem τέγνωνον Νυλῶτιν, quæ vulgari nomine Delta appellabatur, iter decretum erat, ubi cum ad urbem Canobum pervenisset, Jupiter eam pristinæ formæ ac valetudini restituturus erat.

EXCURSUS V.

De tragadie Promethei vincti consilio et adornatione.

Cum primum poëta animum ad scribendam hanc tragædiam appulit, id potissimum egisse nebis videtur, ut Atheniensibus acerrimum tyrannidis odium inspiraret, verumque libertatis, qua tum maxime fruebantur, amorem, tanti mali metu in eorum animis excitaret confirmaretque. Quo consilio Jovem deorum novum regem s. tyrannum impotentem finxit, omnia pro arbitrio agentem, jura sibi data negantem, omnia sum majestati arrogantem, inexorabilem, asperum, et in amicos quoque bene de se meritos, propterea quod suspectos omnes habeat, ingratum atque crudelem k.

In Prometheo vero spectatoribus utilissimum hominis vere popularis exemplar proposuit, quem, ut ait Horatius, nec vultus instantis tyranni, nec civium ardor prava jubentium mente solida quatiat; qui propter generis humani caritatem præpotentis tyranni odium suscipere nullus dubitaverit, susceptum autem excelsa animi magnitudine ac robore sustineat. Itaque illius humanitas cum Jovis crudelitate, illius cupiditas cum hujus bene de omnibus merendi studio, illius effrenata ferocia cum hujus moderatione et fortitudine præclare comparatur. Jupiter universum hominum genus exstinguere voluit; Prometheas, om-

i P. 185. ed. Rhodom. sqq. 161. sqq. 184. sqq. 221. sqq. 304. Cf. v. 34. 40. 50. 95. sqq. 149. sqq. 313. sq. 402. sqq. 745. sqq.

nium mortalium vitte ac felicitatis auctor, parens, deus exstitit. Protectieus Jovis ad regnum obtinendum adjutor fuerat; Jupiter Prometheum, immemor beneficii, nec ullam ob causam, nisi quod eum ob nimiam humani generis carltatem suspectum haberet, indignis modis vexat, acerbissimisque peenis affligit. Jupiter in summo dignitatis et imperii fastigio constitutus onmia libertatis jum diis eripuerat, sequitatem ac justitiam negligebat, sanctissimas antiquissimasque leges pedibus conculcabat; Prometheus ne summa quidem miseria sie induistur, ut ingenitum humanitatis sensum ex animo amittat : non frascitur hominibus I, quorum propter amorem tanta se calamitate oppressum videt; non exuit pristinam miseris succurrendi voluntatem m; et quamquam se immensi malorum fluctibus mersum videt, idem tamen se quam plurimos malorum socios optare candide negat n. Jovem ne summa quidem potentia a timore liberat, id quod haud obscuro indicio prodit, cum vaticinio Promethei pertervitus Mercurium ad eum ablegat, omnibusque minis ac terroribus, pertinacissimum, quo ille nuptias Jovi periculosas premebat, silentium vincere atque expugnare cupit; Prometheum vero, quamvis omnibus artubus deligatum et constrietum, non Chori sollicitudo benevolentiæ plena, non Oceani, mitiora remedia suadentis, amica consilia, non Iûs miseris furoribus vagisque cursibus unius Jovis ob noxam agitatæ horrores, non sævæ Mercurii comminationes, non denique aëris marisque tumultus, non cœli terræque ruinæ molliunt ac frangunt. Ecce justum illum ac tenacem propositi virum! Ecce virum fortem cum mala fortuna compositum!

Admirabiliter autem Æschylus Promethei imaginem sic efformavit, ut, quamquam semper tenet animi fortitudinem, eandem tamen pro diversa personarum, quibuscum componitur, indole atque ingenio aliis aliisque modis exserat atque declaret. In prima enim scena, præsentibus Vulcano, Robore ac Vi, supplicii exsecutoribus, omne animi robur in gravissimo silentio cernitur, quo vincula, vulnera, cruciatus, ludibria perfert. enim supplex est Jovis ministris; non vociferatur, non ingemiscit illis præsentibus. Nempe, quantum in ipso est, diligenter cavet, ne inimici fructum oculis ex casu suo capiant. Ne vero id aliter, ac verum sit, interpretarentur spectatores, illudque silentium ad immanitatem quandam in animo, et stuporem in corpore traherent, statim, ubi illi recesserunt, Prometheum poëta sic induxit loquentem, ut et acerrimum dolorum sensum et summam animi mansuetudi..em proderet . Neque tamen succumbit dolori; sed postquam se eum bene sentire ostendit, corripit animum, eumque ad virtutem ac malorum tolerantiam revocat P. Supervenienti deinde Choro miserias quidem suas ac dolores exponit; sed ita, ut iniquitatem potius Jovis tyranni accuset, quam suæ ipsius fortuna acerbitatem queratur. Cumque se ipsum recte factorum conscientia erigit, tum Tovem, quod sibi beneficia hominibus tributa vitio vertat, acerbe perstringita

¹ V. 445. P. V. 631. agg.

<sup>V. 345. sq.
V. 87. sqq.</sup>

P V. 101. sqq.

eique venturum esse tempus ostendit, quo sponte sua Prometheum liberaturus sit, ut periculosa consilia, que sibi imperii jacturam portendant, ab eo rescincat. Et quamvis asperum se et acrem inimicis præbeat, ita tamen erga amicas se gerit, ut caveat, ne idem erga omnes morosus, difficilis aut iracundus esse videatur 4. Post Oceani in scenam ingressi, benevolentiam quidem, dum se ei deprecatorem apud Jovem offerehat, agnoscit, veruntamen molestam ejus sedulitatem constanter amolitur, suboffensum se severa ejus objurgatione significans . Nihil autem sibi opus ejus vel monitis vel auxiliis libere profitetur, euunque omnibus se viis aggredientem infecta re discedere jubet . In sexta tragodire scena Ioi. infelici puelle, comitatem præstat, cum, quod illa rogaret, ut sibi, que superessent itinera, exponeret, haud cunctanter efficit; nisi quod initio, ne ejus animum novo futurarum ærumnarum terrore exaugeat, eam narrationem humaniter detrectat . In hoc autem colloquio nullam pratermittit occasionem, qua Jovis crudelitatem, superbiam, libidinem accusare possit . Suam quoque conditionem Iûs fortuna multo acerbiorem esse ostendit x; qua ratione spectatorem, qui debiles Iûs lamentationes auribus acceperat, in majorem sui admirationem rapit. Postcaquam vero Io discessit, ferocius Jovem insectatur, Choroque subinde timenti, se ab omni metu alienum esse profitetur r. Vitam enim sibi, quicquid Jupiter moliatur, eripi posse negat; in eaque cogitatione nunc quidem consolationis argumentum quærit a, etsi antea, ubi cum Ione colloquebatur, hanc immortalitatem multum sibi molestam esse fassus crat . Onnes autem animi nervos intendit, omnemque generosæ mentis vim expromit, in extrema scena, ubi Mercurio, Jovis asseclæ, tanquam sorici palatii acerbe illudit, et quo gravioribus minis hic eum opprimere ac vincere studet, eo liberius audaciusque exsultat; imo etiamsi Jupiter cœlum terramque misceat atque confundat, ipsamque cui affixus erat, rupem disjiciat ac deturbet, se de statu mentis dejectum non iri, non verbis solum ostendit, verum etiam ut spectator reapse experiatur, facit.

In reliquarum vero personarum animis et monibus efformandis non magis egregiam inventionis ubertatem, quam eximiam artis calliditatem Æschylus declaravit.

Ac primum quidem, cum inter dramatis personas dum inimicm sint Promethei, Robur et Mercurius, quatuor autem amicm, Vulcanus, Chorus, Oceanus, et Io, una tamen qualibet earum suum in Prometheum vel odium vel benevolentiam proprio quodam modo et suo testificatur. Robur enim ea asperitate est et immanitate natura, ut Promethei doloribus et crusiatibus lactetur, ut miseriis ejus illudat, ut supplicium urgeat, et, quantum fieri possit, augeri atque exaoerbari velit. Quid multa? Carnificis ingenium dixeris. Mercurius vero mitiorem, politiorem et callidiorem se adversarium prabet; nec demi quid de Promethei malis,

```
4 V. 486. sq.
```

[•] V. 330.

[•] V. 372-392.

V. 629. sqq.

[■] V. 741. sqq.

^{*} V. 757. sqq.

y V. 915. sqq.

V. 941.

[•] V. 759, 760.

mee addi aliquid cupit; verum id unice agit, ut majorum peenarum minis, Prometheum ad prodendum, quod rescire Jovis intererat, secretum volentem nolentemve adducat

Vulcanus propter consanguinitatem et antiquam consuetudinem bene quidem Prometheo cupit, ejusque malis graviter ipse, si quis alius, adficitur; tantum tamen abest, ut ei opem ferre adversus Jovem velit, ut potius, necessitati parens, suæque ipsius saluti consulens, ipse supplicium puniendo amico a Jove excogitatum suis viribus ac manibus exsequatur. In Choro Oceanitidum naturalem quidem sexus muliebris timiditatem agnoscas; idem tamen et benevolentiam in Prometheum luculentius ostendit, et quantum Jovis crudelitatem et impotentiam abhorreat, subinde liberius prodit; et in extrema dramatis scena, generosam animi indolem illustri documento probat, quod ultima cum Prometheo perferre ac pati mavult, quam eum in summo rerum discrimine deserere b. Oceanus, quibuscunque rebus sine suo ipsius detrimento Prometheo inservire possit, h. e. quicquid precibus pro eo apud Jovem impetraturum se sperat, lubenti animo offert, ceterum callidus potius est ad avertenda pericula, quam ad sustinenda promtus aut paratus. Io denique Prometheum quidem ut communem humani generis benefactorem colit, et ut zeque miserum, ac se ipsam, miseratur; veruntamen suorum ipsius malorum sensu sic opprimitur, ut, quomodo Promethei curas et fortunæ acerbitates aliquo modo leniat, ne cogitet quidem, sed ad ejus consilium ultro confugiat, in ejusque futurorum prævisione laborum sibi lenimen quærat e.

Deinde, ut erga Prometheum, sic iidem interlocutores erga Jovem non omnes eodem modo, sed alii aliter animati sunt. Keáros ferum est et barbarum tvranni mancipium, quod non alia lege, nisi ejus nutu atque arbitrio gubernatur, nec propter servilem animi indolem vel crudelissimis domini facinoribus offenditur, sed potius ad mandata ejus peragenda, qualiacunque fuerint, quo jure quave injuria mandata sint, alacri et promto animo fertus. Mercurius vero versutus est Jovis assentator, ex aulicorum numero, qui quantum inter imperium et servitutem intersit, probe quidem intelligunt, nec tyrannorum sævitiam, pravitatem ac superbiam ignorant, attamen servitutem opibus et honoribus affluentem egenæ humilique libertati longe præferunt, ideoque ad imperantis arbitrium nutumque totos se fingunt et accommodant. In ejus præterea sermone Æschylus reliquos aulicorum mores, astutias, cavillationes, innocentiæ simulationem, opprobriorumque, modo apud principem gratiosi sint, patientiam arte callidissima effinxit. Vulcanus ex eorum numero est, qui jugi a tyrannis sibi impositi molestiam sentiunt quidem, non tamen id, quamvis acerbum, a corpore repellere, aut saltem collo jactare audent, sed potius iniquo animo servitutis frenis semel acceptis parent. Oceanus neutri parti immodice nec favet nec adversatur; sed temperi inserviendum esse ratus propitium sibi tyrannum habere cupit, si nihil aliud,

serte hoc lucraturus, ut et sus saluti prospicere, et si usus venerit; aliis quoque deprecando saltem, prodesse possit. Chorus regis potentiam metuit; iniquitatem aversatur; sed hactenus tamen, ut nec ultro adversus eum quicquam moliri, nec propter ejus metum officii sanctitatem deserere velit. Itaque iras ejus non provocat ille quidem, sed tamen cum officii tuendi causa susciplendes sint, non detrectat. Io denique propter Jovis libidinem in tot errores ærumnasque conjecta, ac furoris quoque stimulis identidem agitata, sic animo se fractam ac debilitatam esse ostendit, ut eum quidem oderit et abominetur, quo tamen pecto se in libertatem vindicet, aut malorum auctorem ulciscatur, plane non intelligat.

Atque quod Aristoteles pronuntiavit, tragcediam di ilieu ani cices, h. c. misericordia et metu tragicis phantasiis excitato, verarum ejusmodi perturbationum correctionem seu purgationem perficere, (wieniren τωρίστων απθημάτων πάθαρτικ) i. e. efficere, ne homines in vita justo plus minusve ægritudine vel metu afficerentur, sed in his affectibus auream illam mediocritatem tenerent; id profecto in hac tragœdia sic instituit et perfecit Æschylus, ut in eam formam, quam animo comprehendit philosophus, nulla melius includi posse videatur. Magnam sane, quis enim neget? misericordiam excitat in spectatorum animis Promethei fortuna. Nam et indignitas malorum, quæ immeritum premebant, et vinculorum cruciatuumque diritas, et solitudo, et diuturnitas doloris, et amicorum imbecillitas, et inimicorum ludibria, hæc omnia cum singula per se miserabilia sunt, tum inter se conjuncta faciunt, ut spectatorem eo vehementius Promethei tot calamitatibus obruti miserescat. Ne tamen ultra modum ejus malis affligatur, excellens Promethei fortitudo prohibet, que misericordiam erumnarum virtutis ejus admiratione temperat : at, si nobis optio detur. Promethei virtutem, quamvis adversa fortuna oppressam, Mercurli ignavæ et sordidæ felicitati multum simus anteponendam existimaturi. Cumque sub Jovis nomine tyranni cujusdam, civium libertatem opprimentis, effigiem adumbrare poëta voluerit, magnum quidem in spectatorum animis tyrannidis metum excitavit, ut nimirum Atheniensium populo angue caneque pejus vitandam esse tyrannorum impotentiam persuaderet; eosdem tamen etiam, non nimis metuendum esse tyrannum, si cui quando contigerit remp. opprimere, sed, ut Prometheum Jovi resistere videbant, sic illi quoque fortitudinem animi opponendam, nec succumbendum malis civibus, sed potius renitendum atque obsistendum esse doceret.

Ac nisi isto potissimum consilio hanc tragediam scripsisset poëta, ut invisum redderet liberis civibus tyrannicum imperium, parum abcsset, quin totum illud cum Ione colloquium lauridus inane et præter rem arcessitum esse videretur. Si vero id, quod volumus, spectavit tragicus, appositissima est pars fabulæ de Iûs erroribus ob insanum Jovis amorem ab irata ejus conjuge miseræ virgini impositis. In memoriam enim hæc revocabant plerorumque tyrannorum effrenatas libidines, a quibus nec maritis uxores, nec parentibus filias castas et pudicas tueri licebat.

Reliquerum vero laudum, quibus in tragordia poetarum vel ingenium vel attificium spectatur, huic Promethei vincti dramati nullam equidem deesse censeo. Nam sive verisimilitudinem spectes, omnia vel ad historiæ veritatem, vel ad fabularum vulgo creditarum auctoritatem, vel denique ad populi opinionemasie accommodata sunt, ut nihil amplius requiri possit. Sive dignitatem scenicae fabulæ præsertim tragicæ cogites, passim a nobis in commentario observatum, quam callide ab iis, quæ tum circumferebantur, de Ione et Prometheo fabulia, quicquid ridiculum esset, quicquid a cothurni gravitate discreparet, separaverit; sive adornationem universi operis, et partium singularum cum toto concentum examinaveris, nihil fere uspiam supervacuum, nihil mancum, nihil denique inchoatum reperietur, quod non idem sit laudabiliter perfectum; nec solum loci ac temporis, in quo quædam poëtis licentia recte cenceditur, sed etiam, quod majus est, actionis, in qua nihil placere potest, quod sit interruptum aut male consarcinatum, admirabilis cernitur unitas atque simplicitas. Quid? quod in omni elocutione, quid stili tragici decor, quid dialogi veritas, quid interlocutorum partes postularent, sapientissime Æschylus intellexit. Ea certe est in tenuibus eimplicitas, in magnis sublimitas dictionis, ut utriusque varietate ac vicissitudine mirabiliter delectetur lector, qui quidem in his rebus recte sapiat; nec umquam aut illam in sterilitatem, aut hanc in vitiosum tumorem abiise deprehendat.

Quod vero Æschylus sub Jovis nomine, quem deorum hominumque regem venerabatur populus, tyrannorum injustitiam et crudelitatem castigavit, id sane, si res ad veram ætatis nostræ de dei numine philosophandi rationem exigenda esset, impium et sceleratum, populique moribus perniciosum fuisset; cum autem istis de Jove opinionibus tota Græcorum natio dudum imbuta esset, non magis in poëta nostro quam in Homero reprehendi debet, eum humana potius ad deos, quam qua vere divina essent, ad homines transtulisse.

ARGUMENTUM TRAGCEDIÆ

IN

ÆSCHYLI

SEPTEM ADVERSUS THEBAS.

ÆSCHYLI

SEPTEM ADVERSUS THEBAS.

ARGUMENTUM TRAGŒDIÆ.

DIPUS, Thebanorum rex, postquam a se inscio patrem Laium occisum, et. rem Jocastam in matrimonium ductam esse cognovit, parricidii incestusque ba pœnitentia vehementer agitatus, Thebis profugus, in exilioque mortuus num filiis ex connubio cum Jocasta susceptis, Eteocli et Polynici reliquerat. er quos cum convenisset, ut annuum imperium per vices administrarent, ne icet patris diras, quibus iis, ut inter se ferro decertarent, mutuaque cæde tinguerentur, imprecatus erat, ipsi forte ratas facerent. Eteocles, qui primum gubernacula reip. accesserat, regni cupiditate incensus, anno suo elapso, reere noluit, nec fratrem, ut pactum erat, admittere. Quam Polynices injun indignissime ferens, Adrasti Argivorum reģis, cujus filiam uxorem duxerat, ilium implorat; ab eoque impetrat, ut bello Eteoclem persequeretur. ebis igitur ab Argivorum exercitu, qui septem claris ducibus regebatur, obsis, primum theatro ostenditur Eteocles populum Thebanum ad fortitudinem cremque urbis patrim defensionem cohortaturus. Concione dimissa b ad collem venit explorator, nuntians ei, septem Argivorum duces sacramento obstrinxisse, se aut expugnaturos urbem, aut ante eam morituros esse. Ita-; jam in eo esse, ut vehemens hostium ad omnes portas impetus et oppugnafiat. Eteocles, re audita, deos in auxilium invocat e, et necessaria quædam raturus abit. Scenam ingreditur Chorus 4 mulierum Thebanarum, metu ac rore perculsus, deos deasque pro salute patrize supplicibus implorans. orum clamore et vociferatione cum Eteocles civitatem tumultus ac timoris nam commoveri ac perturbari sensisset, accurrit , et gravi oratione Chorum

v. 1. sqq.

v. 39. sqq.

[•] v. 69-77.

v. 88.

[•] v. 184-

increpat, qui primum trepidationem suam, quantum potest, excusat, deinde un genti se regi, ut in hoc rerum discrimine pavorem civium augere desinat, posthac se tranquilliorem futurum esse promittit. Eteocle tamen digresso metum et formidinem, male animo pressam, iterum prodit f, urbisque obsessee aut expurnatæ calamitates luculentis coloribus depingit. Redit Eteocles s, cum explontore, qui quam quisque septem ducum portam oppugnandam sortitus sit, enarrat. Singulis fortissimum quemque ex suorum numero delectum Eteocles opponere decernit. Itaque Tydeo h Melanippum i, Astaci fil., Capaneo k Polyphontem !, Escoclo = Megareum =, Hippomedonti o Hyperbium a, Parthenopeo e Actorem , Amphiarao Lasthenem obviam iturum declarat. Septimo vero, Polynici, fratri suo t, se ipsum a adversarium futurum esse denuntiat. A quo consilio frustra eum Chorus abducere cupit x. Eum igitur ad pugnam festinantem scenaque egressum flebili cantico prosequitur, quo mala fatorum legibus impendentia præsagit. Supervenit * nuntius, urbem quidem periculo liberatam, fratres vero Eteoclem atque Polynicen mutua cæde in duello concidisse narrans. Tristissimum hunc eventum Chorus lugubri carmine celebrat . Accedunt infelicium Œdipodis filiorum sorores Antigone et Ismene b, hæque præsertim eadsveribus fratrum in medium allatis, una cum Choro mogroris officio fungentes, plangore et lamentatione scenam complent. Venit e deinde præco a senate missus, qui ex SCto Eteoclem quidem justis exsequiis honorandum, Polynices vero ut patrize hostem sepultura privandum esse pronuntiat. Cui Antigone fortiter obloquitur d, seque vel solam invito senatu, fratrem sepulturam ostendit, Postremo Chorus in duas e partes discedit; altera cum Antigone Polynicis, altera cum Ismene Etcoclis funus comitante.

Prima dramatis scena finitur v. 38. secunda continetur v. 39-77. tertia v. 78-185. quarta v. 184-288. quinta v. 289-376. sexta v. 377-678. septima v. 679-721. octava v. 722-793. nona v. 794-823. decima v. 824-871. undecima v. 872-1006. duodecima v. 1007-1055. ultima v. 1056-1081.

FABULÆ SEPTEM ADVERSUS THEBAS NOMEN, FUNDUS, LOCUS, TEMPUS, PERSONÆ, ORNATUS SCENICUS.

Nomen hujus tragædiæ ab aliis Ezra izi Oscas, ab aliis Ezra izi Oscas, scribitur. Et izra quidem izi Oscas, legitur in MSS, et Edd. consentientibu

```
f v. 291. sqq.
                                           . v. 570-598.
₽ v. 376. sqq.
                                           v. 633. sqq.
▶ v. 377. sqq.
                                           v. 655. sqq.
 v. 399. sqq.
                                           * v. 679. sqq.
  v. 424. sqq.
                                           y v. 723. sqq.
 v. 439-453.
                                             v. 794.
  v. 459. sqq
                                             v. 824. sqq.
  v. 474-482.
                                             v. 863.
  v. 488. sqq.

    v. 1007.

 v. 502, sqq.
                                           d v. 1028, sqq.
 v. 528. sqq.
                                           . v. 1055. $99.
 v. 552. sqq.
```

Justino ut vulgo dicitur in Questionibus et Resp. ad Orthodosos qu. 146. et Clema. Alex. Strom. lib. i. p. 401. ed. Oxon. 'Esra' ist' Oricas vero scribunt Diodorus in Bibl. lib. iv. Apollodor. Bibl. l. iii. Aristoteles Metaphys. l. xii. c. 6. Clemens Afex. l. l. p. 400. Eustath. ad Iliad. J. p. 489. Denique ita fabulam hanc citant Aristophanes in Ran. v. 1053. Plutarchus Sympos. lib. vii. qu. 10. p. 715. ed. Francof. Athenseus Deipnosoph. lib. i. c. 19. Eustath. ad Iliad. s'. p. 146. Longinus in lib. stel "Tyses s. 15. que loca post alios congessit Burtonus.

"Æschylum ducum, qui ad Thebas ceciderunt, numerum ad septem redegisse, cum plures fuerint, tradit Pausanias in Corinthiacis." Τύτους τὰς ἄνξομε ἐς μόνοι ἱταὰ ἀριθμόν κατήγαγεν Αίσχύλος, πλειόνων ἔκ τι "Αργους ἡγιμόνων, καὶ Μισσήνης, καὶ τινων 'Αρκάδων συτρακτυσαμίνων. τούνων δὶ τὰν ἱπτὰ (ἰππολουθήπασι γὰρ καὶ 'Αργιῖω τῷ Αίσχύλου πωιήσι) πλησίον κιῖνται καὶ οἱ τὰς Θήδας ἱλύντες etc. Quod si ita fuerit, recte hoc inter frigidiuscula recenset Gellius, qua de numero septenario congesserat Varro, sc. ad oppugnandas Thebas duces septem delectos esse. l. iii. c. 10. Congesserat autem Varro, ut opinor, ex Græcis scriptoribus. Ita enim Aristoteles Metaph. xiii. 6. Quinimo an verum sit, quod prodit, Pausanias, dubito: Pindarus enim, Æschylo comtaneus, septem rogos ducum memorat Olymp. od. vi. 23. ἐπτὰ δ' ἔπωτα πυρῶν πιρῶν τιλισθέντων.——" Staul.

Fundus tragcediae est antiquissima belli Thebani historia, quod post deperditos Thebaicorum auctores narrant Diodorus Siculus, Pausanias, Apollodorus, epico carmine celebravit Statius. Varietatem vero historiae Œdipodiae multiplicibus fabularum commentis a poetis auctas et amplificates Excursu L exponemus.

Scenæ locus est in arce Thebarum, is deportion, non autem in turri, aut in muris, ut Portus putabat. Cf. quæ dicemus ad v. 242.

Temporis nota etsi quæ apertis verbis expressa sit nuspiam occurrit, perlecta tamen scena prima nemini credo dubium erit, actionem mane incipere. Queusque perduret, certo definiri nequit; hoc tamen satis constat, omnem actionis cursum intra duodecim horarum spatium absolvi.

Præter Etcoclem et Chorum, qui primarias hujus tragedia partes agunt, interlocutores sunt nuntii duo, Ismene et Antigone, denique præco a senatu missus. Vulgo in catalogo personarum unus tantum numeratur "\$\gamma\gamma\text{1}\lambda\gamma\

Scena fortasse forum representavit, unde plurima deorum dearumque templa conspici possent. Saltem eam statuis deorum ornatam fuisse, e verbis Eteoclis v. 187. colligitur. Ceterum ad misericordiam nihil aptius est hoc figmento, que ipsa fratrum mutuis vulneribus confectorum cadavera in prosocnio spectatorum eculis subjecit; nec abhorret a scenæ dignitate, quod in funcribus infeliciom fratrum efferendis totius tragediæ clausui um fieri voluit.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ,

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ETEOKAHΣ.

AΓΓΕΛΟΣΙΛΙΚΑΙΙ.

XΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

IΣΜΗΝΗ.

ANTITONH.

KHPYΞ.

Προλογίζει δὲ Ἐτεοκλῆς, παρασκευάζών τὸν τῶν Θηβαίων δῆμον εἰς Φρουρὰν τῆς ϖόλεως.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ ΘΗΒΑΙΩΝ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΚΑΔΜΟΥ πολίται, χρη λέγειν τὰ καίρια, "Οςις φυλάσσει πράγος ἐν πρύμνη πόλεως Οίακα νωμών, βλέφαρα μη κοιμών ύπνω.

VARIETAS LECTIONIS.

EΠΙ ΘΗΒΑΙΣ] Multi alii, quos in Commentario commemoravimus, scribunt in Θήβας, ut, quid Æschylus scripscrit, incertum sit. 2. πεύμνη] Comma ponunt Ald. Rob., nulla vero distinctio Ar. Ox.

in scenam 1. v. 1—38.

v. 1. Kadmen wediras. Honoris causa sic alloquitur Eteocles Thebanos cives, Cadmi Thebarum conditoris mentionem injiciens. zen liven ed naieus, necesse est ut que tempus pos-tulat dicentur a rege. Hæc ad sequentem Eteoclis orationem pertinent, qua cives ad fortitudinem hortatur. Prorsus sliena sunt, quæ Anonymus Anglus in editione Burgessiana hic affert, existimans, uti λόγος pro leyer passim sumatur, ita hic etiam Alyur pro wasir, ut vertendum sit, que ex usu sunt publico agere. Errat etiam, cum Platonem hujus interpretationis auctorem facit, qui in Enthydemo, p. 291. ed. Steph. Dapos ob, inquit, idens har aben aben ina fra fra fra pur, nai में airia राग क्रिफिंड स्टूर्वरराम है। क्यू सर्वराम साथे क्रिक्टिंड, सवरके रहे Aiσχύλου ἱαμβίζου, μόνη το σή τερύμνη κα-Βήσθαι σής τέλεως, πάντα κυβιριώσα, यवो सर्वाच्या वैद्र्याण्या, यवो सर्वाच्य प्रदर्भता-

μα σωτό. Quis enim non videat in ultimis verbis σάντα—σωτό suum ipsius stilum a Platone adhibitum, non Æschyli orationem descriptam esse?

2, 3. έτις φυλάσσει πράγος is πρώ-μιη πόλιως διακα καμών. Varie hic locus interpungitur in Edd. Stephanus comma posuerat post reémm, hoc sensu: qui remp. servat in puppe, urbis gubernaculum s. clavum tenens. In notis vero, postquam locus ille Platonicus ex Euthydemo modo commemoratus in mentem venerat, hanc distinctionem retractavit, illamque prætulit, quam Burgessius postea adscivit, qua comma post willies exaratur. Inde bic funditur sensus: qui remp. in puppe urbis servat, clavum tenens. Optima tamen est, ni fallor, Brunckii, quam nos quoque secuti sumus, interpunctio, que per totum v. 2. omnibus commatibus sublatis, unum demum post ... μῶν ponitur; vocabulum πόλιως enim communiter ad regions et ad reviere et ed slave refertur, q. d. lers polasses newspos ens néclas le negares adens edens es clave adens ropas. Hie igitur, ne

Εὶ μὲν γὰς εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεών Εἰ δ' αὖθ', δ μὴ γένοιτο, συμφορά τύχοι,

5

bis odiose repetendum sit avrns, cautum est vocabulo πόλίσης aptissimo loco posito, modo ne, quod bene instituit poëta, id perversitate distinguendi male corrumpatur. Itaque hoc significant verba Eteoclis: Oportet eum jam tempestiva dicere, qui remp. in puppe civitatis, clavum custodit. iris indefinite positum est, pro repres 85; non tamen vertendum est quicunque, neminem enim alium notat Eteocles nisi se ipsum; circumscriptione autem utitur, modestiæ causa. φυλάσσειν πρᾶγος est omnem reip. statum, fortunam, salu-tem servare. Notissima vero est allegoria, multum a scriptoribus Græcis Latinisque frequentata, qua resp. cum nave, ejusque rectores cum navibus comparantur Laudarunt viri docti Pind. i. 165. Eurip. Phœniss. 74. Hor. Od. i. 14. Cf. Cicer. de Senect. 17. et Or. pro Sext. c. 9. Ep. ad. Div. 9, 15. Sed etsi familiare Ciceroni est in puppi sedere et clavum tractare, non tamen h. l. opus est, ut cum Stephano post ir πεύμνη omissum esse putemus participium καθήμενα. Constructio enim vel absque eo absoluta est : القيره على الم elaza is πρύμνη πόλεως. Est autem νωμάν είακα, ut in proprio sermone apud Homerum, Odyss. µ'. 218. x'. 32. าทอิร อไท์เล ขอนลึง, สออิล าทอิร ขอนลึง navis gubernaculum tractare, versare, movere. cf. v. 62. 658. Paulo aliter Pindarus I. L τώμα δικαίο πηδαλίο

Βλίφας μη ποιμών ύπτη. Palpebris nunquam somno conniventibus, oculis nunquam somno conniventibus, oculis nunquam somno sopitis. Bene continuat notionem verbi φυλάσειι. ποιμάγ, sopire, antiquissimis scriptoribus, ut Homero, (e. c. Il. ξ΄. 236. Öd. μ΄. 372.) usitatum. Postea frequentius fuit ποιμίζων. Stanleius Eustathii observationem ad Il. ξ΄. laudavit, qui hoc quoque versiculo usus est, ut eos, qui putabant ποίlice apud Homerum ποίμησον pro ποίμασον dictum esse, refutaret.

4. si ptv yag sh mgalanth, airla Star. (Lectio Star, que est in Guelf. Barocc. 4. Seld. vulgatæ non videtur præferenda.) Si enim bene rem geramu, diis id nuctoribus acceptum fertur. Non enim airia Stär significat. h. l. dii auctores sunt; sed causa rei feliciter gestæ diis tribuitur; quamquam consulto ambignitatem quærit, ut, si verba seorsim spectes, illo etiam modo explicari possint. Parcus enim deorum cultor Eteocles, indignatur quodaminodo rerum bene gestarum auctoritatem ad deos referri, male gestarum culpam hominitus tribui.

5. sqq. si 8 all9, 8 µh yérarra-Rabusiar rédus. Sin autem ruesus, qued abets, adversi quid acciderid, Eteoclas sane solus multum a civibus malis rumaribus differretur, gentitusque populars in se commoveret, quorum Jupiter aperruncus fint, et hoc nomen suum Callaba-

runcus fiat, et hoc nomen mum Calherum urbi tucatur. 5, 6. 8 µn yirure. " Quod abilt, tel quod dii prohibeant, averruncantium for-

quod dii prohibeant, averruncantium formula. Vide Brisson. de formulis lib. i. p. 103." Burton. welle " pro wale, adjectivo, ut sæpe fit, a Gracia pro adverbio posito. Sie Ælianas lib. it. Var. hist. c. 8. zad svins absais danaróraros, h. e. intemperantissime. Similiter Hesiodus Teyer v. 695. emise di yurana redr word aller Ayes San, ubi ώραῖος pro ὡραίως. Eadem loquendi ratio etiam Latinis usitatissima est, pt observavit Perizonius ad Æliani L.L. Burton. ele vureire solus rez Etcocles decentaretur, quasi in eum solum culpa conferenda esset. Φροιμίοις παλφορόθοις] Stanleius ad partes vocavit Eustathii animadversionem : Irikasi σῷ ὑμνεῖν Φαύλως ἐκλαμβ**ανομένο σου**ξ κατά βαφίαν άντίφρασι». Σοφαλά Τμνήσεις κακά, ήγουν υξείστις, κα εν Οιδίποδι τῷ τυράνιῳ. Το ιαῦτ ἐφυμ-νῶν, ήγουν δυσφημῶν. Αἰσχύλος. Το νι της το κάς ών φροιμίοις πολε Sois. Everaions ans imn vom vollen å я і со с й у я у, й уюну какодоус<mark>йскі, с</mark>ф φεοίμιον attica contractione pro προ ristarum, antequam canticum inci (nostri dicunt das Vorspiel. das Bi nell,) tum pro ipso hymno ponitu H. l. vero metaphorice de rumpson et maledictis popularibus. pro zazojjádus ex ingeniosa Cel Valckenarii conjectura, quam, ideo 🐙

Έτεοχλέης αν είς πολύς κατά πτόλιν Υμνοίθ' ύπ' άς ών φροιμίοις πολυβρόθοις, Ο ιμώγμασίν Β', ών Ζεύς άλεξητήριος Έπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει. Υμάς δε χρή νύν, και τον ελλείποντ' έτι

10

] vis & Ald. R., additamentum scholiastre. 7. δμενίδ'] δρενίδ' Α. Instrucțio verborum non patitur. σελύββθως] Sic Codd. et Edd. omnes, of Brunckius recepit conjecturam Valchendii σελύβθθως, ingeniosam ed tamen non necessariam. cf. Comm. ad. b. l. 8. εἰμώνμασίν δ'] ωνί δ' Ald. Rob. Turn.

imus, quia wolds cum woluffsuavem pleonasmum faceret; en mitigatur, si woluffsus sit wis, et ad multiplices civium tantium et indignantium rumotineat.

imeat.

In Alfréques le minues viveres en mâlu, Heathius vertit: quespiter sit averruncus, cognomen its adeptus Cadmeorum civitati.

mus Anglus verò: Quorum Jusquistatur y el averruncus hoc cognitivatur; s. que Jupiter a nomiset, et ideo hoc nomine in possolatur. Neuter satis accurate.

Uniter Algerques hoc nomine inclusive nihil aliud est nisi hoc:

n illud nominis sui firmet atque, non nomine tantum, sed et nobis averruncus sit.

-16. spas Il zen viv, nai en ver Iri Mons aumains, nai riv ver Iri Mons aumains, nai riv zenen, (zenen aumains) nai riv zenen, (zenen aumains) nai riv zenen aumains ex anteredente Andrewe en en in it.) Blassquer alpha accusativum ir.) Blassquer alpha et zenen aumains zenen alpha et zenen alpha et zenen aumains et zenen aumains zenen aumains et zenen et zenen aumains et zenen au

bertatem, s. eam zetatem, a qua stipendia mereri legitimum est. anui enim interdum de virili estate usurpatur. Itaque oppositionis vi Messes est is, qui militiam detrecture jure suo potest, propterea quod militarem sata-tem jam excessit. Sic Agesilaus hac excusatione utebatur, quod jam quadraginta annos a pubertate superasset, ual dorng rus Aldus rus rudunutrus obule: Askyan in rus lavrus Mu sea-ridedus, obru dig Basikibsi riy avriy somes oven derectieves. Xenoph. hist. gr. v. 4, 13. ed. Mori. In summo tamen rerum discrimine et senes, et impuberes pueros armatos fuisse legimus: Justin. v. 6, 3. Omninoque urbis patrim ab hostibus obsesse propugnationem nemini, nisi aut plane pueris, aut senibus decrepitis detrecture licebat. Qua sequuntur βλαγημόν Ικαγον, male Heathius aliique sic ceperunt, quasi in his descriptio setatis inesset, scilicet falsa lectione δραν decepti, cam unice verum sit δραν. Nempe βλάση-μον σύμασος Δλδαίνων, vigorem corporis ingere, (hanc explicationem etiam Grotio, viro summo, placuisse colligi-tur ex eo, quod pro Addaissera legen-dum censuit Addaissera, quod tamen non est necessarium,) significat, cor-pus cibo potuque reficere, ut par sit prælii laboribus sustinendis. Interdum et oleo corpora perungebant, (sic Livio auctore, ubi prediam ad flumen Trebiam describit, lib. xxi. c. 25. Hannibalis miles, ignibus ante tentoria factls, oleoque per manipulos, ut mollirent artus, misso, et cibo per otium capto, alacer animis corporibusque arma capiebat, atque in aciem procedebat.) Solenne autem fuit imperateribus, antequam pugna comservetur, Ήθης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηθον χοόνω, Βλάςημον ἀλδαίνοντα σώματος πολύν 'Ωραν ἔχονθ' ἔκας ον, ῶς ε συμποεπες, Πόλει τ' ἀρήγειν, καὶ θεῶν ἐγχωρίων

12. βλάτημος] βλάτιμος Mosq. 1. 2. Ald. βλάτιμος τ' Rob. στολός] στολός Ald. Mosq. 1. 2.

13. δρας—Ικατος] δρας Β΄ Ικατος Τχοντα Ald. δρας εκατος Τχοντα Mosq. 1. 2. Rob. δρας Β΄ Τχονδ΄ Γκατος Τυτπ. δρας τ' Τχονδ΄ Γκατος Conj. Stanl. Receptam a nobis post Brunckium lectionem omissa copula, præferunt codd. Regg. δτι] δι τι Ald. Rob. Turn. Vict. etc. δις τις Mosq. 2. δτις substituendum censuit Stanl. quo tetertur Schol. καβάπερ. Idque cum Brunckio rescripsimus. Idem h.l. optime convenire vidit Abresch. nisi forte τι positum sit pro τὸ, quod tamen non est verisimile.

corporum curam suis mandare. Sic apud Homerum Agamemnon his verbis cohortur milites: Iliad. 6. 331, sqq.

Nur d' lexico ital dilaver, lea gurá-

Εὖ μέν τις δόρυ Δηξάσθω, εἶ δ' ἀσπίδα Θέσθω.

Εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ίδὼν, ωολί-

"Ως πε πανημέρια συγιρό πρινώμιΩ" ἄρηϊ.

Et Priamus apud eundem, Iliad. 4. 370. cœnam suos sumere, eosdem vero etiam excubias diligenter agere jubet:

Νῦν μεν δόρπον Ίλισθι κατά σρανόν,
ός νοπάρος πίρ,

Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορ-Θε ἔκασος.

Itaque hic apud Nostrum βλάτημον σώματος αλδαίνειν, (hoc modo dicitur μέλεα άλδαίνειν Hom. Odyss. ω. 367. pro corpus robore, vigore, et pulcritudine augere,) de corporis cura, dear Zun မီး συμαγικές de cura armorum, reliquarunque rerumad urbis defensionem necessariarum, de excubiis et id genus aliis officiis militaribus intelligendum. Βλάςημον Stephanus sine causa idonea in βλάτημα mutandum censebat, idem enim vocabulum, quod jam Heathius observavit, recurrit Suppl. v. 322. soλὸν vel ad βλάςημον, vel ad partici-pium ἀλδαίνοντα trahi potest. Et hoc quidem aptius esse nobis videtur, ut wokèr, sicut antea, positum sit pro woλύ; (πολὺ rescribendum censuerunt Henr. Steph. item Casaubonus teste Burtono,) et i σολύς άλδαίνων σώματος βλάτημον sit is, qui diligenter vires corporis reparat.

In hear less', (Grotius less conigendum opinatus est, ut antea abletrur vi.) learer obsecutus equidem sum doctissimo Brunckio, ut es copalan auctoritate codd. Regg. delerem; sed ejus me nunc fere pænitet obsequii; nam illa copula recte vincit participia àblaivora et lessera; sicut postea sibut vi sal bapaier, visvas vi. yi et conjunctionibus inter se nectuntur.

γη τι μητε), φιλτάτη τεοφο. "Telluris πουςοτρόφου meminit Pausanias et Proclus in Timeum Comm. 4. παι ός μιν τεοφός την τιλιτιωργικήν μιμιδιαί τάξιν, καθ΄ ήν παι πάτειος Άθημαίας Κουςοτρόφοι κύτην ύμιτίν. Suidas: Κουςοτρόφοι γη ταύτη δι υσαι φαι τό πρώτον Έριχθόνιο το περαπάλει καί βωμιό δρύσκαθαι, χάριν ἀπαδιδόντα τη η τών προφείων πατατήσειι δι νόμιμων, του Σύοντάς τινι θεῷ ταύτη πρεθώπ." Stanl.

Ante τιμὰς μὰ Ἐκλιφθίνει were recta intellexit Heathius ers particulam subaudiri. In metaphora illa τιμὰς Εκλιίφια vel ab ignium in aris collucatium imagine, vel ab unguentis, quibus altaria consecrabantur, oleisque quæ libandi causa effundebantur, cf. Agam. v. 88. sqq. petita est similitado; ἐξαλιίφια enim primum est unguentum abstergere; deinde oleo existinguere; tandem simpliciter existinguere, delere.

Ceterum in cohortationibus imperatorum, quibus milites ad vistutem accendebant, plerumque deorum patriorum, liberorum, conjugum, ipsiusque patrii soli facta est mentio. Cf. Persv. 400. sqq. Βωμοῖσι, τιμὰς μὴ ἘαλειΦθήναί ποτε,
Τέκνοις τε, γῆ τε μητρὶ, Φιλτάτη τροφῶ.

Ἡ γὰρ νέως ἔρποιτας εὐμενεῖ πέδω,

Ἄπαντα παιδοκώσα παιδίας ὅτλον,

Ἐθρέψατ οἰκις ῆρας ἀσπιδηφόρως
Πιςὰς, ὅπως γένοις βε πρὸς χρέος τόδε.

Καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ ἡμαρ εὖ ῥέπει θεός.
Χρύνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρωμένοις
Καλῶς τὰ πλείω πόλειμος ἐκ θεῶν κυρεῖ.
Νῦν δ' ὡς ὁ μάντις Φησὶν, οἰωνῶν βοτήρ,

15. βωμαῖει] Recte Brunckius Stanleii de consilio commate post hoc vocabulum distinxit. [ξαλιφθάναι] [ξαλιφάναι Μοσς. 2. 16. είαναις τι] είαναις γι Μοσς. 2. τίαναις τι Ald. τροφῶ] τροφῶν Μοσς. 2. 17. ἡ γὰς] Bene Brunckius accentu notavit voculam ἡ, qui etiam in codd. Regg. conspictur. Est enim i. accentu notavit voculam ἡ, qui etiam in codd. Regg. conspictur. Est enim i. accentu notavit voculam ἡ, qui etiam in codd. Regg. conspictur. Est enim i. accentu notavit voculam ἡ, qui etiam in codd. Regg. conspictur. Est enim i. accentu notavit voculam ἡ, qui etiam in codd. Regg. conspictur. Est enim i. accenturate substance accenturate s

17. sqq. # yèe vist. Hac enim amnem infantia molectiam excipiens, vos pueros in miti ejus solo irreptantes nutrivit, ut ad hanc necessitatem excits fidi propugnatores. Locus est suavis et bene moratàs. Magna etiam in verborum delectu diligentia. vious—vist, ad ihr noch als Kinder en ihrem sanften mütterlichen Boden hinkrocht.

wadins bodo. Lectio waddlas, quæ est in Ald. Turn. Rob., etsi aptum sensum præbet, omnem educations molestiam, tamen admitti nequit, quia u ante vocalem corripere non est Atticorum. Cf. Cl. Valckenner ad Eurip. Phoeniss. v. 21. Itaque wadins bodo tenendum est, h. e. infantie imbecilitatem, et varias, quæ cam premunt, eruman, quæ scilicet matribus nutricibusque multos labores et molestias parere solet. Facile hic recordabuntur lectores Pho nicen Homericum, Achilli molestias in eo educando tolerandas in memoriam revocantem:

Πολλάπι μοι κατίδιυσας έπ' σήθισσι χιτώνα

Οίνου άποθλύζου το υφπέις άλεγεινή: "Ως τπί σοι μάλα πολλί έπαθου από πολλί μέγνησα.

Eodem enim moto, quo ille pueritiam adargum appellat, hie dicitur wadias strass.—sinsenses demidioses, cives scutigeri, h. e. arma gerentes. In hac

locutione sincüent—werens nota est casus enallage, nominativum cum sequenti verbo construendum in accusativum cum antecedente constructum mutantis; pio 1961/2007. Seus weren —sincüent deminiques privosede. In Guelt. scribitur sinnumens. Forte Æschylus scripsit sinnumens, incolas, cum sincüent proprie sint coloni, colonia deductores.

21. nal viv—15 firm Siés et nanc quidem ad hunc usque diem prospere se deus ad causam nostram inclinat. 15 féren translate; forte alluditur ad Jovem bellantium sortes ponderantem. cf. Iliad. S'. 72. sq.

22. 23. Xehron— Prov xveii. Cumque jam id temporis sit, ex quo obsidemur, plurima tamen nobis dis dantibus ex oolo successerunt. v. 22. haud satis accurate transtulit Heathius: ad hoc enim suque tempus obsessis; nass in résis inest significatio distrurnitatis.

24. sqq. viv d is i pareus provoministrus risku. Aunc vero, ut
vutes, augur (Tiresius) dicit, qui non ignem (sucrificiorum) sed aves fatidicus
auxibus uc mente observat, artem calueus
haud fallucem; hic igitur vaticiniorum
pruses magnum agmen Achivorum per
noctem contrahi et huicurbi insidiaturum
esse munitat.

eieses βerne. His verbis significatur

Έν ωσὶ νωμων καὶ φεσίν, πυρὸς δίχα, Χρηςηρίος δρυιθας άψευδεῖ τέχνη. Οὐτος τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων Λέγει μεγίςην προσδολήν Αχαιίδα Νυκτηγορεῖσθαι κἀπιδυλεύσειν πόλει. 'Αλλ' ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων 'Ορμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχία, Πληςὅτε θωρακεῖα, κἀπὶ σέλμασι Πύργων ςάθητε, καὶ πύλων ἐπ' ἐξόδοις Μίμνοντες εὐθαρσεῖτε, μηδ' ἐπηλύδων Ταςδεῖτ' ἄγαν ὅμιλον' εὐ τελεῖ θεός. Σκοπὸς δὲ κἀγωὶ καὶ κατοπτήρας εξατοῦ

26. ἐψωδῖ] ἀψωδῆ Mosq. I. 2. 28. 'Azailla] Sic post Brunckium (ed hancscripturam recte observavit antiquiorem et Homenicam esse) austorifate Col. Rieg. B. scribere maluimus. Vulgo prasferunt formam 'Azaīla. 28; aprecuntium Jaguranium Mosq. 2. 30. «υργωμάτων] πυργαμάτων Mosq. 2. 34. εὐθαρετίετ] 'δ δαρετίετ Turn.

Tiresiam non tantum feras aves, v. c. aquilas, vultures, observasse, sed etiam cicures quasdam, v. c. gallos, galfinas, columbas, eo consilio aluisse; quod Romanos quoque instituisse constat. Notum est ex Apollodoro, quid de Tiresia Pherecydes retulerit. Pallas enim eum, quod se nudam videre ei contigisset, excæcavit; cumque petente matre ejus Chariclone, ut ei oculorum usum restitueret, id Minerva efficere non posset, sic ei aures expurgavit, at omnium avium vocem intelligeret. Huc igitur pertinet del rupar nal specie, auribus et cogitatione observans. Huc quoque traxerim wees dixa, quia e-nim cœcus erat Tiresias, ignem observare atque ex eo vaticinari non pote-Certe angerdienver est, quod Stanleius existimat, Poëtam his verbis incruenta Pythagoreorum sacrificia tangere repair recte explicat Brunckius per eseren, apto usus exemplo Euripidis in Phœniss. 1266.

μάντις δε μῆλ' ἔφαζον, ἐμπύρους ન' ἀπμὰς

ກໍລິຮູ້ເຮ ຕໍ່ ຮັບລົງຄວາ. et Soph. (Md. Tyr. 300.—In verbis ກັກ ຮັ້ນ ຂໍ້ວິດ ເປັນກຸກ ເປັນກຸກ sqq. anacoluthon est, quale familiari colloquio, præsertim concitatiori animo loquentis, bene convenit. ກາກຕາຄົວເພື່ອຄົມ, quod alias notat nocus municare, h. l. alguidecet necesso est nocus ad concionam convenire, vel omnino nocus congragacis Id aperte sensus postulat; min forta acinpai Æschylus vuzevyesvione, h. e. de nocte nurrerisse, a vusevyesvio. Certe enim hoc ad sensum melius conveniret. Vulgata si teneatur, prasemi infinitivi pro preserito positum esse oportet. Non enim de prexima nocte, sed de ea, quas modo presterita erat, vates loquitur. Id clarum est ex sequentibus, quia quod ille predizerat statim perfectur.

25

30. sqq. trádfus sunt pinne murarum (Brustwehren). sõis 35 sõis marstazis, cum omnibus armis prorumite. a. festinate. Sosantia hic sunt propugnacula s. loca in muris, ubi milites post pinnas stabant. sõdumas mõrgus, tebulata turrium. mudan kodu ipsu par, tarum aperturis interiores, quas valva clauduntur, lumina portarum (die There im Lichten). es rudsi Itels, felicem esitum deus dabit.

36. sq. enemoly largeten emission est peculatores hostilis enercies emissi. Iidem sunt enemol et narvaveres; et hece pangología, ques versiculis quoque 30-34. inest, nen dedecet orationem hominis curarum pleni, nogotiis intenti; ideoque, ut facilius in-

"Επεμψα, τους πέποιθα μή ματαν όδω" 💉 Καὶ σῶγο ἀκόσας, ὅτι μη ληφθώ δόλω.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

'Ετεόκλεις, φέριςε Καδμείων άναξ, Hxw σαφή τάκειθεν έκι τρατού φέρων Αύτος κατόπτης δ' είμ' έγω των πραγμάτων. "Ανδρες γαρ έπτα, θέριοι λοχαγέται, Ταυροσφαγέντες ές μελάνδετον σάκος, Καλ Διγγάνοντες χερεί ταυρείο φόνο, Αρην, Ένυω και φιλαίματον Φόδον **· Ωρκωμότησαν, ή πόλει κατασκαφάς** Θέντες, λαπάξειν άςυ Καδμείων βία,

婧 🗗 🕶 Mosq. 🤉 ληφθώ] λιιφθώ Ald. 39. 'Ertindus] 'Erfondes 1. Bob. 41. abris - weavyadrus Thomas Magister v. Luridov ex Æschyli st. adv. Theb. citat hunc versum, d's juridos palaces rais in opderer. Ne tur alicui suspicio suboriatur, hunc versum post v. 41. inserendum, quod non as ai locus commodior videatur in tota fabula, bene monuit Abreschius hunc num case Euripidis Phoeniss. 713. falso a Thoma, quem memoria fefellit, No-tributum. 44. **xseri] **xserir Ald. 45. **Agnr] **Agnr ** Ald. » tributum. 44. zieri] zierir Ald.

figatur, non nimis parci verborum. quis tamen distinguere velit, exes diest cos, qui de muro aut spe-a observant; sursursiens vero speatores hal hostium turbe sese im-scentth (Spione). 57. erde eleculu pa pare, ide, hos-

non frustra ituros et redituros esse, mum habes.

Quibus dictis Eteocles Thebanos cidimittit, hique scena egrediuntur, cuistorique adventanti locum faci-

' IN SCENAM II.

v. 39-77.

Explorator venit ad Eteoclem, else ab exercita venire, et que nararus sit, ipsum oculis observasse, si-

12. Ester Dougles Loxuyirus, sepenten beilieosi duces. Ct. v. 55. 13. Tungerpayoures is pulárdires rá-Bossin mactantes, efusque sanguinem w rikes, nigro h. e. ferreo ambitu cinctum, ut ap. Homerum medárdiems páryara, Il. 4. 713. sunt gladii cum ferreis manubriis.

44. nal-pérev. Et manibus tangentes bovinum sanguinem sollemni veterum ritu, cum inter sucrificandum jurabent. Burtonus excitavit Valer. Flace. Argonaut. i. 787.

Ipse manu tangens damnati cornus tauri.

et Polyb. histor. iii. de Hannibale inimicitiis adversus Romanos jure urando se adstringente, idem narrantem, क्षेत्रका कार्यस्था है स्थापन कार्यक कार्यक्रिक Papening thronour.

45. 199. "Aenr puederus, (puederus Barroc. 4. Guelf.) porq. Per Martem, Bellonam, et Pavorem sanguinis avidum jurgrunt, se aut ruinas civilati parantes, urbem Cadmeorum vi expugnaturos, aut morientes hanc terram sanguine tincturos esse. Imaginem hanc ut vere heroicam laudavit Longinus, www systems

47. λαπάξων. Eustath. in Îlind. a'. παρά τῷ Λίσχύλο ιδηνται τὸ βάρια (ά-λαπάζων) χωρίς τοῦ α. Stand.

*Η γῆν Αμιόντες τόνδε Φυράσειν φόνες Μνημεϊά 3 αὐτών τοῖς τεκόσιν ἐς δάμες Πρός ἄρμ' Αδράς ου χερσιν ἔς εφον, δάκρυ Λείδοντες εἰκτος δ' ὅτις ῆν διὰ ς όμας Σιδηρόφοων γὰρ Βυμός ἀνδρεία Φλέγων Επνει, λεόντων ὡς Αρην δεδορκότων. Καὶ τῶνδε πύςις ἐκ ὅκυω χρονίζεται. Κληρυμένος δ' ἔλειπαι, ὡς πάλω λαχών Εκαρος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.

55

49. μνημαΐα] σημεΐα Stob. 50. webs ἄρμ'] τηθε δ ἄρμ' Rob. 61. bid] ἀνὰ Stob. 54. καὶ σῶνὰ κτρις καὶ τὰνὰς κτρις Rob. 64. βολ. 55. κλαρονμένους δ Ίλειστος Ita omnes codd. et Edd. κλ. 9 λρ Ίλειστος επουαίτε Brunckius, nulla, quod ad hanc particulam attinet, codicum auctoritate usus. Nam quod in cod. B. voculas δ superscriptum est γλρ, id recto sắc interpretatus est, glossatorem quendam significare voluisõe, λλ hic pro γλρ sanh. Τεναν quidem in codd. Regg. invenit Brunckius (superscripto tamen in B. medias syllabas τῷ ω), sed id librarii errori deberi videtur. 56. ἄγμι] ἄγπ Μοση. 1.

49. sq. µnquia Typn, monumenta autem sui parentibus domum mittenda conferebant, isque Adresti currum cingebant; mos enim erat antiquis, antoquam pugnam ingrederentur, fibulas, vittas, cincinnos, et id genus alia deponere, qua parentibus aut cognatis in sui memoriam si forte in prelio occubuissent, mitterentur. Apud Stob. Serm. 7. p. 87. legitur enquia, quam lectionem Scholiastes quoque invenisse videtur. Eadem interdum etiam ymplemara dicuntur.

50. sq. dasen discours, ouros & oura duplicis animi affectus in facie elucentis, itu ut alius oculis, alius ore exprimatur. Oculis enim lacrymam stillabant, desiderium et amorem parentum significantes, ore vero trucem et immitem bellatorum animum referebant. Similis est imago Andromachæ apud Homerum Hectoris ad prælium festinantis discessu contristate, pueruli vero patris cristam e galea terribiliter nutantem exhorrentis adspectu exhilaratæ, quam imaginem duobus tantum verbis, at lectissimis, absolvit, dazevén ynlászes. Oculi lacrymis adhuc madebant, cum suavi interim risu os diduceretur. Lavos d' sures de bià (Stobens I. l. dvár) sépa, ore referebant animum immitem, immisericordem; parum recte Anonymus Anglus elever de mulichri ejulatione cepit.

52. sq. cònciques disquisme. Parreus crim animus virtute caramilatore spirabet, ut lessum, pugnam ceramilatore spirabet, ut lessum, pugnam ceramilatore candente petita, cujus tenor squabliter servatur. Ut enim illud astum exhalat, sic ferreus immitis bellatorum exhalat. Atque hoc quidem verbo commode transitus fit ab allegoris ad similitudinem a leonibus ductam. Ann tilegaires dicuntur leones, cum se pugnis parant, eamque sibi imminero vident. cf. Homer. Iliad. §. 133.

54. nal vivis wirus eka suse geni.

54. nal rövis wirzs ele ansy zeni. Terni. Quamquam hisc sic intelligi possunt: Atque hoc ita cue tu ime non ita multo post experieris, tamen premierenda videtur Stobusi lectio: and vide wirzs ele ansy zeniferus, atque hisc mez norrationi inso res sine more fidem faciet. Nostri dicunt: der Glande wird dir bald in die Hand kommen. ele angewierus, metaphora eleganti ac decora: non tarditate ulla morabitur.

6è

65

Πρός ταῦτ' ἀρίσες ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος. 'Εγγὸς γὰρ ἤδη πάνσπλος 'Αργείων ςρατός Χωρεῖ, κονίει, πεδία δ΄ ἀργης ἢς ἀφρὸς Χραίνει ςαλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πλευμόνων. Σὸ δ', ὡς ε νηὸς κεδνὸς οἰακος ρόφος Φράξαι πόλισμα, πρὶν καταιγίσαι πνοὰς 'Αρεος' βοᾶ γὰρ κῦιμα χερσαῖον ςρατε' Καὶ τῶνδε καιρὸν ὅςις ὧκιςος λαβέ'

61. This primer Ald. Turn. The Mosq. 2. 64. Alexander Mosq. 2. 64. Alexander Ald. Rob. Thereof abest Mosq. 1. 65. This saught of the saught Mosq. 2. Turn. Eadem lectio in Mosq. 1. vulgates superscripts. 35 Tuf. 65 Tuf.

57. aq. wyle raire'—raxes (raysus' de raixes V. D. apud Burtonum pro V. L. notavit in exemplari ed. Ald. quod est in bibl. Cantabrig.) Proinde su fortisimes quoque vires e civitate delectes ad exisus portarum celeriter collo-

59. sq. lyyde yde—neiss. Nam prope jam unioersus Argiogrum exercitus ermatus pretedit, festinat. neisse proprio pulcerem excitore, apte ad festinationem et cursum transfertur. Sic ap. Homerum, Il. v. 820. Irrus neissrus wildes celeriter per campum currentes equi.

60. sq. ardin—rlaspinon, composque alba spame guttatim e navibus equorum cadens colorat. arlaspino 'Arvanës,
arvaspuor 'Erlaspinon', Moeris Attic. arlaspinos vero non pulmones tantum, sed
etiam naves significat. Atque hoc quidem hic aptius est. Poëtes enim multo magis curant, ut ea que in sensus
incurrunt, bene et accurate depingant,
quam ut abdita nature, tanquam involucris tocta, serutentur.

62. aqq. eò l' dev-quevi. Tu vero tanquam peritus nanis gubernator, musis urbem, prinaquam ieruat Martis procella, jam enim terrestres exercitus fluctus reboant. Splendida iterum allegoria, acite continuata, et ad stilum trasicum sanienter attemperata.

tragicum sapienter attemperata.

vi—slansezistes. "Hunc versum ad
verba suum in usum convertit Euripides in Med. v. 523. (Brunck. 525.)

All Ser vals nalvis slansezistes dagene

Anipous neueribus brendennis the photoschyias. cf. Prom. 515. Pers. 769." Abresch.

occurs non solum in aliis sedificiis, verum etiam in re navali usurpatur. Sic ap. Homerum Calypso Ulyssi navem fabricans: Odyss. 1. 256.

Deak de pur fireres dupareles eisvi-

Répares silne lass.

merasyiçus proprie de ventis desuper cum impetu irruentibus. merasyis irrope à simos opologis mai à rus sideres édan, Heaych. Similiter Suidas h. v. Et auctor libri de mundo inter Aristotelis opp. p. 373. a. vin ya pan fiscales arespadeus, merasyis pan is ur suifama fiscales arespadeus, merasyis pan is ur suifama fiscales mai depus aporallántos la mai spéciales arisma siladones na deude de seu aporallántos na deude de seu. Eustathius itaque merasyiçus idem esse dicit, quod irasyiçus apud Homerum, Il. §. 148.

Boff vie nome xieraiss reares designat incedentis exercitus strepitum et clamorem, equorum sonitum, armorum stridorem. Hase omnia una metaphora non magis audaci quam commoda extulit.

65. nal curis naugh fen ünere ha-Ch, ad hec igitur avertenda occasionem quam celerrimam cape; h. e. quam fieri potest ocyasime adversus ista te paraleu pro I; positum esse recte monuit Abreschius; nec iris anere; idem est quod is razera, quamquam universa phrasis sic explicari potest. Βρέμει δ' άμαχέτο $oldsymbol{\Delta}$ ίκαν ΰδατος όροκτύπ $oldsymbol{a}$. 'Iw, iw, iw. Seol Seaf ? Ορόμενον κακόν άλεύσατε. Βοά ύπλο τειχέων ό $oldsymbol{\Lambda}$ εύχασ $oldsymbol{\pi}$ ις δρ $oldsymbol{v}$ υται $oldsymbol{\lambda}$ αδς Εύτρεπής, έπὶ πόλιν διώκων. Tis apa poorai;

91. sirgeris] Hoc Brunck. recepit e Codd. Regg. qui tamen et alteram lectionem exhibent singeris, quam onnes adhuo Editores reddideranti Utragae in cilem sensum probet, nec satis tuto decerni petent, utra sit ab Æachyli manu profecta. surgern's legitur etiam in Mosq. 2.

e lecto expellens: dóradre non sinens. Hee epitheto scite significatur actionis tempus matutinum. wedienkényswes aale Stani. verterat *armicampistrepus* ; Jaka enim in compositione hujus vocabult ungulas equerum notant. (Fa-cile subit animum Virgili locus Ani

Stant' pavidas' in muris matres occilisque sequentur:

Pulvereum nubom; et fulgentes ere · catervas:

Olf per dumos qua proxima meta viarum:

Armsti tendunt; it clemor et agmine facto

Quadrupedante putrem sonitu qua-

tit ungula campam: ofi etiam xi. 876') Bok non est clamor, sed quivis strepitus; sie enim et fluctus et tonitran dicuntar Britis dud-Xeres, qui sustinori, chius cursus inhiberi nequit:

87, 88: Swi-Aliforni: O dil data que, caturgentem culamitatem se témpesta-tem avertite.

891 sqq. Bif - Ill mart: Cian clamere sace:menia militos albis clyptis decori round ad urbem festinantes: baly rumænia, sed ultru mænia, jenseits der Mavern; vor der Stadt.

9th Shadnaway. "Euripides Phast

Athiners elevelipes 'Agyeler sparts: Milites gregarii clypeos gestabant maile insigni decoratos, expolitos tamen expleudidos qualis ille apud Phatum:

Curate ut splendor med alt clype dirior. Quam solls radii esse oliai cual atdum est solent. Laberius apud Gellium (N. A. 10. 17.):

Clypeum constituit contra exorientem Hyperionem,

Oculos ut posset effodere splendore afteo.

Inde totus exercitus Assassis: **11** nde ertim Laparede sonat teste Callis chi interprete ad hymn. 6. of Ho-

אבשאטי ל' חש אוצאומה שוב. Hujusmodi "gestamen plebi militum peculiare. Virgilius:

parmaque inglorius alba. Æn. ix. 548.) h. e. interprete Servio, pura et candida, qua, licet Regis flius, uti cogebatur, dum tiro esset, vel donec strenuum quid ediderat, quod picturæ decus mereretur. Albæ parmæ picta opponitur, quales duci-bus vel spectatis militibus concessæ; ut picti scuta Labici apud Virgilium Æn. vii. 797.); unde Homerus Agamemnonis clypeum woludaidales vo cat. Hoc vero ex insignibus septem ducum in hac ipsa tragædia satis con-stat." Stant. coresans est decorus, ut ap. Euripidem in Phoenissis Antigone de fratte suo: ως δπλωσι χουσίωσα εύστρεπης, γίρον. (v. 172.) Altera le-ctio εύτρεπης agilitatem exercitus de-signat. διώπων h. l. properaus, festi-

92-94. vis Zen-Seas; Quis tim-

100

Τίς ἄρ' ἐπαρκέσει Θεών ή Βεάν;

Πότερα δητ' έγω ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; 'Ιω μάχαρες εύεδροι,

'Ακμάζει βρετέων έχεσθαι.

Τί μέλλομεν άγάς ονοι;

'Ακέετ, ή έκ άκέετ' άσπίδων κτέπονς

Πέπλων και ςεφέων Πότ' εἰ μη νῦν, ἀμφὶ λιτάν έξομεν; Κτύπον δέδοςκα πάταγος έχ έκδς δορός.

93. eis de' brugaisu] eis brugaisu Ald. 94. Briis] eis Sriis Rob. Sriis] Seis et supra 92. Sanniis, Mosq. 1. Sanniis Viteb. Sraniis Rob. 98. Ize-Sul] I Izes Ald. I Izes Sul Viteb. Mosq. 2. Rob. Turn. I Izes Sul es Mosq. 1. 100. dues et America Mosq. 1. 4 sin dues et America Add. mendose. 100, 101. newers; et et arriver et excher et arriver et excher mala distinctione, Ald. Rob. Quia metrum hic non agnostis. Pauw. reponendum censet Higher and grober gree' of ad Nor hapt here's Hante.

102. Acras Lerby Ald. Rob.

103. Magna Magna Rob. gravaye; gravayou I Ald. Turn. warmyer of Rob. Victor. warmyer I Mosq. 1. warmyer vitiose, sed sine I, Mosq. 1. warmyer jam citat e cod. Stephanus.

dem nos liberabit? Quis desrum deanue nobis succurret?

95. wirege dir' byt. " Interpreta-tur Schol. d'. — weie en Mula eur Den view-A dade or wester; procidanne ad simulacra doorum, an aliud quid agam? ac si rérues coset sus et adverbialiser anmeretur, cum potius adjective accipiendum sit, et cum Beirn conjungandum: gusnam decrum simulacus usurenber? ut respondent priori, vis Suir il Stür;

97. µánaçes shides. O immortales dii, qui vobis sucratas sedes in hac urbe

copietis, qui sancto in his temples soliutini. De v. sinden vid. lexic. Æsekyl. 28. ånnaku sperior lysodes, munc tempus est ut vestra simulatra amplant

29. of planess dydress; quid sauctamer mirre? Nompa dydress annt genriter suspisantes et gementes ab calandtatem.

100. durier & sin durier. Here formula est ejus qui cum animi fervore alterum interregat, an aliquid formule Gurmenice lingue non residit.

Nos simpliciter dicisus t Hört ihr well Secus est ai idem cum indignatione effertur. cf. v. 908.

101. aq. wisher and entire - li-per; quando tanden, si il manc non facienue, cum popis errorique supplices accedemus? Suppliess mulieres ed deos placandes ita escessiese, ut papia simul et sorones ils ferrent, vel ex Homere notum. cf. Sopheck. (Edip. Tyz. v. 982. Virgil. En. i. 483. 4463 havde figur, supplicibus precibus sporum dare, supplications accupari, fungi. wi-when and suffer havel sunt, que inter peplorum et coronamum donaria peraguntur.

guntur.

103. arvirus Menas, strepitum vidi,
audaciona matonymia pro asusi, medici.
Similiter Sophocles (Edip. Tyr. v.
196. d ylicy Adpara, et supra Prom.
v. 21. W eles faceis, eles eu paggir
faceis della Quamquam ibi molliur eng
ratio, oum felu ad groximum paggir
rational participat. ratio, oum fou an pronumum pappes potissimum pertinent. mérapes abg lois legis, acil deséreu, nen unius h.12. permultarum hostarum strapitus ancillate. Béamleius contuit Callimachi homa. S. v. 33. ani she for wayon leadanne. Ti pegeng: modoworis Παλαίχθον Αρής Τὰν τεὰν γᾶν;

105

110

🕰 χρυσεοπήληξ δαίμου, έπιδ έπιδε πόλιν Αν ποτ' εὐΦιλήταν έθυ.

Θεοί πολισσέχοι χθονός, "Ιτ', Ίτε πάντες,

Ίκέσιου λόχου

Δελοσύνας δπερ

. Κύμα χάς περί πτόλιν

105. παλαίχθοι] παλαίχθαν Ald. Turn. Victor. παλαίχθον Codd. Rega. 106. τὰν τὰν γᾶν] τὰν τὰν γᾶν Ald. Rob. Victor. τῶν Μοςς, 1: γᾶν ταὰν Viteb. 107. χερισιοπίλη χερισιοπίλη Ald. Rob. Turn. χερισιοπίλη Victor. ἐπῶν πάλιν Βιν. Μοςς, 1: 2: ἔπῶν πόλιν Rob. 108. εἰφιλώτων μοριλώτων Μοςς, 2: 149. πολασαίχει Ψαλιοίχου Viteb. supersoripta: tamen vulgata. πολισιούχοι Μοςς, 2: 110. ἔν ἔτε] Τὸντο Ald. Τὰντο Τατh. Τὸ ἔτε Viteb. Vict. Schol. 111. παρθίνον Ald. 113. δουλοσύσες ἐπολοσύσες Ald. etc. antes Βευμοκ. τοι doricam formam a Cod. Rom. A maximist Assiens Ald. etc. ante Brunck, qui doricam formam e Cod. Reg. A. restituit. Eadem est in Mosq. 1. 114. πτόλη] πόλη Viteb. Ald.

Frequens in his constructionis variatio apla est perturbato loquentinun animo. Itaque banc lectionem, quam Brunckius e Cod. MS. cruit, vulgate

pressero, warnyor of oby took doeks.

105. warning on "Ages. Quid ages, 6 Mars, qui olim hanc regionem obtines, an terram tibi sacram prodes? Martis cultus inter Thebanos sanctissimus, idem et antiquissimus fuit. Harmo niam enim, Martis filiam, Cadmus Thebarum conditor uxorem duxisse ferebatur.

107. χευνοπήληξ, aurta galea decorus, Mars ab aliis quoque poetis appellatur. v. c. Hymn. Homeric. in Martem v. 1.

107, 108. 14th Tribe mobie-19ou. Respice, respice urbem, quam olim ca-rissimam habuisti. Marti enim sacræ fuerunt Thebæ; ruxos "Aguer jam Momerus vocat mœnia Thebarum II. 8. 407.

110. 14' 1es mavers. Sic et MS. Guelf. Qui 13' 1es mavers legebant, id. Schol. teste sic explicabant. #74 Ιλθισι πάντις.

111-113. Three-Jung. Videte virginum caternam pro avertenda scruitute vobis supplicem.

114-117. nune - epiperer. Nan circa urbem militum cristatis galeis ernatorum flucius fremit s. resonat, Martis procella excitatus. Diligenter iterum servata allegorize perpetustas. Ut enim maris unda vento agirata sonet, sic milites classico excitati urbem oppugnatum enntes strepitum tumultumque ciebant. Alio respectu exercitum urbem obsidione cingentem Euripides cum nube comparavit, in Phomissis, v. 259:

केंग्रिके हुई संशुक्त भूर क्षेत्रक

άσπίδων πυπνόν φλέγει. δοχμολοφάν άνδρών. " Hoc mulius dubito, quin in alio codice reperturus sim. Ambo, quibus nunc utor, كمرين Asper. Eurip. Phoniss. 117. vis δ λευπολόφας; ubi videnda, qua Val-ckenarius erudite adnotavit." Brunck. δοχμολόφοι οἱ ἐπ πλαγίαν τοὸς λόφους Txores. Henychins. Idem : Aoxust συ, εί πλαγιοχαϊται, (Stanleius contuits Claudian. de iii. Consulatu Hodorii (v. 133.). Feroet cristatis exercitus undique turmis, et Virgil. Æn. iz. tremunt in vertice crista.) At in MS. Guelier-bytani.textu est leggalágon; qua lé-

115

Δοχμολοφάν ἀνδεών
Καχλάζει, πνοαῖς
"Αρεος ὀξόμενον.
'Αλλ', ὤ Ζεῦ,πάτες παντελὶς, πάντως
"Αρηξον δαίων ἄλωσιν.
'Αργεῖοι γὰς πόλισμα Κάδμε
Κυκλενται· Φόβο; δ' ἀξηίων ὅπλων·
Διάδετοι δὶ γενύων ἱππείων
Κινύςονται Φόνον χαλινοί·
"Επτα δ' ἀγήνοςες πρέποντες ς ξατε

115. δεχμολοφῶν] Doricam hanc formam dedit Branck. e conj. pro vulg. δεχμολόφων. 116. παχλάζει καγχλάζει Ald. Rob. σνοαῖε] σνοαῖεν Rob. 117. *Λορισε] ἄρεως Viteb. δερμενοι] ἐδρίμενον Viteb. Ald. Rob. 121. δ ἀρείων] γὰς ἀἰων corrupte pro γ ἀρείων Ald. ἀργείων Mosq. 1. supra tamen scriptum: γὸς ἀρείων, ἄνοι σολεμικῶν. 122. διάλινοι] διὰ δί τοι Ald. δὶ abest Viteb. Item ἐστίων vitiose pro ἐστίων, quod est in Mosq. 2. 123. πινύρονται Λίοςς. 2. φίνωι φίδεν Rob. Turn. Victor. Mosq. 2. φίνων superscripto ον, Mosq. 1. 124. σείσεντες] σροσέμσεντας Rob.

ctio quoque in scholio margini adjecto servatur, ubi simul notatur: γεάφισα, δὶ καὶ δοχμολόφων, καὶ δοχμολότων. Ας δοχμολόχων quidem, quod caset obliqua acie irruentium, vulgatæ nisi anteferendum, certe ea non est deterius. Ad reliquas enim h. l. imagines accommodatius erat, motus militum quam ornatus mentionem injicere.

καχλάζω] " Euripides Hippolyto: Καὶ πίριξ άφεδι

Πολύν παχλάζων ποντίφ φυψήματι. Lycophron. v. 80. Ζηνός παχλάζων νασμός.—Attius:

Ac ubi curvo littore latrans
Unda sub undis labunda sonat
Simul et circum magnisonantibus
Excita saxis sæva sonando

Crepitu clangente cachinnat.
Recte autem Cel. Valckenarius ad illum Hippolyti locum, p. 293. admoauit, de hominibus cachinnum edentibus in usu fuisse καχάζω, καγχάζω,
et κακχάζω, de undarum vero non
leni tantum murmure, sed et commotimaris maximo fragore, fluctuum albicantium litori, vel in litoris lapillos;
κάχληκας dictos, illisorum strepitu,
καχλάζω, fuisse adhibitum; ut in
duobus, quos commemoravit Apollonii
Rhodii locis: iv. 943. ἀμφὶ ἢ αῦμα

λάξου ἀιφόμενου πίτημε ἔπι μαχλάζεσπεν. et ii. 572. δψόθε δ ἔχθης λιεκή παχλάζουτος ἀνίστου πόματος ἄχνη. Qua cum Ita sint, parum accurate καχλάζει in Stanleii versione h. I. redditum est cachinnat.

118. sq. &\lambda\cdot\ S Zi\ \pi \text{ware.} \text{ware.} At \(\text{o} \) Jupiter pater, perfector, omnino a nobis depelle hostium expugnationem. \(\text{septy-trails approximate.} \) In \(\text{dreere}, \) propulsare. Sic Eurip. Medea \(\text{Neces of the post.} \) \(\text{design.} \) \(\text{dreere} \) \(\text{dr

120. sq. 'Apyris. In Argivi enim urbem Cadmi cingunt; et timor hostitium armorum scil. nos percellit; elfipsi in tanto animorum fervore satis apta.

122. sqq. didistro—zakroi. Et mazillis equorum illigata frena cædem strident, s. ut Heathius recte interpr. strident landen lugubri demutiant cædem sequuturam. Cur hie Stephanus alteram lectionem ośćor maluerit, nescio. Cur enim idem vocabulum tertio statim versu poëta repeturet? Et ośros hie multo gravius ac terribilius est.

124. sqq. l'ara d' aprives melavres remeil depreses aignificare posset, quod quidam putant, hastam arcens, ab hasta impetanreservans, nihil haberet epithoton hee

24

Δορυσσόοις σαγαίς, πύλαισιν έβδόμαις Προσίς ανται, πάλω λαχόντες. Σύ τ' . ω Διογενές Φιλόμαχον κεάτος, 'Ρυσίπτολις γενού, Παλλάς, 8 9' Ιππιος Ποντομέδων άναξ, Ίχθυβόλφ μαχανά, Ποσειδάν, επίλυσιν

125. dequeriois] Pauw. conjectura emendat dequeiois. dequeiois Mosq. 2. wiλαιση σύλαι, Rob. Turn. Victor. &c. Brunckius absque codd, auctoritate reucrīpsit πόλωση cum euphonim eausa, tum quia sic integer senarius evadīt. 129. ροσίστολις] ροσίστολις Mosq. 1. 130. ἴστοιος] Ιωπιως Ald. Rob. 131. σοστομίδου] Additur δ in Mosq. 1. 132. [χθυδέλος] [χθυδέλος Μοsq. 1. 2. μαχανή] Sic Reg. B. Viteb. μαχανή Ald. Rob. Turn. Vict. 133. Ro-129. porinroles porinoles Mosq. 1. 131. norrousser] Additur & in Mosq. 1.

incommodi sagis tributum. At cum hujus usus exempla nuspiam me invenire meminerim, dubitare mihi de hujus interpretationis veritate tantisper liceat, donec idonea ejus auctoritas proferatur. Acquerces est hasta concitatus, hasta impetuosus, et consequenter bellicosus. Acquerier ardeiter, deguie-mar, à dienre policiera nal coloura. Hesych. Itaque legendum arbitror deservies cayais; hoc verborum ordine et sensu: irrà d'agress egaren degencon seisores enyais, septem exercitus duces, hastas vibrantes, s. bellicosi sagis decori. rayn h. l. rectius de sago militari, quam de universa sares lia ex-

125. sq. πύλαιση ἱδδόμαις προσίσαν-ται, πάλφ λαχόντες. "Είδομαι πύλαι de septima porta Thebarum occurrit apud Eurip. Phæniss. 1145. et sic infra v. 633. 802. Sed h. l. ex ipso verborum contextu patet, non septimam pertam, sed septem s. septemas portas Thebarum intelligendas esse. Atque id jam observavit Thomas Magister. พลิล โลรร์ชาร, singuli suam portam, quam oppugnent, furte nacti. 128. อุปล์เมสรุชา กอุสเจร, robur pugna quam, Minerva dicitur pro regina bel-

licata. Sic eadem v. 165. la μάχαισι μάπαις άνασσα dicitur; et Agamemnon cum fratre Menelao 'Azmar di-Aceyes neáres Agam. v. 110.

129. jusistrolis yeven, urbis libera-

trix fian Nempe Equipments and Posistrolis, urbium conscruatriz, cust liberatrix, inter solennia erant Palladis cognomina, quibus pracipue utebantur qui eam in summo rerum discrimine invocabant. Sic ap. Homerum, Il. C. 305. Hien' 'Admain, igwigeroli, Va

quem ad locum Eustathius p. 504. ed. Basil. Ter Meuro d loispuros Asius, dys-Asiur Adnius incunativo, obros di nul eurneine nédlus Allene nive interneis, de vir d'Tenes, teorinrado Adminita. Courts, मेंyour Ourana संत्रेश्वर, केंस्रे राज **ἐ**ξύω, τὸ **Φ**υλάσσω.

130. sqq. i S' lawus lille. Et te. o Neptune equestris, qui tridente pontant regis, libera nos, o libera ab his terroribus. Ιχθυζόλος μηχανά periphrasis tridentis; quo pisces figere dickur Ne-ptunus. cf. Spanhem. ad Callimach. hymn. in Del. v. 15. Erat enim reservi m, quæ et ix9minirem appellabatur (nostris eine Harpune) inter piscatoria instrumenta, eaque majores pisces maxime venabantur; post illam fabula ad Neptunum transtulit. Dativus autem Ιχθυδόλο μαχανά regitur a participio μέδων, quod in πονταμέδων latet; quasi dicatur πόστου μέδων λχθυζόλο μαχανά. Hæc certe constructio convenientior est ea, qua εχθυδόλο μα-χανά ad ἐπίλυσιν δίδου a nounullis tra-

135

140

Φόδων, ἐπίλυσιν δίδε·
Σύ τ', "Αρης, Φεῦ, Φεῦ,
Κάδμε ἐπώνυμον
Πόλιν Φύλαξον,
Κήδεσαί τ' ἐναργῶς·
Καὶ Κύπρις, ἄτε
Γένες προμάτωρ,
"Αλευσον. σέθεν ἐξ αίματος γεγόναμεν· λιταῖς σε
θεοκλύτοις ἀπύεσαι

σιδῶν] Sic Viteb. Ποσιδῶν Mosq. 2. Ald. 134. φόδων] φόδων Aid. Rob. φόδων confirmatur utroque Cod. Reg. ἐσίλωσο abest Mosq. 1. 138. κάδισκί τ' isagyῶν] καθόσθαν ἐναερνῶν et supra γρ. κάδισκί τ' i. Mosq. 1. κάδισκί τ' i. Mosq. 2. 140. γένων] γένων Viteb. quod nimis durum esset h. l. ut Zeunius facit, hactenus admittere, ut per ellipsin præpositionis κατὰ explicetur. 141. σίθεν ξξ] σίθεν γὰρ ἰξ Codd. Regg. adversus metrum.

156. Κάλμου ἐπώτυμον πόλιν. " Bene monet Scholiastes a'. Martem invocari ad civitatem tuendam Kádusu isránuper, qui Harmoniam, Martis et Veneris filiam, uxorem duxerat. Porro civitates ir would sunt ils, a quibus no-men trahunt. Apollodor. lib. ii. p. 82. κφαιίνω πόλιις κύτων Ιπωνύμους Quo sensu Prometheus Bridayels. Oceanum alloquens apud Nostrum Prom. Vinct. 300. is érosper jeuque dixit, nempe ab Oceano denominatum mare. Ceterum is, qui nomen confert civitati, ipse etiam leréropes dicitur. Sic Minerva in Atthide Athenas condidit, quas ez suo nomine appellavit, ut cum Hygino loquar : et Marcianus in Po-riegesi and vis 'Adnias neconyogian Ander Athenas dixit. Erat ergo Mi-merva Athenarum is in page a qua no-men suum traxerunt. Ita ipsa de se apud Euripidem in Ione:

'Επώνυμος δί σῆς ἀφικόμην χθονός Παλλάς

 gentini cognominem urbi fluvium speciosl pueri forma effingentes illi sacrificant. At Allamus intellexit fluvium, qui urbi nomen dedit. Steph. Byzantinus: "Azenysises, wilus wiver Eistlas dwi wormuni maedifieres. Obiter in eadem re emendandus Varro de lingua Latina Ilb. iv. Oppidum, quod primum conditum in Latio stirpis Romane, Lavinium; nam ibi dii penates nostri. Hoc a Latini filia, qua comjuncta Aenea, Lavinia appellata; lege: Lavinia, appellatum." Stanleius.—Quod sutem idem Stanleius II. I. tantum areem Cadmeam intelligi, et wils pro duefano positum esse existimat, id et non concedimus. Cf. v. 1. 10.

138. sistemi e' inacyas. Cura cam sic, ut manifesta funt auxilii a. præsidii tui vestigia. Nial forte Æschylus seripsit: subseni e' inacyas, h. e. efficacem ejus curam gere.

139—144. nal Koneis—wilafójasen, et tu, ó Venus, utpote que es generis nostri prima mater, (quia Harmoniam Cadmi uxorem Venus Marti pepererat) succurre nobis; tuo e sanguine
genita sumus; tunm numen precibus invocantes uccedimus. le la l'acais en
preces deam invocantes, et la l'acais
en Disalviras divisoras idem est, ac si
dixisset, lerais es rès nid nidavers.
cf. lexic. Æschyl in Sandores.

Πελαζόμεσ α. καὶ σὺ Λύκει ἀναξ, λύκειος Γενοῦ ςρατῷ δαίω, Στόνων ἀϋτᾶς σύ τ' ὧ Λητογένεια κούρα, Τόξον εὖ πυκάζε κατεμι φίλα. ἐ ἐ ἐ ἔ.

,---

150

144. αιλαζόμισθα] αιλαζόμιθα Mosq. 1. 2. Viteb. Rob. Turn. 145. λύπι] λύπι Mosq. 1. Viteb. Ald. λύπισε. 146. τρατῶ δαΐω τῷ τρατῷ τῷ δαΐω Mosq. 2. 147. ἀῦτᾶς Μοτφ. 1. ἀντᾶς Mosq. 2. ἀῦτᾶς τιτατμε Cod. Reg. cum Glossa: ἔνια τῆς Φωνῆς τῶν τιναγμῶν ἰμῶν. Stanl. conj. ἀἴτας, quod ille ab ἀἴω, audio, derivat. Sed melius esset ἀῖτας. 148. κοίρα κούρη Mosq. 1, sed a superscripto.

144—147. g où— réver à lous, et tu Ly-cee Apollo, Lyceus este hostili exercitui gemitusque nostros exaudi. Hæc ex emendatione nostra, qua pro sono auras legimus corar atras, ab ata audio, interpretati sumus. Vulgata enim corar &vras sensum aut nullum, aut certe plane incommodum præbet. Nam · quid potest esse durius, quam id quod Glossæ e vulgata efficiunt? secundum quas rover duras idem esset ac iveza รที่ เ ของที่ เ รอง ระงะ บุนลัง เนลง. Compositum verbi dim sæpius citat Hesychius: ut 'Enaisai, ais Sis Sai, ina-มอบังนุ, สูเเด ใช้งนเ. Simplex vero apud Homerum frequenter occurrit; ac de votorum et precum exauditione poni-tur Iliad. 6. 378, ubi est Ziv; açaur atur. Sic et Iris memoratur dedur čίουσα Il. ψ'. 199. Similiter Æschyl. Pers. 632.

Auxiou s. Auxaiou Apollinis nomen hac ex causa ortum esse scribit Pausanias: Cum lupi Sicymorum ovilia tantopere vexarent, ut nullus jam ex illis capi fructus posset, indicavisse Apollinem, quo loco aridum quoddam lignum juceret, cujus corticem carnibus permistum cum ex ejusdem oraculo lupis apposuissent, illos, simulatque gustaverint, interemtos esse. Unde ædificarunt Sicyonii sacellum Apollini Lycco, Pausaniæ ætate jam vetustate collapsum. Idem scriptor alio loco Apollinis Lycii templum memorat, quod apud Argivos Danaus dedicaverat. Quum Argos venisset, de regno cum Gelanore Schenelæ filio contendit; ac cum eorum uterque ad

populum multa, eaque non magis probabilia quam justa, pro se dixisset, populus ampliandum censuit in crastinum diem. Postero igitur die in boum gregem in agro suburbano pascentem Inpus impetum fecit, atque is taurum ipsum gregis ducem adortus est. Visum est Argivis, Gelanori cum tauro, cum lupo esse Danao aptissimam convenientiæ rationem ; quod scilicet, uti lupus est animal homini minime familiare, sic propemodum ad id temporis nulla fuisset Danaus Argivorum usus consuetudine. Quare cum taurum lupus confecisset, Danao imperium adjudicatum est, isque cum illum lupum ab Apolline immissum esse crederet, Apollinis Lycii templum dedicavit.-Cum igitur Thebanæ virgines Apollinem Lyceum invocant, certum est eas ad priorem illam narrationem de lupis Apollini consilio interemtis respicere; ob quod factum etiam Aproxious s. λυκαιογής appellabatur; et verba illa λύκιος γινού δαΐων εςατῷ hoc signifi-cant: fac ut nominis tui omen, quo Aúxties appellaris, etiam in hostibus expleas, et ut olim lupos, sic nunc hostes nostros interficias.

147. sqq. σύ τ' δ Απτογίνεια κούσα — πυκάζου. Tuque ô cara Diana, Latona filia, arcum bene instrue. Diana non solum, ut venatrix, sagittandi peritia nobilis erat, sed hoc loco simul respici potest ad Niobes fabulam, quacum se numero prolis Latona superiorem jactasset, liberis mox ab Apolline et Diana orbata est, cum ille filics, hæc filias sagittis interficeret.

"Οτοδον άρμάτων άμφὶ πόλιν κλύω,
"Ω πότνια "Ηρα:
"Ελακον άξόνων βριβομένων χνόαι,
"Αρτεμι φίλα. ἐ ἐ ἐ ἔ.
Δορυτίνακτος δ' αἰβηρ ἐπιμαίνεται.
Τί πόλις ἄμμιν πάσχει; τί γενήσεται;
Ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει βεός; ἐ ἐ ἔ ἔ.
'Ακροδόλων δ' ἐπάλ-

155

151. črećer] čerećer Ald. Rob. Turn. rè ànpeféner čerećer Viteb. 154. i] Ter tantum Mosq. 2. 155. inimaírerai] iripátricai Mosq. 1. 156. rí yindererai] nai) yindererai Mosq. 2. rí yindererai Ald. 157. nei] nii Mosq. 1. rei ri ríles Rob. i] ii ia Mosq. 2.

151. In iis, que sequentur, non remittitur virginum angor, sed vehementius augetur, cum ipse earum preces, variis horroribus ex audito curruum bellicorum armorumque strepitu misceantur.

อัจออิง — มิโทษ. Strepitum curruum circa urbem audio.

152. & worne "Hes. Brevis hac invocatio nominis, similis ei quav v. 154. sequitur, ipsis precibus suppressis, sic prodit animum muliebriter anxium, ut quasi puellam, periculo quodam exterritam, matris opem implorantem, ejusque nomen semel ac samius inclamantem audire nobis videamur.

153. Ilano — xvins. Stridorem edunt rotarum fistulæ, axibus oneratis contrite. Imago ad nature veritatem adumbrata. "Callimachus hymn. v. Xveiy-yen alu 450/2/2000 obragorium. xvins sunt, interprete Hesychio, ai xuvunides, ai voi agores ovieyyes." Stant.

154. "Αρτιμι φίλα, 1111. Hæc v.
150. repetitio magnam vim habet ad
absolvendam animi terrore perculsi
speciem.

155. Topuriranes aiShe immaiseme. Nobis quidem, qui nulto majoribus tormentorum bellicorum, que pulvere nitrato exonerantur, fragoribus adsueti sumus, hec phrasis de solo hastarum conflictu justo inflatior ac tumidior videatur; sed Æschyli ætate nibil habebat, quod quemquam offendere posset. Aër hastarum conflictu concussus furit. Imo vero, cum post verbum is quasimore, s. interpunctum intervalium sit,

prudenter Æschylus gravissimum verbum in clausula posuit. Furere etiam Latinis poëtis de graviore strepitu usitatum. Sic furit estus arenis apud Virgilium, Æneid. i. 111.

156. sq. vi wólis, (MS. Guelf. na)
wólis.)—Siés; Quid tandem nobis urbs
patietur? Quid illá fiet? quorsum tandem finem diriget deus? Variatlo hace
temporum, præsentis et futuri, bene
exprimit animum calamitetibus futuris
tanquam præsentibus intentum.

158. sq. angolódus Flradesus desac gerus. Quainquam Pauwius more suo acriter urger, hæc de lapidibus e muris in hostilem exercitum jactis intelligenda esse; verum tamen est, quod Heathius vidit, significari potius imbrem lapideum ab hostibus in summa propugnacula missum. Primum enim utitur poëta verbo έχνται, non ἀφίνται aut simili. Deinde exterritas mulieres, præ metu vix sui compotes, prout meticulosorum mos est, ad ea solum attendere consentaneum est, quæ terrorem augere possint, non ad ea, qua spem hostium impetum propulsandi ostendant. Denique ἀπρίδολα ἰπάλfus sunt propugnacula, quorum summa lapidibus petuntur, prout infra v. 304. άμφιδόλοιση πολίσαις int. qui undique lapidibus feriuntur. 21925 est acervus lapidum, ein Steinhagel, Steinregen. Ante ir dagur præpositio zara, ut sæpe fit, omissa. Optimum vero fuerit sequentem Apollinis invocationem partim ad v. 158. 159. partim ad v. 161, 162, trahere, ita ut post lexiem commate tantum interpungatur.

ξεων λιθάς ἔςχεται. 'Ο φίλ' Απολλον, Κόναδος ἐν πύλαις Χαλκοδέτων σακέων, Καὶ διόθεν πολε-

168. nai dieBer] in dieBer Rob.

160. sqq. δ φίλ Απολλου, πόναδος — επείων. O dilecte Apollo, strepitus auditur in portis clypcorum are revinctorum. His verbis designat Chorus cives suos in ipsis portis adversus kostes certaminis discrimen subcuntes.

163. sq. καὶ Διόθεν πολεμόπεραντον έγνὸν τέλος] Hæc verba et interpunctionem dubiam, et sensum difficilem habent. Ut Scholiastarum nugas silentio præteresmus, duplex potissimum es construendi ratio est, cum duplici quoque sensu conjuncta. Vel enim ancto post vilos, aut colo, quod Branckius fecit, posito, ad priora illa some les in arolais retrahuntur; vel quod Heathio placuit, post ranior puneto distinguitur, et verba zal Διάθενwike cum sequentibus arctissimo nexu copulantur. Priorem igitur viam ai quis ingrediatur, hunc sensum, sane mon incommodum, elicuerit: Strepitus in portis chipeorum ære revinctorum, et secre cohors a Jove scil. constituta, missa, bellum perfectura. ridos de turma et cohorte militum usurpari notius est, quam ut moneri debeat. apròs es-Ass, cohors pura, casta, sancta, ut apud Momerum podános ligis rides, Il. z'. 56. dici possit ; vel quia, ut Eustathius de Seurar polarriràr, vel ut epitheto belli pro patriæ salute suscepti. solsrésecutor tametsi analogia passivum sensum postulat, sicut pergéngurres est · Percis perfectus, non repugnaverim tamen, si quis illud active capiendum putet, ut sit : bellum gerens, perficiens, administrans. Ais 9 se denique breviter pro Διάθτι άφωρισμέτει, στσαγμίνει, dictum fuerit. Hactenus nibil nobis eccurrit, quod magnopere offendat. Attamen, ut minus quam vellem huic explicationi tribuam, primum hoc me movet, quod zévalos et rides non satis apte conjunguntur; deinde quod, ut

jam antea monitum est, si h. l. Cherus militum suorum in portis hostem oppuguantium unentionem facisset, fiducize potius quam terroris materiam habuisset. Atqui Chorus hic nihil aliud, quam periculi magnitudinem cogitare; nec ulli hominum auxilio confisus ad solum deorum præsidium tanquam ad portum confugere videtur. Qua dem ita sint, alteram rationem, quae verba an Laiste er conjungit, præsierendam puto. Sed de ea ipsum audiamus Heathium disserpatem.

" Primo observandum est, Chomm hunc muliebrem inter preces, quas disp patriis pro salute publica fundit, strepitu aliquo ab hostibus appropinquap tibus oborto, vel oboriri viso, et ad earum usque aures pertingente, subinde interrumpi ac percelli, unde subite consternate, precibus tantisper intermissis, strepitum illum sibi mutuo annuntiant, et deinde deorum invocationes tanto ardentius persequantur. Ita post Dianam, v. 152. invocatam, strepitum ex curruum tumultu urbi appropinquantium ortum memorant; post Junonem, v. 155. invocatam, stridorem axium sub pondere gementium; pe Dianam, iterum, v. 158. invocata aëris fremitum ex concussione hastarum, et imbrem lapideum summa etiam propugnacula quassantem; post Apollinem denique, v. 164. invocatum, clamorem hostium per ipegs ur bis portas irrumpere altentium exa matæ nuntiaat. Inde ad preces versæ in his duobus versibus, et tr qui sequuntur, Minervie etiam One Thebarum protectricis, open im rant, extremum scilicet periculus urbi impendere autumantes. His ig præmissis dico versus 165. et 166. renthesi includi debere; clamo enim hostium in ipsis ushis audiens, aut audire sibi vice C

160

μόκραυτον άγνὸυ τέλος. `Εν μάχαισί τε μάκαιρ "Ανασσ" "Ογκα πρὸ πόλεως

165

165. μάπαις'] μάχαις' Ald.

166. "Oyas] "Oyya Mosq. 1.

exclamationem istam, precibus interim abruptis, interponit, deinde, at monui, ad preces revertitur. Ita quæ hic leguntur, AisSer wolemsmerrer dyτίλος, quæque Minervam designant, per copulam sal connectuntur cum v. 160. S oil' "Arroller. Post vilor etiam non periodi nota, sed one சுலும் tantum poni debet, ut continua oratione hac et sequentia conjungantur, sicut copula es revera connectuntur. Ita autem totum locum vertendum censeo: O dilecte Apollo (strepitus in portis ære révinctorum olypeorum) et a Jore in bello constituta sancta moderatriz in pùgnisque beata regina Onca, pro urbe te sistens septem patentem portis sedem protege et libera. Vox rilos magistra-tum, vel qui cum imperio est, significat-Hoc sensu eà cian numero phirali a Thucydide usurpatur lib. 1. \$. 58. ubi vide Dukerum; p. 40. et in singulari etiam numero a Poëta nostro infra v. 1033.

Tauër' Îleş: τῷle Ralpular τίλε. Si quis tamen pro Καὶ Διάθεν rescribese malit ^{*}Ω Διάθεν, me non renitentem habebit."

Hactenus Heathius; cujus quidem sententiam, ut omnino probamus, ita in singulis quibusdam partibus emendandam censemus. Initio enim parenthesi illa, cui v. 161. 162. includit, non delectamur. Melius est et supe-Poribus aptius, post cantor puncto distinguere. Deinde erravit Heathius, cum verha πεδ πόλιως vertit, pro wrbe te sistens; significatur potius suburbano Once enim Minerve templum ante urbem erat. Denique wokant neuves passivo sensu cepisse videtur Reathius: verum an rodspingurus uniquam significare potuerit in bello constitutus, valde dubito; ac potius Adder wolsmoneurer viles interpretor presidem a Jove, s. Jovis numine, bellum perficientem; h. e. a Jove ad bolla ad-ministranda natum et constitutum cf. lexic. Æschyleum in Hadquingarres, et Tile. Reliquem vero h. e. primariam partem Heathianse explicationis, qua totum h. l. de Pallade intelligi voluit, non solum, quod ipsis hisverbis Minerva, cui curse fuisse relimitation describitur, verum etiam hoc potissimum argumento ducti probamus, quod hio locus ad Heathii sententiam intellectus planissime cum simili loco v. 127. sqq. convenit; ut enim bis Minerva sic invocabatur: & Lucyvils plainaxer ngares preinvold ystor, ita h. l.

καὶ Διέθεν συλεμόπραντοὶ άγοὸν τέλος, ἐν μάχαισί τε μάπαις ἄνασο' "Ογικα πεὰ πέλαις ἐπτώπυλον Τὸος ἐπιβρόου.

In quibus aperte sensus idem, elocutio, pro Æschylea dicendi ubertate, variata et amplificata. Aistr simul fabulosam Minervæ e Jovis cerebro nativitatem innuere potest. Apper vero proprium est hujus dem epitheton. eb castitatem omnium sermone celebratam. Superest, ut lectori totius in quo paulo longius versati sumus carminis versionem perpetuam exhibeamus, ut de universa ejus serie et nexa facilius judicari possit. Ad quasante vero propugnaculorum pinnas lapides vo-lant, 6 dilecte Apollo; strepitus in portis oritur clypeorum eraterum. Ti 6 casta Jovis numine ad bella perficient constituta preses, regina Onca suburbana in preliis fèlix, serva, defende hane

turbem septem portis patentem.

166. åvaev "Oyna. " Aliqui a vico Bosotise Onca nominate dictam volunt. Schol. Pind. Olymp. Od. 2. "Ayanhan Itahlahe & Kahna Releave b"Oynans, napn vis Besevias. Oynasa sõv à 'Annä repairus. Schol. a. ad h. l. did nal la Deninam naruyahes, "Oynas A'Annä raed Oscalas rupa-usus breinet. recte; ita veterea. Stephanus: "Oyna à 'Annä nara Deinans. Male igitur idem Scholinats vocem esse Ægyptism dicit, cum Fausanjas ex hoc ipso Dem namine Can-

Έπτάπυλον έδος ἐπιρρύε. Ἰω παναλκεῖς Θεοί, Ἰω τέλειοι τέλειαί τε γᾶς Τᾶσδε πυργοφύλακες, Πόλιν δορίπονον μὴ προδῶΘ΄ Έτεροφώνω ςρατῶ. Κλύετε παρθένων, Κλύετε πανδίκως Χειροτόνες λιτὰς,

170

167. imifinou] imiginou Ald. 169. ridiiai] Seni ridiiai Mosq. 1. rediiae Rob. 171. desimono] degimono] degimono Ald. Rob. Turn. mgedais] mgedos Rob. 174. mar-

dinus] mardinus sic Mosq. 1. et supra ve. mardinous. mardinous Rob. Vict.

mum non Ægyptium, sed Phænicem fuisse probet. Τοῦς νομίζουσην εἰς γῶν ἀφικίσθαι Κάθμον τὸν Θηθαΐδα Αἰγώπτιον, καὶ οὐ Φοίνικα ὅντα, ἔςτις ἐναντίον τῷ λόγος τῆς 'Αθνιᾶς ταύτης τὸ ὅρομα, ὅτι "Όγκα (vel "Όγγα, ita enim legendum esse, non Σίγα, monuerunt alii) κατὰ γλῶσσαν τῶν Φυινίκων καλιῖσαι, καὶ οὐ Σάῖς κατὰ τὴν Αἰγωπτίων φωνήν." Stanl.

weð wόλιως] "Scil. quæ in templo ante urbem colitur. Scholiastes Sophoclis: Δύο ἰεὰ ἐν ταῖς Θήθαις ἔδρωται τῆ 'Αθνιά, τὸ μὶν 'Ογκαίας (ita scribendum, non Οἰκαίας), τὸ δὶ 'Ισμηνίως. Pausaniæ ætate tantum ara sub dio, eo ipso loco, quo bos fessa procubuit, et Cadmum, ut urbem conderet, admonuit." Stanl.

" Palladi, cujus ope draconem occiderat, quem sacro sibi fonti Mars custodem præfecerat, templum Cadmus exstruxit, sub titulo "Ογκως, quo nomine Phenicum lingua Deam appellatam fuisse creditur. Templum hoc extra urbem erat, πρὸ πόλιως, prope portas, quæ ex eo 'Ογκαίδις, et alio momine 'Ωγυγίωι dictæ. Idcirco dea ἀγχίστολις, πύλκων γιίτων invocatur infra v. 503. Extat in illud vetus epigramma:

*Oynas vads 88' isir 'Adavās, ör store Káduos

Eleuro, Bour 9' liqueur, er' larieur Esu rò Oncas."

Hactenus Brunckius.

168. παναλκώς Sui, præpotentes, mipotentes dii.

169, 170. τίλιοι — πυργοφύλακτε, sancti sanctaque hujus urbis ac regionis turrium custodes.

171. πόλιν δορίπονον μη προδώ. Nolite urbem bello laborantem, belli discrimine afflictum, produce.

mine afflictom, prodere.
172. ἐπεροφώνως ερατώ. " Argivi et Thebani Græca utrique lingua, diversa tamen dialecto loquebantur, Argivi scilicet Dorica, Thebani Bœotico-Æolica. Hoc satis causæ erut, quare Argivorum exercitum ετιρόφωνον τρα-Tov appellaret Chorus, præsertim si reputemus verisimiliter supponi, virgines, e quibus constabat, nunquam cum iis fuisse collocotas, adeoque metu perculsas, diversitatem illam majorem, quam revera fuit, credere potuisse. Pauwiana explicandi ratio, juxta quam ita appellantur, quia alias partes se-cuti aliam de rebus in controversia positis sementiam fovebant, ac proinde alia plane et a Thebanis diversa loquebantur, nimis longe petita est, et a sensu communi remotior, quam ut admitti mereatur. Id scilicet puellis simplicibus in patrize excidio cura erat, ne ab iis everteretur, qui alia ac ipsæ de Eteoclis et Polynicis in regnum Thebanum jure sentirent. Abstrusiores paulo sententias interdum promere poetam nostrum fateor; idem tamen naturæ morumque veritatem ut plurimum accurate sequitor." Heath-

173—175. κλύττι παρθίνων, κλύιτι πανδίκως χυροσόνους λιτάς. Audite virginum, audite ut aquum est, suppliess 'Ιὰ φίλοι δαίμονες, Λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν, Δείξαθ' ὡς φιλοπόλιες, Μέλεσθ' ἱερῶν δημίων, Μελόμενοι δ' ἀφήξατε Φιλοθύτων δέ τοι Πόλεως ὀργίων Μνήςορες ἔςε μοι.

180

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

'Ετ. ΥΜΑΣ ἐρωτῶ, βρέμματ' οὐκ ἀνασχετὰ,

178. φιλοτίλιε] φιλότολιε Ald. 179. μίλιεθ μίλιεθ δ Mosq. 1. Rob183. Iri] Sic scribendum recte censuit Steph. ut sit imperativus, vulgo: iri μοι, indicativi forma.

176. sqq. là—φιλονόλιις. Heu cara numina, qua urbem scrvatis et tuemini, nume demonstrate, quam sitis civitatis anantes.

179. sq. μίλισ9'—ἀράξασι, curate sacra publica, curantes autem opem ferte; nisi forte melius est μίλισ9: indicativi sepsu interpreturi: Curæ vobis sunt utique sacra publica; cum igitur vobis cure sint, succurrite iis, ne interedant. Inso forte rectissimum fuerit, sublato commate post φιλοσύλιε, id adjectivum una cum præposita particula åς ad sequentin μίλισ9' legár δημίσε referre: Ostendite vobis civitatis hujus amantibus curæ esse sacra publica, cumque vobis curæ esse, sacra fullo vestro ea protegise; ita ut ώς φιλοσύλιες sic idem ac δτι φιλοσύλιες sic idem ac δτι φιλοσύλιες soci saltem optime inter se conjungantur διζαθ'

181—183. Orden princopes est pass. (In Aldina jam recte scriptum princopes est pass, ut ler sit imperativus; Turnebus vero dedit princopes est pass, ita enim ex ratione inclinationis toni, at era presensesset, scribendum erat proprincopes est pass, cum encliticum presens est pass, cum encliticum presens est passensesset, scribendum erat proprincopes est passenses est passenses

verba facillime de omnibus omnium deorum sacris capiuntur, ut iis insit tarkénnesse et repetitio sententiæ antecedentis; quamquam præcipue Bacchi sæcra Thebis a Cadmo instituta, quorum aliquoties mentionem facit Chorus in Euripidis Phonissis, hic spectari possunt. "Ogyac \$1.65vra sunt, in quibus multæ hostiæ mactantur, quæ site non fiunt absque multis sacrificiis. Id autem adjiciebant, ut eo magis deos moverent, quos sacrificiis delectari haud ignorabant. Cf. v. ??. \$1.65vras hic eodem modo dicitur, ut \$1.65vras hic eodem codo dicitur, ut \$1.65vras hic eodem c

IN SCENAM IV.

v. 184-288.

Accurrit Eteocles mulierum trepidatione valde offensus, earquque lamentationes, veritus ne in timorem conjiciant milites, probris, objurgatione,
minis coërcet. Prima ejus oratio vehementissima est, et irarum plenissima; post colloquium cum Choro exorsus mitigatur paulatim ac defervescit, donec tandem animo earum confirmato, sponsioneque servande tranquillitatis accepta, placatus, quid eas
facere velit, quidque ipse jam peracturus sit exponit.

184. Scimmar oux armexità pro-

2 в

Ή ταῦτ' ἄριςα καὶ πόλει σωτήφια,
Στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένο,
Βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν,
Αὖειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα;
Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεςοῖ Φίλη,
Εύνοικος εἰην τῷ γυναικείῳ γένει.
Κρατοῦσα μὲν γὰρ, οὐχ ὁμιλητὸν θράσος,
Δείσασα δ' οἰκῳ καὶ πόλει πλέων κακόν.
Καὶ νῦν πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς
Θεῖσαι, διερὲρθήσατ' ἄψυχον κάκην

186. Θάςτος] Θεάτος Ald. Rob. Turn. 187. πολιστούχων] πολιστούχων Rob. 188. αδική αξική Rob. λακάζική λακίζιν Mosq. 2. 192. οἶκή δαω mendose Ald. 193. φυγὸς] βοὰς Rob. 194. ἀκή δλέταν Βολ. mendose.

brum a summa indignatione expressum; ut nostri dicerent: ihr unausstehliches Gezücht, ihr unerträgliches Volk.

185. ἦ ταῦτ'—πνεγηρεομίνη. Quæro ex vobis, an hæc optima et civitati conducibilia sint, exercituique huic obsesso animum augere possint. ἔμεια sarcasmus. Ipse enim pessimum arbitrabatur, chorum sic trepidare, discurrere, et lamentatione ac planetu urbis vicos complere. Post Θάρους supplendum ἐκ΄ Θάρους ἰκὶ i. q. affert fiduciam, ut apud Homerum, τὸ γὰρ μίνος ἰκὶ καὶ ἄλπά. Iliad. ἐ. 602.

187. sq. βρίτη—σωφρόνων μισήματα. Quod sic ad simulacra deorum urbis præsidum provolutæ clamatis, tumultuamini sapientibus odiosissima natio! Qui aures habuerit paululum teretes, eum ipsa irati dicti sonus et pronuntiatio admonebit, σωφρόνων μισήματα non ad rem pertinere, q. d. quæ sunt sapientibus odiosa, sed in personas mulierum conjici probrum vocativo elatum, simile illi δρίμματ' οὐν ἀνασχενὰ, quod vernaculo sermone sic efferretur; intracticus der Verstündigen!

189. sqq. Jam regem ira movet, ut a propriis Chori personis orationem ad communem sexus muliebris aversationem abducat. μήτ' iv κακοῖοι—κακαίοι. Utinam nec in malis nec in prosperis rebus ullum esset mihi cum sexu muliebri commercium. Si enim rerum potitur, superbia non ferenda est; si ever timet, familiæ et civitati majus malum affert.

ngureisen et disense nominativos absolutos esse, recte intellexit anonymus Anglus apud Burtonum. Ideoque Brunckius etiam veriorem interpunctionem adhibuit. nepartis sie dicitur, ut nostris: oben drauf seyn; res mas prospere agere, nihil habere quad timeas. ολχ έμιλητος Βράσος, so ist es bei shrem Uebermuth nicht aus nuhalten. δίσκακ, δίνει καλίον κακόν, si vero in periculis versantur, nimio timore seu domestica seu publica mala nimium quantum augent. Hic non possum, quin cum Megadoro illo Plautino exclamem:

185

190

Ut matronarum hic facta pernovit probe!

193. sqq. and viv wee Soius Sa. Et jam trepidis his vestris discursationibus examinem civibus ignaviam excitasis; resque hostium quantum fieri potest augetis; nosque adeo intus a nobis ipsis debellamur. wediras cum dislipidiamas (MS. Guelf. legit digesirar, scholio superscripto ividalals) construendum; et incisum est rárds diadespais quod sur incisum est rárds diadespais quod sur propas diadespais, quod h. l. perquam apte pluraliter elatum est, fugam significant, que ut diquis hue illut cursitet ue trepidet facit. Sisas quod sunt cursus instituentes, exercentes diapitation personae et accusativo rei construitur, est tumultuose alicuis diquid injicere. «4vocos xám est ignavia a timiditas, que animum frangit, aut, ut ait ille, sapientiam expectorat. al Si-

Τὰ τῶν θύραθεν δ' ώς ἄρις' ὀφέλλετε Αύτοι δ' ύφ αύτων ένδολεν σορλούμελα. Τοιαῦτα δ' αν γυναιξί συνναίων έχοις. Κεὶ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται 'Ανής, γυνή τε χῷ τι τῶν μεταίχμιον, Ψηφος κατ' αὐτῶν όλεθρία βουλεύσεται, Λευς ηξα δήμου δ' ούτι μη φύγη μόρον. Μέλει γάρ άνδρί, μή γυνή βουλευέτω

195

200

195. εφέλλετε] Steph. affert. e cod. lectionem εφέλλεται. 196. abra 7 bp ลบาลง] ลบาลง 3 บาร ลบาลง Victor. 197. รอเลบาล 3 ล้ง] รอเลบาร ล้ง Altl. Mosq. 1. Trais Mosq. 1. 198. anoverrai] In hujus vocabuli locum in Rob. male e sequenti versu irrepsit mraixum. 199. μεταίχμιοι] Inepta est Pauwii correctio pur' dapaier. 200. ilagein] Steph. citat e cod. iligen. Bonlie. stras] Stanl. conj. βαλήστται. Vid. Commentar. ad h. l.

eadir apte dicuntur hostes obsidentes, et civibus urbe inclusis, rais IrdoDer, opponuntur. woeDoueida graviter dictum: wir reiben uns einander selbst auf.

197. Iterum ad communem sexus muliebris reprehensionem redit. Hoc scilicet iratis hominibus proprium est, ut fervore animi abrepti, sæpius eodem, unde digressi erant, oratione revertantur. resevea-1xess. Dans hat man nun davon, wenn man mit Weibern leben muss.

198. मार्वे क्षा केश्रविद क्षा केम के केम के oran. sai h. l. adversative ponitur: q. d. Nun, nun, vel: aber wenn sich nur einer untersteht, meinem Befehle nicht zu folgen.

199. drig, your et 20 et con peraixuio. Dubium non est, quin hæc locurio ex animi fervore, quo profertur, spectanda, neque adro vel interpretatione nimis premenda, vel. quod Pauwius facere ausus est, correctione sollicitanda șit. Habet hoc ira, ut interdum aut hyperbolis utatur insolentioribus, aut subabsurda quædam eloquatur. Sic Eteocles, cum dicturus esset, neminem plane, qui non sit in obsequio mansurus, pæna liberum futurum, id ira incensus sic effort : seu vir, seu mulier sit, aut si quid inter utrumque intermedium. Nostri dicerent: es sey Mann oder Weib,

oder wer es nur seyn mag. 200. Ψηφος και αντών όλιθεία βου-Asúrtras. Calculus perniciosus adversus eos sententiam feret; h. c. judicio ca-

pitali suffragiis latis condemnabuntur. De more Gracorum, calculis in urnam conjectis suffragia'in comitiis et judiciis declarandi, dicere nihil necesse est; qui ritus cum vel tironibus notus sit, nec verba quicquam difficultatis habcant, mirum profecto est Stephanum hic tricari potuisse. Nec opus est Stanleiano βαλήσεται, pro βουλεύσεται. Βουλεύισθαι κατά τινδε, deliberare contra aliquem, bene dicitur de suffragiis in causa capitali ; que antequam omnia perlata et numerata sint. deliberationem potius, quam judicium agunt. Quid quod Bondsour et Bonλιώισθαι a propria deliberandi ad vicinam decernendi significationem facillime detlectitur.

201. λιντῆςα — φύγη (φύγι MS. Guelf.) μόςον. Nequaquam vero publicam lapidationis pænam effugiet. Endem pæna his verbis denuntiatur apud Sophocl. in Antigone:

באא פֿג בֿי דסטידשו דו פֿפּב Déver meanir du dyuéleurer in méles. (" Hesychius Acuenga, porta Allous avaicourrs. Supplicium frequens apud veteres Græcos. Parthenius Eroticis mpetrei vare (Achilles) rets remriéras મહત્વા જોય મહિના. innominato profert:

- oi mir laspror Harovin Samirfieir kehererris LiSk-LLEGIV. Sophocles Ajace λιθόλιυσον "Αρην νοcat." Stant.) 202. μίλα γας ἀιδεί scil. τάξωθεν,

Τάξωθεν ἔνδον δ΄ οὖσα μή βλάθην τίθει.

"Ηκουσας, ή οὖκ ἤκουσας, ή κωφή λέγω;
Χο. 'Ω φίλον Οἰδίπε τέκος ἔδεισ' ἀκού- ςς. α΄. 205
σασα τὸν ἀρματόκτυπον ὅτοβον, ὅτε
Σύριγγες ἔκλαγξαν ἐλίτροχοι, ἱππικῶν τ' ἀὖπνων ωηδαλίων διὰ ςόμα,

205. ansienen] elemeienen Viteb. 206. leelee] Bis positum leelee Ald. Turn. Vict. semel leerelee Rob. Ivi] lee Ald. lee ee Rob. Turn. Vict. 207. elegique] elegique Ald. 208. dià eleme Pauw. conj. diárona. cf. qua disimus in Comm. ad h. l.

publica h. e. forensia et bellica negotia ad viras pertinent. μιλ γυνή βουλευίνω «Αξωθες», mulier vero a publicorum negotiorum cura abstineat. Nempe «Αξωθες» nominativo casu quidem ad μίλει pertinet; tacite tamen ad βουλευίνω repetendum. Et omnino hec verborum collatio, μίλει γλε άνδει, μιλ γυνή βουλευίνω, «Αξωθες, impetu animi concitatior est.

203. ἔνδον δ' οἶνα μὰ βλάζην τίθι, si vero domo se contineat, ac domestica curet, nihil damni importat.

204. Āreuras, Ā eir Āreuras, Ā reņā hija ; In hac quoque locutione irati animi ebullitio facile agnoscitur. Nam si lentius ista diceret, non adderet Ā raņā hija, quod quodammodo jam in altera disjunctionis parte Ā eir Āreuras latere certum est. Si hic logicorum Āreuras opus esset, in promtu foret rescribere Ā raņā hija; ut non novum disjunctionis membrum, sed nova quæstio fieret. At sic inciderentur nervi orationis ira inflammata, quam profecto docebat hæc ita enuntiare: Audistis, an non audistis, an cum surdis loguor?

205. Thus' answers to apparent unstrepitu audito. Cf. v. 151.

207. ἐνι σύργγις ἴκλαγζας ἰλίνες. χει, cum modioli rotas circumagentes stridebant. σύργζ i. q. χείνη fistula s. modiolus rotæ, (die Nabe) quæ circa axem vertitur, ipsamque rotæ curvaturam, (die Felgen) quacum per radios cohæset, circumagit.

208. sq. immun'r diamun madaling bià rima, muniquetan xalina. Hic locus quonian ad sensum quidem facilis, ad elocutionem vero subdifficilis, et fortasse leviter corruptus est, primum quomodo, si nihil cum a librariis vitii contraxisse putemus, interpreta dus sit, deinde qua ratione eum en dandum esse suspicemur, explicabi mus. Nimirum ut nunc legitur, geni-tivi ใชชามอา สาริสมัยจ et ชายyınırar xadınar vel ab anossası, qu Heathio videbatur, vel quod soq bene fieri posse crediderim, ab reguntur. Si prius, verborum come cutio hæc est: andenen ed a nevam irolm, knobensk er and etc. In quo tamen, etiamisi non offendamur constructionis immutations (quoniam audiendi verba utrumqu casum, genitivum et accusativum adsumere constat) (Cl. Brunckius ipse huic sententize favens attulit similis constructionis exemplum ex Anacroonteis:

Augungs duous movems θιλοπαίγμονός τε Βάπχου Ιτιροστόους Ιναύλους.) ambiguitas quædam et perplexitas in collocatione verborum molesta est, propterea quod particula es post lewixer inducit auditorem, ut hac verba, quæ sequuntur, cum proxime antecedentihus sieryme Indayes the τεοχω vincienda putet, quem quidem. errorem postea, cum ad postrema pervenerit, sero intellectum revocare cogitur. Talem vero verborum stracturam vitiosam et incommodata esse nemo non concedit. Iisdem vere incommodis altera ratio premitur, si go-nitivos andahían etc. a. substantivi irolo regimine pendere dicamus, quisi poëta sic scripserit: aguaréare Brocon, Brocie es anducion est. Ne sic quidem huic periodo intricata atque

Πυςιγενετάν χαλινών. Έτ. Τί οδν, ὁ ναύτης ἄξά γ' ἐς ωρώραν Φυγων

210

209. ωυριγενετών] ωυριγενέτων Ald. Turn. ωυριγενετών Rob. 210. ἄρά γ ls] ἄρά μ' ls Ald. Rob.

impeditæ verborum collocationis macula abstergebitur. Quare nobis ita potius videtur Æschylus scripsisse:

જર્મભુગુરદ દેશોલપૂર્વેલ દિશેજન્ટરા દેવના-સર્વેટ જે લેઈન્ટરા નાઇલશેલા દેદલ જર્મમાં લ જર્મભુશાસ્ત્રેટ પ્રલોશકોર

Διατόμια nimirum significarent ferream frenorum partem, quæ ipsi equorum ori inditur. Ea alias simpliciter rémm, alias éverémes appellantur. Lu-culentus est locus in Pollucis onomastico: रहाँ ही शब्देशकाँ रहे रावेर्त्वस, प्रेजन-क्लोंनेस हे हर रेशन करे हैरे काश्मीरहीं प्रस्नो क्लानwrd, Teonol, od di sicia nal megus-na nal addition deschandinspisa is d-Lárrey eldu daneúlios nat dánevλρι. Hic diserte Pollux δωσσόμια tanquam partem a toto xalissi dis-cernit. Est autem ea pars freni, quam nos die Stange appellamus. Hujus deinde tres formas enumerat Pollux, Zirons, Teoxods et dantulious. Jam seriem recte a Nostro diagona appellari potuisse, nemo, ut opinor, du-bitabit, etiamsi hoc vocabulum alibi non occurrat. Quod si nobis detur, omnia meile expedientur. Sic enim primum ambiguitate constructionis plane sublata, σύργγες et διατόμια commode per copulam es vinciuntur. U-trisque etiam bene tribuitur nhayyur. Porro λιατόμια χαλινών, ut apud Pollucem δενοτόμια χαλινών. Ornatus ve-ro poetici causa antequam proprio no-ഭ ഷ്ലാസം diceret, eosdem hac metaphora descripsit irrensis distrus unloco transfertur ad frena equorum, ut emnino rem equestrem et nautieam frequenter comparant. Sic Euripidis Hippolytus, (v. 1221. ubi conf. do-. Valckenser. p.295.) habenas retro trakere dicitur, ut remos nauta,

Koras' irias rição "Linu di, númm der sauldens direction giudem manus habenas directus appellatur nasalness riç, v. 1224. frem vero disass, v. 1227. plane ut a Nostro

ສາເປັນເຂັ້ນເຂັ້ນ nominantur. Quod autem Æschylus addidit in ann, id perspicuitatis causa fecit, ut statim auditorem moneret, non de gubernaculis proprie sic dictis, sed de equestribus capiendum esse vocabulum. Austrar ornate pro frenis, quæ semper moventur, modo attrahuntur, modo laxantur-TUÇIYETETT VETO XELIVET, UL TOPLE TUergin apud Euripidem. Hippol. v. 1223. Jam universum hunc locum ita Germanice quidem reddi velim: O theurer Sohn des Œdipus, ich erschrak über der Streitwagen krachendes Getöse, denn es klirrten die radumwälzenden Naben, es klirrten die Stangen der rastlos die Rossesteuernden feuergeschmiedeten Zügel. Cujus quidem emendationis veritas hoc etiam argumento evincitur, quod hoc modo deparéarvas, êre-Cos generalis imaginis instar est, qua deinde in duas quasi formas dissolvi-tur. Apparéntures des enim partim a stridore rotarum, partim a stridore frenorum (der eisernen Stangen im Gebiss der Pjerde) oriebatur. Pauwiana emendatio diárqua, ori inherentia, difficultatem non tollit. Si quis vero 302 róme pertinacius defendat, ei auctor sim, ut saltem ita rescribat:

iewinio σ' kiūrior undalior dià εέμια. Ita enim et genitivorum nimis hic frequenter concurrentium numerus minuatur, et dià εέμια epitheto suo definiatur, et omnino tota dictio propius ad similitudinem versiculi v. 122. accedat, ubi διάδεται γενόμι iewiων χαλικοί οccurrebant. διὰ εέμια vero pro le εέμιατοι αλιόμους v. 51. et iewiπον τέμια, ut iewiποὶ αλιόμους v. 61.

210. ví ovo, à vasvus. Commode hoc poëta instituit, ut Eteocles occasione translationis e re naurica petitu, que inerat in vocabulo «nãalian, aliam arripiat haustam ex codem fonte comparationem. Sensus: Quid ergo ? Num unuta, cum navis fluotibus laboras, hac in re salustis pravidiam inveniat, ut e puppi, ubi gubernacula potius regere debebat, in provam confugiat, deorum

Πρύμνηθεν, εύςε μηχανήν σωτηςίας, Νεώς καμούσης ποντίω πεὸς κύματι;

Χο. 'Αλλ' επὶ δαιμόνων ωςοόδορομος ήλθον άς- άντ. α'.
χαῖα βρέτη, ωίσυνος θεοῖς, νιφάδος ὅτ' όλοᾶς νιφομένας βρόμος εν ωύλαις, δη τότ' 215
"Ηρθην φόδω ωςὸς μακάρων λιτάς, ωόλεως
"Ιν' ὑπερέχοιεν άλκάν.

Έτ. Πύργων ς έγειν εΰχεσ θε πολέμιον δόρυ; Χο. Οὐκοῦν τάδ ἔςαι πρός θεών.

Έτ. 'Αλλ' οὖν Θεούς

Τούς της άλούσης ωόλεος έκλείπειν λόγος.

212. Ψεὶς κύματι] ἐν κύματι Viteb. ex interpretatione ortum. 215. ἐλεὰ νιψέμετας] Ita Codd. Regg. ἐλεὰς νιψέμετας Ald. Rob. ἐλεᾶς νιψέμετας Turn. Vict. 218. τίγιεν] τέγγειν Mosq. 2. Ψολίμων] Sic cod. Regg. Mosq. 1. Ψολιμών Ald. 219. ἐλλ' οδν] ἀλλ' ὅκεκα Rob.

scilicet simulacra ibi veneraturus? Nimirum în prora navium erat raçáenquod ubi dei cujusdam figuram referebat, a nautis adorabatur. Romani tutelam quæ in puppi erat, ab insigni, quod in prora poni solebat, discernebant. Hoc discrimen Græci ignorant. (Optime post Salmasium ad Solin. p. 403. et Schefferum de militia navali iii. 1. p. 372. sqq. hanc causam tractavit doctiss. Enschede, in diss. de tutelis et insignibus navium, cujus aummam dabimus in lexic. Æschyleo voc. Ilene.) Pluribus ad intelligendum h. l. præsertim cum sua se ipsum luce collustret, opus non est ; nec Stanleii longam de ea re disputationem, præsertim cum multa, quæ ab h. I. aliena sunt, contineat, hic ut exscriberem a me impetrare potui.

213. sqq. 'Aλλ'—λλαάν. At noe deorum numine fretæ ad eorum antiqua simulacra accurrimus, cum perniciosæ tempestatis ingruentis strepitus in portis oriretur, tum igitur metu conversæ sumus ad sapplicationem, rogaturæ deos, ut hanc urbem auxilio suo protegant. Magna in horum verborum ordine ac delectu animorum perturbatio, magna quoque in hac deorum mentione ter injecta, iπὶ δαιμόνων—πίσυνος 9 εδίς—πρὸς μαπάρων λιτὰς, mulierum religio cernitur. νηδὰς proprie nix confertim cadens, Schneegestöber, h. l. transfertur ad saxorum multitudinem, quibus

turres et pinne murorum ab hostibus percutiebantur; i. q. supra proprio vocabulo λιθλή enuntiatum reperimus v. 159.

218. ביניושר ביניות בשלים ביניות בינ Joeu; Interrogative hase enuntiata s nificant: Quid? num optatie ut turre nostre hostium arma et impetum nati ant? Tumque Chorus affirmative respondet: dinder end seus gels Jun. Utique ergo hec penes dece erunt. Fortasse tamen rectius fuerit, post her puncto, post See vero interrogandi signo distinguere; ita ut Eteocles hoc dicat: At vos potius precumini, ut tur-res hostium impetum austineant. Nempe, ut signos imperativus sit, q. d. Quid aitis? Vos deos rogare, ut imi urbem defendant? Quin potius precanini, ut turres nostræ satis firme ac valide sint ad propulsandum hostinen is tumque Chorus respondeat: Nous igitur hec penes deos sunt? régen selé mor dieu vel est sustinere, vel propula-

re, i. q. kweréyse v. 236. 219, 220. à la est Aéyes, atpis vero dess ferunt capta urbe encedere ! Sol. l. l. me parum delectat articulús est ad sequentis versiculi initium rejectus. Quid? si putemus Æschylum acripan-

άλλ' aễn Irods girrods áldebrys σόλιας kaleborn λέγου, ut hæc sit regis sententia: **Aigu**i d**as** Χο. Μήποτ' εμόν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν 'Αδε ωανήγυρις, μηδ' εἰσίδοιμι τάνδ' 'Αςυδρομουμέναν ωόλιν, καὶ ςράτευμ' 'Απτόμενον ωυρὶ δαίω.

Έτ. Μή μοι θεούς καλούσα βουλεύου κακώς Πειθαρχία γάρ ἐςι τῆς εὐπραξίας

225

· 5ρ. β'.

ut metrum.

222. sloßenn] leidenn Ald. Turn. Vict. sloßenn reposuit Brunck. ut metrum antithetico conveniret. Ita v. 222. et 229. sunt asynarteti ex dochmaico et dimetro iamb. 'brachyc. 223. ἀσωδομωνμέναν άσυδουμένην witiose Ald. ἀσωδομωνμένην Turn. 225. κακῶς] δειλῶς Mosq. 2.

ipsos ajunt capta urbe excedere; vel, ut idem latius declaremus: Vos quidem hace a düs pendere dicitis, at mis cavetis, ne tumultu vestro ac trepidatione cites ad defendendam urbem languescant, vestra sane preces nihil profuerint; captam enim urbem ipsos quoque deos deservere ferunt. Notum est veterum commentum, Troja expugnata visos esse deos simulacra sua auferentes. Cf. Schol. ad h. l. Stanleius ad partes vocavit Euripid. Troad. ubi Neptunus ait:

Δείσω τὸ αλειτὸτ "Ιλιου, βωμούς τ' 1μοὺς.

μούς, *Ερημία γάρ πόλιν όταν λάθη παπή, Νοσιϊ τὰ τῶν Ͽιῶν, οὐδὶ τιμᾶσθαι Ͽίλιι.

item Virgil. Æn. ii.

Excessere omnes adytis, arisque re-

Df, quibus imperium hoc steterat.
221. sq. Miner' warnyugis, Ne un-

quan mea etate hac deorum societas urbem deserat. Si dicitur, quia in conspectu erant deorum simulacra.

222. sqq. μηδ εἰσίδομε—λατόμενο πομ δαίφ. Vulgo participium ἀσυδορωνμένην vertitur percurann, et in indice
Burtoniano denotare dicitur urbis staturu, quando trepidant et circumcursitant
ciuca. Quod h. l. tamen admitti nequit,
quia sic incommodus oriretur pleonastusa. ἐσυδορωίτωι πόλις igitur hoc
potius significat: ad arcem urbis fit
hostium concursus atque oppugnatio. Ne
επαφαση. Chorus inqui, videam arcem
urbis ab hostibus oppugnari. Nisi facte
ἐσυδορωίτ πόλιο, καὶ τράτομὰ ἐπιστέρμενο πόλιο simpliciter sic dicitur
ut πολιοραίτ πόλιο. καὶ τράτομὰ ἐπιστέρμενο πυρὶ δεέρ Stankius vertit: et
cantra accensa igne hostili? At red-

TIPHE an unquam cartra significet, dubito; et si id fieri posse concedam, tamen ab hoc loco alienum est. Castra enim non erant obsessorum civium, sed hostium potius urbem cingentium. Itaque rearroum de crercitu hostili intelligendum et έπτόμενον svei date est aggredienten s. grassmtem infesto igne. Si quis tamen assiμενον passivo sensu pro incensum accipere maluerit, non equidem valde repugnabo, modo idem rearrous nut milites Thebanorum aut omnem omnino populum Thebanum significare statuat; sicut alibi searès de populo dicitur. Quamquam si quis hanc rationem initurus sit, auctor ei fuerim, ut vulgatæ ἀπτόμενον præferat lectionem a Scholiasta memoratam, satis ut opinor antiquam, συφόμενον. id enim h. l., ubi non de ædificiis, sed de vivis hominibus sermo est, aptius fuerit. Cf. lexic. Æschyl. voc. Τύφω. Germanice h. l, ita convertere liceat: und o dass ich nie die Veste dieser Studt gestürmet, nie ihr Volk von des feindlichen Feuers Rauchdampf geängstigt sühe!

225. µm µoi—xaxos. Vide ne deos invocando male nobis consulas; h. e. non omnino quidem deorum venerationem inprobo, at cave ne nimium precibus et lamentationi indulgens in timorem milites nostros conficias, adroque temere atque inconsulto civitatem perdas. Cf. v. 258.

226, 227. πειθπεχία γάς ἐσι σῆς εὐπραξίας μήσης, γυνή, σωσῆςος. Ante
Brunckium V. D. jam Abreschius viderat, σωσῆςος non substantivi sed
adjectivi loco positum et cum εὐσχαξίας construentum esse. Ac ne
quis cum Stanleio structura masculisi

Μήτης, γυνή, σωτήςος. ὧδ ἔχει λόγος. Χο. "Εςι' θεοῖς δ ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέςα. ἀντ. β΄. Πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὰν ἀμήχανον 'Εκ χαλεπάς δύας ὕπεςθ' ὀμμάτων 230

227. yozh, sweñess] yozh sweñess, Turn. Vict. Stanl. conj. sweńcze. Sed optime h.l. interpunxit Brunck. przeunte cod. Reg. B. ut yozh sit vocativus, et ad chorum pertineat; sweñes autem enallage generis non infrequenti cum sweńcze construatur. 228. %sr.] Nullum distinctionis signum Ald. Turn. % *c-] N. %r. Turn. % *c-] N. Canter sine causa idonea conj. *ch. quod fegitur ap. Marcellin. de vita Thucyd. ubi h.l. citat; et ab Heathio probatu. Pro zazoświ in Mosq. 2. est zazoświ. 230. la zalweś z ap. zalweś Rob. Viteb. Suspicor poëtam scripsisse *wayzalweś. świę? Heathius ex Marcellino l. l. legendum censet świę *c.

surves cum feminino sureagías offendatur, ideoque correces substituendum censeat, multa locorum exempla in medium protulit, in quibus non modo. masculina, sed et sequioris sexus nomina adjectivorum instar adjunguntur cujuscunque generis substantivis. Æschyl. Pers. 943. Tilus yinas Tir-Suriços, et Eumen. v. 186. dinas nameness. Agam. v. 673. et Soph. Œd. Tyr. v. 80. τύχη σωτής. Idem in Antig. v. 1086. Auchenges 'Eginves. Adde ex hujus, in qua versamur, tragædiæ v. 128. zaidedirme "Eeis. Satis igitur declaravit Abreschius, zarāges cum sirguifius bene coire. Non tamen æque bene difficultatem in vocabulo yun latentem expedivit. Primus autem omnium Brunckius vidit, non nominativum sed vocativum nominativum esse, et ad Chorum pertinere; hoc nimirum verborum ordine: *u9aexía yae, & yorn, ist untre the sacres in reasing. Ut enim Chorus ipse de se loquens, plerumque singulari numero utitur, sie h. l. eum Eteocles tanquam singularem personam compellat. Simile exemplum V. D. excitavit e Sophocl. Œdip. Tyr. v. 1111. ubi Chòrum compellans (Edipus vocativo #26ocu utitur, quod librariis et editoribus parum intellectum diversimode vexatum fuit. Ad sententiam vero idem post alios opportune comparari jussit Sophocleum illud Antig. v. 672. sqq.

Αναρχίας γὰρ μιτζον οὐκ της κακόν. Αὖνη πόλεις τ' διλυσιν, ἡδ ἀνασάσους Οἴκους τίθησιν ' ἦδι σὺν μάχη δορὸς Τροπὰς καταρρήγουσι. τῶν δ' ἐρθουμίνους Σύζυ τὰ πελλὰ σύμαθ' ἡ πυθας-

227. II Izu Liyeş, habes meam sentention a hac igitur tili dictum sit.

Store of tr' leggle na Surrection. Quanquam tibi concedimus, obedientium ergs magistratum prosperitatis matrem one, deorum temen vis ac potentia multe superior est.

229. sqq. solláno-iglei. Pulcherrimam allegoriam sic intelligo: Ac sape in malis rebus deorum potentia nubem oculis impendentem, gravi calami-

tate incluctabilem erigit. Quam ornate igitur extulit id, quod propriis verbis sic dicendum fuisset: Deorum potentia sepenumero gravini-mam calamitatem, que proxime jam instabat et urgebat, avertit. apazame in zaliras ovas noila, mibes tanto ta que difficili calamitatis onere ac pondere premens, ut viribus humanis nec dirigi, nec averti possit. Qui illud in zale πας δύας, quod cum αμήχανον construere debebant ad sequens participium πεημναμέναν traxerunt, hi quid allegoris veritas postularet, non viderunt; fefellit autem eos, quod is prespositionem hic locum denotare existimaverunt, quæ potius causam designat; et άμήχανος la χαλιπας δύας est nubes, que propter difficilem qua oneratur calamitatem depelli non potest. ie9a,

Κρημυαμέναν μεφέλαν δοθοί. Έτ. 'Ανδρών τάδ' έξ), σφάγια καὶ χρης ήρια Θεοίσιν έρδειν, πολεμίων σειραμέναν Σονδιαί το σιγάν, καὶ μένειν έσαι δόμων,

Χο. Δια θεών πόλιν νεμόμεθ άδάμαςον 50,17. 235 Δυσμενέων δ΄ δχλον πύργος άπος έγει. Τίς τάδε νέμεσις ςυγεί;

Έτ. Οὖτι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος·
Αλλ' τὸς πολίτας μη κακοσπλάγχγους τιθῆς,
Εκηλος ἴσθι, μηδ άγαν ὑπερφοδοῦ.

Χο. Ποταίνιον κλύουσα σάταγον άμα ἀντ. γ΄. Ταρδοσύνω Φόδω τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν,

232. ivi] Izu Bob. 234. isu] ileu Rob. Vict. ivi dedit Brunck. e cadd. Regg. cf. not. ad Prometh. v. 478. sic et Mosq. 1. 236. averiya; averiya; Ald. averiya; Mosq. 2. [237. vis reis] vi reis somnes ante: Brunckinm, qui, ut versus antistrophico responderet, Heathio monente rescripat, via via 240. Innles] sinnles, Ald. Rob. Turn. 241. ntieveral neisevera Rob. Hunc versum its emendat Heath. ut metuum antithetico respondeat: werduer ntievera ys warayer ana. 242. vist [wire Ald. In Mosq. 2. legitur: visit is sue-

...

erigit, summovet nubem in cœlum, quæ antea oculis quam proxime impendebat, præsentemque tempestatem minabatur, he quid porro extimescendum sit. Germanice sic eloquamur sententiam: Dennoch ist der Götter Macht noch weit erhabner; und oft lichtet sie im Unglück die mit schwerer Drangsal unwiderstehlich herabdrückende dicht über unsern Augen schwebende Wolke. Jam mihi videat aliquis, an non Canteri conjectura, qua rir à apazzaror pro riz à apazzaro legendum censebat, hujus loci elegantiam prorsus corrumpat. Atqui ea patronum nacta est Heathium, metrorum illum quidem satis peritum, at a venustatis poeticæ sensu judicioque parum instructum, qui sic istos interpretatur versiculos: Deorum potentia sepe in malis homium consilii inopem et impotentem e difficili calamitate erigit, nubemque super oculos impendentem tol-

232. aqq. Aren fon douns. Virorum est curare, ut dis hostic et merificia rite offerantur, hostibus incursiohem tentontibus; vestrum vero est sile're, ac domi vos continere.

235. sqq. sus Sian-rayai; Deorum beneficio urbem nostram adhue invictam seramus, s. incalinus, hostiumque turbam turres nostra propulsant; quanam igitur est invidiosa illa obtrectatio, qua hane nostram deorum reverentiam culpet, aut oderit? rast non ad proxime pracedentia, sed omnino ad Chori meticulosam religionem pertinet, quamei Eteocles viuo verterat.

238, sqq. our - vareposou. Non equidem vobis invideo aut prohibeo, ne deos colatis; at ne timidos mihi reddatis cives, quiescite, nec ultra modum nimis metuite.

241. sqq. ποταίνου - Ικόμαν. Recenti strepitu audito trepidi timoris plenie hane in arcem, venerandam sedem, confugimus. His verbis mulierculaveram tragœdiæ scenam diserte declarant; in arce enim urbis Cadmea, edito igitur loco, se jam versari significant, quod si attendisset Portus, non in turri vel muris Chorum constitisse opinatus esset. σίμων 13ος propter antiquitatem arcis Cadmeæ, et propter templorum sanctitatem.

Τίμιον έδος, ίκόμαν.

Έτ. Μή νου, έαν θνήσκοντας ή τετρωμένους Πύθησθε, κωκυτοΐσιν άρπαλίζετε.

Τούτω γὰρ Αρης βόσκεται Φόνω βροτών.

Χο. Καὶ μην ἀκούω γ' ἱππικῶν Φρυαγμάτων.

Έτ. Μή νῦν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου ἄγαν.

Χο. Στένει σόλισμα δήθεν, ώς κυκλουμένων.

riàr τ. ε. iκόμην. Versus 241, 242. paulo audacius ita emendandos esse conjicit Brunck. ut strophico suo v. 241. metrum respondeat :

> Πρόσφατον κλύουσ' έτοδον άμα φόδω Ταρθοσύνω ποδί τάνδ' ὶς ἀκρόπολιν

vel intacto secundo versu primum ita restitui posse opinatur:

Πρόσφατον κλύουσ' ότοδον άρτίως.

245. वंद्यामोद्देशको वंद्यामोद्देशका Ald. 244. σετρωμένους] σετραμμένους Viteb. 245. άρσαλίζετε] άρσαλίζετε Ald. 246. φόνω] φόζω Ald. Victor. Cur φόνω prætulerimus, exposaimus in com-

mentar, ad h. v. 249. 899sv] yn9sv Ald. Rob. nunhoupirar] nunhoupint sic Mosq. 1.

244. sq. un vur-agranifere. Nolite igitur, si forte occubuisse quosdam aut vulneratos esse resciveritis, eos lamentationibus excipere. κοκυτοίση άρταλί-ζετι Schol. β'. exponit Senius δεμάτι, ad sensum quidem satis bene, ne cum lesso et lamentatione discurrite; veruntamen, an certa satis sit intransitiva verbi agraniçus, quod raro occurrit, significatio, mihi non constat. Active certe, pro auferre ponitur Eumenid. v. 986. et Hesychius ἀρπαλίζομαι in-terpr. ἀσμίνως δίχομαι. Unde conji-cio ante πωπυτοίσο ἀρπαλίζοτε subin-telligendum esse αυτούς, quod ad 3νήσκοντας ή τιτρωμίνους pertineat; Eteoclemque monere, ne Chorus, si forte audierit aliquos vel mortuos vel saucios e prælio efferri, lamentatione cos excipiat vel prosequatur. Ceterum Scholiastes in Cod. Guelf. agranicers interpretatur ragazin nai Bogucon wai-

246. Toury yae "Agns Bookstas Goras Sporas. Utra harum lectionum, porque an poly, verior sit, hand adeo proclive est decernere. Si oble legas, sensus erit: Tali enim timore ac trepidatione hominum pascitur Mars, i. e. augetur belli discrimen, quæ sententia regis consilio sat bene responderet. gory teneas, hoe dicit Eteocles: Tali enim hominum cade ac sanguine Mars delectatur; ut vernaculo sermone aliquis diceret: Und wenn ihr von Todten und Verwundeten höret, so erhebt nur kein Janmergeschrey. Denn im. Kriege ists nun einnal nicht anders. Blutvergiessen und Metzeln ist des Kriegesgottes Lust.

247. zai pir-pevaypatur. Enim.

241. και μην φριαγματων. Enim-vero audimus fremitum equorum. 248. μη νει δεκώσον ιμφανώς έκει άγαι. Male Heathius commate post ιμφανώς posito, vertit: Ne nunc qui-dem, cum clare audis, nimis audius. ipφανώς enim cum ἄχου ἄγαν copulan-dum est. Ιμφανώς ἀχούειν est aliquid ita audire, ut audita continere nequeas, sed statim eloquaris. Itaque hanc vim habent ista: Nolite igitur, etiamii audiatis, nimis id quod auditis propalare, sed potius, vos aliquid audiisse dissimulate.

249. sives - xux lougisar. At nimirum tota urbs gemit utpote hostibus cam obsidentibus. In πυπλουμίνων facile suppletur Tolipiov. Anonymus Anglus ap. Burtonum hanc sententiam ita interpungendam existimat:

τίνιι πόλισμα, δηθεν ώς πυπλευμί-

e quo ille hunc sensum elicit : Gemit terbs, s. per terbem fit tumultus, quasi Έτ. Ούκουν έμ' άρκεῖ τῶνδε βουλεύειν απέρις

Χο. Δέδοικ, άραγμός ἐν σύλαις ἐφέλλεται.

Ετ. Ού σίγα; μηδέν τώνδ έρείς κατά ωτόλιν.

Χο. ΤΟ ξυντέλεια, μή ωροδώς ωυργώματα.

Έτ. Οὐκ ἐς Φθόρον σιγώσ' ἀνασχήση τάδε;

250. obzor-dęnii i] einor-denii. Ald. 251. denynde] denynde & Ald-Rob. particulam di sustulit Brunck., utpote h. l. inertem. 252. ob oiya i] ob. eiya Ald. Rob. 253. Eporthua] Epyylous Rob. 254. draszásy] draszásu Mosq. 1.

250. sonsor-wie: Nonne igitur

251. Tota hec diverbii para a v. 247-260. admirabiliter fervet Chori timentis et Regis hunc timorem increpantis concertatione. Itaque præmetu Chorus id quod Eteocles dicit audire non videtur, nec ad ejus dicta respondet, sed potius suum ipaius angorem prodit.

didan'-ipiddsean. Metuo: strepisus in portis augetur.

252. ob σίγα; In MS. Guelf. est:

Ob. σίγα. cum scholio superscripto:

«Μαμάς. σώσα. q. d. Eteocles: Non

«st verum quod dicis. Tace. Verum hæc.

interpuactio cum alias incommoda

est, tum propter metrum prorsus alie
na. Imperativus enim σίγα longam

habet ultimam syllabam, qua hic brevi

opus est. οὐ σίγα; non tu tacite scil.

id habebis ? Sic Eurip. Herc. Fur. v.

1042. οὐ σίγα; σίγα; et abaque ellipsi

Sophocl. Ajac. v. 75. ωὐ σίγ .

qua quidem loca Abreschius laudavit.

253. S foreixes, and wester suggespares, 6 decrum societas, nali proders verse, h. e. noli committers ut urbs nostra ab hostibus expugnetur. Essetatus ut v. 222. warhyvers Seön. Quod hic petit Chorus, wh weedig engroupele, id supra v. 171. plenius ita elocutus erat: wóln deference un media? iregetatus yene.

254. sin is OSéger esque dancy for raise; "Locutio, que hic locum habet, viros doctos fefellit, neque enim seu is esfer significat num tibi mera erit, uti Stanleius vertit, quamquam in annotationibus meliora docuit; neque vide cum is 69ies conjungendum (quod nescio quomodo in mentem venit Anonymo Anglo), ut significet que nobis fraudi sunt, quas interpretationes satis refellunt observationes Spanhemii ad Callimach. Hymn, in Apoll. v. 113. Bergleri ad Aristoph. Plut. v. 394. et ad Alciphr. l. i. ep. 17. virerum doctorum, explicantium formulas le oSéger, els incher, le meganas. Spanhemius igitur ceteris rectius Nostrum interpretatur: nen in malam rem abiens tacita hec tolerabis? Sect neque sic etiam res penitus confici-Tale non avacynen sed erywe sensu sequitur, quod en ex enexisty pendet. Anarxisty styles rale.
Anixis su vero participium pro infinitivo supius adsciscere notissimum est. vid. Valckenaer ad Phæn. Eurip. p. 206. His constitutis Æschylum interpretarj malim: Nonne, perdite, de hin tecere sustinebis? sive ad sententiam plenius ac disertius: Nonne perdita tibi temperabis, quo minus hec in mulgus spargas? Ceterum Sophocus Ed. Tyr. versus 1156. a Spanhemio etiam cita-tus interpretationis instar est : Oin, is slidges, es sucritas les :

Oin, as Malen, et surface log : ubi interrogationis signum, quod vulga post Medger ponitur, tollendum and Έτ. Σίγησον, ώ τάλαινα, μη φίλους φόδει.

Χο. Σιγώ. Ευν άλλοις ωείσομαι το μόρσιμον.

Αο. Ζίγως ζυν άλλοις ωεισομαι το μοφοιμου.

Έτ. Τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοῦπος αἰροῦμαι σέθεν.
Καὶ ωφός γε τούτοις, ἐκτὸς οὐσ' ἀγαλμάτων
Εὕχου τὰ κρείσσω, ξυμμάχους εἶναι θεούς.
Καμών ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ
'Ολολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ ωαιάνισον
'Ελληνικὸν νόμισμα θυς άδος βοῆς,
Θάρσος Φίλοις, λύουσα ωρλέμιον Φόδον.
'Εγώ δὲ χώρας τοῖς ωρλισσούχοις θεοῖς

265. Ευ] ουτ Ald. 268. πειίσσω, ξυμμάχους] συμμάχους Rob. πειίστω ξυμ μάχους Viteb. 270. παιάνισοι] Sic codd. Regg. Ald. Turn. alli παιάνισα.

verbis Chorus dicit præter ista: Age, eeleriter id quod vis eloquere, ut sciam quid velis. Nun dam, nur geschwind heraus damit; hättest du es schon gesagt, so wiisst' ichs auch schon. Stanleius ad verbum reddidit: Dicas quam citissime, et cito sciam.

264. eignen pila. Jam igitur exponit Eteocles, quid fieri a Choro velit. Silete, 6 misere, nene amicos, milites nostros, in terrorem ac fugam conjicite.

265. Tandem ægre confirmat animum Chorus. σιγῶ ξὸν ἄλλοις στίσομαι τὸ μόρσιμα. Ταceo: cum ceteris feram fatalem necessitatem.

266. σεῦτ' ἀντ' ἐκιίνων σεῦτος αἰροῦμειι σίθεν. Recte hæc interpr. schol. Hocce igitur dictum magis probo, quam ista priora. Germ. Nun das ist doch ein Wort! das lass ich mir eher von dir gefallen.

267. sq. zai wes ys restroit—ilias Sevis: ac præterea quidem recedens a simulacris, meliora ominare, ac precare ut nobis ouzilium ferant dii. A simulacris deorum virgines recedere vult Eteocles, quia summas anxietatis erat, ea complecti; itaque vota diis facere, eosque precibus venerari nihil prohibet, modo id ne sic fieret, ut nimiam animi desperationem simul declararent.

269. Quæ sequuntur, de sollemni pæane capienda sunt, seu isrmais, quod, antequam prælium iniretur, inter excriscia canebatur, quo genere carminis et animus addebatur militibus, et ut dii victoriam darent petebatur. In eoque verbis præibat rex vel imperstor; populus vero et milites acclamahant. cf. Pers. v. 385. sqq. zapav iπούσασ εύγμάτων, et votis meis, que mox pro salute civitatis rite facturus sum, auditis, trura où ododuyuor iseis εύμενη σαιάνισον, tum vero tu sacram illam deos placantem cantilenam, pæna sc. cantato. ελολυγμός ut v. 827. ίσολολύζων de fausta et læta acclamatione, adeoque in bonam partem accipitut. pitium reddat, i. e. placantem, intransitiva, quod Æschylo solenne est, nominis significatione, in transitivam detorta. Έλληνικόν νόμισμα Δυσάδος βοπς, i.e. ac Suràs βοη τοις Έλλησιν κιναμισμίνη. Duşàs βολ, der Opfergesang. Bon enim h. l. de cantu intentiore, et propter multitudinem canentium pleniore. Sagros pixous, qui cantus fiduciam inspirat amicis; poetica enim audacia Sagros pilos dictum pro Sappourta pi λους. (Falso Burtonus supplendum censet iμποιούσα.) λύουσα πολίμιον φό-Cor, exuto jam omni hostium timore. 20ovez ad Chorum pertinet, et cum axiσασα et waiánσον conjungendum. σελίμιου φόδου pro πολιμίων. Sic iμπο αίδω pro iμου αίδω Pers. 701.

273—280. iya di dipuss. Ego vera dits urbanis et paganis, forensibus item, Direcs fontibus, neque vero Ismenum escipio, re bene gesta et urbe servata vocco, nos deorum altaribus ovium sanguine pena

Πεδιονόμοις τε κάγοςας επισκόποις, Δίρκης τε πηγαϊς, οὐδ' ἀπ' Ίσμηνοῦ λέγω, Εύ ξυντυχόντων, και ωόλεως σεσωσμένης; Μήλοισιν αίμασσοντας έςίας θεών, Ταυροκτονούντας θεοίσιν ώδ' ἐπεύχομαι Θήσειν τρόπαια, πολεμίων δ' έσθήματα

275

275. wnyais] wnyns Rob.

279. leSchara] le Schara Turn.

is, taurisque mactatis, tropea ipsis et tes hostium, spolia adversariis armon vi erepta, sacris ædibus dicaturos Nempe Sigur, quod ponitur pro Dieser, ante ayvois dopois repetenm est. λάφυςα δαΐων δους σληκτα, verbīs antecedentia πολιμίων Ιοθή-τα magis illustrantur. Neque aliem est a vero, quod Heathius moit, wedther non prorsus aquipole ซุลิ อิสโลง. ซอมเคโลง enim est uni-tse hostium, อิสโลง vero adversariorum estorum, h. e. qui modo in concursu es oppugnaverant. Imo si batar prors idem esset quod wolquiar, non tan ideo cum Pauwio in daleur mue opus esset.

275. out de 'lemmon hiye. Tmesin e pro droliye, vidit Stanleius. At nstructio laborat. 'A woligen enim igo accusativum regit. Itaque nisi sus enallagen fingas, vel post 'Isuni vocabulum worunde subintelligi dindum, vel tenenda est lectio Aiguns wnyns, et repetendum inienémus, asi scriptum sit dienns es anyns iau-iaus, obd anodiyu Isunnoù iausucws. Si cui vero s'nyais præplaceat, auctor sim, ut rescribat, வி க்க γεοιόν λίγω.

279. Ineur reinaus. " Notatur Æhylus a Scholiaste, quasi tempus non cte observaverit, obdiew pae n rus ienim domania nara ros Erionalia. ertum same est, vocem egoraios Hoeri temporibus multo posteriorem isse, a quo tamen, licet ipse nomen on noverit, veteres morem erigendi opssa mutuati creduntur. Locus est, si Ulysses exuvias Doloni jamjam spiranti detractas e vestigio Miner-B dedicat võ Antridi.

Kal en y' 'Adniain Antridi dies 'Odus-'This' ariskuds xuei .-

Si itaque in hoc erratum fuerit A:schylo, necesse est ut fateamur Euripidem pariter errasse Phoniss. v. 575. ubi Jocasta ait:

rebraia mus avachous boebs ; pariter et castigatissimum scriptorem Virgilium, apud quem Æneas quercui. ut Ulysses μυρίκη: fulgentiaque induit arma

Mezentî ducis exuvias, tibi, magne, tropæum

Bellipotens -Multo magis errasse, dicendum erit, eos, qui gesta Herculis et Heraclidarum (cum illi ante bellum Thebanum vixerint) describentes, eandem vocem usurpant; inter hos tamen recensen-dus Euripides, qui in Heraclidis "TALOS pir obr, inquit, "7" is 32 às 14-

Lins Beiras Διός σροσαίου καλλίνικον ές ασαν. Jupiter Teoraios dictus, ut Teoraiouxos Dionysio, quod ei dedicarentur capta ab hostibus spolia in tropæi modum composita. Et Lycophron :

Σύν 9ηςὶ βλώξας τὰ σπάσαντι δηίας Μύτη τροπαίας ματόν ιέθηλον 9ιας. Quibus verbis innuit Herculem puerum ubera Junonis suxisse. Schol. Τροπαίας: της Ηρας: πας έσον και αυτή οι νικώντες, ώσσις τῷ Διὶ, τρόπαιον άνι-Tigsero." Hactenus Stanleius, qui operosius forsan quam necesse erat, insulsam Scholiastæ reprehensionem diluit, Quid enim? Si poëtis scenicis in ipsis rebus et argumentis weekitus facile concedimus, quidni lis multo pronius hanc veniam demus, ut res antiquas recentibus nominibus appellent?
πολιμίων iσθήματα. "Mortuis spo-

lia detrabere Graci συλών proprie dicunt. Hom. Iliad. xiii.

"Н чин сыхном набы пачачь Эний-Art) to indécer, satà tor salands.

Λάφυρα δαΐων δουρίπληχθ' άγνοῖς δόμοις. Τοιαυτ' επεύχου μη φιλοςόνως θεοίς Μηδ' ἐν ματαίοις κάγρίοις ωοιφύγμασιν. Ού γάρ τι μάλλον μη φύγης το μόρσιμον.

280. δαΐων] Pauw. conj. δαίσευ, partiturum adībus puris; sed recte se habet vulgata. δουρίπληχ9'] δουρύπληθ' Ald. δουρίπτητ' Rob. δουρύπληχ9' Turn. Victor. Post hunc versum in cod. Reg. B. sequitur hic a glossatore additus: τέψω απρό ναων απολεμίων εσθήματα.

282. ωιφύγμαση] ωιφύγμαση Rob. ωιφύγμαση Mosq. 1. ωι φύγμαση Mosq. 2. et supra schol. Θεήνοις, βεαΐς: 283. εὐ γάς τι] οὐ γάς τοι Rob. Mosq. 2. púyns | púyos Mosq. 2.

ut inquit Eustathius. Ita συλά, Ικδύει. Et rursus συλάν, γυμισούν. Nec aliunde Latinis Exuvia, quasi ab exuendo dicta. Claudian. hos onerat ramos exutus O-phion, i. e. exuviæ Ophionis." Stanl.

280. Lyvois domois. " Antiquissimum morem fuisse spolia hostium in deorum templis suspendendi, observat Eustathius in Iliad. n'. Tà di ly vaois κρεμάν τὰ σκύλα τῶν νενικημένων 19ος πν ἀρχαΐον, καὶ δηλοῖ αὐτὸ καὶ Εὐριπίans iv Davissais, xai & Kominos de iv rois 'Iraivoi. Euripidis verba bæc

Καὶ σκύλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου pozis ; Θήδας συρώσας τάσδε Πολυνείκης

Drois 'Arridas innes.

Atque etiam :

ώς δε ένικωμεν μάχη, Οί μέν Διὸς τρόπαιον ίσασαν βρέτας, Οί δ' ἀσπίδας συλώντες 'Αργείων νε-Rear

Σπυλεύματ' είσω τειχίων ἐπίμπομεν. Aristophanis vero hæc in Equitibus: Εως έν ή των άσπίδων των έκ Πύλου TI ADITOR

Ad quæ verba Scholiastes : Πάλιν δ Κλέων τὰ τερὶ Πύλον θρυλλεί καὶ Σφακτηρίαν και τὰ τῶν αἰχμαλώτων. έθος γάς ήν, τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων ὅπλα ἐν Tois ispois avaribivai. Lus ou, Oneiv, άνάπειται ἀπὸ Πύλου και Σφακτηρίας οπλα, έπες άνεθηκα τοῖς θεοῖς νικήσας, ουδείς τῶν ἐχθρῶν τολμήσει κατ ἐμοῦ λέγειν. Nimirum notissima est ex Thucydide historia de Lacedæmoniis ad Pylum et Sphacteriam insulam a Cleone Atheniensi duce captis. Hunc-Cleonem scutis Lacedæmoniorum de-

dicatis gloriantem Comicus introducit, se inimicorum omnium ora facillime ebturaturum. Antiquitatem ejus mo-ris Virgilius (Æncid. vii. 183. sqq. Sed ibi recte monuit Heynius, historie veritatem, cujus azeicia in poëta non desideretur, saltem in omnibus v. c. quod rostra etiam memorentur, deposcendam non esse) quoque confirmat, templum Pici antiqui Latinorum regis spoliis hostium ornatum describens:

Multaque præterea sacris in postibus arma,

Captivi pendent currus, curvæque secures, Et cristæ capitum, et portarum in-

gentia claustra,

Spiculaque, clypeique, ereptaque rostra carinis.

Et de Sesostre, antiquissimo Ægyptiorum rege, qui post novem annorum expeditionem, qua Asiam subegit omnem una cum parte Europæ, excitatis ubique monumentis gentium a se devictarum, amplissima cum præda domum revertit. Diodor, lib. i. và pi ίτρα πάντα τὰ κατ Αίγυπτον άξιολόγοι καὶ σκύλοις ἐκόσμησι." Stant.

281. μη φιλοσόνως, non, ut paulo ante, cum multis suspiriis et gemitibus.

282. und is marains zayoins autiypasis, neque cum vanis et immitibus singultibus. άγεια dicuntur ποιφύγμαva, quia nimius in doloris aut metus significatione excessus morum quandam feritatem, animique barbariam declarat.

283. ob yée- μόρσιμον. Non enim proptered magis fatum effugies. Ut Horatius: Mors et fugucem persequitur Έγω δ' ἐπ' ἀνδρας ἐξ, ἐμωὶ ξὺν ἐβδόμιφ Αντηρέτας έχθροϊσι του μέγαν τρόπου, 285 Είς επτατειχείς εξόδους τώξω μολών Πείν άγγέλους σπερχυούς τε, και ταχυρρόθους Λόγους ικέσθαι, και φλέγειν χρείας υπο.

XOPOΣ.

ΜΕΛΕΙ, φόθω δ' οὐχ ὑπνώσσει πέως. Γείτονες δε καρδίας μέριμναι 290 Ζωπυρούσι τάρδος,

Rob. mendose. 291. [warefores] Post hoc verbum in Ald. et Rob. punsto distinguitur; vocabulo raccos ad sequentem versum relato. male.

284. ang. in anders if-raise, pro Ardens if imredies, per tmesin. Itaque mter necessitatem Canterus pro le dodens emendabat iardezous. 285. doraginus bzoguso vie pisyus

Tebres, strenues adversaries, hostibus

gna vi resistentes.

286. isonouzië ikilos, pro ison suxion ilidous, septem murorum portas, ut adeo impartiche significet septenus in muro, quam quidem compositionem nec Latinus sermo, nec lingua Teutomica imitari petest.

287. sq. agir- zgeine Sare. Print-quam crebri mineii et rumores cito percrebrescentes adveniant, ac ipso rerum discrimine incendentur. Ayyaka h. l. non sunt nuntii, qui res novas affernat, Boten, sed nuntii, qui affe-Funtur. Bouchaften, Nachrichten. Hoc enim aptius est sequenti verbo \$26-900. Phipso dicitur fina, ornate pro

consulescere; ut enim flamma venti vi,

sic rumores mali, quo majus est peri-

culum, eo vehementius accendantur et inflammantur.

> IN SCENAM V. v. 289-370.

Postquam discessit Eteocles, Chorus

jam solus in scena relictus, quamquam eorum que regi promiserat bene memor, muliebri tamen imbecillitate languescene, timorem ac sollicitudinem male pectore pressan iterum prodit; iterum deos precibus invocat; deinde urbis ab hostibus expugnate calamitates flebili oratione persequitur.

289. mides seil. mir, non immemor quidem sumus preceptorum tuorum, pi-co d'ux bardereu, (Schol. B'. legit bardou, futurum verbi sersie. Sed futurum tempus h. l. præsenti minus aprum esse, jam in V. L. observavimus. zieg. at our præ metu non requiescit.

290. pricons—Zumpever rágles, curaque cordi propinque denno accenduns timorem. Mireres nuedlus pleiprus, cu-re animum obsidentes. Bene dictum Corregion, quia ultima Eteoclis adhortatione metus paulisper sedatus et re-stinctus esse videbatur. Quia tamen cura animos non deserverate statim post regis discessum, metus hadd secus ac ignis sub cinere gliscens, resuscitabatur.

291. Coursessira raptes. In Cod. Galeano, teste Burtono, est ragis, et sic quoque in Commentario MS. Stanleium emendasse idem auctor est. Nimirum ita corressor intransitive ca-piendum, et engle cum sequentibus

Τον αμφιτειχή λεων . Δράκουτα δ ώς τις τέκνου Tregosoour Leys-Marine of the series of the se

295

292. ἀμφινειχῆ] ἀμφὶ σειχῆ A. fortasse librarius aliquis scribere voluit ἀμφὶ 293. Seanorra d'] Sic codd. MSS. et edd. omnes; nisi qued Bruncki Heathio obsecutus in textum recepit desarra y, cujus tamen facilitatis cun in notis penituit. 295. doruvarance doruvarance Rob. doruvarance Schol. Victor. Sed bio accusativas pluralis plane non habet quo referatur. Attamen in eo latere vestigium verse lectionis arbitror. Mihi enim sie potius Eschylui scripsisse videtur:

> ८६६२००७ हैं जेंद्र कांद्र कर्म 'Υπιεδίδωκι λιχίen dussurátoca Barreques wednide.

Sic onim pullis suit timet draconem infinestum cubilium soc Commentar. ad h, L

को देमकाकार्ज राके construendum ësset. Utraque vero ratio incommoda est. Zurveur enim non est crardescere, sed accendere, resuscitare flammam. Deinde si poëta scripsisset raçio, certe non omisieset particulam yes, ut Prometh. v. 906.

292. τὸν ἀμφιτειχᾶ λιών. Qui hæc verba cum régles conjungunt, vel pra-positionem die omissam es e censeut, vel accusativum a rágles regi, more poëtarum Græcorum, apud quos nomina verbalia sæpenumero cum eodem casu construuntur, quem verba, unde derivata sunt, adsciscunt. Nam quod pro varia lectione Burtonus affert, τῶν ἀμφὶ τείχη λεῶν, id etsi facilliman habet constructionem, tamen ipsa facilitate interpolationis arguitur. Qui vero post vocabulum rágeos colo distinguent, hi verba τὸν ἀμφικιχῆ λεὼν hoc modo cum sequentibus conjungunt, ut universæ verborum comprehensioni istum ordinem tribuant: Milai (pir por σαυτα) κίας δ' έχ ύπνώσσει φόζος γείσοags gindiatika yins gi (gigoinu) ne art art gi nubgint hefelhaui Comabonal antecet. **જા**રદાલેક δερέποντα τίπνων ύπερδίδουπε. Et hanc quidem Is. Casauboni sententiam fuisse narrat Burtonus, quæ mihi quidem omnium maxime arridet. Sic enim difficultas constructionis vocabuli régle; cum sequentibus rès àppeτιχη λιών, tollitur, et ipsa, quæ sequitur, comparatio clarius illumina

293. sqq. deamorra—walsade. II reopai esset calumba, que f omnes alit; quod tamen pan aptum est epitheton. Multo 1 cum Stanleio rásrantes re quod is quidem vertit del ba. Attamen ipsum in scripto cos mentario hanc conjecturam retracti et vulgatam defendisse, testatur Burtonus. (Tzetzes ad Lycophr. v. 86ubi explicat vocabulum resseures, ita scribit: Tesseure di abrito (rido Eddus) διά જો λαγγόν καλίζι. καὶ γὰς ἡ συρσυμά μόνη σῶν συσηνῶν δὶ ὅλου Ἱνως ἐχῶνα, καὶ κουνοὸς ποιῦ. "ઉચν Δἰσχώλός φωί Harreifen widinder. Sed admo incertum est, an Tzetzes ad hunc Æschyli locum respezerit, presertin cum genitivum, non, qui h. l. scribitur, nominativum commemoret.) Quim vero Stephanus, nescio unde, in medium protulit lectionem, wire puvida columba, oumia odversa ti facile omnes huic loce optime convenire concedent. Asgiar insendent quanquam verti potest infelis cu lium, s. ut Stanl. int. infeliciter cub q. d. δύς ηνος λεχίων, ut intelligatur matris miseria, cujus pulli necantur tamen, quoniam hic tantum de periculo pullorum, non de nece sermo injicitur, an satis consentanea sit image mihi quidem duhitare liceat, più a Πάντροφος σελειάς.
Τοὶ μὲν γὰρ σοτὶ σύργους
Πανδημεὶ, σανομιλεὶ
Στείχουσιν. τὰ γένωμαι;
Τοὶ δ΄ ἐπ' ἀμφιδόλοισιν.
Ἰάπτουσι σολίταις
Χερμάδ΄ ὀκριόεσσαν.
Παντὶ τρόπω, διογενεῖς

300

296. vásrephej] In Viteb. est designárus desárrephes. Steph. citat e cod. MS. lectionem Heathlo quoque probatam, másrephes, que aptiorem h. l. sensum præbet, etsi vulgata non est ejusmodi, ut explicari non possit. 299. rí yèmpaij Codd. Regg. rís, quod recte improbat Brunck. Idem in notis scribendum censuit rízorem, pro vulg. rízorem, recte. ut opinor. Est enim hic versus trimeter dactylicus, ut duo præcedentes. 301. légroum Idem consultate codd. Regg. (in quibus et glossa adjicitur reexcusar à rigidar) pro vulg. lagrárem. Idem in Mosq. 1. Eidem Prometh. v. 281. debetur verior lectio lagrárem. 303. lagranij Omnes ante Brunckium addunt s, quod in Regg. et Mosq. 2. abest. Et vero omisso eo melius constituitur metrum. Hic enim versus: warri résur lagranis est anapasticus dimeter, seque ac antitheticus: ani wálius presens. Versus autem 304. Seal wálin ani rearrir cum antistrophico suo sulfigei re résur lest periodicus catalectus, ita ut in illo lambica syzygia præcedat, troclaica sequatur; in hoc autem trochaicam sysygiam iambica excipiat. Itaque non egemus synizesi in voce 310, quam Heathius admittebat versum 304. ita constituens: S 310 wálin ani rearrir.

quis δυσευνάσειρα λεχίων interpretetur, que propter crebras noxiorum anima-lium Insidias, trrequietum ac semper sol-ticitum cubile habeat. (Et hæc quidem optima ratio explicandi fuerit, si nihil hic in textu mutandum censeas. Fortasse Chorus hanc partem similitudinis ideo adjecit, quis paulo ante de se di-xerat colo d' over invieren siaç.) Quicquid sit, Æschylum potius Arzier derwoodroge scripsisse arbitror. (Metrum correctione nostra nil turbatur; nam in versu antistrophico, qui est 312. vocabulo deservaren respondet à puidoze, penultima item brevi.) Quia enim serpentes in columbaria arrepunt, et necatis pullis in nidis requiescunt, inde serpentem recte Aszies descripciones, infanttum embilium s. nidorum accium, appellare tragicus poterat. (Nonnihil roboris huic opinioni ostræ accedere videtur ex v. 505. ubi Pallas dicitur hostes propulsatura morsio de defineres director. Ceterum serpentes columbaria infestare, res nota vel ex rei rusticæ scriptoribus, v. c. Columell. viii, S. 6. Geoponic xiv. 5. p. 980. ed. Niclas.) Universum igitur locum hoc modo a nobis emendatum sic vertimus: Meminimus quidem; at præ timore non requiescit animus; vicinæ vero præcordiis curæ metum demuo accendunt. Exercitum quippe urbem cingentém timeo, sicut pullis suis a dracone, infausto cubilium socio, timet pavida columba.

297. sqq. vol piv yeke vi yisupat; Alii enim ad portas confertim densis agminibus runnt. Quid me fiet? In musiqual et wasupalai discernendis nolim quemquam argutari. Synonyma sunt propter affectum loquentium deinceps posita.

300. sqq. vol 8 les amplianerlugiseres. Alii in cives undique petites lapides apperes jaciant. Legual ineineres singulari numero collective
in pluralis locum adhibito. impolicaere modienes secte Heathius int. qui
undique lapidibus feriuntur, sicut supra
incicata betaline propugnacula quorum pinnes feriuntur.

303, sqq. erawi ezésep-fésede. Omniburmedo, é dii Jangene, urben et péΘεοί, πόλικ καὶ ερατόν
Καδμογενή ρύεσ θε
Ποΐον δ' άμειψεσθε γαίας πέδος ι
Τάσδ' άρειον, εχθορίς άφεντες
Τὰν βαθύχθον αἰαν
"Υδως τε Διεκαίον είν
τραφές ατον πομάτων,
"Οσων ίησι Ποσει
δάν ὁ γαιάοχος
Τηθύος τε ποιίδες;
Πρὸς τάδ', ιὰ πολιοῦχοι

805. ωτ. α΄.

510.

307. ενων Αφώντισ] Quoniam hujus versiculi metrum strophici numeris no satis sequatur, (est autem secundus strophic versus γείτνες δι κατόλας μέσμει asynartetus en penthemimeri trochaica et penthem, iambica,) Heathius con legendum: ενων δεριων τως ν. Id necessarium non esse existimat Brunck, quia versu 290. κατόκα, facta synalæphe in τω tanquam disyllabum pronuntiam liceat. Equidem, etsi boc nen displicet, facilius tamen esse arbitror pro δυμήριστα e codd. Regg. dedit Brunckius. Idem est in Mosuq. Priores ed. ενέγερψεστα. 312. Ποτιδών] Ποτιδών Rob. Ποτιδών Turn. 314. Μετιλωνωή ω πολισώχω Mosq. 2. Επολισώχω Rob. Reliqui ω πολισώχω. Sed pecte in notis, observavit Brunckius, ης metrum claudicet acultendum sest in ποτικ απολισώχω. Huic igitur paruimus. A que sic versus oritur trimetas dastyllo. εqualis strophico 297. τοι μέν γλη ποτη πύργους.

pulum a Cadmo ortum, vel hac ipsa Cadmi vobis carissimi memoria adducti, tuemini.

306. sqq. woier & Lucite & - waides : In quodnam vero terræ solum hac nelius migrabitis, relicta hostibus fertili hac tellure, aquaque Dircaa, omnium, quas emittit Neptunus terræ cinctor, Tethyosque liberi, ad bibendum saluberrima. Stanleius wood & ausivis de etc. perperam verterat: Quale reddideritis terræ solum, rectius vero in annotationibus; Quodnam aliud petituri estis terræ solum? item teste Burtono in Commentario inedito: Quale admigrabitis terræ solum hoc melius? Nam aprilaσθαι h. l. non est permutare, sed transire, migrare. βαθύχθων αία, fertile, pingue solum; i. q. apud Homerum igicalos, et incalat. Valde enim celebris erat agri Thebani fertilitas, et salubritas atque amœnitas fontis Dircæi. Sic apud Euripidem agri circum Thebas dicuntur ardía avei-Poes. (v. 652. sqq. ed. Brunck.)

Kaddirórasios Thuras Tos es Nóris tarkezeras yáns Lígnas Xdonpágous Kai Badverágous

Quia vero Neptunus, qui la la apte yauászes, noto epitheto, terrum discens, ambiens appellatur; mani pendet, e quo flumina non magis arin quam in illud regredi credebantur, fontes autem et flumina Quenne et Tethye prograta else fibellace aumentur, (Hesiod Theor. 336-199) ideo Æschylus Dircen abequipesses wanderer appellat, Jean Jare Hardis Tudiss es meides. Cam Neptunus nominat, simul ad fontes a Neptune sepe emissos respezzase poteat.

314. sqq. web will hemione. Morinde, b dii urbis prandan illis estre turres, sc. perstrepentibus hostibus, serniciem immittile, que stragem interiore
edat, cosque arma abjicere capal alle
hoc modo glorian urbis parting armine
vero et civitatis facile liberatures, etti de
gubribus precibus addacti, et firmi de

315

Θεοί, τοΐσι μεν έξω Πύργων, άνδρολέτειρας Καὶ τὰν μίψοπλον άτων Έμβαλώντες, άροισθε Κύδος τοῖς δὲ ωρλίτωις Καὶ ωόλεως μυτήρες: Εὐεδροί τε ςάθητ 'Όξυγόοις λιταΐσιν.

329

Οικτρου γάρ πόλιν τήνδ αγυγίαν

sg. β'.

321. sá9ne] Ita Brunckius e codd. Regg., vulgo sá9nes.

dessible immenetis, a civibus culti. Area h. I. appellative, non de Ate, ut dea, caplendum existimo. Quia vero perairies et clades hostium partim casde, partim luga ac deditione cenactur, diffuse casa et ad sensum accommodatissime insignivit poëta vocabulis desleativages et hivtora. Ac hivora quidem Stanleius recte fugam inmere admonuit; ut hivtorus dicitur, qui clypeo abjecto e pralio fugit. I-dem vero simul ad deditionem pertimere peace patavit; qui enim se dededant, anim abjicere et tradere jubebartur. Agande solle, qui chi precipus solenne fuit. (Sie Apollinem invocans Clytamnestra apad Sophoclem in Electr. v. 659. Extend & Da, Colle regeraries.

Kingapalini per falle.

abi veteres Critici : Khéng dv, imánovi.

"En') yap popular mercárum, to on látass fact or fameir mercárum, to on látass fact or fameir mercárum. Lycorred' hormol shurma parch roi dv, de seraidu. Burton. Bed illud dr sappe queque in optandi formulis omitti con-

vue la coliena, relatum ad illa eve ple les magons, dativo entulit, ut oppositio claresceret; esterum idem est pe si dixinett, sair èt colorir nai color des pous temple sortiti, ut respiciatur ad v. 307- vel firmiter sedibus inherendes, pous temple sortiti, ut respiciatur ad v. 307- vel firmiter sedibus inherendes, quod h. l. apties videtur, cum paulo ante deprecatus et Chorus, ne dii sedibus suis sulicita lustem deserent. Il posses Armico Stanl. its intallatit, at at datigus spans, id qued

optime convenit; propter flebiles preces nouras. Alies enim que in Scholiis leguntur interpretationes ipso hoc epitheto & operationes evertuntur. Imo que sequuntur, siares yag etc, satis produnt, Chorum deos rogare, ut se precibus ad misericordiam commoveri partiantur.

323. wiln wird apopiar. " 'A viguer, walaide, dexaier Hesychio. Ratio nominis inde est : Erat Ogyges rex perantiquus, quem alii Atticæ, alii Thebarum regem constituunt, in quibus σύλας 'Ωγυγίας volunt ab illo sic dictas, ipsam urbem Ogygiam, unde Statius bellum hoc Ogygium vocat lib. vii. Propter vero regis illius antiquitatem, antiqua omnia vocabantur ώγύγια. Quod etiam eo videtur probabilius, quia Kaledraia interprete Hesychio significat dexaier, walastr. Nam Calydnus rex erat Thebarum antiquissimus. Unde naledraier et ayéprocul dubio ab utroque rege, propter vetustatem. Hinc fit, ut Thebas Ægyptiorum, quibus nihil cum Ogyge, Ogygias etiam alibi vocet-Potnit etiam utrobique reddi piya, derguigedes, ut monuit Hesychius et Suidas. Pindarus Nem. Od. 6.

— βοτάνα τι νίο πιθ' à λίουτος υπάσαντ' Ιρεψ' ἀσπίοις Φλιόδυτος δπ' ἀγυγίος Ιρεσι.

ubi licet Interpres reddat vetustis, atque insuper Scholiustes degrates est. Discover feer, malim tamen reddi immensis, subtimibus, quia vetustes montis epithetem natis est insptum ;/ quod tamen. Stanfeli judicium reste impagan-

341. δυςυχῆ γι] Sic Turn. Brunck. δυςυχῆ τι πεάσσιν Ald. δυςυχῆ σι Vict. πεάσσιν] Hoc verbum hic e versiculi 339. clausula repetiisse librarii, cum poëta scripsisset ἐκάσχιι. Saltem hoc verbum multo est h. 343. τὰ δὶ καὶ πυρφορεῖ] καὶ omissum Rob. 344. καπῆ χεμίνται] χεμίνται edd. consensu. Branckius autem recte expunxit particulam i versantem. 345. δὶ ἐκισνιῖ] Revocavi lectionem Turn. Vict. quæ arridet, quod Martem sistit urbis incendium sufflantem. δὶ ἐκισνιῖ ἐδὶ πισιῖ βενικο. e codd. Regg. qui in Reg. Β. præter istam etiam hanc invenit. 347. ἀν ἄκυ] ἀνὰ ἄκυ Ald. 348. ἀτόλιι] πόλιν Rob. Sic Brunck. e codd. Regg. Vulg. ὁρκάση.

multa et quidem infelicia. δυςυχή πράσσιο dictum esse potest pro παπός πρόσσιο. Veruntamen jam in notis ad V. L. professus sum, repetitionem hujus verbi mihi parum h. l. placere.

342. ἄλλος — πυρφοριί. Alius alium rapit, cadit, hic ibi et incendium facit, τάδι Fleathius rescribendum, ac διακτικός intelligendum esse arbitratur quasi Cherus templa vicina significaverit. Non assentior.

344. sqq. marro "Agas. Fumo tota urbs inquimatur; furibundus autem populorum domiter poliueus pietuteus buccis quasi suffet incendium. Martis imago incenses urbis flammam suffantis apta est antecedentibus; neque vero nulla est inter registras et puasaus relatio. Supra metaphora paulo aliter informata dicebantur "Agas wasa, in quo similitudo a ventorum mare irritantium impetu petebatur. Fortasse etiam iwanis supul Euripideus ffi Phanias. v. 806. 305. ed. Brunck. (al. v. 806. 811.) Quocunque modo interpretesis, husuri præferenda videtur Brunckiamo murui, que, si vera esset, significanet ruit.

347, 348. zeenewyni - wrogenny. Perstrepit urbs clamoribus; hec autem hostium turribus quasi septo quodam inchuditur. iexana suepurus, si ritum, h. e. agger turribus ii Nimirum in oppugnationibus bem vallo cinxissent, turres ii bant. Ezque vel propugnac turribus obsessorum civium in ripso vallo exstructa; vel subditis rotis mobiles, tabula que procerse, ut, Vitruvio t solum urbis muno, sed etiams pideas altitudine superarent tamen turrium generis an Æ tato jam usus fuerit, dahito, igitur est, de vallo, cui turre came essent, interpretazi.

cates essent, interpretazione 349-357. Sequitur lucult norum hostilium in urbe e descriptio. webs and in the experimental hoc ad militum in urbe expurpersitum cudem pertinet.

Brazil & alparisona Tão biar 'Aericeptis Beimerail' culi non uno incommodo labor enim jam duriusculum sit, Bi marisona dicere pro vegitu, il cruentis corum vulneribus orto, t durius di ipsum cum aericepti gere, presertim ubi adjuncta irqueribior, quo cum aedeum i cut in aericeptis, designeta

350

Βλαχαὶ δ΄ αἰματόσσαι Τῶν ἐπιμας ιδίου Αρτιδρεφείς εκέμονται. 'Αρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες'

H: versus difficultate laborant. Nihil enim durins est, quam balatus tienum, pueriles dicere, pro ejulatu infantum ex cruentis vulneribus ic., s'iegamus.

Hanyai d'aiparineva. Tin imparition 'Agrangis belgarra.

sensus exiret faciliar et consundiar : Cruento nero vulnera, seu cruente minimibus pan munc inflicta somant. Sed ultura de b. l. in Commentario na. 250. Saczas | Saczas Ald. Rob. 552. der appile | Hac and Reg. B. quam Brunckius vulg. derrespis substitui. 553. derempas de Aid. desdepuir | Puto lege...dum e-us desdepuer ab adjetues, at significet : Regime funt discurrentium. incomrene que cruente. pro quo in Mong. 1. desdepuer, a substantivo desdepuer, b. l. non placet.

minec languere et abundare et. Hanne quamquan vulvertan: Relette cruenti lamenta etvenit; addoci tamenta etvenit; addoci tamenta etvenim. Nimirum filalangui a librariis vocum dile assenuentilus repositum,
quitu: agreragii; aut quod
t derricapii; vel ex glossa
tamagian. vel ex alio quotivo zorruptum in textum
; genuinamque lectionem
statiname, conjicio. Si itame.

e d'alparésera.

· imparision

mais beinoras.

· · Verbera vero s. vulnera everan lactentium mone illis mit. sru strepunt. Ilkayai a incile permutari potest. res warys occurri Choepu. autem dicitut wanym piinfligere, sie saugul agritis:un u., plage mose in-E cum maxime infliguntur. cabulum ágrapagni usuriasminem nescio; componito sus in terroida non suste e lingue ; ut enia: Lerryestem acriptus, derergipus res, sir der bens recte dicereillettus mode infortus. Non epitte it in inheren, ut de autium concertate velim. Per me enim licet, quodeunque alind probabilius fuerit, substituere ; modo mihi detur, neutram vulgaturum lectionum, decrepatit, aut derespetit, commodum h. i. sensum prehere. Imagines vero infantum lactentium ab ipsis matrum mansmis violenter abstractorum, verheribus aut vulneribus lacorum, imo savis ah hostibus trucidatorum, sape obversantur poëtis urbis obsesse expagnationem describentibus. Aprins quoque hec inter se coherent: was sabels i sing desi same case—a 2 a y a 1 il ainariumum figurorum—a 2 a y a 1 il ainariumum figurorum—a 2 a y a 1 il ainariumum finarem genus adumbratur: cades virorum, vulneratio infantum, raptus muliercularum.

S5S. Lewwyal & Sudgenia duninows. Heathins have its intelligit, rapuse finat discarsitationam yestres, quippe que mutuo se conducturum. Que ratio rum nimis obscura ac difficilis sit, nocsatis antecedentibus respondent, noctamen ut muc leguntur verba aliam ferre explicationem admittant, levissima et facillima emendatione ita legendum case suspicatus sum:

apreyai à dandeurer quaissent, raptur cere discurrentium (seil incolarum, mulierum presertius) aqui cruemte: in que ve! sier supplendum, vel esantecedentibus repetendum est a deacresse. I ulgatum destagnis est a dandeun; sed adjectivo dassener alita Ευμδολεί φέρων φέροντι,
Καὶ κενὸς κενὸν καλεί,
Εύπομον θέλων έχειν,
Οθτε μείων, σύτ του λελιμμένοι.
Τίν εκ τῶνδ εἰκάσαι λόγος πάρα;
Παντοδεκός δὲ καςπὸς ἀντ. γ΄.
Χαμάδις ωεσων ἀλγύνει κυρήσας 360
Πικρον δ ὅμμα τῶν θαλαμηπόλων

354. Espicial d'Espical Ald. Rob. Espical superscripto ultima syllaba n Mos. 1. Espical au Mosq. 2. 357. Arappino Arappino; Ald. Rob. Turn. Arappino Vict. Arappino Brunck. reperit in codd. Regg. in quibus Glossa adjecta inferioris Xacab. Six et Mosq. 2. In Mosq. 1. Arappino, secunda autem syllaba superscriptina h. 360. Aspino; Quantitum Brunckius hanc lectionen sollicitàri non vult, mihi tamen Heathius Eachylt manum assecutus videtur, repenedum cement superscriptina in term projecti marore afficiant femina, que in con insident; que quidem sententa sequenti versicalo magis declaratur. Si saintes genuinum est, insolention structura asus est Eachylus, et cam magio alias dicatur de hominibus, qui in requasdam incident, id de rebus, que in hominibus del hominibus, qui in requasdam incident, id de rebus, que in hominibus del hominibus, qui in requasdam incident, id de rebus, que in hominibus del hominibus, qui in replicatur, quam Brunck. e cod. Reg. protulit: maines propries alla del propries substituctis, mihi haliet, que se nobis commendat.

364. viv. Salaparenta guir extrapica del protuntita protuntita protuntita protuntita primare substituctita più la la la commendata del protuntita protuntita

anoque Æschylus utitur; ut supra liddemu strym v. 193. Atque ut hoc modo demuyal ad manyal, diadeinan ad imardier, sic etiam imaluers ad aimariseem commode referent. Openipers sutem non exponendum est consenguince, zed primo vocahuli significatu eque cruente; sicut simplex adjectivum a/µar cruentum notat. cf. v. 942. Jam comparet lector universi horum versiculorum contextus interpretationem vulgarem, cum ea, quam ex emendatione nostra effecimus. Vulgo enim sic La-tine redduntur: A viro autem vir hasta interficitur; balatus autem cruenti lactentium infantum pueriles strepunt; regime discompationum consunguinee sdiscursibus affines frunt. Nos vero, paucis in texts mutatis, ita vertimus: A viro vir hatta interficitur; cruenta vulnera s. verbera lactentibus pueris inflicta sonant, raptusque discurrentium (mulie-rum et virginum) strepunt vel fiunt, : eque cruenti

354—357. Εμβολί — λελιμμένο.
Bapiens repienti secursat, vacuusque vacuum advoost, partie predarum cupidus; omnes vero plura quam seperunt appeter-

tes. sivis opponitur và pierre; il qui nondum partem de præda ceperant, alios æque vacuos advocant. Evissos Silari izur vertit Stanl. participem habere volens; ego vero và Evisques, uon masculino, sed neutre genere, intelligo justam portionem prædæ; nisi forte potius fuerit rescribere: rodvoques, pro và Iroques, legitimam prædæ partem. evis usur legitimam prædæ partem. evis usur sine slavistere. Pluralis kilaguirus tam ad фідовта quam ad atsiè referendum.

358. vis' la visso iluderat hissa viste est ? Quid igitur ex his conjicere ratio est ? s. Ex his igitur quamnum de nobis sell. conjecturum facere in promis ne! Was können wir men daraus vir ill historia vir inche sell est uns ergehen merde?

359. aq aralibaris—dia pian augime. Fructus autom omnis ganaris hans dijecti molestis afficient accurrentes soloculis civium, pencipue mulicium,
bona ista misore disposdi indigenttium.

361. Tingir & Jupa vin Indaperider. Gadaperida k.l. 200 mit er

Πολλά δ' άχριτόφυρτος Γάς δόσις οὐτιδανοῖς Ev podiois Copertai. Δμωίδες δε καινοπήμονες γέαι Τλήμονες εύναν αλχμάλωτον 'Ανδρός εύτυχούντος. ωίς Δυσμενούς δπεςτέςου 'Ελπίς έςι νύχτερον τέλος μολείν Παγκλαύτων άλγέων ἐπίρροθον.

370

365

'HMIXOPOΣ.

Ο τοι κατόπτης, ώς έμολ δοκεί, ς εατού Πευθώ τιν ήμεν, ω φίλαι, νέαν φέρει,

maldi emendatione cum Brunckio metri causa inseruimus. 362. walla] wolld Rob. 364. jedine] Sie auctore Branckio acribendum. Vulgate jedine metrum repagnat. 366. σλέμονε εὐτὰν αἰχμάλοντο] Heathius vel ex adjectivo σλέμονε transitivam vim verbi σλέμο repetendam case, ut σλέμονε subintellecto εἰσὶ sit i. q. σλέσε; vel rescribendum σλέμονες (scil. εἰσὶ) εἰσῶν, αἰχμαλωwar. Neutrum tamen necessarium est ; quia si «Aspens interpreteris, erumnese et infélices, accusativus ab omissa pre-positione sarrà regi potest. 367. séve-georres. de largusses Commate post largusses distinguitur Rob. Rectius auctore Heathio punçto post sévenes posito, sequentia verba cum v. 369. conjun-guatur. 370. wayakasirar] wayakasirar Ald. Rob.

bicularie, Kammerfrauen, sed cellavie, penus procuratrices, Ausgeberinnes, Haushälterinnen, qualis erat Euryclea in domo Ulyssis apud Homerum. Sá-Aspes enim interdum cellam promiusriam significat. Harum igitur tristis et scerbus vultus esse dicitur, cum vident frumenta, vina, aliaque id genus penora per summam hostium nequitiam perdi ac profigari.

362. sqq. wella-popuras. Multane terre munera promiscue in fluvios chjecta, imutilibus undis, ubi nemini prodesse possunt, suferuntur. obrišand Modesse powers, any cramer.

169: sic dici videntur, quoniam iis res ad victum necessaries corrumpuntur,

et inutilia redduntur.

365. Santily H thropowers. Nove-que encille, nous mela, que numquam antes acciderant, passe, misere sunt ob ervile connubium beati viri scil. victoris, Hoe modo si interpreteris, Heathii கிஜக்கொள designat miseram libera virginis conditionem, quam victor capticam, invitamque turpi servitio tori concubinam tenet.

367. aqq. de durmines deserteula life on. Heathius verm: auco m, hostis superior evaserit, spes sit nocturnum finem (i. c. mortem) adventurum miserrimarum calamitatum liberatorem. Recte quidem, si verba dorpessos despries ad Chorum pertinerent, que ta-men concinnius ad illas duellas namerépens referentur, de quibus modo universe locutus erat. Itaque sic potius interpretandum censeo: Adeo ut his puellis sub immiti domine, hoste sell. victore, unica spes in aterna nacte relinquetur, que sola nimirum tristissimis ac multum defletis calamitatibus optatum aliquando sit finem impositura. 371. Chorus ab altera parte specu-

latorem s. nuntium, ab altera Eteo-

clem advenire videt.

I vu navigrus—Olgu. At ecce, spe-culator ille, quantum nobis videtur, no-vum de exercitu hostili muntum, è amice, afert. spara vel a sariavas, vel a srussi regi potest. Prius tamen p: setulerim. cf. Prometh. v. 949. vies arudd, eine neu eingenegene Naskricht.

Σπουδή διώκων σομπίμους χνολέ δοδών. 'Ημ. Καὶ μὴν ἄναξ ὅδ αὐτὸς Οἰδίπου τόκος. Εἴσ' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μάθεῖς. Σπουδή δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίξει σόδα.

375

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

Αγ. ΛΕΓΟΙΜ αν, είδως ευ, τα των έναντίων,

375. ågrinaller] ågrinaler Mosq. 2.

373. erredő diánas reprápsos záas weder. Hanc locutionem, præsertim extra canticum, justo minis turgidam et catachresticam esse non diffiteor; quanquam ea fortasse pro diverso linguarum ingenio mollius ad Gracorum quam ad nostrorum hominum aures accidit: certe ad verbum translata nobis quidem toleranda non videretur. diézer h. l. est urgens, ad celeritatem impellens, ut nihil opus sit cum Stanleio legere dianar, (dianar pro V. L. affertur ex uno cod. Askewiano.) id quod sane affectatam dicendi difficultatem in hoc versiculo augeret potius, quam imminueret. Veritas autem audeciori metaphoræ non deest. Ut enim, qui celerius curru vehitur, facit ut rotæ celerius circum axes convertantur, ita qui se ad cursum dat, pedibus citatiorem motum imperat. winwipes χνόαι weder dicuntur, quia ut sessorem currus, sic pedes corpus hominis promovent, et quo tendit animus, eum deducunt.

674. sq. Altera pars Chori respondet: Et vero ipse quoque rex, Œdipi filius, aggreditur, recentem nuntii sermonem auditurus. In ἐφτίκελλεν bene observat Heathius metaphoram ductam esse a novo quodam opificis opere, recens coagmentato et conglutinato. Usu tamen translatio h. v. Æschyli ætate jam trita fuisse videtur.

376. στουδή δί καὶ τοῦδ οἰκ ἀπαρτίζει στοῦπ. Sallierius (ad Mœrin p. 82. ed. Pierson) vertit: Sed illius festinatio non sinit gradum absolvere; (Pauwius verba sin ἀπαρτίζει στόπ sic interpretatur: facit ut pes sibi non sit αqualis; quia in festinatione gressus pares non sint.

At hac interpretatio codem incommedo premitur. Staulciana autem venio: Festinatio vero gius non moratur grupa, quomodo e Gracia effici pogate, na intelligo.) qua quidem versio, can per se parum commoda est, tum particula sai), quam neglezit Saliceia, plane convinctur. Hace enim significat idem h. l. de Eteocle dici, qual alter Semichosus de nuntio passilorent. Nompe nihil aliud sessos postulat, quam Eteoclem iposum quame festinare. Cui cum aperte continuism sit sin araquicu wida, certam min est, legendum esse

हरायोते हेरे प्रको राज्ये वर्षेत्र केस्टब्स्स्टिस स्थितः

(In Guelf, legitur: ogradà M and end où navageritu arita. Vulgata tamen in glossa marginali commemoratur.) et hujns igitur pedem festinatio andiendi studio commota accelerat. oha et sis sepe a librariis permutata sunt. demoritu, proprie perficit, perfectua reddi, h. l. ad pedes translatum, est accelerat, celerius movet.

IN SCHUAM VI.

v. 377--678.

Sequitur longissima dramatis scens, que maximam quidem partem in narratione ac descriptione versatur, non tamen omnino motu et actione care; siquidem singulis nuntii relationibus Eteocles commovetur, ut septenis bestium ducibus septenos portarum propugnatores designet. A notatione acrum vero et sententiarum gravitatus magnopere laudanda est hac para fabulæ, etiamsi longiusculæ intiguiras.

"Ως τ' ἐν' σύλαις ἕκαςος εἴληχεν σάλον. Τυδεύς μεν ήδη ωρός ωύλαισι Προιτίσι Βρέμει ωόρον δ' Ισμηνόν ούκ έξ ωερξίν Ο μάντις. Οὐ γὰρ σφάγια γίνεται καλά. Τυδεύς δε μαργών, και μάχης λελιμμένος,

380

378. เป็นพระร ซะต์มอง] เป็นพระ มมพิธูอง Ald. quod glossam sapit. เป็นพระ ซะต์มอง Mosq. 1. είληχε wάλφ Mosq. 2. et supra gl. inληςώθη πλήςψ.

quibus hostium duces in clypeis utcrentur, descriptiones magis ad illius, quam ad nostræ ætatis sensum revocentur necesse sit, siquidem eas excusare, aut adeo probare lectoribus velis. Ad nostrum enim populum certe fri-

gerent.

377. sq. λίγωμι ἄν—πάλον. (πά-Now etiam est in Ask. C. wale in Guels.) Re diligenter explorata narrare possum, que sit hostilis exercitus constitutio, et quam quisque ducum portam sor-titus sit. In hac portarum designatione non omnino cum Æschylo consentiunt Euripides in Phonissis, et Apollodorus in Bibliotheca, quorum dissensum post suo loco notabimus.

379. Todiús. Euripides Tydeum Homoloidi, (Phoniss. v. 1130.) Apollodorus Crenidi (Bibl. lib. iii. p. 154.) portæ admovet; Prætidi autem uterque Amphiaraum. Sed nimirum in ipsis portarum Thebanarum nominibus auctores dissentiunt. Æschylus enim portas nominat 1. Prætidas, 2. Electras, 3. Neitas, 4. Onceas, 5. Borrheas, 6. Homoloidas, 7. Hebdomas s. septimas. Euripides vero, quamquam alio ordine, 1. Prætidas, 2. E-lectras, 3. Neïtas, 4. Crenæas, 5. O-gygias, 6. Homoloidas, 7. Hebdomas appellat. Pausaniæ vero memorantur 1. Prætides, 2. Electræ s. Electrides, 3. Neïtæ s. Neïtides, 4. Crenææ, 5. Ogygiæ, 6. Homoloides, 7. Hypsistæ. Statius cas his nominibus recenset: 1. Prætides, 2. Electræ, 3. Neïtæ, 4. Diresse, 5. Ogygire, 6. Homoloides, 7. Hypsistae. At in alia omnia abit Hyginus, (Mythol. c. 69.) qui portas Thebarum ab Amphione septem filiarum nomine distinctas fuisse perhibet, quarum nomina fuerint Thera, Cleodoze, Astynome, Asticratia, Chias, Ogygia, Chloris.

379-381. Tubiby-nand. Tydens

quidem jam fremens ad Prætiden portam tendit; non tamen eum vates (Amphiaraus) Ismeni vada transire sinit,

quia scilicet hostiæ non favent.

382. sq. Tudiùs di macyar-Bog. Tydeus autem furens et pugnæ cupidus, sic-ut draco meridianis caloribus excitus, clamat. Nimirum genus est serpentum, quod æstivis potissimum caloribus, et maxime quidem circa meridiem, savit. Luculentus est Virgilii locus, qui hanc Æschyli comparationem præclare illustrat, Georg. iii. 425.

Est etiam ille malus Calabris in sal-

tibus anguis,

Squamea convolvens sublato pectore terga,

Atque notis longam maculosus grandibus alvum:

Qui, dum amnes ulli rumpuntur fon-

tibus, et dum Vere madent udo terræ et pluviali-

bus Austris, Stagna colit, ripisque habitans, hic piscibus atram

Improbus ingluviem ranisque loquacibus explet.

Postquam exustr. palus, terreque ar-

dore dehiscunt, Exsilit in siccum, et flammantia lu-

mina torquens Sævit agris, asperque siti, atque ex-

territus æstu. ubi recte monet doctissimus Heynius, exterritum idem esse ac furentem, insa-num (µmerarea). Idem apte laudat Nicandr. Theriac. v. 371. Lucem quoque Æschyli loco, in quo versamur, ista Statil descriptio affundit (Thebaid. v. 505. sqq.):

Interea campis, nemoris sacer horror Achæi,

Torrigena erigitur serpens, tractuque soluto

Immanem sese vehit, ne post terga relinquit.

Μεσημβριναίς κλαγγαίσιν ώς δράκαι, βοά. Θένει δ' ονείδει μάντιν 'Οϊκλείδην σοφον, Σαίνειν μόρον τε και μάχην άψυχία. Τοιαυτ αυτών, τρείς κατασκίους λόφους Σείει, κράνους χαίτωμ', ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ Χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόδον Έχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τάδε,

384. Hini] oBini Ald. Bini Rob. Mosqq. inibil inibilu Mosq. 2. รณ้า] สมรณิง vitiose Ald.

Livida fax oculis: tumidi stat in ore veneni

Spuma virens, ter lingua vibrat, terna agmina adunci

Dentis, et auratæ crudelis gloria frontis

Prominet. Inachio sanctum dixere tonanti

Agricolà, cui cura loci, et silvestribus aris

Pauper honos. Nunc ille dei circumdare templa

Orbe vago labens, miseræ nunc rohora silvæ

Atterit, et vastas tenuat amplexibus

Sæpe super fluvios geminæ jacet aggere ripæ

Continuus, squamisque incisus adastuat amnis.

Sed nunc Ogygii jussis quando omnis anhelat

Terra dei, trepidaque latent in pulvere Nymphæ,

Savior anfractu laterum sinuosa retorquens

Terga solo, siccique nocens furit igne veneni. Stagna per arentesque lacus fontes-

que repressos

Volvitur, et vacuis fluviorum in vallibus errat :

Incertusque sui liquidum nunc aëra lambit,

Ore supinato, nunc arva gementia radens, Pronus adhæret humo, si quid viri-

dantia sudent Gramina; percussæ calidis afflatibus

herlin Quæ tulit ora cadunt, moriturque ad sibile campus.

His igitur colletis clarius patet Aschylum furorem Tydei cum serpestis sævitia, illius clamorem cum huji bilo, illius pugnes aviditatem cu jus siti comparare, quamqueta di sibilum tantummodo serpentis cum clamore viri contulit.

384. sq. Siru-diverie. Progit a tem votem sapientem Gielei filliam h probro, criminans scil. cum tentus viæ causa mortem et pug cairer, quod proprie adulantium num est, qui sæpe verbera a do sibi intentata blanditiis oritati itudent, h. l. pulchre transfertur ad 804, qui callido quodam prestexta presi aut mortis periculam effugere capi unt. Cf. v. 706. et Agam. v. 1674. 386. sq. range diris — Zairagi.

Talia vociferane tres sumbrosas cris lea jubam, quatit. Stanleius comparavit Virgilianum illud:

Cui triplici crinita juba galea alta Chimæram

Sustinet. 387. on deride to re (notabilis est lectio cod. Med. on deride to leu; que sic intelligi possit, sub elypeo intes appensa fuisse (nempe e manubito) - nidioes nature (tintinnabula) cod. non nominato apud Burtonum alfertur lectio natures (170000) pilop. Sib clypeo vero illi area tintinnabula terroren clangunt; i. e. clangore terrorem i tiunt, terribiliter sonant. " Hete enim temporibus clypeorum manub tintinnabula appendi solita fulsse di-scimus ex Euripidis Rheso v. 383.

Κλύι καὶ κόμπους καδ Hagi wegsánov tels nek 389. sqq. Zu T-arian. Sign Φλέγονθ' ὑπ' ἄςροις οὐρανὰν τετυγμένου 390 Λαμπρὰ δὰ πανσέληνος ὰν μέσω σαίκει, Πρέσδιςον ἄςραν, κυκτὸς ὀΦθαλμιὸς, πεέπει. Τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σαγαῖς, Βοξ πας' ὅχθαις ποταμίαις μάχης δ' ἐρῶν

390. φλίγουδ'] φίγγουδ' emendat Pauwius, înîcilciter.

393. σεισῦν'] Brunckius commute distincit post νεισῦν', quod rectius aberat in prioribus. Melius enim cum ἀλών, quam cum βοῦ construitur. Sensus: Ηος modo se efferens superbo ornatu armorum.

394. μάχων δ' μένο ' Ιστος χαλοῦν δ΄ | Vulgo sic legebatur: μάχων ἐψῦν ' Ιστος χαλοῦν δ' ἀγ. Recte antem Brunckius suffragente Cod. Reg. A. distinctionem mutavit, ' particulum n in locum suum reposuit.

were hocce in chypee insigne gerit fabricabum carlum astris resplendens; in medio autem acuto, plena huna, estrorum decus, moctis casius, eminet. Similiter Pindarus, a Stanleio laudatus, Olymp. ili.

Terigas is and the general and the series is a series in the series is a series in the series and the series are series as a series are series and the series are series

394. aqq. páxus d'had Towos Xudsido de navardpainus,

"Orn βολν σάλατογος δεμαίνα μέναν.
Jam in V. L. professus sun, illud μένα
post κανασθμαίνων corruptum mini videri, antea v. 380. de eodem Tydeo
dicebatur βείμα, quod satis et h. l.
aptum tantisper teneo, donec aliquis
aliud et melius forte repererit. Interea vero Æschylum h. l. sic scripsisse
conjicio:

"Ισπος χαλιών ώς ματασθμαίους, "βείμες,

tile autem avidus pugna sicut equus adversus fræna saviens, frænts, qui tuba sontjum expertans stare loco neacit, sed impetu fertur ad cursum. Facile lectores, ut Stanleius, recordabuntur nobile Virgilii camen:

tum si que sonum procul arma dedere. Stare loco nescit, micat auribus, et tremit artus,

Collectumque premens volvit sub naribus ignem.

Æschylni igitur h. l. Tydeum pugne moram segre ferentem, bellicoque ardore impatientem sistit. Illustrabit, hanc imaginem comparatio Statii Theb, vl. 389, aqq. ubi in descriptione certaminis equestris, impatientiam equitum pariter ac equorum, signo nondum dato, post carcores expectantium sic deringit:

Et jam sortitus Prothous versarat

Casside, jamque locus cuique est, es liminis ordo.

Terrarum decora ampla viri, decora ampla jugales,

Divûm utrumque genus, stant une margine claus,

Spesque audaxque una metus et fiducia pallens;

Nil fixum cordi, pugnant exire paventque.

Concurrit summos animosam frigus in artus. Qui dominis, idem ardor equis. Fa-

ce lumina surgunt,
Ora sonant morsu, spumisque et

sanguine ferrum Uritur, impulsi nequeunt obsistere

postes Claustraque, compresses transfumat

anhelitus irm.

Stare adeo miscrum est i permust
vestigia mille

Ante fugam, absentemque gravis fe-

"Ιππος χαλικών ως κατασθμαίνων, μένει,
"Όςις βοήν σάλπιγγος όςμαίνει μένων.
Τίν ἀντιτάξεις τοῦδε; τίς Προίτου ωυλών,
Κλείθεων λυθέντων, ωςος ατεῖν Φεςέγγυος;
Έτ. Κόσμον μὲν ἀνδεὸς οὖ τιν ἀν τεέσαιμ ἐγώ·
Οὐδ ἐλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματὰ,
Λόφοι δὲ κάιδων τ' οὐ δάκνουσ ἀνευ δορός.
Καὶ νύκτα ταύτην, ἡν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος

1995. sagrar Puniser usul al. sagrar Punises. Ego vero lectionem usus et usus et usus librariis deberi arbitror, qui oculis ad clausulam sequentis versiculi aberraverint; atque Eschylum aliud verbum v. c. Letus vel simile hic scripsisse suspicer, quod nobis Tydeum impatientia morre frementem aut trepidantem sisteret, adequae hene imagini equi uncara Puniserves zahvar responderet. Misu certe la la parum aptum est, quia hic vertendum esset manet: cum sensus ac veritas potius requirat verbum, quod notet hominem qui præ ardore pugnandi stare loco masciat. Secus est versu sequenti; ibi enim usu non significat i. q. permunit, constitut, sed potius expectat, et cum accusativo for constitut.

396 in parum pisus sequentis un discussivo servicio construitur.

396 in passe de potius expectat, et cum accusativo servicio especial sudivirum.

301. nativo vi or omissum Rob. Sausovi Sausovar Rob.

Idem lib. viii. 382. equites equosque pussio intentos hoc modo describit: Stat melius campis etiamnum cuspi-

de sicca
Bellipotens, jamque hos clypeum
jam vertit ad illos.

Arma ciens, aboletque domos, connubia, natos,

Pellitur et patrize, et qui mente novissimus exit,

Lucis amor; tenet in capulis, hastisque paratas

Tra manus, animusque ultra thoracas anhelus

Conatur, galesque tremunt horrore comarum.

Quid mirum caluisse viros? flammantur in hostem Cornipedes, niveoque rigant sola

putria nimbo.

Corpora ceu mixti dominis, irasque

sedentum
Inducrint, sic fræna terunt, sic prælia poscunt

Hinnitu, tolluntque armos, equitemque supinant.

Ceterum etsi vulgata lectio mini significare potest exspectat, præstolatur, taipen ipse ille tot immorrasioner concursus, auribus gravis, (in marasi maimar — missa — igmaires — missa) correctionem verbi postulare vi-

397. sq. viv aversatus— Pastyyon; Quem igitur huic oppones; quis Pretiden portum, solutis claustris, se propagaturum esse spondebit? Hasiro wahin, nempe a Preto quodam Thebano, qui ab Acrisio ejectus anțe portum illam habitasse fertur, (Pausan. lib. ir. c. 12.) nominatarum. Pastyryos spouseris, qui non tantum promitit se defensurum, sed propter virtutem certus quoque est sponsor atque idoneus, cui fidere possis ac debeas. Sic apud Thucydidem lib. viii. c. 68. wahi k neis ca bush in ubinate varian, query survers i pain. Vide nostrum v. 451. 472.

399. sqq. In Eteoclis responsions fas est admirari generosam imperatoris fortitudinem, et hostilis superbise despicientiam.

Kisper-Vigos. Ornatum quidem ego in viris nullum exhorreo; nec vuluem infligunt insignia; criste vero qc tintinnabula sine hasta neminem mordent.

402. sqq. anl rivers review accessive absolute sunt, id quod Pauwin, quoque vidit, commode his positive quod sequitur articulus postpositive cum verbo accusativum regenta. Set-

Αςροισι μαρμαίρουσαν ουρανού κυρείν, Τάχ αν γένοιτο μάντις ή "νοιά τινι. Εί γαρ θανόντι νόξ ἐπ' όφθαλμοῖς πέσοι, Τώ τοι Φέροντι σημ' υπέρκομπον τόδε Γένοιτ' αν δοθώς ενδίκως τ' επώνυμον, Καύτὸς καθ' αύτοῦ τὴν δέριν μαντεύσεται. Έχω δε Τυδεί κεδνών Αςακού τόκον

14. 4 "ross] & Sress Ald. Rob. Turn. Vict. 406. interpresi interpres osq. 2. et supra schol. recaeir, impenirer. 407. leBar] leBar of Turu.

s: Et quod ad noctem istam attinet, am dicis, cæli sideribus illustrem in peo efficiam esse; τάχ' ἄν γένοιτο ντις ἡ "νοιά (lectio ἡ "νοια pro ἡ οια, quæ ex uno codice in ed. Burmana citatur, frigidiorem præbet nsum, quam ut eam editor probare buerit. In Guelf. est i droid, et in ossa marginali affertur lectio dvoia,) u; cito forte fieri possit ut ominosa sit anemini stultitia; so könnte es leicht nmen, dass diese Thorheit einem gesen Manne, den ich nicht nennen will, hts gutes bedeutete. Clarius bac in uentibus explicat. Leon est stulta perbia in delectu insignis clypeo il-

105. sqq. il yae Saverri-Irweuper. unckius commato post wiese sublasequenti versiculo post viès distin-

Verius autem arbitror propter ticulam res in verbis re ves pipaves, sum 405. a sequentibus ita sejun-ut eo solo protasis contineatur, sus 406. et 407. vero apodosin fant. Sic Samor refertur ad præceis vivi. Sensus: Etenim si (el) moiti (æterna) nox oculos operuerit, tum ur ei, qui superbum illud insigne gevere et juste ominosum fieret. quia haud falsum esset omen, isiquia Tydeus superbia sua dignus et, cui interitus vere portendere-

08. zavrės-µavrivetras. Adeoque adversus se ipsum contumeliam vatiturus esset; (und so würde er sich st mit diesem stolzen Sinnbilde seine ue Schande geweissagt haben.) Vulde insolentia et fastu Tydei, quem uperbo elypei ernamento demonstraverat, intelligi posset; quod tamen fieri non potest, nisi quid in textu corruptum esse statuamus. Fortasse sic scripserat Æschylus:

Kaurn nar aurou bur bleis parreu-

ditai. (in Guelf. legitur zabro zar abrou,) adeoque ipsa scilicet adversus eum inse lentia sua vaticinabitur; que sententia mutatis verbis eadem fere esset, quam paulo ante sic enuntiaverat : váz ar ylvoro pávris n "voiá vin. Fieri etiam potest, ut antiqua lectio bæc fuerit : Kauros xa9' aurou rão des partis.

ditai,

atque hoc modo ipse adversus se ipsum inselens vaticinabitur, sic ut abrès bees idem esset quod abris begient, quem-admodum Hesiodus Vegn aviga dixit pro begient. (Hesiod. Opp. et Dier. v. 189.) Certe utram harum conjecturarum veram esse putes, melius verba alterutro modo constituta quam in vulgata lectione, et antecedentibus et consequentibus respondebunt. Ut enim non urgeam, "Les de clade et interitu viri fortis haud satis commode usurpari, primum, si Jegis de insolentia et fastu impudenti diceretur, aptius conveniret verbis que præcedunt, άνοια, et σημ υπίρχομπον, aut υπίρφου σήμα v. 389. (cujus generis insignia Euripides, Phoniss v. 1129. (1123. ed. Brunck.) υξρισμένα σημιία appellavit); deinde oppositio, que sequitur. clarius enitesceret; insolentiæ enim et 15eu Tydei sie opponeretur Melanippus & res Alexions Seeves TIME, ut aptius nihil fieri posset. Denique eo-

dem sensu et in eadem causa Dees re-409. sqq. lya- loyeus. Ego vere Τόνδ ἀντιτάξω ωξος άτην ωυλωμάτων, Μάλ' εὐγενῆ τε, καὶ τὸν Αἰσχύνης θεόνον Τιμῶντα, καὶ ςυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους. Αἰσχρῶν γὰς ἀςγὸς, μὴ κακὸς δ' εἶναι Φιλεῖ. Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδςῶν, ὧν "Αςης ἐΦείσατο,

414. iquicare] iquicare et supra Schol. igirmou Mosq. 2.

Aydeo probum Astaci filium, Melanippum, opponum portæ Prætidos defensorem, hominem valde nobilem, quique Puporis thronum reveretur, insolentesque sermones odit. πυλωμάτων, pluralis pro singulari. εὐγενὰς de nobili et generosa animi indole. Αἰσχύνη est dea pudoris; perperam enim de contumelia Schol. β΄ cepisse videtur. Αἰσχύνης 9ρόνου τιμῶν ornate dictum pro veremendiam et pudorem colere, ab impudentia abhorrere.

413. alox pour yào à eyès, uà xazòs d'
tivas pixsi, nam ad turpia quidem lentus,
nom tamen ideo ignavus esse solet. Egregiæ hujus laudis vim Stanleius in
versione obscuravit, cum xazòs Latine
reddidit iniquus. Rex enim nihil aliud significat, quam Melanippum verrecundum quidem esse, et cum omnem
turpitudinem, tum inpiimis insolentiam
et fastum, inanemque gloriationem odisse, nihilo secius tamen eundem, ubi
res ad prælium deducta fuerit, fortem
ac strenuum esse.

414. sqq. отпетия 8 ат агдей-Μελάνστος. Est autem Melanippus hominum illorum terra satorum, quibus Mars pepercit, stirpe genitus, adeoque verissimus indigena. Cadmus cum de Europa sorore, quæ scilicet a Jove rapta nusquam reperiebatur, Apolli-nem consulturus Delphos venisset, Deus ei de Europa curiose non esse quærendum respondit, sed eum bucula quadam viæ duce iter persequi, ubique ea cursu fessa procubuisset, ibi urbem condere jussit. Quæ cum eum in Bœotiam deduxisset, ibique, ubi postea Thebæ conditæ fuerunt, proeubuisset, Cadmus, antequam urbem conderet, Palladi eam sacrificaturus, misit e sociis quendam, qui aquam e vi-cino Martio fonte quæreret. Sed aquaturos, unum post alterum, draco Marte satus, fontis custos absumsit. Quare

indignatus Cadmus draconem intere mit; ac Minervæ consilio dentes ejus serit; quibus satis armati e terra viri exorti sunt, Eraerei ab origine nominati, h. e. terra sati; iique postea in pugnam congressi sunt, ita ut plerique mutuis vulneribus conciderent, et ex omnibus quinque tantum, Echion, Udæus, Chthonius, Hypotrenor, et Pelor incolumes discederent. Hæc altius tironum causa repetenda duximus, propterea quod Stephanum hominem longe doctissimum verus verborum & "Aens ipiirare sensus fugit, qui si hanc partem fabulæ de quinque tantum Spartis ex mutuo prœlio servatis opportune recordatus esset, non sane ioiiouto in Ioiouto mutandum esse statuisset. Est enim ar "Aons ioiiuto, quibus Mars pepercit, poetice dictum, atque i. q. qui ex prælio isto mperfuerunt. ρίζωμα radix h. l. de progenie dicitur, nempe quia cum semine, e quo propullulat, comparatur. Nos dicimus der Zweig eines Stammes, adeoque posteros cum surculis aut ramis, parentes vero cum stirpe aut radice comparamus. Graeci vero sepe progeniem cum radice, generis auctorem cum semine comparant; translatione altius petita, sed æque idonea; cum eadem ratione, qua surculus ad stirpem, radix ad semen referatur. Sic infra v. 757. Œdipus dicitur arvum, quo ipse genitus erat, incestuose consevisse, indeque ¿¡¿a› aiuarésseu tu-lisse, h. e. filios Eteoclem et Polynicem, qui jam in eo erant, ut mutuis se vulneribus cæderent. κάρτα ἐγχώρις autem, non simpliciter ἐγχώρις, quoniam alii indigenæ quidem erant, nou tamen ut Melanippus e terræ filiis progeniti; adeo ut hic præ ceteris zar ikonn indigena s. abrondar appellandus esset.

Τίζωμ ἀνεϊται, κάρτα δ' ès' èγχώςιος, Μελάνιππος ἔργον δ' èν κύδοις Αρης κρινέι. Δίκη δ' ὁμαίμων κάςτα νιν ωςος έλλεται! Είργειν τεκούση μητςὶ ωολέμιον δόρο.

411

417. δίκη δ' δμαίμων] Verissimam hanc lectionem Brunckius e cod. Reg. ertik, quam sic exponit Glossa MS. σὸ σῆς σηγγενίας δίκαμεν ζίλλει αὐνὸς εἰς μάχης. Uterque tamen cod. Reg. in contextu habet hanc lectionem δίκη δ' δ δαίμων, cum glossa δικαίως δ' δ "Αρης. Editiones autem δίκη δ' δ δαίμων consensa.

316. leyer & le núcles "Aças neuri. Pugna vero eventum Mars tesseris sortietur, ut omnino vita hominum et fortura, sic inprimis bellica cum alea et tesseratum- lusu comparatur. Stanleius adduxit Euripideos illos ex Rheso senarios:

Ren d'in' affing world.
Funny westeldander in nother dui-

Notandum vero, Eteoclem ista non sine boni ominis captatione adjicere; submonetur enim auditor, ut, quandoquidem Melanippus ex uno illorum virorum e draconis Martii dentibus terra satis ortorum, quos ipse Mars superstites esse voluerit, generis primordia ducat, Mars autem instantis prœlii solus arbiter ait, bene ideo de Melanippi fortuna speret, præsertim quod et strenuus ipse bellator, et patriæ telluris, quacum arctiori quam plerique cives necessitudine conjunctum esse constabat, amantissimus esset.

417. sq. dinn d' bunium nágra 119 weeridderai-wedipuer begr. Jus vero cognationis eum potissimum, s. vehementius quam alios, impellit, ut a matre, que eum peperit, hostium tela propulset. dinn inainer, pro jure consanguinitatis s. cognationis dictum, significat pietate in patriam obligari Melanippum, ut pro ea prœlii periculum suscipiat, idque belli genus justissimum esse. Atque hujus quidem lectionis (hec loco corrigere liceat errorem in recensenda varietate lectionis admissum, ubi ad h. l. omnes editiones præter Brunckianam consensu exhibere lectionem dian & d daiper, falso pronuntiavi. In Ald. igitur et Rob. est dien d' à daipur, quod etiam legitur in MS. Guelf. At in Turn. dien T delper, quod etiam in utroque cod

Reg. Brunckius invenit. Lectionem vero dian d' duainon, quam et Schol, a' agnoscit, Victoriana primum, deinde et relique editiones exhibuerunt. Neque vero eam se eruisse e codd. Brunckius professus est, sed judicio tantum comprobavit) veritas (quamquam dian d' deinon explicari potest Mars cum jure in bellum mittit) hoc potissimum momento confirmatur, quod eadem particula zágra hic repetitur, quæ paulo ante in verbis zágra d' l's' inxápses singularem illam Melanippi solique Thebani cognationem designaverat.

weosiλλιται, mittit, i. e. incitat, im pellit.

418. deyen, pro sie và deyen, s. de

נונץ נוי. Melanippum ante Prœti portam cum Tydeo congressum memorant Apollodorus, Pausanias et Statius. Et Apollodorus quidem narrat Tydeum a Melanippo in ventre percussum esse; qui cum semianimis jaceret, Palladera medicamentum precibus a Jove impetratum attulisse, quo illum faceret immortalem; Amphiaraum vero ejus odio commotum, ut eum immortalitatis dono privaret, celeriter Melanippi caput a se abscissum ei prabuisse; quod Tydeum, vindicta cupiditate incensum, effregisse cerebrumque exsorbuisse. Qua immanitate narrat ab eo Minervamabalienatam, beneficio, quod ei constituisset, indignum judicasse. Pausanias refert, a Prætide porta, ubi Chalcidem iter sit, ad vinus publicum ostendi Melanippi sepulcrum, quem bellica virtute præstantissimum nominat, eumque, postquam Tydenm et Mecisteum Adrasti fratrem occidisset, ipsum quoque ab Amphiarao interfe-cium esse scribit. Aliner Statius hans earrationem informavit. Etcaim st. Σο. Τον άμον νυν άντιπαλον ευτυχείν τος. α. Θεοί δοίεν, ως δικαίως πόλεως 420 Πρόμαχος δρυυται: τρέμω δ' αίματηΦόρους μόρους ύπλη Φίλων
'Ολομένων ίδέσθαι.

"Αγ. Τούτω μεν ούτως εύτυχεῖν δοῖεν Βεοί. Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἡλέκτηαισιν εἴληχεν πύλαις, μες Γίγας δδ', ἄλλου τοῦ ωάρος λελεγμένου

424. δοΐν Stol] Ita scribendo Brunckius metro consulit, quod vulgata lections Stol δοΐν cotrumpebatur. Veram lectionem præbent Codd. Regg. 425. ελλε χει] ελληχε Rob. Turn. 426. Εν. έλλευ] Ita pro vulg. Εν. έλλευ, legendum cotijecerat Markland ad Eurip. Suppl. v. 872. Eandem posten lectionem Brunck in cod. Reg. A. inventam recepit. Quamquam vulgata non omnino inepta est, Brunckio tamen obsecutus sum.

cundum eum Melanippus Tydeum graviter vulnerat; Tydeus vero vicissim,
agte virlbus quæ superessent collectis,
tèlo Melanippum transfigit. Tydeo
jam moribundo, ac nihil aliud optanti
nisi ut sibi quis Melanippi caput apportet, Capaneus obsequitur, humerisque allatum spectandi vulnerati hostis
copiam Tydeo facit. Tum is caput
Melanippi abscissum porrigi sibi jubet.

Spectat atrox hostile caput, gliscit-

que tepentis

Lumina torva videns, et adhuc dubitantia figi. Infelix contentus erat. Plus exigit

ultrix Tisiphone; jamque inflexo Tritonia

patre
Venerat, et misero decus immortale ferebat,

Atque illum effracti perfusum tabe cerebri

Aspicit, et vivo scelerantem san-

guine fauces.

Nec comites auferre valent. Stetit
aspera Gorgo

Crinibus emissis, rectique ante ora

Velavere deam; fugit aversata jacentem,

Nec prius astra subit, quam mystica lampas et insons

Rissus multa purgavit lumina lympha.

419. sqq. åvefsrades h. l. is qui adversariis obsistit, adeoque propugnator.

οι est nam s. quoniam. Justitis nimirum causæ facit, ut eam fidenter Chorus diis commendet. κίματαβόρους μέφους ὑτὶς Φίλων ὁλομίνων, cruentas mortes pro amicis, pro civibus, pereuntum s. occumbentium. Sic Eurip. Phœniss. 1064. Chorus, ubi nobile Menocci facinus sponte se pro patria morti devoventis, admiratur:

άγάμιθ', άγάμιθ' δς ίπὶ θάναφοι δίχιται

yās bate murejus.

Sensus igitur totius carminis hic est:
Hunc igitur propugnatorem meum dii
felicem acc fortunatum esse et bene rem
gevere jubeant; etenim ad justam hujus
urbis defensionem prodit; exhorresco autem cruentas mortes virorum pro curi
civibus percuntium; Germani melius
vim horum verborum assequuntur: ich
zittere den blutigen Tod der für ihre
Freunde sterbenden Streiter zu sehn.

424. rovro - Prois Et hunc quiden ita ut dicis felicem esse dii jubeant.

425. Καπανός δ' in' 'Ηλίπτρακου ελληχει πόλαις. Eidem portæ Capaneum admovet Euripides, Phœniss v. 1146. (1140. ed. Brunck.) et Pausanias (iib. ix. c. 8.) eum ante hanc portain fulmine ictum corraisse memorat.

426. Γίγας Τό, ἄλλου σοῦ σάρος λελεγμένου μείζων. Hoc loco iterum perpenso ponitet me sere obsequii, quo Marklandum et Brunckium, quamvis egregios antesignanos, temere, ut nunc opinor, secutus, vulgatam lectionem.

Μείζων, δ κόμπος δ' οὐ κατ' άνθρωπον Φρονεί. Πύργοις δ' άπειλει δείν', ά μη κραίνοι τύχη. Θεού τε γάρ βέλοντος, ἐκπέρσειν σόλιν, Καὶ μη θέλοντός, φησιν, οὐδὶ την Διὸς "Εριν ωέδω σκήψασαν έκποδων σχέθειν. Τάς δ' άςραπάς τε και κεραυνίους βολάς Μεσημβρινοίσι βάλπεσι ωροσήκασεν.

427. 26µ#05 8] Abest & Turn. 428. neufrei] neufrei Edd. ante Brunckium consensu. Hic vero, etsi quid in Cod. Reg. A. scriptum sit, non liquebat, quia evanuerant fere minutissimi litterarum ductus, tamen quia et v. 551. ubi item vulgatur neden, uterque cod. Reg. priestat nenive, et h. l. ita scribere maluit. 438. esperimenti Atticam formam et alibi ab Æschylo servatam cum Brunckie revocavimus. Vulg. esperimente.

Τίγας 🎖 ἄλλος, τοῦ πάρος λελιγμίου

mutavi. Nam etsi sensus in utraque fere idem est, tamen vehementius ferit animum ista structura, Tiyas 33 Allo, voi vágos lilippisos piígos, hic metem alius est Cigas, illo paulo ante di-cto major. Marklandi ratio, quam Brunckius Cod. Reg. auctoritate firmavit, hanc versionem postulat: Gigas hicce, altero paulo ante nominato major. (Sunt qui illud multur ad corporis staturam trahant, cum Tydeum reliquis ducibus breviorem fuisse constat, h. l. tamen rectius arbitror, vivas majorem ferociam pertineat.) Observandum vero est, gigantem h. l. appellative dici militem superbum, fero-cem et impotentem. Egregie hanc imaginem illustrat locus Euripidis in Phœnissis, ubi Antigone de Hippomedonte ait:

> 1, L is pulles, is policie sleider, yiyaver

PHYSTER REOFORMOS. Videsne Antigonem eum non aliam ob causam cum Gigante comparare, quam quia erat terribilis adspectu, et vultu truci? Quia igitur uterque Tydeus et Capaneus acerrimi bellatores erant, iidemque superbissimi et atrocissimi, sic tamen ut in his omnibus Tydeum Capaneus vinceret, ideo bic major ille gras appellatur. Euripides (Phoniss. v. 1134.) Capaneum ipso Marte negat inferiorem esse:

O T odu Tharren "Aques els piáxen Penin

Kawanids -Idem (ibid. v. 1138.) in Capanei clypeo gigantis effigiem inclusam fuisse narrat, qui humeris totam urbem vectibus evulsam sustineret.

427. è némmes—perri. Superba vere jactantia elatus ultra hominem spirat ; s. jactantia ejus humanæ modum naturæ ez-

428. πύργοις — τόχη. Turribusque nostris h. e. urbi nostræ summa pericu-la, s. terribilia minatur, quæ utinam ne fortuna perficiat.

429-431. Jeer-luneder (immeder Seld.) & Sign. Deo enim sive volente sive nolente se expugnaturum urbem de-nuntiat, neque ipsam Jovis iram terram percutientem quo minus id faciat impedituram. Les wide enform nobilis est periphrasis caduci fulminis s. ennnur Erde niederschmetternder Zorn. Similia de Capaneo leguntur apud Euripidem (Phœniss. v. 1183.):

Kawaniès di, was siwapi do de ipai-HET!

Mangaézires yag naipanes meerap-Cárus

"Εχων Ιχώριι, καὶ τοσόνδ Ικόμανισι, Μηδ' ἄν' τὸ σιμιών αύς νιν είςγάθειν

To pai of nur Angur wegyanur their **₩**έλιν-

Cf. Stat. Theb. lib. x. 821. fin.
452. sq. cds I degands — weerfinaesv. Fulgura vero et fulminum jactus
meridianis caloribus assimilabat 3 nihilo plus nocere, quam sestum solis meri-dianum.

*Εχει δὲ σῆμα, γυμνὸν ἄνδοα συρφόρον, Φλέγει δε λαμπάς διά χερών ώπλισμένη. Χουσοίς δε φωνεί γράμμασι ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ. Τοιώδε φωτί ωέμπε. Τίς ξυςήσεται; Τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεί; Ετ. Και τώδε κέρδει κέρδος άλλο τίκτεται.

436. parii] pariir Ald weneu] weien Rob. 437. pari winers. ris] puri, wines eis Ald. ouri wineraris Rob.

434. sqq. ίχα δι σημα-ΠΡΗΣΩ ΠΟΔΙΝ. Insigne autem in clypeo gerit madum virum igniferum; cujus in manibus fax vibrata lucet; aureis autem litteris clamat INCENDAM UR-BEM. Optime Stanleius monuit yvqui et in titulo tragodiæ Æschyleæ Προμηθεύς πυρφόρος et a Sophocle (Ucd. Col. v. 55.) ε πυρφόρος θεός Τιτάν Πεομηθεύς appellatur. Accedit quod apud Euripidem (Phæniss.) in clypeo Tydei eadem imago fuisse fingitur, quam h. l. Capanei scuto Æschylus adsignat.

'Ομολωίσιν δε σάξιν είχε πρός πύλαις Τυδεύς, λίοντος δέρος έχων ιπ' ἀσπίδος Χαίτη ωτφρικός: δεξιά δι λαμπάδα Tirar Προμηθεύς έφιρεν, ώς πρήσων

Tydeus igitur in clypeo duplex insigne gerebat, primum pellem leoninam (nisi forte legendum sit Asorros riças, h. e. immanem leonem juba horridum), deinde Prometheum facem dextra gerentem, quasi urbem incensurus esset. Sed Brunckius V. D. interpunctione h. l. sic mutata:

διξιά δι λαμπάδα Tiran Heomn Sius Epier Ss, menour

alium verborum sensum efficit, quo Tydeus ipse urbem incensurus facem dextra gessisse diceretur, ac propterea cum Prometheo ignifero comparare-tur. Nobis tamen illa ratio verior videtur, qua quidem Euripides Æschyli locum, in quo versamur, prorsus ex-pressisse dicendus esset. Utram vero cligas Euripideze descriptionis interpretationem, ad id quod volumus efficiendum nihil interest. Utraque enim Æschylum h. l. Prometheum significasse confirmatur. andiquem non est

proprie armata, sed instructa, parala, infesta; simulque ad gestum facem vibrantis respici potest. Xeugois di comi γεάμμασι breviter et ornate, pro : habet etiam hanc inscriptionem aureis litteris cælatam

437. τοιώδε φωτί σέμπε. τίς ξυεήorrai; Aposiopesin quærunt interpretes in vocabulo riumi, quasi dicturus fuerit: τοιδός φωτί πέμπε τὸν φιρίγ-γυον άλλα τις ξυςήσεται; Ego vero potius Æschylum sic scripsisse conji-

Toigot pari d', simi, vis gushorrai Non enim, si in winers oratio abrupts fuisset, particula &AAA ante quastionem vis guenouval videtur abesse potuisse. Si vero correctionem nostram probaveris, consecutio verborum facilis erit. Tali autem viro, die queso, quis congredictur? quis jactantem virun sine trepidatione s. absque horrore sustinebit ?

439. na) τωδι κίεδει κίεδος άλλο τί-κτιται. Et huic lucro aliud lucrum paratur; h. e. quamvis Argivorum res multum augeri videantur, qui tam superbo et feroci bellatore utantur, habeamus tamen, quo illud eorum salesνίατημα compensare possimus. Nam non deest vir fortis, quem Capaneo opponamus. Haud scio tamen an seusus verborum verius ita explicetur: Et ex hoc lucro Capanei superbia deo-rumque contemtu diud lucrum h. e. interitus ejus nascetur. Sicut enim Tydei superbusa insigne cladem ei portendit, sie etiam Capanei woogsoos won, quo scutum insignivit, mali ominis insigne est; spero enim fore ut in eum igniferum fulmen incidat,

wiwalda d' aurą for ding rer wor Cagov.

HESIV REPREVIOUS

Τῶν τοι ματαίων ἀνδεάσι φεονημάτων 'Η γλώσσ' άληθης γίνεται κατήγορος. Καπανεύς δ' άπειλεϊ, δράν σαρεσκευασμένος,

441. xatráyogos] In Mosq. 1. notatur : ye. didágnalas.

adeque in verbis મનો જર્ફિંદ મહિનેદા મહિનેદ vel utrumque niedu et niedes ad Thebanos refertur, quibus primum jactan-tia et impietas Capanei, deinde etiam clades ejus, quæ ex illa consequebatur, lucrosa erat ; vel siedu ad Capaneum, micios ad Thebanos respicit; q. d. et ex boc Argivorum lucro, siquidem lucrum est immanis hominis superbia, . aliud nobis lucrum nascitur; quod fere conveniret cum proverbiali Germanorum sententia: Es ist keine Sache so bose, sie ist doch zu etwas gut.

440. sqq. var vor-naváyogos. Vanam nimirum hominum nimis magnifice de se sentientium superbiam ipsa corum lingua verissime redarguit. Nempe Capaneus certiori argumento inanem animi arrogantiam prodere non potuisset, quam ferocibus istis tumidisque minis, quas cum ipsa deorum contu-

melia effundebat.

442. sq. Kawariùs & Awiilii, defir wagientuaemires, Stoùs deilar. Quocumque modo ista defir macientuarmires vertas, aut languent aut sensum parum idoneum præbent. Si sic exponas: Capaneus minatur, quasi jam paratus sit ad agendum; languida est hæc sententia, nec satis tamen Græcis verbis accommodata. Necesse enim foret, ut degiv wagienivaeplies dictum sit pro defi Tra ragioniunouliss, vel pro de defir vagioniunouliss. Si cum Stanleio vertas: Capaneus minatur se expeditum ersequi, seque friget sensus, nec Græca verborum constructio redditur, sed alia callide substituta. Si denique sic interpreteris: Capancus minatur ad agendum h. e. ad exsequendas minas promtus atque paratus, idemque satis instructus, recte quidem hæc interpretatio e Græcis elicitur, sed tamen illa ipsa toti verborum perpetuitati, corumque universe sententise repugnare videtur. Etenim si Capaneus satis ad exscquendas minas paratus atque instructus fuisset, fieri certe non potuisset, ut Eteocles ejus minas vanas atque inanes, nec eventum ullum habituras diceret. Itaque levi mutatione, at egregium ni fallor sensum præbente, rescribendum existimo:

Κασανώς δ' άσειλεί, δεφν σαεισαιναopeitous Deoùs drifan,

ita ut illa verba cum iis que sequentus hanc vim habeant: Capaneus autem minatur, deos ad agendum promtos contemnens, linguamque vanis minis exercens inani letitia elatus, homo mortalis in calum eructat estuantia verba, que sane Jovis aures non effugient. Sic omnia inter se aptissimo nexu coherent, totusque verborum circuitus, sublata vulgatæ lectionis frigiditate, magnifica sane sententia augetur. Karanis aru-Ati, defir mugientuaemirous Brobs ari-¿w: hic opponuntur minæ Capanei. nihil prorsus efficientes, deorum perenni virtuti, semper actuose, et ad ea quæ voluerit peragenda, sine verborum strepitu, semper promtte atque paratæ, semper idoneis viribus instructæ. Egregie vero emendationem nostram confirmant, quæ infra v. 556. de Actore prædicantur

and anoures, xile & sea es deasures. Queniadmodum enim ille alienus quidem ab ostentatione, et vana, que in verbis tantum consistat, jactatione, idem vero etiam manu fortis, et ad agendum promtissimus dicitur, Parthenopæi vero, cui is opponebatur, tumidæ minæ appellantur yaween leymarus aree jiwen, sie h. la Capaneus inaniter se jactans et ostentans turpi lingua abusu stultitiæ se ipsum convincit, cum eo procedat insaniæ, ut deos contemnat convitilsque lædat, quos tamen semper ad agendum promtos, inprimisque ad vindicandam hominum superhiam alscres esse, haud ignorare debebat. &πογυμιάζια τόμα ante de co dicitur, qui vires non habet idoncus ad magna illa, qua minatur aut promittit, perficienda, sed linguam tantum vana verborum jactatione exercet. Scholiastes

Θεούς ἀτίζων, κάπογυμνάζων σόμα Χαρά ματαία θνητός ών ές ουρανών Πέμπει γεγανά Ζηνί κυμαίνουτ' έπη. Πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκη τὸν ωυρφόρον Ήξειν κεραυνόν, ούδεν εξηκασμένου Μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ήλίου. 'Ανής δ' ἐπ' αὐτῷ, κεὶ ζόμαςγός ἐς' ἄγαν, Αίθων τέτακται λήμα, Πολυφόντου βία,

443

450

445. wineu yeyara] Valgo wineu, yeyara: qua in lectione acute Brunckin desiderat casum, quem verbum winwu regat; præterquam quod Græcum non st າງຈາກຄົນ. Itaque verissims rescripsit ໝໍມາບ ງາງພາລ Zmi ຂອມພົກອາ ຈັດກຸ i.e. jacit estuentia verbs que Jupiter endire possit, apte comparans Prometh. v. 318. In Mosq. 2. legitur ງາງພາເ. 448. 9ລົມຕະເທງ 9ຂົມຕະເທ edd. ante Brunck. 450. Πελεφόντου Πελεφόντα Ald. et βία βία Rob. utrumque vitiosum.

tamen in participio ຂໍສາງບຸນາລ໌ໃພາ ຮliam, turpitudinis nempe, notionem quesivisse videtur; cum sic interpretatur : draidus derenadoreur nai diawiyer; quod sane non ineptum esset. si modo aliis exemplis constaret, &weγυμιάζων idem aliquando denotasse, quod & royumour, denudare. Interea, donec illi verbo hac potestas certius asseratur, acquiescamus in vulgari interpretatione, que prefecto cum reliquorum verborum sententia pulcherrime conspirat. Ceterum emendationem nostram illa quoque oppositio, quæ inter Sonros do et is objendo wie. su intercedit, confirmare videtur. E. gregie vero Brunckius aliud mendum in hac verborum serie latens detexit. mutata lectione γεγωνή in γεγωνά. Nam γεγωνά Ζηνί πυμαίνους έπη sunt estuantia verba, que Inpiter audire possit. Idem optime comparavit Prom. 312.

ei d'ade spazeis aut rednymérous ab-

ρίψεις, τάχ αν σου, και μακράν άνω-Tien

Sanar, naver Zebs .

pec minus apte Hesychium ad partes vocavit, qui yeyanir interpretatur, ed ξάπους οι, μιγαλόφωνοι

446. sqq. wiπωθα δ-hλίου. Certe autem spero fore, ut pro merito ejus in illum irruat igniferum fulmen, sane non digmum quod cum meridianis solis caloribus comparetur. cf. Prometh. 358361. et Eurip. Phæniss. 1197. sqq. (1192. sqq. ed. Brunck.)

449, 450. ἀνὰς — Πολυφόντου βία. Vulgo in his versibus adjectivum είμagyos omnes interpretantur garrulus, et ad Capaneum trabunt, hoc sensu: Sed adversus eum, quamvis nimium sit garrulus, h. e. ostentator, mittitur vir animi fervidus, fortis Polyphontes. Neque vero est, quod hanc explicationem contemnamus. Fieri tamen possit, ut h. l. poëta souseyer rariori vocabuli significatu posuerit pro eo qui segnis sit ad loquendum, ac de Polyphonte id intelligi voluerit; sicut γλωσσα-γία, quæ vulgo est loquacitas, garruli-tas, apud Lucianum tamen in Lexiphane reperitur pro lingua ignavia po-situm. (p. 835. ed. Græv. 85-xal κατά τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον σιωπής καὶ γλωτταργίαν ημίν ἐπιδάλλει.) Tum autem ordo verborum esset : 'Ame & έτ' αὐτῷ τίτακται, αἴθων λῆμα, κιἰ τόμαργός ἰς' ἄγαν, Πολυφόντου βία h. e. adversus eum autem ordinatur vir animi fervidus, quamvis a loquacitate vehemen-ter abhorrens, fortis Polyphontes. (Ge-gen ihn aber wird der wakere Poly-phontes gestellt, ein Manu feurig in seinen Unternemungen, wenn er gleich nicht viel Worte macht, kein geschwäziger Praler ist.) Sic. v. 409. sqq.

yà di Tubil nibros 'Aganou ronos τόνδ' άντιτάζω προςάτην πυλωμάτων, μαλ' εύγενη τε και του Αίσχώνης 90000

Φερέγγυον Φρούρημα, προςατηρίας 'Αρτέμιδος εύνοίαισι, σύν τ' άλλοις θεοίς. Λέγ' άλλον άλλαις έν πύλαις είληγότα.

Χο. "Ολοιθ' δς ωόλει μεγάλ' ἐπεύχεται, ἄντις. α'.
Κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι, 455
Πρίν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον, πωλικῶν θ'
Έδωλίων ὑπερκόπω
Δορί ωστ' ἐκλαπάβαι.

"Αγ. Καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πορος πύλαις
Λέξω. Τρίτω γὰς Ἐτεόκλω τςίτος πάλος 46
"Εξ ὑπτίου ἀπήδησεν εὐχάλκου κράνους,

454. ὅλοιθ'] ὅλλοιθ' Ald. Rob. 455. 111] μὶν Ald. Rob. Turn. 457. ὁντεριώντψ] Recto sic edidit Brunck. ex metri præscripto; pro vulg. ὀντεριώματφ.

σιμώντα, καὶ τυγούνοι ὑπίεθρουας λόγους, αἰσχρών γὰς ἀςγὸς, μὰ κακὸς δ΄ είναι Φιλεί.

Ut igitur illo loco Mclanippus glorioso Tydeo oppositus dicitur superbos sermones odisse, ob eamque causam αl-γεῶν ἀργὸς μὰ κακὸς δὶ νοcatur; h. e. ad turpia quidem (quod præcipue pertinet ad loquacitatem) segnis, nequaguam tamen ad praclara fucinora ignavus vocatur, sic h. l. Polyphontes dicatur σόμαεργος quidem, ad loquendum segnis, idem tamen αΐθων λῆμα, (altera lectio αΐθλον λῆμα, quam citat Schol. α΄. præferenda non videtur,) ad agendum fervidus et promtus. cf. etian v. 556.

454, 455. ὅλωβ'--ἐνίσχίθω. Pereat, qui magna mala urbi minutur, eumque fidminis jactus arceat. μεγάλει ἐστό-χωθω idem est quod v. 428. Ἦπο ἀπωλεῖ, et apud Euripidem δικά κῆ πόλω ἐφοξοίζων, Phæniss. 183. Fulmine vero Capaneum a Jove tactum

occidisse notum est. (" Sic enim Euripides in Phœniss.

ήδη ύσερξαίνοντα γιῖσσα σειχίων Βάλλει αεραυνῷ Ζεύς νιν. et Quint. Calab.

Vide Pansan. in Bœot. et Philostrat. Imagg. in Antigone. At Vegetius Ilb. 4. Qui scalis in obsidione urbium utuntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanci, a quo primum scalarum propugnatio perhibetur inventa, qui tanta mole lapidum fuit obrutus a Thebanis, ut fulminibus dicatur exstinctus." Stanl.) Hunc locum imitatus est Euripides Phæniss. v. 186. sqc.

ὶὸ Νέμισι καὶ Διὸς βαρύδρομοι βρονταὶ, περαυνών σε πύρ αἰθαλόεν, σύ σοι μεγαληγορίαν ὑσεράνορα πομίζεις.

456. sqq. ອຄາ-ໂລລສສັສລ. Priusquam in ædes meas irruat, atque insolenti hasta nos e virgineis sedibus exturbet. ອາລຸໄຂຂໍ ໄດ້ລົມຂໍ virginum conclavis, ອາລຸໂຄສາ notum cnim est, interdum ອາລຸໂຄ dici virginem, sicut Horatius juvenes juvenes appellavit.

460. sqq. rg/ry—λέχον. Tertio cnim Eteoclo tertia sors ex supina ærea galea exsilit, ut Notte portæ cohortem admoveat. (Apud Euripidem Phoeniss. 1115. Parthenopæus hanc portam oppugnat.) "Homerus Iliad. y'.

Κλήρους δι πυτέη χαλαήςτι πάλλου έλδιστε

Πύλαισι Νηίτησι προσδαλείν λόχον. «Ιππους δ' ἐπ' ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμαιμίνας; Δινεί, θελούσας σρός σύλαις σεπτωκέκαι. Φημοί δε συρίζουσι βάρβαρον τρόπου. Μυκτηροκόμποις συνεύμασι σληρούμενοι; Έσχημάτις αι δ' άσπίς ού σμικρόν τρόπον 'Ανής δ' οπλίτης κλίμακος προσαμβάστις Στείχει ωρός έχθρών ωύργον, έκπέρσαι θέλων,

462. Nateriei] Edd. ante Brunckium Nateriei, quod Heathius metro aptum non esse primus intellexit. Nateur enim penultimam corripere necesse est. Nes vero hæ portæ Nnivais sed Nnivai appellabantur. Itaque Heathius reponendum censebat Nnivais; hactenus repte; nisi quod formæ communi Atticam com Brunckio substituere præstat; quan etiam præbet Mosq. 1. 465. in horr Conjunctim cum Brunckio scribere maluimas hoc nomen subintellecto seri Vulg. weès àpcasus.

'Oππότιρος δη αιρόσθιν άφιίη χάλπιον

cujus ad exemplum Virgilius:

dejectaque area sortem Accepit galea Sic et Statius Theb. iii.

Et jam sortitus Protheus versarat ahena

- Stanl.

Cusside.—" Stant.
463. sq. Invois wintering. Et equos jam ad portam irruere cupientes, adversus frena ferocientes gyrat s. circumagit. Hac imagine illustratur comparatio supra v. 395. ab equo ferociente ducta. in aumuntiferi inferpassas h. l. ita dicitur ut supra zakiἀμπυκτήςες aut ἄμπυκες funiculi sunt, quibus equorum capilli ad frontem religantur, (das Kopfstük des Vorder-geschirrs) h. l. tamen universe de freno usurpatur. المعنى quia ferocientes equi frenis obnitentes, et ab ea via quam ingredi cupiunt identidem retracti, in

gyrum ire coguntur. 465. Φιμοί δε συρίζουσι βάρξαρον πρόwer. Quia statim v. 467 in fine versiculi recurrit reimer, arbitror Æschylum h. l. scripsisse Baglager Beoper, b. e. cami autem strident fero strepitu; vel, si mavis, pipel di rugizouri Báglaes reéuse, i. e. frena autem barbarorum ritu fabricata stridore suo tremorem s. timorem incutiusti. Priori conjecturse favere videtur schol. a. qui exponit ลัสดุที่ ลี่สุด. Posteriorem prester schol. β'. illustrat similis imago v. 382, χαλ-πάλατα πλάζους πάλους φίζει. τίetiam v. 151. sqq. v. 205. sqq. Miki tamen βάςδας» βέρων maxime placet, etiam hanc ob causem, quia post Essecles ad hac nuntii verba respiciens dicit:

de over mágyan istorizán ferrépá

Beiper polybile in woder gueir-

Si vero vulgatam teneas, saltem ság-Cager reéres cum pipes potius omisso participio, v. c. rerryptives vel simili, quam cum συρίζουσε construis necess est. Nam frena quidem barbarico ritu fabricata esse possunt; barbarico aute ritu strepere perquam incommode dicerentur. ponangenépase anépasi alagoύμινοι, vom Schaume des schnaubend Dampfs der Nasen bedekt. (Casqubonus teste Burgessio in Codice seo adscripserat munraporturus.) murr nouru absolutra pro ferocientian es rum spumante ashelitu.

467. leznuáriem — refere. Cly peus autem ejus haud vulgari mode pi-

cius out exornatus est.

468. zdipazos wegoraphärus, die Sprossen der Leiter, scalarum grudus weerquhieus cum súzu construct dum, omisso zará.

Βοά δέ χ' οὖτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς, 470 'Ως οὐδ' ἀν Αρης σφ' ἐκβάλοι ἐυργωμάτων. Καὶ τῷδε φωτὶ εέμπε τὸν Φερέγγυον Πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλειον ζυγόν. Στ. Πέμποιμ' ἀν ἤδη τόνδε, σὸν τύχη δέ τω Καὶ δὴ ἐκεμπτ', οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων, 414 Μεγαρεὸς Κρέοντος σπέρμα, τοῦ σπαρτῶν γένους, 'Ος οὕτι μάργων ἰππικῶν Φροαγμάτων Βρόμον φοβηθεὶς ἐκ ἐνδῶν χωρήσεται'

'2. rūds dori] rūds rū duri Ald. 475. nai di minumr', si] n. d. niumr' Cori Reg. A. Ald. Rob. nai miumres d' si Victor. etc. Lectio recepta runckio dehetur, qui cam e cod. Reg. B. cruit. nai di miumre' si Mosq. 1. si dire niumre' si Mosq. 2. nai di miumu si Viteb. 476. rei sungrio c Viteb. et Bruick. Vulg. rūr sungrio.

470. βοξ γραμμάτων δι ξυλλαδαϊς. t v. 436. χεωνοίς δι φωνεί γράμμασιν. 471. ότ εδδ άγ— πυργωμάτων. Inriptio igitur clypei, quas hic obliqua wasi narratur, hec erat:

ΟΤΔ΄ ΑΡΗΣ Μ΄ ΕΚΒΑΛΕΙ ΠΤΡ-

τω ΜΑΤΩΝ.

474. vivis. Malim vivis, ut ad Etcoem referatur, et nuntil verbis and ide facil v. 472. respondeat.

σύν τόχη δί τψ. "Id eat τενί. Male ac vulgo accepta. του, τψ indefinita us, τη adhibentur. Soph. Α΄, 290, τε του αλόων σάλπογγος. Philoct.). μέπα βαρείας των παναλίας ανλία. ΄1. μάτε τψ τόχη πείτως μεθείναι. Απτίς. 249. Ubivis exempla vula. Perinde est in του, τψ intergantibus. Quin plurali etiam sent numero. Eurip. Suppl. 135. τῷ δ ἰβωνας απόσας Αργείων είστος δ΄ Ιβωνας απόσας Αργείων είστος δ΄.

ane ut nos: à qui avez-vous marié pos les? Nescio quid argutatur aid hunc cum Marklandus, cui absurda imerito videtur illa lectlo. Brunck. ecte vir clogantiasimus, et eve régge ey est i. q. non sine fansto quodam sine, s. ac feliciter quidem. Stanl. qui ctionem eve expressit, sic int. Mittam m hunc, feliciter quidem, in eum. Ne ro frigidum putes wiparus de, cum inde sequatur and de wiranarea. (in uelf. est and dira wipararea.) notanum est wiparus de ita dici, ut nos

diceremus: Ei ich werde ja dem wol
schon auch einen schiken, und das, wie
ich hoffe, mit gutem Glük. Latine sententiam hoc modo efferas: Quidnimittam, et bona quidem cum fortuna mittam?
Imo vero jam missus est etc. (Anonymus apud Burgessium emendandum
censet

còr τύχη δί τω. haud male, ut opinor. Sed pro τύνδο ctiam τῷδι practare videtur; ut totum versiculum ita legamus:

જાંદ્રાજનાર તેંગ વેઠેણ જ્યુંદેદ. જોગ જાંદ્રણ કેંદ્ર જના.

Quod autem e marg. Morell. in eadem ed. affertur sin razu, pro sin razu, id nibili est.)

475. où πάματον in χερούν Τχων breviter et acute dictum, pro où παματάζων, άλλὰ εὐ δράσιμου in χερούν Τχων. Itaque nihil aliud hac locutione significari puto, quam quod alibi planius dicit χάρα δ οὐ δραδύνεται. Scholiastæ enim β΄ paraphrasis, οὐω ἀντέδα πομπακακάνων πλάρα φέρων, nescio quomodo non placet.

477. sqq. st obri mágyar—xugárirat. Qui nequaquam inama equorum ferocie strepitum exhorrens porta egredietur. Quamquam mágyar facile defondi potest, tamen si in codicibus legeretur mágyar, id potius præferrem;
concinnius enim esset, et, si modo verum, emendationem nostram, qua v.
465. βάςθαρι βέριε legendum cènebamus, egregie confirmaret. Θευάγμαβο

Προσηδάφις αι κοιλογάς ορος κύκλου.
Αυτός δ' ἐπηλάλαξεν, ἔνθεος δ' Αρει
Βακχα ωρός ἀλκην, θυιὰς ὡς, φόδον βλέπων. 500
Τοιοῦδε φωτός ωεῖραν εδ φυλακτέον.
Φόδον γὰρ ήδη ωρός ωύλαις κομπάζεται.
'Ετ. Πρωτον μὲν 'Ογκα Παλλάς, ητ' ἀγχίπτολις,

499. "Açu] ἄçuν Ald. mendose. "Açuν Victor. "Açuν dedit Brunck. e cod. Reg. A. Recte. 500. Smås] Sinceram hanc scripturam pro vulg. Saks Brunck. e codd. Regg. restituit. Vulgo scribebatur Saks. cf. v. 836. Ia sequentibus cum Cantero malim: φύνω βλίσων, quod cum per sa aptiva est, requia sic vitatur molesta ejusdem verbi repetitio v. 502. nobis arridet. 502, φ. [Δευ] Accusativum auctoritate Codd. Regg. vulgato φίδος cum Brunckio pratilimus. 503. πρώτεν] πρώτα Ald.

chillis quidem apud Homerum, et Herculis apud Hesiodum Oceani flumen effictum erat. Vulgata lectio, præter en que jam dicta sunt, hoc etiam incommodo premitur, quod, si reliqua pars areas, quam Typhonis figura non occuparet, undique anguibus oppleta fuisset, ipsa Typhonis imago nimis obruta et obscurata esset. Accedit quod Æschylus singulis clypeorum areis singulas tantum, non binas, nedum plures imagines tribuat. Ita in Tydei clypeo colum stellatum cum plenilunio, in Capanei vir nudus facem gerens, in Eteocli miles ad hostium turrem scala escendens, in Hyperbii Jupiter fulgurator, in Parthenopei Sphinx, in Polynicis Justitia militem reducens. Non igitur in uno Hippomedontis scuto ab hac ratione discessisse videtur. Quæ cum ita sint, in ipsa clypei area unam Typhonis imaginem inclusam, circulum vero extremam ejus oram ambientem serpentum spiris ornatum et quasi circumvolutum fuisse existimo.

499. sq. αὐτὸς—βλίπων. (Quod Anonymus Anglus in edd. Burton. tentavit, ut sic distingueret:

रंग्जी १०६०६ के "Аट्स Вसमूद्रके स्वट्ठेड संघेमांग, जिलसेंड सेंड क्रिंडिंग, Bulanur,

ut βλίσων ad "Aρη referatur, intricatiorem reddit verborum collocationem, quam ut placere possit.) Ipse vero cum magno clamore, Martis numine afflatus, bacchatur ad pugnam Thyados instar, torvus visu. "55105" "Aρμ est Martis plenus, sicut Horatius se Bacchi plenum dicit, vom Kriegsgett begeistert. Suide de cum fiança conjuntadam. Ita Virgilius de Didone: (Æ2. iv. 300. sqq.)

Sævit inops animi, tetamque incens per urbem

Bacchatur. Qualis commotis cucia

sacris Thyas, ubi audito stimulant tristerica Baccho

Orgia, nocturnusque vocat classes: Cithæron.

φόζον βλίστων si verum est, nibil aliad notat, nisi eum, qui adspectus mo alia terret, vultu torvum, truculentum adspectu. Sed quia mox recurrit φέω, h. l. malim φόνον βλίστων, der lauter Mord aus den Augen blitst; immitilus oculis mortem minans. Sic στοβίσο φίνον Prom. 355. de Typhoëo. Sic septentem, qui ipso obtutu necare videtur, Euripides, Ion. 1264. appellat

Agazere' dealliveren person ploya501. sq. verelle-meranten person ployajus iginer viri conatus bene observanti
cavendique sunt; neus nunc quiden sin
ante pertas juctationibus et minis serverem excitat; hoc enim est plos sepredle-su. (Lectionem plos separallirai confirmat etiam Ask. A. et Guell.
Vulgatam plos concinniate ab es seperari facile omnes sentime.)

perari, facile omnes sentiant.)
503. sqq. wisers als — deryma.
Primum quidem Mineron Onca, salutana, portis vicina, hajus viri instantiam exosa (pro ly Salgon' in Bar. 4. est Ly Salvov') eum a pullis, nets infantum et exitalem draconom erecht.
Verba dyzierolus, (pro dr' dyzierolus Stanleius, teste Burtono, enem-

Πύλαισι γείτων, άνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν, Είρξει νεοσσών ώς δράκοντα δύσχιμον. 505 Υπέρδιος δε, κεδνός Οίνοπος τόκος 'Ανήρ κατ' άνδρα τοῦτον ήρέθη, θέλων 'Εξιςορήσαι μοῖζαν ἐν χζεία τύχης. Ούτ' είδος, ούτε θυμον, ούδ' όπλων σχέσιν Μωμητός 'Ερμης δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν. 510 'Εχθεδς γαρ άνηρ άνδρι τῷ ξυςήσεται· Ζυνοίσετον δε σολεμίους επ' άσπίδων Ο μέν γάρ συρπνόον Τυφων έχει Θεούς. Υπερδίω δε Ζεύς ωατήρ επ' ἀσπίδος Σταδαΐος ής αι, διά χερός βέλος Φλέγων 515 Κούπου τις είδε Ζηνά ωου νικώμενον.

505. δύσχιμον] δύσχιμον Rob. 506. σόπος] σίπος Viteb. 509. οδό] Ita Brunck. e Reg. B. Vulg. οδ9'. 510. ξυνήγαγιν] συνήγαγιν Victor. 513. συς-σνόον] συςσκόον Ald. 515. σαδαΐος] σαδαίως Rob. χιρός] χιιρὸς Ald. φλίγων] Φίρων Ald. e glossa.

dandum censuit no ἀγχίστολις, quod valde placet.) πόλαισι γιίστο, gratam habent e gradatione collocationem. Bonum omen erat, quod Minervæ templum haud procul ab urbe abesset; melius vero et majus, quod eidem portæ, quam oppugnaturus erat Hippomedon, vicinum esset.. νισσεῶν ειανί appellatione, pro civibus, quoa tamquam gallina matrix pullos fovet ac tuetur. δύσχιμος νο-cem paragogam esse sicut μιλάγχιμος, plane nobis persuasit eruditissimus Brunckius, (ad Pers. 299.) neque adeo vel pro δυσχιμιρος aut δύσχιμος positum, vel cum Hælslino δύσχυμος rescribendum esse concesserim.

506. sqq. 'Twistes di — Mauness. Hyperdius vero, fortis Enopis filius, adversarius isti contitutus est, qui in hoc fortune discrimine suum ipsius fatum explorare cupit, nec ad formam corporis nec ad animi virtutem, nec ad armorum apparatum culpandus. Üpresirus peises Piliu, h. c. experiri vult, utrum vincere sibi fatis decretum sit, an honestam pro patria mortem oppetere. Certe nihil aliud ei propositum est, nisi aut vincere aut mori. est ilos, este super, est sum propositum est, nisi aut vincere aut mori. est ilos, este super, est sum propositum est, nisi aut vincere aut mori. est ilos, est sum propositum est, nisi aut vincere aut mori. est superes quia enim nuncius Hippomedoniem et

ab ingenti corporis statura, et ab animi ferocia, et ab armorum ornatu laudaverat, Eteocles Hyperbium nulla ex parte isto inferiorem esse pronuntiat, 510. 'Eguñs &' ivàóyas kungayr. Opportune Stanleius monuit, quioquid boni fortuito accidisset, id Mercurio auctori adscriptum fuisse. Nostri hoc ita enuntiarent: der Zufall hütte sie nicht schicklicher zusammenbringen konnen. Stanleius veriti: Mercurius convenienter ca contulit. Rectius fuerat, ita transtulisse: Mercurius alterum cum altero, Hippomedontem cum Hyperbio apte et convenienter composuit.

511. Jam duplicem shoying causam reddit. Primum enim hic inimicus inimico opponitur; deinde cum ad pugnam venerint, hostilia numina in elypeis conferent.

513. sqq. δ μλη γλε—δαιμόνων. Ille enim ignivomum Typhoča gerit; Hyperbio vero Jupiter pater erectus in clypeo sedet, ignitum fulminis telum manu jaciens; atqui nemo unquam Jovem victum vidit. Ac talis quidem istorum numinum amicitia est. βίλος φλίγων graviter et concise dictum, pro βίλος φλογερλ βάλλων.

516. ποθπω τις είδε Σῆνά του υπώ-

516. zodwo wie iles Znie woo nizepersor parenthesi quasi includendus.

2 H

Xo.

Τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων.
Πρός τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οὶ δ' ήσσημένων,
Εὶ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτεςος μάχη.
Εἰκὸς δὲ πράξειν ἀνδρας ὧδ' ἀντις άτας
Υπερδίω τε, πρὸς λόγον τοῦ σήματος
Σωτὴρ γένοιτ' ἀν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών.
Πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' ἀντ. β

519, 520. Hos versus vulgo transpositos et perperam scriptos fericater cadini sus verseque acripturæ ex codd. Regg. restituit doctissimus Brunck. In Ald. etc. sic leguntur:

Είκὸς δε πράξιιν ἄνδρας Δδ' άντισάτας. Βί Ζιός το Τυφώ παρτιρώτατος μάχη.

520. drespiene Mosq. 1. 521. 'Truelly et l'Implie pa Victor. et Viteb. 523. winudu | winudu de Rob.

Nempe victoriis spe abreptus Eteocles viz cito satis monere posse sibi videtur, Jovem semper invictum esse. Itaque eum, si logicum sententiarum ordinem sequi voluisset, sic potius collocandi fuissent versiculi:

radis μίνται προσφίλιαι δαιμάνων nobra σες είδε. Ζάνά σου πχάμενον (qua ratione ille quidem versiculus tum v. 512—515., hic autem cum sequentibus aptius conjunctus fuisset) tamen inversam harum sententiarum consecutionem animi fervor et confidents dictavit; quam ab ipso poëta, non a librarii errore profectam esse existimo.

517. rouds pieres weerfirm despisses. Hac parum assocutus est Pauwius, qui de amicitia, qua dii suos tucantur, accepit. Nam weerfirms respicit id quod v. 512. dixerat, deos, quos amboifil adversarii in clypeis gererent, inimicitias inter se exercere; ironice igitur addit: Talis igitur est utriusque horum deorum inter ipsos amicitia. Germanice verterim: Nicht genug, dass hier Feind gegen Feind zu ftehen kömmt; auch die Götter, die sie im Gefecht auf ihren werden, sind unter sich Feinde. Denn jener führet den fammenhauchenden Typhon, Hyperbius aber den Vater Zess auf seinem Schilde; in erhabner Stellung sitzt er da, und schleudert aus der Hechten einen feurgen Pfeil; (und dass Zevs je sei besiegt worden, hat noch niemand erlebt.) So gute

Freunde sind also die Gottheiten (af beider Schildern) unter einender.

Notanda vero est relatio inter particulas mirru v. 517. et la post autrover. Illud enim indicat, abadamicitia inter dece, quorum inagless in clypeis erant; hoc vero la inmit, jam novum inchoari enuntiatum, de superiore Thebanorum fortunis, ex Javis signo, quod Hyperbii clypeo insculptum erat, ominanda.

518. sq. well vier party. Not seen a victoribus stamus, illi a victis, siquiden Juniter Tembrio da mana superior est.

Jupiter Typhoco în pagna superior est. 520. sqq. sinès în evezin. Et hei gitur modo illos advertarios utrimpue rem gesturos credibile est; et Hyperio, abrationem insignis, seruntor ut spero Jupiter crit in chypes efficieus.

523. Cherus inchoatum ab Eteocle

523. Cherus inchoatam ab Etecche sententiam persequitur. Is ezim can de Hyperbii fortuna dixisset, supererat ut etiam quid de Hippomedonte futurum esset, auguraretur. Hoe igitur Chorus hac Antistrophe supplis.

πίπαθα—lávlan. Certo confidinat fore, ut is, qui in chypeo Josi adaerarium, et incium terra obrati del corpus gerit, invisam imaginem mortalibus, immortalibusque dils, ante portas enput confringat. In urianθa vià articulus viò cum ίχεντα construendus; et λενίνουν δριλει αν δυνίνουνη adaeravium, apte de Typhoδo proptet bellum adversus Jovem gestum; ideo"Αφιλον έν σάκει τοῦ χθονίου δέμας Δαίμονος, έχθρον είκασμα βροτοίς τε καί Δαροβίοισι Ακοίσι, πρόσθε πολάν κεφαλάν ιάψεικ.

525

. Ο ύτως χάνριτο. Τον δε πέμιπτον αδ λέγω Πέμεταισι ωρος αχθέντα Βορρείαις ωύλαις Τύμβον κατ' αὐτὸν διογενοῦς 'Αμφίονος. Ομνυσι δ αίχμην, ην έχει, μάλλον θεοῦ

530

inimons] Ex pmendatione Brunckit certissima. Vulg. Inimorg. 526. seje-gir ir Rob. 529. sejesux Pirra] sejesuyirra Rob. sejesuyirra Vit. 168] Begiang Ald. Begianen Victor. Bejjiang Vit.

vi apiler, invisum, exorum. Pro m certissime Brunckius emendamoves i et quia felicem hanc conam vir doctissimus hac una radefendit, quod absque ea tautooriatur, (quam tamen effugient டு'.) age firmioribus eam argu-adstruamus. Primum சல் ஜூsque substantivo parum com-poneretur. Deinde oppositiogantia, que est inter Beereis va octione Sesses periret. Tum sua-ectione desperes exsistit concin-erborum. Præstat enim, voca-Seòn, in quo præcipua vis senponitur, novum comma incho-Denique, quo minus daiposo hac defendamus, ut sit i. q. semiroibus, hane ob causam impediuod, etiamsi hæc vocabuli vis, dubitari potest, Æschyli ætate valuerit, hoc loco tamen id uninos accipere jubet v. 517. ubi lo δαιμώνων Jupiter ac Typhoëus hendebantur.

sq. Ix Deds sinasma Bootois Th officer Sesion. Periphrasi pro omnino omnibus invisa, ut Launt, diis hominibusque approban-

ro nemine non approbante. Βοβρείωις πύλωις. Apud Euri-Phoniss. 1115. sqq. Partheno-

eiten portam oppugnat. De communi Zethi et Amphionumento cf. Pausan. ix. 17. ins ex Jove et Antiope natilog. tib. 1.

831: "Oprovi & alzain " Justimus Epit. Trogi Pomp. lib. 43. Per es adhuc tempora Reges hastas pro diademate habebant, quas Greci enveren disere; nam et ab origine rerum pro dils immer-talibus reteres hastes colucre; ob cujus religionis memoriam adhuc deorum simulacris hates adduntur. Hec Justinus, que Nostro miram lucem afferunt. Hasta, inquit Festus, olim summum arworum imperium significadat; neque vero tautum imperium militare, sod et summam etiam in civilibus auctoritatem hasta communiter designapit. Hino patet hastam et enferger idem olim fuisse. (Non assentior Stanleio. Namque jam apud Homesum enferçer et Fige distinguuntur. Neque vero ex Eu-ripidis loco id colligi potest.) Unde Euripides de Polymestore in Hecuba:

Or rès deiens guifesneiss madas.
Emiges, filteres lais sidées des.
Scoptrum jurare apud antiques Regibus solenne fuit; quod ex Homero li-

Nai na rife enteren Euripides squier Eifer. Plant. Curcul.

At its me machers et clypeus bene juvent.—" Stant. 531. paller See sieur mures sig-" Mesentius apud Virgil. Æn. x. 778. Dextra, mini deus, et telum, quod missile libro, Nunc adamt.

Capaneus apud Statium:

virius mihi numen et ensis Quem tenco." Steni, Adde ejust. Hb. iz, 547. abt idem CaΣέδειν σέποιθώς, όμμάτων θ΄ υπέρτεςον, Ή μην λαπάξειν άςυ Καδμείων, βία Διός. Τόδ αὐδα μητρος έξ όςεσκόου Βλάςημα καλλίπςωρον, ἀνδρόπαις ἀνής. Στείχει δ΄ Ιουλος άρτι διὰ σαςηίδων "Ωςας φυούσης, ταρφύς ἀντέλλουσα θρίξ. Ό δ΄ ώμον, οὔτι σαρθένων ἐπώνυμον Φρόνημα, γοργόν δ΄ δμμ. ἔχων σροσίςαται. Οὐ μην ἀκόμπας ός γ΄ ἐφίς αται σύλαις. Τὸ γὰρ σόλεως ὅνειδος ἐν χαλκηλάτω

540

535

532. διμάτων 9' δυέρτιρον] διμάτων δυέρτιρον Rob. 533. βία Διδε] βία διψές Rob. 534. μητοδε] ματρός. 539. γοργόν δ'] καὶ γοργόν δ' Ald. 540. ώ μόν) δ' Viteb. ἀκόματατός γ'] ἀκομπατός γε Ald.

paneus telum immane lacerto librans hortatur :

ades 6 mihi, dextera, tantum Tu præsens bellis, et inevitabile numen,

Te voco, te solam superiim contemtor adoro.

"Hinc quoque lineamenta sumsisse videtur, quibus Idæ ferocem expressit indolem Apollonius Argon. i. 466.

"โรม ทั้ง ชังคุม เลือบีคุด, อีสมุ พาคูม์สาเล

Κύδος τολ πτολίμουσο άκίρομαι, ούδί μ' όφιλλι

Ζιὺς τόσον, ἱσσάτιόν πις Ιμὸν δόςυ, μὰ νύ τι Ψῆμα Δοίγιον ἔσσισθαι, μηδ' ἀπράαντον ᾶιυ-

"Idea tomopérois, nad el Deds direidyes." Brunck

554. μητεδ: Ιξ ἐρισπίου. "Schol. a'. Antiopam vocat. Sed Euripidi 'Aτα-λάντης γένος dicitur, (Phoeniss. 149. 1117.) ut et Ovidio. cf. et Apollodor. lib. iii. Servius ad vi. Æneid. alios nominat parentes." Stanl.

535. βλάτημα παλλίπρωρο, ἀνδράπας ἀνάρ. " De pulcritudine Partheμορωί Statius Theb. iv. 251. •

Pulchrior haud ulli triste ad discrimen ituro

Vultus, et egregiæ tanta indulgentia formæ.

Nec desunt animi, veniat mode fortior ætas."

536, 537. szígu-Seig. ajeas ovov-

aντίλλουσα Selk, quam rationem secutus est in versione Stanleius: Huc commodum inserpit per malas lango, creber nascentis pubis exurgens pilus; vel denique, quod optimum videtar, beas φυσύσης genitivi sunt absoluti, et commata cum Brunckio post σταμπίων et φωσύσης ponenda. Sensus: Et jm ei genas lanugo ορασαί, crescente pubertate (Abreschius δίσας φυσύσης ita etplicat, ut intelligatur αυσός, αταte ipsum (ἴουλο) gignente. cf. lexic. Æschyl in φύω), creber pilus exoriens. Comparant Stanl. Hom. Odyss.

— สติโท อนิตั้ง บัสดิ มอุดสน์นิอเสม ใช้มะ Av วิทิธณ, สบมส์สน์ สะ ชูร์ทอร์ เปลาวิกั

λάχτη. et Pindar. Olymp. i. ωρὸς εὐάνθεμον δ' δτε φυὰν

λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔσειφει.
558. οὐτι παρθένων ἐπώτουμει. Al-Itaio ad nomen Parthenopæi, quod deinde diserte enuntiat. Er hat cines rauhen keinesweges jüngferlichen Sins, oder Muth. ωμός h. l. de ferocia et fortitudine, ut sevus apud Virgilium.

539. γοργον ο διμε τχων. Sic Eurip. Phæniss. v. 145. de codem: τμικη γοργός, εἰσιδείν νεανίας.

540. εὐ μὰι ἀκόμπαςὑς γ ἰφίςαται πόλαις. Neque vero ipse sine jactatione accedit ad portam. ἀκόμπαςος ad superbum clypei insigne pertinet.

541. πόλιως δνειδος appellatur Sphinx, quia Thebis fordam calamitatem inferebat. Hie igitur δνειδος malo sensu ponitur. At bono coutra apud Eure Σάκει, κυκλωτώ σώματος προθλήματι, Deges & ud aver quera Kadyselan entie 'Ος ωλείς ἐκὰ ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βίνη!

543. της σταμαχανιμάνην] της σταμαμαχανιμάνη Ald. προσμαμηχανημάνην Rob.

pidem Phæniss. 1748. Epippis inuctoria de Sphinge reportata magnam gloriam attulerat.

543. Tolly spilows. Comparetur Daripides Sphingis descriptio, Phomiss. 1030.

Mas, ilas, & werholova, yak hixroun vierless of 'Exidens '- Kaduiles dewayli

шодофоров, шодовнов ' क्राहिक्यतेविश्वतः, वेदींक' क्रिकेट क्रिकेटा क्रक्टवर्गीः, 'अमरेवींटां क' क्रे-

543. sq. weensunganunitur yon-out. Clavis affiam. Nimirum Sphin-gis emblems clavalls vel cuncolis ad gis emblema cravurs ve tundum clypei affixum etat. Asurees de folgore seris, ex que Sphingis sinu-lacrimi fabricatum erat. Lazeuren ob horribitem figuram. Nam inneuere quoque ad spiendorem cum Abreschio trahere non placet.

' 545. pieu'd spi aver park Riedailar Iva. Ea vero Sphinz unum Thebanism civem fert, pedibus subjectum. "Ita scili-cet adornatum erat Sphingis signum, ut ore arreptum pedem vel aliad membrum hominis mordicis teneret, reli-

gud ejus corpore pedibus subjecti. 516. ús malis in dadel egi láneil von Man: Ita ut in hune virum (seil. Thebani civis in clypeo imaginem) multa tela conficiantura Germ. so class dieser gute Thebaner eben weil er auf dem Schillie steht) von vielen Pfeilen beschosses wird. Hac sententia mihi whind significator, quam Partheno-peum, atpote bellicusum virum et in prelio acrefi, nullum tempus inter-mittere, quin corpus periculis et olypeum hostium telis objiciat; indeque in civis Thehent effigiem multa vela conjici. Hæc saue facillima est et simplicissima verberum interpretatio, in qua quidem acquiescendum puto, nist hoc almul innui velis, consulto Parthenopeum Cadmei civis etlam imaginem clypeo addidisse, ut significaret, quemadmodum hoc simu-lacrum multis hostium tells petatur, sic se insum quoque multos Thebanos oc-cisurum. Sed reconditus hic est verborum sensus, quo facile carere possu-mus. Exenim, si cogites, nuntium con-tinuo sequenti versu ad fortifudinem Patthenopel describendam transire : ix 900 Taner of marratorer maxer,

nihil dind indicare videtur ista, qua

precedit, observatio,

Le walke le droet of lacketus blan,
quam multa in clypeum Parthenopiei,
adecque in ipsam Cadmet civis effigiem tela conjici, quod fieri non posser, nid Parthenopens fortiter pugna-ret, clypeumque perpetuo hostibus obverteret. (Itaque et Homerus II. λ'. 570. seq. ubi Ajacis fortitudinem prædicat, multa hostium jacula partim in cjus clypeo, partim circa eum in terra defixa esse narrat.) Sic si hodie miles aliquis legionarius diceret: In dieser Schlacht ist der Adler in der Fahne unsers Regiments brav durchlochert worden; id utique honoris causa, et virtutem legionis jactatue rus diceret. Jam aliorum interpretum commenta breviter percensea-mus. Scholiastes uterque verba sic intellexit: cinem Thebanum in clypco tum inisere a Sphinge taccratum esse, quasi multis hostium telis Inceratus fuisset. Id autem nullo pacto e verborum conficilintur tela; quasi nuntius moneat, ut virum hune, si possent, urbi propter ipsum insigne maxime in di-sum citi de medio tollerent: Verum,

Exhain & faixer of ramprehen paypy, Μακράς κελεύθου δ' ού καταισχυμέν φεόρον Παρθανοπαίος Αρκάς ὁ δὲ τοιόσδ ἀντρ. Metolnos, Agyel & entiror nands tropas; Huppois, aneiner rolob, a un necessa Dade: Έτ. Εί γας τύχοιεν, ών φεονούσι, προς θεών

549. 'Agnás' à di] 'Agnàs & de Rob. hic male repetitum.

551. raiel bur R. Sed id ex ven

si quid video, ista versio prorsus a grammatica radione abhorret; quis e-nim unquam audivit, ès cum infinitive constructum, imperativi vim accum ferre? Neque vere vale trie? commode potest ad ipsum. Parthenopæum referri, cum his verbis eundem indicari ciarum sit, quem versu antecedente rat. Heathius denique sic cepit: Thebanos in propugnaculis stantes et Parthenopei insigne in corum contume-Jiam ostentari ratos iracundia furentes, jam eum quamquam ex longinquo jaculis petiisse. Quod quamquam reliquis commentis melius et verbis aptius est, non tamen, quomodo Thebani e longinque clypei insigne oculis comprehendere potuerint intelligo.

547. ia San & famer. Hoc loco veram particulas & potestatem negligi nolim. Nam non solum ea qua sequuntur cum versu antecedente vincit, sed hujus etiam sententiam illuatrat et confirmat. Latine verteris: ET SANE huc venisse non videtur bel-lum cauponaturus. Id igitur proxime cum iis cohæret, quæ versu antecedente dixerat, multis telis clypeum peti. καπηλιότο μάχην primum est bellum lucri causa gerere; ex bello lu-crum quærere. Sic Ennius apud Cic. de off. i. 12. cauponari bellum dixit. Pyrrhus enim, cum de captivis redimendis ageretur, praclare sic respon-

Nec mi aurum posco, nec mi pretium dederitis,

Nec cauponantes bellum, sed belligerantes,

Ferro, non auro vitam cernamus u-

taque couponantes bellum est i. q. ex hello quartum facientes. Verum ab boc

Æschyli loco lucri notio prorsus ab horret, Itaque sicut idem teste Ety-mol. M. auctore (v. Kannas. Item Suid ead. v.) πάντα τὰ δόλια κάτη λα appellavit, sic h. l. κασηλεύει μά-χην nihil aliud est, nisi bellum haud serio, sed dolose tractare, h. c. u rere, qua arte, quove dolo puen crimen effugere possis. G in Wahrheit, et hat gar nicht da sehn, als ob er hergebommen willen hinter dem Treffen listig wegnied

548. pangie - riem. Nec viden longe vie iter, ignavia scilicet, et soco-dia, aut praili detrectatione, desceraturus. (" Plerumque wigos dicitur de trajectu fluminis breviori ; nonnua quam tamen de itinere et transita quovis etiam longinquo et spation-Vid. Herodot. vii, 183. Parthen. Esc-tic. c. 27. et que hanc in rem dicte sunt ad Xenoph. Ephea, lib. i. p. 19." Abresch.)

550. pienuse, non civis Argolidis, sed colonus inter Argivos, et inter cos

"Aegu d' luvisus nadas respés. Et Argu pulcra educationis ac nutritimis præmia retributurus.

551. sugyas kaulai vaire (acil. duatrocia minatur, que utinam ne dese

552. sqq. si yae rigam. iksiare. Hac verba Pauwius ita interpretatur: Utinam evenirent illis, que spinant inis illis improbis jactationibus, profecto amnes perirent funditus. Sed primum particula yee, ut sepe, includit tacitam ejus, in qua alter loquentiam pro-xime finierat, affirmationem; delade evxus west Suss de cadem re dicatus necesse est, de qua versu antecedente

Αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασινς
"Η τ' ἀν ἐκαινώλεις ἐκαινακίῶς τ' ὀλείατο.
"Εςιν δὲ καὶ τῷδ', δν λέγεις τὸν 'Αρκάδα,
'Ανὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾳ τὸ δράσιμον,
"Ακτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου
"Ος οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐρχμάτων ἄτερ

\$55

undennen] Ob sequentem vocalem Brunckius e codd. Regg. adjecti van, vulgo cum scriberetur napranenten. 555. Irn] Ire Rob.

tintum crat & polymenical Sele.
igitur procuidabio sensus hic Non nego gravia et utrocia cue i turribus nostrir atinatur.) Etc. isti ea que cogitant a diis obtinere ila jactatione powent, certe (tur-trie) fundituret pendine perirent. mille ad wigger v. 551. non pugnatores refertur. directors marrepitheteaptissime delecto. a enim ahesse significat, at inista jactatione quidquam profist eadem potius propter impiedeorum iram et vindîctam sibi ant. Respicit autem Eteocles d Parthenopæus v. 531. haud sorum contumella dixisse fere-Vernacula igitar v. 552-555. Miderim: Ja wenn sie freylich jene gottlesen Grossprechereyen tter vermögen könnten, Anen ihre Absichten zu gewähren, so wir-e (unsre Thürme) freglich von oue erbärmtich zerntöret werden. ir wird dieser Arkadier auch an ctor seinen Mann finden etc. Sed i rationem si quis forte pretulem e versu 568, 569, adstraere

And ansures, xele & less es. Si vera est lectio, quam quichollaste ntroque et Tuettee (is
notante Abreschio Chiliad. iv.
h hunc in modum interpolat:
alv aniperarus, xele & des es
dedennes.)
inorem esse oportet, des satis aumenazeiscu positum sit necesse
to olds, novit, seit; seine Hand
emet Thätigheit. Si quis autem
setaphora non delettetur, ei auins, ut rescribat:
y anounce, xeles doct es ded-

Seepe enim arms et menus, ubi de forfitudine agitur, deincepe ponuntur. (Sie Stat. Theb. H. 622.

Heu socii, nullmee manus, mulla ar-

ma valebuat?)

zuen descuss esset manu fortis; des descrites, uter et britten hants, ut Virgilius loquitur Æn. xii. 789

gilius locultur Æn. xii. 789. 557. Manus est urdes Labryulius. Hyperbil'scificet.

558. sq. is wis iden yanever leyed-our drie fro reads floores delation and. Hoc loos ambiguitas oritur o vocabulo leyadeur, cum leyan et se-ptum, i. q. lener, et fucinus, spus, i. q. leyer, denotare possit. Stanicius posteriorem notionem amplexus vertit : qui non sinct linguam sinc operithu luttu portat irruentem augero main. Multo autem itobilitus Æschyloque dignius videtur leyporus de aggere accipere, qualis exundantibus fluminibus opponi solet. Orationis autem, ni fallog, structura hac est: 85 obn ideu ylüssen igyndrun Brig fiorens feu wolfen da. Infran sand, qui sane linguam Parthe-nopsel immodice jactabundam, non sinct (torrentis ritu ultra ripas exundantis) aboque aggere (quem potius sat cito ei opponet,) fluentem, intre por-tas, h, e. in urbe mala sugere, terrorem nimirum civibus incutiendo. (Germ. der nicht zeumen wird dem Strome zeiner Zunge einen Damm entgegenzuset-zon, damit er nicht in der Stadt noch Ucbet lirger mache.) Verbo film pro-prie uttur Homerus de fluminibus, a quibus, cum exundant, pontes disjiciuntur, et perrumpuntur aggeres; v. c. Il. s. 37. ubi de Diomede: **ਉੱग गुडेट देवसार्डिक, स्टब्स्यूव्य स्टेर्स**डिकरः

Oin 90f Annolin, vorani vAlbore limis, Xuadijo, še šan į in rivilaine 30 Ointi cc.

"Εσω συλούν ρέουσαν, αλδαίνειν κακά, Οὐδ! εἰσαμείτηται Σαρός, ἐχρίςου δάκους,

560

360. [29/64] 23/200 Rob.

Τύνδ οδτ' αξ τι γίφυςαι ειργαίται Ισχαιόωσιν, Οξτ' αξα έξαια Ισχιι άλμαμν ξείθη-

et Il. (.746. ubi Ajaces dicuntur Trojanos repressisse:

Τλήμιο, σίδιου διασχύτιο σεσιχηχώς. Όσε καὶ ἰφθέρου πεσαμών άλεγενά Οσε καὶ εφθέρου πεσαμών άλεγενά

lezer, übne di en mae, fior midiorde midnes NAGen, oide es, per odișci feyrore

Ploreste and Participal to Quemadmodum igitur supra, comparatione ab incendio sumta, de dissipatione rumorum dixit poëta razvijo-Lope Loyous inlohau nad phiyus zgilas in, sic h. l. similitudine ab exundante fluvio petita superbiloquentiam Parthenopæi magno cum strepitu minas effutientis, que cives terrere potuissent, appellat yluren fiouen. Quod autem addainen zaza ad timorem civium, quem ex auditis Parthepopæisminis concipere possent, pertineat, cum per se satis manifestum est, tum aliis etiam locis comparatis clarius apparet. Ita v. 502. poco yae ήδη τερός σύλαις κομπάζεται, nihil aliud significabat, quam Hippomedontem jam ante portain fugam ac timosem jactatione sua minisque atrocibus ciere. Et v. 195. Eteocles Chorum nolebat propter metum và vũ Súga-Ser agis' opinhum, quod idem est ac ion wulder zazà aldairen. Ceterum Burgessius pro jiousas emendabat Sgiouear, hac interpretatione usus : qui non sinet linguam quæ frustra intra septum ejus in ore tumultuatur, mala augere, et exsequi, quæ minatus sit. វon wullir nimirum post Bern. Martinum V. L. i. 9. sic intelligit, ut Homerus lexes idir-Tou (Il. d'. 350. et sæpius) et Euripides τόματος πύλας (Hippol. 882.) dixit. Verum si hoc μπαίες Æschylns, ei potius, ut opinor, iža sudar, quam ເດນ ສຸບຸນພາ scribendum fuisset.

500. ovo siemusi van Anges, ix Dirou

δάκους, είκοι φέροντα τολεμίας έπ άσπίdos. Stanl. int. neque intrare eum sinet, qui bestiæ inimicissimi morsus imaginen. fort in hostili chipeo. Is igitur ix 91500 dázous non appositum esse vocabulo Inpos, sed potius ab co regi existimavit. At, ut alia hujus versionis incommoda præteream, bázos morsum signif-care non memini. Est potius beliu, vel bestia seu dentibus, seu veneno nocens. De Sphinge dentibns et unguibus Thebanos lacerante nihil apties. Sed si δάκος h. l. beluam significat, duplex est, quam inire liceat, ratio et via constructionis. Vel enim genitivus Ingos ab alio genitivo iz 9/500 dázos; regitur, sicut Euripides apseyya dáza Ingior dixit Hippol. v. 646. quod tamen ob ambiguitatem structurz, et genitivorum, alius ab alio recti, coacervationem non placet; vel 129/500 δάκους est karignynous vocabuli Inges, et utrumque appositione jungitur : hoc sensu: neque sinet eum intrare, qui in hostili clypeo gerit imaginem FERA, INI-MICISSIMÆ BELUÆ. Quæ ratio, quamquam inter eas, quas exposui, longe optima est, nondum tamen ita mihi satisfacit, ut in ea prorsus acquiescam. Etenim si esset Ingos lusivou, vel Ingis σαύταυ, plane non offenderer hac sppositione ix 91500 daxous. Nec magis eam sollicitandam putarem, si 9ne de Sphinge ** igozw, olim usurpatum fuisset. Nunc cum 9he universe quamcunque beluam aut feram notet, nec h. l. pronomine quodam demonstrativo ad propriam Sphingis naturam traductum sit, Ingas, ix Disau dansus tina haud secus ad aures accidit, ac si Latine diceres: bestia, immanis belux imago; ubi statim succurrit quærere: cujusnam tandem bestia, aut belua? Certe parum definite Æschylus cogitata elocutus fuisset; quod genus vitii ab hoc scriptore alienissimum est. Suspicor itaque poëtam scripsisse:

ούδ είσαμεί γαι Σφιγγός, έχθίσεν δάκους

sinà Pigorra etc.

Είκα φέροντα σολεμίας έπ' άσπίδος. Εξωθεν είσω τῷ Φέροντι μέμψεται, Πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ ωτόλιν. Θεών θελόντων δητ' αν άληθεύσαιμ' έγώ. Ίχνεῖται λόγος διά ςηθέων 5e. y. Τριχός δ' όρθίας ωλόκαμος ζεαται, Μεγάλα μεγαληγόρων κλύων άνο-

รุงศาสนาที] Recte Brunckius hoc restituit, antea conjectura, post etiam in Regg. repertum. Vulg. κρονισμού, quod barbarum esso recte idem kius pronuntiat. 564. δῦν ἄν] Ita versus explendi causa rescripsit k. Θεῶν Θελόντων δ ἄν ἀλ. ἐγὼ Ald. Rob. Sic et cod. Reg. B. In Reg. ttitur δί. Pauw. conj. S. S. δ ξ ἀλ. ἰγώ. Sed particula potentialis ἄν

Veque sinet eum qui Sphingis, imme bestie, imaginem in clypeo ntrare. Nec difficile est conjiuo pacto Speès pro Σφιγγès in venerit. Forte in glossa intervocabulis ix Dirou danous superrat aliquis Ingès, quo nimirum explicaret; deinde id, ut sepe. ım receptum verum vocabulum re potuit. Certe in Guelf, suntum legitur: 🕶 μεμισημένου ν. Nec repugnat Scholion ecod. margini adscriptum : 8516 is term flourar fra wolld liauganın ra zaza, a ligu, il-पॅडल रकेंग क्रथरेका, बैंगल क्रमेंग्रेंग रकेंग maior Piperra ini rus wolshing न्दि एक्ट्रोस्काश्याम् प्रका अले ης Σφιγγός ούπ táσει elon-Fros eigen Seir. Quod reliquum zatam, nisi codicum auctoritas it, damnare non ausim; camendendi mollissimam rationem hanc, ut Ingos pro Ingos insitumesse dicamus.siné. "Sic in utroque cod.

riptum. Recte. Diverse fort, sindr, sinéres, et sind, sineus, £ Eurip. Hel. 73.

- lædiens den ede eind péries, i pi deráderes 1169." Brunck.

Eğudir ilen tü Piçerti pilpili-Sensus facilem habet expli-

u: Sphinz illa in clypeo efficta, us introrsum, nempe ad Par. thenopæum, illum clypeum ferentem, conversa graviter conqueretur, co crebros ictus telorum et hastarum, quos ante urbem accipiet. Sed v. 562. desideratur copula; non enim Æschylus abruptum ejusmodi orationis genus amat. Itaque vel sic legendum:

ที่ "รู้ดวิง เรื่อน รจุ๊ ตุ้เรื่องรา นุ่นปุงรณ vel secundum Cod. Barocc. 4. scriptu-

Thuber eien en figerer de minteren. (In Cod. Guelf. est thuber d' eien en Pigerri Minderas. Sed eum locum per metri leges particula 3ì occupare nequit.)

564. Quir-lyú. Vera igitur dixerim diis bene volentibus.

565. In tertia Chori antistrophe, quamquam verba per se spectata ti-moris indicium habere videntur, tamen ob Eteoclis orationem proxime præcedentem, confirmandis animis metuique abstergendo maxime idoneam, præstat ea de summo horrore intelligere, quem Chorus ex impietate Parthenopei, deorumque contemtu perceperit.

inviera Loyes did endiar. Pectus penetrat sermo. Léves nimirum de universo argumento colloquii de Parthenopei insolentia inter Eteoclem et

nuntium habiti capiendum.
566. veizes—Iraras. Et arrecti pre horrore stant capilli. Terzie wienaneg h. l. periphrastice pro Sell, 567. psydia drorier dilger. Au-ditis magnis scil. conviciis superbile.

σίων ανδρων. Είθε γαρ θεοί Τούσδ όλέσειαν έν γα.

Αγ. Έκτον λέγοιμ' αν ανδρα σωφρονές ερον 'Αλκήν τ' άριςον, μάντιν, 'Αμφιάςεω βίαν. 'Ομολωίσιν δε ωρός ωύλαις τεταγμένος Κακοῖσι βάζει σολλά Τυδέως βίαν Τον ανδροφόντην, τον σόλεως ταράκτορα, Μέγιςον "Αργει των κακών διδάσκαλον,

573

568. 179: yae 9:01] Sic optime Brunck. ex utroque cod. Reg. Eandem lectionem præbet Mosq. 1. Vulgo cum pessimo hiatu : "9e of 9eof. 570. σωφρονίσι-[00] Hæc lectio, quam ex Ald. Rob. Mosq. 2. revocavi, aptior est huic loce, quam superlativus σωφεριτεάτοι, quem Brunckius edidit. Aldina omissi. 573. βάζει βιάζει Rob. 574. τ 572, 573. Male in 574. тарантора внаранторя Cod. Reg. A.

substantivi post μιγάλα indignationem loquentium decet. Fieri tamen potest ut μεγάλα eodem modo dictum sit, quo v. 485. ὑπίραυχα, ac simpliciter ρήματα, non autem λοιδορήματα aut gravius ejus generis verbum subintelligatur.

568. είθε γάς. Cavendum est, ne omittatur h. l. vis elliptica particulæ γάρ; quæ sæpe respicit brevem aliquam sententiam, omissam illam quidem, sed facile supplendam. Sensus est: Utinam eos dii perdant; merentur

ENIM.

569. ir γā scil. ταδι, ne incolumes

in patriam revertantur.

570. Post insolentium aliquod virorum inauditam superbiam, ferociamque immanem et cum ipso deorum numinis contemtu conjunctam, suaviter animum spectatoris reficit Amphiarai, hominis modesti ac sobrii, nec tamen ideo minus ad agendum promti, pulcherrima sane imago, et a poëta quidem nostro sic efficta, ut in alienæ personæ moribus ipse animi sui magnitudinem signis haud obscuris expres-

σωφρονίσερον άλκήν τ' άρισον. Modestiorem quidem quam illos, eundem ta-

men et fortissimum.

572. Ouelwien. Prætiden portam. Amphiarao assignat Euripides Phœ-

niss. v. 1120.

573: κακοίσι βάζει σολλά Τυδίως Bias. Tydeum vehementer probris incessit, multis eum conviciis alloquitur,

" Pari modo Hesiod. 'Egy. v. 186. Μέμψονται δ' άρα τους χαλειτοίς βάζοντ' ἐπίεσοι, s. prout Henr. Steph. in Th. L. Gr. legit βάζοντες ἔπισει." Abresch.

574. arogepoveny. Tydeum cædis perpetratæ causa exsulem Argos confugisse, consensu narratur a scriptoribus. Quosnam vero occiderit, ambiguum est. Diodorus Siculus Lycopeum et Alcathoum, ejus patrueles, nominat. Apollodoro autem teste, fuerunt, qui solum Alcathoum Enei fratrem, alii, velut Alcmæonidis scriptor, qui eum Melanis filios Œneo insidiantes, nempe Phineum, Euryalum, Hyperlaum, Antiochen, Eumeden, Sternopem, Xanthippum ac Sthenelum; alii, ut Pherecydes, qui ipsum Ole-nium fratrem suum occidisse traderent. Rursus apud Hyginum fratrem Menalippum in venatione occidisse dicitur. Eustathius vero docet, affines, Lycopeum et Alcathoum, seu ob insidias Eneo structas, a Tydeo interemtos esse, simulque eum quamvis invitum et imprudentem Melanem patruelem occidisse.

τον πόλεως ταράκτορα. Civitatis Argorum turbatorem.

575. μέγισον — διδάσκαλον. Marimum Argivis malorum magistrum. U-troque igitur convicio Amphiaraus belli adversus Thebanos suscepti pracipuum auctorem fuisse Tydeum que rebatur.

'Εριννύος κλητήρα, σερόσπολον φόνου Κακών τ' 'Αδράς ω τώνδε βουλευτήριον' Καὶ τὸν σὸν αὖλις ωρόσμοςον ἀδελφεὸν

576. 'Egirrées adnenges. Furiæ vocatorem s. preconem. Quia Œdipus filios suos his diris devoverat, ut ipsi mutuis credibus se invicem conficerent, aptissime patris scil. furiam provocasse dicitur Tydeus, quoniam bello isto conflato occasionem patris diras perficiendi ipse arcessiverat. reiere-Les Péres, ministrum oædis; Péres omnino ad stragem in hoc bello edendam pertinere videtur.

577. nanüt-Boudsverigiot. Et om-

nium horum malorum Adrasto suasorem. Omnino tota hæc narrationis pars de probris ab Amphiarao in Tydeum conjectis insignibus ornatur artis tragicæ notis. Primum enim perturbatio quædam verborum inest, narrantis affectum significans. Nam post vir deδροφέντην omissum est, καλών αὐτὸν, ut nuntius ipse, accelerans orationis cursum, jacta in Tydeum convicia sua quoque sententia comprobare videatur. Deinde, ut mos est iratorum hominum, eadem probra aliis verbis enuntiata hic repetuntur. Versus enim 575. et 577. eandem fere vim habent, nec Egivius adaraga et referentes pémultum inter se differunt. Denique in ipsis his conviciis admirabiliter et vatis dignitas, et orationis tragica decor servatus est.

578. sqq. Καὶ σὸν σὸν αὖθις πρόσμο-ρον ἀδιλφιὸν

'Εξυπτιάζων διομα, Πολυντίπους βίαν, Δίς τ' ἱν πελευτή τοθνομ' ἐνδατούμενος Καλεί, λίγει δὶ ποῦτ' ἔπος διὰ τόμα. Incredibile est, quas ad ineptius abierint Scholiastæ, ut se ex h. l. difficultate expedirent. Primum enim igrue, irupoloyer. Nihil vidi magis ineptum. Quomodo enim huic verbo, cui resupinandi notio inest, ea vis tribuatur, ad quam ne audacissima quidem translatione unquam detorqueri potuisset? Deinde 3); robout iraneo. seves reddunt bifariam nomen dividens. Allusionem ad Polynicis nomen h. h. tangi certum est. Nimirum Amphiaraus eum weller version iméroper nominaverat, At quis unquam ab Æ-

schylo exspectet, ut hanc rem tam jejune, tam exiliter, tam inepte elocutus sit, quam ineptis illis Græculis in mentem venit hariolari! Quis quæso ferat poëtam nedum tragicum, qui allusionem ad vim nominis Hodusinous factam esse memoraturus, hoc ita describat : Bifariam secuit nomen, h. e. in Hold, et Names? Grammaticum aliquem in ludo litterario prima pueris elementa tradentem, non autem poëtam generoso spiritu inflatum audire tibi videaris. Accedit, quod ineptissima sic oritur tautologia. Nam si iğumenikçtir öroma jam significat ed öro-μα άναλύτιν, s. Ιτυμολογτίν, cur idem sequenti versu horridius etiam et je-junius dicatur? Neque vero, si Æschyli verborum copiam et varietatem recordamur, credibile est, eum bis vocabulum ima binis versiculis continentibus tam insipide repetiisse: Qua cum ita sint, mihi quidem videor et versus 578. una syllaba defecti mensuræ, et universæ sententiæ, ut nunc est, omnem interpretandi sollertiam aspernantis, integritati quam fieri possit optime consulere, sic emendando:

Kal rer ser abbis meéspager is abex-Pièr

Eğunriáğur ömma, Hodurians Biar, ∆úgnser mirë redrem' bidarumires, Kahei, hiper di rour' lwos did roma. Deinde vero vicissim in infelicem tuum s. malo tuo fato tibi natum fratrem vul-tum reflectens, Polynicem, infaustum et nomen exprobrans, vocat, et his eum verbis affatur. weisepies aditotis Eteocli Polynices dicitur, non quod ei certum interitum portendat, (nam id quidem nuntius regi non oggessisset,) sed pe-tius quod ei malo fato natus sit, ut qui jam bello eum persequatur, que sane, absque eo fuisset, Eteocles ca, rere poterat. Itaque resemes nuc cum Schol. a'. Ağasanarı, neque cum Scholio, quod e cod Reg. Brunchius affert, admeiodinares, es logde Sa-edres fres interpretor (scite enim Brunchius: no melior, inquit, Amphiarao ipso, vates erat nuntius ille, qui jam praviderat Polynicam in pr

Έξυπτιάζων ὄνομα, Πολυνείκους βίαν, Δίς τ' εν τελευτή τούνομ' ενδατούμενος

580

lio cæsum iri), sed potius cum Schol. β'. τὸν ούκ ἐπὶ φιλία συναδελφὸν, ἀλλ' eri μάχη. (deinen recht dir zum Un-glück und Verdrusse gebohrnen Bru-der.) Verbi Κυστιάζων notior vulgo est vis intransitiva, qua pro supinum esse ponitur. Idem tamen active quoque usurpatum faisse constat. lexic. Æschyl. h. v. igurriágus öppa sis run itaque est, oculos in aliquem re-flectere, resupino vultu aliquem spectare, quod primum ii facere solent, qui corpera alta, v. c. sidera, turres, montes suspiciunt. Deinde idem vultus est efferentium sese, et alto supercilio alios contemnentium, aut increpantium. Ita Clemens Alex. Pædag. lib. iii. p. 253. A. ed. Sylb. vetat ίξυπτιάζοντα παραδλίπων els robs άπαντώντας, εί ἀποδλέπουσιν είς ἡμᾶς, quod utique superbiæ foret indicium. Hoc loco igitur vultum Amphiarai Polynicem increpantis optime depingit εξυπτιέζειν δαμα. Facillime autem ¿μμα et ἔνομα a librariis permutari potuisse, non est quod multis verbis demonstrem. (Sic Plat. Phæd. c. 47. p. 260. ed. Fischer, ubi in vulgatis est άλλοτρίο διματι, rectius Sto-bæus legit άλλοτρίο ἐνόματι.) Πολυνείπους βίαν vel cum άδελφεὸν conjungendum est, ita ut post zaksi subintelligatur abre, vel cum hoc ipso pronomine construendum. Utrum eligas, parum interest. Nobis tamen postrema ratio majorem videtur commoditatem habere. Participium ivoarouμενος jam Stanleins intellexit non significare partiens, dividens, id quod h. l. ineptissimum esset, sed potius exprobrans. Opportune quoque laudat Sophocleum

illud e Trachiniis, v. 801. ubi Hercules Dejaniræ conjugium sibi exprobrans dicitur:

το δυσπάριυνος λίπτρος Ινδατούμινος. (Schol. ad h. l. recte explicat: ivaτούμινος, νῦς, σφόδορα κακῶς λίγμος, δυσκριμῶν, συνιχῶς μεμφόρινος, ἱτακόμινος.) Nihilo secius tamen in adnotationibus parum aberat, quin optimam
hanc interpretationem retractaret, propterea quod se ex adjuncto δίς τ' iν τιλιυτῆ expedire non posset. Atqui in his
verbis corruptelam latere, vix est ejusmodi, ut ambigi debeat. Quid enim
quæso δίς illud valeat? Nonne prorus
ottosum est et frigidum? Cur enim bis
dicatur Amphiaraus nomen Polynici
exprobrasse? Quapropter sensus certe
poëtæ a nobis divinatus fuerit, si rescripserimus:

Δύτηνον αὐτῷ τοθνομέ ἐνδατούμενος.

Infaustum ei nomen exprobrans. Au autem veram Æschyli manum hic assecuti simus, alia quæstie est. Nec ipse id affirmare ausim. Si mihi de auctoritate vocabuli δοτεντίλευτος constaret, quovis pignore certarem Æschylum scripsisse:

δυσεντέλευτον τούνομ Νδατούμε-

Ut àriantes est exitum non habens, non ad finem perductus; sic ex analogia compositionis esset deserviantes, infeliciter ad exitum perductus; adeque deserviantes sopra nomen esset infausti ominis, quod cummaxime ad exitum perducitur. Eaque lectio propius ad vestigium scriptures, quod in codicibus superest, accederet. Ceterum post Scholiastas, qui tamen sani nihit

Καλεί, λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ ςόμα'

581. rour' imes] roumes Ald.

attulerunt, nemo interpretum hac verba his e' le estanen en en en difficultatem expedire ausus est, præter unum Pauwium, qui his e' le estanen de sine sermonis Amphiarai cepit, isto quidem, sonsu exequite: bis ei in clausula sermonis nomen exprobrans. Quod sane seorsim spectanti valde blanditur. Nam apud Euripidem quoque Eteocles, multum cum Polynice altercatus, tandem his verbis desinit v. 645. (al. 649.)

Noring warne d'apas d'ésqua IIs-

Deré en Sup mornin rein im i mé-

Is igitur in fine sermonis, is reasonis, ຕະບັ ໄດ້ງະພ, malum nominis omen ei exprobrabat. Sed quamquam Pauwii rationem Scholiastarum nugis multum præferendam esse censee, non tamen eam ab omni difficultate immunem, adeoque prorsus approbandam esse arbitror. Cum enim h. l. nuntius Amphiarai verba diserte commemoret, haud satis aptum fuisset, antequam initium dictorum audisset spectator, clausulæ mentionem facere. Nec ipsa narrantis verba diligentius inspecta id admittunt. Cum enim dicit nuntius Hodoreinous Biar nadei, quid aliud innuit, nisi primam Amphiarai ad Polynicen apostrophen? Cum vero inter verba Hoduninous Bian et verbum saksî hæc interjicit 🎉 🖒 do redeuty rousem indurentures, quomodo hac non ad exordium dictorum Amphiarai, sed ad epilogum pertineant? Sine dubio his verbis indicare voluit nuntius Amphiaraum, antequam ista qui sequuntur v. 582. H roser leyer etc. ordiretur, Polynicen nominatim vocasse, adjecta simul infausti ominosique nominis interpretatione.

V. c. sic:

*Ω Πολύνισες, ειμέων Ισώνυμε!
vel ut ipse apud Euripidem Chorus
Phœn. 1503. Polynicen alloquitur,
jam mortuum:

a Helvisms, lous ae bravunes! Quocirca si quis verba rís e bralsura at genuina defendere velit, acrius equidem non repugnabo; hoc tamen primum vehementer urgebo, ir esλιντη non ad finem sermonis Amphiarai, sed ad exitum nominis Polynia cis trahenda esse, quemadmodum infra v. 938. his verbis mintes le etater# haud obscurum est, iterum Polynicis nomen spectari. Deinde vero idem ut doceat postulabo, ed svens iv esheren indurior du significare posse, nomen alicui propter ejus exitum infustum exprobrare, s. reprehendere. Quod nisi idensis exemplis confirmetur, manco in sententia, ut in verbis die is estauri adjectivum latere statuam, quod significet malum exitum habers, s. infausts omine, quod jam exitus firmet, impositum. Jam ut facilius, quid emendatio nostra huic loco profuerit, lectores judicare possint, Scholiustarum h. l. explicationem cum nostra comparabimus. Etenim si illos audimus, sic, Teutonicis quidem verbis, efferendi sunt versiculi: Dann rief er deinen todeswürdigen Bruder, sergliedernd seinen Namen, den Polynices, theilte am Ende seinen Namen in swey Stücke, und fing so on zu re-den. Nos autem, emendationem secuti facilem, nec infirmis, ut opinsmur, argumentis adstructam, sic vertimns: Dann erhob er auf deiner Bruder, das Unglückskind, seine Augen; 6
Polynices, rief er, indem er ihm die unglückliche Bedeutung seines Namens vorwarf, und brach dann in diese Worte

Ceterum vix opus est ut moneamus, hanc nominum propriorum ac eventum accommodationen, qua hodie, imminuta hominum superstitione, frigida et jejuna videretur, magnam Æschyli ætate, qua cuncta vaticinandi genera mirum in modum vigebant, vim ac dignitatem habuisse, ut mirandum non sit, eum cum aliorum supe nominum ominibus usum, tum inprimis hac Polynicis nominis interpretatione, quod sit waller interpretatione quod sit waller interp

Ή τοιον έργον και θεοίσι προσφιλές Καλόν τ' άκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυσέροις, Πόλιν σατρώαν και θεούς τους έγγενείς Πορθείν, ςράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεδληκότα; Μητρός δε σηγήν τίς κατασθέσει δίκη;

525

583. incicλημότα] incicnαίτα et supra schol. iσαγαγόντα, Mosq. 2. oges 31] Sie Brunck. pro vulg. es.

582. Amphiaraus jam Polynici piaeulum exprobrat, quod oppugnanda

patria urbe contraverat.

H vier lever und Iron necopitis.

Sane tale facinus etiam diis acceptum fuerit. Facile unusquisque sentiet pronomen roies, et particulam zal hic valde languere. Suspicor itaque Æschylum sic scripsisse

Divinum vero facinus ac diis acceptum, imo posteris etiam auditu dictuque pulcherrinum; O eine göttliche und den Göttern gefällige That, und wie schön wird sie im Munde und Ohre der Nachkommen klingen!

584. sq. σόλη Ιμβιζληπότα. Patriam urbem deosque indigenas vastare, peregrinum inducendo exercitum!

586. ममन्द्रें के जन्में मांड स्वय्वर्टिंग्स dian ; Stanleius vertit : Matrisque fontem quodnam jus exsircabit? Recte ad verbum. Sed quo sensu, nemo facile dixerit. Nam quid est unrees anyn? (Sunt qui de Direzeo fonte intelligunt; ideoque in edit. Turn. unreos re anym legitur, et colo post anym distinguitur, scilicet ut cum woeden conjunga. tur. At ineptum hoc sensum præbet. Fontes enim ab hostibus quomodo vastari dicantur? Et cur Dircæus fons μητεος πηγή appelletur?) Schol. α'. et β'. de patriæ lacrymis intelligunt. Verum quomodo aliquis pro patriæ lacrymis matris fontem dicere potuerit, equidem non assequor. In Scholio marginali Cod. Guelf. exponitur de matris Jocastæ lacrymis. At hac opinione, non sublato prioris interpretationis incommodo, novum enam accedit! Quis enim hic exspectabat, ut Jocasta mentionem faceret Amphiaraus? Et quamquam dangian anyal, સમેલામાર્લમભા જામગુરો, ૧૦૫ ંશક જર્જાહોંક જરાદુદાલે ૧

Tiylur, similesque locutiones probæilla quidem sunt, non tamen efficient, matris lacrymas dici posse μητείς πηγή. Levi igitur emendatione, ni fallor, sanari potest hic versiculus:

Mnreds di anyn ris narastistidiani (Nimirum ut sis non interrogativum pronomen sit, sed encliticum; et interrogatio non ab eo, sed a tota sententia pendeat; ut Prometh. 117.

Ίπετο τερμόνιον τις έπὶ πάγον :) Matris vero (cæsæ) vindictam num fons aliquis restinguet? Wird auch irgend eine Quelle die Blutrache eine Mutter auslochen? Ita unvos dienn positum sit pro unvosou aluavos dienn. Sic Eumenid. v. 230. ayu yag alua un-rosoo dieas. Et sic aluavos dien isia, justa sanguinis dica, Eurip. Orest. 499. Amphiaraus nimirum bellum adversus patriam susceptum inexpiabile crimen esse demonstraturus, id cum matricidio comparat, et ut conceptam e materno sanguine maculam negat ullius fontis lavacro elui aut expiari posse, ita et patriæ urbis vastationem inexpiabili religione sancitam esse docet. In simili causa similis est argumentandi ratio, nec absimilis verborum structura Choëph. 69. sqq. Ibi cædes mariti piaculum dicitur, nullis omnium fluminum aquis eluendum; idque comparatur cum pudicitia virginum læsa, quæ nullo unquam remedio restitui possit. Recordentur autem lectores jure Græcorum antiquo quamcunque cædem piaculum homini contraxisse, sed ita ut ei præsertim, qui vel invitus vel justa causa adductus aliquem occidisset, sacrificiis et aqua puræ inprimis fontanæ (Orestes v. c. apud Trœzenios aqua ex Hippocrene lustratus esse fertur Pausan. lib. iic. 31. p. 185, ed. Kühn) lustratione expiare cædem liceret.

Πατείς τε γαΐα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δοςι
'Αλοῦσα τῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται;
"Εγωγε μὲν δὴ τήνδε τανῶ χθόνα
Μάντις κεκευθῶς τολεμίας ὑπὸ χθονός. 590
Μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόςον.
Τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὖκυκλον νέμων
Πάγχαλκον ηὖδα. Σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλω.
Οὐ γὰς δοκεῖν ἄριςος, ἀλλ' εἶναι θέλει,

887. warpis et] warpis di codd. Regg.

589. di abest Ald.

592. γίμων]

587. sq. wareis—yevheren; Et quomodo unquam patria tellus propter cupiditatem tuam armis expugnata socia
tibi fuerit i erevid h. l. dicitur Polynicis cum regnandi, tum fratrem, qui
eum regno excluserat, ulciscendi cupiditas. Universa autem hac Amphiarai
objurgatio comparanda est cum oratione Jocasta eundem filium suum ab
expugnatione Thebarum deterrentis,
Eurip. Phomiss. v. 577. sqq.

589. sq. τηωη.—χθονός. Ego vero jam hanc terram pinguefaciam vates hostili sub terra conditus. στωνά χθόνα pro sopultus in hac terra putrescam. Utrum vero sequens versiculus μάντις πεπευθώς σολεμίας ὑπὸ χθονὸς

Æschyleus sit, haud equidem pro certo dixerim. Subdubitandi saltem causam præbet, quod nimis clare his verbis tangi videtur mortis genus, quod Amphiarao impendebat. Jam etsi prævidisse eum narrant, se ex hoc bello non rediturum, tamen se a terra devoratum iri ignorabat. Si vero xixiv-Bès πολιμίας ύπο χθοιος nihil aliud significaret, nisi hostili terra sepultus, tautologiam saperet, cum jam antecedente versu idem aliis verbis enuntiatum esset. Neque vero Æschylus pro eximia, quam sequitur, orationis copia et varietate, duobus continuis versibus ita scripsisse videtur, ชท์เจีย สามาตั 29 sva, et niniudos wodining dad 28 svis. Denique concitation et Amphiarai generoso fervore dignior, ut opinor, esset oratio, si omisso isto versiculo sic decurreret:

"Εγωγε μὶν δη τήνδε πιαιώ χθένα. Μαχώμιθ', εἰα ἄτιμεν ἰλπίζω μέςεν. Sic ipas mortis certitudine ad virtutem bellicam se ipsum exhortatur; quemadmodum de eo Statius (lib. vii. Thebaid. v. 699. sq.):

talis medios infertur in hostes Certus et ipse necis. Vires fiducia leti

Quod autem dicit sin ărițus larițus Quod autem dicit sin ărițus larițus pages, eo aperte significat, sibi nihil de vero, quod eum manebat, mortis genere cognitum esse. Sperat potius se fortiter pugnantem in medio cum hostibus conflictu occubiturum.

592. σειαύθ' ὁ μάντις ἀσπίδ εὐπεκλον νίμων, πάγχαλαον πύδα. Stephanus, nescio unde, commemorat lectionem εὐπαλον, quam vellem certior auctoritas confirmaret. Nam et per se sensum elegantem præbet: æreum clypeum quietum, h. e. quiete movens, in quo laudatam Amphiarai σωφρεσύνην agnoscas; et illustratur simili Euripidis loco Phœniss. v. 180. ubi Antigone Amphiaraum curru vectum conspicata his eum verbis admiratur:

ώς άτειμα ϊα πίντεα παὶ τώ φε ον α πώλοις μεταφέρου Εθύνει.

593. σημα δ' εὐκ ἰσῆν κύπλφ. Insigne autem non erat in clypeo. κύπλφ scil. ἀσσίδες. Idem in Amphiarao laudatur apud Euripidem Phoenisa.

ά μάντις 'Αμφιάρασς, οὐ σημεῖ ἔχων ὑξεισμέν, ἀλλὰ σωφόνως ἄστμε ἔστλα, 594. sq. Οὐ γὰς — βουλιύμαφα. Non enim optimus videri, sed esse cupit; fruens ipse animi sui facunda segete, o qua prudentia et proba consilia nescuntur. Egregiam hanc morum Amphiarai notationem omnis antiquitas admirata est. ἄρισες practipus ad fortitadis. Βαθεΐαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καςπούμενος,

Έξ ἦς τὰ κεδνὰ βλαςάνει βουλεύματα.
Τούτφ σοφούς τε κάγαθοὺς ἀντηρέτας
Πέμπειν ἐπαινῶ. Δεινὸς δς θεοὺς σέβει.

Έτ. Φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὅςνιθος βροτοῖς
Δίκαιον ἄνδρὰ τοῖσι δυσσεβες άτοις.

Έν σαντὶ ψεάγει δ΄ ἐσθ΄ ὁμιλίας κακῆς
Κάκιον οὐδὲν, καςπὸς οὐ κομιςέος,

«Ατης ἄςουςα θάνατον ἐκκαςπίζεται.

600. durricirárus] Multo aptior hic est et gravior superlativus, quem e Mosq. 1. et Rob. restitui. Vulgo durricirious.

nem bellicam spectat. Salias ädera, profindum sulcum, h. e. arrum fertile, segetem facundam. die Operes ragenoisers quidam ita ceperunt, ut sit i. q. operes dianagrosimus, tmeseos figura; nihil autem necesse est cum die operes, more Æschyléo idem valeat, quod is opere. Adeoque significatur, Amphiarai animum bonorum consiliorum uberem et fæcundum esse, quamvis idem ab omni jactatione multum abhorrat. Eandem animi indolem Persius nobilissimis his versiculis expressit:

Compositum jus fasque animi sanctosque recessus

Mentis, et incoctum generoso pectus honesto

Hæc cedo, ut admoveam templis, et farre litabo.

Ceterum Plutarchus in Apophthegmatibus narrat, cum hi versus in scena recitarentur, omnium spectatorum oculos in Aristidem fuisse conversos. (Apud eundem ibid. pro iš vis va redva legitur ėφ' ñs và redva.)

597. sq. robrs ricu. Huic igitur ut sapientes et fortes adversarios apponas suadeo; timendus enim est qui deos colit. Iraniu h. l. idem quod raquis. Gravissime sententiæ, luis is Sioù, ofcu, decora etiam brevitas est. Utique enim ejus vis aliquantulum imminuta fuisset, si particulam causalem et verbum substantivum diserte addidisset.

599, sq. or Iveres serves. Prohiniquan istam fortunam, quæ justum mirum cum impiissimis hominibus consocia-

vit. "Ogus, ales, h. l. pro auspicio, fortuna. Nostri dicerent: Was für ein Unstern hat diesen rechtschaffnen Mann in die Genossenschaft der ärgsten Freuler verwickelt!

601. sq. ἐν παντὶ—οὐ πομιςτός. În amnibus rebus nihil est malo consortio pejus; fructus ejus dignus non est qui colligatur; h. e. pessima inde messis metitur. καφατός enim οὐ καριστός ita dicitur, ut γάμος ἄγαμος de nuptiis infelicibus. Quis autem sit καφατός οὐ καμιστός, statim exemplis a nave et civitate petitis, imo et ipsius Amphiarai exemplo declaratur.

603. "Атия йдонди Эйгатог вихидейζεται. Hic versiculus cum solus spe ctatur, nemini, ut opinor, Æschylo indignus videbitur. Grandem enim sententiam gravibus et ornatis verbis enuntiat. Attamen h. I. quia non opus erat, ut zagres ille où zopusios quasi quadam definitione explicaretur, quippe quem ex illis qui statim sequentur exemplis cognoscere suavius esset; deinde quia versus ille non satis vinctus est cum antecedentibus, sed tanquam solitarius; denique quia, ubi modo substantivum xaeris adhibitum esset, ibi Æschylus alio potius verbo, quam verbo ixxaes Kerat usurus fuisse videtur; his igitur causis adducor fere ut credam, illum versiculum ex alia quadam tragædia, propter argumenti similitudinem primum a Grammatico quodani ad marginem scriptum, deinde a librariis in contextum, quasi hic inserendus esset, receptum fuisse.

Η γάς ξυνεισθάς ωλοΐον εύσεθής άνης Ναύτησι Δερμοίς, και σανουργία τινί, Ολωλεν ανδεων ξύν βεσπτύς το γένει.

605

606. Storrier Stopier Ald.

si post zemeries puncto distinis, continuoque, omisso v. 603.
nus legere 'H yèe — non nihil ad sensum desiderabitur, iam suavitas in transitu major a metaphora illa zagrès el neattentionem spectatoris excistatim ad exempla, que sequinuseque exspectationi opportune ciunt, oratio procedat. Ut auı epigrammate ingratum esset, xd in co acuminis instar est. ntelligere quam totum cognoveænigmata non prius solvi quam volumus, ita etiam h. l. versi-

is agoven Savaror lanagriferat, am habere dulcedinem videtur, stidium potius quam voluptatem , propterea quod, quis ille sit es separtes, nimis clare explicat, e citius id nobis ingerit, quod quæ sequuntur, exemplis ipsi e maluissemus. Si tamen vere

Æschylo scriptus sit, hoc saltissimum existimo, copulativam Arms particulam intercidisse. ii rescribamus:

ıs 8 Açınça Sánarın kanaçırifi-

rositionis enitescit, et imminuii communis male intrusi spe-Tum enim statim colligit audins acore non absolute, sed re-ຄຸ້ມເປັນ ສະເກີງ poni, ita ut ipsa Mis appelletur sens seoves, que 1 pro fructu ferat; q. d. In omegotiis nihil est pejus malo consorssimam ex eo messem metas; est mquam ager nequitie, qui mortem gignit. In allegoria nihil est, lacere non debeat; ut enim in ocentibus herbis consito, si colx eo forte vescaris, etiamsi tu n severis, pestilentia tamen earpus affectum sentias; ita ex tudine cum improbis, quamvis storum contagione integrum cae servaveris animum, commune penarum, que illos manent,

périculum subeas necesse est. De. v. İnnagwiZerSas v. lexic. Æschyl. Ceterum Burtonus ob sententiæ similitudinem comparavit Pers. 819, 820. et Pauli Apostoli dictum Ep. ad Rom. 6. 23.

v. 694-610. \$ 700 Optime sic Latinis versibus reddidit Grotius:

Aut justus aliquis nave conscensa

simul

Cum navitarum perfido audaci grege Obruitur undis, hostibus Divam additus.

Aut innocens sanctusque populares habens

Injurios hospitibus, immemores De-

Implicitus isdem cassibus venaticis, Una flagellum patitur ultoris dei. nisi quod falsam lectionem # yae pro vera i yae secutus est. Non igitur vertendum aut justus aliquis etc. sed : Pro-

fecto enim justus etc.

605. vaurnor Diepois nai wavoveyia Tivi. Arnaldus corrigebat xal waveveyairs rivie id vero nimis redolet vulgarem orationem, ut, quomodo lectionem tam facilem librarii indifficiliorem mutaverint, exputare nequess. Si quid mutandum sit, malim corruptelæ sedem in vocabulo καύτησι quærere. Pro illo nimirum fieri posset ut Æschylus scripserit alind substantivum. quod cum wareveyia copularetur, v. c. Tohua TE Seguois zai wavougyin

TINI, tumque saúrnos ortum dicatur e glossa interlineari, quæ substantivum omissum adjectio Diemois addidisset. Vere autem repetendum est àrdeáss, ex àrm præcedente, àrd ren sessen. Stanle-ium in Commentario inedito pro sai emendasse xar auctor est Burtonus; id autem non vereor, ne multi futuri sint, quibus arrideat. Nec sane opus est aliquid mutari. waveveyin Tivi pro societate hominum facinorosorum dicitur. Plura hujus figuræ exempla collegimus in lexic. Æschyl. h. v.

Η ξυμπολίταις ἀνδοάσιν, δίκαιος ὧν, Έχθεοξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι, Ταυτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγεεύματος, Πληγεὶς θεοῦ μάς ιγι παγκοίνω δάμη. Οὖτος δ' ὁ μάντις, υἰὸν 'Οϊκλέους λέγω, Σώφεων, δίκαιος, ἀγαθὸς, εὐσεδὴς ἀνὴρ,

610

607. ξυμπολίσαις] ξύο πολίσαις Turn. 610. δάμα] δαμη Ald. Rob. 612. ώσειδη] εύγειλη Rob.

607. Si ξυμπολίταις legamus, e ξυναισδάς repetendum est συνών, ἀπό τοῦ
κόλου. Sin autem ξὸν ανολίταις, facillime cum sequentibus constructur.
Verum ipsa hec facilitas hanc mihi
lectionem suspectam reddit. Fortasse
autem legendum est:

"Η ξυμπολίτης ἀνδράσιν, δίκαιοις ὧν,

Ex Leogivous -

vel in eadem civitate degens justus cum hominibus inhospitalibus etc.; ita ¿unnostrone bene responderet antecedenti ¿unuscus wassur etc. verborumque collocatio exquisitior et concinnior esset.

608. lx 9 ectives. Hospitalitatis jura violantibus. 9 im aurinos, deorum immemoribus, i. e. contemtoribus.

609. ชนบางบี มบุรท์งสุร โทธิ์เมตร สำรุยย์ματος. Quia ἄγρινμα de præda tan-tum, non de reti aut plaga usurpari existimat Heathius, lectione indinus prælata hunc sensum elicit : ejusdem cum iis prædæ partem injuste adeptus. In quo miror eum non intellexisse, hoc modo plane Æschyleæ sententiæ vim ac veritatem adulterari. Quid enim? Si justus vir in societatem prædæ cum facinorosis injuste venerit, nonne ipsum quoque a justitia discessisse necesse est? ຂຶ້ງຂຸເບພα etiamsi proprie rete non denotet, falsum tamen est, unicum ei prædæ significatum subjici. Imo potius sæpe capturum venationem (un parti de chasse) designat; ut, si quis liberius latine aut germanice verterit, haud aberraverit a sensus veritate, si pro vocabulis captura (Fang) actionem denotantibus, ista rete (Nex) in versione substituerit. Etenim in eandem capturam incidere, quid aliud est, nisi in idem rete incidere? ivdixus vel cum zueneus construendum, ut significet alassas, quam vim huic adverbio interdum tribui Hesychius testatur, hoc sensu: si in eosdem casses vere inciderit (wenn er nun wirklich gerade in einerlei Netz mit ihnen gefangen wird) vel sublato commate post αγειύματος, cum πληγείς εδάμη, quod si melius placeat, poëtam hoc adverbio justitiam divinam excusasse dicamus; quæ hominem innocentem quamvis ipsum poena non dignum, tamen propterea, quod in improborum consortio deprehensus sit, eadem qua illos calamitate afficere cogatur; quia consultius sit unum hominem etiam sine ejus merito affligi, quam tot improbos propter unius innocentiam impunitos dimitti.

610. Siou pastoji waynolog. Nobili metaphora pro communi calamitate divinitus immissa. Fons comparationis observatione quadrigarum contineri videtur. Auriga enina e quatuor equis junctis tres ferocientes flagello percusurus, vix ac ne vix quidem, ne eodem ictu quartum quoque tangat, efficere

611. ὅτος δ' ὁ μάντις. Brunckius notavit in cod. Reg. A. legi ἀὐτως δ', idque etiam in B. vulgato superscriptum esse. Unde se probaturum ai ἀὐτως ὁ μάντις. Idque mihi hanc ob causam verum videtur, quod vis comparationis magis clarescit.

υίὸν 'Οϊκλέους λέγω. Familiare tragicis est hoc genus ἐπεξηγήσεως, cf. v. 491. Choëph. v. 127. Sophoel. Antig.

v. 204.

612. Admirabilis in his est verborum delectus. Primum enim laudes Amphiarai cumulantur, hisque singulis opponuntur sociorum ejus vituperia, nimirum ut eo fortius aninum talis ac tanti viri miscricordia pellat, cui

Μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγεὶς Θρασυς όμοισιν ἀνδράσι, Φρενῶν βία, Τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν, Διὸς Βέλοντος, ξυγκαθελκυσθήσεται. Δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσδαλεῖν πύλαις,

615. #áλιν] #ίλιν Ald. Rob.

propterea quod in eorum consortium inciderit, una cum illis percundum sit. Adjectivis dinases et sireche respondet in oppositione averieur; ad ayados, quod h. l. förtem designat, refertur Θεασυτόμωση, denique vocabulo σώ-Φεων, quod Amphiarai sapientem in omnibus rebus temperantiam ac moderationem describit, opponitur pervay βία, quod idem est ac φοίτω φεινών ν. 663. significatque insaniam istorum hominum, quam insoleutia et superbia maxime declarabant. Person Bis non, ut a nonnullis factum video, ad reires. (Pauwius persas Bia cum συμμηγίς construere maluit, ut significetur scilicet Amphiaraum invito animo (ut Bis Seas est invitis diis) cum impiis hominibus hanc societatem iniisse. Sed hac ratione constructio sit ambigua et impedita. Et quamquam notum est, quomodo Amphiaraus uxoris Eriphyles dolo coactus sit ad hanc expeditionem suscipiendam, (vid. Apollodor, lib. iii. p. 151. ed. Commelin.) tamen Æschylus antea nullibi istam fabulæ partem tetigit, ut saltem jure dubitari possit, an his verbis, pervay Big, illam respexerit) sed potius ad Seasus operary trahendum est, plane ut v. 663. φλύerra et ev perra perrar conjungitur.

615. τίννει ποματίν την μακράν πάλιν μολίν. Hæc de fuga intelligenda esse recte Heathius vidit; qui sua scil, stultitia hoc efficiunt, ut longa via, qua venerunt, eadem, turpiter scil, in fugam versi, revertantur. Die es recht darauf anfangen, den weiten Weg, den sie gekommen sind, wieder zurük zu thun. cf. v. 548. et lex. Æschyl. v. Ποματί, ξυγκαθίλεωνθήσεται vulgo interpretantur, una deorsum trahetur, in eoque mortis genus, quo periturus esset Amphiaraus, ab Eteocle tangi Heathius existimat. At quomodo id Eteocli notum fuerit, quod ne ipsi quidem

Amphiarao cognitum atque perspectum esset? Nam ex oraculo nihil aliud rescierat, quam in hoc bello omnes præter Adrastum daces perituros esse. Fac vero Amphiaranm hoc quoque pravidisse, se terræ hiatu absorptum iri, quis eadem notitia jam Eteoclem hostium regem imbuerat? Sed ut hoc quoque demus, et prolixe cum Heathio agamus, quæ tandem causæ snnt quæso, quibus ut, id Æschylum h. l. spectasse, probabiliter efficiatur? Omnino enim in tragœdiis interpretandis maximopere cavendum est, ne, quia certam alicujus fabulæ seriem a scriptori. bus mythologis certa ratione ac via traditam esse videmus, ideo eandem a tragico poëta eodem modo contextam esse fingamus. In Sophoclis Œdipo Coloneo, ut hoc utamur, Amphiarai mentione facta, ne mortem quidem ei impendere significatur, nedum ut Sophocles de causa mortis fabulosa aliquid innuerit. Itaque Euyau 9:3220o Informa non vertendum est una deursum trahetur; (præpositio enim *arà in compositione, h. l. ut sæpe, non est putide premenda;) sed potius, una abripietur, una cum reliquis eadem scil. fuga et clade trahetur. Germ. er wird mit fortgerissen, mit in ihr Unglük hineingerissen werden. Διὸς θίλοντος iterum ut v. 564. Diav Dilávrav coll. v. 522. ad avertendam impietatis suspicionem dictum.

617, sqq. δοκώ — κείρια. Jam equidem eum ne oppugnaturum quidem portam existimo; non quo ignavus sit aut imbellis timidusque, sed quia sibi fatale esse scit, học in prælio occumbere; si quidem Apollinis oraculis veritas constiterit. Is est enim Amphiaraus, qui aut sileat, aut tempestiva dicat. Hujus loci verum sensum param assecuti sunt interpretes, præsertim ii, qui Eteoclem aliquid de mortis genere, quo periturus esset Am-

Ούχ ως άθυμον, ούδε λήματος κάντης Αλλ' οίδεν ως σφε χεή τελευτήσαι μάχης. Εί καρκός έςαι θεσφάτοισι Λοβίσο

620

618. a90µ10] a90µ105 Ald. Rob. 620. aderes] zágres conj. Canter. 9100ú-

phiaraus, inaudiisse somniant. Nos Æschylum ex se ipso primum explicandum esse, antequam externa sensus inveniendi præsidia circumspiciantur, cum alias nobis persuasimus, tum ejus opinionis hoc loco potissimum, maximum profecto fructum cepimus. Quicquid enim hic Eteocles de Amphiarai mortedicat, id unice e nuntii verbis v. 589-591. pendere statuimus. Quod enimis narraverat, vatem dixisse : "ywys min gu annot minne Xlora. id sic interpretatur Eteocles, eum hæc non temere, sed ab Apolline monitum pronuntiasse. Nihil igitur opus est, ut aliunde de ea re, etiamsi nuntius ista non narrasset, aliquid Eteocli innotuisse credamus. Non quo ignota plane fuerit Æschyli ztate fabula, quz Amphiaraum hiscentibus terræ faucibus haustum esse traderet (utpote cujus Pindarus paucis annis post Æschylum natus mentionem faciat); sed hoc volumus, Æschylum in adornanda hac tragoedia illam fabulam nihil moratum esse. Etenim si quis alius, Æschylus certe est in fingendo suus ; nec tam quid alii commenti sint, quam quid ut ipse comminiscatur convenientia postulet, curare solet. Itaque ut in verbis φεινών βία negabamus eum ad Eriphyles fraudem respexisse, sic h. l. quæcunque Eteocleiu de Amphiarai interitu loquentem faciat, ea non extrinsecus, sed, ut veritatem dialogi tragici decet, e sola nuntii quicum colloquitur Eteocles, narratione petita esse cense-Quocirca paraphrasi liberiore verum horum verborum sensum declarabimus, in qua nihil addemus, nisi quod per ipsum colloquii nexum subintelligi necesse sit. Sic igitur Eteocles: Quod autem me mones (v. 597.) de propugnatore adversus Amphiaraum mittendo, id equidem haud scio an ne opus quidem futurum sit. Quantum enim e verbis tuis (v. 589-191.) intellexi, ipse mortem suam sibi præsagit vates prudentissimus. Itaque ne aggressurum quidem ad portam arbitror. Non quo eum, ut impotens ille Tydeus ausus est, (v. 384. sqq.) ignaviæ aut timiditatis incusem; imo novi eum fortissimum esse; sed quod Apollo ei prædizerit, eum in hoc prælio mortem oppetiturum esse; Nisi enim divinitus oraculo monitus esset, certe non its fidenter, nec tam intempe-stive pronuntiasset, se in hac terra sepultum iri. Unde enim futuri scientiam sibi arrogaret homo prudentissimus, nisi se divina mente inflammatum ista dicere sciret ? Aut quomodo si tantum conjiceret cladem suam, tristem eventum, qui militum animos frangere posset, non silentio potius pressisset ? Certeenim Amphiaraus non is est, qui futiliter immmodiceque garriat, sed potius aut silet, aut ea tantum loquitur, quæ opportuna ac tempestiva sunt. Quare non dubito quidem eum, donce ceciderit, ante portam fortiter pugnaturum, (quemadmodum ipse se honesiam mortem sperare dicebat) (v. 591.) attamen eum portam oppugnaturum esse, hand est verisimile.

δοχῶ μέν. Huic μèν respondet ὅμως δè v. 622. Germ. Nun glaub' ich woar, dass er nicht einmal auf das Thor einen Angriff thun werde.

618. λήματος κάκη non est consilă inopia, sed i. q. ἀψυχία v. 385. aut ἄψυχος κάκην.194. Germ. Nicht als obs ihm am Mut und unternemendem Geiste felte. Bellicam Amphiarai fortitudinem omnes celebrant. Sic Pindaro (Nem. x. 16.) appellatur πολίμοιο νέσφος, et alibi (Ishm. vii. 45. sqq.) cum fortissimis componitur. (Olymp. vi. 27. eum μάνταν τ΄ ἀγαθόν καὶ δωρι μάνανθαι nominat.) Sophocli vero (Œdip. Colon. v. 1309.) est:

δορύσσους 'Αμφιάριως, ταπρώτα μέτο Δορί κρατύνων, πρώτα δ' οίωνών δδοις, 619. άλλ' όδον, sed quod certo scit, oraculo, ut conjicio, monitus, non levi conjectura ductus.

620. si naowo: "sai-Aogiov. Si quidem fructum h. e. exitum habitura sint oracula Phabi. Sed veram puto CanΦιλεί δε σιγάν, ή λέγειν τα καίρια. Όμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα, Λασθένους βίαν, 'Εχθεόξενον συλωρόν άντιτάξημεν, Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ήδιῦσαν Φέρει, Ποδώκες όμμα, χείρα δ' οὐ βραδύνεται

625

केन्द्रानर्वेहिक्यार] केन्द्रानर्वेहिक्या Rob. 624. pies Probabiliter ickius conjicit legendum esse τείφι.

emendationem, si nágros Isas. alibi quoque ságres de orausurpatur, que vero exitu corrontur. v. c. Sophoel. Œd. Col.

; de en mien feir fu Keneneine yae er mien feir fu Kenenein

1. Pile - saiges. Stanl. in com-:nr. MS. conj. pilei di engir (o-) mälles) i liyus rännigu.

3. ly Spikerer wrodweir. Portarum dem peregrinis adversarium. 1296h. l. alio modo, quam v. 608. di-. Illic enim in vituperio, hic n in laude ponitur. Metaphora, tum video, petita est a similitu-canis villatici, qui tum demum me probatur, si, ut Columella ait, R. R. vii. 12. 5.) semper excanit in exteros.

4. pleoren vor mir, odenn d' àlovieu. Consilio quidem et prudentia r, corpus vero juveniliter vigens ge-Eadem est variatio constructionis, v. 556. occurrebat. Inepta est > Rob. quam et Schol. β'. agnoporu. reipu autem, quod Brunckio entem venit, sane non displiceret. 5. modanış öppa. Scil. abrou triv. orum celeritas ad occupandam, unque se obtulerit, vincendi ocnem, in ducibus laudatur.

. — — χείζα δ' οὐ βραδύνιτα: αξ' ἀσπίδος γυμνωθίν ἀςπάσα: δόςυ. inem vidi interpretum, qui ista tpedierit, ut mihi satisfaceret. Ut liastas Græcos mittam, quos les ipsi suo loco consulent, Abreis ita construendum esse putavit : Her (to para th) xaien of Benαι άρπάσαι (τὸ τοῦ σώματος μίρος παραγυμιωθέν τῆς ἀσπίδος, i. c. unctatur husta in manu rapere, seu s infligere, qua vel tantillum cly-unctum estenditur corpus. At quis daras ellipses, tantamque verborum trajectionem ferat in Æschylo, qui si e plurimis locis judicandus sit ab intricat verborum structura, præsertim extra chericos cuntus, vehementer abhorruit! Haud magis nobis placet Burteni ratio, hunc in ordinem verba redigentis: (narà) પ્રાફ્ત કો કંપ ફિલ્મકંપાંથા તેનુ જર્મના કેરફપ જાનને જે (પ્રાફ્ત જર્મ તેમ્યાને ત્રિકા) પ્રથમમાં જેવા જેવા તેમાં તેમાં તેમાં સ્ટાફ્સ તેમાં સ્ટાફસ્ટનો સ્ટાફસ્ટનસ્ટનો સ્ટાફસ્ટનો સ્ટાફસ્ટનો સ્ટાફસ્ટનો સ્ટાફસ્ટ maxime offendit constructio derdens δόρυ παρά τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου, pro : hasta petere midatant seu apertam corporis partem. Erievor aenarai deel, bene dicitur ; at doeu desaceu seds sieres nou item. Que cum ita sint, versum illum, si quidem omnino Æschyleus sit, ita restituendum esse putem:

To may devilor youngly devieus

doel,

ut may devilor youngly pro devilor

manyoungly dicutur. 'Agraem doel est id quod Latinis hasta haurire, aut hasta rapere; ut in cæstuum certaminis descriptione Pollucem inter et Bebrycem ap. Valerium Flaccum lib. iv. v. 291. (quem locum Abreschio debeo):

Emicat hic dextramque parat, dextramque minatur,

Tyndarides; redit huc oculis et pondere Bebryx

Sic ratus; ille autem celeri rapit ora sinistra.

Virgil. Æn. x. 312.

Huic gladio perque ærea suta Per tunicam squalentem auro latus

haurit apertum. Quamquam vero in descriptionibus certanfinum et præliorum sæpenumero mentio fit partis corporis nudatæ, vel non bene tectæ, quam adversarius gladio aut hasta, aut pugnis denique rapuerit, idque adeo bene huic loco quin conveniat, dubitari non potest, ultro tamen fateor, me nondum satis hac ellipsi delectari, qua ed mae' dem ides yourasir positum esset pro ed was

Πας' ἀσπίδος γυμνωθεν άρπάσαι δόςυ. Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐς ιν εὐτυχεῖν βροτούς. X٥. Κλύοντες θεοί δικαίας λιτάς

628, 629. Artàs nusriges] Lóyous inous Rob.

άσπίδος γυμνωθίν άντιπάλου μίχος. Ubicunque enim poëtæ partem corporis clypeo nudatam designare volunt, ibi, quantum recordor, semper addunt, ecquod membrum ita nudatum fuerit; saltem universum corporis Leois, aut aliud ejus generis vocabu-lum nunquam omittunt. Sic Homerus memorat Thoantem eigrer yupradire Il. w. 312. et Euripides in duello Eteoclis et Polynicis hujus humerum nudatum ab illo animadversum narrat (Phœniss. 1406.):

-ार्गाः १० म के र्श्तम् ए प्रिरोम् उद्दित रहेय

i meiede readels siera Hadureinous Bia

διῆκε λόγχην. — His addo Theocritum certamen Castoris et Lyncei describendum, Idyll. xxii. ubi v. 187.

Εγχισι μέν σεράτιςα τιτυσπόμινοι ωόνον είχον,

*Αλλάλων εἴ που σε χεοὸς γυμνω-Sir Touer.

Vides igitur, quomodo ab his poëtis eadam res multo dilucidioribus verbis descripta sit, quam Æschylus descripsisset, etiamsi correctione nostra versiculum hunc multum sublevarimus ita legendo:

Τὸ πας ἀσπίδος γυμνωθέν άςπάσαι δοςί.

Longe igitur melius videt,, versiculum ita intelligere: manu vero haud cunctatur a sinistro latere nudutum gladium educere; ut nostri dicerent: er ist gleich bereit vom Leder zu ziehen. Sic sæpe άρπάζων usurpatur. ἀσπίδος deberet esse a sinistro latere, sicut wae' dowida sinistrorsum, in હેન્દ્રાંતે a sinistra significare notissimum est. Denique doeu paulo inselentius positum esset pro Eipos, quemadmodum Sophocles aliquando 1720s pro ξίφος adhibuit Ajac. 668. coll. 829. sqq. item Schol. ad v. 668. et Eustath. ad Iliad. &. 319. p. 505. lin. 31. ed. Basil.

Posteaquam ista scripseram, non

sine voluptate cognovi hanc explicationem Brunckio quoque placere. Ei sane in ea prorsus acquiescerem, a exempla mihi nota essent, quibus *** acrillos codem modo significare pos a sinistro latere, quomodo was assila vel wae acridos sinistrorsum significat, amplius confirmaretur. Atqui ejusmodi exempla non recordor; nec utriusque locutionis eadem est ratio. Nam in wae' dowidas ambiguitas esset, quæ non est in παρ ἀσπίδα. Quapropter versum male tornatum haud scio an interpolator aliquis adjecerit, qui quid esset xuea d' où Beadireras supplemento quodam declarandum putaret. Certe si eo prorsus deleto sic procederet oratio;

γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡξῶρας φί-

ειι, ποδώκες όμμα, χείςα δ' οὐ βραδύντσει. Βεοῦ δὶ δῶςόι ἐςιν εὐσυχεῖν βροσεύς. tantum abesset, ut aliquid ad sensum desideraretur, ut potius integra sententia concinna dictionis brevitate concluderetur. Todans oppea imperatoris in observando celeritatem Xues δ' οὐ βραδύνεται (sic Eteocles Eurip. Phoeniss. v. 765. άλλ' είμ', δαως άτ μη καταργώμεν χέρα. Et Ulysses in Philoct. Sophocl. v. 98. καὐτὸς ὧννίκς nort Thusan ply dever, Reiga & eign egyariv. quem locum supra ad v. 449. ubi nostram vocabuli somacyis explicationem optime illustrat, nescio quomodo oblitus sum commemorare) strenuam ejus fortitudinem designaret. Quod reliquum est, judicet lector e versione, quam addam, quid ista de conjectura statuendum sit: Gleichwei will ich ihm auch einen Mann, den wackern Lasthenes entgegenschicken, einen Greis an Geist, bei voller Jugendstärke des Körpers; schnell ist sein Blick, und seine Faust nicht minder rasch. Doch ists immer Gottes Geschenk, wenn gutes Glück die Thaten der Sterblichen krö-

628. Chorus ita precatur; O dil, justas preces nestras sudite, et feliesm

Ήμετέρας, τελείθ' ώς ωόλις εὐτυχή, Δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες γᾶς ἐπιμόλους· ωύργων δ' ἔκτοθεν βαλών Ζεύς σφε κάνοι κεραυνώ.

680

"Αγ. Τον εβδομον δη τόνδ" εφ' εβδόμαις σύλαις Λέξω, τον αύτοῦ σοῦ κασίγνητον, σόλει Οἶας γ' ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας Πύργοις ἐπεμβάς κἀπικηρυχθεὶς χθονὶ, 'Αλώσιμον σαιᾶν' ἐπεξιακχάσας, Σοὶ Ευμφέρεσθαι, καὶ κτανών θανεῖν σέλας,

635

629. τελείθ'] εὐ τελείτε Rob. ὡς πόλες εὐτυχῦ] πόλες εὐτυχεῖο Rob. 630. ἰπεμόλους] πρὸς ἐπιμόλους Ald. Turn. Victor. πῶνδ ἐπιμόλους Rob. In Mosq. 1. Reg. A. ἐπιμόλους sine πρός. Præpositionem e glossa in textum irrepsisse recte observatt Brunck. 631. δ' ἔπτοθυί Αld. δ' ἔπτοθυί Rob. Turn. ἔπτοθυ, quod metrum postulat, Brunckius recepit e Reg. A. 635. είας γ' ἐκρᾶται εἰα ἀρᾶται Ald. τύχας] πόλας Ald. 637. ἐπιξακιχάσας ἐξιακχώσας Rob. 638. ἔνμφέρισθαι] συμφέρισθαι Ald. σας Ald. Τurn. Vict. ἔξιακχεύσας Rob. 638. ἔνμφέρισθαι] συμφέρισθαι Ald.

eivitati belli exitum date; hos advenas, hostita mala e terra profligantes. Jupiter autem eos a turribus propulsans fulmine occidat. Ut Latini nonnunquam damna, calamitates, dicunt, pro hominibus damna aut calamitates inferentibus, sic h. l. si ἐκίμολοι, advenæ hostes, appellantur δρέπουν πακλ, damna bellica, s. hastis nocentia. γῶς autem apte sic inter ἐντρέπουντες et ἐνιμόλους interjectum, ut pariter ad utrumque referri possit. ἐντρέπουν γῶς idem quod deinde πύργων ἔντρῶν βάλλειν.

633. sqq. τὸν ἐδομον δὰ τῶν ἰψ ἰδόμαις Ψύλαις λίξω— δας γ' ἀρᾶται καὶ κατιύχεται τύχας. Jam diçam, qualia infortunia septimus ille ad septimam portam oppugnandam constitutus, tuus insius frater, urbi optet aque imprectur. Nominativi δ ἔδομος etc. propter sequens verbum λίξω noto græcismo in accusativos mutati sunt. Adeoque non est, cur σύοδε cum Brunckio sollicitemus. Quod enim is substituendum censebat τῶν, ejus vis jam inest particulæ δὰ, quæ idem valet, quod ἔδη. Ut autem ille apud Latinos, sic τῶν centies refertur ad sequentia, quæ dicturi sunt loquentes.

ed abroï soï naslymes. "Fortasse log. abroï so, tuum ipsius fratrem." rds sde abroï naslymres, ut à lud soï? årdeds rearith Œdip. Tyr. v. 1462. de

qua locutione præter Schol. ad h. l. vid. Eustath. ad Il. &'. v. 54." Burgess.

636. sqq. πύργοι ἰσιμίλη πίσασθαι τρόσον. Optat nimirum, ut ipse, turribus conscensis et rex huic terræ declaratus, pæana ob expugnatam urbem magno cum clamore exorsus, tecum congrediatur, et sive cecideret, te simul occidat, sive superstes fuerit, te, a quo tali ac tanta ignominia affectus et expulsus sit, codem modo exsilio multet.

κάπικηςυχθείς χθονί scil. βασίλευς, s. υκητής, rex aut victor publico præconio declaratus. ἀλώσιμος παιὰν, carmen ob expugnatam urbem Marti aut Apollini cantatum. Sic ἀλώσιμος βάξις fama de urbe expugnata, Agam. 10.

lπιξιακχάσας. (Si copula in hoc versu necessaria esset, optimum foret legere:

638. sqq. Tol ξυμφίοισθαι καί κτανών θανείν πέλας, "Η ζώντ' άτιματάςα *Η ζωντ' ἀτιμας ήρα τώς σ' ἀνδρηλάτην Φυγή τὸν αὐτὸν πόνδε τίσασθαι τρόπον. Τοιαῦτ' ἀῦτεῖ, καὶ θεοὺς γενεθλίους

640

Rob. Turn. 639. rús] r' ús Rob. et abest r'. 641. àveti] airi

જ્લાંક જે લેગ્લેફમાં લેજમાં Φυγમ જાતેક લાંગિક જલ્કેલ જાંσασθαι τρόστον. In his versibus primum transpositio facta videtur circa verba nal zrande Sanis wides. Si enim ita scripsisset Æschylus, vò Sanii videtur primarium esse, et adjunctum * * *** secundum in sententia locum obtinere. Atqui id ineptum esset. Polynices enim optaret, ut ipse moreretur. Imo veritas et ratio illud postulabat, ut, cum duplex ei conditio proposita esset, nimirum ut aut in duello cum fratre occumberet, aut ex eo vivus discederet, optaret aliquid, quod, sive illud, sive hoc accidisset, expetendum sibi videretur. Si igitur fatale sibi esset in certamine occumbere, sane pro acerbitate odii, quod eum in fratrem stimulabat, nihil erat, quod ardentius optaret, quam ut eum a quo interficeretur, simul occideret; id igitur sic potius enuntiandum erat, zraveir Sarar wilas, quam neurar Sareir πέλας sin autem vivus e conflictu discederet, nolebat certe victus, sed victor discedere. Jam si vicisset Eteoclem, eum aut occidere, aut in exilium agere poterat. Ex his duobus hoc præoptabat. Fratrem enim, qui se regno et urbe excluserat, ex jure talionis eadem injuria ulcisci malebat. Itaque sic emendandos esse hos versiculos mihi persuasi:

σοὶ ξυμφίρισθαι, καὶ κτανεῖν θανών πίλας,

Το κατιματήρα τώς σ' ανδοπλάτην φυγή τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπος. His ita constitutis optat Polynices, ut, cum fratre congressus, aucoccidat eum, etiamsi sibi una cum eo moriendum sit, aut si superstes fuerit, eum qui se reguo expulisset, vieissim expellat. Prior autem correctio a Scholiasta α. confirmatur; cujus ex interpretatione, συτήναί σω καὶ φονιῦσαι ἀπόθανοὶν ἰγγὺς, clare apparet, eum in suo codice non legisse κτανὸν θανὸν πίλας, sed potius κτανὸν θανὸν πίλας. Apud Sophoelem (Edip. Col. primum quidem Poelem (Edip. Col. primum quidem Po

lynices v. 1339. optat, ut sibi contingat fratrem vi expellere, Œdipus vero ei imprecatur, ut occisus a fratre ipsum vicissim occidat.

άλλὰ συγγενεῖ χερὶ Θανεῖν, ατανεῖν Β΄ ὑφ' οῦπερ ἐξελήλα.

Accedit quod Euripides quoque Edipi diras ita ratas fuisse auctor est, ut prior Polynices a fratre letali vulnere affectus, jam moribundus ipsum vicissim interfecerit (Phæniss. v. 1429. sqq.):

ἄτι γὰς ἔμπνέων βεαχὸ, Σώζων σίδηςον ἐν λυγεῷ-πιστμωνι Μόλις μὲν, ἔξιτεινε δ΄ εἰς δ΄ πας ἔίδος Ἐπιακλέους, ἐ πρόσθε Πολυνείκης πέ-

Ταΐαν δ΄ οδάζ ἱλόντες, ἀλλήλοι πίλες
Πίστουσιν ἄμφω, κου διώρισαν κράτος.
Itaque si emendatio nostra valeat, hene
inter se cohæreant ἔμμφίρισθα—πτανείν—τίσωσθαι; et ut infinitivi κτανιί
ας πίσασθαι disjunctive posita ea designarent, quorum alterutrum ut fieret
Polynices expetebat, sic participia θακόν et ζών utriusque horum eventorum
conditiones innuerent.

τως i. q. ουτως, construendum cum ἀτιματῆρα; et ἀτιματῆρα τως σ' ἀτὸρηλάτην est, te expulsorem suum tam in se contumeliosum.

640. Φυγή τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθει τρότον. Macrologiam quandam sapit hic versiculus; et si pro ἀνδρηλάτην in quibusdam codd. forte reperiretur ἀνδρηλατίν, in proclivi esset suspicari versum 640. ex interpretatione ortum, Æschylumque tantum scripsisse;

Aschylumque tantum scripsisse; η ζων ἀτιματήρα τώς ε' ἀνδεηλατίν, quod si verum esset, particula τως i. q. ὁμοίως cum ἀνδεηλατίν construertur. Sed hæc incertiora sunt, quam ut mutari nunc quidem aliquid debeat.

641. sqq. τοικῦτ' — Πολυνίκους βία. Talia vociferatur Polynices, patriæque terræ indigenas dos invocat, ut preces suas diligenter respiciant, easque omni-

Kukei warpaag yijs, envarigas diraik 🖓 🦸 Tow dy gever dan way yo Hodovelmong Blan Εχει δε καινοπηγές εθθετον σάκος $\Delta i\pi \lambda o \ddot{u} r$ ϵ $\ddot{u} \ddot{u} a$ ϵ $\dot{u} \rho \sigma \mu \epsilon \mu \eta \chi \alpha \nu \epsilon u \mu \epsilon \nu \sigma \nu \epsilon$. 645 Χρυσήλατου γάρ ἄνδρα τευχης ήν ίδειν 🕠 Αγει γυνή τις σποφρόνως ήγουμένη. Δ ing δ ' de' elveit ϕ gelv, de re ϕ paulence. Aiyer KATAEO T ANAPA: FONAE, KAI ALOMIN CEPHALON BEHAVIOLES AL ALOMINA 'EZEI, HATROGN AGMATON T' EIII-650 AND STROPHED TO STATE OF THE COST Τοιαῦτ' ἐκείνων ἐςὶ τάξευρήματα.

Os obrot avog) two ** ** open of the 644 so Deres] shaunder Turn. Vict. etc. ante Brunck. 643. Sia] Big Rob.

Zù & surds won gradhair ivansair an Boneig

qui recepit 169100 e Regg. 645. **georgipagensuptive] **georgipagensuptive] Mosq. 1. 646. **cognoing description del. Bob. Thirt. **respicto Vit. 04667. **dys.] **dys. Ald. 648. **enorgi paoris Vit. 649. **modific of **direct]! Its recte Brunch. e cod. Reg. 651. **left sir! Viteb. 652. **lense] **lense Ald. B. Valge about 659. spiel winde Vitel

no ratas habeant. Ordo verborum est: rampe' direi Nodovelnoog fia, and 'madei Goode genedlione margine gile, שליי אני לשימילון שני שני שני אוים אינוי

644. Seros cados. Daplicem lectionem, selector of senundar, jam Schol. e'. memorat. Utraque satis bonum sensum fundit, ut, que verior sit,

vix certo decemi quest. 645. deradir er eine. Nerape una tantum image erat, sed duabur figuris aut formis constans.

646. sq. zevenikarer hyonning. Acroum enim s. ex auro fabricatum hominem armatum (h. e. militem) ducit mulier quedam modeste praiens. Bis pendet a resguerie, pleonasmo Gracis fiz-miliari ; ut siesdele rearies Eurip. Phomiss. 146.

648. Dinn & He' wont puere. Stanleius vertit : Justitia sano dicitur. Perperam. Significat enim: Justitiam vero se esse sit. Nempe totam clypei in-scriptionem duobus senariis absolutam fuisse fingit :

∆ાંજા ત્રમભર્તીમ ક' કેંગ્લેટ્સ જોએક, મહો જાંડેસ

"Bžu, auryfar dipukras e' beiefeøde:"

hi e. Ego Justitia reducam hunc'ulrun et arbem pomische, patriopie domni at terma vices consequents. Hue leitin pertinet, as ra yedanaru kipu. Non enim nuntius e figura tanthin et habitu mulieris com esse Justitium conjielebat, sed ex imecriptione ipsa certo cognoverat.

cognoverat.

654. vaniv — ignyfatien. Talle sunt illorum Polynicis ecil. et cettivi rum ducum issente. Upaginere, quin suopte marte clypeorum insignia a du-cibus inventa esse fingle. 652. si distif. The fain secum re-

pute quem adversus fratient trium mit-

653. Fidem in officio explendo suam predict nuntius, ut supra v. 66. etc. de direct dupt eight authunisten pla.

44, nem nuntunm hujus hominis (h. e. meam) in mensiando fidem ne diligentiam desideradis s. tuipidis. egis dedel, busemile pronuntiator.

of Tabele with. The autom ince

jam vide, quemedo gubernes urbem.

Μέμψη, σὺ δ' αὐτὸς γερῶθι ναυκληρεῖν πέλιν.
'Ετ. "Ω θεομανές τε καὶ θερῶν μέγα ςύγος, 655
"Ω ωανδάκρυτον άμὸν Οἰδίπου γένος:
"Ώμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.
'Αλλ' οὖτε κλάειν, οὖτ' ὁδύρεσθαι πρέκει,
Μὴ καὶ τεκνωθῆ δυσφορώτερος γόος.
'Επωνύμω δὲ κάρτα Πολυνείκει λέγω: 660
Τάχ' εἰσὰμεσθα τὰπίσημ' ὅκη τελεῖ'
Εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα
'Εκ' ἀεπίδος Φλύοντα σὺν Φοίτω Φρενοῦν.
Εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς ωαρθένος Δίκη παρῆν

656. autol and Ald. lub Robert 1637. 30] M Viteb. 658. aritor natural Ald. Rob. 660. Ilaboritus Ilaboritus Rob. 661. sieinsenden sieinste Ald. easting vousiens Viteb. 2011 Jean Rob. Vict. 663. parel eigenda Ald. Turn. συμφείνω Rob. corrupte. φείνω confirmatur codd. Regg. Mosq. 1.2. it. Schol. 664. wagefies Ain] wagefies dinn Ald.

655, 656. Prima hac Eteoclis apostrophe tota ad Edipi genus pertines, quamquam sunt qui versum 655. de Polynice capiant. O divino instinctu furens diisque graviter exosum, 6 perquem lacrymabile serum Edipi genus. Nempe opin ex Aldina ed. pro vulgario, quod hic valde languet, restituendum puto. opin Oldirov yisos, ut Horatius serum Pelopis domum. siyos graviter pro swynro, manrón. cs. v. 693.

657. Épus — viltopheu. Hei mihi, nunc patris dire-rate habeutur. Æschylus in hac tragodia, quod post nagis apparebit, (Edipum in exilio, quod sua sponte sibi imposuit, jam vita excessisse, et antea diris filios devovisse, fingit, quibus ut ferro se invicem occiderent, imprecaretur. cf. que dicemus ad. v. 780. sqq.

658. Præclare servat animi fortitudinem Eteocles, cum statim eum ab exclamatione doloris horrorisque plena tevocat. &2.2' sörs-Jurpagórues (lus-pagórues Guelf.) yóss. Verum hic nec fiere, nec lamentari decet, ne forte intolerabilior etiam luctus erumpat. Nam si ipse tristitize et agritudini se dare voluisset, magnam vim ea res ad frangendos civium animos habuisset, adeoque res publica in summum esset' periculum adducta. cf. v. 193. sqc. på vi-

xımlığı ne parietur, ne existat.

660. Proving li neera Helminu hiya. Jam entem Polynici, vere in nominata (nunc enim se erablin main auctorem prodit) hec dico.

661. ráz' siripurda—rski. Mat cognoscemus, quemnam existum ejus insignia (in Guelf. Ald. Turn. est riviensi, pro ráminus) habitura sint.

662. sq. d vv ματάξω φρούς. Videbimus, inquam, an cum aurez littes reducture sint, que in clopeo ejus goriunt (φλύντα enim est h. l. nuganis, stolide superbilaquentie plena, non us Burtonus vertit: e clypeo quasi chullicatia) una cum mentis insanise consentanes sunt, que ipsius insanise consentanes sunt, que ipsius insanise consentanes sunt, que ejus furor quasi dictanit. Ege enim φλύντα ad χρονεταιατά γέτρωστα traho, cum Stauleius hoc participio ad να relato, sic verterit: utum illum reducerunt auro elaborate litters in clypeo effutientem cum fastu menticipo effutientem hujus Polynicis insaniæ quasi quedam interprotes e-rant.

γανία. ad quem Prochus: Παςθένες μέν à Δίας Εργοις ἐνείνου καὶ Φρεσὶν, τάχὶ ἀν τόδ ἢν 66 Αλλ οὐτε νιν Φυγόκτα μητεθθεύ σκότον Οὐτ ἐν τρεφαϊσιν, οὐτ ἐφηθήσαντά πα, Οὐτ ἐν τρεφαϊσιν, οὐτ ἐν ηθήσαντά πα, Οὐτ ἐν τρεφαϊσιν και κατηξιώσατο Οὐδ ἐν πατρφας μὴν Χθρνός κακουχία επ Οἰμαί νιν ἀὐτῷ νῦν παρας ατεῖν πέλας. Ἡ δῆτ ἀν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη, ξυνοῦσα Φωτὶ παντόλμω Φρένας. Τούτοις πεποιβως εἶμι, καὶ ξυςήσομαι

3. Eullopoff Ald. Rob. Turn. Vict. 669. weerstel weerster Ald. Rob. n. Vict. seerste jam Stank a Schol. o'. lectum faisse putabat; idem rtini V. L. p. 243. detendit, et Brunckius recepit. 671. iii sagasariii aagasariii Ald. Turn. Vict. iii sagasariii Codd. Regg. Mosq. 2.

: Seakbyois ilenemi, diber mar ed dirinor yeres adiapsoper ilrai dil nal tagér: nal reversi suppletor à magsi-

Hais de tou dies, dier vous deur se se der normundes, de dexon mal flaves e von dans." Burton.) ejus factis et uilius adesset, fortasse illud evenires,

in urbem reduceretur.

566. sqq. Eteocles dicturus, nunım Justitiam fratrem suum adspie dignatam esse, hanc sententiam ore per migrepir exsequitur. At ititia cum nec primum nascentem, nec intem, nec puerum, nec pubescentem nectu sno dignata est. Ges poyérla pa-Su suéres (comparavit Abreschius chyl. Eumenid. 668. sod in energies. we selemmiem item Pindar. Nem. i. 3.) periphrasi temporis nascendi, id fere audaciori, atque ea est qua ntimur: da er sum erstrenmal das ht der Welt erblikte. Sed hee usu a, illa novitate quadam splendebat. copaien designat mtatem infantim prie sic dicte, qua puerulus a nu-e alendus esset- loncirente notat tem intra infantiam et pubertatem lusam, h. e. pueritiam proprie sic tam. eve in yuniou tulley oregedescentiam et puberem sitatem si-

369. Δίαν προστίδε. Quam vim ex erum opinione habuerit, si quem deseve placidis et benevolis oculis

nascentem adspexissent, multis veterum poëtarum locis intelligitur. cf. quæ Bern. Martini laudavit Calimach. Hymn. in Apoll. v. 51, 52. in Dian. v. 139. Theorr. Idyll. ix. v. 53. adde Hesiod. Theog. 91. Horat. Carm. iv. 2. 1. sqq. wyssuid: xal asvafissers figura is del best, adspectu dignate

670. eq. off ir warefas-Neque vero cam nune in patric telluris lesione ipsi adfuturam esse opinor. I zanovzia male vertit Stanleius in univpatione iniqua. Non enim adeo impudens erat Eteocles, ut quem ipse per injuriam regnandi societate exclusisset, eum ultro tanquam indebitæ potestatis usurpatorem, seu postulatorem potius, iniquitatis accusaret. Imo vero per totam hanc fabulam id agit Eteocles, ut ab ea, qua ipse fratrem læserat injuria, spectatorum animos abducat, cosque tantum ad Polynicis odium convertat, qui utique vehementer antiquorum hominum opinione culpandus videbatur, quod cum exercitu pa-

triam urbem oppugnaturus venisset.
672. sq. si diri dir peirus. Same nimirum prorsus fulso nominata esset Justitia, si homini facinoroso et quidibet audenti auxiliaretur. Yuddirupus cf. Promoth. 85. De washings cf. lexic. Fachyl.

674. sqq. revrus—reellamara. His igitur fretus abço; et cum co congrediar

Αύτός. τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; *Αρχοντί τ' ἄρχων, καὶ κασιγνήτω κάσις, 'Εχθρὸς ξὸν ἐχθρῷ ςήσομαι' Φέρ' ὡς τάχος Κνημιδας, αἰχμὴν, καὶ ϖετρῶν ϖροδλήματα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

Χο. ΜΗ φίλτατ' ἀνδρῶν, Οἰδίπου τέκος, γένη 'Οργὴν ὁμοῖος τῷ κάκις' αὐδωμένω. 'Αλλ' ἄνδρας 'Αργείοισι Καδμείους ἄλις Ές χεῖρας ἐλθεῖν. αἴμα γὰρ καθάρσιον. 'Ανδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτόκτονος, Οὐκ ἔςι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος.

Ετ. Είπες κακόν φέροι τις αἰσχύνης άτες,

680. δμοϊος] δμοΐως Ald. 684. γῆρας] πίρας Mosq. 2. et supra schol. τίμι. 685. δίρα] φίρει Ald. Rob. Turn.

ipie; quis enim alius magis idoneus? Cam imperatore imperator, cum fratre fratre, hostis cum hoste congrediur. Affer igitur cito ocreas, hastam, et munimenta adversus lapides. αντεών (Schol. β'. memorat etiam aliam lectionem πνιεών, quod idem explicat ἐντών. Eadem est in Rob.) αροβλήματα vel elypeum et loricam designat. Ultima vero verba ad nuntium convertuntur; qui nondum scenam reliquerat, his autem mandatis acceptis abit.

IN SCENAM VII.

v. 679-721.

Nuntio dimisso remanentem Eteoclem frustra Chorus a proposito cum fratre congrediendi abducere conatur. Magnus est in hae altercatione animorum fervor, Eteoclisque cum fratre pognandi studium æque ac Chori mutuam fratrum cædem aversantis perturbatio egregie alternis eorum sermonibus exprimitur.

679. sqq. μη φίλτατ' — αυδωμίνω.
Ah noli committere, carissime virorum,
Œ lipi fili, ut ira vehementia similis
corum fios, qui pessime audiunt, l. c.
penimos imiteris. τη κάκις αυδωμίνω

vel universe dictum, vel cum respecta ad Polynicem; hoc sensu: noli oden modo peccare, quo ille firater tuus, passime ideo audiens, peccat, qui tantum irs sua indulget, ut etiam patriem oppugut. Atqui si tu jam iracundia commetus fratrem interfecturus abis, quid aliud agi, nisi ut ei similis fias, in eundemque informiam incidas? Adeoque, quia statim etiam Chorus μαίσματος mentionem facit, τῷ κάκις αὐδωμένω simul respicce potest opprobria ab Amphiarao in Polynicem conjecta. cf. v. 583—586. Melius utique hoc et aptius fuerit, quam cum Heathio αὐδωμένω active interpretari; ut κάκις αὐδωμένω active interpretari; ut κάκις αὐδωμένω, passime loquenti, ad Polynicis dicta referatur. v. 686, suo.

ratur, v. 636. sqq.

681. sqq. à \(\text{a} \) \(

685. sqq. Stanleius inte rpretatur

6 4 6

675

.

۱

14.00

Έςω, μότοι λοβο περοος εκ απρικόσες. Κακών ος καιολέδων οι τις προκεί πρίτο. Τι τρίκε πρίτο.

nieles] Pauw. conj. neeles, hoc sensu: mortuis minil est preter glorism. nairzem] nairzem Paul Bob. 688. nineme] ninemes Aldi Durn. et dei ns Rob. Lectionem ninemes, quam et Schol. 6. laudat, cum Heathio unckio preserendam censuimus. 688. Super 1982] Super 1892 Rob.

lem malum fert aliquis sine delle-esto; solum enim bucrum in marat malorum et turpium nullam glorium. Que quitlem versio, si Grecis, ut nunc leguntur, compa-, nihil magnopere habet, quod ri possit. At quomodo istud Es responsum cum Chori admonicohereat, nemo satis explicavit, go profecto intelligo. Chorus eregem hortatus erat, ut ipse civiantum ad prœlium missis, domi ieret, nec se periculo fratrem ocdi, ab ejusque manu pereundi eret: sin minus, fore ut se inexi scelere contaminaret. Id au-Steocles recusat. Quomodo igitur fere fra subjungunturilla, péres inheis intelligas, quomodo Escoantum inesse dicat, qui proxime m esse pronuntiasset, si quis maine dedecore ferat: At qui mala ant tolerat, is vitam quoque ser-toque cam perioulis objicit. Sur itaque, versus 685. et 686. positos olim a librario, et hanc R corum consecutionem esse: nga y nagakhin og an, egupnar se nanga debn an agakhina ganb.

teur.

r alter yde nieter is subranten.

re piese (note post hanc particuellipsi) suppressum est pelve,
imile quid. Sensus vero hic uffi: Si quis malum atiquod ferat sine
ure, ferat sine (ut ut ugo forrem
nicis injarius, neque el obviam
si sine probre facere possum);
um vero, quas cadem surpla suns,
n honestatem unt glorium dices
. non persuadebis milli, me paimbaque dedecore detrecture unt
ure posse, quis omnes me timiregem vocurent, qui ipse domi

deses attis se functum officio patet, si cises ad presidam miseris): \$500 Solum enim mihi lucrum in merius, h. e. nfhil enim mihi optabilius ant utilius est, quam mortem oppetere. Quae si cum sequentibus v. 688. v. 692. sqq. v. 699. v. 710. v. 706. v. 718. sq. comparata fuerint, nilhil amplius dissolutum, sed omnia interne connexa et apta esse intelligetur. Itaque \$500 h. l. non est concedentis formula, sed in proposito perseverantis. Quod deinde cilci after yale siedes is videntici, id preschar illustratur Antigones verbis apud Sophoelem Antig. 462. sqq.

phoclem Antig. 462. sqq.
ai di vel gefese
II pirde Baraipar, nights alle' iya Aiya.
"Oru yak ir rekkarın, ar iya, ap-

Zh, swe W ubzi navoande niedes pieus

Etcocies autem, si mortem obire detrectes, non malis selum, sed etiam dedecore se premi-significat.

666. of ulustur, wister; Quid persecens in proposito, fill P Optime incinerrogatio transpositioni quam sussimus duorum pusoedentium versiculosum convenit. Cum enim Eteocles slixiaute: Sit site; milit enim lucrosum estrates. (Et say! Denn der Tod ist für metalenem legiciendo: Cur ita pertimentior in proposito menes? Altera lectio, plansus; cur ita furis? sententiamedisit Chori, ut cum rege loquentia, verceundia parum dignam.

tiamemetro.nor, ut cum rege inquentis, verceurdis param dignammetre permetre. Ne te iracundia commetum permicione pugnandi ardor abripiat. Laginagyes deus hatta furens mons, K. e. permicione et furibunda pugnandi cupiditas. Eadem dicitur Separatibhe, irarum piena, quia Chorummen fugichet, becundia. pethainam

πληθής δος μαργος ἄτα Φεςέτω. Κακοῦ δ' ἔκδαλ' ἔρωτος ἀρχάν.

Έτ. Έπεὶ τὸ ωράγμα κάςτ' ἐπισπέςχει θεὸς,

Ίτω κατ' ούρον, κῦμα Κωκυτοῦ λαχὸν, Φοίδω ςυγηθέν σᾶν τὸ Λαΐου γένος.

Χο. 'Ωμοδακής σ' ἄγαν θυμός ἐποτεύνει ωικεόκαεπον ἀνδροκτασίαν Τελείν αἵματος οὐ θεμιςοῦ.

Έτ. Φίλου γὰρ ἐχθεά μοι πατεδε τέλει ἀξὰ Ξηςοῖς ἀκλαύςοις ὅμμασι προσιζάνει, Λέγουσα κέρδος πεότεεον ὑς έρου μόςου.

694. θομός "μερος Turn. Vict. 695. sq. ἐσστρύνει] ἐζοτρόνει Turn. Vict. τιπρόπαρτον] πικρόκακον Rob. 696. θεμιτοῦ] θεμιτοῦ Ald. Rob. Turn. adversus metrum. În cod. Reg. B. notatur: γρ. ἀθμιτοῦ , unde Brunck. rescripsit
aὐ θεμιτοῦ. 697. ἰχθρὰ] αἰσχρὰ Ald. Turn. ἰχθρὰ habet Mosq. 1. 699. μεενυ] μόρον Ald. Pauw. conj. λίγουσα κέρδις πρότερον, βτιρον μόρον.

Eteoclem ad ineundum cum fratre singulare certamen stimulari.

590. xanoù 8 incar igares agráv. Suadet Chorus, ut malæ copiditatis

principiis obstet.

691. sqq. Eteocles, cnjus animo patrio diræ obversantur, jam tempus instare ratus, quo illæ exitum sint habiture, vitæ desperatione affectus respondet : insl-Actor vives. Quandoquidem hoc negotium (interitum nostrum) vehementer urget deus, univer-sum sane Laii genus Phabo exisum secundo vento per Cocyti fluctus naviget. xápr imiamiexes Deòs, deus nimis festinat, ut Œsipi diras ratas habeat. "Two zas' objev, magnifica translatione celeritatem interitus designat. Nostri sic efferrent : so fare denn des Laius ganzes Geschlecht mit vollen Segeln den Strom des Kocytus hinab. Doila suyngio respicit oraculum illud (apud Euripiden in Phonissis illud oraculum his verbis conceptum legitur v. 17. sqq.

δ Θίθαισεν είδαποις άναξ Μη σπείρε τέκτων άλοκα δαιμόνων βία. Εί γάρ τεκνώσεις παίδ, άποκτενεί σ' ὁ Φύς,

Kai was vis cines Brosvai di alpa-

Apollinis, quo Laio ne liberos procrearet interdixerat; secus si faceret, eum a filio occisum iri, totamque ejus domum misere perituram esse, minans.

695

ταν το λαίου γένος. Quid dicit τα, id obscure significat, quod post magis patebit, Ædipum jam diem supremum obiisse.

694. sqq. ἀμοδακής—οὐ Θεμιςεῦ. At te ira nimis acerba instigat ad perpetrandam codem funestam, profusa sanguine fratris, quem profundere nefusest. άμοδακής θυρός, ira fero et crudeli morsu animum rodens et ad vindictam impellens. ἐσσσεύνει tangit id quod Eteocles dixerat, θεὲς ἐστοσέρχη, cui Chorus ita obloquitur, quasi dicat: non tam deus interitum urget, quam iracundia tua te ad cadem instigat. περοκαρτον ἀνδροκτασίαν propter piaculum e fratris cæde conceptum. cf. v. 684. αίμασος εὐ θεμιςεῦ, genitivi absolutiου θεμισοῦ religionem enim possidebat fraternus sanguis. Sic ἀσσοροπαίμα μασέρες Eurip. Or. 193.

697. φίλαν—προσιζάνει. Quid mirum? Cari enim patris inimica perfectrix dira siecis oculis illacrymabilis miki assidet. Sicci Diris oculi tribuuntur, quia inexorabiles sunt, nec se precibus ad misericordiam et lacrymas commoveri patiuntur. Επροϊς άκλαυσως δμμασι pro ξηροϊς άκλαυσος δμμασι.

699. λίγουσα κίρδος αφότερον θείμο

Χο. 'Αλλά σύ μιβ ποτρύνου, κάκὸς οὐ κεκλή-

700

700. nunde] dudde Rob.

progen. Ex hoc versients nemovachue. eum sensum exsculpsit, qui contextui responderet. Portus præcunte Schol. ita interpretatur: dictans et prescribens mihi, satius esse me priorem interficere fratrem, quant ab eo interfici ; satius esse antevertere, quam exspectare mortem. Quod primum non vides, quomodo, misi verba misere torqueantur, ex iis effici possit; deinde, si per verborum structurum liceret, ipsis tamen antecedentibus et consequentibus repugnaret. Etcocli enim nihil animus pressgiobat, quam quod ipse fratre occiso una cum eo occubiturus esset. Propius ad verborum viili accedit Angli Anonymi apud Burgessium interpretatio: mihi demuniam me prius victorem fore; licet pestes occubiturum. At hoc modo nimis clare proderetur futurus certaminis exitus. Procul dubio transpositis duobus vocabulis ita emendandum :

λίγουσα πίρδος ύτερον προτέρου μόρου.

Meérices méces est infanstus Laif cum Jocasta concubitus invito Apollinis oraculo celebratus, e quo consecuta est Lail credes ab Œdipo perpetrata, ejusque incestuosum cum matre Jocasta connubium. Ejus deser nieber, ultimon domnum, est mutus codes, que jam Œdipi filiis iastabat, quamque pater fortune injuria exacerbatus, et horrore nuptiarum cum Jocasta contractarum commotus iis imprecatus erat. cf. v. 785. sqq. Q@m quidem sensum verissimum esse, cum ex omni hajus colloquii perpetuitate, tum inprimis ex eo quod proxime sequitur Chori cantico perspicitur. Ibi enim v. 742. Chorus exclamat :

waλαιος ξυμμηγείς καποίς. ubi πότοι νίω i. q. h. l. δυτρον πέρδος, et παλαιό καπά l. q. h. l. πρότερος μέρος. Cum autem pergit ibi Chorus:

walaryre yag liyas wagadariar andraws etc. ipse sais diucide explicat, primum borum malorum fontem eo cuatineri, quod Laius neglecto Apollinis oraculo filium formièrit: aless autein sepe de damno ex aliqua re emergente usurpatur.

.700. Alla od jud 'grorging etc. At noti he tose tudyte sponte fatum adversus te irritando nocelerare; tane enim neme quod vitam tuam pulchre servaperis, te ignimum appolithit; neque vero Firia atriam tempestation' cient intrare solet cjus domam, cujus e manibus dii sacrifi-chan accipiant. Duobus argumentis usus erat Eteocles, ut hortantem, ne ad pagnam festinaret, Chorum repelleret; primum, quod, si domi muneret, ignavle famam subitufus etfet alterum, quod propter patris diras sibi am fatalem horam impendere diceret, Hac its diluit Chorus, at primum neget istam iguavis notum el timendam esse; deinde autem, si domi munserit, nihil ei Furiam Œdipi diras persequentem obfuturam esse ostendat. na invertion soil. pien. Quod sequitur sanis (dubis, quod ex marg. Morell. in ed. Burtoniana affertur, est verse lectionis sand interpretamentum) od nenkton blor id nuchous, (Heathii enim emendatio avgéeus necessaria non est) in eo Brunckius avenens noutraliter positum arbitrahatur; q. d. iavrezen nara en plo; ostea vero in animady, ad Hecub. Eurip. v. 697. hanc sententiam retractavit, et active interpretandum esse vidit. Recte; est enim h. l. auguit, aliquid invenire, potiri aliqua re; et consequenter, servare id cujus amittendi summum periculum erat. Bier 13 nuchras, si vitam honesto modo servaveris. Justam culm et honestam excusationem habebut Eteocles, qua duellum cum fratre devitare posset; scilicet ne patris diris lucum faceret, neve ipso sua manu fratrem occideret, ex caque onde nefarium sibi piaculum contraheret meanury's 'Eguris, vel atram procellam ciens, vel atra tempestate ceu veste insoluta; ut nostrorum aliquis poëtarum diceret, die in eine Mitternachtwolks s. in eine schwarze Donner-wolks serhällte Furie. Sequentium autem verborum est de la Xien Bin Είσι δόμους Έριννύς, οὐτ' αν έκ χεριών Θεοί θυσίαν δέχωνται.

Έτ. Θεοίς μεν ήδη ωως ωαρημελήμεθα. Χάςις δ' ἀφ' ήμων ολομένων θαυμάζεται. Τί ούν ετ' αν σαίνοιμεν όλεθριον μόρον;

Νου ότε σοι παρές ακεν έπει δαίμων,

702. dopous] Sic Brunck. dopov Reg. A. 703. digarrai] digarras Rob.

Sucias digueras reconditior est sensus, a nemine interpretum observatus. Non enim universe tantum significant, Eteoclem, ut regem, summum quoque sacrorum administrum esse; sed Chorns simul monet regem, ut, dum ceteri ad pugnam exierint, ipse domi manens sacra pro urbis salute faciat; ita nihil adversus enni furire vim valituram esse. In urbe ab hostibus obsessa, dum cives armis gerendis idonei pugnabant, senes et matronæ diis operari, vota facere, dona ferre solebant. cf. Homer. Iliad. g. v. 279. sqq. Quod igitur munus imbellium alias mulierum et senum erat, id h. l. ut ipse obeat, Chorus regi persuadere cupit; si enim domi se tenuerit, et sacra pro urbe fecerit, nihil ei ab imprecationibus patris metuendum esse; cujus enim e manibus dii hostias accipiant, ejus domum furias perniclem ferentes intrare non solere.

704. Ultimum Chori argumentum sic evertit Eteocles, ut se omnino a

diis curari neget.

Desis pir poper; Diis quidem du-dum est, quod nescio quomodo prorsus negligimur, nec illi videntur alio potius modo, quam morte et pernicie nostra placari posse; quid est lgitur, quod fatum

exitiale porro adulemur?

705. χάρις δ' άφ' ἡμῶν ἐλομένων θαν-μάζεται. Anonymus Anglus vertit: si ex morte nostra aliquid boni accesserit, id in pretio erit. Perperam. Respicit enim Eteocles id quod modo Chorus de sacrificiis ab eo diis offerendis dixerat. Itaque, unum est, quod a nobis diis gratum fuerit, interitus noster; hæc est una χάρις, quæ ab iis θαυμάζεται, colitur, i. e. præoptatur, in aliquo numero et pretio habetur. Germ. das einzige Opfer, womit den Göttern von mir gedienet sein möchte, ist mein Untergang raiser popor, adulari fatum, est, illad precibus aliisque id genus mitioribus remediis evitare cupere. Nostri dicerent: Was soll ich denn noch mit meinem Schiksale erst complimentiren ! Wass soll ich dem Tode nun erst noch

703

gute Worte geben?
707. vis ors ou wagirans, nune saltem (scil. σαίνε μόρον) cum te urget. pitur. imil daipor von d' in fin. Ete-nim fortuna sera impetus conversione tandem aliquando mutata, posthac fortasse miliore aura redeat; nunc vero adhuc fervet. Heathius ita legendum

ac distinguendum censebat: las δαίμων

Λήματος &ν τροπαία χρονία, μεταλ-λακτὸς ἴσως ἀνέλθοι θαλερωτέρψ

חוש שוש אל לדו לנו. quod ille quidem sie vertit : quandoqui dem Gemus serotino voluntatis reflatu redibit forsan reconciliatus aura magis secunda; adlauc vero fervet. Verum tantum abest, ut ista correctione egeamus, nt potius allegoriæ venustati vulgata melius consulere videatur. Omnino enim a vento e calidioribus regionibus magno cum æstu spirante ducta est similitudo; cujus impetus si convertitur, frangitur plerumque æstus, arboresque ot animalia mitioris ausæ flatu recreantur. ἀντροπαία i. q. ἀνα-τροπῆ, quod in Cod. Reg. interpretationis loco superscriptum est. Eodem modo simplex τροσαία de fortunæ conversione ponitur, Choëph. v. 773.
άλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν Θάσο

wort.

λήματος autem i. q. iguns, non est teluntatis, sed impetus. Lipares errewaia zeoria, impetus conversione pot longum tempus fucta, quia jam dudum

Λήματος ἀντροπαία χρονία μεταλλακτός, ἴσως ὧν ἔλθοι Βαλερωτέρω Πνεύματι: κῶν δ' ἔτι ζεῖ.

710

'Ετ. 'Εξέζεσεν γὰς Οιδίπου κατεύγματα· "Αγαν δ' άληθεῖς φασμάτων ἐνυπνίων "Οψεις, πατεμώων χζημάτων δατήςιοι.

Χο. Πείθου γυναιξί, καιτίτες ου σεργων όμως.

715

Έτ. Λέγοιτ' αν ών ανη τις, ούδε χρη μακέαν. Χο. Μη λλης όδους συ τάσο ἐδο εδομαις σύλαις.

Έτ. Τεθηγμένον τοί μ' ούκ άπαμβλυνείς λόγφ.

Χο. Νίκην γε μέντοι καὶ κακήν τιμά θεός.

708. ἀντρουσίω] le τρουσία Ald. Turn. ἀντρουσίου Mosd. 1: c. schol. τοῦ ἰσχυροῦ. 710. ζεῖ] ζῦ Rob. 711. ἰξίζισεν] ἰξίζισεν Ald. Rob. Turn. 712. Φασμάτων ἐνυπνίων] ἐνυπνίων Φαντασμάνουν sic Ald. vitioso pro Φαντασμάτων. ἐνυστίων Φαντασμάτων Turn. 713. δατήρω] δασήρων Ald. 715. ἄνη τις] ἀνό
στις Ald. Rob. ἄνυπις Turn. Vict. μαπερὰβ μαπερὰ Rob.

Edipi domus magna malorum tempestate premebatur. mirallantis de mutatique fortuna, non autem tropice de reconciliatione capiendum. Salestica ariumare nihil aliud significare potest, quam aura tepidiore; opponitur enim co çuo ut mitius et mollius.

711. Ižígesv (alteram lectionem lžígesw h. l. fortasse meliorem, ut vel levissima ambiguitatis in constructione suspicio tollatur, Abreschius alia exemplis illustravit, quibus eodem modo verbum plurale pluraliter posito generis neutrius nomini jungitur. v. c. Suppl. v. 129. Homer. Il. 6. 135.) yae Oldicou accuivacae, nimirum jam efferbuerunt Edipi dira, ut mihi nihil aliud sperandum sit, nihil eas jam ad exitum perventuras.

712. sq. äyar 8 aln9us—Jarheus. Nimium vero veraces fuerunt nocturnorum visorum species, paternam hereditazem dividentes. Speciose enim Æsohylus fingit, umbram (Edipi per nocturnam quietem sæpius Eteocli apparuirse, easdemque diras, quibus ille filios
devoverat, repetiisse. Optaverat auteam Œdipus ut filii ferro hereditatem
cernerent, ferro opes paternas inter
se dividerent,

aramata granicia mong yangin granicia mong yangin ut Chorus ait v. 790.

hic adjectivum; nec adeo opus est cum Abreschio reponere livernes, h. c.

714. willow yourse, naive of report June. Chorus argumenta sibi erepta videns jam precibus pugnat. Obsequere mulicrims, quamquam cas non amas, obsequere tamen. Nimirum Eteocles haud obscure se mulicrum osorem esse supra prodiderat v. 189. sqq. June vel ad sullow youns! referendum; vel elliptice ut all suspension; ita ut willow subintelligatur hie repetendum, q. d. willow youns!, naive di sleyur, all yun willow.

715. Abyar'—mannés. Dicatis igitus, qua perfici et prestari posint; at
breviter queso, sine longis ambagibus.
3º 5m en, quorum sit perficiendi copin; nempe quia ea petiisset Chorus,
que rex fieri negaret. Festimationem
vero Eteoclis decebat postulare, ne se
longa oratione morarentur.

716. An arixais. Noti qua carpisti via ad septimem portam pergere.

717. «Το προγράτω» — λόγη. Tu same sermone tuo animum menim nimis jam acutum mon retundes; a proposito, quod firmiter teneo, nie non-unduces.
718. νίων γε μέντει καὶ καικίν. «μιβ. λέε. Attamen ignavam queque vistoriem.

2 x

Έτ. Ούκ ἄνδρ ὁπλίτην τοῦτο χρη σέργειν έπος. Χο. 'Αλλ' αὐτάδελφου αίμα δρέψασθαι θέλεις; Έτ. Θεών διδόντων, ούκ αν εκφύγοι κακά.

XOPOX 11 Children o word

ΗΕΦΡΙΚΑ τὰν ωλεσίοικον το εξε. α. Osdy, ou Deois opolar, Παναληθή, κακόμαντιν, Πατρός εύχταίαν Εριννύν Τελέσαι τας περιθύμους

725

719. eigyin] eiyuv Ald. 721. lagbyol lagbyn Ald. 723. Sed ob Suk imolas] Post hund v. in Ald. hie versiculus additur ob ydg vuntag stagilabeats al yiyari, qui nihil aliud est quam glossema, idque leviter corruptum; ci. Schol, a' et B' ad h. v. Idem in Rob. sic legitur : a yae vix rue wagelibrar παὶ γίγων. In Turn. autem rectius: ἐ γὰς νύπτως παςιλιύσατο καὶ γίγων. In Vict. ita: ἐ γὰς νύπτως παςικιλιύσατο ἐ γίγων. Steph. in margine libri veteris notatum reperit: εὐκ ἦν ταῦτα ἐν ἐτίςοις. Nec dubitari potest ex interpelatione esse. Recte sustulit Stanleius.

honorat deus, Recte enim Burtonus, vinn nann hic, inquit, non est victoria injusta, sed ut recte Stanl. ingloria, i. e. ab homine ignavo, et qui ipse pericula detrectat, aliorum virtute repertata; talem etiam victoriam Deos honore prosequi, monet Chorus; atque adeo certamen ceteris Thebanis Argivisque esse permittendum sine capitis sui periculo. Equidem non video, qua sit alia explicatio ad hujus loci ac temporis rationem accommodatior. Inest autem quasi quædam occupatio reprehensionis, q. d. Quam-quam e nemine te ignaviæ accusatum iri jam professe sumus, si hodie ipse prælio abstinueris; tamen etiamsi quis te ideo ignavum vocaret, parum a te curanda esset reprehensio; nam etiam ignavi imperatoris victoriam sub ejus auspiciis aliorum virtute partam deus honorat, i. e. fausto exitu prosequitur.

719. Oun ลังอิยู่ อัสวิเสทง สอบิสอ xph minem bellatorem s. militém audire s. comprobare minime decet. Germ. So ein Sprüchelehen muss man keinem Sol-

daten vorangen!
720. ἀλλ' — Hiλus; Atque adeo non discedis a proposito, sed ipsum fratris germani sanguinem profunden cupis. &xxx enim hic cum ellipsi contrariæ sententiæ positum. Germ. & willst du denn-also durchaus deines leiblichen Bruders Blut vergiessen!

721. Star-xuxá. Si mode dii foreant, sane perniciem non effugiet. His dictis pergit Eteocles ad crudele duellum, unde non erat rediturus; Chorusque sequenti cantico Œdipodia domus infelicem sortem deplorat, et quantopere, ne jam Œdipi diras deu ratas habeat, metuendum sit, expo-

IN SCENAM VII.

v. 722-793.

722-728. wipeina-orgini. Har reo illam deam domos perdentem, neque quam ceteris diis similem, nimis veracem malorum vatem, furiam a patre Edipi invocatam, et precibus excitatam, verenue ne jam perfectura sit iratas amenta Œdipi diros, jamque hac filios ejus per-dens contentio ipsum illarum dirarum exitum instigat et accelerat. alsoinus dicitur furia, vel universe, vel proprie cum respectu ad Œdipi domum. Κατάρας βλαψίφρουος Οιδιπόδα.
Παιδολέτως δ' έρις άδ' ότομει.
Είνος δε κλήρους επινωμά
Χάλυδος, Σκυθών άποικος,
Κτεάνων χρηματοδαίτας
Πικρός, ώμόφρων σίδαρος,
Χθόνα ναίειν διαπήλας,
Όπόσαν άν καὶ Φθιμένους κατέχειν,
Τῶν μεγάλων ωεδίων άμοίρους.

άντ. α΄. 730

735

λίδισόδα] Οίδισοδος Ald. 728. δ΄ ἔρις] Ahest δ΄ Rob. 729. ἔριος] συς αίτ. Steph. πλήρους] πλήρους Ald. Turn. Mosq. 2. al. πλήρος citanto ... ἀντινμάς [ίπιπωμάς Mosq. 2. c. schol. μιγαλοφρους. 732. σίδαρος] σίτ. Hd. Turn. 734. όπόσαν] όπόσην Ald. Turn. φθημένους] φθημένους Ald. Furn.

neier, quia ceteri dii sunt derneis esiod. Theog. 46. quo loco peropportune hic usus est Burto-เลงสมทุวิที commate a มสมคุณต่ารเท tur. Haud scio tamen an met cum κακομάντιν conjungere. iveres i. q. martes zazar apud um. warede sunraiar Eerrir, Vater erfiehte erbetene. vilions α πίφεικα. Cur autem dican-είθημω κατάραι, vid. ad v. 788. Peres Οἰβίποδα, insani, dementis, ps ipsius filios diris devoveret; dibi v. 783. μαινομίνα πραδία tijasse dicitur. Teis h. l. malim kivum, non proprium Eridos 114. Cf. v. 700. -735. Eiros ausigous. Peregritem chalybs, Scytharum colonus, erset, acerbus patrimonii divisor, s ferreus gladius, tantum terræ, se facta, cos habitare jubens, n eos vel mortuos corporibus ocliceat, magnorum agrorum experκ χάλυδος ut v. 944. ξίνος σίδα-μλυζος autem h. l. nominativus up genitivus a χάλυψ. Alia prime exempla adduxit Abre-Sic in Hecatæi fragm. apud Byz. Xalifois wees vores Agprofi saioues, et Eurip. Alcest. h σου in Χαλύζοισι δαμάζεις οὐ Ceterum tota hæc imadecora, qua ferrum quo fra-. gertaturi erant messwarsusiras,

si ad pedestrem orationem revocaveris, niĥil aliud significat, quam eos jam cum vitæ periculo contentionem de hereditate paterna ferro dirimendi consilium cepisse. கிர்வக கோவும் Abreschius int. sortitionem inspicit; ego malim sortes distribuit. Fingitur enim ferrum tanquam persona, sortes, ut mos erat antiquorum, in urnam conjectas vibrare, douec alterutra saltem exsilierit. Quod autem chalybs dicitur peregrinus et Scytharum colonus, id propter novitatem ferri a Chalybibus Scythico populo inventi adjicitur.
nriawor Kennarodnirus wineds, ut v.
943. sidness dicitur wineds hurde niniwo. In Kennarodnirus, propter adjunctum arianes, zenuares vocabulum whereign; ut serpe fit in ejus-modi compositis. Certe hic seriess Renuaredaires nihil aliud est quam ν. 946. χρημάτων δασητάς. διαπάλ-Aser cum proprie sit discutere, concutere, h. l. cum emphasi quadam est, sortibus in urna aut galea quassatis terram dividere, aut sortito distribuere. φθιμένους pendet a ναίτιν, in quo αὐτοὺς intelligitur. In driver av narizur vero supprimitur sin, quantum terre portionem ctiam mortuos occupare LI-CEAT. Graviter chorus hic bustum aut sepulcrum designat. Fratres miseri, inquit, ferro de patrize terras possessione depugnant, et facient fortasse pugnando, ut non majorem terræ partem obtineant, quam quantam sepulti

Έπειδαν αὐτοκτόνως
Αὐτοδάϊκτοι θάνωσι,
Καὶ χθονία κόνις ωίη
Μελαμπαγες αἶμα Φοίνιον,
Τίς ᾶν καθαρμοὺς ωόροι,
Τίς ᾶν σφε λούσειεν;
"Ω ωόνοι δόμων νέοι
Παλαιοῖς ξυμμιγεῖς κακοῖς.

736. αὐτοιτόνως] αὐτοὶ πτάνωσι Viteb. αὐτοὶ πτάνωσι Ald. Turn. Vict. αὐτοιτόνως Rob. Cant. Pauwius emendat: ἐπειδών αὐτοὶ πτανόνως (vel αὐτοικαιοιντις) αὐτοὶ δείνωσι, et acumen in hac lectione quarit, quo sane mellins caremus strai ở ἀν αὐτοὶ πτάνωσι Mosq. 2. cum scholio superscripto φοπώσωσιν ἱαντοίς. 737. Αὐνοσι Αντώσι Μοsq. 1. Θανώσι et supra schol. ἀπὸ Μοsq. 2. 739. μελαμπαρλές] Sinceram Pauwius lectionem absque causa idonea sodicitat, vocabulum a se excogitatum μιλαμπαρχείς nobis commendans. φοίνωσ Μοsq. 1. Viteb. 740. παθαφιούς | παθαφιούς sic Mosqu. 1. ex rasura. παθαφιούς Μοsq. 2. 743. παλαίς | παλαιοίσι Μοsq. 1. ξυμμητίς | συμμυτίς Μοsq. 1.2. παραίς παλαιοίς | Μοsq. 1.2. παραίς παλαιοίς | Μοsq. 1.2. παραίς καιοίσι Μοsq. 1. Εξυμμητίς | συμμυτις Μοsq. 1.2. παραίς καιοίσι Μοsq. 1. Εξετετών με με το καιοίσι με ποθεί με παλαιοίς | παλαιοίσι με με το καιοίσι με το καιοίσι με παραίς καιοίσι με το καιοίσι καιοίσι με το καιοίσι με το καιοίσι με το καιοίσι με το καιοίσι καιοίσι με το καιοίσι με το καιοίσι με το καιοίσι με το καιοίσι καιοίσι με το καιοίσι με το καιοίσι με το καιοίσι καιοίσι με το καιοίσι καιοίσι καιοίσι με το καιοίσι καιοίσι με το καιοίσι και

741. Τίς αν σφε λούσειεν ; ὧ 742. Πόνοι δόμων νέοι ωαλαι-743. οῖσι συμμιγεῖς πακοῖς.

antistrophicos vero sic:

cadaveribus occupaturi sint. Vehementer animum hæc sententia ferit, quæ aliis verbis repetitur v. 951. Eadem et Œdipo obversabatur apud Sophoclem Œd. Col. v. 789.

μόνον.

736—743. ἐπιδὰν πακοῖς. Quodsi fratres isti mutua cæde a se invicem peremti occubuerint, pulvisque terrenus biberit atrum corum ex cæde cruenta sanguinem, quie queso lustralem ipsis equam prabebit; quis cos tantum piaculum purificaturus abluet? O novæ hujus domus calamitates veteribus malis mitte? αὐνολείνους αὐνοδάϊκτω adjectivam adverbio ejusdum notionis jungitur ad rei immanitatem fortius designandam.

τίς—λούστων. cf. v. 682—684. τόνοι νίοι sunt instantes illæ calamitates, fratrum cædes, urbis periculum. cf. v. 762. Quæ autem sint παλαιὰ παπά, Chorus inse statim evolicat.

Chorus ipse statim explicat. 744—739. walarysin — pessálsis. Vetus enim dico peccatum, celeriter punitum, quod jam ad tertium atatem durat, s. permanat, cum Laius iavito Apol.

linc, qui ter ex Pythico oraculo edizerst, eum, si sine liberis moreretur, urbem servaturum, tanen imprudentibus amicorum consilis victus, genuit sibi fatdem parricidam Edipum; qui deinde incestum matris arvum, ubi ipse nutritus fuerat, consevit, indeque sanguinolentam stirpem tulit. Insania vero conjunzit conjuges amentes.

Cum v. 743 Chorus mentionem fecisset walkin karon nova mala accedant, statim que illa sint exponit per walkingingingat, quam oraculi Apollinei violationem a Laio admissam. Ea primum appellatur accedente, quia in ipso Laio peccatum ejus celeriter punitum est. Etenim Apollo, postquam eum liberos procreare vetuerat, teste Jocasta apud Euripidem hæc subjunxerat, Phenis. v. 10.

εὶ γὰς σιπνώσις ψαῖδ, ἀποπονικῖ ὁ ἱ
φὺς,
 καὶ τοᾶς σὸς οἶπος βήσεται δὶ αἴμα-

Itaque primam neglecti oraculi penam sat cito Laius ipse expertus est; nam ab Œdipo filio, cui obviam fastut

Παλαιγενή γάρ λέγω	åντ. β'.
Παραιβασίαν ωκύποινον	745
Αὶώνα δ' ἐς τρίτον μένει,	. •
'Απόλλωνος εύτε Λάϊος	
Βία, τείς εἰπόντος ἐν	
Μεσομφάλοις συθικοῖς	
Χρηςηρίοις, θνάσκοντα	750
Γέννας άτερ, σώζειν ωόλιν	
Κρατηθείς δ' έκ φίλων άδουλίαις,	sp. γ'.

749. Μεσομφάλους ανθικούς 750. Xensneisis, Brhonora yir-751. vas årse súčsiv wédiv.

existimatque v. 741. et 749. esse asynartetos catalecticos; v. 742. et 750. iambicos dim. acatal. v. 743. et 752. trochaicos hepthemim. Arnaldus quoque versum 743. **Alanis supplying zazon omnibus numeris solutum putubat; ideoque suadebat ut legeretur malaisis our puris nancis, ita ut primus pes anaprestus esset. syllaba au in sua accioi ob sequentem diphthongum ancipite. Sic versus hicuna cum antithetico suo iambicus dim. acatal. ei numerabatur. Sed uterque in dimetiendis his versiculis erravit. Nam scholiastes metricus diserte pronuntiat omnes hujus Chori versus inde a v. 736. esse choriambicos aut antispasticos. Adeoque v. 741. est antispast. dim. catal. ex diiambo et prima parte epitriti secundi | 0-0 | -0 | antitheticus v. 749. similis 0-0- | -0- | ; versus 742. est antispast dim acatal impurus ex ditrocheo et prima parte epitriti secundi; - 0 - 0 | - 0 - | cui oppositus est similis v. 750, ex epitrito tertio, et prima parte epitr. sec. | -- v - | - v - | . Denique v. 743. et 751. antispastici sunt dimetri acatal. e binis Epitritis. 745. magaicariar Sic rescripsit Brunck. e cod. Reg. B. pro vulg. wasasaria. Heathius metri causa articulum che huic versui præfigendum censebat. Nimirum quia v. 737. ci videbatur trochaicus dimeter acatal. 749. μισομφάλοις] μισομφάλοιν Rob. Viteb. Ald. Rob. Turn. etc. ante Brunck. 750. Svászovta] Svászovta 751. yimas] yinas Mosq. 1. 2. 752. in pilar lingitur Ald. Rob, Turn. Vict. "In Reg. B. vocem pilar glossa exponit ห้องอัง. Meminerat forte, inquit Brunck. illius auctor Euripidei versus in Phanissur. prologo: δ δι ήδοιβ δούς, ές τε βακχείδο πεσών. Conjicere quis pos-set scriptum hic olim fuisse κρατηθείς δ΄ ήδοιδο άδουλίαις. Sed nihil mutandum."

erat, patrem non agnoscente, occisus est. aluva d'is reirer pires scil. n maensasia, ita ut sensus sit: peccutum, h. e. peccati effectus, usque ad tertiam netatem durat; nam et Ædipus ob Laii culpam perlit, et jam filiis ejus pernicies instat. eleva reirer i. q. reirne γενεάν, εν μεσομφάλοις Πυθικοίς χρηsugius, quia olim Delphos in umbilico terræ h. e. in terræ meditullio sitos esse fingebant. Inde eadem Apollinei oraculi sedes apud Euripidem Phoeniss. 244. dicitur μισόμφαλα γύαλε Φοίζου, et ap. Sophoch Ædip. Tyr. v. 487. μισόμφαλα γας μαντία. cf. Strab. Geogr. lib. ix. p. 419. D. ad. Cusaub.

rels simérres. Æschylus ergo ter a Luio consultum esse ponit Apollinem, an sibi expediret liberos procreare. Alii simpliciter unum oraculi responsum eum tulisse narrant, repetitionem ignorant. Brászorra yérras ares sáζων wόλιν, si absque progenie moreretur, eum urbem seryaturum esse. ca. ζειν pro σώσειν. Obscurius autem et oraculorum more loquendi dignius his verbis expressa est sententia, quam fere nimis clare cloquitur Euripides

752. zeurnBils & in pilar aloudiuis, i. e. ut Abreschius vidit, Pilar Ben-Lais, durch dus unverstündige Zuredes sciner Freunde benwungen. cf. v. 844, Έγείνατο μεν μόρον αὐτιῶ,
Πατροκτόνου Οἰδιπόδαυ,
Οςε μὴ πρὸς άγνὰν
Σπείρας ἄρουραν, Ν' ἐτράΦη,
'Ρίζαν αἰματόεσσαν
'Έτλα. παράνοια σύναγε
Νυμφίους φρενώλας.
Κακῶν δ', ἄσπερ βάλασσα, κῆμὶ ἔγει· ἀντ. γ'.

Hactenus ille. Et recte quidem. Nam si commentum aliquod Euripidi arrisit, non continuo idem Æschylo quoque placuisse credendum est. ἐδουλίων] διουλίων [153. ἰγνίνανο | γείνανο Ald. ἰγνίνανο Mosq. 1. αὐνοῦ αὐνοῦ Μοsq. 1. 2. 754. Οδιανδων] Οδίανδω. Ald. Rob. etc. Meliorem lectionem vitato histu, vulgatis in cod. Reg. B. superscriptam cum Brunckio seceptimus. 755. ἔννὶ ἔνγα Μοsq. 1. κὰ πρὰξὶ Sic Mosq. 1. 2. Regg. Viteb. Ald. Rob. esque sine dubio genuina est lectio, perperam deinde in Turn. Vict. in μανοῦ πυπα. 758. ἔνλα ἔνλα Μοsq. 1. σύναγοὶ σύν γε Ald. ἔν συνάγογος Rob. ενώγογος Τυτη. συνάγογος Μοsq. 1. συνάγου et supra schol. ἐνδοκα, συνάξες, Μοsq. 2.

Iterum habemus exemplum, ex quo, quanta prudentia pariter ac verecundia tragicus noster in fabulis tractandis usus fuerit, appareat. Euripides enim Laium narrat libidine et ebrietate ductum eo processisse, ut immemor aut incurius oraculi cum uxore Jocasta concumber, filiumque gigneret. Phænius, v. 21

Hæc ibi Jocasta. At quanto prudentius ac decentius Æschylus Laium amicorum stolidis consiliis victum esse fingit, ut tandem liberos procreare utilius sibi esse censeret, quam oraculo parere?

753. tyrivare ptr pager abrē. Perniciem, calamitatem sibi genuit. Particula ptr aut simpliciter hic posita, ita ut il, vel plane non sequatur, vel post raginum suppressum sit; aut illud il, quod post rangir v. 760. sequitur, huc referendum.

755—758. Verba ថៃ - Τολα parenthesi quasi includenda. μὰ πρὸς ἐγνὰς, pro πρὸς τὰν μὰ ἀγνάν. Est autem μὰ πρὸς ἀγνὰν ἄρουμα σπίζειν decora metaphora positum, pro liberos ex incesta concubitu procreare. Matris autem uterum significari adjectis verbis το ἐνεμάφη estenditur. ρίζαν αἰμανίμεσαν, stirpem

sanguinolentam, nominat filios Eteoclem et Polynicem, quia jam in eo erant, ut sanguinolenta caede se invicem interimerent.

758. sq. sagarous observe repolice, operative. Male hace Schol. ad Extipodis et Jocastæ incestuosum connebium 'traxit. Nam quomodo his propter hoc facinus insania tribueretur,
cum Œdipus Jocastam ducens non magis eam matrem snam, quam Jocasta
illum filium suum esso sciret? Verum
igitur est, hac de Lail et Jacasta concubitu dici. suppliere h. l. non est spossos, sed conjuges. Laius antem et Jacasta, quos non fugichat oraculi monitum, merito hic insani et mente alienati dicuntur, quod humanis petius
quam divinis consiliis obtemperaverint.

760. zanör v. downg Salmonn, nipi dyn, eademque inamis (à odowye napolos peusilus) mune tamquam more inctus volvit; dyn popue ac odowys a maginum concinnitatem Germanico melius quam Latine reddere licet: Wahre Raserey funtra die sinnlosen Eholeute susammen; und eben diese funtstrun, einem Meere gleich, Wagen der Unglücks menber.

Το μεν ωίτνον, άλλο δ΄ ἀείρει
Τρίχαλον, δ και ωερί ωρύμναν
Πόλεως καχλάζει.
Μεταξύ δ΄ άλκα δι' όλίγου
Τείνει ωύργος εν ευρει.
Δέδοικα δε σύν βασελεύσι
Μή ωόλις δαμασηή.
Τέλειαι γαρ ωαλαίφατοι άραλ, 52. δ΄.
Βαρεΐαι καταλλαγαλ,
Τὰ δ΄ όλοὰ τελλόμεν οὐ ωαρέρχεται. 776
Πρόπρυμνα δ΄ ἐκδολαν Φέρει

761. ωίτνο] στονδι Τυτη. 762. σείχαλοι] σεοχαλδι Viteb. 764. άλκὰ λίοςι 2. 765. ἐν εθει] ἐντόςι junctim Mosq. 1. 2. 768. σίλιαι] Sic Ar. Ox. Mosq. 1. 2. Reg. Ā. Ald. Rob. σίλιαι νίτισε Turn. Vict. Reg. B. σαλαίφανοι] σαλαιφάνου Ald. 770. στλλόμιν] σιλομίν Ald. στλλομίνο Mosq. 1. In Mosq. 2. sic legitur: εδι σαρίεχεναι στλομιν εδι στηςίχεναι, 771. ωρίσχυμια ψείσχυμια Rob. ωρίσχυμια Turn.

761. sqq. το μιν—παχλάζει. Visdum unus resedit, ecce alius triplo major exsurgit, qui jum citam circa proram ursis strepit. το μιν σίστου Edipi ipsius calamitatem designat; id autem πύμα, quod his verbis άλλο δ΄ άκίρε etc. describitur, ad bellum inter filios ejus conflatum pertinet. τρίχαλον πύμα i. q. τριπομία Prometh. v. 1023.
764. μεταξύ δ΄ άλκο ν είρει. Stan-

764. µrrafò 3 & Luè - la ideu. Stanleius vertit: Inter hae presidio brest extenduntur mania in lutitudine; sententis parum commoda, et valde languente. Multo minus tamen audiendus Anonymus Auglus, qui sic interpretatur: Interea presidio diu esse non possunt mania in tantam amplitudinem extensa. Quare vel cum Burgessio legendum arbitror:

μεταξύ δ' άλπὰν δι' δλίγου τείνει πύργος δυ εύρει,

h. e. in medio sero breve intervallo latitudine sua turris præsidium præbet; vel, quod mihi in mentem venit,

μισαξύ δ' άλπὰ δι' όλίγου σεινῷ πύργος Ιν εθρει.

In medio vero brevi presidium turris est angusta latitudine, blos die schmale Breite der Thurme schütst uns noch ein Weilchen.

766. sq. didona—Jamas 95. Vereor autem ne una cum regibus h. e. Etcocle

et Polynice urbs quoque dometur h. e.

768. sq. rikum—narakkayai. Nam jam raik kisit et perficiuntur (Edipi antique dirie; difficilis inter fratres reconciliatio; vel potius grapis ac dura inter fratres transactio s. compositio, quia jam in eo sunt, ut vi et ferro lite transigant. Hoc modo narakkaya pro kanaya positum esset, id quod h. j. melius convenit. cf. v. 791. 885. 911.

770. và d' blad rellant si maçlegeras. Calamitatum autem tempestas coorta non preterit. În villas du et aujezus du enim ad tempestatis similitudinem respexisse videtur poëta, que si semel cœlum omne contraxit, raro discuttur. Nostri dicerent: Ein Unglickwetter, das einmal aufgestiegen, versieht sich nicht so leicht.

771. sqq. Weśsephra & — Lyar Waxvr3ris. Praterea hominum opulentorum fortuna ultra modum aucta ingentes
jacturas affert. Allegoriam poëta sunsit a mercatoribus, qui supe in naufragii periculo magnarum opum e puppi jacturas faciunt. Frequenter autem apud tragicos occurrit locus iste
communis, magnam hominum fortunam diis invisum esse, divitesque ae
potentes non alio consilio in altum
tolli, nisi ut lapsu graviore ruant.

'Ανδεών άλφης αν "Ολδος άγαν σαχυνθείς. Τίν ἀνδεων γάρ τοσόνδ ἐλαύμασαν Osol, και ξυνέςιοι Πόλεως, σουλύβοτός τ' αίων βροτών, "Οσον τότ' Οιδίπουν τίον, 'Αναοπαξάνδραν Κῆρ' ἀφελόντα χώρας; Έπεὶ δ' ἀρτίΦεων

772. alongar] alngur Ald. Rob. Turn. Vict. Cant. Alongaw cod. Reg. B. unde Brunckius dedit alongar, sicut pelissar Pers. 127. 776. woulderis 778. केम्बर्क्स देशकेट्सर विश्ववस्था केम्बर्क्स देशकेट्स πολυζοτὸς Turn. πολύζοςος Mosq. 2. Ald, 779. xña'] Stanl. conj. Sña' quod recte aspernati sunt Arnaldus et Pauwius.

774. sqq. vlv anden - xúgus; Quem enim hominum tantum honorarunt dil,et cives, et quotcunque illa ætate beati erant, quantum tunc Œdipum coluerunt, cum perniciosum illud monstrum (Sphinga) homines rapiens e terra sustulisset? Davμάζω h. l. duplici pro diversitate personarum sensu ponitur. Dii enim Œdipum dicuntur Savpásai, quod eum magna fortuna dignum judicaverant; cives autem et exteri, quod eum beatum prædicabant, eumque ut magnum et felicem colebant ac venerabantur. ξυτίτιοι πόλιως Thebani sunt cives; πολύδοτός τ' αίων βροτών, et opulenta ætas mortalium, significat exteros quoque quamvis opulentissimos Œdipi fortunam suspexisse. Majus autem èst et excellentius, beatorum, quam pauperum invidiam et admirationem in se convertere. zhe calamitas fatalis h. l. pro perniciosa belua.

780-793. irsì-'Egivvus. Postquam vero infelix conscius factus est infausti conjugii, (quod inscius cum matre Jocasta contraxerat) intemperantia doloris graviter commotus, furente animo et manu parricidali duplex malum patravit; nam primum se e conspectu filiorum jam . petentiorum h. e. patre excluso regnan-Tium subduxit ; deinde filiis diras inflixit, iratus se eos educasse, heu heu acerbissimas diras, et vovit ut aliquando ferro inter se patrimonium dividerent; nunc vero tremo, ne pedes mobilis Furia eas ensequatur.

apripeur h. l. est qui jam conscius sit alicujus rei ante sibi ignota. Quomodo Œdipus intellexerit, eum quem olim in Phocidis trivio occidiset, Laium, patrem suum, et quam deinde in matrimonium duxisset, Jocastam matrem suam esse, sd igitur qua ratione rescierit, Æschylus, quie satis notum erat spectatoribus, silentio præterit; longius autem persequitur hanc arayraquer pro diverso dra-matis consilio Sophocles in Edip. Tyr. v. 989-1182. ed. Brunck.

773

In sequentibus levissima mutatione ensum sublevandum, et sic rescribendum puto;

μαινομέν**α πραδία** διδυμα παπ' **ἀπεσίλεσσε**

Marcoborn at Xiel. (pro vulg. wareofine ziei var A-schylus enim dicit duo mala Œdipum perpetrasse: alterum erat, quod ipse voluntarium sibi exilium imposuisset; alterum quod filios diris devovisset. Hæc igitur mala dicitur perpetrasse mairemira neadia marcefore es χερί. Et illud quidem μαινομίνα κρα-δία ad utrumque malum, nimirum tam ad voluntarium exilium, quam ad diras, quibus filios defixerat, waresofine trakendum. Si quis autem quærat, quomodo diræ manibus infligi potuerint, respondemus in eo hunc ritum tangi, quo qui furias aut inferos deos in alicujus ultionem provocabant, terΈγένετο μέλεος άθλίων
Γάμων, ἐπ' άλγει δυσφοςῶν,
Μαινομένα κοαδία
Ωίδυμα κακ' ἀπετέλεσσε
Πατροφόνω Χερί· τῶν
Κρεισσοτέκνων δ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη.

785

781. Ιγάνισο] Arnaldus, quia in antithetico versu est Ιφάκαν, corrigebat ἔγενσο. At hoc opus non est. Syllaba enim longa in duas breves solvitur. 783. μαισκρίτη καρδίτη Ιαπουρίτη καρδίτη Ald. μαισκρίτη καρδίτη Rob. μαισκρίτη παρδίτη Rob. τυτη. etc. Heathius metri explendi causa emendavit: κακά γ΄ ἰστλισοι Ald. Rob. Turn. etc. Heathius metri explendi causa emendavit: κακά γ΄ ἰστλισοι di Brunckius in textum recepit. Postea vero in notis hanc crisin retractavit, et se nunc malle κακ' ἀνενέλενσε professus est; quia et gratior hic aures accidat sonus, et importunum amoveatur γι, quod prorsus otiosum sit. Sæpe etiam librarios verbum simplex procomposito posuisse observat. His igitur argumentum persuasit nobis V. D. ut sic ederemus. 786. κρινσοστίκνων] κρίνουν Ald. κρινσόνων σίπκων et αυρτα Schol. σῶν κρινσούνων σῶν Mosq. 1. κρινσούν σίπκων et αυρτα Schol. σῶν κρινσούνων σῶν Mosq. 2. φρισσοσίκνων conj. Stanl. Sed de universo h, l. lectorem rogamus ut Commentarium consulat. ἔμμάσων Δid. Rob. Turn. Victor. ἰστλάγχθη] ἰστλάχθη Mosq. 1.

ram manibus verberare solebant. Ita Homerus Althwam Meleagrum diris devoventem describit:

ή en Issões Πόλλ' αχίουσ' ήςᾶσο πασιγνήσοιο Φδ-

Hodda di nai yaiar wodupigent Reg-

Κικλήσκουσ' 'Αΐδην καὶ ἐσταινὴν Περσυ-Φόνειαν,

Πεόχνυ καθιζομίνη, διύοντο δὶ δάκευσι κόλσοι

Παιδί δόμει θάνατον τῆσδ' ἡεροφοῖτις Ερινύς Επλυεν દζ' Ερίσευσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ

Τχουσα. Τχουσα. 786. των πεισσοτίπνων δ' ὁμμάσων

gayaλχθα] Com setson autocodente bro

legendum censebam

articulum των, qui facile potuit e glosaz irrepere, sinul ejiciendum esse statuebam. Sed post πεισεστίπνων particula δi in γs mutanda esse videtur:

meuerorizzar γ' iμμάτων iπλάγχθη, aberravit quidem ab oculis potentiores filiorum, h. e. potentiorum filiorum oculis se subduxit, ex eorum conspectu sponte discessit. Nisì potius ita seripserit Æschylus:

neussorinvar damásan istánzon, discessit ex edibus, ubi jam potentiores filii excluso patre regnum invaserant. Quicquid sit, hoc certe firmiter tenendum, in his verbis nullum excecationis Œdipi vestigium esse. Narrant alii (Edipum, postquam a se inscio patrem occisum, et incestuosas cum matre nuptias contractas esse rescierit, utrumque sibi oculum eruisse. Verum in tota haç tragodia nihil occurrit, quod eandem fabulæ partem Æschylum quoque adscivisse nobis persuadeat Suo quemque ingenio in concinnandis adornandisque fabulis obsequi scimus. Quid est igitur, quod h. l. labulam de Œdipi excecatione poëtæ nostro quamvis invito obtrudamus? Æschylus fingit, antequam Thebæ obsiderentur, imo antequam Polynices a fratre exclusus esset, Œdipum cognita fortuna atrocitate in ægritudinem furori incidisse, filiosque, partim quod ex incesta geniti essent, partim quod ipsi exauctorato patre regnum invasissent, aversatum, ædibus atque adeo urbe agroque Thebano excessisse, et in hoc exilio, incertum an morore consumtum, an sua manu peremtum, interiisse; antequam vero moreretur, filios diris devovisse. Sophocles autem et Euripides eum in oculos suos seviisse, eoc que fibulis effodisse narrant.

Τέχνοις δ' άραίας

tamen et inter se, et ab Æschylo in aliis fabulæ partibus dissentiont, ut profecto nihil opus sit, propter corum consensum hanc de excæcatione Œdipi narrationem Æschylo etiam, apud quem nullum ejus vestigium extat, obtrudere, ideoque sensum b. l. misere torquere et pervertere. Ubi enim hic tragicus noster significat Œdipum se visu privasse? An his verbis δίδυμα κακ' ἀπισίλισσι? Ridiculum. Quis enim unquam scriptor tam dissolutus, tam verborum negligens fuit, ut, cum dicere vellet, utrumque sibi ocubum cruit, universe pro eo diceret: duplex malum perpetravit? At in zessoroτίχνων δμμάτων ἐπλάγχθη forte excæcationis inest notatio? Tantundem scilicet! Jam enim Pauwius et Heathius intellexere, phrasin istam nullo pacto sic accipi posse, ut significet, oculis se privavit; Missis igitur nugis primum hoc teneamus, δίθυμα κακά non alia esse, nisi ea, que ab ipso Æschylo claris verbis narrentur; duplex malum perpetravit Œdipus msana mente, manuque parricidali; alterum, quod (μαινομένα κραδία) urbe excederet et in exilio mortem oppeteret; alterum, quod (σατροφόνω χιρί tellurem verberans) diras filiis imprecaretur. zeurosσικνα δμματα dicitur pro κριισσόνων τίχνων δμματα, filiorum nunc patre po-tentiorum oculi. Ab his ἰπλάγχθη Œdipus, h. e. iis se subduzit. Si vero corrigere libeat πριισσοτίπνων δωμάτων, quod dictum esset pro damarar is ofs πρείσσονά έτι τὰ τίκνα, æque perspi-cuam est κρεισσοτίκνων δωμάτων πλά-ζεσθαι ad voluntarium Œdipi exilium pertinere. Quare non possum quin a Brunckio, viro doctissimo, discedam, qui præeunte Scholiastæ inedito sic h. l. interpretatur: Eadem manu, qua patrem occiderat, duos sibi confodit oculos, filiorumque, quorum acerba magis quam oculorum jactura, aspectu et conadmotatio, quam V. D. sequitur, hac est: Exil di é ultio, xal é 292.05 de-tiques l'intere, and alledness traction de services ธิสอเทธง, หลุ่ ธบงทีหรง อี โสอุลรู้ร หลิสลิ สที่ร μητος, εύδαιμων γάς ήν κατά πάντα, Τοιν άν μάθη το μητοριόζειον. βαςίως Φέρων, και άνιώμενος έπι το της μητος σαρανόμος γάμος, Ιτίλισε και έπραξε

δίδυμα κακά, ήγουν τους δύο δφθαλμούς αύτου ετύφλωσε τη χειρί, τη και τόν πατέρα Λάϊον Φονευσάση ἐπλάγχθη δὶ καὶ έχωρίσθη τῶν τέκνων, τῶν κρειττόνων των δοθαλμών, τὰ γὰς τίκνα τοις γονιύσι κρίττω τῶν ἐφθαλμῶν νομίζονται. τοις τίκνοις δε έσαφηκε κατάρας devilous. Quomodo antem zeussoriχνων ομμάτων significare possit i. q. τίκνων & κριίσσειά ἐτι διαμάτων, non video. Unice verum est, quod vidit Heathius, zouggorinvar esse filionum potentiorum, qui scilicet post Œdipum regno exutum ei in imperio successerant. Sed illud Heathio non concedo, ἐπλάγχθη significare amotus est scil. filiorum jussu. Quamquam enim Euripides fingit, Œdipum a filiis custodia tenebris abditum et inclusum fuisse, tamen ne hujus quidem commenti Æschylus anctor est. Itaque ἐπλάγ-29n nihil aliud est, quam aberravit, sponte in exilium abiit, atque ex filiorum conspectu discessit. Restat, ut videa-mus, quamobrem hanc Œdipi fugam s. voluntarium exilium in malis numeret Æschylus. Id autem dupliciter intelligi potest; vel quia exilium, seu necessarium fuerit, seu voluntarium, semper exsuli tristissimum esse olimvideretur; vel quia absque Œdipi exilio, quod mors quoque sequebatur, belli quoque calamitate Thebanos carituros fuisse, Chorus existimaret.

787. sq. τίανοις δ' ἀραίας ἐφῆκεν, ἐσίκοτος τροφάς. Ηæc ita interpretor: Filiis vero diras imprecatus est, iratus ob educationem; h. e. quod eum iracundia commotum pomiteret, se tales filios suscepisse atque educasse. Testi prima vocabuli significatione denotat nutritionem s. educationem. Edipus igitur, qui filis succensebat, quod in tanta patris miseria nihil aliud agerent, nisi ut eum regno excluderent, ipsique imperio potirentur, iratus illis, factum ipse suum damnabat, quod tales filios educasset, ac non statim postquam editi essent, necandos curasset. Itaque sibi propterea non magis quam filiis iratus, quandoquidem eos vita indignos censebat, diris exsecrabatur, optabatque, ut ferro patrimonium, cujus impie cupidi fuissent, dividerent, h. e. terro se ipsos invicem de regno decernantes trucidarent.

Έφηκεν, ἐπίκοτος τροφᾶς, Αὶ, Αὶ, πικρογλώσσους ἀρὰς,

788. ἰφῶπιτ Τυτη. Sic et Mosq. 2. cum schol. ἴστμψεν. ἰσίποτος τροφῶς] ἰσιπόταις τροφῶς Ald. ἰσιπόταις τροφῶς Rob. Τυτη. Recepta lectio Heathii ingenio debetur. Eam et Brunckius probavit; qui tamen existimat ἰσιπότους servari potuisse. Nobis autem hoc duriusculum videtur. 789. winge-

Heathius autem i πίποτος τροφας vertit ira incensus propter victum quem illi (parce) præbebant filii. Existimat enim Œdipum, postquam e' conspectu hominum in carcerem a filiis remotus fuisset, quod ab iis victum sibi negligenter nec reverenter satis administrari putaret, ideo ira vehementer commotum diras istas toties decantatas illis fubse imprecatum, ejusque interpretationis veritatem asserere studet Scholiasta testimonio ad Sophocl. Œdip. Col. v. 1440. Ubi enim Sophocles inducit Œdipum graviter conquerentem, quod Polynices, cum prior anno suo regnum Thebis obtineret, se patrem in exilium pepulisset, in quo, nisi filiæ succurrissent, inopia et fame sibi pereundum fuisset, ubi igitur has Œdipus querelas effundit, exsecrationemque filiorum jam olim pronuntiatam repetit, Scholiastes hanc adnotationem subjicit: ระบัระ ดัสตรัตรตารเร ની સફરે મેમર્જે સલ્લામકામાં જલાય. દેશા છે જે drò rns isogias ollrus. Ol wigl'Erio-nlia nal Nolvinno di Bous Exoves aŭ marei Oidinedi alpatio il ludres iseriou moicar ror duor, inhabituros mort εἴτε κατά ρασώνην, εἴτε ἐζ ότουοῦν, ἰσχίου miro tarutar. i di minertixus, nai कार्राण्ड बेशामण्ड बेहबेड किंदन मक्त बर्ग्नण, δόξας κατολιγωρείσθαι. Ταύτα ό την κυπλικήν Θηδαίδα ποιήσας ίσορεί οὐτως 'Irxior is tronge, zamai Baker, elai

τι μύθον Ω μω ίγὼ, παϊδίς μι όνιιδιίοντις ξπιμψαν,

Eŭzro di Basidñi zal äddes ådavá-

Χιρσίν ὑα' ἀλλήλων παταδήμεναι *Αἰδος εἴσω.

Tà di maganthora vệ tương nai Aloxives is vois tươn tư: GhCais. nai Joins vì việ tropias dans tư: wellowsnes nai magá vie turismou abvà mgès và yiladisten dià voivois. "Ail d' desires y' iệu, si nai voplès de.

All d denre y die, it nat rupids dr. Overlas yne draeznis yleas drimaemir wared Πιειστός δίμος, Ιπριτου γίρας: τό δε Αυτοί γε συγκόψωντις ού μερινημένος, Αύτιι δεκούντις, έντι του πεκομείνου Επίμψωμεν βόειον: δ δε λαδώς χιρί "Εγνω γ Ισαφάσας, εξαί τ' έκ θυμοῦ σάδε:

Τίς μοι τόδ άνθομοϊοι μισητόν πείας Πίμσει ; γίλων δη τάμὰ ανιούνται πόροι

Θύοντις Ίδριι συφλός οθτω γνώσιται Οὐτω λίγοντις. ΤΩ Θιοὶ μαφτύρομαι Έγω τάδ ὑμᾶς, καὶ κατιόχομαι κακά Αὐτοῖσιν, αὐτούς τῶῦδι δίς τόσα σχίδιο. Καλκῷ δὲ μαρμαίροντις ἀλλήλων χρόα Εφάξιοι ἀμφὶ κτάμασυ τοῖς βασιλικοῖς.

Jam etsi illud Heathio largior, Scholii hujus auctorem ad hunc Æschyli locum respexisse, cum eum eandem fabulam, quam scriptor ille Cyclicus narraverit, in tragædia Septem adversus Thebas tetigisse memorat; non tamen ideo verum vidisse Grammaticum, eique assentiendum esse con-Tantum enim abest, ut ridicucedo. lam illam fabulam scriptore Cyclico dignam, Æschylus quoque amplexus fuerit, ut potius ne Sophoclis quidem rationem, quam paulo ante ex Œdipo tyranno commemoravimus, tenuisse nobis videatur. Æschyli enim consilio multo accommodatius est, brineres Teopas ita interpretari, ut sit i. q. indigne ferens se tales filios educasse, quam si exponamus: iratus filiis ob victum male præbitum. Atque ut Ισλάγχθα δμμάτων, quamquam alii poëtæ narrant Œdipum a filiis, ne in publicum prodiret, custodia retentum esse, non tamen ideo apud Æsehylum h. l. vertendum: a filiis e conspectu remotus est; codem modo inimotos recoña non propterea .: ddendum est : iratus ob alimenta, quia Sophocles Œdipum sic loquentem inducit, ut se a filiis, nominatim Polynice, in exilium actum, summa rerum omnium inopia laberasse queratur.

789. mugoyhiorous deis. Diras a.

Καί σφε σιδαρονόμφ Διαχειςία σοτε λαχείν Κτήματα· νῦν δε τρέω Μὴ τελέση καμψίπους Έριννός.

790

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

*Αγ. ΘΑΡΣΕΙΤΕ ωαίδες μητέρων τεθραμμέναι. Πόλις ωέφευγεν ήδε δούλειον ζυγόν. Πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα. Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαίσι ωληγαίς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο. Στέγει δὲ ωύργος, καὶ ωύλας Φερεγγύοις 'Εφραξάμεσθα μονομάχοισι ωρος άταις'.

800

795

γλώσσους] σικεογλώσσου Ald. 790. σιδαρονόμω] σιδαρονόμω Turn. Mosq. 1. 793. μὰ τιλίση κ. Έ.] Metri causa Heathius auctor est ut legamus vel μὰ τιλίση γ' ὰ καμψίστους Έρινυς, vel μὰ τιλίση γ' ὰ καμψίστους Έρινυς. At hoc necessarium non est. Ultimus enim hic antistrophes quintæ versus cum strophico opposito est choriambicus impurus ex choriambo, ditrochæo et clausula ex prima Choriambi parte | -00-|-0-0|-7|. Quare nec opus est Arnaldi emendatione; μὰ τιλίση σὰ καμψίστους Έρ. 795. δάλιων Jάλιων Viteb. 796. δέριμων] ὁμξεριμων Ald. Verum ὁξεριμων Rob. Codd. Regg. etc. et recte observat Brunck. litteram μ in hujus vocis prima syllaba insertam nec meliores libros nec veteres grammaticos agnoscere. 799. σίγκι] σίνα Rob. σίργαι Mosq. 2. 800. ἰψραξάμισθα] ἰφραξάμισθα Mosq. 1, 2. Viteb. Ald. Rob.

cerbas, vel ab acerbitate lingua profectas, ut Heathius int. vel potius acerbis cum conviciis et probris pronuntialas.

790. sq. σίδας σόμω διαχικία. Scil. non ex jure manum conferentes, sed ferro rem repetentes; deas enim ultrices precabatur Œdipus, ut filii sui, a quibus propter nimiam patrimonii cupiditatem regno ante diem exturbatus esset, ipsi inter se de ejus possessione ferro decernerent.

793. zaμγίσους 'Egorύς. Aliud est γόνο κάμπσειν, quod significat requiescere, aliud ωδδως κάμστειν, quod est, ambutare, ire. Adeoque καμγίσους h. l. est pedes mobilis. cf. lex. Æschyl. h. v.

IN SCRNAM IX.

Chori lamentationem interrumpit nuntius adveniens, qui Argivos qui-

'n.

dem profligatos, Thebasque incolumes esse, at Eteoclem et Polynicem mutuis vulneribus concidisse narrat.

794—800. Ouogrivi — wosáres, Bono animo estote, virgines, urbs enim nostra servitutis jugum effugit; irrita fuerunt ferocium virorum (hostium) minæ et jactationes; civitas vero jam in tranquillo est, et quanquam multis tempestatis fluctibus concussa, non tamen obruta ac submersa est. Sustinuere hostium impetum turres; portasque nostras propugnatoribus munivimus, qui fidem in iis positam haud fefellerum.

dem in iis positam haud fefelleruni.

πόλις δ΄ iν εὐδία —. Metaphoram a
nave in maris fluctibus perichitante
jam supra v. 760. adhibitam hic persequitur poëta. Comparavit Abreschius Sophoclea illa, Antig. v. 168.

"Ανδρις τὰ μὶν δη πόλιως ἐσφαλῶς

Πολλή σάλη σείσαντες δρθωσαν πά-

805

810

Καλώς έγει τὰ ώλεῖς' ἐν ἐξ ωυλώμασι. Τας δ' έδδομας ο σεμνός έδδομαγέτας "Αναξ 'Απόλλων είλετ', Οὶδίπου γένει Κραίνων σαλαιάς Λαίου δύσθουλίας.

Χο. Τί δ' ές ι ωράγος νεόκοτον ωόλει ωαρόν;

Αγ. Πόλις σέσωςαι, βασιλέες δ' δμόσποςοι *Ανδρες τεθνάσιν έκ χερών αὐτοκτόνων.

Χο: Τίνες; τί δ' είπας; ωαραφρονώ φόδω λόγου.

Αγ. Φρονούσα νύν άκουσον, Οιδίπου γένος

Κο. Οὶ 'γῶ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.

801. nalos izul nalos d'izu Rob. whise is it le whise it Viteb. et Mosq. 1. ita ut is rubrica superscriptum sit, ceu interpretamentum. 802. icomapirus icomapirus Mosq. 1. 803. Olimos Olimos Mosq. 1. post yisu comma positum Ald. Rob. 805. weñyes Ita Ar. Rob. weñyen Ald. Vict. niñserer niñserer Mosq. 2. adjuncto schol. new? nurasensuseniser. 805. weaves] Ita Ar. Rob. weaven ών. | 806. βασιλίις] βα-807. χιρώ] χυρών Ald.

801-804. Radas Izu-Surfoudius. Et maximam quidem partem in sex portis res bene gestæ sunt; septimam vero vemerandus rex Apollo cepit, Œdipi generi perficiens s. exsequens veterem Laii imprudentiam s. inconsulta facinora. De epitheto icounyirus cf. lexic. Æschyl. h. v. More suo ludit in hoc cognomine Æschylus, quasi Apollo iconaviras ideo dicatur, quod ante septimam portam militaverit.

σιλιί Ald. βασιλιίς Rob. Mosq. 1. 2. Guelf.

allara. Cepisse s. occupasse hanc portum Apollo dicitur, quia effecit, ut Eteocles septimæ portæ propugnator in duello caderet. cf. v. 800. neutrat durloudius, perficient h. e. ad exitum perducens prava illa et infelicia Laii consilia, i. e. poenas istas, quas ipse oraculo edito Laii posteris minatus erat, si invitis diis liberis operam daturus esset. SurCouling quamquam pluraliter dictum, tamen ad unum hoc Laii facinus pertinet v. 752 –754. narratum. cf. v. 744. sqq. v.

805. Chorus ultimorum nuntii verborum veram vim non assequens, ac ne urbs iosa detrimenti quid capiat, reverens, quærit, quid tandem novum il'ud malum sit quod civitati acciderit.

806. Clarius jam nuntius quod aceiderat eloquitur: Urbs quidem asruata

est, reges autem fratres ipsi se inviceta suis manibus occiderunt. Abreschius contulit Sophocl. Antig. v. 177.

— - insirei weds diwans peieus piur KaD apieur daores, wairarris er nad Πλαγίντις αυτύχυρι σύν μιάσματι. 808. Inopinata calamitate pertur-

batæ mulieres, præclare animi affectum his verbis exprimunt: Quidam illi reges? Aut quid narras? Esantmor ac tantum non insanio metu dicendorum; Germ. Ach die Furcht vor deiner Ersählung bringt mich schon um den Verstand.

809. Pensuen vir Ansvert, Officia. yives Quia Chorus metu dicendorum se insanire professus erat, acute respondet nuntius: Sma igitur mente audi; h. e. Tantisper igitur ad te redi, donec audieris. Garm. Nun so nimm deinen Verstand noch erst zu men, und höre. Post Oldirou gaines reticentur quædam, que nuntius, quo minus efferat, interpellatione Chori impeditur. Vehementior enim est h. l. dialogi cursus, et ad ipsam rerum que narrantur atrocitatem sepienter accommodatus.

"Αγ. Οὐδ' ἀμΦιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.

Χο. Έκει θι κ' ήλθον; βαρέα δ' ούν, όμως Φράσον.

Αγ. Ούτως άδελφαϊς χερσίν ήναίζοντ' άγαν.

Χο. Ούτως ὁ δαίμων κοινὸς ην άμφοῖν άμα.

Αγ. Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος. Τοιαύτα χαίζειν καὶ δακρύεσθαι σάρα. Πόλιν μεν εδ πράσσουσαν, οἱ δ' ἐπιςάται, Δισσώ ερατηγώ, διέλαχον σφυρηλάτω Σκύθη σιδήςω κτημάτων ωαμπησίαν. Έξουσι δ' ην λάδωσιν εν ταφή χθονός, Πατεδς κατ' εύχας δυσπότμους Φορούμενοι. Πόλις σέσωςαι βασιλέοιν δ' όμοσπόροιν

Πέπωχεν αίμα γαϊ ὑπ' ἀλλήλων Φόνω.

812. βαρία] Dubium inter βαρία τ' Turn. 815. αὐτὸς δ' ἀναλεί ολ. ἡφάνισε. 816. δακρύισθαι] 811. µn V Mosq. 2. Guelf. Viteb. Rob. et Bagies Mosq. 1. 813. nvaigove'] nvngove Turn. αύνος δ΄ ίναλει. Sic Mosq. 2. et supra schol. πράνισε. 816. δακεύισθως δακεύισωσθαι Turn. Vict. In Mosq. 1. sic: χαίριν κακὰ καὶ δακεύισοθαι, et in Viteb. χαίριν κακὰ καὶ δακεύισεθαι, et in Viteb. καίριν κακὰ καὶ δακεύισεθαι. usque ad φρονούμενοι Choro tribuuntur, ubi κακά e glossa ortum. 819. тарят 820. ταφή] τάφω Ald. χθονός] Brunckius, quia siar saurnsias Mosq. 1. genitivus χθόνος nihil habeat, a quo regatur, scribendum esse suspicatur χθέκα. Recte quidem ; nisi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetendum est ἐκαματροία; ita ut sensus sit έξουσι σαματησίαν χθονός ήν λάθωσιν έν ταφή. 822. βασιλέοι»] βασιλείοιν Mosq. 1-823. winweiv] wintweiv Mosq. 1. Viteb. Ald. winwerm Rob. yai'] ye Mosq. 1. yav Viteb.

 вод — катестобприями. Neque vero dubium est, eos occisos esse. navaerobiio au proprie in pulvere volutari; transfertur autem ad cos qui in prælio cadunt. cf. Valckenaer ad Eurip.

Hippol. v. 1253.

812. ini.B. n' haday; Eone igitur devenerunt? Illucne ergo processerunt? Certe enim concinnius est h. l. Al Sor 3, pers. pl. de fratribus, quam 1. pers. sing de Choro ipso, (quasi esset: Eone igitur res nostræ devenerunt? Ist es dahin mit uns gekommen ?) interpre-

· Baein & our, opens peason. Enimvero dura et gravia hac sunt, attamen perge

813. outus - ayav. Ita nimirum fraternis manibus prorsus se invicem intere-

814. Ουτως- Εμα. Itaque communis ntriusque fortuna fuit. & daipens, makes

genius, acerbum fatum h. l.

815. aures - vives. Nimirum ipse ille malus gemus s. illa fortuna infelix

Œdipi genus disperdit.

816. sqq. Hac igitur partim letari, partim deflere decet; lætari quidem urbem incolumen esse; at contra imperatores, ambo duces de patrimonii possessione Scythico ferro decertarunt. Atqui non aliam terram possidebunt, præter eam quam in sepultura occupabunt; cum ipsi secundum infelices patris diras in perniciem suam ruerint. Urbs igitur servata est, at regum fratrum sanguinem ex mutua eorum cæde terra bibit, s. hausit. Ferri epitheton opuen-Auros inepte redditur in ind. Havesλογίας Burtonianæ; talos perfassus. Imo est malleo ductus, et ad ferri fabricam pertinet; sicut supra v. 209. wugiyiniran xalinan, et infra in wood oudsis Annois cloupes v. 945.

ΧΟΡΟΣ.

Ω ΜΕΓΛΛΕ Ζεῦ καὶ πολιοῦχοι Δαίμονες, οὶ δὴ Κάδμου πύργους Τούσδε ρύεσθε:

826

Πότεςον χαίςω, καπολολύξω Πόλεως ασινεί σωτηρι,

"Η τους μογερούς και δυσδαίμονας `Ατέκνους κλαύσω πολεμάςχας; Οὶ δῆτ' ὀἐθῶς κατ' ἐπωνυμίαν

830

Kal wohuveixeig

824. Ψολιεύχει] Ψολιεύχει Ald. Ψολιετόιχει Rob. Turn. Vict. 826. τούσδε βύισθει | σιώσδε | ρύισθει | Μοςη. 1. τούσδε | λείνοθει et supra scholion φυλάσσετε Μοςη. 2. 827. πάπολολύξω] κ' ἀπολολύξω Victor. 828. σωτῆρε] σωτηρέφ Viteb. σωτηρέφ pro σωτηρέφ Mosq. 1. c. schol. τον τῷ ἀξλαξῷ, vitiose pro τῷ ἀξλαξῶ. 830. Ψολεμάςχας | Hanc lectionem in cod. Reg. B. notatum pro vulgata πολεμάςχους auctore Brunckio recepimus. Est enim ut recte V. D. observavit forma magis poètica. cf. ad Pers. 554. 831. πατ'] παὶ ησατ' Ald. Rob. | ἐπωτυμείω | ἐτωτυμείω Τυτη. Vict.

IN SCENAM X. v. 824-871.

Flebili cantico nutuam Eteoclis et Polynicis cædem Chorus prosequitur; et postquam ipsa eorum cadavera in scenam delata videt, solennem lessum facere tristissimorum funerum ergo constituunt.

824. sqq. 2 µsyáli Ziv — diaroia. O magne Jupiter, vosque urbis præsides, gui has Cadmi turrès omninoque civitatem Thebanan memini, nun gaudeamus, et urbis servatori, qui eam incolumen præstitit, letæ acclamenus; an calamitosos et infelices imperatores, jam sine prole defunctos deficam, qui numirum vero nominis omen expleverunt, et contentionum studiosi impiis consiliis ocalderunt?

S μιγάλι Ζιῦ. "Eustath in Iliad. V. ait casum rectum μιγάλος in usu fuisse, cujus inquit vocativus usurpatur apud Æschylum: S μιγάλι Ζιῦ. Idem in Odyas. S. « » μίγας per syncopen a μιγάλος derivatum tradit, eadem Æschyli verba laudans; ut et in Odyas. s." Stant. "Ita et Tzetzes ad H siodi 'Εργ. v. 122. καὶ δ μι γάλοις δία κιδοῦς ἰρὶ, καθὸς Λίοχύλος δία κυθος γεάφων.

^ΨΩ μιγάλε Ζιῦ καὶ Ψολισσοῦχοι Siei." Burton.

825. sq. πύργους σούσδε. διασικώς, quia Chorus ex arce, ίξ ἀπροπόλιως turres prospectabat.

827. nejwododiću. "Tè iwododićus bic in bonam partem accipitur, ut et Agam. v. 27.

*Ολολυγμόν εύφημοῦντα τῆδε λαμαάδι

'Eποςθιάζειν — —" Stant.

828. willing derni surviet. "Jorl Servatori urbem incolumen præstanti, subaudito scil. Ait. Ceterum dernig hic in activa, lexicographis nondum observata significatione ponitur. Quo itidem sensu vocem hanc accepisse videtur Noster in Agam. v. 1350. «ię Le elkarto Bertou derni daipun pirau."

830. Ariarers. Quia olim in magner calamitatis loco ponebatur sine liberis mori. E multis que hic acervari posent locorum exemplis, Stauleius unum excitavit Eurip. Ion. ubi Creusa:

'Orrerereni. Tè d' luis desasse l'Aufes

Tè δ luis ārenses li 'Açà βίστου.

832. zai wohemizis. Etymon no., minis Polynicis h. l. cum fratre Etes.

"Ωλοντ' ἀσεβεῖ διανοία. "Ο μέλαινα καὶ τελεία Γένεος, Οἰδίπου τ' ἀρὰ,

ggodń 89

835. Obievo v'] es omissum Rob. Stanl. legendum censet: Obievo v'. Sei recte particulam es defendit Brunckius, cujus doctam observationem Commentario ad h. l. inseruimus.

cle quoque communicatur, quia hic nimirum seque contentiosus erat ac Polynices. Nisi vero quod Stanleio in meutem venit, versiculus excidit, qui ad Eteoclem pertineret. Fingamus enim sic Æschylum scripsisse:

ની કેમેંજ કેફ્ઝિમેંદ પ્રવાજ દેવનાગમાંવા દેવાનાપ્રદાદ

સ્થો સ્થાને આવેલાં કેલા કોલા છે. સ્થો સ્થાને સ્થાન સ્થાને સ

tum in irrashiis Eteoclis quoque nominis significatio tangeretur; idque haud ineptum esset, propterea quod ambo non magis rixandi studio, quam regni ambitione et gloriæ cupiditate tenerentur. Certe Eteoclem ob nimiam pilotriair carpit Jocasta apud Eurip. Pheniss. v. 542. (al. 545.)

Eurip. Phæniss. v. 542. (al. 545.) 838. deresi durela. Impio consilio, quia non exhorruerunt fraterni san-

guinis religionem.

834—841. δ μίλαινα—δορός. O atra et perfectriz generis Œdipique imprecatio, malus mihi metus præcordia aggreditur. Thyadis ritu furens lugubre carmen sepulcro meditor, audito fratrum sanguine stillantium infelici interitu. Næ illi infausto omine ad duellum congressi sunt.

835. γίνιος, Οίδίπου τ' ἐρά. "Copulam τι in Rob. omissam non omittunt Codd. Regg. In B. satis inepta superscripta glossa: τὸ τι παρίλειι. Minime otiosa est copula. Duplex imprecatio hic intelligitur: ea qua olim universum Labdacidarum genus devotum fuerat, et Œdipi recentior altera filiis dicta. Prior autem, sive Martis sit, ob occisum a Cadmo draconem.

unde iræ superûm perpetuis malis vastant Labdaciam domum,

ut ait summo Grotio interprete Chorus in Phœniss. 1075, sive Pelopis, ob raptum a Laio filium, passim Poëtis argumentum hoc tractantibus memoratur. Bis innuitur a Sophocle in Antig. 593. Lexais và Authander don içunus winara eStation let vinara estipulus winara eStation let vinara est igitur, va a Robestello aut casa, aut pravo consilio, quia vim illius nos percipiebat, omissum fuisse, nec recenter, ut metrum fulciret, additum fuisse, quod præter Aldi et Turnell editiones, exhibent etiam duo nasta codices veteres, bibl. Reg. Gall. Sapi autem Scholiastis et Glossatoribus, parum subacti judicii hominibus, partula illa otiosa visa est, ubi minima abundat. In Soph. CEd. Col. Immen seiscitandi patri, quid agant filli sa, dicit v. 1367.

wedr par yas abrois är keis, Keloreire Leinens lär Lau, pundt neuine Laufe

ubi ad priorem versum adnotat gracus enarrator, δ το πλουάζω. Hoe arbitratus non fuisset, si in sequend legisset μήτε. Sed jam ad Eurip. Or. 295. observari, post το sæps in altero membro sequi δλ, in εδτα—μπδι. cf. Eurip. Hippol. 75."

Hactenus doctissimus Brunckius; qui quidem particulm es veritatem pulcre asseruit. Attamen non opus est, ut in interpretanda phrasi vies de ad Labdacum aut Pelopem recurramus. Æschylus enim, cum de malis fatalibus, quibus Œdipi genap prematur, ipso Œdipo antiquioribus loquitur, ubique intelligit Laii noxua, quod Apollinis oraculo, qui liberorum procreationem ei interdixisset, non paruerit. cf. v. 693. 745. aqq. 804.

Quamquam vero genuinam esse particulam er non dubito, idem tames concinnitatem sententiæ ab ea leviter turbari sentio. Nam résuse de castimprecatio generi dicta, a. generi incusbens, Odissos ded vero imprecatio de Edipo dicta. Duo autem genitivos in cum nominativo construi, qui also

Κακόν με καρδία τὶ σεριπιτνεῖ κρύος.

Έτευξα τύμεω μέλος

'Ως Αυιάς, αἰματος αγεῖς
Νεκρούς κλύουσα δυσμόρως

δε ξυναυλία δορός.

'Εξέπραξεν, οὐδ' ἀπεῖπε ἀντις.
Πατρόθεν εὐκταία φάτις.
Βουλαὶ δ' ἄπιςοι Λαίου διήρκεσαν.
Καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμελύνεται.

nanés με] παπές μευ Mosq. 1. Ald. Vict. παπές με Rob. Cant. παπές μευ b. Abreschius vel μευ reponendum, vel παρδίας legendum existimat. Nous, genuinum, sed παρδίε in παρδίας mutandum esse videtur. Idem Brunckio m. cf. Cummentar. ad h. l. παρδία] πραδίε Vict. παρδίε conjectura emenat Stanl. Ετ sic est in Mosq. 1. Viteb. στερατιστεί] πέρι πυτεί Ald. Sunàs Ald. Rob. πίματοσταγείς] πίματοσταγείς Ald. Rob. 839. δυσίες Stands Ald. Rob. πίματοσταγείς aliματοσταγείς Rob. Turn. Vict. πασκεί πασκεί Rob. 845. μέριμγαι μίριμναι Ald.

u ad priorem, alio ad posteriorem tus accipiatur, parum commodum Adeoque non omnino nihil erat, i Stanleius sequebatur, cum sic ndum putabat:

yines Oldines y açá. netrum ferret, præferrem yines vs. Oldines v açá sed si in codice 10 inveniretur:

δ μίλαινα καὶ τελεία γ' 'Ερινὺς, Οίδίπου τ' άρά:

sic poetam scripsisse judicarem.

μίλαισε 'Ερινός v. 979. et furia
ius dicitur diras perficere.

36. παπόν με παβία τι περιπιτνεί τ. "Structura παβίαν flagitare tur. Theoer. in Thyrside: τέρας υ Θυμὸν ἀτάξαι. Apoll. Argon. i. ε. τὰν δὶ φείνας ἐπτοποτε Κύπεις, et 195. τὰν δ΄ αἰνῶς ἄτλητος ἐπέπλυτε ἐν ἀνίη. Neophron in Medeæ franto, quod infra exhibemus: ἄδω με φεινία μέγαν δίδοπε λύστα θυμόν. h. Œd. Col. S14. πυνῆ περίσωπα ταλίς νιν ἄμπίχει. Philoct. 823. τ γὶ τοι νιν πῶν παταςζει δίμας. ε. μέρες με, περίς Θεῶν, χείζας, φίλτυ τάπων. Noster Pers. 159. Hugeneris exempla apud singulos tas passim obvia. Vide Valckenser ad Hippol. 571." Brunck.

· 849-846. leiwenter-ein amelin-Tas. Effection habuit, nec vena fuit patris diru imprecutio; Laique consiliorum, quibus Apollinis oracultun migravit, ad hanc usque atatem vis et efficaci-tas pertinuit. iburuin paris periphrasi pro acá. အားကုန်သီး adverbium genitivi wareis loco positum. βωλαί έπιτος si de Laio dicuntur, nihil aliud significant, quam Laii oraculum Apollinis contemnentis contunuciam, das ungehorsame Betragen des Laius. Fieri ta-men possit, ut Boudui angen Antou sint infideles amici et consiliarii Laii, qui ci, ut Apolline invito neglectoque ejus monito liberis operam daret, suaserant; cf. v. 752. Prior tamen interpretatio. ut facilior, ita verior nobis quidem esse

843. sq. μέριμνα δ' ἀμφὶ ατόλιν, καὶ Θέσφατ' εὐκ ἀμθλύνισα. Nostru vero cura circa civitatem et oraculu haud vana fuerunt; non quod ipsa urbs incolumis non tuerit, sed quod Eteoclis mors ad urbem quoque proxime pertineret; et quod facile fieri potuisset, ut major etiam calamitus ex hoc bello ad urbem redundaret. cf. v. 722. sqq. v. 776, sqq.

'Ιω σολύς ονοι τόδ' είργάσαση, απιζον, ήνηε & αιακτὰ σήματ' οὐ λόγφ. 1850 Τάδ' αὐτόδηλα, πρεπτος άγγέλε λόγος. μονοςρ. Διπλαϊ μέριμναι, διδυμάνορα Κάκ', αὐτοΦόνα, δίμοιρα, Τέλεια τάδε σάλη. τί Φος;

848. sipyárarő] sipyárarős Ald. Turn. 850. sepőeres] spared Ar. 851. dopásaga didugi áragía Mosq. 1. 2. Ald. didugarágia Rob. didugarágia Rob. didugarágia rank defendit Heath. ut sit i. q. duorum virorum suforum. Rob. 853 -42 -49-1 -2 -49 852. Post abropies punctum ponits 853. ráði sá9n] rà sá9n Ald. Turn. ráði sá9n Rob. et Branck. e cod. Reg. A.

847. Inter hæc quæ proxime sequuntur verba, fratrum occisorum Eteoclis et Polynicis cadavera in scenam illata fuerint, necesse est. Nondum tamen h. l. de funerum pompa cogitandum; sed cruenta ac pulvere et sanie dedecorata cadavera h. l. tantum misericordiæ movendæ causa Chori et spectatorum oculis exponuntur; ubi ea usque ad finem tragosdise jacuisse sequentia satis docent; finita enim domuni tragoedia damum asportantur cadavera, ut deinde justæ iis exsequiæ parari possent.

O multum lamentabiles, multoque gemitu prosequendi fratres, perpetrastis igitur incredibile illud facinus. Sic same interpretandum, si verum sit ansor. Sed quoniam eodem adjectivo, et alio quidem significatu, paulo ante v. 844. usus est Æschylus, suspicor fere eum h. l. dedisse

ια πολύτου το είγχασας απυ-

i. e. perpetrastis inauditum hoc facinus, quod nemo unquam fando audivit, fratres germanos mutuo se occidisse. Id bene etiam ei quod sequitur d λόγφ responderet, et ambiguitatem, quæ propter ejusdem adjectivi zwyw, alio sensu positi, viciniam oriretur, e medio tolleret.

848. ทั่ว.9: 8 สเตราน ซากุผลาน, อย Airo. Venerunt luctuose calamitates, non fama tantum et narratione. Hæc verba docent, Chorum jam Eteoclis et Polynicis cadavera, quæ modo illata erant, oculis spectare. Eodem modo Prometheus v. 1088. postquam-horri-

hilem illam tempestatém, quam Mácurius ei minatus erat, ipet jam es rientem oculis auribunque percipa hee proloquitur:

849. Post of Alexy mailing co tantum distingui, ut ista verba qu proxime cum sequentibus call a subse cohereant; non marratione to venerunt calamitates, versum ecces feste adsumt, verus fuit nuntii serii சல்∂ கப்சலிர∆க sic pronunciabatur, ⊯ digitis simul cadavera ante oculos pe sita monstrarentur. Ante 🐗 🗸 ്ത്രിക particulam പ്രിക് suppressam അ patet.

851. distali piepasa, genine cel scil. fratres illi infelices, quorum borum nos cura tenuit. zaz' airopira, poëtice dictum pr dupa arders nands allaides ess. Vulgatam lectionem sand Heathins its interpretate et hæc verba dunemas effer Kanà h. l. ipsi fratres miserrium c interemti appellantur, sicut infra sipt v. 1006.

ginoren botins enm aperen ange ang quam cum antecedentibus jungendi ita ut post as lepose plenius distinguatis. Δίμωρα τίλια τάδι πάθη significat, ja finem esse horum laborum, que uterque fratrum ex sequo partici fuerit ; uterque enim regnum tivit; uterque alterum interfecit; terque ab altero interfectus est. cf. v. 949.

853-855. ví pã ;-- lpira. Qui

Τί δ' άλλο γ' ή ωόνοι ωόνων, Δόμων ἐφέςιοι. 'Αλλά γόων, ὤ φίλαι, κατ' οῦρον

855

854. winer abest Rob. 856. ying] yier Ald. Turn. Vict. yier Rob. et Brunck. e cod. Reg. B.

856. Jam Chorus, quod pedestri sermone ita fuisset efferendum: Verum, ó amice, jam funera ista planctu et lesse protequamur, id pulcherrima allegoria usus ita eloquitur; Verum nunc **jam**, b amica, secundum auram querelarum impellite planctum funus comitantem, qui semper Acherontem sequitur tristem atro velo insignem Charontis cymbam, in illam Apollini inaccessam, solis expertem, capacem, tenebricosam Orci regionem. Sed hic locus est ex iis, quorum pulcritudo nulla versione reddi, sed tantum aut Græca legenti sentiri, aut paraphrasi declarari potest. Exsequiæ s. funeris pompa, cum imagine navigii, quo mortuorum animæ Charonte portitore per Acherontem vehuntur, comparatur. Et quomiam in funerum pompa solennes erant næniæ, s. lessi, quos inter multos planetus, h. e. capita et pectora manibus percutiendo, canere solebant, planetus cum remigio s. pulsu remorum contenditur. Quia vero planctus illi, cum remigatione comparati, querelis, s. næniis intermiscentur, apte simul nar' eler your icirese au dicuntur. wirvles proprie remorum aquam pulsantium strepitus; h. l. ad plangorem tristitize indicem transfertur. Sed hoc vocabulum, ne quis aberret et proprie positum esse existimet, finitur adjectis vocabulis zueni et appì neuri. Ut enim si de remigatione diceretur, esset πίτυλος τῶν κωπῶν ἀμφὶ Βαλάσση, sic planctus, h. e. strepitus capitum ant pectorum luctus declarandi causa manibus percussorum, eleganter appellatur wirden Biener auch neura Cumque, ut navigia non solum remis, sed sepe, si ventus quidem secundus sit. simul velis impelluntur, sic etiam funera non planctu solum, sed et lesso

lugubri decorari solerent, lessus quasi cum vento secundo vela navigii implente confertur. apriferas h. l. i. q. deducit, comitatur; s. ut Brunckius græco verbo, sed non minus apto reddit, wegivis. Singis, quin Charontis cymbam denotet, quamquam nomine portitoris non addito, dubitari tamen non potest. Tragicorum enim ætate fabula de Charonte, quam Homerus et Hesiodus ignorant, salis nota fuit. cf. Eurip. Alcest. v. 437. sqq. et alibi passim. Quod autem non σκάφος, sed Dimpida dixit, id snavem habet Dimpides illius Deliæ significationem. Cum enim Minos instituisset, ut Athenienses, quos devicerat, anno unoquoque septenos liberos suos Minotauro ad epulandum mitterent, postea Theseus patriam ab infelici tributo liberaturus, Cretam cum sodalibus navigavit, Minotauroque occiso se et suos servavit. Cujus expeditionis memoriam hoc ritu celebrarunt Athenieuses, ut, quam illi Apollini, si servarentur, voverant, navem sacram magna cum cærimonia quotannis Delum mitterent. Hujus autem ritus celebrationem Singiar, navem ipsam Sinelan, et qui en Delum veherentur, Siegeis appellatos fuisse, inter omnes constat. Quoniam vero Sweis illa quasi memoriam repræsentabat illius navigii, quo ante Thescum in Cretam deportabantur ii, qui, ut Minotauro immolarentur, forte delecti erant; hinc factum est, ut Æschylus Charontis navem Singia appellans, partim ad navigia, que olim triste vectigal a Minoë impositum Cretam deferebant, partim ad ca, quæ post Theseum Apollini Delum mittebantur, respexerit. Cum enim hanc Suncida nominat areder, et puláyzeener, utroque epitheto tangitur annua illa liberorum Minotauro devotorum in Cretam devectio. "Arolor enim infaustum notat: sicut enim άγαμος γάμος in-fausta nuptia, άπόλιμος πόλιμος infeΕρέσσετ' άμφι κεατί ωόμπιμον χεεοίν Πίτυλον, ος αίεν δι' 'Αχέςοντ' άμείθεται Ταν άσολον, μελάγκροκον θεωρίδα, Τὰν ἀςιδῆ ᾿Απόλλωνι, τὰν ἀνάλιον, Πάνδοκον, είς άφανή τε χέρσον.

860. Tar arodon pudájneonus Dimeida] Tar arono pudájnagos midrodos Dim Ald. vàs drosos ushayzozos drohos Sempida Rob. vàs drosos meháyagozos vohos Sempida Turn, unde Vict. et Brunck. duo efficiunt versus:

Τὰν ἄσονος μελάγαζοκον NEUSOLOV Stagion.

Nobis autem verum assecutus esse videtur Stanleius, qui miroden tanquam sema veteris lectionis arodor delendum censet; ita ut iambicus efficiatur sena consentiente metrorum Æschyli enarratore Græco, qui hic non duo, sed u versum numerat. Accedit quod non solum ex editione Robortelli, sed etian Schol. Arundel intelligitur, lectionem olim in Codd. fuisse areas. Hic ita: ärovov, firos nanogivantos, fi ärodos nai nanus iradpissos. Ceterum cas vulgatæ lectionis paulo aliter informare licet. Cum Æschylus scripsisset Aor, orta est lectio acoror, quam nonnulli cum ista permutabant, alii cum ea : in textum invehebant, ut in Robortelli editione factum. vaugeden autem i pretamentum fuit lectionis Singian. De sensu verborum vid. Comments

lix bellum, avas, vás, infaustæ naves, sic etiam arodis Isogis navigium infaustum, calamitosum; quale nimirum et illud erat, quo olim Atheniensium liberi, vectigalis instar, in Cretam deportabantur. Μιλάγπεοπον vero atro velo insignem cymban Charontis appellat, respiciens ad atra illa vela, quibus qui ad Minotaurum mittebantur navigare solebant. (Hygin. fab. xli.) Cum autem in designanda Charontis cymba Demeides nomine utitur Æschylus, eamque in terram 'Απόλ-มะเล สระเร็ก vehi dicit, rationem utique habuit solennis illius in Delum legationis, Apollini sacræ. Orcus vero sic describitur, ut sit Apollini inaccessus, quia adns et ruerages invisa diis superis loca sunt. cf. Prometh. v. 1036. sq. ἀνάλιος, quia sole eum nunquam collustrari fingebant; (sic, ut e multis unum hujus imaginis exemplum addam, mortuorum sedes dicitur ἀνάλιος οίπος ir 'Aίδα δόμοισι Eurip. Alcest. v. 439. cf. et Homer. Iliad. 9'. 481.) πάνδοxos, sicut rapux Orcus ap. Horat. Carm. 2. 18. 30. quia onnes codem coguntur; denique àparis, pallidus, temebricosus, oh æternam Orci caliginem. bermanice hunc locum sic imitari au-

sim: (nam versionem mihi relig diccre.)

Auf dann! Freundinnen, auf

Beginnt die Klage des Todtenger Schlagt an die Stirn mit traue Faust!

Wie der Wind braust in de geln der Barke, Wie der Ruder Tact in den F

tönt, So brause die Klage des Tod sangs!

So tön' an der Stirn der tra Schlag!

Wie der Wind, in Segeln bra Wie der Ruder Tact, in I tönend.

Ans Ufer der See die Barke So ists die Klage des Todteng Vermischt mit den trauernder gen der Faust,

Die stets das tausendmal v schte

Schwarzbesegelte Fahrzeu Den Acheron hinüber, In jenes, nie vom Apoli be Nie vom Sonnenstrahl bes Weltverschlingende, düstre begleitet.

Αλλά γὰρ ἦκουσ' αΐδ' ἐπὶ ϖξάγος
Πικρὸν 'Αντιγόνη τ' ἠδ' Ίσμηνη.
Θςῆνον ἀδελφοῖν οὐκ ἀμφιβόλως
Οἰμαι σφ' ἐςατῶν ἐκ βαθυκόλπων
Στηθέων ἤσειν, ἄλγος ἐπάξιον.
'Ημᾶς δὲ δίκη ϖρότεςον Φήμης
Τὸν δυσκέλαδόν Β' ὕμνον Έςιννύος
'Ἰαχεῖν, 'Αΐδω τ'
'Έχθςὸν ϖαιᾶν' ἐπιμέλπειν.

ΧΟΡΟΣ. ΑΝΤΙΓΟΝΉ. ΙΣΜΗΝΉ.

ΉΜΙΧΟΡΟΣ.

ΙΩ δυσαδελφόταται σασών, ὁπόσαι
 Στρόφον ἐσθησιν σεριβάλλονται,
 Κλαίω, ς ένομαι, καὶ δόλος οὐδεὶς
 Μὴ 'κ Φρενὸς ὀρθώς με λιγαίνειν.

875

869. δυσκίλαδόν 9'] δυσκίλαδον Rob. 871. Ιστμίλατον] Alii teste Turn. Ιστμάρτατον. 873. Ισθήσον] Ισθήτα Rob, Ισθήσο Turn. Ισθήσον ob metrum scribendum esse monuit Pauw.

863—871. ἀλλὰ γὰς - ἐπιμίλπιν. Sed enim veniunt, ecce, ad acerbum hoc officium Antigone et Ismene, quus quidem haud ambigue putamus ex amabili pectore lamentationem ob fratres, justum dolorem effusuras. Θεῦνοι ἀδιλφοῦ non cum Stanleio ad priora, quasi verbis πρεῶν προείτια sit, sed potius ad sequentia trahendum, et cum verbo ਜπιν construendum est, ita ut ἄλγοι ἰπάξιον magis explicet Θεῦνου ἀδιλφοῦ. Εχ epithetis vocabuli σπρεῶν, prius ἰρατῶν ad pulchritudinem, βαθυκόλπων vero ad cincturæ protundioris morem pertinet, quod vel ex Homero notum.

868. sqq. ἡμᾶς δὶ—ἱσιμίλσειν. Nos vero decet, priusquam ille vociferentur, lugubriter sonuntem Erinnyos hymnum iupipere, Plutonisque tristem peana canture. σεότερον φήμης cum Schol. accipio pro: σεό τοῦ κλαῦσαι Ικιίκα. Quod autem sequitur lugubre conticum, id ideo appellatur ν΄μνος Έρνννός, quia dira fratrum codes Furis potissiquia dira fratrum codes Furis potissiquia dira fratrum codes Furis potissiquia

mum tribucnda erat, quippe quæ Œdipi imprecationes, ut ratæ essent, perfecerant. Itaque etiam in sequentibus Erinnyos mentio injicitur.

IN SCENAM XI. v. 872-1006.

Jam præsentibus Antigone et Ismene Chorus lessum canit; similem amæbæis carminibus, ita ut. quæ altera Chori pars cecinerit, iis altera aliquid addat, quod aut simile aut majus sit. Falluntur vero, qui nunc demum fratrum cadavera in scenam illata fuisse putant.

872—875. HMIXOPOE a'. lè—lipaisur. Heu omnium infelicissime sorores, quotquot strophium vestibus circumficiunt; ficmus, gemimus, neque vero simulamus dolorem, sed ex animi sensentia vere cjulamus. Duesala pierares sunt quæ omnium sororum maximum ex fictribus delorem ceperual. Ημ. 'Ιω ὶω δύσφρονες,
Φίλων ἄπιςοι, καὶ κακῶν ἀτρύμονες,
Πατρώους δόμους ἐλόντες μέλεοι σὺν αἰχμᾶ.
Ήμ. Μέλεοι δῆΘ΄, οἱ μελέους θανάτους
Εῦροντο δόμων ἐπὶ λύμα.

Ιω ιω δωμάτων

Έρειψίτοιχοι, καὶ σικρὰς μοναρχίας Ἰδόντες, ἦδη διήλλαχθε σιδάςω, Οὐκ ἐπὶ Φιλία,

Αλλ' επι Φόνω διεκρίθητε.

Κάρτα δ' άληθη ωατεός Οιδιπόδα κατεύγματα Πότνι' Έριννὸς ἐπέκρανε.

879. αἰχμῷ] ἀλκῷ Ald. Rob. Vict. 881. λύμη Ald. Rob. Vict. Doricam formam Brunckius e Reg. B. restituit. 682. δυμάτον] δίμον Ald. 883. ἰριψίτοιχαι] ἰριψίτοιχαι Viteb. Ald. Rob. πικρὰς πικρᾶς Rob. 885. σιδρίη εὐν εὐδρος Ald. Præpositionem auctoritate cod. Reg. A. cum Brunckio omisimus. 686. εὐκ ἰπὶ φιλία] εὐκῖτ ἰπὶ φιλία Ald. Rob. Turn. ἔτι post Brunckium præeunte Cod. Reg. A. delevimus. 888. Οδικτόλα καντύρματη λαττύρματη abest Ald. Vit. Mosq. 1. 2. codd. Regg. agnoscunt autem Rob. Vict. Stanl. Brunckius delevit, e glossa natum existimans. At quia sic durissima ellipsis oritur ab Æschyli consuetudine plane aliena, (cf. v. 727. 768. 835. 842. 948.) et καντύρματα vocabulum exquisitum est et Æschyleum, (cf. v. 711.) qualia in glossis raro poni solent, utpote quæ vocabula communia potius et usu trita sectantur, genninum puto καντύρματα, nec propter aliquot codicum in ejus omissione consensum delendum censeo. Si enim invitis his Codd. præsertim cum omnes nimis recentes sint, glossemata recte expungimus, multo magis bonas lectiones, quæ in nonnullis corum desunt, servare debemus. 889. ἐνίκραπ] ἐπίκρανο Ald.

876—879. HMIX. \$\beta\$. i\text{id} al\times u\vec{a}.\text{Heu} heu insani, amicis non obsequentes, et malis indomiti, qui ferro voluistis, \beta miseri, paternam domum (simul cum patrimonio et regno) obtinere.

φίλων - Επιτω refertur ad v. 714. ubi Chorus frustra rogabat Eteoclem, ut sibi bene consulenti obsequeretur. κακῶν ἀτοψωνις, qui tantis jam præteritis Labdaciæ domus malis se nec flecti nec domari passi sunt, quo minus alia quoque adderent.

880. Prior Semichorus posterioris verbo μίλιω inhæret, idque exsequitur. Miseri sane sunt, qui miserrimam mortem invenerunt in domus perniciem,

scil. ut totum Œdipi genus exstirparetur. 882—889. Alter Semichorus excipit prioris sententiam dépur ber l'apq, et sic pergit: Heu heu paterne domus eversores, qui acerbam monarchiam spectabatis, jam denique ferro litem diremistis; non amicabili pactione, sed cruenta cede transegistis. Valde autem veras Œdipi diras perfecti (omnino ratas habuit) veneranda Ērinnus.

885

883. Forte rectius legatur : less principal est and assert principal est and assert principal est and
ut ipse monarchie, propter quas sepe urbes bello vastantur, ignificaça dicantur.

Ήμ. Δι	' εὐωνύμων τετυμμένοι	890
Ήμ.	Τετυμμένοι δήθ, δμο-	,
	σπλάγχνων τε σιλευρωμάτων.	
Ήμ.	Αῖ αῖ δαιμόνιοι,	
•	Αὶ αὶ δ' ἀντιφόνων	
	Θανάτων άραί.	895
Ήμ.	Διανταίαν λέγεις ωλαγάς.	•
Ήμ.	Δόμωσι καὶ σώμασι	
•	Πεπλαγμένους έννέπα.	
Ήμ.	'Αναοδάτω μένει	
•	'Αραίω τ' έκ ωατρός	900
	Διχόφουνι σότμφ.	-
Ήμ.	Διήκει δε και ωόλιν	
•	Στόνος, ς ένουσι σύργοι,	

891. 359'] 39 váð' Rob. 895. Sarárar] Saráru Ald. Sarórrar Turn. 896. diaveniar] di aveniar Ald. 898. windayminous] windnyminous Ald.

890-892. Prior Semichorus incipit : Per sinistra icti . . . quod ita supplet alter: icti sane, et consanguinea latera. Itaque etiam post souvopur anticipandum est πλιυχωμάτων. Letale autem vulnus describitur his verbis: δι' εὐωνύμων σεσυμμένει, quia ipsum cor, cujus in sinistro latere sedes est, gladius penetraverit.

893-895. Priori Semichoro ista tantum tribuenda censeo:

al al damennes, heu heu infelices fratres! ut respondent alter:

al, al d' arribéres Sarárur ágal,

heu heu imprecationes mutue cedis ; dirus Œdipi queritur, que tristem jana eventum habuerint.

896-898. Certissimum arbitror, quod etium schol. s'. ad v. 896. confirmare videtur, hæc ita transponenda CASP :

'Ημίχ. α'. Δόμωσι καὶ σώμασι

Πιπλαγμίνους Ιντίπο. "Ημίχ. β'. Διανταίαν λέγεις πλαγάν. Prior enim Semichorus, qui fratres dequoios appellaverat, jam intelicitatem corum sic describit, ut dicat : Uno codemque ictu eos et regnum et vitam perdidisse aio; cui alter respondet: Sane ictum penetrabilem, gravem, penitus perforantem narras. Ita Liyus bene præcedenti inisa respondent, cum in vulgata versuum dispositione nihil habeat, que referatur. Immaian, de ictu, qui non solum domum, sed etiam corpus et vitam eripuerit. σιπλαγμίsous interpretor excussos. domois ut sæpe de tota regni paterni hereditate sumitur.

899 - 901. Ita dispescere ma-

Ήμίχ. α΄. ἀναυδάτη μένει. 'Ημίχ, β', ἀςαίφ τ' ἐπ πατςὸς διχόφςου πότμφ.

Prior Semichorus causam attert, que, ut uno ictu fratres vitam et opes perderent, effecerit: propter ineffubilem s. incredibilem insaniam. Altera autem Chori pars addit aliam quoque causam : propter fatalem discordium patris diris efflugitatum, διχόφουν πότμος i. q. διχοφοριύνης πότμος. άραιος in wareis worms its fere dictum, ut supra wareádes iducaia páris v. 843. 902—904. Prior Semichorus, ut

opinor, hec tantum canebat:

Linut & nut wohr Tores, thrower without Ήμ.

Ήμ.

Στένει ωτέδον φίλανδοον·
Μενεῖ κτέανά τ' ἐπιγόνοις,
Δι' ὧν αἰνομόροις.
Δι' ὧν νεῖκος ἔδα,
Καὶ βανάτου τέλος.
'Εμοιράσαντο δ' ὀξυκάρδιοι
Κτήμαβ', ὧς' ἴσον λαχεῖν·
Διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις,
Οὐδ' ἐπίχαρις ᾿Αρης.
Σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι.
Σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι,

904. τίνιι πίδον] τίνιι δι πίδον Turn. Vict. δι recte omittunt Ald. codd. Regg. 908. τίλος] In Mosq. 1. notatur: γς. μίνος. 909. Ιμειράσωντο δ'] Ιμείρωσων πόδ Ald. mendose. 910. ἴσον] ἴσον Ald. Versum trochaicum esse, Ισον chium dictum, Brunckius vidit, meritoque damnat vulgarem scripturam τον, cum prima corript debeat. 911. δ΄ οὐν ἀμιμφία] δ΄ οὐν παριμμφίφ vidiose Ald. 913, 914. σιδαχόπλακτοι] σιδηχόπλακτοι Turn. σιδηχόπλημετοι cod. Viteb.

Percurrit vero ct urbem gemitus, gemunt turres. Alter autem accinebat : τίτι: πίδον φίλανδρον,

imo totus ager Thebanus gemit, horum virorum amantissimus.

905—912. In his, quatuor versiculos μινιῖ—τίλος priori, reliquos quatuor μωιράσωντα—"Λρης posteriori Semichoro tribuenda censeo.

905. Post zriara particula re in 33 mutanda est, ut legatur:

μενεί ατέανα δ' ἐπιγόνοις.

Sensus: Possessiones autem posteris manebunt, propter quas miseris illis primum lis et contentio nata, post etiam cædes commissa est. suríyora non ipsorum fratrum posteri (ut qui sine liberis mortui essent) sed alii heredes ex agnatorum progenie. Nostri dicerent: lachende Erben.

909. sqq. sussessarto — "Apns. Illi autem furoris astu abrepti sic jam scil. mutua cæde inter se bona diviserunt, ut aqua pars utrique cederet; (h.e. ut nihil uterque lucraretur, quemadmodum Germani codem sensu dicerent: dass einer so viel davon hat, als der andre.) Arbitrum vero ceperunt (scil. gladium) reprehensione apud amicos non carentem; neque gratum sane fuit bellum (inter fratres.) dualantee tropice di-

ctum, ut significetur ferrum, s. gledia, quo fratres litem diremerint. \$\phi\text{lass}\) i. q. **\pi\text{api} \phi(\lambda)\text{si}\). Nempe Chorus respicit ea, que ipse Eteocli dixerat v. 681. sqq. Quanquam, ut nunc est, in textu nihil mutandum arbitror, tamen si in cod. MS. inveniretur:

διαλλακοῆς: δ' είκ ἀμέμφεϊ φίλα, είδ' ἐπιχαςεῖ σ' ιδάς φ' hoc sane præferrem; quia rotundius et sequentibus verbis aptius esset. cf.

v. 885. 949—945. 913. 'Huix. a'. erdaeberkaures plo St lxeses. Atque ita quidem se habent (sic jacent) ferro percussi.

914. sqq. In his male adjectivumσιδηςόσλασταν coit cum substantivo
λάχαι, quomodo enim sortitio dicatar
ferro percussa? Itaque legendum arhitror:

ridneiπαλτοι δε τους μέπους. Sic supra loco ad sententiam simillime eadem notione de σιδέρφ verbum δεσάλλιο ponebatur v. 731. sqq.

ατιάνου χρηματοδαίτας πιπρός, ώμόθρων σίδα ς ος, χθύτα ναίτιν δι α π ή δια ς, δτόται άν παι φθιμένους πατέχευν. σιδηρόπαλτοι τάφων πυστρήων λάχας, paterni sepulcri possessio, quam ferro setiti sunt. q. d. Germ. Nun wartet af

915

920

Τάχ' ἄν τις είπει, τίνες;
Τάφων ωατεωων λάχαι.
Δόμων μάλ' άχω επ' αὐτοὺς
Πεοπέμπει δαϊκτήρ γόος,
Αὐτός ονος, αὐτοπήμων,
Δαίφεων, οὐ φιλογαθής,
Δακρυχέων εκ φρενὸς, ά,
Κλαιομένας μου, μινύθει,

i. iểτα j cổaŋ Vitch.
 917 ἀχὰ j ἀχὰν Ròb.
 920. φιλογαθὰς φιλαρλογαθὰς ex utroque Schol. scribendum esse vidit
mck. cf. ad Pers. 43.
 Post hoc vocabulum Turn. Vict. addit ἐνόμως ad sons δαπεριχίων relatum.
 921. δαπεριχίων δάπερι χίων Ald. δαπεριχίων δ'
b. Viteb.
 923. δυαῖν Ald. Rob. Turn.
 δυαῖν Ald. Rob. Turn.
 δυαῖν Ald. Rob. Turn.

der durchs Loos des Schlachtschwererrungene, oder gewonnene — theil am väterlichen Grabe. 115. Si eidem Semichoro tribuen-

μ.

isit, ita interpretandus: quærat hic e quispiam, quænam tandem? Sed ius equidem arbitror, post µiroues undum Hemichorum pausam quasi ere; et priorem Hemichorum injie:

रहंद्र' हैं। साह डॉक्स, स्रांग्ड ;

nobis aliquis dicat, quanam? ut is rius moram impatienter ferre et plementum dicti, quod ille incherat, flagitare videatur.

116. In hoc dicto, quasi quoddam grammatis acumen, magnum vero tentiæ pondus est.

117—928. Hæc iterum non eidem pri parti, sed priora v. 917—923. พระ สิ่งสมระบา priori, et quæ sequun-สมุรายา จิสถิง posteriori Choro gnauda videntur.

interprise properties of the
esse, dudum ex superioribus intelligitur. Fratrum eniin cadavera in scena erant exposita; de funerum elatione nondum cogitabatur. Suspicor itaque scribendum:

δεινάν μάλ' άχὼ δ' la' αὐτοῖ s क्टर्स्सिकार ठेवाँयन्त्रेट् ४००६, valde gravem autem sonum super iis e-mittit luctus. in abroïs, ut posten v. 924. in' &9 \(\int ion \). Particula quoque il vix hic abesse potest. Jainene Stanleius vertit hostilis, et daipeur, animum lacerana; ego vice versa malim daiarie interpretari animum lacerans, et δαίφεων infestus scil. corpori. αὐτός ves antem et airrenfamen recte videtur Stanleius, quem secuti sumus, intellexisse. Si Ιτύμως ante δακευχίων, quod in quibusdam edd. (etiam in MS. Guelf.) reperitur, verum est, irumus danguziar in perres codem modo dictum, quo supra in penis iedas Aigai-

In d, πλαιομίνας μου, μινύθει, articulum d ad proxime antecedens φρινός referendum existimo. Optimus enius sensus existit, qui (scil. animus meus) me flonte, marcencit, qui flotui intabescit. Aliter Brunckius, qui d ad άχὰ retrahit, hoc verborum ordine: γόσ, αὐτό-ενους, αὐτοπήμων, δαϊθρων, οὐ φιλογωθές, δαπρυχίων iπ φρινός, προσύμπει iπ' αὐτοὺς iπ τῶν δόμων ἀχὰ, ἀ μινύθω το τίνει τοῦν δυῖν ἀνάπτων. Sic et Stænleius accepisso videtur, qui vertit, validum sonum—σο videtur, qui vertit, validum sonum—σο

2 P

Ήμ.

Ήμ.

926. wolivas] wolivas Vit. Ald. Rob. Turn. Sed wolivas construction causa præferendum. 927. li wavror] e' is wavror Vit. Rob. en wavroulle quod recte e cod. Reg. B. corrigendum censuit Brunck. in noth. Proceedit enim μίν. 928. li δαίδι] Steph. testatur in quibusdam codd. legi li li 932. αὐτᾶς] αὐτᾶς Ald. Rob. αὐσᾶς Vit. αὐτᾶς αὐτᾶς Αὐτ. αὐτᾶς αὐτᾶς Νομ. αὐτᾶς Vit. αὐτᾶς αὐτᾶς αὐτᾶς αὐτας και Βιαικόνασαν] ἐτλιόνασαν Ald. Turn. Doma formam e codd. Regg. cum Brunckio recepimus. ἐτίλισαν Rob. 934. ἀλλιλοφίνως Rob. Φοιsmum revocavit Brunch c codd. Regg. 935. δη καὶ δῆτα καὶ Ald. Rob. Turn. Vict. Brunchs recte scripturam Cod. Reg. A. prætulit. Versus est trim. iamb. brachycul. wavelleges Ald.

anima, qui mihi flenti minuitur? Sed cur axò propter fletum minui dicatur, cquidem non assequor. In descrip per ellipsin roll linea recte explicavit Brunckius.

924. sqq. wees, Saib. Jure autem de infelicibus istis fratribus dicere licet, quod multis malis affecerint, partim cives, partim peregrinorum, i. e. hostium, turmas, quorum magna pars in prælio petiit.

woλίτας. "Sic omnino scribendum, non woλίταις. ρίζειν cum duobus accusativis construi solet, et sequitur γίχας." Brunck.

ξίνων δί. "Sic Cod. Reg. B. Recte; præcedente μίν. Sensus: ὡς πολλὰ κακὰ ἰξζάτην, ὁ μὶν Ετιοκλής τοὺς πολίτας, ὁ δὶ Πολυνίκης, πάντων τῶν ξίνων τίχας, πολυφθόρους ἰν δαίδι. Postrema hæc ad utrosque Thebanos et Argivos referentur." Brunck.

929—934. δυσδαίμων— όμοσπός αστι. Infelia autem præ omnibus qui umquam pepererunt, mater horum (Jocasta) at que primum suo ipsius filio (Edipo) nupsit, deinde hos (Eteoclem et Pornicem) peperit, qui jum sic suanibafre ternis se invicem trucidantes vitam justination.

935. Ultimam prioris Semichon vem excipit alter, et cum ille Josep miseriam deplorasset, hie in ipsome fratrum tristi fato moratur. Franculque germani penitus se iroicem penideriant transactione non amica, francontentione, rixarum exitus. incomponu tv. antecedente ad xuñas, si ad ipsos fratres pertinere videtur; la repuzis si pixus, (cf. v. 886.) compatione tane non amicabili. minus bratură, Polynicis, ni fallor, nomen tagit.

Verba vero, quie v. 939—941. sequentur, iterum priori Choro mens, puto, tribuuntur. Is persequitur alterius ultimam sententiam visus b na hurë, hac subjungens: Jam urv co-

Διατομαίς ού Φίλαις, *Εριδι μαινομένα, Nelkeog ev TEREUTÖ. Πέπαυται δ' έχθος, Έν δὲ γαία ζωά 940 Φονορρύτω μέμικται. Κάρτα δ' είσ' δμαιμοι. Πικρός λυτήρ νεικέων ὁ σιόντιος Zeivos ex wupòs oudeis Θηκτός σίδαρος. 945 Πικεδος δε χρημάτων κακδς Δατητάς Άρης, άρὰν Πατρός τιθείς άληθη. * Εχουσι μοῖεαν λαχόντες, 3Ω μέλεοι, διοσδότων άχέων. 950

940. (anà) (anà Vit. 942. sĩơ) Sic Brunck. e Regg. Codd. Accedit Mosq. 1. Vulgo siơis. 944. συθείς] σεισθείς Mosq. 1. 947. δατητὰς] δ' ἀησὰς Mosq. 2. et supra schol. ἀφανισμόν ποιήσας. διαιτητὰς Ald. δαητὰς Rob. δατητὰς Turn.

sat corum inimicitia; et in terra cruore ipsorum madefacta duorum fratrum vita commista est. (Germ. und in der blutbespritzten Erde ist ihrer beider Leben in eins geflossen.) Nimirum generosa metaphora & pro sanguine dicitur, quo vita continetur.

Ήμ.

Ήμ.

942. **** \$\text{2} is \$\text{3} \text{3} \text{4} \text{5} \text{5} \text{5} \text{4} \text{4} \text{4} \text{4} \text{4} \text{5} \text{5} \text{6} \text{5} \text{4} \text{4} \text{5} \text{6} \text{5} \text{6} \text{5} \text{6} \text{7} \text{6} \text{6} \text{7} \text{6} \text{6} \text{7} \text{7} \text{6} \text{7} \text{7} \text{6} \text{7} \text{7} \text{6} \text{7} \text{7} \text{7} \text{6} \text{7} \text{7} \text{7} \text{7} \text{6} \text{7} \text{

943—948. Primos tres versiculos, mineis—sidases, a priore, sequentes autem tres, mineis—danon a posteriore Choro pronuntiatos esse statuo.

945—945. wingès—siduges. Acerbus vero litium arbiter est ponticus ille peregrinus ex igne progressus acutus gladius. Esires Stanleius substantive accepit, ita vertens: acerbus contentiosum arbiter transmarinus hospes ex igne pro-

fectus, acutum ferrum. Sed simillimus locus v. 729. sqq. docet, omnia que post vision sequuntur, cum sidentes construenda esse. wérrus de Ponto Euxino accipio, ut alibi Scythicum dicitur ferrum.

946—948. wineès—annon. Acerbus opum malusque distributor Mars est, qui patris diras ratas habuit. Post nunès copulam desidero.

949-952. Inter priorem et posteriorem Semichorum æqualiter divi-

dendos censeo.

949. sq. 'Haíx. a'. Ixour.—àxiar. Suam uterque (à miseri!) malorum divinitus immissorum portionem cepit. Sic supra dipasse vidua radis adin v. 852. sq. Nempe cum uterque alteri patrimonii portionem eripere studeret, uterque non bonorum patriorum, sed malorum e diris patris divinitus inflictorum æquam partem abstulit.

After Chorus eardem fere sententiam gravioribus verbis et acerbiore sarcamo concludit: sarà di-ary, at sub cadavere corum immensi crunt terras, quam soll, occupent, thesauri. Ve-

Ήμ.

Υπό δὲ σώματι γᾶς
Πλοῦτος ἄδυσσος ἔςαι.
'Ιὼ ωολλοῖς ἐπανθήσαντες ωόνοισί γε δόμοι'
Τελευτᾶ δ' αἶδ' ἐπηλάλαξαν
'Αραὶ τὸν ὀξὺν νόμον,
Τετραμμένου ωαντεόπφ
Φυγᾶ γένους.
"Εςακε δ' Ατας
Τρόπαιον ἐν ωύλαις;
'Εν αἶς ἐθείνοντο, καὶ δυοῖν κρατήσας
"Εληξ' ὁ δαίμων.

951. σώματι] σύματος Ald. Turn. 954. δόμως δίσως Ald. 957. τυγμμμίνου γετομμμίνου Rob. quod commate distinctum ad νόμου refertur. 961. ίδιίνοντο Vit. 962. ἴλης ὁ δαίμων Sic Regg. Mosq. 2. ἴλης ὁ δαίμων Ald. Rob. Turn. etc., præter Brunck.

rum verborum sensum, amaræ ironiæ gravisque reprehensionis plenum, Heathius assecutus est. Cum Eteocles et Polynices ambo de terra Thebana contendissent, uterque autem solus hujus terræ dominus esse voluisset, ironice Chorus hanc avaritian nunc expleri significat, quod, quantum terræ spatium sub cadavere, cum sepultum fuerit, contineatur, quamvis immensa sit spatii profunditas, id sibi quisque vindicare scilicet possit. cf. v. 733-735. Populares mei hac paraphrasi uterentur; Sie haben nicht Land genug kriegen können. Nun aber werden sie unter ihrem Leichnam Landes die Fülle haben. Was ihm an Breite abgeht, ersetzt die Tiefe. Vix autem credent posteri, nostra ætate fuisse, qui γῶς cum σώματι conjungendum putaict, (periphr. pro vi) q. d. Unter dem Leibe der Erde werden ungeheurc Schätze sein. Atqui Abreschio commentum placuit.

Ceterum hic opportunus est locus, ubi Chori carmen finiri dicamus. Etenim si Antigonen his verbis wandig france, demum incipere statuamus, exordium nimis abruptum fuerit; sin, ut quidam faciunt, hac verba v. 949—952. jam Ismenæ tribuantur, male sorprem, quod et Heathius vidit, sar-

casmus ille deceat, in fratres v. 951. sq. conjectus. Aptissimum vero est Antigonen his verbis ià wolling in malorum prius mentionem facere, antequam de istis, quæ ante pedes erant, et quæ longioris querelæ materian prabebant, diceret.

960

953. Antigone sic orditur: O demus multis quidem subinde malis abundans! Postremo vero diræ acutissimus clamorem susulerunt, funditus profiigds familia. In ito vipus metaphora dicta est a militum clamore, quem hostibus in fugam versis tollere solent, ut se invicem ad persequendos fugientes, capiendosque victoriæ fructus excitent. Extra metaphoram sic dixiset Antigone: Multis quidem jam antes malis domus nostra abundavit; nunquam tamen his accribiora fuerunt, que nunc jam secundum Edipi diras totam ejus familiam funditus exstirgant.

959. Sequentes versus Iamena tribuo, qua coptam ab Antigone allegoriam persequatur: Igans laine. Fortuna vero tropeum calamitatis, al portam, in qua interfecti sunt, erexit, et utroque horum devicto, quievit, s. furero desitt, i. e. urbem ipsam incolumen reliquit.

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

'Αν.	Παισθείς έπαισας.	
Ίσ.	Σύ δ' έθανες κατακτανών.	
'Aν.	Δ opi δ ëxtaves.	
Ίσ.	Δορί δ' žθaves.	•
' Αν.	Μελεόπονος.	905
Ίσ.	Μελεοπαθής.	
'Aν.	Ίτω γόος.	
Ίσ.	"Ιτω δάκευα.	
'Ay.	Προκείσεται κατακτάς.	
	'Ηὲ ήὲ, μαίνεται γόοισι Φρήν.	
Ίσ.	Έντος δε καρδία ς ένει.	
'Av.	'Ιωὶ ἰωὶ σολυδάκρυτε σύ.	970
Ίσ.	Σύ δ' αύτε καὶ σανάθλιε.	
'Aν.	Πεός φίλου γ' έφθισο.	
Ίσ.	Καὶ Φίλον έκτανες.	

966. Γεω γόος. IΣΜ. Γεω δάπευω] Sic e codd. Regg. ut hiatus vitaretur, rects edidit Brunck. Accedunt Viteb. Mosq. 1. 2. Vulgo sic: Γεω δάπευω. IΣΜ. Γεω 972. weès φίλου γ'] weès φίλου τ' Ald. Vict. yées.

963. In alternis quæ sequuntur dictis observandum est, Antigonen semper de Polynice, Ismenen vero de Eteocle loqui.

963. wais Sils Imaisus. Tu (o Polynices, prior ab Eteocle) percussus (hunc) percussisti. cf. Eurip. Phæniss.

v. 1417. sqq. ibid. eù d' Bung naranen. Tu vero, ô Eteocles, postquam fratrem in-

terfeceras, ipse quaque periisti.
964. Antigone: deel d'Invents, hasta, fratrem, ô Polynices, occidisti.

Ismene : Joel & Bures, hasta fratris

periisti, Eteocles!

965. milióweres et miliowadis vel prorsus synonyma sunt, ut illud miserum, hoc erumnosum significet; vel si argutari libeat, μελεόπονος miserum ob id quod fecit, mix sormans vero miserum ob id quod passus sit, significare dicas.

967. Quid sibi velint ista : weensiorras zarazràs, nulla equidem conjectura exputo. Cur enim de fratris cadavere, quod jam ante pedes erat, futuro tempore diceret messicorus? Præterea versiculum hic excidisse, et carminis amæbæi ratio, et personarum alternatio facile arguit. Si vero ita scripsisset Æschylus:

Αντιγόνη. πεόπειται τῆδ ὁ φοιευθώς. 'Ισμάνη. πεόσχωται χψ κατακτάς. nec ad sensum, nec ad personarum alternationem aliquid desideraretur. Antigone enim diceret : Hec jacet interfectus Polynices. Ismene autem regereret: Juxta eum et ille, qui interfecit, jacet. Omissionis quoque causam intelligeremus, quod librarius a meinuwww, postquam illud scripsisset, ad sequens reienuras oculis aberrasset. Verum in explendis ejusmodi lacunis, ultra id quod probabile sit, progredi non licet.

968, 969. Antigone : Heu! heu! furit luctu animus. Ismene: Et intusin pectore cor suspirat.

970, 971. Antigone: Heu, heu, Polynices, multis lacrymis deflende. Ismene: Tuque rursus, Eteocles, 6 miser-

972, 973. Antigone: Tu igitur ab amico periisti. Ismene: Tuque amicum perdidisti!

Hic utraque sororum invertit querelam v. 964. enuntiatam. Ibi Antigone Polynicem cadis reum, Ismene vero Etcoclem essisum querebatur.

 Δ $i\pi\lambda\tilde{\alpha}$ λ é γ ϵ $i\nu$. Ίσ. Διπλα δ όραν. 'Au. 'Αχέων τοίων τάδ' έγγύθεν. Πέλας δ' άδελφων αΐδ' άδελφεαί. 'Aν. Ίω Μοίζα βαρυδότειρα μογερά, Πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά, Μέλαινά τ' Έρινος, ή μεγασθενής τις εί. $I\sigma$. 'Η ε ή ε, δυσθέατα σήματ' εδείξατ' ἐκ Φυγᾶς ἐμοί. Οὐδ' Ίκεβ' ως κατέκτανε. 'Aν. Ίσ. Σωθείς δε σνεῦμ' ἀπώλεσεν.

974. λίγων] Viteb. et Mosq. 1. addit πάριςνν, quod e glossa fluxit.

275. 'Α
276. πίλας - ἀδιλφικί] Ita cum Brunchio scribendum erat, qui versui prorsus ἀμίνερν metrum restituit.

πίλας αι ἀλιλφικί Rob. πίλας δι ἀδιλφικί Rob. πίλας δ' αἰδ ἀδιλφικί Rob. πίλας δ' αἰδ ἀδιλφικί Codd. Regg. 977. ἰὰ] ἰὰ ἰὰ Rob. 979. ἰρινός] Ita Brunchio rescripsit pro vulg. ἰρινός, cf. v. 490. 981. ἰμαὶ abest Rob. 983. σωθικ]

Stanl. conj. συθιές.

nuuc vice versa Antigone Polynicem occisum, Ismene Eteoclem cædis reum queritur.

974. Nullus dubito, quin corruptum hic sit διπλᾶ λίγων et διπλᾶ δ' ἐράν, vereque Æschylus ita potius scripserit:

Antig, ὀλοὰ λέγειν. Ism. ὀλοὰ δ' ὁςῷν.

anod et postea bis recurrit v. 988. et 996. Itaque hæ voces sunt tanquam ἐπιμιλωδήματα, cujus generis quædam in bucolicis quoque occurrunt, e.c. Theocrit. Idyll. 1. Galli appellant: des refreins- ολοά etiam cum sequentibus bene cohæret. Antigone enim statim infert: ἀχίων τοίως etc. ολοά vero h.l. i. q. λυγρά, tristia, miserabilia.

975. τάδι ab Antigone διατικώς pronuntiatur, pro ἡμιῖς. Se nimirum suamque sororem hisce malis propinquam queritur. ἀχίων τοίων ipsum quoque cum respectu ad fratrum cadavera, oculis exposita, dictum.

976. Hic versus glossæ prioris versiculi, quam Ismenes responso similior est; ctiam hanc ob causam suspectus, quod in omnibus edd. prorsus aniques legitur; nisi quod Brunckius sum sami

opte ingenio usus ad numeros reduxit. Fortusse alternus Ismenes versiculus excidit, in ejusque locum e scholiis interpretamentum illud immigravit.

977. Tres qui sequintur versiculor deinceps quoque v. 989. recurrentes, aut Chorum intercinuisse, aut saltem ab ambabus seroribus una voce pronuntiatos fuisse puto. Sensus: Heu Parca luctifera infeliz, tuque veneranda Calipi umbra, tu denique atra Furis, sane magna vi et potentia polles. Quoniam hic Celipi sua memoratur, certitudini argumentorum, quibus supra usi sumus, ut Celipom ex Æschyfifictione jam ante filios decessisse deceremus, maximus profecto cumulus accedit.

980, 981. Antigone: Heu, heu, tristia visu spectacula (hic Polynices) inds a fuga, h. e. ex quo tempore in exilio quasi vixit, mihi edidit.

982, 983. Utrumque Ismena tribuo.

"inis"— analuser. Neque vero (his scil. Eteocles) venit (i. e. rediit) potquam illum Polynicem interfecerat, ici

ipse servatus (h. e. cum prior vicisset, ipse tamen) vitam perdidit.

983. Antigone: Perdidit sane. Ismene: et huic quoque suam eripuit.

'Αν.	$^{\circ}A\pi\omega$ λεσε $\delta\widetilde{\eta} aulpha$.	. 7
Ίσ.	Και το τοῦδ' ἐνόσφισε.	. :
'Αν.	Τάλαν γένος.	985
Ίσ.	Τάλανα σαθον	
	Δύςονα κήδε δμώνυμα.	
'Αν.	Δίυγρα τειπάλτων σημάτων.	
Ίσ.	'Ολοά λέγειν.	
'Αν.	'Ολοὰ δ' ὁς μῦ.΄	. 15
	'Ιω μοίρα βαρυδότειρα μογερα,	
	Πότνιά τ' Οιδίπου σπια,	990
	Μέλαινά τ' Έρινος, ή μεγασθενής τις εί.	
	Σύ τοίνυν οίσθα διαπερών.	. ::
Ίσ.	Σύ δ' ούδεν ύς ερον μαθών,	

984. παὶ τὸ τοῦδ'] παὶ τόνδ' Turn. 985, τάλανα παθὸν] Sic Brunck. edidit e cod. Reg. A. τάλανα πάθη Reg. B. τάλανα παὶ παθὸν Ald. τάλανα παὶ παθὸν Rob. Vict. Stanl. ταλανὰ παὶ παθὸν Turn. 986. πῆδι'] παὶ πάθὸι' Turn. 993. ἔτιχον] ἔτιχος Ald. Rob.

985. Antigone: O miserum gensus!

Ismene: O misera passum.

986. δύτονα απθε' δμώνυμα. Hunc versum Antigonæ adsigno, cui sequena Ismenes respondeat. δύτονα vulgo derivare solent a δύς et κόνος; quod ab analogia compositionis recedere videtur, cum, si verum esset, vocabulum potius a δύς et κόνος deducendum esset; ut εύτονος, ita δύτονος. Si a τόνος fluxisset, duplex saltem σ desiderarem, sicut δυσοιεδής, ita δύστονος. Sed omnino mihi Æschylüs h. l. scripsisse videtur

dísona κόδι δμώνυμα

aunt ipsi illi fratres, qui sororibus curse
erant, duplicater gemendi. κάδια nimirum pro fratribus, quorum curs
nondum sorores deseruerat. (Sic supra iidem appellabantur δισλαϊ μίμμνει. v. 851.) δμώνυμα, quia ambo
dulcissimo fratrum nomine compellandi erant. δίσονα vero sic diceretur,
ut apud Sophocl. Œdip. Col. 1049.
δίσολα άδιλφαί. Quemadmodum enim
hoc significat proprie geminas sorores,
qua ambe stolutæ sunt; sic δίσονα κάδια
qua comin homines carissimi, ambo gemendi.

987. Sententiam Antigones persequitur Ismene, diceps:

हैं। एक्ट्रेस क्राइस्ट्रेस्स क्रमार्थकाः

Stanleins vertit: labores ter maximos lacrymis rigordos. Parum commode, si quid video. Sed offendor etiama vocabulo σειπάλνου. σείπαλτος dicunt esse i. q. velementisimus; quo jure, nescio. Quid multa? Æschylus mihi quidem dedisse videtur:

δίνγες δος πάλτων πημάτων.
e quo pulcherrimus, ut opinor, sensus existit. δοςίπαλτος est hastam vibrans. Sic δοςίπαλτος χύς apud nostrum Agam. 118. πήματω δοςίπαλτα sunt noze s. piacula horum fratrum, quibus, ut hastis se invicem aggrederentur, permoti sunt. Jam ipsi fratres s. corum corpora dicuntur δίνγες δοςιπάλταν πημάτων, madentia nozis hastam vibrantibus, h. e. etiamnum madentia sanguine et cæde, qua alter alterum peremerat. Nostri dicerent: Sie triofes noch gans vom der schwerdtsüchomden Sünde des Bruderhasses.

992. Antigone: Tu jam (ô Polynices) hoc intelligis (quam potens scil. furia sit), trajiciens i. e. huc proficiens. Iumripir enim de expeditione Polynicis capiendum, non autem, ut Scholisstes somniant, idem est, quod Juscia; dià vis puicas.

993. Ismeno: Tu vero (Etcooles)

995
wy 8 żpol.
ſ.
aξ 1000
•
TOI.
; zòvo Rx
1905

997. iù πόνος—iμω] Sic Ald. Turn. iù iù πόνος. ὁ lợ ἡμῖν ἔμμμίνος καὶ τὰ χθοιὶ πρὸ πάντων δ iμωὶ Roh. iù πόνος ὁὐφ ἡμῖν. IΣΜ. 'lù iù κακὰ δ. κ. χ. πρὸ πάντων δ iμωὶ Vict. Stanl. Cum Aldina consentiunt codd. Regg. augmentis, quæ glossæ debentur, abjectis. 999. καὶ πρὸ πρώτω Ald. τὶ πρότων τὰ Rob. καὶ τὸ πρότω γ Turn. 1000. iù] Bis positum Rob. δωντότων Vit. 1001. Ἐπιάκλιμ ἀρχηγίτα] Ηπα absunt Reg. B. 1002. iù πάντων πουλυπονώτατοι iù πάντων πουλυπονώτατοι codd. Regg. Ald. Turn. iù πολυτονώτατοι πάντων Κοb. iù πάντων πουνωτονώτατοι πάντων Viteb. iù πάντων πουλυπονώτατοι vict. Stanb Aldinam lectionem revocavit Brunck., recte in notis monens, ut metro consulatur, scribendum esse πουλυπονώτατοι. Sic versus erit dactylicus trimeter. Nam iù fere semper extra versum ponitur. 1003. δωιρονώντει δαιμονώντες Rob. 1005. iù] iù bis Rob.

idem scis, nihilo serius (quam ille,) edoctus. In Guelf. est 5 1905 µa361.

994. Antigone: Posteaquam ad urbem veneras; hæc arctissimo nexu cum v. 992. copulanda sunt.

σὺ τοίνυν οἴσθα διαπερῶν, ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλη.

995. Ismene: cum te illi in duello adversarium praberes. cf. v. 675. sqq. Hæc verba cum v. 993. cohærent.

998. δώμεσι καὶ χθοιὶ, πρὸ πάντων δ' ἰμοί. Hæc iterum ab Antigone dicuntur, proxime cum là πόνος conjungenda. Respondet Ismenc, quæ se benevolentia in fratres ei cessuram negat: là là, καὶ πρόσω γ' ἰμοὶ, imo vero practipue mihi quoque; scil. wóvoς καὶ κακά.

1000. Ante hunc versum excidisse

puto duo versiculos ab Antigone recitatos, qui hanc aut similem sententiam continerent: Heu miserandam calamitatem, 6 Polynices, frater carissime; quibus deinde vicissim Ismene hos opponeret:

ιὰ δυσπότμων κακῶν, ἄναξ Ἐτιόκλεις, ἀξχηγίτα.

heu, rex Eteocles, tristium illorum molesum inceptor! quia primus fratrem expulerat.

1602, 1003. Antigone: O omnium erumnosissimi! Ismene: O furentes nova calamitosa. Is zep hic de tristi contentione ac dissidio inter fratres exorto capiendum.

1004, 1005. Antigone: heu, heu, ubinam loci eos sepeliemus ? Ismene: heu, loco honorificentissima.

*Αν. 'Ιω ὶω, ωημα φατρὶ ωάρευνον.

1006. Antigone, quoniam negcit, quo alio loco honorificentius, quam in patris sepulcro, condantur fratrum cadavera, statiu exclamat, (suppressa hac sententia: Ergo in patris sepulcro ponemus!)

id wijen waret waeever.

Heu mahum juxta patrem accubiturum?

**Thea, sing. pro plurali, de ipsis fratribus dicitur. Iterum ex hoc versu intelligitur, fabulam sic ab Æschylo adornatam esse, ut Œdipum jam ante filios supremum diem obiisse fingeret. Nam **aguver quin h. l. ad sepulcrorum viciniam pertineat, nemo sane dubitabit.

'Ημίχορος α'. iù, δυταδιλφόταται πασῶη, ἐπόσαι

σεόφον εσυθσιν περιθάλλονται,

πλαίω, τίνομαι, και δίλος οὐδιὶς

μη 'n φρινός όρθως μι λιγαίνειν.

΄ Ημίχορος Β΄. ໄພ ໄພ, δύσφρονες Φίλων ἄπισοι, καὶ κακῶν ἀπρύμονες

πατρήους δόμους ίλόντις μίλιοι ξὺν κίχμῷ.

mideol dad', of medious Sarárous

εύροντο δόμων έπὶ λύμα.

ὶὸ ἰὸ δωμάτων
 ἱριψίτωχους καὶ συκρὰς μοναρχίας
 ἰδόντις, ήδη διήλ -

Lax De sidaen,

ούα Ισὶ φιλία, Δλλ' ἐσὶ φόιῳ διιαρίθηση:

αάρτα δ' άληθη πατρὸς Οίδιπόδα κατεύγματα

wórni 'Eginiùs laingant.

δι' εδοπύμων σετυμμένα . . . β'. στουμμένα δάθ', έμα,

στουμμίνα δηθ', όμοσπλάγχηνη σε πλευςωμάτων. Et hactenus quidem Chori sororumque lamentatio. In qua, quia
sapius aliter, ac superiores editores
fecere, constituendas publicitimus Semichororum et sororum partes, ut lectores facilius, quid hac opera nostra
poëta profuerit, intelligere, et an omnino opera pretium fecerimus judicare possint, age totum illud Chori
carmen cum sequente sororum dialogo, a v. 872—1006. eo ordine eaque
personarum dispositione, quam nobis
placere diximus, receptis etiam emendationibus nostris, una cum versione
germanica hic exscribamus:

Erster Chor.

Unglücklichste der Schwestern, unter allen Müdchen,

Die ihr Gewand mit dem Gürtel umgürten,

Wir weinen, seufzen, und kein erkünstelter Schmerz,

Die wahrste Wehmuth tönt aus unsrer Klage.

Zweiter Chor.

Weh euch! Sinnlose Brüder,

De ihr den Freund nicht hörtet, die
kein Unglück beugte,

Weh euch, Unglückliche, dass ihr
Des Vaters Erbe mit dem Schwerdte
theiltet!

Erster Chor.

Ja wol unglückliche, die solch unglücklichen Tod.

Zu ihres Hauses Umaturz fanden.

Zweiter Char.

O weh! die ihr nach des Erblands
Leidiger Alleinherrschaft strebtet.

Leidiger Alleinherrschaft strebtet.
Um die schon manche Mauern, manche Häuser stürzten.
Nun hat euch das Schwerdt ausei-

nander gesetzt!

Nicht freundlicher Handschlag,

Nur Brudermord konnt ench vergleichen! Ach allzuwahr hat die erhabne E-

Ach allzuwahr hat die erhabne Erinnys DesVatensVerwünschung erfüllt.

Erster Chor.

Durchs Herz drang beiden der Stahlt

Zweiter Chor.

Ja wol; und drang aus Brudershand

Ins brüderliche Herz.

29

ΧΟΡΟΣ. ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΙΣΜΗΝΗ. ΚΗΡΥΞ.

KHPY罩.

ΔΟΚΟΥΝΤΑ καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρή

1007. δέξωντ' reposuit Brunck. e Reg. A. Sed vulgatum in Commentario defendi.

α, α, δαιμόνιοι. β'. α, α δ' άντιφόνων Θανάτων άραί.

δόμοισι καὶ σώμασι πιπλαγμίνους Ιννίπω.

Starralas higgs whager.

Αναυδάτη μένιι.

åçaiq e' in wareds

διχόφεονι σότμφ.

διήκει δί και πόλιν

Tóros, strover więya. B'. stru wider Gidardeer.

લે. ભાગા સર્વાલાર્લ જે દેવા જૂર્ગગાદ,

> di dr airophoess, di dr riñes fla, nai Saráver vides.

kungásarro d' öğonágðan

254 mas, 26, 1200 yaxeir.

- διαλλαπτῆρι δ' οὐπ ἀμεμφία φίλοις

old inixages "Agns.

टावेबर्०क्रोबयराः हारेण क्वें र्रे र्रेट्रा

σιδαρέπαλτοι δὶ τοὺς μένουσι

ά. τάχ' ἄν τις είπει, τίνες: Erster Chor.
Weh, web, unglinckliches Bruderpaar!
Zweiter Chor.

Weh, weh, des gegenseitigen Mord Heischenden Vaterfluchs! Erster Chor-

Ach beiden raubt ein Stoss der Lanse Zugleich ihr Erbgut, und ihr Leben.

Zweiter Chor.

O welch ein tiefverwundender Stos!

Erster Chor.

So weit hats ihre tolle Wuth gebracht!

Zweiter Chor.

Und ihr durch ihres Vaters Flach er-

betuer Unglücklicher verhasster Zwist!

Erster Chor.
Nun läuft ein Seufzer durch die ganse

Stadt, Es seufzen unsfer Mauern Thüme.

Zweiter Chor. Es seufzt das ganze diesen Prinzen holde Land.

Erster Chor.

Nun bleibt ihr Erbgut fremden Liben,

Um das die Unglücklichen sich zuem entzweiten,

Und nun zuletzt sich mordeten.

Zweiter Chor.

So theilten die Wüthenden dann ihr Erbe,

Dass einer so viel als der andre bekam!

Gleich tadelnswerth und traurig war für ihre Freunde

Der Mittler, der ihre Theilung entschied.

Erster Chor.

Nun liegen sie da, durchs Schwerdt gefallen.

Zweiter Chor. Nun erwartet sie, durchs Schwerdt

errungen

Erster Chor.

So sagt doch, Freunde, was?

Δήμου προβούλοις τησδε Καδμείας πόλεκος.

β'. **τάθων W**ατεψων λάχαι. α'.

δεινάν μάλ' άχὸ ἐΨ' αὐτοῖς προπόμπει δαϊατὰρ γόος, αὐτότονος, αὐτοπήμου,

datoeur, où piaoyadis.

Banguxian in perios, at,

manopiras pou, pirédui,

Toirde ducir arautour.

β'. चर्वशृद्ध हैं श्रीनशि के के λίωση

de legarne

wadda pir wodirus, Firmr di warrur rizus wodupigous ir duide.

δυσδαίμων σφὶν ά τικεύσα Φρό Ψασῶν γυναικῶν, ἐπόσαι τικνογόνω κίκληνται. Ψαϊδα τὸν αὐτᾶς πόσει αὐτῷ Θιμίνα

σούοδ' ἔσιχ', οἱ δ' δδ' ἐσιλιύσασαν ὑπ' άλλαλοφόνως χιροὶν ἔμοσπόρωσιν.

δμόσποροι δά και πανώλιθρα

čiaropais od Pidais žeidi paivopávy vilusos dv redeurije.

πίπαυται δ' 1χ9ος. Εν δε γαία ζωὰ Φονοβίντο μέμενται. Β'.

अर्थहरम है दाँड हमसाम्बा

winges hurng minder & wentus

Junger aigutor.

wingòs di ngujiárun nands daruràs "Agus, ágàn wurgòs ridilis ádudii.

Trous moden darbress, & midan, darborns arion

Zweiter Chor.
Ihr Platz im väterlichen Grabe.
Erster Chor.

Nun folget ihnen mit lautem Geschrei Die herzverwundende Klage nach, Von eignem Jammer, eignem Leid er-

presst,

Am Leben nagend, keiner Freude

hold;

Und Thränenquellen öffnend tief in unserm Hersen,

Das uns, indem wir um die beiden Fürsten

Weinen, dahin vor Kummer schwindet.

Zweiter Chor.

Und leider haben doch, wir müssens

Die Unglückskinder manches Ungemach

Auf dieser Stadt Bewohner
Und auf die fremden Völker gebracht,
von denen so viele das Schwerdt frass!

Erster Chor.

Ach unglückbelastete Mutter Vor allen Weibern, Die jemals Kinder gebahren! Sie, die mit ihrem eignen Sohne sich vermählte

Und dann die Söhne gebahr, die nun einander selbst

Mit Bruderhänden ermordeten.

Zweiter Chor.

Ja Brüder freylich, und Verderber waren sie, Unfreundlich ihr Vergleich,

Wüthend ihr Zank,

Und ihrer Zwietracht Ende der Tod!

Erster Chor-

Ausgesöhnt ist nun ihr Hass, Und in der blutbesprengten Erd' ist Beider Leben in eins geflossen. Zweiter Chor.

Ach allzunahe Blutsverwandte!

Erster Chor.

Ein leidiger Schiedsrichter ist der seythische Fremdling

Der aus dem Feuer hervorgegangne Geschärste Stahl.

Zweiter Chon.

Ein leidiger Erbtheiler ist Der böse Mars,

Der nun des Vaters Fluch erfüllte. Erster Chor.

Nun haben sie jeder sein Theil, Unglückliche, der gottgesandten Trüb-

sal!

Έτεοκλέα μεν τόνδ' επ' εύνοία χθονός

1009. sirola] siraia Ald.

β΄. કેન્નો ઠેરે જώματι γας

πλύτος άξυσσος έςαι. 'Αντιγόνη. ἐὰ πολλοῖς ἐπαιθήσαν-

are appoint de gobron.

τιλιυτῷ δ αίδ ἐπηλάλαξαν ἐξαὶ τὸν ἐξὺν νόμον, τιτζαμμίνου σαντζόπφ Φυγῷ γίνευς. 'Ισμάνη.

Irani δ' 'Aras τρόπαιου δυ πύλαις,

to als theirores, and dueis apartions

That i daiper.

'Arriyon.

waiedils traisas.

'Ισμήνη. σὺ δ' Ϊθανις κατακτανών. 'Αντιγόνη.

Tool & Turans.

'lσμήνη. δορὶ δ' Ϊθανες. 'Αντεγόνη.

μιλιόπονος.

'Ισμήνη. μιλιοσαθής. 'Αντιγόνη.

140 yous.

'Ισμήνη. ڏτω δάχευα.

'Αντιγόνη.

' Ισμήνη. πεόσκειται χὸ κατακτάς. 'Αντιγόνη. ἡὲ, ἡὲ, μαίνεται γόοισε Φεήν.

' દિવાળળા.
દેશ્મેલ કે મારા સ્વાર્થિક કર્યદા.
' Αντιγόνη.
' દેશ, અગ્રહ્મિલ કર્યદા.
' દેશ, અગ્રહ્મિલ કર્યા કરા કર્યા કરમ કર્યા
Zweiter Chor.
Und unter ihrem Leichnam wird für beide Land's genug.

Unermesslich an Tiefe seyn.

O Hans des Lajus, wie so fruchtbar warst du

An immer neu aufsprossender Trübsal!

Zuletzt hat Œdipus Verwünschung Das hohe Schlachtgeschrey erhoben; Nun ist aufs Haupt geschlagen Sein ganzes Geschlecht.

Ismene.
Nun hat sein böser Genius
Mit der Niederlage zweier Brüder

Geendigt, und im Thore, wo in fielen,

Des Verderbens Siegspanier errichtet.

Antigone (zum Leichnam des Pelynices.)

Du warst getroffen und trafst.

Ismene (num Leichnam des Eteocles).

Du hattest getödtet und starbst.

Antigone (zum Polyntices.)
Ihn durchbohrte deine Lanze.
Ismene (zum Eteocles.)
Und du starbst von seiner Lanze.

Antigone.
Unglückliche That!

Ismene. Unglücklicher Fall!

Antigone. Fliesst ihr Klagen!

Ismene. Fliesst ihr Thränen!

Antigone (sum Polynices.)

Da liegt nun der Ermordete!

Ismene (sum Eteocles.)
Und da sein Mörder neben ihm.

Astigone.

O weh! mir raset der Kopf vor Schmerz.

Ismene.
Und das Herz im Busen seufst.

Antigone.
Wehe, wehe, Thranenwerther!
Ismene.

Und auch du Beklagenswerther!

Antigone.

Ach du starbst von Freundes Hand!

Θάπτειν έδοξε γης φίλαις κατασκαφαίς.

1010

'Ισμήνη, mai bider Tarans. δλοὰ λίγων.

'Ισμήνη. فكرو لا فورد Αντιγόνη. άχίων τοίων τάδ ίγγύθεν.

'Ismánn. wides d' adidour all adidoial.

iù, Meica Baçudiruca peysek,

worne e' Oidisen ezik,

philand o' Equès, & payar Buns ous al.

'Αντιγένη. al, al, dordiara shuar' idifer' la poyes imoi. louging. où l'aid' de xariarant,

במשנים של מונים בשל שבים לב

'Arriyém. ἀπώλισι δῆτα.

'Ισμήνη. zal vò voud inéchtet. 'Arriyon.

τάλαν γίνος.

t

'Ισμήνη. Tálara wadór. 'Αντιγόνη. dicora núdi duáropa.

'Ισμήνη. divyen doer wax to y wanteres.

'Arriyóm. فكمط كأيهده.

'Ισμήνη.

là, Μεῖρα βαςυδότειρα μογιρά,

Worna e' Oidimon enia.

milaná e' Envis, i peracetris en si.

'Αντιγόνη. डिंग्स्स केंद्रिय वेद्याहर्केर . lemann. क्ये हैं अधिर एंडाइल मक्सीर्थर

Ismene. Und du tödtetest den Freund!

Antigone.

Schrecklicher Gedanke!

Ismene. Schrecklicher Anblick! Antigone.

Hier stehn wir nun beim Schauspiel des Elends!

Hier stehn die Schwestern neben den Brüdern!

Chor. O Moëra, du quaalenspendende Ver-

derberin, Und du furchtbarer Schatten des Œdipus,

Und du, o schwarze Erinnys, gross ist deinde Macht!

Antigone (zum Polynices.) O weh, was für ein grosses Schauspiel Hat er mir, seit er floh, gegeben.

Ismene (zum Eteocles.) Auch Er kam nach dem Morde nicht

zurück, Sein war der Sieg, und doch büsst' er das Leben ein.

Antigone.

Sein Leben büsst' er ein-Ismene.

Und nahm's dem Bruder, ach! Antigone.

Unglückliches Geschlecht! Ismene.

Unglückliche Geschichte! Antigone.

O zwiefach beseufztes Brüderpaar! Ismene.

Noch triefend vom Greuel des Zweykampfs!

Antigone.

Schrecklicher Gedanke!

Ismene. Schrecklicher Anblick! Chor.

O Moëra, du quaalenspendende Verderberin,

Und du furchtbarer Schatten des Œdipus, Und du o schwarze Erinnys, gross ist

deine Macht! Antigonc.

Das hat dein Feldzug dich gelehrt, . . . Ismene.

Und du hasts zu gleicher Zeit ge. lernt, . . .

Στυγών γὰρ ἐχβροὺς, βάνατον είλετ' ἐν πόλει· Ίεςῶν πατρώων δ' ὅσιος ῶν μομφῆς ἄτες

1011. guyar Rob. Recepta lectioni favent Vit. Ald. etc.

'Αυτιγόνη.
ἐπεὶ πατῆλθες ἐς πόλιν.
'Ισμήνη.
δορός γε τῷδ' ἀντηρίτας.
'Αντιγόνη.
δλά λίγειν.

'Ισμήνη. όλοὰ δ' έξᾶν. 'Αντιγόνη.

ἐὼ πόνος • • • Ἰσμήνη.

là κακά. 'Αντιγόνη.

δώμασι, καὶ χθοιὶ, ωςὸ πάντων δ' ἰμοί.

'Ισμήνη. ἐὼ, ὶὼ, καὶ πρόσω γ' ἐμοί. 'Αντιγόνη. * * *

Τσμήνη.

ἐὰ δυσπότμων κακῶν, ἄναζ

Ἐτιόκλεις, ἀρχηγότα.

Αντιγόνη.

ἐὰ ঋάντων πολυπονώτατοι.

ἐὰ δαιμονῶντες ἐν ἄτα.

᾿Αντιγόνη.

ἐὰ, ἰὰ, ঋῦῦ σφι θήσομεν χθονός ;

'Ισμήνη. ὶὼ, ὅπου τιμιώτατον. 'Αντιγόνη. ὶὼ ὶὼ অῆμα অατεὶ অάειυνον.

IN SCENAM XII.v. 1007—1055.

Venit præco a Senatu missus, ejusque auctoritate Eteoclem honesto funce sepeliri, Polynicem vero ut patriæ hostem insepultum abjici jubet. Cui Antigone fortiter repugnat, seque vel invito senatu fratrem sepulturam esse denuntiat.

1007. δοκοῦντα sunt ca quæ facienda esse censuit senatus, δόζαντα, quæ decrevit; (das Gutachten und den Schluss) δήμου τ. Κ. π. Ψρόδουλω, Thebanorum senatus. Antigone.
Da du vor unsre Mauern rücktest!

Ismeno.

Da du dich ihm entgegenstelltest-Antigone.

Schrecklicher Gedanke!

Ismene.

Schrecklicher Anblick!

Antigone.

O Drangsal . . . Innene.

O Leiden!

Antigone.

Das unser Haus und Land, und mich

vor allen trifft!

Ismene.

O weh! und mich nicht mind trifft.

Antigone.
O Polynices, der du dir dein Recht

Zu erkämpfen kamst, und drüber selbst erlagst. Imene.

O Fürst Eteocles, der du Zuerst dis Unglück stiftetest! Antigone. Unglücklichste der Storblichen!

Ismene.

Ihr, die das Schicksal rasen machte!

Antigone.

O weh, wo werden wir sie nun be-

O weh, wo werden wir sie nun begraben!

Ismene.

Ach, au der ehrenvollsten Stäte!

Antigone.

So wird dann neben dem Vater sein Herzleid schlafen!

1009. 'Eriezhla-rind'. Tónde sie pronuntiatur, ut digito simul Eteochicadaver monstraret praeco. la israje Sosie, propter ejus in patriam terram fidem ac benevolentiam. pris pilas serazzapal, humatio mortuis exoptabilis. Quam miserum autem veterum opinione fuerit, sepultura carere, quanque atrox iis visum sit justa humatione prohiberi, neminem fugit.

1011. supri cum emphasi, hate exesus, servus in hostes, i. e. fortiter ess oppugnans.

1012. sq. ligür—nailón Patris vero sacris pietatem prestans honeste

Τέθνηκεν, ούπες τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν. Ούτω μεν άμφι τουδ' επέςαλται λέγειν. Τούτου δ' άδελφον τόνδε Πολυνείχους νεκρόν 1015 *Εξω βαλεῖν ἄθαπτον, άρπαγὴν κυσίν, 'Ως όντ' άνας ατήξα Καδμείας χθονός, Εί μή θεών τις έμποδών έςη δοςί Τῷ τοῦδ'. ἄγος δὲ καὶ βανών κεκτήσεται Θεών σατρώων, οθς άτιμάσας όδε, 1020 Στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλών, ήρει σόλιν. Ούτω σετεινών τόνδ' ύπ' οἰωνών δοκεῖ Ταφέντ' ἀτίμως, τούπιτίμιον λαβείν Καὶ μήθ' όμαςτεῖν τυμδοχόα χειρώματα, Μήτ' όξυμόλποις προσσέδειν οἰμώγμασιν, 1023 Είναι δ' άτιμον ἐκφορᾶς Φίλων ΰπο. Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει. 'Αν. Έγω δε Καδμείων γε ωςος άταις λέγω, *Ην μή τις άλλος τόνδε συνθάπτειν θέλη, ' Έγώ σφε θάψω, κανά κίνδυνον βαλώ, 1039

1017. Καδμείας | Καδμείαν Ald. Rob. Vict. Καδμείας Brunck. dedit e Reg. A. 1019. ἄγος | ἄτος Mosq. 1. et supra schol. ἔνειδος. 1021. ἔγει ακλιν] δεάταλιν mendose Ald. 1026. είναι δ' ἄνιμον δ' είναι invite metro Ald. Turn. ἄνιμον είναι δ' Rob. Vict. etc. Cencinniori ordine Brunckius voces transpossit. 1028. γε abest Ald. Rob. 1029. ἢν μλ] εί μλ Ald. 1030. αξικὰ αίνδυνον

morte occubuit, sicut juvenes occumbere decorum est.

1015. Tárde II. vençár. Iterum des-

ສ∉เมษึ่ง pronuntiatur.

1017. sqq. ws svr--rovo. Ut qui

urbem agrumque Thebanum vastasset, nisi deorum atiquis ejus armis obstitisset.

v. 1019. ฉังจะ—หมะท์จะชม อะตา พะ-ระจำตา. Et post mortem etiam inexpiabili patriorum deorum religione constrictus tenebitur.

1021. Heu wohn. Non cepit urbem, sed capturus fuit.

1022. sqq. over all iv. Ita senatus censet, dignum eum esse, qui inhoneste a volucribus sepultus, panam facinoris tuat.

1024. zal—zuennara. Et sequi cum vetat libationum in tumulo effundendarum officium. cf. Choeph. v. 85. ct Pers. 608. s 19.

1025. δευμόλποις προσσίζειν οἰμώγμασιν, funchri lesso alta vocc edito ho-

1096. sīvai—viro. Eumque honore funcris ab amicis elati privandum esse. 1030. sqq. lyw ops 944w, nijid mirΘάψασ' ἀδελφον τον εμον, οιδ' αισχύνομαι
*Εχουσ' ἄπις ον τήνο' ἀναρχίαν πόλει.
Δεινον το κοινον σπλάγχνον, οῦ πεφύκαμεν,
Μητρος ταλαίνης, κἀπο δυς ήνου πατρός.
Τοιγάρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακών
Ψυχή, θανόντι ζώσα, συγγόνω φρενί.
Τούτου δε σάρκας οὐδε κοιλογάς ορες
Λύκοι σπάσονται μη δοκησάτω τινί.
Τάφον γὰρ αὐτή καὶ κατασκαφάς ἐγῶ,

1056

βαλῶ] τῷν ἀκίνδυνον λάξω Mosq. 1. τῷν ἀκίνδυνον βάλλω Mosq. 2. ἐΕλὰ ἀκόδυνον βάλλω Ald. cum vitio typogr, κῷν είς κ. βαλῶ Rob. Receptam lectionem præferunt Turn. Vict. etc. 1031. τὸν ἰμὸν οἰδὰ αἰσχύνομαι] τὰν ἰμὸν δ ἀκο κ. κ. 1033. δικὸν] χὰς addit Rob. 1037. καλογάνησες μελογάνησες Viteb. 1038. σκάσονται] Ιτα codd. Regg. Vit. Mosq. 1. 2. vulg. κάσωνται. 1039. κόνὰ] Recepi emendationem Piersoni, Verisimilium i. 3. p. 45. ut referatur ad sequens κ ἀντά. Veritatem lectionis asserui in Comm. ad h.l. Vulgo legebatur in omnibus κὐτῷ.

δυνον βαλώ, Βάψασ' άδιλφον σον έμον. Ego eum ipsa sepeliam et sepulto fratre meo periculum subibo. " Eadem Antigone apud Sophocl. in cognomini fabula v. 71. zerver & iga Saya, zalér el roure weleven Sanie. et in Eurip. Phoeniss. v. 1734. is il pe zal Sanis χειών σποτία γα παλύψω. Deinde ut hic et infra v. 1071. συνθάπτων, sic Soph. in Ajac. v. 1398. Tor Sarorta σόνδι συνθάσσειν θέλω καὶ συμπονείν.-In nostri verbis mirifice divexarunt criticos illa zárà πίνδυνον βαλώ. Obfuit scilicet, quod jam aliquoties obstitisse vidimus, præpositio a suo verbo, inter-posito ຂ່າວບາວາ, sejuncta, cui si præpo-sueris habebis ຂ່າຂຽຂໄລ້ ຂ່າວບາວາ, sensu aperto, pro avaffifu zírdurer, periculum adibo; de qua phrasi vide H. Steph. in Thes. L. Gr. Quod idem dicit in V. L. afferri sine exemplo, piarem zinduren, sensu eodem habes in Eurip. Ion. v. 23. ubi zírdurer ulyar piarin." Abresch. cf. lex. Æschyl, in v. ἀναδάλλειν,

1031. sq. οὐδ ἀἰσχύνομαι ἔχουσ ἄπισον τήνδ ἀναρχίαν πόλμ. Neque me pudet in hac re cipitati ejusque magistratui non obtemperare. "Variis in locis hæc videtur imitatus Sophocles. vid. Ajac. v. 1131. 1162. 1346. et sequentes. ναυτικήν ἀναρχίαν dixit Eurip. in Hec. v. 607." Abresch.

1033. sq. desvor-wareos. Magnam

vim habet communis ille sanguis, e que nati sumus, a matre minera et infelio patre. In ν. 1034. ordo verborum hit est: ἀπὸ μητρὸς ταλαίνης καὶ δυτίσε ανατρός.

1035. Jam ipsa generosam animam alloquitur Antigone; Quocirca luien, 6 anima, cum invito, viva cum mortus, eadem mala participa, in eoque benevalentiam, que fruternam necessitudinem decet, demonstra. 942000 Marore, scil. Polynici. Oppositionis autem hec vis est. Mortis periculo se lubens offert Antigone, quam invitus Polynices pertulerat.

1037. sq. τούτου—τινί. Hujus auten corpus nequaquam avidi lupi discerpent; ne mihi hoc fieri quisquam censea. " σπάσοντα, præferendum, ut illo altero, πάσοντα, lupis accommodatius. Soph. Antig. v. 264. σημεῖα δ΄ ώνι βηρὸς, εὐτι του κυρῶι λλθόντις, οὐ σπάσωντος ἰξιφαίνετο. Et de eodem Polymice v. 1212. κυνοσπάρακτα σῶμα Πελυνοίπους. v. 1093. σπαράγραστα προῦν. adde Eurip Bacch. v. 339. Hec. v. 1126. Longum iii. p. 89. Parthen Erot. c. 10. et sie alii complure." Abresch.

un donneura resi. rend cum respecta ad Senatum et præconem, qui SCtum retulerat.

1039. sqq. τάφοι γάς εὐτὰ τῷδι μηχαιήτομοι — παὐτὰ παλύψω. Εξο

	Γυνή πας εδσα, τώδε μηχανήσομαι,	1040
	Κόλπω Φίρουσα βυσσίνου σεπλώματος,	1
	Κ' αὐκή καλύψω: μηδέ το δόξη κάλιν	17
	Θάρσει, σαρές αι μηχανή δρας ήριος:	!. `
Kή.	Αὐδώ σώλιν σε μη βιάζεσ θαι τόδι:	
	Αύδω σε μή ωερισσά κηρόσσει έμοί.	1045
	Τραχύς γε μέντοι δήμος έκφυγων κακά.	
	Τράχων, άθωπτος ούτος ού γενήσεται.	

1040. εδσα perperam omissum Rob. 1042. μηδί το δίξη] μηδί τω δίξη vitiose pro μηδί το δίξη Ald. Rob. μη δί το δίξη Turn. μηδί συ δίξη πάλω a conjecture respective. conjectura reposuit Brunck. Sed vide Comm. ad h. L. 1047. τράχυι] τραxumas Ald. reaxus Rob. reaxus Turn. etc.

emim ipsa, et sola, quamvis mulier sim, sepulcrum huic (fratri meo) et humationem parabo, efferens eum in sinu byssinæ vestis, egoque ipsa eum humo tegam. Sic, recepts lectione, quam Piersonus conjectura indagavit, auri pro avre, et red ad Polynicem relato, h. l. interpretamur. Alia vero ratio Brunckio placuit, qui aves servatum ad Polynicem, အခိုင်း vero ad အခ်နှင့်မှ v. 1010. yãs pilas navasnapai terra super cadavere sepulto congesta.

1042. μηδέ τη δόξη σάλιν. Neve quis contra sentiat, neve quis contraria decernat. To i. q. Toi v. 1038. Quamquam eadem sententia jam v. 1088. occurrit, repetitione tamen ejus, præsertim aliis verbis enuntiatæ, nolim quemquam offendi, ut quæ fervidum et constantem virginis animum optime deceat. Neque vero, cur ineptam Brunckius hanc versionem judicaverat, neve quis contra sentiat, conjectura assequor. Sicut enim sadmeomin est contraria loqui, quidni eadem ratione wάλιν δοmur significet contraria sentire a. decernere? cf. lexic. Æschyl. in Hales.

1043. Sageri, wagirai unxarn dearheus. Confide, aderit efficax sollertia, h. e. credere mihi, non deerit mihi, preco, consilium exsequendi, via et ratio. Germ. Verlass dich drauf, es wird mir nicht an Mitteln fehlen meinen Vorsatz aussyfihren. Burgessius Sageu non imperativom, sed dativum a subst. Sapres esse statuit, hoc sensu: Vel ipsa ser me sepeliam, ne contra ca sentias.

Fiducia aderit efficax sollèrtia; quod h. l. tamen nimis exquisitum videtur: ne dicam perquam incommode eum legendum censere waln vo, contra ca. Brunckins, versibus ita constitutis:

undi en dith mayir. Bageri, mugirai ungam deuragies. iterum Antigonen animum suum alloqui putat; hoc verborum sensu: ne consilium mutes, 6 anime, confide, non deerit negotium perficiendi opportunitas. Quam quidem emendationem ut ingeniosam esse fateor, ita vulgata lectione ejusque ca, quam dedimus, interpretatione veriorem aptioremque esse, non concedo. Gallus interpres in Sagoss apostrophen ad Polynicem quesivit, ita vertendo: Oui, mon frere, je te le promets, tu recevras les derniers devoirs.

1044. zidi - rode. Edico tibi, ne in his urbem violes, urbi adverseris. "Sig

Sophoci. Antig. 674. viusus finizaru, et v. 66. finizaru vali." Abresch. 1045. aidi ipsi. Edico, ne mihi superfina pradices. Nobilis Antigones contumacia repetito verbo ailia pulcre declaratur.

1046, rengús ys-naná. At enim vero asper solet esse populus, qui infortun nium effugerit.

1047. Teázur, Adamtes-pariertas. Quantum voles, exaggera ejus asperitatem; non tamen ideo insepultus hic jacebit. Teaxurs recte cepisse nobis videtur Schol. a. sic exponens: 2494 Tellanis eri reagus leir è dames. Pos pularibus meis facile succurret Lessin. Θάψασ' ἀδελφον τον εμον, οὐδ' αἰσχύνομαι
*Εχουσ' ἄπις ον τήνο' ἀναρχίαν πόλει.
Δεινον το κοινον σπλάγχνον, οὐ πεφύκαμεν,
Μητρος ταλαίνης, κἀπο δυς ήνου πατρός.
Τοιγάρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακών
Ψυχή, θανόντι ζώσα, συγγόνφ φρενί.
Τούτου δε σάρκας οὐδε κοιλογάς ορες
Λύκοι σπάσονται μή δοκησάτω τινί.
Τάφον γὰρ αὐτή καὶ κατασκαφάς εγω,

1056

βαλῶ] τῷν ἀτίνδυνον λάξω Mosq. 1. τῷν ἀτίνδυνον βάλλω Mosq. 2. κ̄Βὰ ἀτίνδυνον βάλλω Ald. cum vitio typogr, κῷν τίς π. βαλῶ Rob. Receptam lectionem præferunt Turn. Vict. etc. 1031. τὸν ἰμὸν οἰδὰ αἰσχύνομαι] τὸν ἰμὸν δ ἀκα εἰσχύνομαι Rob. 1033. δινὸν] γὰς addit Rob. 1037. παλογάτησες] παλογάτησες Viteb. 1038. σπάσουνται] Ita codd. Regg. Vit. Mosq. 1. 2. vulg. πάσωνται. 1039. κόνὰ] Recepi emendationem Piersoni, Verisimilium i. 3. p. 41. ut referatur ad sequens π ἀντὰ. Veritatem lectionis asserui in Comm. ad h.l. Vulgo legebatur in omnibus κὐτῷ.

δυνον βαλώ, Βάψασ' άδελφὸν σὸν ἐμόν. Ego eum ipsa sepeliam et scpulto fratre meo periculum subibo. " Eadem Antigone apud Sophocl. in cognomini fabula v. 71. πίνου δ΄ ίγω Βάψω, παλόν μοι τοῦτο ποιούση Βανίου, et in Eurip. Phoeniss. v. 1734. To st ps zal Saviir Zeidr sassia ya zaluwa. Deinde ut hic et infra v. 1071. eur9aueur, sic Soph. in Ajac. v. 1398. vòr Sarórra σόνδι συνθάπτειν θέλω καὶ συμπονείν.-In nostri verbis mirifice divexarunt criticos illa zárà zírδυνον βαλώ. Obfuit scilicet, quod jam aliquoties obstitisse vidimus, præpositio a suo verbo, inter-posito zírduror, sejuncta, cui si præposueris habebis ἀναδαλῶ κίνδυνον, sensu aperto, pro ἀναβρίψω κίνδυνον, periculum adibo; de qua phrasi vide H. Steph. in Thes. L. Gr. Quod idem dicit in V. L. afferri sine exemplo, ρίστια χίνδυνος, sensu codem habes in Eurip. Ion. v. 23. ubi χίνδυνος μίγας ρίστεια." Abresch. cf. lex. Æschyl. in v. ἀναθάλλεις.

1031. sq. οὐδ αἰσχύνομαι ἔχουσ ἄπισον τήνδ ἀναεχίαν πόλει. Neque me pudet in hac re civitati ejusque magistratui non obtemperarc. "Variis in locis hæc videtur imitatus Sophocles. vid. Ajac. v. 1131. 1162. 1346. et sequentes. καυτικήν ἀναεχίαν dixit Eurip. in Hec. v. 607." Abresch.

1033. sq. deredr-wareds. Magnam

vim habet communis ille sanguis, e que nati sumus, a matre misera et infekci patre. In v. 1034: ordo verborum hic est: êxè unreès ralairns nal desime warpés.

1035. Jam ipsa generosam animam alloquitur Antigone; Quocirca hiera, b anima, cum invito, viva cum mortus, eadem mala participa, in eoque benevalentiam, que fraternam necessitudinem decet, demonstra. Sixon Enort, scil. Polynici. Oppositionis autem hier is est. Mortis periculo se lubens offert Antigone, quam invitus Polynices pertulerat.

1037. sq. τούτου—τνί. Hujus autes corpus nequaquam avidi lupi discerpen; ne mihi hoc fieri quisquam censea. " σκάσονται præferendum, ut illo altero, πάσοντα, lupis accommodatius. Soph. Antig. v. 264. σημεῖα δ' ότι θηρὸς, εὐτι του κυπῶν Ιλθόντες, εὐ σπάσωντος ἰξυφώνετο. Et de eodem Polynice v. 1212. κυνοσπάρωντον σῶμα Πελυνείκους. v. 1093. σπαράγματα κυπῶν. adde Eurip. Bacch. v. 339. Hec. v. 1126. Longum iii. p. 89. Parthen. Erot. c. 10. et sie alii complures."

un donne deu evi. en cum respecta ad Senatum et præconem, qui SCum retulerat.

1039. sqq. τάφοι γάς αὐτὰ τῷδι μηχαιήσομοι — παὐτὰ παλύψα. Εξο

Γυνή σερ οδσα, τώδε μηχανήσομαι, Κόλπω Φέρουσα βυσσίνου σεπλώματος,... Κ' αύτη καλύψω μηδέ το δόξη κάλιν. 17 Θάρσει, σαρές αι μηχανή δρας ήριος: Κή. Αὐδώ τούλω σε μη βιάζεσ θαι τόδις 'Αν. Αὐδῶ σε μή ωερισσά κηρόσσειν έμοί. Κή. Τραχύς γε μέντοι δήμος έκφυγων κακά. " : 'Αν. Τράχων, άθαπτος ούτος ού γενήσεται.

1040. ອໂσκ perperam omissum Rob. 1042. ພາກໄດ້ ເພ ວິດເຖິງ ພາກໄດ້ ເພ ວິດເພີງ ພາກໄດ້ ພາກ χύνισ9' Ald. τραχύς Rob. τράχυν' Turn. etc.

emim ipsa, et sola, quamvis mulier sim, * sepulcrum huic (fratri meo) et humationem parabo, efferens eum in sinu byssinæ vestis, egoque ipsa eum humo tegam. Sic, recepta lectione, quam Piersonus conjectura indagavit, abril pro avre, et rest ad Polynicem relato, h. l. interpretamur. Alia vero ratio Brunckio placuit, qui aven servatum ad Polynicem, Took vero ad xóx q v. 1010. yãs pilas zaraszapal terra super cadavere sepulto congesta.

1042. μηδί το δόξη πάλιν. Neve quis contra sentiat, neve quis contraria decernat. re i. q. rivi v. 1038. Quamquam eadem sententia jam v. 1088. occurrit, repetitione tamen ejus, præsertim aliis verbis enuntiatæ, nolim quemquam offendi, ut quæ fervidum et constantem virginis animum optime deceat. Neque vero, cur ineptam Brunckius hanc versionem judicaverat, neve quis contra sentiat, conjectura assequor. Sicut enim salmeomin est contraria loqui, quidni eadem ratione wάλιν δο-* sur significet contraria sentire s. decernere f cf. lexic. Æschyl. in Πάλιν.

1043. Baferei, wagirai ungarn bearheus. Confide, aderit efficar sollertia, h. e. credere mihi, non deerit mihi, preco, consilium exsequendi, via et ratio. Germ. Verlass dich drauf, es wird mir nicht an Mitteln fehlen meinen Vorsatz aussifihran. Burgessius Seigen non imperativem, sed dativum a subst. Sapres esse statuit, hoc sensu : Vel ipsa per me sepeliam, ne contra ca sentias.

Fiduciæ aderit efficax sollertia; quod h. l. tamen nimis exquisitum videtur: ne dicam perquam incommode eum legendum censere # aliv To, contra ca. Brunckins, versibus ita constitutis:

ungę en gegå mayır. Bageri, mugirai ungan beurugiet, iterum Antigonen animum suum alloqui putat; hoc verborum sensu: ne consilium mutes, b anime, confide, non deerit negotium perficiendi opportunitas. Quam quidem emendationem ut ingeniosam esse fateor, ita vulgata lectiona ejusque ca, quam dedimus, interpretatione veriorem aptioremque esse, non concedo. Gallus interpres in Sagess. apostrophen ad Polynicem quasivit, ita vertendo: Oui, mon frere, je te le promets, tu recevras les derniers devoirs.

1044. zida - rode. Edico tibi, ne in his urbem violes, urbi adverseris. "Sig

Sophocl. Antig. 674. vineve fictions, et v. 66. fictions rabi." Abresch.

1045. abb. lpsi. Edico, ne mihi superfina pradices. Nobilis Antigones contumacia repetito verbo aida pulcre declaratur.

1046. Teaxis ys-zazá. At enim vero asper solet esse populus, qui infortun nium effugerit.

1047. Teáxur, asarres—parieren. Quantum voles, exaggera ejus asperitatem; non tamen ideo insepultus hic jacebit. σεάχυνε recte cepisse nobis videtur Schol. α'. sic exponens: λίγο техханія вті тейхия втіх в бориля. Pos pularibus meis facile succurret Lessin.

2 R

1

'Αν. "Ηδη τὰ τοῦδ' οὐκ ήτετίμηται Αεοῖς.

Κή. Οῦ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνω βαλείν. 1050

'Αν. Παθών κακώς κακοίσιν άντημείθετο.

Κή. 'Αλλ' είς άπαντας ανθ' ένος τοῦ έργον ήν.

'Αν. 'Ερις σεραίνει μύθον ύς άτη θεών.

Έγω δε θάψω τόνδε μη μακρηγόρει. Κή. 'Αλλ' αὐτόδουλος Ισθ' ἀπεννέπω δ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ. ΙΣΜΗΝΗ.

Ήμ. ΦΕΥ Φεῦ.

1049. οὐπ ἀντείμηται] οὐ διαντείμηται Ald. Rob. Turn. Vict. etc. οὐ στείμηται Vit. Nos præcunte Brunckio textum e Grotii emendatione constituinas; nisi quod pro οὐδ ἀντείμηται Heathio auctore scripsimus οὐπ ἀν. quod melius at sensum. 1053. στραίνω] στραίνω Ald. 1054. Θάψω] Θάψων vitiose Ald. 1055. 7ε9'] ἄνθ' Rob.

gianum illud in comædia Minna von Rennhelm; ubi famulus hero vitia ejus crepanti respondet: Machen Sie mich so schlimm, als Sie wollen. Sie h. l. redxvos optime vertas: Mache du das Volk soj rauh und barsch, als du willst. Hoc certe venustius arbitror, quam si cum Stanleio vertas: exapera et tu!

1048. Postquam præco dixerat: Num vero tu eum, quem civitas odit, sepulcro honorabis? respondet Antigone: Nondum ejus res inhonoratæ fuerunt apud deos; h. e. adhuc Polynices apud ipos deos in honore fuit, ut me ipsam queque eum honorare non mirum sit. v. 1049. pro diaers/lunrai, quod etiam in Guelf, legitur, optime Grotius restituit irse/lunrai, cui quidem correctioni etiam Schol. a. favet. (In ed. Burton. affertur illa Casauboni emendatio:

TH In The roll of distribution Stale; Sed Grotii ratio præferenda.) Sed Grotius scribendum censebat:

An rà raid sid neuripara Isas, quod hunc sensum præbet: adhuc ne apud dess quidem honore suo Polynices caruit; ut non opus fuerit Heathium sid herripara; reponere, meque eum secutum esse pomiteat.

1050. ev., — Barriv. Non sane honore a diis caruit, priusquam nimirum
hanc civitatem periculo objiceret. Reeta vera Heathius, hase ad splendi-

dam illam Polynicis fortunam, quan exul apud Adrastum, filia hujus in matrimonium ducta, consecutus era, retulit.

1051. Talvis naude nauden derepulcire. Mala a fratre passus, mala retribuit; injuriam fratris injuria compensavit.

1052. &\lambda\lambda'\text{\text{-1}}\text{\text{\$v\$}}. At hoc ejus facinus, belli scil. illati, cum ad unum tantum, qui eum lesserat, Eteoclem pertinere deberet, ad omnes pertinusi. Quid enim commeriti erant Thebani, ut una cum Eteocles illos quoque ulcisceretur?

1053. Abrumpit sermonem Antigone, nolens amplius cum prescons altercari: Omnium dearum Contents s. "Est postrema sermonem finit; h. e. altercationis haud facile est finem atpse exitum reperire. Ego vero hunc seplian; apage prolizan disputationem.

1055. &\lambda\lambda'-\text{bys.} At scito te hes

1055. ἀλλ'—lyώ. At acito te het tuopte consilio facere, ego vero veto « prohibeo.

IN SCENAU ULTIMAM. v. 1056-1081.

Postquam nuntius ad senatum, Antigone vero domum ad paramda funeri necessaria abiit, solus cum Ismess chorus relinquitur.

1056. sqq. oci-serus. Hen, hen,

1065

....

'Ω μεγάλαυχοι και Φθέρνιγενείς Κήρες 'Εριννύες, αιτ' Θίδιπόδα Γένος αλέσατε ωρυμεύθεν ουτας.

'Ισ. Τί ωάθω; τί δὲ δρῶς τί δὲ μήσωμοι;
Πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν,
Μήτε ωςοπέμπειν ἐπὶ τύμδον;
'Αλλὰ Φοβοῦμαι πὰποτρέπομαι
Δεῖμα ωολιτῶν.

Ήμ. Σύ γε μην σολλών σενθητήςων Τεύξη κεΐνος δ' ὁ τάλας άγοος Μονόκλαυτον έχων θεήνον άδελφης Είσιν. τίς αν ούν ταῦτα σίθοιτο;

'Ημ. Δράτω τε σόλις καὶ μὴ δράτω

1057. Φθιρειγενική Βαρειγενική Rob. 1061. μάτε μάτετε Ald. Turn. μά Rob. κλάιν Sic Rob. et Brunck. e cod. Reg. A. 1062. ἐπὶ τύμδων Αld. Turn. ἐπὶ τύμδων Rob. ἐπὶ τύμδων e cod. Reg. A. dedit Brunck. Idem legitur in Mosq. 2. 1067. μενόκλαυτον ἔχων δράνων] μενοκλαυτον δράνων Αld. Rob. Vict. τίς ἀν οδν τὰ κίθωντο Τurn. Receptam lectionem Brunckius dedit e Regg. 1069. ἐράτω τι τάλις] ἔχων κόλις Ald. Turn. ἔχών ἀν ἀν ἀν το τυντ. τε post ἔχων inserendum esse vidit Canter.

8 superhe exsultantos et generi exitiosæ fotales Furiæ, quæ funditus hunc in modum exstirpastis Ædipi genus, omni scil. prole mascula exstincta.

1060—1064. rí wásu — тельгы.
"Hanc jüru ambo codd. Regg., editiones Aldi et Turnebi, Ismenæ tribuunt, quod recte factum ipsa demonstrat sententia. Statim recitato v. 1054. e scena discedit Antigone, minime consilii dubia, nec ulla re a sepeliendi fratris proposito deterrita, cui neutiquam isti versus convenire possunt. Quis illis primas Antigones personam præfiserit, ignoro; sed commentum sane dignum erat, quod calculo suo Pauwius comprobaret. Eos Heathius non absurde Semichoro tribuere videtur. Sed aptior est Ismenæ persona."

Hactenus Brunckius V. D., cui de Autigone prorsus assentior; idem veroan non potius Semichoro hi versiculi tribuendi sint, dubitandum censoo. Nimirum utramque sororem Polynichs funus comitari voluisse, nen est credibile propterea quod Eteoclis funus sororis comitatu prorsus caruß-

set, quod certe fieri non debebat. Itaque cum et supra Antigones querelæ ad Polynicem, Ismenes autem ad Eteoclem pertinerent; Chorus sibi persuasisse videtur, Eteoclis funus Ismenen cum ceteris civibus, Polynicis vero solam Antigonen prosecuturam. Adeoque sive Ismene cum Antigone discesserit, quod mihi quidem verisimilius est, sive cum Choro in scena permanserit, hoc tamen colloquium. nihil interpellante Ismene, inter unum alterumque Semichorum agi videtur, ut sensus horum verborum hic sit: Quid agemus? quid faciemus? quid moliemur? Quo modo enim sustinebimus, o Polynices, te nec deflere, nec ad sepulcrum comitari. At at, timemus scilicet, terribilesque civium mines refugi-

1065. Respondet alter Semichorus: Tu quidem, & Eteocles, multos qui te lugeant habebis; ille autem infelix absquè luctu, sola unius sororis lamentatione honoratus abit; scil. in Orcum. Quis igitur his acquiescet?

1069. sqq. dedru-dinaus. Sine igitur civitus, ca que Polynicen lesso hans-

ΑΙΣΧΥΛ. ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ. 308

Tous nationas Hoduneingn.	1070
Ήμεῖς μὲν ἴμεν, καὶ ξυνθάψομεν	
Αίδε ωρόπομποι. καὶ γὰρ γενες	
Κοινὸν τόδ' ἄχος, καὶ ωόλις ἄλλως	
Αλλοτ' έπαινεῖ τὰ δίκαια.	
Ήμ. Ἡμεῖς δ' ἄμα τῷδ', ἄσπερ τε ωόλις	1075
Καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεί.	
Μετά γάς μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχὸν,	
Οδε Καδμείων ήρυξε σόλιν	
Μη 'νατραπηναι, μηδ' άλλοδαπών	
Κύματι φωτών	1080
Κατακλυσθήναι ταμάλιςα.	

1071. μὶν] γὰς Ald. Turn. μὶν γὰς Rob. ἔννθάψομεν] συνθάψομεν Rob. 1073. ἄχος] ἄχθος Rob. ἄκος in edit. Stanl. vitium typographicum est in Pauwianam et Glasg. propagatum. ἄλλος] οἰκ ἄλλος Rob. 1075. ἄστις τε βέστες τις Ald. 1079. μὰ ἀνατςαπῆναι] μὰ ἀνατςοπῆναι Ald. μὰ ἀνατςαπῆναι Rob. 1081. ταμάλιτα] τὰ μάλιτα Ald.

luctus ad universam Thebanorum gentem pertinet: nec civitas in iis, quæ justa sint, definiendis semper sibi constat, sed alias aliter de iis statuere solet.

rantilus minata est, perficiat, sive non perficiat, nos certe ibimus, et una cum Antigone funeris comites erimus; communis enim est generis dolor; i. e. hic Nam post immortales deos, et Josis cirtutem hic potissimum tuitus est Cadmesrum urbem, ne everteretur, et peregrinorum militum fluctibus obrueretur.

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

${f VERSU}$

EXCURSUS I.

FABULÆ ŒDIPODIÆ VARIETAS VICISSITUDO.

AIUS, Labdaci filius, rex Thebanorum, Jocastam , secundum quosdam Creontis b, secundum alios Menœcei e filiam in matrimonium duxit. Epimenides vero d eum Eurycleam Ecphantis filiam duxisse tradidit; alii utramque, Eurycleam, et Jocastam, uxores habuisse.

Cum igitur Laius prole conjugium carere ægre ferens Apollinis oraculum consuluisset, responsum tulit, quod eum a procreandis liberis absterreret. Eschylus ter eum monitum ab oraculo esse fingit, si sine liberis moreretur, patriam salvam fore. Alii diserte ei prædictum memorant, si filium gigneret, eum qui nasciturus esset parricidam futurum . Addit etiam Euripides f, universam ejusdomum sanguinolenta cæde interituram.

Causze, cur oraculo non paruerit Laius, varie narrantur. Oblivioni Diodorus culpam tribuit ; Euripides libidini et ebrietati ; Apollodorus quoque per ebrietatem cum uxore concubuisse scribit. At Æschylus, malis et imprudentibus amicorum consiliis rermotum esse, ut oraculum negligeret. Non defuerunt tamen, qui Laii cædem a Pelopis diris repeterent, quibus hic illum, filio Chrysippo, cujus amore incensus esset, rapto, devovisset i.

Natum sibi e Jocasta infantem, Laius pastori cuidam trajectis ferrea fibula

[·] aliis Epicastam, Homer. Apollodor. lib. iii.

Diod. Sic. lib. iv.

Eurip. Phoniss. v. 10. Schol. ad Eurip. Phon. v. 13.

[·] Apollodor. lib. iii.

f Phæniss. v. 20. Sic et Diodor. Sic. lib. iv. p. 266. ed. Rhodom.

s ibid.

¹ .l. l. v. 21.

Schol. ad Eurip. Phæniss. v. 66.

pedibus exponendum dedit, a quo quidem in Citherone monte expositus est. Hanc fabulæ partem silentio præteriit Æschylus in hac tragædia; adhibuerust vero Sophocles k et Euripides 1.

Expositum Laii infantem Polybi Cofinthiorum regis bubulci ad Peribam illius uxorem contulerunt, quæ acceptum ab iis puerum ut proprium puerum educavit, Œdipumque a pedum tumore nominavit =.

Adultus interea Œdipus, ob invidiam ab sequalibus, quod sparius cost, cuviciis lacessitus, cum a Peribœa, quid verum esset, cognoscere non posset, Dalphos profectus est, de veris parentibus Apollinem interrogaturus. A quo, u in patriam rediret, monitus, quod ei fatale esset, patrem occidere, et cum matte concumbere; Ædipus, quod se ab iis, qui dicerentur, prognatum esse coderet, Corinthum redire noluit; cumque per Phocidem veheretur, anguin quadam in via Laio ejusque praconi Polyphontae occurrit; cui cum Polyphon tes ut de via cederet, imperasset, altercatione orta, tandem Œdipus Laine & Polyphontem interfecit a. Æschylus hoc factum leviter tangit v. 754.

Post cum Sphinx illa cives Thebanos infestaret, camque Œdipus sustulisat, rex Thebanorum declaratus, Jocastam uxorem ducit. Pherecydes autem ? no moriæ prodiderat, Ædipum e Jecastæ connubio Phrastorem et Laonytum, et a Minyis et Ergino occisi sint; postea vero ex Euryganeze conjugio Antigues, Ismenen, Eteoclem et Polynicem suscepisse. Mortus denique Euryganes C dipum cum Astymedusa Stheneli filia nuptias contraxisse.

Œdipus, postquam piacula, quamvis ab inacio et imprudente sibi contract cognoverat, secundum Æschylum, filis regnum invadentibus Thebis profugit, atque antequam in exilio moreretur, eos diris devovet, utque ferro de regno de certarent, precatur. Id eum Æschylus propterea fecisse fingit, quod fliis d nimiam regnandi libidinem succensuerit. cf. quæ diximus ad v. 787. sqq. Sophocles vero in Œdipo Coloneo a hanc causam affert, quod filil potrem peris pulsum nec retinuerint, nec defenderint, cumque crulem nec auxilio sublemrint, nec vitæ subsidia præbuerint. Euripides in Phænissis ob turpitudinen iscestuosi cum Jocasta comubii Œdipum a filiis custodia inclusum fuisse, name, ideoque eum animi ægritudine laborantem diras filiis imprecatum esse. Insptam vero dirarum causam a cyclicæ Thebaidos auctore confictam, jam supra e Schol. Sophocl. commemoravimus ; qua tamen haud scio an etiam ineptior si,

k in Œdip. Tyr. v. 1135. sqq. Phœniss. v. 24.

Eurip. Diodor. Sic Apollodor. II.

[·] Sic Apollodorus, et Euripides, paucis aliter informatis. Il. cc. Consentit etiam Diodorus.

Fabulam illam de Sphingis ænigmate Æschylus præteriit, tantumque cam dragaufarden ab Œdipo subla-

tam esse memoravit.

P teste Schol. ad Eurip. Phoenia v. 53.

q v. 417. sqq. v. 65. sq. Similiter fere St. Thebaid. i. 238. sqq. Fulgentius tem Œdipi diras silentio praeteriit, fab. 67. 68.

⁴ ad v. 785. p. 364.

wam Athensus e ex alio Thebaicorum scriptore affert, Ædipum filios ideo exsecantum, quod sibi pocula, que aversatus esset, apposuerint.

Æschylus Ædipum ante filios mortuum esse, Sophocles vero et Euripides iis superstitem fuisse; et ille quidem jam ante horum cædem exulasse, hic vero demum occisis iis a Creonte Thebis expulsum fuisse finxit.

De mortis genere et sepulcro haud magis inter se consentiunt auctorea. Sant qui se ipsum eccidisse perhibeant "; alii morbo et mœrore exstinctum nar-sant ". Sepulcrum Œdipi Æschylus quidem Thebis ponere videtur. cf. v. 916-3004-1006. At Pausanias intra septum Areopagi Athenis Œdipi monumentum, ecque ossa ejus Thebis deportata fuisse scribit ". Aliam vero fabulam satta-prolixam contexuit Lysimachus, quam refert Schol. ad Sophoel. Œdip. Col-v. 62.

In Polynicis sepultura, que, cum a senatu Thebanorum vetita esset, Antigome occasionem pulcherrimam facit anabilem fratris amoram, egregiamque animi tadolem demonstrandi, amulos habuit Æschylus Sophoclem in Antigone, et in Phænissis Euripidem, eorumque ingenia, ut quid in sodem argumento efficere possent, experirentur, excitavit.

EXCURSUS II.

DE TRAGŒDIÆ SEPTEM ADVERSUS THEBAS CONSILIO ET ADORNATIONE.

CUM Æschylus alias etiam historiæ Thebanæ partes deperditis fabulis, Laio, Sphinge, Œdipo, complexus fuerit, nihil aliud sibi in hac tragedia proposuissa videtur, quam ut tristissimi belli inter fratres coorti, mutuæque eorum cædis fimagine spectatorum animos terreret, misericordiaque afficeret. Quod quidem consilium ita exsecutus est, ut simul Ăpas pasto, ut ipse ait apud Aristophanem, h. e. bellici strepitus plenissimum drama redderet, omniaque pericula, que urbi ab hostibus oppugnatæ impendere solent, elegantissimis coloribus expinxit.

Et quæ in singulis quidem fabulæ partibus, Choricis præsertim canticis vis es vehementia insit, supra jam suis locis breviter lectorem admonuimus. Universa autem actionis maxima simplicitas est; nec tamen ea, quæ in jejunitatem abeat, aut spectatorem non satis teneat, atque afficiat. Quod ille quidem hoc artificio

^{4.} Deiphosoph lib. xi. c. 3. p. 465.

^{*} Fulgent. fab. 249.

^{*} In hanc partem concedere vider tur Apollodor. lib. ii.

J lib. i. c. 28. p. 69. ed. Kühn.

consecutus est, quo ne uspiam sine quodam animi affectu sententiose dicerest personæ, sed ut ubique spem, aut metum, fiduciam, aut desperationem, tristtiam, animique vel contractionem vel elationem dictis exprimerent, elabémvit.

Eteoclem fortem, laudis et honoris avarum, in rebus gerendis promptum, is reperiendis adversus hostem presidiis alacrem et sollertem, caterita etti am contemtorem deorum, tamen a nimia superstitione, mulichrique: religione alicinissimum effinxit. Choricæ virgines trepidæ sunt ac sellicitæ; humanis opias parum confisæ omnia a divini numinis auxilio exspectant, ideoque in deorus dearumque veneratione maximam solatii præsidiique partems pomunt. In cangressu quem Eteocles cum fratre initurus est, Chorus nihil aliud, quam piscal atrocitatem, ille nil nisi quod imperatoris laus et officium postulet, spectandus existimat.

Chorus nihil, quod non cum proposito apte cohereat, eique conducat, intercinit. Prima enim deorum dearumque invocatione in tanto urbis discrimina nihil est opportunius. Deinde que sequitur cum Eteorie altercatio, non solon idoneam timoris excusationem habet, sed etiam quam alte eorum animos ch presserit, perspicue demonstrat, ut cum eum maxime celare et condere cupint, ægre tamen id efficere valeant, identidemque succumbant. Postquam recent Eteocles, quid erat, in quo aptius versarentur, quam periculi quod immineba magnitudo? Itaque magna cum animorum perturbatione urbium ab hostibat expugnatarum calamitates decantant. Tum Eteoclis colloquium cum nuntis, quam quisque portam Argivorum ducum sortitus sit, narrante, nunquam moleste interpellant, sed idoneis locis pauca adjiciunt, e quibus patrize amorem, et in cives suos benevolentiam intelligas. Ipsum vero Eteoclem, postquam a singulari cum fratre certamine frustra omnibus modis abducere conati sunt, eumque perinacem et in proposito perseverantem ad crudele prælium abire viderunt in hajus piaculi atrocitate, Œdipique dirarum tristissimo eventu deplorando versatur. Accepta autem fratrum cæde funehrem lessum canunt, doloris ac lucis plenissimum, in quo nihil quod fucatum sit, aut longe petitum, ant temere acessitum, nihil nisi quod flebili rerum eventu dignum sit, audias. Ex quo intelligitur, Choricas hujus tragcediæ partes multum Euripideis in Phoenissarum fabela præferendas esse, ut in quibus multa sint aliena, quæ nemo ut a Choro is loco ac tempore dicerentur, exspectaverit.

Attamen Euripides prolixam illam hostilium imperatorum, eorumque, quoi adversus illos missurus esset Eteocles, enarrationem in Æschyli tragedia vituperasse videtur. Nam in Phoeniss. v. 768. (763. ed. Brunck.) Eteoclem, qui se hostium ducibus adversarios missurum esse professus erat, hæc addere jussit:

Έχθεων όπ' αύτως τιίχιση καθημίνων. Quibus quidem versiculis teste Schol. Didymus eum ad Æschyli rationem re

[&]quot;Ovena d' ริมส์รอบ อีเลาอุเริก ซอมมิทิ มิร์ญยา

spexisse putabat. Veruntamen incertum hoc est, a conjectura ductum; et ai verum esset, Euripidis reprehensio facile dilui, justisque argumentis convinci posset. Nam nihil interea, dum Eteocles cum nuntio colloqueretur, ab hostium incursu timendum esse, spectatoribus, qui Eteoclis primum sermonem audivis; sent, ejusque vigilantiam et prudentiam cognovissent, satis persuasum erat; et ipsa hujus colloquii, quamquam paulo prolixioris, celeritas, impediebat, quo miaus, si quid in ea re a verisimilitudine alienum esset, id a theatro animadverteretur.

Clypeorum vero descriptiones non otiosæ sunt, sed ita conformatæ, ut hostilium ducum animos et consilia prodant; ut in his iterum Æschylum Euripido
superiorem judicem. Hic enim nuntium qui prælii jam commissi eventum narrat, imperatorum quoque insignia describentem induxit; sed ita ut nec ipsa insignia candem, quæ in Æschyleis cernitur, inventionis calliditatem prodant, et
corum descriptio prorsus alieno loco, ubi ea rescire nihil spectatorum intererat,
temere intrusa tædium audientibus objiciat.

Æschylus vero nihil hic inepte molitus est; omniaque que parum decora aut minus consilio idonea essent, e fabula circumscripait, eoque dicendi genere usus est, in quo descripte personarum vices pulcherrime servarentur, nec unquam, si ab uno duobusve locis discesseris, magnitudinis et gravitatis consectatio inflatam ac tumentem efficeret orationem.

Ceterum Aristoeles, Athenæo auctore, testatus est, hujus fabulæ actionem etiam ab arte Telestæ, quo ad choreas utebatur Æschylus, magnum lumen habuisse, at qui res a septem ducibus gestas saltatione callidissime expresserit; qua do se in apparatu historico copiosius agemus.

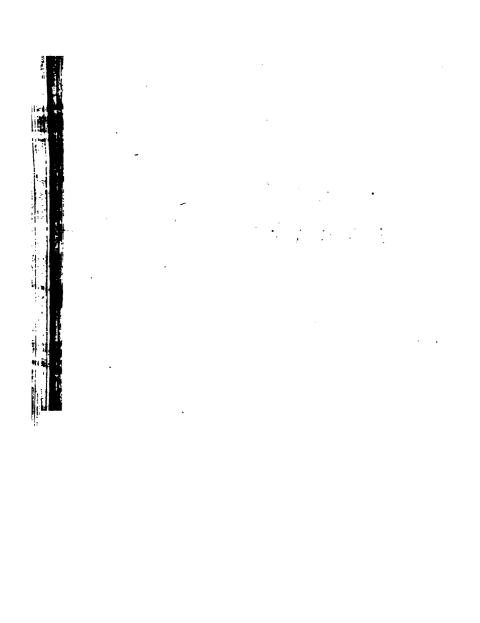
Deipnosoph. lib. i. p. 22. ed. Casaub.

IN

ESCHYLI

PERSAS.

ESCHYLI

PERSAS.

ARGUMENTUM TRAGCEDIÆ.

Cum Xerxes et mari et terra bellum Græciæ illaturus, cum tantis cam copies invasisset, quantas neque antea quisquam habuerat, neque postea habuit, ingentem per omnes imperii provincias juvenum virorumque vastitatem effecerat. Quam quidem solitudinem primo hujus traggedize ingressu . Senes, quibus Xerxes domus rerunque suarum custodiam tradiderat, multis verbis queruntur; ac breviter b populorum, qui regem ad bellum secuti erant, eorumque ducum nomina recensentes, suspensos sibi ac sollicitos animos esse significant, quenam futura sit regis fortuna, cogitantibus. Etsi enim e tam immenso exercitui, qui torrentis ritu universam Græciam inundabat, nemo videbatur futurus esse, qui obsistere posset, suspicabantur tamen senes, ne divini anminis invidia d magna Persis clades pararetur. Hæc igitur illis animo volventibus, Atossa , mater Xerxis, Darii vidua, in scenam prodit, cum alias anxia futuri f, tum hesterna nocte, luculento somnio, quod mala regi portendere videbatur, majorem in modum perturbata. Quod cum illa senibus narrasset s, hi quidem non id agunt, at visum illud regine oblatum interpretentur, sed tantum, ut deos supplicationibus adeat, terræ inferisque libationes offerat, imprimisque, ut regem Derium, cujus speciem noctu vidisset, precibus sibi benevolum ac propitium reddat, exbortantur h. Acquiescit in consilio regina, et quædam de Athenarum situ, fortuna, viribus exquirit i. Ecce autem nuntius accurrit anhelans, totumque Persarum exercitum deletum esse clamat h. Chorus ejus clamoribus suos quoque

[•] v. 12. sqq. • v. 15. sqq. • v. 85. sqq. • v. 91. sqq. • v. 147.

s v. 157. sqq.
v. 174-212.
v. 213-223.
v. 224. sqq.
v. 247. sqq.

Κή. 'Αλλ' δυ σόλις ςυγεί, σὰ τιμήσεις τάφο;

'Αν. "Ηδη τα τοῦδ' οὐχ ήτετίμηται θεοῖς...

Κή. Οῦ, πείν γε χώραν τήνδε κινδύνω βαλείν.

'Αν. Παθών κακώς κακοίσων άντημείθετο.

Κή. 'Αλλ' εἰς ἄπαντας ἀνθ' ένὸς τόδ ἔργων ήν.

'Αν. "Ερις σεραίνει μύθον ὑς άτη θεών.

Έγω δε θάψω τόνδε μη μακρηγόρει.

Κή. 'Αλλ' αὐτόδουλος ίσθ' ἀπεννέπω δ' έχώ.

ΧΟΡΟΣ. ΙΣΜΗΝΗ.

Ήμ. ΦΕΥ φεῦ.

1049. oun nerrinneal of diarreinneau Ald. Rob. Turn. Vict. etc. of eresp. Vit. Nos præcunte Brunckio textum e Grotii emendatione constituit niai quod pro obd nerrinneau Heathio auctore scripsimus obn der. quod melis sensum. 1053. repairul repaire Ald. 1054. Sayul Sayun vitiome 1055. 769 369 Rob.

gianum illud in comædia Minna von Bernhelm; ubi famulus hero vitia ejus crepanti respondet: Machen Sie mich so schlimm, als Sie wollen. Sie h. l. rédzus optine vertas: Mache du das Volk so rauh und barsch, als du willst. Hoc certe venustius arbitror, quam si cum Stanleio vertas: exapera et tu!

1048. Postquam præco dixerat: Num vero tu eum, quem civitas odit, sepulcro honrabis? respondet Antigone: Nondum ejus res inhonoratæ fuerunt apud deos; h. e. adhuc Polynices apud ipus deos in honore fuit, ut me ipuam que eum honorare non mirum sit. v. 1049. pro diares fungan, quod etiam in Guelf, legitur, optime Grotius restituit inselmaneu, cui quidem correctioni etiam Schol. a. favet. (In ed. Burton. affertur illa Casauboni emendatio:

TH 34. The roll of diagrafipheral Stois; Sed Grotii ratio præferenda.) Sed Grotius scribendum censebat:

ทึก กล่างเชื่องใช้ คระบำแพลแ Stais, quod hunc sensum præbet: adhuc ne apud deos quidem honore suo Polynices caruit; ut non opus fuerit Heathium อัท คระบำแพลแ reponere, meque eum secutum esse poniteat.

secutum esse poniteat.

1050. ευ. — βαλαῦν. Non sane lunote a diis caruit, priusquam nimirum
nanc civitatem periculo objiceret. Re124 vere Heathius, hase ad splendi-

dam illam Polynicis fortunam, o exul apud Adrastum, filia huji matrimonium ducta, consecutus retulit.

1051. raddin nands nanden pullura. Mala a fratre passus, mu tribuit; injuriam fratris injuria pensavit.

1052. all "-" At hoc eju mus, belli scil. illati, cum ad usus tum, qui eum læserat, Eteoclem nere deberet, ad omnes pertinuit. enim commeriti erant Thebani, cum Eteocles illos quoque ulci

1053. Abrumpit sermonem gone, nolens amplius cum praltercari: Omnium dearum Cos. "Ess postrema sermonem finit; altercationis haud facile est finem exitum reperire. Ego vero ham liam; apage prolizam disputatione 1055. & 22. - 176. At scito

1055. &λλ—tym. At scuo tuopte consilio facere, ego vero prohibeo.

IN SCENAM ULTIMAM. v. 1056—1081.

Postquam nuntius ad senatur tigone vero domum ad paranda necessaria abiit, solus cum l chorus relinquitur.

1056. sqq. più-sirus. He

1065

'Ω μεγάλαυχοι καὶ Φθερσίγενεῖς
Κῆρες 'Εριννύες, αῖτ' Θίδιπόδα
Γένος ἀλέσατε ωρυμεύθεν οῦτως.
'Ισ. Τί ωάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; 1060
Πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν,

Μήτε το οπέμπειν έπ) τύμδον; `Αλλὰ Φοδοῦμαι κὰποτρέπομαι Δεῖμα το ολιτών.

"Ημ. Σύ γε μὴν σολλῶν σενθητήςων Τεύξη κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος Μονόκλαυτον ἔχων θεῆνον ἀδελφῆς Εἴσιν. τίς ἀν οὐν ταῦτα σίθοιτο;

'Ημ. Δράτω τε ωόλις καὶ μη δράτω

1057. Φθιρενγενίες βαρενγενίες Rob. 1061. μήτες μήποτε Ald. Turn. μή Rob. κλάιν βία Rob. et Brunck. e cod. Reg. A. 1062. ἐνὶ τύμδος [ἐνὰ τύμδος Αἰd. Turn. ἐνὰ τύμδος Rob. ἐνὰ τύμδος e cod. Reg. A. dedit Brunck. Idem legitur in Mosq. 2. 1067. μονόκλαυτον ἔχων θρῦνος βρῦνος ἔχων Rob. 1068. τίς—ωίθοιτο] τίς οῦν ταῦτα ωτίθωτο Ald. Rob. Vict. τίς ἀν οῦν τὰ ωίθωτο Turn. Receptam lectionem Brunckius dedit e Regg. 1069. δράτω τι πλιε βορίτω ωίλις Ald. Turn. δράτω δὶ ωίλις Turn. τι post δράτω inserendum esse vidit Canter.

8 superhe exsultantes et generi exitiosæ fatales Furiæ, quæ funditus hunc in modum exstirpastis Edipi genus, omni scil. prole mascula exstincta.

1060—1064. τί πάθει — πελιτῶν,
" Hanc ρῶνι ambo codd. Regg., editiones Aldi et Turnebi, Ismenæ tribuunt, quod recte factum ipsa demonstrat sententia. Statim recitato v. 1054. e scena discedit Antigone, minime consilii dubia, nec ulla re a sepeliendi fratris proposito deterrita, cui neutiquam isti versus convenire possunt. Quis illis primus Antigones personam præfixerit, ignoro; sed commentum sane dignum erat, quod calculo suo Pauwius comprobaret. Eos Heathius non absurde Semichoro tribuere videtur. Sed aptior est Ismenæ persona."

Hactenus Brunckius V. D., cui de Autigone prorsus assentior; idem vero an non potius Semichoro hi versicali tribuendi sint, dubitandum censoo. Nimirum utramque sororem Polynichs funus comitari voluisse, nen est credibile propterea quod Eteoclis funus sororis comitatu prorsus caruß-

set, quod certe fieri non debebat. Itaque cum et supra Antigones querelæ ad Polynicem, Ismenes autem ad Eteoclem pertinerent; Chorus sibi persuasisse videtur, Eteoclis funus Ismenen cum ceteris civibus, Polynicis vero solam Antigonen prosecuturam. Adeoque sive Ismene cum Antigone discesscrit, quod mihi quidem verisimilius est, sive cum Choro in scena permanserit, hoc tamen colloquium. nihil interpellante Ismene, inter unum alterumque Semichorum agi videtur, ut sensus horum verborum hic sit: Quid agemus? quid faciemus? quid moliemur ? Quo modo enim sustinebimus, ô Polynices, te nec destere, nec ad sepulcrum comitari. At at, timemus scilicet, terribilesque civium minas refugi-

1065. Respondet alter Semichorus: Tu quidem, & Eteocles, multos qui te lugeant habebis; ille autem infelix absque luctu, sola unius sororis lamentatione honoratus abit; scil. in Orcum. Quis igitur his acquiescet?

1069. sqq. dearm—dinam. Sive igitur civitus, ca que Polynicen lesso hane-

308 ΑΙΣΧΥΛ. ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

Τούς κλαίοντας Πολυσείκην, 💥	1070
Ήμεῖς μεν Ίμεν, καὶ ξυνθάψομεν	
Αίδε ωρόπομποι. καλ γάρ γενες	
Κοινόν τόδ' άχος, καὶ ωόλις άλλως	
"Αλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια.	
Ήμ. Ήμεῖς δ' ἄμα τῷδ', ἄσπερ τε ωόλις	1075
Καὶ το δίκαιον ξυνεπαινεί.	
Μετά γάρ μάχαρας καὶ Διὸς ἰσχὸν,	
Οδε Καδμείων ήρυξε σόλιν	
Μή 'νατραπηναι, μηδ' άλλοδαπών	
Κύματι φωτών	1080
Κατακλυσθήναι ταμάλιςα.	

1071. μὶν] γὰς Ald. Turn. μὶν γὰς Rob. ἔνιθάψομεν] συιθάψομεν Rob. 1073. ἄχθες Rob. ἄκθες in edit. Stanl. vitium typographicum est in Pauwianam et Glasg. propagatum. ἄλλως] οἰν ἄλλως Rob. 1075. Ճστις τε Ιδστες τις Ald. 1079. μὴ ἀνατςαπῆναι] μὴ ἀνατςστῆναι Ald. μὰ ἀνατςστῆναι Rob. 1081. ταμάλισα] τὰ μάλισα Ald.

rantibus minata est, perficiat, sive non perficiat, nos certe ibinus, et una cum Antigone funcris comites erimus; communis enim est generis dolor; i. e. hic luctus ad universam Thebanorum gentem pertinet: nec civitas in iis, que justa sint, definiendis semper sibi constat, sed alias aliter de iis statuere solet.

1075. sqq. muis—rapalara. Na vero hujus (Eteoclis) funus prosequents, sicut et civitas et jus fasque pracipit. Nam post immortales deos, et Joris cirtutem hic potissimum tuitus est Cadmeerum urbem, ne everteretur, et peregrinorum militum fluctibus abrueretur.

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

VERSU

EXCURSUS I.

FABULÆ ŒDIPODIÆ VICISSITUDO.

AIUS, Labdaci filius, rex Thebanorum, Jocastam , secundum quosdam Creontis b, secundum alios Menœcei e filiam in matrimonium duxit. Epimenides vero d eum Eurycleam Ecphantis filiam duxisse tradidit; alii utramque, Eurycleam, et Jocastam, uxores habuisse.

Cum igitur Laius prole conjugium carere ægre ferens Apollinis oraculum consuluisset, responsum tulit, quod eum a procreandis liberis absterreret. Æschylus ter eum monitum ab oraculo esse fingit, si sine liberis moreretur, patriam salvam fore. Alii diserte ei prædictum memorant, si filium gigneret, eum qui nasciturus esset parricidam futurum . Addit etiam Euripides f, universam ejusdomum sanguinolenta cæde interituram.

Causze, cur oraculo non paruerit Laius, varie narrantur. Oblivioni Diodorus culpam tribuit ; Euripides libidini et ebrictati ; Apollodorus quoque per ebrietatem cum uxore concubuisse scribit. At Æschylus, malis et imprudentibus amicorum consiliis rermotum esse, ut oraculum negligeret. Non defuerunt tamen, qui Laii cædem a Pelopis diris repeterent, quibus hic illum, filio Chrysippo, cujus amore incensus esset, rapto, devovisset i.

Natum sibi e Jocasta infantem, Lajus pastori cuidam trajectis ferrea fibula

- Diod. Sic. lib. iv.
- Eurip. Phoniss. v. 10.
 Schol. ad Eurip. Phon. v. 13.
- · Apollodor. lib. iii.
- f Phæniss. v. 20. Sic et Diodor. Sic. lib. iv. p. 266. ed. Rhodom.
 - s ibid.
- l. l. v. 21.
- Schol. ad Eurip. Phæniss. v. 66.

[·] aliis Epicastam, Homer. Apollodor. lib. iii.

pedibus exponendum dedit, a quo quidem in Citherone monte exposites est. Hanc fabulæ partem silentio præteriit Æschylus in hac tragædia; adhibuerust vero Sophocles k et Euripides 1.

Expositum Laii infantem Polybi Cofinthiorum regis bubulci ad Peribasa illius uxorem contulerunt, quæ acceptum ab ils puerum ut proprium puerun educavit, Œdipumque a pedum tumore nominavit ...

Adultus interea Œdipus, ob invidiam ab sequalibus, quod sparius esset, cuviciis lacessitus, cum a Peribœa, quid verum esset, cognoscere non posset, Ddphos profectus est, de veris parentibus Apollinem interrogaturus. A quo, u in patriam rediret, monitus, quod ei fatale esset, patrem occidere, et cum matte concumbere; Ædipus, quod se ab iis, qui dicerentur, prognatum esse coderet, Corinthum redire noluit; cumque per Phocidem veheretur, anguis quadam in via Laio ejusque praconi Polyphontae occurrit; cui cum Polyphon tes ut de via cederet, imperasset, altercatione orta, tandem CEdipus Laian & Polyphontem interfecit . Æschylus hoc factum leviter tangit v. 754.

Post cum Sphinx illa cives Thebanos infestaret, camque Œdipus sustalisat, rex Thebanorum declaratus, Jocastam uxorem ducit. Pherecydes autem? moriæ prodiderat, Ædipum e Jecastæ connubio Phrastorem et Laonytum, et a Minyis et Ergino occisi sint; postea vero ex Euryganeze conjugio Antigonez, Ismenen, Eteoclem et Polynicem suscepisse. Mortus denique Euryganes C dipum cum Astymedusa Stheneli filia nuptias contraxisse.

Ædipus, postquam piacula, quamvis ab inacio et imprudeute sibi contract cognoverat, secundum Æschylum, filijs regnum invadentibus Thebis profugit, atque antequam in exilio moreretur, eos diris devovet, utque ferro de regno de certarent, precatur. Id eum Æschylus propterea fecisse fingit, quod filis d nimiam regnandi libidinem succensuerit. cf. quæ diximus ad v. 787. sqq. Sophocles vero in Œdipo Coloneo hanc causam affert, quod filil patrem paris pulsum nec retinuerint, nec defenderint, cumque exulem nec auxilio sublemrint, nec vitæ subsidia præbucrint. Euripides in Phænissis ob turpitudinem in cestuosi cum Jocasta comundii Œdipum a filiis custodia inclusum fuisse, namt, ideoque eum animi ægritudine laborantem diras filiis imprecatum esse . Insptam vero dirarum causam a cyclicæ Thebaidos auctore confictam, jam supra e Schol. Sophoel. commemoravimus ; que tamen haud scio an etiam ineptior at,

k in Œdip. Tyr. v. 1135. sqq. Phœniss. v. 24.

Eurip. Diodor. Sic Apollodor. II.

[·] Sic Apollodorus, et Euripides, paucis aliter informatis. Il. cc. Consentit etiam Diodorus.

Fabulam illam de Sphingis ænigmate Æschylus præteriit, tantumque cam eraguegaren ab Œdipo subla-

tam esse memoravit.

P teste Schol. ad Eurip. Phonis. v. 53.

q v. 417. sqq. v. 65. sq. Similiter fere Stat. Thebaid. i. 238. sqq. Fulgentius autem Œdipi diras silentio presteriit, fab. 67. 68.

ad v. 785. p. 364.

.

Tham Athensus t ex alio Thebaicorum scriptore affert, Œdipum filios ideo exsecuntum, quod sibi pocula, que aversatus esset, apposuerint.

Æschylus Ædipum ante filios mortuum esse, Sophocles vero et Euripides iis superstitem fuisse; et ille quidem jam ante horum cædem exulasse, hic vero demum occisis iis a Creonte Thebis expulsum fuisse finxit.

De mortis genere et sepulcro haud magis inter se consentiunt auctorea.

Sant qui se ipsum eccidisse perhipeant "; alii morbo et mœrore exstinctum narsant ". Sepulcrum Œdipi Æschylus quidem Thebis ponere videtur. cf. v. 916.

1004-1006. At Pausanias intra septum Areopagi Athenis Œdipi monumentam, ecque ossa ejus Thebis deportata fuisse scribit". Aliam vero fabulam satis prolixam contexuit Lysimachus, quam refert Schol. ad Sophoel. Œdip. Colv. 62.

In Polynicis sepulture, que, cum a scuatu Thobanorum vetita esset, Antigome occasionem pulcherrimam facit amabilem fratris amorem, egregiamque animi
indolem demonstraudi, amulos habuit Æschylus Sophoclem in Antigone, et in
Phænissis Euripidem, eorumque ingenia, ut quid in sodem argumento efficere
mossent, experirentur, excitavit.

EXCURSUS II.

DE TRAGŒDIÆ SEPTEM ADVERSUS THEBAS CONSILIO ET ADORNATIONE.

CUM Æschylus alias etiam historiæ Thebanæ partes deperditis fabulia, Laio, Sphinge, Œdipo, complexus fuerit, nihil aliud sibi in hac tragedia proposuissa videtur, quam ut tristissimi belli inter fratres coorti, mutuæque eorum cædis imagine spectatorum animos terreret, miscordiaque afficeret. Quod quidem consilium ita exsecutus est, ut simul Apres passès, ut ipse ait apud Aristophanem, h. e. bellici strepitus plenissimum drama redderet, omnisque pericula, que urbi ab hostibus oppugnatæ impendere solent, elegantissimis coloribus expinxit.

Et quæ in singulis quidem fabulæ partibus, Choricis præsertim caaticis vis es vehementia insit, supra jam suis locis breviter lectorem admonuimus. Universatem actionis maxima simplicitas est; nec tamen ea, quæ in jejunitatem abeat, aut spectatorem non satis teneat, atque afficiat. Quod ille quidem hoc artificio

^{*.} Deiphosoph lib. xi. c. 3. p. 465.

[·] Fulgent. fab. 249.

^{*} In hanc partem concedere vide, tur Apollodor, lib. ii. **J lib. i. c. 28. p. 69. ed. Kühn.

consecutus est, quo ne uspiam sine quodam animi affectu sententiose dicerest personæ, sed ut ubique spem, aut metum, fiduciam, aut desperatienem, tisditam, animique vel contractionem vel elationem dictis exprimerent, clabinavit.

Eteoclem fortem, laudis et honoris avarum, in rebus gerendis promitum, is reperiendis adversus hostem præsidiis alacrem et sollertem, caterdin etti im contemtorem deorum, tamen a nimia superstitione, mulichrique religione aliministimum effinxit. Choricæ virgines trepidæ sunt ac sollicitæ; humanis opida parum confisæ omnia a divini numinis auxilio exspectant, ideoque in deorum dearumque veneratione maximam solatii præsidiique partem ponunt. In cargressu quem Eteocles cum fratre initurus est, Chorus nihil aliud, quam piacil atrocitatem, ille nil nisi quod imperatoris laus et officium postulet, spectandas existimat.

Chorus ninil, quod non cum proposito apte coherent, eique conducat, intercinit. Prima enim deorum dearumque invocatione in tanto urbis discrimina zihil est opportunius. Deinde quæ sequitur cum Eteocle altercatio, non salan idoneam timoris excusationem habet, sed etiam quam alte corum animos de presserit, perspicue demonstrat, ut cum eum maxime celare et condere cupint, ægre tamen id efficere valeant, identidemque succumbant. Postquam recess Eteocles, quid erat, in quo aptius versarentur, quam periculi quod imminest magnitudo? Itaque magna cum animorum perturbatione urbium ab hostibu expugnatarum calamitates decantant. Tum Eteoclis colloquium cum nuntis, quam quisque portam Argivorum ducum sortitus sit, narrante, nunquam moleste interpellant, sed idoneis locis pauca adjiciunt, e quibus patrize amorem, et in cives suos benevolentiam intelligas. Ipsum vero Eteoclem, postanam a singulari cum fratre certamine frustra omnibus modis abducere conati sunt, eumque pertinacem et in proposito perseverantem ad crudele prælium abire viderunt in hajus piaculi atrocitate, Œdipique dirarum tristissimo eventu deplorando versatur. Accepta autem fratrum cæde funehrem lessum canunt, doloris ac luctus plenissimum, in quo nihil quod fucatum sit, aut longe petitum, aut temere arcessitum, nihil nisi quod flebili rerum eventu dignum sit, audias. Ex quo intelligitur, Choricas hujus tragædiæ partes multum Euripideis in Phænissarum fabr la præferendas esse, ut in quibus multa sint aliena, quæ nemo ut a Choro ista loco ac tempore dicerentur, exspectaverit.

Attamen Euripides prolixam illam hostilium imperatorum, eorumque, quos adversus illos missurus esset Eteocles, enarrationem in Æschyli tragœdia vituperasse videtur. Nam in Phœniss. v. 768. (763. ed. Brunck.) Eteoclem, qui se hostium ducibus adversarios missurum esse professus crat, hæc addere jussit:

Quibus quidem versiculis teste Schol. Didymus eum ad Æschyli rationen re-

^{*}Ονομα δ' txάςου διατειδή σολλή λίγειν 'Εχθεών ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημίνων.

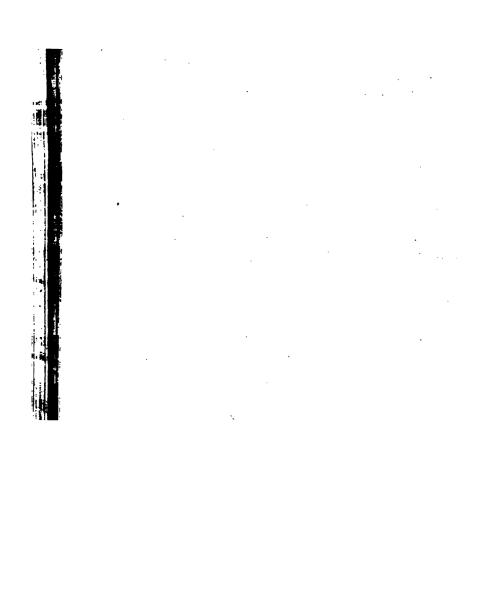
epexisse putabat. Veruntamen incertum hoc est, a conjectura ductum; et si verum esset, Euripidis reprehensio facile dilui, justisque argumentis convinci posset. Nam nihil interea, dum Eteocles cum nuntio colloqueretur, ab hostium incursu timendum esse, spectatoribus, qui Eteoclis primum sermonem audivis; sent, ejusque vigilentiam et prudentiam cognovissent, satis persuasum erat; et ipss hujus colloquii, quamquam paulo prolixioris, celeritas, impediebat, quo miaus, si quid in ea re a verisimilitudine alienum esset, id a theatro animadverte-

Clypcorum vero descriptiones non otiosæ sunt, sed ita conformatæ, ut hosti-Bum ducum animos et consilia prodant; ut in his iterum Æschylum Euripido superiorem judicem. Hic enim nuntium qui prælii jam commissi eventum narrat, imperatorum quoque insignia describentem induxit; sed ita ut nec ipsa insignia candem, quæ in Æschyleis cernitur, inventionis calliditatem prodant, et corum descriptio prorsus alieno loco, ubi ea rescire nihil spectatorum intererat, temere intrusa tædium audientibus objiciat.

Æschylus vero nihil hic inepte molitus est; omniaque que parum decora aut minus consilio idonca essent, e fabula circumscripsit, eoque dicendi genere usus est, in quo descripte personarum vices pulcherrime servarentur, nec unquam, si ab uno duobusve locis discesseris, magnitudinis et gravitatis consectatio inflatam c tumentem efficeret orationem.

Ceterum Aristoeles, Athense auctore, testatus est, hujus fabulse actionem etiam ab arte Telestse, quo ad choreas utebatur Æschylus, magnum lumen habuisse, at qui res a septem ducibus gestas saltatione callidissime expresserit; qua de se in apparatu historico copiosius agemus.

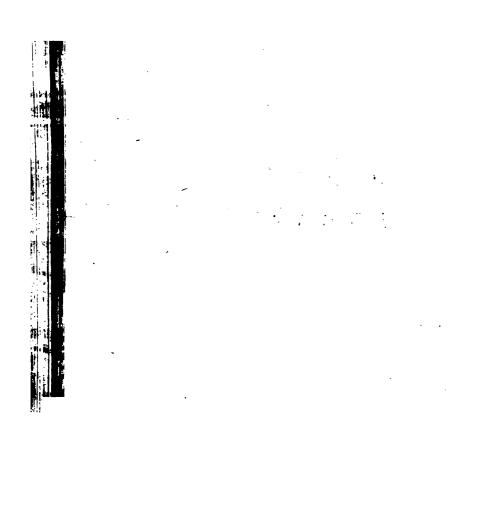
Deipnosoph. lib. i. p. 22. ed. Casaub.

IN

ESCHYLI

PERSAS.

ÆSCHŸLI

ERSAS.

ARGUMENTUM TRACŒDIÆ.

Cum Xerxes et mari et terra bellum Græciæ illaturus, cum tantis cam copiis invasisset, quantas neque antea quisquam habuerat, neque postea habuit, ingentem per omnes imperii provincias juvenum virorumque vastitatem effecerat. Quam quidem solitudinem primo hujus tragodise ingressu . Sones, quibus Xezxes domus rerumque suarum custodiam tradiderat, multis verbis queruntur; ac breviter b populorum, qui regem ad bellum secuti erant, corumque ducum nomina recensentes, suspensos sibi ac sollicitos animos esse significant, quenam futura sit regis fortuna, cogitantibus. Etsi enim e tam immenso exercitui, qui torrentis ritu universam Græciam inundabat, nemo videbatur futurus esse, qui obsistere posset, suspicabantur tamen senes, ne divini aluminis invidia d magna Persis clades pararetur. Hac igitur illis animo volventibus, Atossa , mater Xerxis, Darii vidua, in scenam prodit, cum alias anxia futuri f, tum hesterna nocte, luculento somnio, quod mala regi portendere videbatur, majorem in modum perturbata. Quod cum illa senibus narrasset s, hi quidem non id agunt, at visum illud reginæ oblatum interpretentur, sed tantum, ut deos supplicationibus adeat, terree inferisque libationes offerat, imprimisque, ut regem Darium, cujus speciem noctu vidisset, precibus sibi benevolum ac propitium reddat, exhortantur h. Acquiescit in consilio regina, et quædam de Athenarum situ, fortuna, viribus exquirit i. Ecce autem nuntius accurrit anhelans, totumque Persarum exercitum deletum esse clamat h. Chorus ejus clamoribus suos quoque

[•] v. 12. sqq. v. 15. sqq. o v. 85. sqq.

⁴ v. 91. sqq • v. 147.

^{*} v. 157. sqq.

⁸ v. 174-212. v. 213-223.

¹ v. 224. sqq.

v. 247. syg.

gemitus vocesque lamentabiles miscet 1. Atossa autem tanti tamque subito allati mali terrore primum attonita et obstupefacta, tandem ipsa quoque silentium rumpit m, paululumque, ubi Xerxis vitam salvam esse accepisset, recreata n, fusius de rebus Persarum male gestis exponentem nuntium audit . Finita ejus narratione, regina quid in hac rerum adversitate senes facere velit, edicit ?; deinde ea, quæ inferiis necessaria essent, paratura intro abit. Chorus interes luctum tot viduarum, maritis parentumque filiis orbatarum prosequitur, talemque civium ac navium jacturam deplorat q. Redit Atossa, seque jam ad Darii sepulcrum libaturam ostendit "; senibus autem, ut ejusdem regis umbram carminibus evocent, quo eam de rebus suis consulere possint, persuadet . Itaque illa ad inferias peragendas, hi ad carmen lamentabile, quod ab inferis Darium educeret, convertuntur t. Quibus rite perpetratis surgit ab inferis anima Darii ", et quid acciderit, sibi narrari jubet. Accepta vero Xerxis clade, partim eam fati necessitati, partim ipsius filii culpæ tribuit x, quippe qui cum alias tum præsertim Hellesponto vincula injiciendo, superbius se gessisset, quam ut effugere posset ultionem deorum. Deinde quid de relique exercitu futurum sit, et quantum etiamnum supersit calamitatis, vaticinatus, unicum Persis malorum remedium esse docet, si memores Athenarum et Græciæ suis se finibus contineant, belloque adversus Græcos gerendo prorsus abstineant y. Postremo senibus ut Xerxem admonitionibus corrigant. Atosse autem, ut cum vestibus decoris filio obviam eat, eumque consoletur, pracipits. Quo facto ad inferos redit. Atossa deinde umbræ mariti dicto audiens, vestes filio quasitum domum regreditur. Chorus in laudes Darii excurrit . Scena ultima Xerxes ipse advenit, qui non solum, quantum ipsum fortunæ suæ pigeat ac pœniteat, libere proloquitur, sed etiam Chorum ad societatem doloris provocat. Ita mutuo gemitu, planctu, dolore tragedia finitur.

Scenæ dramatis novem sunt. Prima, quam Chorus agit v. 1—152. secunda, Chori et Atossæ colloquium, v. 153—246. tertia, quæ nuntii narrationem complectitur, iisdem in scena manentibus v. 247—529. quarta, Chori canticum v. 530—596. quinta, redeuntis Atossæ cum Choro confabulatio, hujusque carmen quo Darium evocant, v. 597—677. sexta, quæ Darium ab inferis evocatum sistit v. 678—839. septima, breve Chori et Atossæ diverbium v. 840—848. octava, Darii præconium a Choro cantatum v. 849—904. ultima, communes Xerxis e bello redeuntis Chorique eum salutantis lamentationes continet v. 905—1068.

```
      1 v. 254-287.
      a v. 618-621.

      m v. 288.
      t v. 621-677.

      n v. 298.
      t v. 678.

      o v. 300. sqq.
      t v. 736. sqq.

      p v. 525.
      y v. 787. sqq.

      t v. 530-596.
      t v. 829.

      v. 597-617.
      t v. 849-904.
```

FABULÆ PERSARUM FUNDUS, PERSONÆ, ITEM SCENÆ LOCUS, TEMPUS, ORNATUS.

In historia belli Persici, e qua tragosdiæ hujus argumentum sumsit Æschylus, multa esse, in quibus poëta ab historicis, nominatim Herodoto, dissentiat, facile deprehenditur; sive quod Phrynichi Persas in nonnullis fabulæ partibus imitatus fuerit; sive quod suo potius ingenio, aut famæ, quam certis historiæ testimoniis obsecutus; sive quod in quibusdam rebus, ea quæ ipse vidisset aut audivisset, aliorum narrationi anteposucrit, ut qui non solum Marathoniæ pugnæ, sed etiam prællis Salaminio et Platæensi non sine magna virtutis laude interfuisset. Primum igitur in populorum sub Xerxe stipendia merentium, ducumque et imperatorum nominibus parum ei cum Herodoto convenit. Herodoto enim si credimps b in exercitu Xerxis

Persis præfuit Otanes Amastris fil. Media · Tigranes Assyriis Octanes Artochæi fil. Bactriis Hystaspes Indis Pharnazathres Parthis et Chorasmiis Artabazus Sogdis Arzancs Gandaris et Dadicis Artyphius Caspiis Ariomardus Sarangis Pherendates Pactyis Atragates Utiis Arsamenes Myris et Paricanlis Tiromitres Arabibus et Æthiopibus Arsames Afris Masanges Paphlagonibus et Matienibus Dotus Mariandenibus, Ligyibus et Syris Gobryas Phrygibus et Armenis Artochmes Lydis et Mysis Artaphernes Thracibus Bagassaces Moschis ac Tibarenis Ariomardus Macronis et Molinoccia Artayetes Mariis et Colchis Pherendates Allarodiis et Laspiris Masistes Insularum maris Erythrai incolis Mardontes,

b Lib. vii. cap. 61. sqq.

Præter hosce singulorum populorum præfectos sex alios, qui summas rerum præcerant in exercitu terrestri, nominat Herodotus, Mardonium e, Trintstæckatea, Smerdonen, Masisten, Gergin et Magabyzum. Summi vero classis præfecti Herodoto teste fuere Ariabignes, Prexaspes, Megabyzus, Achaemenes; quorum sub auspiciis Sidoniis præerat Tetramnestus, Tyriis Mapen, Aridiis Nerbal, Glicibus Syennesis, Lyciis Cyberniscus, Cyprils Gortus, et Timonax, Cariis Histiæus, Pigres, et Damasithymus. Quorum nominam paucissima apud Æschylum occurrunt. Neque vero multa eum omisisse mirandum esset, utpote qui tragædiam, non historiam scriberet; sed hoc tamen mirum est, Æschylum multa ducum nomina memorare, quorum nullam Herodotus mentionem fecerit. Qua quidem re adducor fere ad suspicandum, poëtam nostrum, ut Scholiastes quoque visum est, pleraque illa ducum nomina suopte ingenio finxisse.

Deinde in causis expeditionis a Xerxe suscepts: tradendis historise veritatem paulisper inflexit Æschylus. Nihil enim de Darii consilio Græciam novo bello persequendi, Atheniensesque ulciscendi tradidit d, quod ille exsecuturus ent, nisi morte præpeditus fuisset. Et quamquam v. 244. Chorici senes cladis s Dario apud Marathonem acceptæ quasi prætereuntes mentionem injiciunt, tamen et ipsum illud clarissimum Marathonis nomen silentio tegunt, et alibi se de Dario loquuntur, quasi semper ille invictus discesserit, nec umquam que in-Herodotus porro Xerxi primum animum a belecpisset, sinistre ei evenerint. lo Gracia inferendo alienum fuisse narrat : post eum a Mardonio incitatum, frustra renitente Artabano, consilium cepisse belli gerundi ; cujus cum eum penituisset, tamen eum viso nocturno sæpius oblato, cui Artabanus quoque concesserit, confirmatum, in hac sententia perstitisse, ut sibi nihil utilius ac gloriosius fore putaret, quam cum Atheniensibus ex universa Græcia belligerare. Æschylus vere Xerxi amicos desidiam atque ignaviam exprobrasse, horumque opprobriorum stimulis, exemplo quoque patris proposito, eum ad bellum adversus Græciam suscipiendum excitasse fingit. Itaque et bellum adversus Ægyptios ante quam Græciam invaderet, feliciter a Xerxe gestum , alto apud Eschylum silentio premitur. Denique in serie regum Persiæ ducenda aliquantum Æschylus ab historicorum monumentis discedit, qua de varietate narrandi aptior erit in Excursu ad v. 762. hujus tragordize dicendi locus.

Personæ dramatis præter Chorum, quatuor sunt, Atossa, nuntius, umbra Darii, Xerxes. Chorus constat senibus, principibus viris et summo loco natis, quibus Xerxes curam rei publicæ ac domesticæ demandaverat. Septem eos regui proceres fuisse suspicatur Stanleius; sed de numero incerta res est. Atossa, Darii vidua, mater Xerxis, id temporis jam provectioris ætatis erat. Nuntius non ex eorum numero est, quos Xerxem per certa stationum intervalla disposuisse scribit Herodotus, sed ipse rerum gestarum testis. Darius autem Hysta-

[·] Herodot. lib. vii. cap. 82.

d lib. vi. cap. 4.

e lib. vii. c. 5.

f lib. vii. c. 7.

spis filius annis ante Persarum cladem mortuus erat. Ejus umbram ab inferis evocatam spectatoribus ostendit Tragicus noster, in quo eum oh generosam nova inveniendi audaciam jam antiqui scriptores laudant. Xerxen denique non solum, sed comitantibus forte paucis asseclis, mutis personis, scenam ingressum esse conjicio. Agitur autem fabula Susis, ante regias ædes; quas a dextro aut sinistro latere scenæ repræsentatas fuisse, credibile est, ita ut a postica ejus parte Darii sepulerum spectatoribus ostenderetur.

Dici tempus nuspiam in hac tragordia diserte notatur. Actionis tamen initium ante meridiem poni exinde colligitur, quod Atossa somnii quod superiore mocte viderat, narrationem non videtur in postmeridianum tempus distulisse.

Seenam ædibus ac Darii monumento decoratam fuisse, res ipsa docet. Quonam vero schemate Æschylus usus fuerit ad histrionem qui Darii umbram imitabatur, vestiendum, non constat. Illud certum est, eum habitu quoque speetri quandam similitudinem præ se tulisse. Machinis quoque locum fuisse conjicio, quibus extolleretur Darii persona, eum surgeret ab inferis, ac ad eosdem

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ПΕРΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

χοροΣ.

ΑΤΟΣΣΛ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΔΑΡΕΙΟΎ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΈΕΡΞΗΣ.

ΥΟΛΥΧΖΊΑ

$\Pi E P \Sigma A I.$

XOPOΣ.

ΤΑΔΕ μέν Περσών τών οἰχομένων Έλλάδ' ές αΐαν ωις α καλεῖται, Καὶ τών άφνεών καὶ ωολυχρύσων

3. άφνιῶν] άφνιιῶν Guelf. καὶ πολυχεύσων] τῶν πολυχεύσων Rob.

IN SCENAM 1.

v. 1-152.

Chorici Senes, quorum cura Xerxes regnum ac domum demandaverat, primum, qui sint et quid rerum gerant, spectatorum causa verbis declarant. Quæ quidem tragædiæ ingressio, quamquam non omnino male instituta est, sapientius tamen Promethei vincti ac Thebaidos principium adornatum est. Ibi enim nihil dicitur ab iis qui primo loco scenam ingrediuntur, nisi quod suis ipsorum ex rationibus dicere debebaut; tamen ex iis, que dicunt, spectatores plenam corum notitiam colligunt. Quid autem causa suberat, cur hic senes Perses statim qui essent, quoque munere fungerentur, exponerent, quod ex corum numero neminem fugiebat? Nimirum ne spectatores ignorarent. At vitiosum est in dramate personas ita loquentes agentesve inducere, ac si scientes theatri curiositati inserviant. Verum hoc vitii genus ortum est e dramatici et epici poëmatis confusione, vetere que tragicos tum maxime hic lapsos esse deprehendimus, ubi ab initio vel Chorum solum, vel quendam ex interlocutoribus solum secum loquentem facerent.

1. sq. Táði µív. Táði h. l. disnevnus, et pro haur, positum, ut Sept. adv. Theb. v. 975.

กระจรัง ระวัง อ่างอุดกระวา — นโลง. Probabiliter hoc adjectum et ad argumentum fabulæ declarandum appositum.

2. wień. Sic v. 169. ympalón wieńmarn de iisdem senibus: et v. 678.
3 wień wień. Quod subjicitur malifem h. l. et sunt et nominantur. Kalifesan, romiziosan, abdarsan, painesan
supe pro iiran poni, dudum observarunt Grammatici, in his nuper Burgen
ad Soph. (Ed. Col. p. 51.

3. καὶ τῶν—φύλακις. Ostendunt senes, se non solum regni Persarum nides Xerxi ejusque families administros, sed etiam Susorum, qua in urbe regia Persarum erat, ingentibus divitiis opibusque custodes esse constitutos. ἀφιλα καὶ ωριλα με δέρανα, opulenta sedes suroque abundans, apte designat Xerxis regiam; qua cum potiretur Alexander, ut reliqua taceam, auri argentique non signati plus quadraginta millium tulentorum invenit, Diodor. Sic. lib. zvii. cap. 6.

Έδις άνων φύλακες, κατά πρεσθείαν Οὺς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεὺς Δαρειογενής

Εΐλετο χώρας ἐφοςεύειν.
'Αμφὶ δὲ νός ω τῷ βασιλείω
Καὶ ϖολυχρύσου ς εατιᾶς ἤδη
Κακόμαντις ἄγαν ὀεσολοπεῖται
Θυμὸς ἔσωθεν.

Πασα γὰρ ἰσχὺς ᾿Ασιατογενὸς

6. Δαςιιογινής] Δαςιίου νίδς additur Ox. Mosq. Viteb. Turn. διός Δαςιίου Gr Utrumque additamentum e scholiis inductum. 10. δεσολοστίσται] δεσοπ σαι Guelf. Mosq. Viteb. Regg. Ald. Rob. Turn. Sed recte jam Stephanus | ferendum censuit δεσολοστίσται, quod Hesychii quoque auctoritate confirma 11. Ισωθεν omissum Viteb. 12. 'Ασιατογενής] 'Ασιατογενής Turn. prob Panwio.

4. κατὰ περοδείαν. "Propter dignitatem. Hesychius: Πρισδείη, τική μείζων. Rursum Πρίσδεις, βασιλεῖς, ἄχχονστε, προτιμούμενα. Noster infra v. 625. Βασίλεια γύναι πρίσδος Πίρσαις.

χώρας ἰφοριύιν. Dubitare videtur Abreschius, quartusne, plur. an secundus sit casus χώρας; provocans ad Suppl. 684. 634. Eumenid. 534. ubi ἰφοριύιν cum accusativo construitur. Sed hæc exempla non impediunt, quo minus h. l. vocabulum χώρας, quod sensus postulat, genitivo casu elatum esse dicamus.

8—11. ἀμφὶ δὶ νός»— Θυμὸς ἔσωθιν. Verum de reditu regis exercitusque muro abundantis nunc jam mala præsagiens in pectore animus vehementer perturbatur. ἀμφὶ νόςφ, metuebant enim ut salvi redirent. In metus, timoris, sol-

licitudiuis affectibus exprimendis q cipue excellit Æschylus. Variavit tem verborum structuram in his βαειλίφ και εξεντίας, pro βαειλ Similem loquendi formam Abresc observavit v. 76. ανιζονόμαις Τα τι λάσσης ἰφίταις.

πολυχεύσου σεπτάς. Ingentem: argentique vim in exercitu Persa fuisse memoriæ proditum est ab hi riæ scriptoribus, cf. Herodot. lib. c. 41. 85. παπέμωπτις hic paulo al ac supra Sept. adv. Theb. 724. Ibi furia mala hominibus denuntian h. l. autem Sυμοίς παπέμωπτις, mali p zaga. Causas sollicitudinis expe Chorus v. 91. aqq. Sæpius autem I gicus de præviaione malorum uti vaticinandi verbis.

όρεολοπίται Hesychius: 'Ορεο πίναι, διαπολιμιίται, παράσειται, . σχύλος.

12. Waen yae leggles 'Accurrent signature. Omne enim robust Asiatica h. e. omnis Asias juventus abiit. h minem enim fere qui arma portu posset, a Xerxe domi relictum es immensus copiarum numerus nol persuadet. Ex unius Pythii fami quinque filii exercitum sequebantu tantunque aberat ut pater uni cara vacationem impetrare pollet, ut poti cam petenti Xerxes vehementer irat crudeli filium innocentam supplicio s ficeret.

Οίχωκεν νέον δ΄ ἄνδρα βαύζει. Κούτε τις άγγελος, ούτε τις Ιππεὺς *Αςυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται· Οίτε τὸ Σούσων, ἦδ' Άγβατάνων,

15

13. οἴχωπι] ἄχωπι Viteb. Ald. Tarn. οἴχωπι Victor. πίοι] τοι legit Schol. in quibusdam Codd. βωτζυ Pauwihs vel βωτζω legendum, vel ad δυμὸς referendum putat, cum alii, ut Heathius, en 'Ανιωνογινίν, 'Ασίω quasi ἀπὸ τοῦ ποινοῦ repeti velint. Cel. Valckenarius ad Pheniss. Eurip. 1489. metrorum potissimum anapæsticorum rationibus adductus conjecit post βωτζι quædam deesse; cui repugnant Heathius et Brunckius; quis in his non its terminetur sententia, ut basi et parceniaco claudi omnino debuerit; connecti enim eam cum sequentibus copula κωλ, quæ novum sensum non inchoet. Heathius itaque hunc sensum verbis tribuit: Asia juventutem suam temtum αία καπετα a Χενχε in Græciam abductam poscit et inclamat. Brunckii vero secundum opinionem Asia sic dicitur νίον ἄνδως 'L. e. την νιότητα αἴκοιν τῶν Πιροῶν clamare, ut infra v. 918. αἰάζι τὰν ἰγγαίαν αἴκοιν Πιροῶν. Perierat, inquit, juventus fere omnis. Verum si hoc perierat vir doctissimus de hoc loco, quem tractamus, intelligi voluit, non animadvertit hic et v. 1. νοcabulum ἀχιοθω perier, sed tantum abire, discedere. Periisse enim juventutem hoc loco ante nuncii adventum senes Chorici nondum sciebant. No-bis vero durior h. l. videtur esse vocabuli 'Aris ex antecedente repetitio; nec levibus ducimur argumentis ad suspicandum, inter ἄχωπιν et νίον δ' ἄνδω βωτζιι aliquot versiculos intercidisse. Qua de re cf. Commentar. ad h. l. 16. ħὐ] ħὐ Mosq. 'Αγζωτάων Inδωτάνον Mosq. Viteb. Guelf. Ald. Turn. εκε. Scite autem Brunckius observavit urbem, quæ postea 'Εκδάτων νοcata sit, Æschyli ανο 'Αγδώτανα nominatam fuisse. Cf. v. 956. in quo etiam ad Wesselingii auctoritatem provocat, qui ubique in Herodoto e melioribus codd. istam scripturam restituit.

13. νίον δ' ἄνδρα βαύζει. Si hic sana omnia et integra sunt, utique rewtendum arbitror 'Asia ex 'Asiareyevás. q. d. et Asia cum clamore juvenes viros poscit, nullis scilicet præter pueros senesque maribus in regno relictis. Verumtamen hæc ratio paulo contortior est et abruptior, quam ut ita Æschylum scripsisse credam. Accedit quod cam Chorus bis in hac scena ad eandem sententiam redeat v. 59-64. et v. 131-137. utrinque etiam mentionem faciat parentum uxorumque desiderii, quo liberos maritosque prose-quantur. Fortasse igitur inter el marir et vier aliquot versiculi perierunt ; quorum quidem cum vicinis junctorum hanc fere sententiam fuisse suspicor: Abiit omnis Asiæ juventus; magnum ex horum desiderio dolorem capiunt, patres, matres, uxores; unaqueque recens nupta mæret, et juvenem maritum cum clamore poscit. βαθζειν Hesychius intp. έλαseries; h. l. transfertur verbum ad vociferandi flagitandique sensum, quemadmodum in illo Lucretiano, -nonne videtis Nil aliud sibi naturam lutrare: idem est latrare, ac vehementer posce-

re, flagitare.

14, 15. neder—àpinniem. Neque ullus sive pedestris sive equestris nuntius ad hanc urbem Persarum imperii caput advenit. in suis de hypégeis illis severedariis publicis accipio apud Persas institutis, quorum rationem describit Herodotus lib. viii. c. 98.

16. οδος qui quidem scil. Perses Susorum urbe, et Echatana Medias metropoli, et vetere Cissiæ sede relicta abierunt, alii equis alii muibus vecti, alii pedites, pedestri itimere belli robur ac molem præbentes. πολίμου τίφος παρίσειν vel simpliciter est bellicum agmen facere, vel simul robur belli notatur. Utro modo explices, hoc certe tenendum, βάδην—παρίχοντες ad πιζούς tantum, non ad equites nautasque pertinere. Aliter enim post βάδην contact distinguendum esset, repetito post βάδην, ex antecedentibus τως quod sane langueret ex tautologia, πεξεί βάδην τως κατο vero ratione elegans efficitur periphrasis, πεξεί τς, βάδην πελίμου τίφος παρίχοντες.

Καὶ τὸ σαλαιὸν Κίσσινον ἔρχος Προλιπόντες έδαν, οἱ μὲν ἐφ΄ ίππων, Οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, ωτεζοί τε βάδην Πολέμου ς ιφος σαρέχοντες. Οίος 'Αμίσεης, ήδ' 'Αεταφείνης, Καὶ Μεγαδάζης, ηδ' Αςάσπης, Ταγοί Περσών, Βασιλής βασιλέως υποχοι μεγάλου

Σούνται, ςρατιάς σολλής έφοροι, Τοξοδάμαντές τ' ήδ' ίπποδάται, Φοβεροί μεν ίδεῖν, δεινοί δε μάχην Ψυχής εύτλήμονι δόξη.

19. vaul voi ve Mosq. vou Viteb. 21. des Pauw. inepte corrigit den Ausgens aurnsgens Ald. aunsgens Rob. 'Agrapginns derapigns Guelf. dens sic Mosq. 22. Μιγαθάζης] μιγαθάνης Viteb. μιταθάνης Μοσς. 'Ασάστης] ἀσάτης Ox. Mosq. Viteb. Ald. Rob. 24. βασιλής] βασι-Iosq. Viteb. Ald. Rob. 26. συζοδάμαντις τ'] Abest τ' Viteb. Guelf. σάφείνης sic Mosq. Asis Mosq. Viteb. Ald. Rob. τοξοδάμαντον Mosq. no] δ' Mosq. 28. εὐτλήμανι] Sic Brunck. e codd. Reg.

17. Ricerrer igzes. "Susa a Tithono condita, Memnonis patre; arx ipsa Memnonium vocabatur. Susii etiam Cissii sunt dicti, et Æschylus Memnonis matrem Cissiam vocat. Strabo lib. xv. p. 728. Αίγεται γὰς δὰ καὶ κτίσμα Τιθωνοῦ τοῦ Μέμνονος πατρός. Εt mox: ή δ' ἀκρόπολις ἐκαλεῖτο Μεμνόνειον. Λέγονται δέ καὶ Κίσσιοι οἰ Σούσιοι. Φησί δὲ καὶ Λίσχύλος τὴν μητίρα Μέμνονος Κισσίαν. Auroram intelligit, quam Æschylus (fortasse in Ψυχοτασία) Cissiam fuisse tradidit. Sic Strabo. Æschylus vero hic Susa et τὸ waλαιὸν Κίσσινον Τρκος separat, ut et postea v. 117. Cissia sane urbs erat in agro Susiano, Ptolem. Geogr. vi. Kissins xúens meminit Herodotus vi. 236. Cissiorum Hesychius; 19vos IIsean, quos in hac expeditione adversus Græcos profectos, tradit idem Herodotus armaturamque describit, et ducem nominat, Ataphem Otanis fil. lib. vii." Stant.

21. 'Auisens idem esse videtur, qui infra vocatur 'Auiseus. Virorum nomina metro refractaria in ordinem sitis litteris 'Agrapeins dici debuit."
Brunck. "Sane Artaphernes quidam, Artaphernis fil. Lydorum et Mysorum dux in hac expeditione memoratur Herodoto lib. vii." Stanlei.

22. Meyabálns. "Idem fortasse, qui Herodoto Meyábalos, Meyabá-Tie, inter præfectos nauticarum copiarum recensitus lib. vii. c. 87." Stanl.

'A κάκπης. " An idem qui Herodoto 'Tságans dux Bactrionum et Sacarum? lib. vii. 95." Stanl.

24. βασιλής βασιλίως εποχω. " Persarum imperatorem plures reges sibi subditos habuisse nemo nescit, ideoque titulum regis regum sibi vindicabat; ita in inscriptione monumenti Cyrum appellatum testatur Strabo lib. xv. ex Unesicrito.

ErSáð lyð nifunt Kuges Busidds

Ita se nominat Artaxerxes in epistols ad Esdram, Esdræ lib. i. c. 7." Stanl. βασιλίως μεγάλου. Hec titulo regem Persarum insignitum fuisse notissimum est; nec in re tralatitia opus est exemplis, quæ ad h. l. congessit Stanleius.

26-28. τοξοδάμαντις--- δόξη. quidem sagittarii, alii equites, adspectu formidabiles, in prælioque stremui propter insitam enimi cedere nescii virtutem, cui jus laude florent.

'Αςτεμβάςης Β' ίππιοχάρμης, Και Μασίς εης, δ τε το ξοδάμας 'Εσθλός Ίμαῖος, Φαρανδάκης θ', "Ιππων τ' έλατηρ Σωσθάνης. *Αλλους δ' ὁ μέγας καὶ σολυθρέμμων Νείλος ἔπεμψεν Σουσισκάνης, Πηγαςαγών Αίγυπτιογενής, Ο τε της ἱερᾶς Μέμφιδος ἄς χων Μέγας 'Αρσάμης, τάς τ' ώγυγίους Θήδας εφέπων 'Αριόμαρδος, Καὶ έλειοβάται ναῶν ἐρέται

25

30

Ιντλήμου Ald. Turn. etc. Δτλήμου Rob. 32. Dar Sárns] Doug Sárns Viteb. sanding Guelf. sarding Mosq. 34. Ισημψις] Ισημψι Ald. 35. Παγα-saryin] wnyás τ' άγων Rob. Stanl. existinat forte legendum esse wnyàs raya, cujus quidem lectionis etlam Schol. meminit; neuter tamen, quem ea distructio sensum prebere possit, edixit. Aiyunruoyanis] Aiyunroyanis Mosq. Turn. Acute autem observat Brunckius vocabulum alyerrayeris hic werea-ອນີກໂລເດັດ esse, synalæphe in to facta, ut Eurip. Phæniss. 684. ເປັກກໂດເອເ sic propuntiandum, ut lines sit pes trochæus. 37. μίγας] μίγας τ' Mosq. ώμυyious] ayuyias Turn.

29. Ιστιοχάρμας. "Ita Pindarus Hieronem Συρακόσιον Ιστιοχάρμαν βα-ะเมิจิส vocat, vel ut alii, ipsos Syracusios in rozaceus, qui legunt Tuenneσίων ίπποχαζμαν βασιλήα. Ubi tamen mallem cun nostro is πιοχάρμαν. Hesychius: Ἰεπιοχάρμας, δ ἰφ Ἰεπτος χαίρων ἢ μαχέμενος. Χάρμη γὰς ἢ μετὰ χαρῶς μάχη. De Persis diserte Hieronymus in Hierem. cap. 12. justa historiam omnis Persis et universu Chaldea, et regionum illarum exercitus gaudet equitatu. cf. et Xenoph. Cyrop. lib. viii." Stanl.

80. Masisens. " Inter duces Per-

sicos Massiens quidam nominatur Herodoto lib. vii." Stanl.

31. Dagardánas. "An qui Herodoto Dependárus qui Maribus et Choribus et Colchis præerat? lib. vii. 79." Stanlei.

32. Neilos. Magnus appellatur, quia ceteris longior multo et copiosior fuit, quam ob causam sæpe etium cum de Ægypto agitur, sar' iğexin vocatur δ ποταμός. πολυθείμμων, almus, fertilis: Epitheti rationem reddit Strabo lib. xv. and Neiker & elvas your μου μάλλου ίτίοων, και μιγαλοφυή γιν-उद्देश सको नहीं रेस सको नसे स्मेक्टिस रेस्ट नर yonainas led' ire nal rereadopea riarus

ras Alyurrius. 'Assertans di nai inrášuná riva isopii rerentvai nai ab-पर्विताम राजे प्राप्त का का कार्य कार्य कार्य कार्य कार्य कार्य कार्य कार्य कार्य ไปทรา หย่าง καταλιπόντων τό τρόφιμον, rò di migirròr indupiaren." Stant.

35. Πηγασαγών. " Scholiastes monet nomina hæc non esse Ægyptiaca, sed ab ipso poeta conficta; certe Persica potius videntur. Hayarayàs inter Persas nominatur infra. Est et ter Persas nominatur infra. 'Accause nomen Persicum, Antigon. Hist. mirab. 12. one) di dieseisyenses. Apedian ren Migen abbis in grons idorras izer. Arabum et Æthiopum dux Arsames in hac expeditione memoratur Herodoto lib. vii." Stant. Ego vero non video, cur Ægyptiaca horum ducum nomina esse debuerint; quid enim impedit, quo minus creda mus Persarum proceres Ægyptiis præfectos fuisse?

37. Lyvyius Offices. De hoc Thebarum Ægyptiacarum cognomine cf. Stanleii not. ad Sept. adv, Theb. v. 397.

39. zal lauckarai. "Per ilu-Cáras, paludicolas intelligit incolus iliar, regionum palustrium Ægypti. vid. post Schol. Spanhem. ad Julian. p. 255. Hemsterh. ad Aristoph. Plut-

Z A

Δεινοί, ωλήθός τ' ἀνάριθμοι.

'Αδροδιαίτων δ' ἔπεται Λυδιῶν
'Όχλος, οἱ τε ἐπίπαν ἤπειρογενὲς
Κατέχουσιν ἔθνος, τοὺς Μιτραγαθής
'Αρκεύς τ' ἀγαθὸς, βασιλής δίοποι,
Καὶ ωολύχρυσοι Σάρδεις ἐπόχους
"Αρμασι ωολλοῖς ἐξορμῶσιν,

40. ἀνάριθμω] ἀνάριθμων Turn.

41. Ιπισαί] Ισωνου Rob.

42. Δ σ Ισίσταν πατιχογινής πατίχουση 18νος] Hanc locutionem insolentise accessed Pauwius, ac substituendum censet: «Τ σ Ισίσταν πατιχονου Τέρος accessed Pauwius, ac substituendum censet: «Τ σ Ισίσταν πατιχονου Τέρος, acces que per continentem extenduntur, hujus commenti elegantique actiliset suo more prediction (Δ3. σύος) Stanleius sine causa corrigit σώς. Μυσραγαθής e Reg. Λ. pro vulg. Μυσραγαθής della Brunckius.

44. βασιλίμε δίσται βασιλίμε δίσται Μοσς. βασιλίμε δίσται, quod schol, interlineari explicatur ἐσίσται, Viteb. βασιλίμε δίσται Μοσς. βασιλίμε δίσται Αλι. Κασιλίμε δίσται Τιτη. Pauwius pro 'Αριείς σ' ἀγαθές β. Σ. acribendum cum hariolatur 'Αριείς σ' ἀγαθεί β. δ. Δ. δίσται σελλώς βασιλίμε δισίσται σελλώς δίσται σελλώς δίσται σελλώς δισίσται σελλώς δισίσται σελλώς δίσται σελλώς δισίσται δισίσται σελλώς δισίσται σελλώ

v. 178. et Wesseling ad Hierocl. Syneed. p. 716. Thucydide teste Examisti Ægyptii erant omnium bellicosissimi, v. lih. i. c. 110." Abresch. Juvil ieleas, boni remiges, acres. (Sic acri remige Virg. Æn. v. 116.) Sin ieleas de militibus nauticis capias, Juvil fortes erunt.

41. ἐξεδικίτων Λυδῶν. " Mollitiei Lydorum satis aperta indicia, quod filias suas omnes prostituerint; quod primi caupones institoresque exstiterint, et quod inventum ab ipsis tesserarum et talorum ludum et pilæ καὶ ἔλλων σασίων σαιγείων τὰ είδια σλὸν σεσῶν jacuitarint. Herod. lib. i. 94." Steal.

43. κατίχουτο 1910ς. Etsi hæc explicari possunt, si κατίχου 1910ς insolentius dictum sit, pro gente aliqua contineri, mihi tamen verisimilius est, articulum τούς ante Μιτραγαθής ab aliena manu insertum, Æschylum autem ita scripsisse:

οί τ' ἐπίπαν ἐπειρογενὶς Κατίχουσιν ἴθνος, Μιτραγαθής

Agriús e' ayadis saerin, dierese colo post dieres posito, ita ut ex ante-cadentibus subintelligatur Iresera. Sensus: Sequitur vero etam mollis Lydorum populus, et qui omnes gentes is illa continente natas imperio regunt, Mitragathes, et fortis Arceus, prafecti regii.

Basilijs dieses brevius coedem designat, qui anten βασιλής βασιλίας Verya myddor rearing Ipogu dicebat-tur. Eustath in Iliad. a'. Moraλίξις σας Δίσχύλφ άγεμοκού. Iden in Iliad. Β', οὐ μίνου δίσσα οἱ Εχωνις, is mil Airgules dulas, dala un alisσει εί με άρχόμεται. Et in Odys. μ. διίστες, Τὸ Ιπεργείο λίγου 39ου και δίστες ε είποτόμος στις Λίσχύλφ. Verum ultima hæc Eustathii glossa ad alium Æschyli locum pertinet. Hesychia: Δίστος, ἐπίσποπος, ἄρχων, ναόπρχα, ἐπιτάτης: item Δίσποι, ἐπιμεληταί. Et hujus quidem interpretationis sede in hoc Æschyli loco ponenda videtur. 45. sqq. nai wolingenen Zachuweerdie San. Et Sardes (male Stanl. intp. Sardi) auro abundantes multorum curruum vectoresemittunt, quadrijuges et sejuges ordines, terribile visu spectacul πολύχευσω dicuntur Sardes, quia Psctolus e Tmolo fluens, aurique ramenta secum ferens, mediam urbem ejusque forum interluebat; (Herodot. lib. i. c. 17. Strabonis autem setate hac ramenta defecerant. Geogr. lib. xiii.) unde etiam Crossus divitias habuisse dicebatur. Ισοχος Hesych. ὁ ἐπὶ τοῦ ὁχήματος. Idem Επεχοι οἱ ἐπὶ τοῦ δχήματος. Idem "Εποχω οἱ ἐπὶ τῶι δχημάτων διαδαίνοντις. Ιζορμῶσι. " Transitive quam abso-

45

ižeguos. "Transitive quam absolute frequentius verbum inveneris apud auctores paulo antiquiores. v. c.

Δίρρυμά τε και τρίρρυμα τέλη, Φοβεραν όψιν ωροσιδέσθαι.
Στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου ωελάται Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι, Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες, Καὶ ἀκοντιςαὶ Μυσοί· Βαβυλών δ' Η ωολύχρυσος ωάμμικτον όχλον Πέμπει σύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους Καὶ τοξουλκῷ λήματι ωιςούς.
Τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ ωάσης ᾿Ασίας ἔπεται Δειναῖς βασιλέως ὑπὸ ωομπαῖς.

48. σερισδίοθαι] σερισδίοθαι Ald.
verso ordine leguntur in Rob.

Δία. Vict. At διόλιοι metri causa legendum esse vidit Stanl.

50. δούλιοι βούλιοι Guelf. Viteb. Mosq.

Δέροδεις | μάξδοι σ' "Αροδείς Τυτη.

55. καί] Abest Guelf. λάμασι λάμασι Guelf.

58. δειναῖς] σερισσαῖς δενασις, ανασικοίς conjunctim scribitur δισσοσμισσαῖς δενασις Codd. Regg. Rob. Turn. Cant.

49. sqq. svivsus—Experts. Mimantur vero etiam sacri Tmoli accole
servitutis jugum imponere Grecie, Mardon, Tharybis, sc. duces corum, hasta
aeres. Tmolus Lydise mons heès, ut
sp. Eurip. Bacch. v. 64. quia ibi
Bacchus ex Jovis femore natus esse
ferebatur. (cf. Spanhem. ad Callim.
hymn. in Del. v. 70.) Circa eum habitabant olim Lydi, Mæones, Mysi.
(Hom. Il. g. 866. Strab. lib. xii. p.
625.) Lydorum tamen et Mysorum
ducem Artaphernem nominat Herodotus.

52. Anereral Moral, quia jaculis presustis utabantur. Herodotus armaturas variarum gentium in hac expoditione describens: Morai di ini pir rijei nigalijei Ilxor nearia lanxapia, dewilas di pungas. Anorcius; di ixelarre lannaprase. Lib. vii. 74.

53. Βαζαλὰ» δ' ἡ wολύχρυσος, " De hujus urbis opulentia cf. Herodot, lib. i. 192. et Strab. lib. xv." Stant. In uno Beli templo iumensa vis aurem supellectilis fuit. Herodot. i. 181.

πάμμιστον δχλον, scil. partim nautas, partim pedites. πίματε σύρδην Btanl. vertit mittit tractim. Verum quid hoc sit tractim mittere? σύρδην διαλώνει apud Eurip. Rhes. v. 85. est funditus perdere. Sed hæc adverbii notio non magis quam illa ab hoc loco aliena. Quid multa? Mill vel σύδην πιστίπι s. promiscue legendum esse videtur. ναῶν ἐπόχους, παυταs et milites classiarios. τοξουλοῦ λόμανοι πιστούς, sagittandi pertia feroces.

56. sqq. vè—wejuwas. Ensiferque populus ex universa Asia sequitur vencrandis grandibusque sub regis, auspicitudocat ser illam inducra compositis virtutem, quam hic agnoseunt veteres

Τοιόνδ άνθος Περσίδος αίης
Οίχεται άνδρων. 60
Οῦς πέρι πάσα χθων Ασιῆτις
Θρέψασα, πόθω ς ένεται μαλερφ.
Τοκέες τ' άλοχοί θ' ἡμερόλεγδου
Τείνοντα χρόνον τρομέσνται.
Πεπέρακε μεν ὁ περσέπτολις ήδη ς ροφή. 65
Βασίλειος ςρατὸς εἰς ἀντίπορον
Γείτονα χώραν,
Λινοδέσμω σχεδία πορθμεν ἀμείψας
'Αθαμαντίδος Έλλας,
Πολύγομφον ὅδισμα
Ζυγὸν ἀμφιδαλών αὐχένι πάντε.

59. alns σίχεται] γαίας σίχεται Viteb. αίας σίχεται Ald. αίας formam Ionicm erutt Brunck. e Regg. 61. σία αίει οἰοὶ αιεί Mosq. 63. ἀμαφίλεισται βιμεφίλειστοι Guelf. 64. αραμίσται με γεριαίσται mendose Guelf. 65. ανάρισται γεριαίσται με το Turn. ανεφίαταλες] ανεφίατολες Viteb. 67. χάρια χθόνα Guelf. 69. Έλλας] "Ελλης Guelf. Ald. "Ελλης etiam in Viteb legitur. 70. δίσμα] Γειστμα Rob.

critici, minî dubium non erit, legendum quin sit ὑπὸ wομπαῖς, separatis, que male in unam vocem coaluere. Simplex wομπαὶ pro instinctu habes in Aristia. Tom. i. p. 181. πέμπουν, Siia wομπὰ γῆν ἰπὶ πῶσαν ἀφορμὰ τοῦ βίου et Ζιφύρου πομπὰς dixit Pindar. Nem. Od. vii. v. 43. Hinc sensu valde commodo ὑπὸ πομπαῖς βαπλίως accipi poterit pro regis ductu." Abresch.

59. avisos avição Inspellos ains ut Agam. v. 205. avisos "Agysos vel 'Agyelor de delecto juvenum virorumque bello gerendo idoneorum exercitu.

61. sis wies μαλιεφ. Propter quos omnes quæ eos genuit et aluit Asiatica tellus ingemiscit, flagrams desiderii igniculis. μαλιεφ, ardente, ignibus consumente, bene de desiderio; uritur enim antinus cupidine absentis amici videndi et quasi tabescit.

63. venits v'-ventieven. Parentesque et uxores, singulos dies numerando, temporis mora et tarditate angun-

άμερόλεγδον. " Sic Aristot, Natur. Animal, lib. vi. Τιαι δισχυρίζονται δίκα μάνας κότιν άμερόλεγδον, li. e. de-

ż

cem menses continuos, (ita ut singui dies numerentur). husgedansen quetidie numerare." Stant.

65. grafegat us nagar. Jan quidem transiit regis exercitus urbian vastator in vicinam oppositum regionam. Chersonesum scil. Abydo exadversan sitam. årrisrops, at in Suppl. 553, årrisrops, ymën, et Eurip. Med. 210. Elle årrisrops. Eodem somsu drugen nagar positi Eurip. Trond. 220. et årrisrodyses id. Jon. 1585.—...

68—71. Aradinus moisses. Per retes lineis vinculis s. funitus inter se junctas, fretum Helles, Alhamanti filia, i. e. Hellespontum supersus, postess multis clavis firmatusa, jugo cersiciam ponti imposito. Pontem navalem, quo Xerxes Europam Asim junxit, luculanter describit Herodotus lib. vii. Post Diagua ambigua est interpunctio, et jam olim pro eo legebatur Schol. este, fessegua. Utra lectlo verior si, certo difinire non ausim. Si vero sucue teneas, melius est, polo a sequentibus disjungere, ut walinguaper lluque sit explicatio quaedam verborum ambigua excella, et ita connectatur culture excella, et ita connectatur culture.

Πολυάνδρου δ' Ασίας θούριος ἄρχαν Έπλ σάσαν χθόνα σοιμανόριον Θείον ελαύνει

årtiç.

Διχόθεν, σεξονόμοις, έκ τε θαλάσσης Όχυροῖσι σεποιθώς Στυφελοῖς ἐφέταις, χρυσογόνου γενεᾶς ἐσύθεος Φώς.

75

raμανόμου] συμανοίριου Vitch. 74. λλαύνει] λλαύνει Guelf. 75. σεις] στδιονόμοις Guelf. 78. χροσογόνου] χροσογόμου Ald. Turn. Utriustiam lectionis mentionem facit Schol. γενεῶς] γυγιῶς corrupte Vitch ε] Ιτόθεον in quibusdam Codd. a se lectum esse testatur Steph. tumque ες, sed ρῶς scribendum fuisse recte monet. Sed nihil mutandum. Infra de ι occurrit βιῶν του ρῶς ν. 149. unde fortasse aliquis hic genuinam lection mendandam putavic.

edentibus, ut vel simul oum acc.

so a participio apairippe regatur,
solute positum sit. Sin Îşuepae,
qued est firmemensum, aptius
sequentibus ita construatur, ut
sit: firmemensu multis clavis retamquam jugo cervicibus ponti
to. In his feyrir—mixisu wieray
a, est metaphora, non tamen ulagici sermonis altitudinem assur-

agg. wednéségou-jeédes pag. v. 75. melius legi arbitror exwe commate vel colo post Ses posito; quam quidem rationem iastre quoque plucuisse suspicor. s: Populous autem Asia bellicoms regem divinum, h. e. immensum, m partim terrestres, pastim cz manaritimas copias agit, fortibus aque ducibus confisus. E lectione imes gracilior sensus oritur, nec ut ita dicam, rotundus; epitheta que ad universas Xerxis copias ebant, tantummodo ducibus coribuuntur. 🕶 ζονόμος, si accusalegas, signif. pedestris, q. d. qui ris poscitur. Si dativum serves, destres pascens. Illa ratione pasccipitur, ut appresses ap. Hom.
106. Utrumvis legas, servatur atio, que est in memerécer. naviges, exercitum. Non enim rocabulo gregem tantum ovium, populi significari, monet Eustancetrum laudans in Iliad. ii. 📦 pròs hain, vargès is vi dispiss woi μάτως συνδίτως Λίσχύλος είραις, καὶ τὸ ταιώνου ποίμενος, Ψοιραπός του. cf. infr. v. 239. Heaych. Παμάτως πυμέν ή βασιλώς. " δίαπλ. συγελές αυρατ, i. q. fortis, bellicons, quemadme, dum Virgilius: studiis aspervima belli, de Carthagine. Æn. i. 14. ἐφίσως - Hasychius: Κφέτως - τὰς δίμένως σῶν Παρσίω ματαχρητικώς, proprie enim erant Athenicasium judicos, qui de causis capitalibus cognoscebant.

Reversion janas. Gemus auro prognatum appellatur Xerxis genus, quatenus a Benseo deducitur, quem Danas turri mea inclusa ex Jove, qui in pluviam auream commutatus ei vitium fecerat, suscepisse dicitur. Fabula est notissima. Xerxem vero e Persa posteris esse, similiter fingit Lycophron, (Cassandr. v. 1403. sqq.) hisse versiculis, quos jam Stanl. adhibuit:

'AAA' and maren Nigolus in our, ens Gertai gigneru, eş Islanson plo Bard Nikş wer' isun, yü di 1944/Sabin-

Photograph anders Xipour.

Persas vero omnes a Persen nomen accepisse auctor est Herodotus lib. vil. c. 61. ἰκαλίοντο βὶ (Πίρσαι) ἀάλαι ὑτὸ μὰν Ἑλλήνων Κηθήνες, ὑτὸ μὰν τοι σφίων αὐτίων καὶ τῶν περιοίων ᾿Αρταϊοι. Ἐπιὶ δὶ Πιησιὸς ὁ Δανάης τι καὶ Διος ἀπίκτο παρά Κηφία τὸ Βήλου, ὰ ἴοχε αὐτοῦ την θυγατίσε ᾿Ανδομιίδην, γίνιται αὐτῶ πάις ὁ αὐνομα ίθιντο Πίρ

Κυάνεον δ΄ όμμασι λεύσσων Φονίου δέςγμα δράκοντος, Πολύχεις, καὶ πολυναύτης, Σύςιον Β΄ άρμα διώκων, Έπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον άςην. Δόκιμος δ΄ οὖ τις ὑποςὰς Μεγάλω ρεύματι Φωτῶν, Έχυροῖς ἔςκεσιν εἰςγειν "Αμαχον κῦμα Βαλάσσης.

μονόςρ.

8.5

79. λεύσσων φούων] βλέσων φονίου Viteb. λεύσων φονίου Rob. 51. ωτλύχως www.λέχεις Ald. Rob. 82. Εύριον] ἀσσύριον Guelf. Rob. Reg. B. ἀσύμων Viteb. Mosq. Reg. A. Ald. Turn. ἄρμα] ἄμα Mosq. Ald. 84. ἄρνιν] ἄρι Rob. 86. φωνών] Viteb. add. τάξισεν, quod e scholio verborum ἐχυροῖς ἔρκεσεν fluxit.

ons. Toren di abrio maradiletti. 'Eroyzan yaz awan lan i Knotik izottok yina. 'Ewi robres di rur isratupine dezen.

79. sqq. svånsor denv. Oculisque carulcum referens immitis s. cruenti draconis vultum, multo cum milite multique cum nanibus Assyrium currum agens, Martem arcipotentem adversus viros hastis nobiles ducit. Sublimis descriptio! Similitudo draconis graviter designat trucem bellicosi regis vultum.

Χόριον. " Pro Assyrio, sicut monet interpres Græcus. Herodot. lib. viii. 63. de Assyriis verba faciens: οῦτοι δὶ δατὰ μιὰ Ἑλλάνων ἐπαλέωντε Εύριοι, ὑτὰ ὰ τῶν βαρέλρων 'Ασσύρια ἐπληθησιαν. Strabo lib. xvi. οἱ δ' ἰσοροῦντες τὴν Σύρον ἀχὰν, ἔταν φαιο! Μήδους μιὰ ὑτὰ Πιοροῦν πασκαλυδήναι, Εύρως δὶ ὑτὰ Μήδου, οἰπ ἄλλως τνὰς τοὰς Σόρους λίγων σιν, ἀλλὰ τοὰς ἐν Βαζυλῶνι παὶ Νίνω παστεπευασμένους τὸ βασίλτιον. Oritur differentia ex additamento articuli Arabici." Man!.

83. ἐπάγιι—ἔρην. " Contra Græcos, qui hastis-in pugna usi sunt, adducit Persas, quibus arcus et sagittæ præcipua armatura." cf. v. 145. sqq. Herodetus Persarum arma recensens lib. vii. αλχμάς inquit, βραχίας ἔχου, σόξα δὶ μεγάλα, δίςοὺς δὶ παλαμίνους. Ετ apud aundem lib. v. Aristagoras ἢ τι μάχη αὐνίαι ἐρὶ σεκίδι, σόξα καὶ αἰχμά βραχία. Ubi tamen in describendo arcu Persico parum inter se conveniunt A-

ristagoras et Herodotus, quem hic brevem, ille magnum dicit. Sub gem et scutis ex hunneris pendere phartras discimus ex eodem Herodotolis, vii, ber di pagerçusyes ingiguarra. Strablib. xv. maçà di ràs pagergas zal rapágus "xaura. Rursus eodem libro: "xu d' unares roger nal equilim."

σεξόλαμνον. Rectius forte fuerit cun Pottero ad Lycophr. v. 1831. σεδιέμνον scribere. Tætæs enim ad illum locum monet, σεξόλαμνον esse orcu demitum, σεξολάμνον vero, ωπρεξυτίκε, arcu domantem. Quicquid sit, h. l. activam hujus vocabuli vim obtinere, certum est.

85. sqq. δοκμος — λ. κός. Neque quiquam idoneus, qui valeat, magno viroras torrenti, immenso exercitui, obnitas, firmo aggere, opposita militum mole, incxpugnabilem maris fluctum, exercitum Persarum, cujus vim et impetum susinere nemo potest, propulsore. Susineri enim non potest Persarum exercitul bellicosusque populus. Allegoria nobilis, audax, lucida, sibique egregie constans. cf. Theb. v. 64. 116. Bent etiam comparavit Stanl. illud Cicennis nd Attic. vii. 4. Fluctum enin to tius barbarias ferre urbs una non potrat. δόκιμος] "Interpr. reddit expectandus, quasi legeretur — σοσδοκμη. Rectius Schol. exp. κόδοιος. Η Esych. τίχιις, χρήσιμος." Abresch. Et Hesychiquis quidem glossa χεήσιμος hic optime

'Απρόσοις ος γάρ ὁ Πεςσών Στρατός, άλκίφεων τε λαός. Δολόμητιν δ' άπάταν θεοῦ Τίς ἀνής θνατός άλύξει; Τίς ὁ κεαιπνώ ωοδὶ ωηδή-

iss] Lids Turn. Lads, quod et metrum poscit, est in Regg. 91. ésráaelf. Vit. Mosq. 92. Sværds] Sværds Vit. Sző-Sværds absunt Mosq.

t. Angéreures] 'Angéreures, ausres Hesych. qui vel in codice git angéreures, vel corrigendum 1866.

iqq. Δολόμηθιν-φυγείν. Insidiosam raudem numinis , uis mortalium e-Quis levi agilis pedis saltu se ex-? Amice enim initio blandiens dutalem in retia, unde non licet hone noza effugere. δολόμη σιν απάov ita accepit Stanl., ut Æschyl somnium illud respexisse putaiod, Herodoto narrante, bis Xermruerat, minitans, ni extemplo itionem susciperet, eum brevi ad redactum iri. Quanquam velem trahit illa quæ v. 101. seır, mihi tamen haud persuasit vit imus, Æschylum nocturnum ilerxis visum in hanc fabulam illiroluisse. Ego potius h. l. unisine respectu ad illud somnium. iententiam designari statuo, mahominis fortunam sæpissime claicujus aut calamitatis prænunsse. Nimirum dum sunt opinioeterum de divini numinis erga am hominum habitu; altera, qua eundem hominem perpetuo n esse ferre posse negabant; aljua divinum numen ipsam homilicitatem, præsertim si eu insoabutatur, insciente eo ac minierante in perniciem convertere bant. Illam igitur ob causam widiam; hanc ob rem autem ei s. fraudem tribuunt. Prioris senloquendique rationis exemplum

rit ap. Herodot. ubi lib. iii. c.

masis ad Polycratem scribit,—se m ejus prospera fortuna delectal propterea quod nimia sit ejus eritas, et humanitatis modum exsollicitum esse; non ignotam sibi esse numinis invidiam. had puit, al cal payahan siprojan obs stath. ad liiad. 6'. commemorato; for

deleasors, largaulog es Deier de Tes p Bors con-obdina yaz nai hoye alda dustrus, igis is rides of nanos iredesenes webjisses, svenzlan ed warea. Eodem modo Artabanus Xerxem a bello adversus Græciam avertere oupiens invidiam hanc divini numinis commemorat lib. vii. c. 10. deffe vå burgelynna tim de negamo i Dese sidd lä parattedan, vå di spuned sidde pur neltu i deffe di de te sindpara vå pelys-sa aisi nai diedem vå vanov davondwriten Bilia i filiu yağ i bidi ek vatelyoru marta milobur oven di nal ύστο έχουσεί πάιντα πολούμε ο όντο όλ καί σρατές πολλός ὑπό ἐλίγου διαβλίρισα κατά σούοδε ὑπόν σφι ὁ Ͻτὸς φθονά-σας φίδοι ὑπόλος ἢ βρουτάτ, δι ὅν ἰρθά-ρασικ ἀκαξίως ἰωθούν, οδ γιὰς ἰῷ φρονέιν ἄλλον μέγα ὁ Ͻτὸς ἢ ἱωθού. Itaqua cum h.i. Chorus dedolora fraude numinis loquitur, nihil aliud intelligit, quam deum summam hominum fortunam subito sape evertere, cosque nec opinantes, ac rerum suarum prosperitati nimium quantum confisos, in acerbissimas calamitates, unde se expedire nequeant, conjicere. Quocirca Æschylum in his ad somnium illud regis ab Herodoto narratum respexisse, tantum abest ut concedam, ut potius illud ei forte ne in mentem quidem venisse existimem. Certe si Stanleii conjectura valeret, infra ubi Darius quærit, quid Xerxen, ut Greecos bello persequeretur, impulerit, Chorici senes hocsommium silentio non præteriissent. Quid enim ad excusandum Xerxen majorem potuisset vim habere, quant si per nocturni visi fallaciam eum u deo ad suscipiendum bellum excitatum

ματος εἰπετέος ἀνήσσων;
Φιλόφρων γὰς σαίσωσα τὸ ωρώτον, ωαςάγω Βροτὸν εἰς ἀρκύς ατα,
Τόθεν οὐκ ἔς ιν ὑπὰς θναστὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.
Θεόθεν γὰς κατὰ μοῖς
Έκς άτησεν τὸ ωαλαιοὸν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις
Πολέμους ωυςγοδαίκτους

5p. ď.

94. sirreis;] sirreis; Mosq. dráseur] dráseur Guelf. Ald. dráseur que yag omittit Mosq. draíseur Turn. draíseur Victor. 97. denéseura] dená Rob. mendose. denéseura conj. Pauw. 98, 99. sin Isu draíg Suard di ra] alii teste Steph. sin Isu draíg Suard di dráseura.

di ign, sic ille, οὐ μόσον κακὰ ἀπάση, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὰ, Αἰσχύλος δηλοῖ εἰ-

'Anárys dixuíus obn ånosarii Irós. 93. ris drieren. Sic utique ad metri integritatem scribendum, non draisser. Inepta in cod. Reg. B. glossa sidenimer, neurer. Credo equidem a veteribus Atticis accu scriptum fuisse sine iota. Sed scriptura illa si bodie admitteretur, minus exercitatis molestiam sæpe facesseret. Qui enim distinguerent avaeru, cujus thema arat, ab drássu significante draissu? -H. l. autem notanda est enallage Poötis frequens: vis è nonurve wedes comresi andiquari arqueur. Sic Sophocl. Electr. 19. μέλαπά τ' ἄτζων ἐκλίλωπεν εὐφεόνη, pro ἐπλέλοιπεν ἄσρα μελαί-νης εὐφεόνης. Eurip. Hel. 1098. παεμδί τ' δνυχα φόνιον εμδαλώ χείος, pro παρμός χεοί. Orest. 227. δ βοςρύχων wirmens and hier nage, pro of Borgerges mi-າພ໌ປີເເ ຂ້ຽນໂອຍ ສສ໌ຂູສ. Exempla passim obvia apud utriusque linguæ poëtas.-" Brunck. Imo et Germanorum lingua nonnunquam imitari potest. v. c. Æschyli versiculos illos ita vertere licet: Wer kann mit behendem Fusse, leiehten Sprunges, entkommen? vel sic: Wer kunn mit einem leichten Sprunge des behenden Fusses entkommen?"

wndhunres. Metaphora ducta est a bestiis, qua capiuntur in foveis, stramento aut virgulto tectis, unde exsilire non datur. 95. puliper yde ouireou, di benevolentia blandieus, scil. Ambe pertinet ad ingentem illam fort que hominis perniciem ante solet.

98. ridn-poysir. E tribu verba construendi interpreturationibus, quas attulit Abru unam tantum, quas unice vera e missis reliquis, enotamus. independent connectendum: ridns observed tonnectendum: ridns observed transconnectendum: ridns observed transconnectendum: ridns observed transconnectendum: ridns observed transconnectendum observed trans

100. sqq. 91691 desertras. vinitus enim jam dudum prospentuna obtinuit, Perasque adegt, a la gererent, turribus infesta, tan que equis gaudente, h. e. practio stri, urbiumque eversionibus decu tur. μαῖρι h. λ. non universe de sed de felici Persarum fato ao quo nimirum usi sie insoleaceba animos ad bella gerenda converte πόλιμω πυργαδώπου de obsidios bium, et præliis inter oppugano obsessosque commissis; at a chargieus designat urbium jan pugnatarum eversitum. πλίου

 Δ ιέπειν, ἱππιοχάρμας Τε κλόνους, ωόλεων τ' άνας άσεις. 105 "Εμαθον δ' εύρυπόροιάντιςρ. α΄. ο θαλάσσας σολιαινομένας συεύματι λάβρω 'Εσοράν ωόντιον άλσος, Πίσυνοι λεπτοδόμοις τεί-110 σμασι, λαοπόροις τε μηχαναίς. Ταΰτά μοι μελαγχίτων se. β'.

irroxáguas] irroxáguous Viteb. Mosq. 105. mólión e' ávarásus] or el áveásus Turn. 107. Balássás] Salássas Aid. Turn. Cant. us of destons Turn. wolimiropiras] wolimiropiras Ald. Turn.

. ac tumultu hostium in pugna ressorum, ut apud Homer. s'. 331. idiani autem, inh. l. de imposita necessitate andi, cui resisti non potest-6. sqq. Ima Dov my xavais. Stanl. ertit: didicerunt vero vasti maris, ntis flamine rapido, aspicere marisemus, freti tenuiter textis rudenet populum transfretantibus machiqua in versione poëtse dictio non logiæ solum insulsæ, sed inficetæ ne translationis speciem indult. 10do enim ferri possit maris-ma-1 nemus? Aut quomodo mare temore comparetur? Sed ista inetis, non poëtte culpa est. Pri-enim etsi woves ac Salassa sy. na sunt, non tamen its sunt siut prorsus nihil differant; *** nim præteres quod mare signicerti alicujus maris propriam haotionem adjunctum, quod secus ι Βάλασσα, adeoque, sicut Æ-) quidem licuit hac figura vert tti, radon não, idem vero si diximet, omnibus profecto, um audirent, risum debuisset; Plověkos Baláson sexcusari ; non item si dixisset S = 2 de e co y Salverns. Itaque saltem non marinum nemus, sed pelagi marisemus, aut ponti marinum nemus e debebat interpres. Accedit Æschylus wireur de Hellesponctur intellexisse, certe, que se-

quuntur, eum Hellespontum a Xerxe trajectum spectasse planum faciunt. "Axes: autem h. l. non nemus, sed pratum significat, adeoque สงคราย สังเคร ita dicitur, ut Ciceroni placuit in Arateis: Neptimia prata secantes, quem locum in notis ad partes vocavit Stan-leius. Plura dabimus in lex. Æschyl. v. Alsos. Itaque Latinis verbis hoc potius modo reddenda sunt Greca: didicerunt vero (nempe antea ob rei nautice ignorantiam nondum docti) vasti maris venturum impetu albescentis pontica prata (vel si mavis, vasti pelagi marine prata) intueri. Asserboue sei-≠mara, rudentes a tenuibus filis contexti; et hec quidem, tanquam partim pro toto, de navibus Xerxis intelligo; Acorteos autem maxunds de ponte navali, quo Xerxes Hellespontum trajecit accipio, cujus descriptio exstat ap. Herodot. lib. vii. c. 36. Sensus igitur verborum wiseen pagavais detracto ornato poëtico hic est: freti navibus et ponte navali.

113: sqq. raura nu lanis. Ab stropharum sensu et verborum conseoutione Scholiastes pariter atque interpres Latinus valde aberravit. Vere enim sic explicandes: Propterea mihi tristia pracordia metu vellicantur s. purlguntur, ne istum clamorem, Heu Persarum exercitum! audiat civitas, urbs magna Susidis viris vacua; illique clamori Cissina urbs respondent, Heu, illud verbum (scil. ia) univeren mulie-

· '2 x

Φρην αμύσσεται φίθο, 'Οὰ Περοτκού τρατεύρατος Τοῦδε, μη ωόλις ωίληται κένανδρον κέν "Asu Dougidos, Καὶ τὸ Κίσσινον απόλισμ' 'Αντίδουπον έστεται. 'Οὰ τοῦτ' ἔπος γοναικοπληθής δμιλος ἀπύων. Buodívois & en wi-

118. Kierner Kerrier Viteb. Mosq. 120. Four Tare abount Tur

rum caterva vociferante, byssinique mulierust pepli, pres dolore lacerentur, In Greeis temen paululum languere videtur reves post rearevesores; quam ob causam pro eo legendum opinor coves, its ut commute post sentifusres posito, revre sublata distinctione cumpo wide quam proxime coherent, éodemque modo ad præcedentia ià Hisponii searcipares referatur, quo in antistrophe sequente roor' ime retertur ad præcedens in. Nempe metuebat Chorus, ne serius ecius adventurus esset nuntius clamans : Heu Persicum exercitum ! sc. deletum ; illumque clamorem audiret vacua viris urbs Susorum, eumque redderet Cissina civitas, omni mulierum turba lamentabilem illam vocem HEU (ià,) quam ex nuntio primum audierant, repetente. Cl. Brunckies hunc locum Gracis verbis ita explicavit; de rauva Poloveniónie rou Higginou gentique. नक्, क्रमे चर्काः क्रक्षीमच्याः . . . स्त्रो नके Kiestrov สนังเอน น้างา่งื่อยสาด สังธาราน, จนี ขุบานเมอสมาเรือนั้ว อุ๋นเมือบ ผู้สยังพรอร, 'Où, कको माने केकबानजिनां को विधननाका वर्षकर्ताता. In quibus ut alia melius quam ceteri, tum hoc præclare vidit y'. šµıλos 4www nominatives esse consequenties. At quomodo priora intellexerit, non satis assequor. Quantum enim ex ejus paraphrasi conjicio, dativum 🍪 🍦 ita construxit, ut ab eo regeretur genitivas Algernou generumanes, vel saltem omissa et subintellecta præpositione vale ab eo penderet; cum eodemque reliqua oratio per mà conjuncta procederet. In que si recti doctissimi mentem interpretor. 1 sarium foret inta mà módic mide Sweiles hoc modo reddere: V heu, de iste Persarum enercitu, n tas audiat evacualam esse viris urben. Verum hanc rationes minus amplectar, duo sent, que probibeant; alterum quod se urbem ceterasque viris vacus jam antes questus erat Chorus, ea res ejusmodi erat, ut eam a r demum sudire deberent; deind illa quam exposui interpretation ctioribus inter se Strophe et strophe vinculis constringuntur.

quam Chorus hic. timet, exclama postea utitur is, qui cladem Pen nuntiat v. 248. sqq. wódu et & miles Sauther, per appositione stro familjarem.

119, arrifermen. Sic v. 1036 rer deridera es. Atque sic i Chorus v. 254. sqq.

120, in rape fore. Ut h. L. tant refertur ad pracedens id, sic Pro 988. postquam Prometheus voc un emiserat, Mercurius subdit Zsuc robwog oba bulgagas.

120. aq. yorangon Lagric anilas i nominativi absoluti guosante Brium, qui conferri jubet Eurip. 296. Pheniss. 290. Sophoci. Col. 1119. Ed. Tyr. 69. Abres animadverterat, Igndato Salmes Usur. p. 715.

πλοις ωέση λακίς.
Πᾶς γὰρ ἱππηλάτας 5ρ. γ΄.
Καὶ ωεδος ιδης λεώς 125
Σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπε
Μελισσᾶν, σὺν ὀς χάμω ς ρατοῦ,
Τὸς ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἄλιοκ
Πρῶνα κοινὸν αἴας. 130
Λέκτρα δ' ἀκλέχῶν ωόθω ἀντις ς. γ΄.
Πίμπλαται δακρύμασι:

124. Ιστηλάτας] τη additur Rob. Vict. Cant. abest autem a codd. Regg. et recte expunsit Brunckius; metrum enim corrumpit. 127. μιλισσάν] μιλισσάν Reg. Β. Guelf. μιλισσάν Ald. Turn. Vict. etc. Brunckius veram scripturam assecutus est, μιλισσάν. 128. Εκμιίψας] ἀμιίψας Viteb. 132. σίμαλατας] Sic Viteb. σίμαλανται Guelf. Ald. σισίμαλαται conj. Arnald. ita hos versus constituens:

भेर्यक्र हैं केवेट्डिंग स्ट्रिक्स सार-स्ट्रिक्सिक्स हैक्स्ट्रिक्स है.

ut prior esset creticus dim. hypercatul. posterior trochaicus dimeter catalectic. Verum Heathii ratio præferenda, quam et Brunckius tenuit.

123. lo cristans rien danie, periphrasi poètica pro rieda daniediere in summo luctu vestes sciudere moris erat." Ita Diodor. Sic. lib. xvii. post Darium victum mulieres ràs ledicare moris erat." Ita Diodor. Sic. lib. xvii. post Darium victum mulieres ràs ledicare replieresisses, sur legista, la rein sansie excessisse tradit. Curt. lib. iii. c. 10. "ingens circa eam nobilium feminarum turba constiterat, et laceratis griubius, abscissaque veste, pristini decoris immemores etc."—Porro abscissis vestimentis lugubria induebant mulieres Persicæ. Curt. lib. x. Ad Darii quoque matrem celeriter perlata est; abscissa ergo veste, qua induta erat, lugubrem sumsit." Stanl.

124. sqq. Eandem qum supra occurrerat v. 12. sqq. sententiam h. l. repetit Chorus, sed majore copia verborum et varietate imaginum usus. Omnis enim equestris pedestrisque populus tanquam apium examen excessit, una cum duce exercitus, utrinque ponte junctum utrinsque terre Asim et Europe commune promontorium trajiciens. Transie manis aus promontorium que tanquam isthmus aut promontorium at anquam isthmus aut promontorium ab

Europa versus Asiam procurrit, adeoque utriusque communis dici potest. **\textit{\textit{a}} \textit{\textit{g}} \textit{\textit{vertes}} vero appellatur, quia ab utroque Hellesponti littore ponte jungebatur. *\textit{\textit{A}} \textit{vertes} \textit{\textit{vertes}}, peninsula s. \textit{terrative} terrative.

tractus in mare prominens.
131. sqq. Si vul atum v. 134. lectionem sequamur, intp.: Lecti autem virorum desiderio lacrymis implentur, Persides vero summa tristitia oppressa: unaquaque desiderio viri anante ferocem bellicosumque muritum prosecuta solitaria relinquitur. Sed præter tautolo-giam a me jam in V. L. notatam, quæ ex repetito #69 exsistit, veritas quoque suavissime integinis lectione 🛫 (-Sp prainer adulteratur. Nam ille mulierum amantium sensus, quo discedentes ad bellum maritos prosequuntur, meenifereren, desiderium recte dici nequit, quippe quod post aliquam temporis moram demum oritur. Sed in hoc discessu mærent mulieres, dolent, anguntur, et cura potissimum virorum in pericula ruentium afficiuntur. Comparet lector illustrem Homeri locum, ubi Hector ab Andromacha discedit, Il. vi. 407. sqq.; nullum ibi in Andromacha desiderii

Περσίδες δ' άχροπενθεῖς, Έκαςα ωόθω φιλάνοςι Τον αλχμάεντα θούρον Εὐνατῆςα ωςοπεμψαμένα Λείπεται μονόζυξ. 'Αλλ' άγε, Πέρσαι, τόδ' ἐνεζόμενοι Στέγος άρχαῖον, Φροντίδα κεδνήν και βαθύ6ουλον Θώμεθα, χρεία δε σεροσήκει,

134. ἰκάτα] Sic Codd. Regg. ἴκατα Viteb. ἰκάτη Turn. τέθη] For non est tautologia horum verborum πόθη φιλάνου, cum v. 131. duobus tu versiculis interjectis jam positum sit ἀνδρῶν πόθη. Sæpe jam monuimus, u piam et varietatem Æschyll lectores observarent. Enqui eigitur bis ead eadem periodo dixisse credamus? Absit per omnem modum. Particula que post inéra vix abesse potest. Itaque sic emendandum esse h. l. statue

ξεάσα δ όθη φιλάνοςι

idque cum προπιμψαμένα arctissime copulandum: "Οθη. φεοντίς, ώςα, φόδο sychius. Sensus: et unaquaque bellicosum virum cura mariti amunte procecu litaria relicta est. Pauwius, ut. eidem vitio occurreret v. 131. pro angen legendum putabat à recev recev. Sed ibi nihil mutandum est. processed dam hic Arnaldo fraudem fecit vitium Stanleianze editionis typographicus enim exaratum est φιλάνοςοι, e quo cum se Arnaldus expedire non posse alias editiones inspexisset, emendandum opinabatur pharées, quod Grecu est; adeoque sordes, ut ita dicam, sordibus eluebat. 135. alguásses Regg. αίχμητάιντα vitiose Ald, αίχμήντα Rob. Turn. Vict. etc. νατήςα προτιμψαμίνα] Hoc ut multo aptius restitui e Rob. Vulg. εὐνατῖα πεμψαμίνα. Cod. Reg. Λ. in contextu legit εὐνατῆςα προτιμψαμίνα. verbi syllabæ superscriptum ἀπὸ tanquam glossema. 138. ἔχτ] ἔχιστ quod Zeunius ortum esse vidit ab eo, qui igneraverit #90 cum plurali q numero recte jungi,

vestigium; adhuc enim in Hectoris amplexibus hærebat; sed curæ ac sollicitudinis omnia plena. Itaque si ἐκάκα δ' δθη φιλάνορι (c b' δθη primum πάθη post πάθη fieri potuit) reponamus, non solum jejunæ tautologiæ maculam abstergemus, verum etiam integritatem imaginis poëticæ servabimus. In discessu virorum cura mulierum animos attentos tenebat. sollicitos vice maritorum, quos tot belli pericula manebant; post longam vero absentiam accedebat etiam desiderium; indeque nocturnæ lacrymæ, quibus lectos irrigabant, a viris sejunctæ.

μονόζυξ solitaria, metaph. ducta ab equis eidem jugo adsuetis, jamque inter se disjunctis.

138. sqq. & A & ays-xeneurnner.

Sed agite Perse, assidentes antiqui ædibus, regio palatio, gnaviter e denter curemus, urget enim nec ut sciamus, quid rerum gerat . Darli fillus generi nostro cognatu line conjectus vicerit, (h. e. Perse cubus instructi) an cuspidate lan (h. e. Grecorum) superior disc φεοντίς πιδικ proba est et gnava, diæ contraria, Badicoules aute lers, consilii plena, impradentiæ sita. Hæc autem exhortatio hanc vim habet, ut omnibus exquirendum et sciscitandum es cant, quanam fortunge condition tur Xerxes cum exercitu; itaque cipue ad nuntios et explorato Græciam mittendos speciat. χριία δὶ προσήπει. Hasc nece

in eo posita, quod diu nullus ne

115

150

Πώς άξα πράσσει Ξέρξης βασιλεύς, Δαρειογενής, τό σατρωνύμιον Γένος άμετερον.

Πότερον τόξου ρύμα τὸ νικών, *Η δοςυκεάνου

Λόγχης Ισχύς κεκράτηκεν. 'Αλλ' ήδε θεών ίσον όφθαλμοῖς Φάος δρμαται μήτηρ βασιλέως, Βασίλεια δ' έμη, την ωροσπιτνώ. Καὶ σεροσφθόγγοις δὲ χρεών αὐτην

Πάντας μύθοισι προσαυδάν.

143. warenvinus] wentimes ex non intellecto scripture compendio Guelf. warenvinus Mosq. Sed hic locus mihi videtur interpolatione depravatus. Suspi-145. méricer] meéricer Rob. cionis causas exposui in Commentario ad h. l. ซฟัลง ทับมา ซฟัลง ทับมา Ald. 146. อิจุบทธุสารย] อิจุบทธุลารา Ald. Rob. omissum Guelf. Ald. Rob. Turn, Vict,

destris nec equestris ab exercitu venisset, qui senes cura et sollicitudine liberaret. cf. v. 14.

Auguogunis ed warenviguer gires àpatre nominatum? quod etiamsi de Perseo Persarum, ut ferebatur, generis auctore capetemus, tamen incommode dictum esset. Æschylus mihi scripsisse videtur: Δαςιιογινώς, γίνος Autres, Daril filius, idemque (ut Persa) nobis cognatus; sicut notissimum illud voi yae nal yives leper significat, nos cum co cognati sumus. Vecabulum vero wατεωνύμων irrepsit, ut opinor, e nota Grammatici, qui ad marginem vel intra lineas adscripserat: warewwwaser moniturus nempe adjectivum Augusyavas patronymicum esse. Quo recepto facile alius nescio quis articulum ri inseruit.

régu jum verbotenus est arcus tensios. ut Cel. Morus (in ind. in Xenoph. avac. v. somme) teli conjectus; ponitur autem pro militibus arcus gerentibus ac tela emittentibus, et consequenter Persas designat, quemadmodum Jeguπεάνου λόγχης iezde simili verborum figura Græcos hastis armatos notat, Ut h. l. rofor jupa, sic supra rofondado λημα, et v. 84. regionares apres de

λόγχη δοςύπεωνος, hastile ferro pra-

fixum Virg. v. 557.

148. sqq. δφθαλμείς non cum Schol. et interpr. de senum oculis accipio, sed cum Siar conjungendum existimo; quo pacto hic sensus efficitur: Verum ecce lumen, quale ex deorum oculis emicat, nobis excritur. Prodit enim Atossa, regis mater, regina nostra, quam adora-mus. φάος ίσον έφθαλμοῦς θεῶν, phantasia nobiliasima ac decentissima; significant enim Atossæ vultum populo tanquam dem vultum affulgere.

รทิง พองสมราพี. " Moris erat apud Persas, ut regem adeuntes proni adorarent, priusquam in congressum colloquiumque venirent. Tithraustes ap, Ælianum, V. H. lib. i. c. 21. Némes 1την Ισιχώριος Πίρσαις τον είς έφθαλμούς Ιλθόντα τοῦ βασιλίως, μὴ σχότερον λόγυ μεταλαγχάνειν σχίν ή σχοσκυνήσαι αυτόν. Soph. in Or. v. 1519. જિલ્લામાઈ જે સંગ્લાફ, νόμοισι βας Κάροισι ωροσπισών. cf. Curt. lib. viii.c. 1. Valer. Max. vii. 3. Hujus vero legis rationem reddit Artabanus Persa apud Plutarch, in Themistocle, Hair, inquit, wollan romer und unlar όντων κάλλισος ουτός έσιν, τό τι τιμέν βασιλία, καὶ ψοσκυντῖν εἰκόνα Θεοῦ τοῦ ψάντα σώζοντος." Stant.

σροσφθόγγοις μύθοις σροσαυδάν. Gravius hoc est, quant simplex weesawiër, Significant enim reginam non sine honorifica compellatione, qualis en est,

ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ.

Χο. Ω ΒΑΘΥΖΩΝΩΝ ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη, Μῆτερ ἡ Ξέςξου γεραιὰ, χαῖρε Δαρείου γύναι, [155 Θεῦ μὲν εὐνάτειςα Περσῶν, θεῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς, Εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέςτηκε ς εατοῦ.

"Ατ. Ταῦτα δη λιποῦσ' ἰκάνω χουσεος όλμους δόμους Καὶ τὸ Δαρείου τε κάμὸν κοινὸν εὐνατήριαν'
Καί με καοδίαν ἀμύσσει Φροντίς' ἐς δ' ὑμᾶς ἐςῶ Μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οῦσ' ἀδείμαντος, Φίλοι, ιω Μη μέγας ωλοῦτος κονίσας οῦδας ἀνατρέψη ποδὶ

135. εὐνάτειρα] εὐνάτειρα Viteb. 9ιοῦ δὶ καὶ] καὶ omittit Viteb. Ald. Rob. 156. τρατοῦ]. τρατοῦ Ald. Vict. Genitivum recte reatisait Brunchina e Col. Reg. Δ. 157. χροποσόλωνος] Ita Victor. χροποσόλωνο Guelf. Turn. χροποσόλωνο Viteb. Rob. χρονοσόλωνο mendose Ald. 158. πάμιλη] Sia Rog. Vit. Ald. Rob. κάμιῶ Turn. Vict. Cant. εὐνανήμον] εὐνασήμος Guelf. 159. πάμια καί μου Vit. καί μου Ald. 160. εὐδαμῶς ἱμαιντῶς ἐκκαντῶς αὐδαμῶς Guelf. 159. πόμιος Που. 161. καίσεις] κοιίσεις Rob. ἀνατρίψη ἀντρίψη vulg. ἀνατρίψη Viteb. Reg. Λ. ἀνατρίψει Mosq.

quæ v. 153. sq. continetur, alloquendam esse. Incst igitur notatio venerationis; utapud Romanos blandius et officiosius erat, nominatim aliquem compellare, quam simpliciter, nomine non addito, affari.

IN SCENAM II.

v. 153-246.

153. sqq. Atossam ex regia prodeuntem hisce verbis alloquitur Chorus: O Regina Persidum ulte cinctarum, grandeva Xerxis mater, salve Darii uxor; namque tu dei Persarum conjux eras, dei quoque mater es, nisi forte vetus fortuna nunc exercitum deseruit. Omnia verborum lenocinia hoc uno alloquio inclusa sunt. Liudant enim senes Atossam a dignitate, a sexus sui principatu, a matrimonio, a materna felicitate, unde commode ad enuntiandam animi solicitudinem transcunt. Seds Higerar dicitur rex, quatenus et ipse felix est, et subditorum civium fortunas recte tuetur. Itaque Chorus tantisper Atossam Dei Persarum matrem appellari posse denuntiat, donec Xerxes res bene gesserit. daipur wa-Amies, pristina felicitas. "Interpres, nisi forte vetus infelicitas exercitum invaserit, quem sequitur Spanhem. ad A- ristoph. Plut. v. 386, et Ran. v. 856 Animon scil. accipientes pro informio, quihus hand queo accedere, que non videam et al ra par massita qui possit intelligi. Quin permitere non videntur Atomas verba, que responsi loco subdit etiliquis ai di himares etc. Recte hand dubie Schol, ad v. 153. explicuerat sirevolas, situa perias. Massicues valet reliquit, i. que femns, ut expl. Hesych." Abrech.

159. sqq. respondet Atosas: Prepter hoe ipuen, sollicitante me nimirus
filii mei fortuna, vento relictis ance avnatis edibus, thalamoque Dario milique
communi: pungit et meum animum silicitudo; habco enim quod nobis narren,
soumium scil. quod me terruit, quaquam et alias meagte aponte minime
sum timoris expers, sed metuo potin,
amici, ne magna illa opulentia noure,
celeriter festivans, pede proruet felicitatem, quam Darius unon sine divino munine acquisivit.

pi der sine dubio de narratione somnii quam parat intelligendum.

tanvers i. q. da' tanvers, etiams illud somnium non accessisset, se tames suopte ingenio satis timidam esse ostendit.

μη μίγας πλεύτος. Decoram hanc

*Όλδον, δν Δαφεῖος Τρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
Ταῦτά μοι διπλη μέριμν ἄφρας ός ἐς ιν ἐν Φρεσὶ,
Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλήθος ἐντιμη σέδειν, [165]
Μήτ ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
*Ες ιγὰρπλῦτός γ' ἀμεμφης, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόδος.
*Όμμα γὰρ δόμων νομίζω, δεσπότου σκαρουσίαν.

162. η̃ειν τίλεν Ald. 164. σίδειν] σίλειν conj. Pauw. sed nihil opus. . 167. νομίζω] νομίζω Vit. δισσόσως δισσόσης Ald.

allegoriam non omnino recte ceperunt interpretes. noiseus obius, solum pulvere spargens, quemadmodum Homericum illud noiseus widisso nihil aliud est ac feninantes. Opulentia autem festinam dicitur pro celeriter crescente. Et util qui currere festinant, facile pedibus columnam, aut si quid occurrat e-jusmodi, proruunt, sic opulentia dicitur celeriter festimando felicitatem e-versura.

**Hinc perspicere est discrimen **Address inter et \$2.600, quod taugunt Ammon. Thom. Mag. et Eustath. ad Iliad. **. p. 1502, 15. et ad Hiad. **. p. 3074, 8. cf. Etymol. Hesych. et Spanhem. ad Callim. H. Jov. v. 84. add. inf. v. 250." Abresch.

In Augites Apriments. Quam feliciustem Darius crexit, non sine Dei alicujus saixilio. Pergit enim in silegoria quam coperat, ut felicitatem cum stante columna comparet. Simile est notissimum illad Horatianum (Carm. i. 35, 13.) ad fortunam: Injurioso ne pede proruas stantels columnam.

163. sqq. rawrá µn—sSires wága. Horum verborum sensus quidem facilis et planus, at structura impeditior est. Ait enim Atossa duplici cura sibi animum pertentari; metuenti ne vel opes sine viris maneant, vel viri opibus exuti redeant. Neutrum vero optabile esse, cuin nec opes absque viris in honore aint, nec viris quamvis fortibus bene sit, nisi etlam opes accedant. rawra h. l. oulissa præpositione propterea. µieuw logares, infunda cura, sicut infundum dolorem dixit Virgilius pro immento.

pairi—oleur. Obscurum est, quo pertinent oleur; itaque vei omishum est rock, ut is rouß oleus nihil aliud sit quam idriuß dyus, hoc sensu: nopus quemquam opum sine viris multitudinem honore prosequi; vel is run ellas dictum pro isrimer, ses run ellas, neque opum sine viris multitudinem eo in honore esse, ut cam aliquis colat. Si pro ellas legeratur palyun, nihil esset laborandum. Id enim optime conveniret sequenti alment, q. d. neque opes sine viris in honore lucere, neque viris sine opibus felicitatis lucem affugere. Sed Eschylum sic scripsisse evinci nequit.

un' exemulareus sell. erdedes Aduario per, seil. erden, ven erden extenneque viris, quamvis fortibus, absque divitiis tandam felicitatis 's. salutis lucem affulgere, quanta ipsis fortitudo insit. Per h. l. translate, de telicitatis flore. Melius tamen forte fuerit de honore et existimatione intelligere, ut viri fortes, si opibus careant, nequaquam in tanto honore, quantum corum virtus postulet, haberi dicantur. cf. lex. Æschyl. v. det.

166. Tes γλρ-φίδος. Nam divitice quidem nobis sint non contemnende, sed circum ocalos meos timor. λμιμφής h. l. q. ἄφθοος, multus, magnus; sicut antea μίγας πλούτος. Inepte latinus interpres a Scholiaste graeco deceptus vertit: de oculis vero metus; quasi δ-φθαλμωῖς metaphorice de viris, inprimis de Xerxe, dictum sit; qua quidem metaphora h. l. nihil tuisset ineptius. Imo hoc dicit Atossa, timorem, maxime ex viso nocturno, quod mox narratura est, atris quasi alts sibi oculos circumvolare. Universe autem hic φέδες refertur ad eadem que v. 161. a se timeri dixerat, μὴ μίγας πλούτος etc.

167. έμμα γες — πεςουσία». Quanquam hieversiculus scorsim spectatus nihil habet, quod poëta nostro indignum ait; pulcra enim est sententia: oculum

Περος τάδ ως οθτως εχόντων τωνδε, σύμβουλοι λόγο Τοῦδ' ἐμοὶ γίνεσθε, Πέρσαι, γηραλέα πις ώματα.

Πάντα γὰς τὰ κέδν ἐν ὑμῖν ἐςί μοι βελεύματα. το Χο. Εὐ τόδ ΙσΑι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσει Μήτ' έπος, μήτ' έρδον, ών αν δύναμις ήγεισθαι θέλη. Εύμενεῖς γὰς ὅντας ἡμᾶς τῶνδε συμβέλες καλείς. *Ατ. Πολλοῖς μὲν αἴει νυχτέροις ὀνείρασι

Εύνειμ', άφ' ούπες ωαις έμος ςείλας ςρατον 'Ιαόνων γην οίγεται, τσέρσαι Β**έλων**·

169. mealia] mealaia vitiose Ald. Rob. 168. is abest Viteb. 172. 4 174. aiu] au ambo codd. Regg. 175. 40 dere] is i ar] ws ar Rob. Guelf.

domus arbitror domini presentiam; tamen si nexum ac perpetuitatem orationis considero, vix mihi tempero, quin eum hic ab aliena manu intrusum esse suspicer. Fieri potuit, ut Grammaticus nescio quis, qui sententiam v. 164. attentius tractasset, aut v. 166. ¿φθαλμοῖς perperam de viris absentibus cepisset, hunc versum adscriberet, sive a se fictum, sive aliunde, ut sæpe factum scimus, propter similitudinem argumenti translatum. (Sic post'v. 252. in ed. Rob. et post v. 251. in Cod. Guelf. integer versus e Sophoclis Antigone insertus est. Certe si abesset hic versiculus, nihil ad sententiam desideraremus, et asperitas dictionis a propria τῶν ἐφθαλμῶν notione ad ἔμμα translate positum effugeretur. Si tamen genuinus est, hoc saltem tenendum, particulam vàs post šuua non causam s. explicationem præcedentis iφθαλμώς afferre, q. d. ideo dixi δ-φθαλμώς, quia δμμα δόμων puto domini præsentiam, quæ subtilitas grammatico quam poëta tragico dignior esset; sed potius vàe ad causam timendi referendum esse, ut dicat Atossa : circum oculos vero timor. Nec mirum me timere; nam oculum domus arbitror esse domini præsentiam.

168. sqq. τέδι-βουλιύματα. Proinde his rebus ita comparatis, ò Persee, senes consiliarij, mihi in huc causa consulatis velim; omnium enim honorum consiliorum copium mihi in vobis situm esse censeo.

ພ່ະ ພັ້ນ ໄດ້ການ ເພົ່າວ່າ. " Usitata est loquendi formula in Agam. v. 1404. as ab ixirar. Adde Sophoci.

in Ajac. v. 252. et 999. in Antig. v. 1193. Herodot, lib. i. c. 177. 4 4 lxíreur als. Idem viii. 144. is in lixíreur..." Abresch. yugalía uni ματα, pro πιέω γέςωστε, neutrum me

culini loco, ut supra v. 7.
171—173. Respondet Chorus: & scito, regina hujus terre, te nihil qui a nobis dici fierive velis bis edicture quod quidem in nostra potestate potimisti. Vere enim nos benevolos tibi in rum rerum consultores vocas. Jo at k rapus apriedas dian, apta circumbostione rur dwarur. Antequam em aliquid faciamus, quasi preire deba faciundi potestas.

öres-zadeis. Respicit Chorus il quod Atossa postremo loco dixent v. 173. significatque se curaturum, honorifico illo reginse judicio re ipa

dignum se præstet.

174. Sequitar luculenta visi per quietem nocturnam regina oblati miratio. Ac primis quidem verbis esspectationem auditorum movet : Multis quidem semper sommiis nocturuis uter, ex quo filius meus exercitu conflate in Graciam profectus est, expugnare om cupiens; nunquam tamen visum ades tuculentum oblatum est, quam hesterm

nocte. Idque vobis jam narrabo. 176. lainen ynn, "Et v. 1019. 'Indran duds di Oryaizmas. Inones dicti Graci a barbaris, nempe ut in sacris litteris dictre insulæ Jesem-Schol. Aristoph. in Acharn. "Later M deel voë 'Admas, "Lettes 'yde ol 'Admase, dard' lettes voë Mosspe. Heavech. "Lettes (leg. 'laore, ut postulat litterarum ordo)'Adresio, ol"lores, and Lores, and

'Αλλ' ου τι σω τοιόνδ' έναργες ειδόμην 'Ως της σάροιθεν εύφρύνης' λέξω δέ σοι. 'Εδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε, Ή μεν σεπλοισι Περσικοῖς ήσκημένη, 180 Ή δ' αὖτε Δωρικοῖσιν, εἰς ὄψιν μολεῖν, Μεγέθει τε τών νῦν ἐκπρεπές ατα σολὸ, Κάλλει τ' ἀμώμω, καὶ κασιγνήτα γένους Ταυτοῦ - τάτραν δ' έναιον, ή μεν Ελλάδα Κλήρω λαχούσα γαΐαν, ή δε βάρδαρον. 185 Τούτω ςάσιν τιν', ως έγω 'δόκουν όραν, Τεύχειν έν άλλήλησι σαῖς δ' έμος μαθών Κατείχε, κάπεάυνεν, άρμασιν δ΄ υπο Ζεύγνυσιν αὐτώ, καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων Χ' ή μέν τήδ' ἐπυργοῦτο ςολή, Tidnoi. 190

178. ως τῆς] ως τις Ald. 179. γυναϊκ' εὐείμωνη] γυναϊκις εὐείμωνης Viteb. γυναϊκ' εὐείμωνης Ald. Turn. 182. ἐκστριστίσατω] εὐστριστίσατα Guelf. Ald. Turn. 183. ἀμώμω Ald. 184. ταυτεῦ] αὐτεῦ Mosq. 187. ἀλλήλησι—μαθών] ἐλλήλωσι—λαθών Viteb. ἀλλήλαιν—μαθών Ald. ἀλλήλοισι -revre madar Rob. 188. มผู้สะดับระว] มณ ซะอับระว Ald. 189. ลงังนั้) ลบังจั Ald.

a ol संस्थासका सार्थनर्वेगः "Eviat प्रस्नी नव्येद शिक्षmas, nai 'Axaioùs, nai Boioroùs "Exanses." Stanlei. cf. Potter ad Lycophr. v. 989. et Ind. histor. v. 'laeng.

179. squ. idejárny Báglager. Vise mihi sunt due mulieres eleganter vestile, altera peplis Persicis, altera Doricis ormata, in conspectum venire, proceritate hodiernis mulieribus multum augustiores, forma vero inculpata, et soreres germana ejusdem generis; patriam vero incole-bant, hac quidem Graciam, illa vero barbaram.

менирым. "Hesych. "Asunsus, ис-.quens autem densir pro ornare, excolere. Eurip. Ion. v. 326. W Hennens withday. Alcest. v. 159. ifiliore sedeine disser le Sura niesser et surgemus frances." Abresch. qui more suo hic multo plura concervavit. som entirara superlativus pro comparativo. sarifia-Scholiastes refert ad mythicum Europas et Asias ex Oceano generationem. πλήςψ λαχούσα, vel quia fingitur utraque soror sorte inter se possessionem divisiuse, vel simpliciter signifigut pessidens.

186. sqq. routu-rignes. He dissidia forte inter se (ut visa sum mihi videre) exercebant. Quod cum filius meus comperisset, cohibuit eas et compescuit, curruique eas junzit, loraque cervicibus imposuit. Troxer. Hone infinitivum Cl. Brunckius pendere putat ab idegáen, quod repetendum sit e v. 179. Ita et Glossa in Reg. B. and xovon logarny μω. Verum cum intercedat v. 184. Irauer, duriuscula hæc ratio videtur. Itaque vel defere supplendum esse existimo, vel ίσευχου άλλή-Anni legendum. Legann pluraliter pro uno Xerxis curru.

190. sqq. X' n ulv-liyu. Et illa quidem Asia, s. barbara, hocce ornatu superbiebat, osque frenis coerceri facile patiebatur. Hac vero exsulture manibusque instrumenta currus dilacerare, et frenis excussis vi diripere, postremo medium jugum frangere. Excidit autem filius meus, paterque Darius miserens illius adsistit, quem simulac vidit Xerzes, vestes circum corpus laceravit. quidem jum noctu me vidisse aio.

imugyeure. Hesych. mugyeurai, e fourm. H. l. ad elationem animi et

Έν ηνίαισι δ΄ είχεν εὐαρκτον ςόμα΄

Ἡ δ΄ ἐσφάδαζε, καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου Διασπαράσσει, καὶ ζυναρπάζει βία Ανευ χαλικών, καὶ ζυγὸν Ἡραύει μέσον. Πίπτει δ΄ ἐμὸς παῖς, καὶ πατήρ παρίς αται Δαρεῖος οἰκτείρων σφέ. τὸν δ΄ ὅπως ὁρᾳ Ξέρξης, πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. Έπεὶ δ΄ ἀνέςην, καὶ χεροῖν καλλιρρόου Εψαυσα πηγῆς, ξὸν θυηπόλω χερὶ Βωμῷ προσές ην, ἀποτρόποισι δαίμοσι

192. χιροῖν ἴντη δίφρον] χιροῖν ἐν τῷ δίφρον Guelf. Ald. Rob. etc. Canter caterin abra δίφρον. Sed nihil evidentius est emendatione Standeii lora, qua Coutra Heathium recte defendit elegantissimus Brunckius. 201. βαμμή μου Guelf.

Superbiam transfertur. sugaror shua,

se morigerum, tractabile... Τότη δίρρου. "Ita legendum esse, haud dubie vere conjecit Stanl. cui suspicioni mirandum est eum non multum tribuisse. Sic ἔντια ἰππια Pind. Olymp. xiii. 28. ubi vid. Schol. et Nem. ix. 51. Idem Pyth. Od. iv. 417. επασάμενος δ΄ ἄφενο βοίως ὅποτος ἀνάγκας ἴντιεν ἀλχίνας, cf. Od. v. 45. κατίκλασε ἰντίων σθένες εὐδίν. Ubi iterum vid. Schol. Per ἔντια δί. φρου intelligit lora, quibus adjuncta erat currui, et frena, ut ipse auctor mox exponit." Abreich.

197. wishou, physuen. "In luctu vestes lacerare mos erat apud Persas tum viris tum mulieribus communis. De mulieribus cf. not. ad v. 123. De viris exempla sepius occurrunt. Herodot. lib. iii. Πίρσαι δ΄ ώς τὸ βασιλία είδοι ἀνακλαύσκυνα, πώνας τὰ τε ἐνθῆτες ιχάμενα είχοι, ταῦτα κατιρεικόν τε καὶ οἰμωγῆ ἀφθόνο διαχείωντο. cf. lib. viii. c. 99. et Curt. lib. v.

199. sqq. lani—waqiixs. Postquam vero surrezi, manibusque pulchre fuentem fontem attigi, una cum turba sacrificorum ad aram steti, averruncis dis, quibus hæc sacra parari solent, libum oblatura. Video vero aquilam ad Phæbi altare fugientem; pra timore tero obmutui, amici; deinda circum

aspicio celeriter alis irruentam ungulas que caput (aquilæ) vellicantem; havan nihit aliud egit, quam ut perterris copus ei praberet. Ingeniose Æschja futuram Xerxis fortunam somnii priter atque ominis Atossæ oblati imgine adumbravit.

"Ψαυσα πηγής. " Notissima verrum in explandis somnits supersition, quod vel vini aspersione fiebat, w, ut hic, aqua fontana. Aristophasa Ranis:

Αλλά μει, αμφίπολοι, λύχνον άψει, Κάλπισί τ' τη ποταμών δρόσει άμει, Βιρμαίνετε δ' όδωρ

\$ aν 9των δυτιρον αστοκλύσω. Pers. Sat. 2. et noctem flumine punge' Stanl.

201. βωμῶ πεοσίτητ. "Hæc smi ab Herodoto prorsus aliena, qui de Persarum sacris ritibus verba facicalib. i. c. 132. οδος, inquit, βωμωθι τε εδοται, οδος ανακαίουσε μέλλωσε δόμο. Quis vero nescit, Poëtas re sui ævi ad tempora illorum, de quibu scribunt, transferre?—Nostrum foram imitatur Seneca in re simili sub persona Poppeæ:

delubra et aras petere constituiscras,

eæsis litare victimis numen deum, nt expientur noctis et somni minæ. Θέλουσα βυσαι ωέλανον, ὧν τέλη τάδε·
Όρῶ δὲ Φεύγοντ' ἀετὸν ωρὸς ἐσχάραν
Φοίδου· Φόδω δ΄ ἄφθογγος ἐςάθην, Φίλοι·
Μεθύςερον δὲ κίρκον εἰσοςῷ δρόμῳ
Πτεμοῖς ἐΦορμαίνοντα, καὶ χηλαῖς κάρα
Τίλλονθ' ὁ δ΄ οὐδὲν ἄλλο γ΄ ἡ ωτήξας δέμας
Παρεῖχε. Ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔς' ἰδεῖν,
'Υμῖν δ΄ ἀκούειν. Εὖ γὰς ἴςε, ἐπαῖς ἐμὸς

206. nágu] vò nágu Viteb. 208. dissur' îs idis] Stanl- conj. dissur v' is'

202. Δν τίλη τάδι. 4 Hæc verba interpres minus accurate vertit: qui hisce prasident. Τίλη hic sunt 9υνίαι. Ποηνίαι. Ποηνίαι. Ποηνίαι. Τίλη πράμα Δίος. Τίλη Τρημένα Δίος. i. e. Schol. interprete 9υνίας. Addesis ejusd. Œd. Colon. v. 1164." Abresch.

203. leχάραν, i. e. βωμόν, quem usum ex Sophocle et Euripide observavit quoque Ammonius. Eurip. Schol. ad Phenisa δι ά le στοτραγόνω στερ γῶν βάσις, βωροῦ τάξυ Ιχευσα ἄναι ἀναιάστως." Abresch.

Φοίδου. " Quo minus hoc incongrue dictum wideri possit, monendum est, vel ipsos Historicos, Geographos, aliosque orationis solutus scriptores, deorum Gracorum nomina diis Persicis accommodasse. Ita Herodotus lib. i. et Strabo lib. zv. inter Perrarum deos recensent Δία, Ορανίαν, et "Αρφαίνην, quin etiam "Ηλιον et Σελίανην. Ex his Δία, teste Agathia, Βιλ nominarum Persas; "Αρφαίνην, si Herodotum sequimur, Μίνγαν, sin Strabonem, "Αναντίδα. Hic itaque per Φοίζον vigletur intelloxisse Æachylus Solem, oui sub Mithras nomine sacrificarunt Persas." Sonsi.

Perse." Soud.

207. Il sollo dans y. "Supple leráu, cujus verhi frequens ellipsis. Vide ad Prometh. v. 611. Nec Latinis minus usitata. Vid. Interpretes ad Livii xxxi. 24. et ibi laudatum Perisonium ad Sanctii Minervam." Brunck, wrágse hic vel proprie emetwhens sese, vel translate, pertervia; quod h. l. aptins est. Pros terrore emim et pivore aquila nec tueri se, sec repugnare audebat.

208. σαιν-λαούιν. Hæc vohis haud minus auditu, quam mihi risu, terribilia esse scio. Male autem Stanl. corr. δίζμε σ', num nec singularis hic plurali præferendus; et copula σε hie prorsus aliena.

o a s a a sī yap īrs, senīs ļads etc. Oraissorum hanc sententia fuit, nisi fallor: Et sene visa illa mala. nobis portendere videntur. Fieri tamen potest, us in bonam partem accipienda sint. Certe si meda Xeraes salvas redierit, ceters espu animo ferenda pato. Jamque pergit Atossa: Non enim vas fugit, Xerem, si bene rem gesserit, admirablem fluturum; sin male, certe urbi non obnosius erit. Sed si modo salvas redierit, haud secus atque anten, hajus term imperium tenebit. Panwius, qui idem hujus loci disficultatem sensit, malam tamen ei medicinam adhibut, corrigendo braises pro inclus, quod minima fieri oportult. Neque vero vesam incommodi, quod hune locum pequit.

Πράξας μεν εὖ, θαυμαςὸς ᾶν γένοιτ' ἀνήρ. Κακῶς δε ωράξας, οὐχ ὑπεύθυνος ωόλει, Σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

210

Χο. Οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτες, οὔτ' ἄγαν Φοδεῖν λόγοις, Οὔτε θαρσύνειν· θεοὺς δὲ ωρος ροπαῖς ἱπνουμένη, Εἴ τι Φλαῦρον εἶδες, αἰτῶ τῶνδ' ἀποἰροπὴν τελεῖν, ១ις Τὰ δ' ἀγάβ ἐπτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν, Καὶ ωόλει, Φίλοις τε ωᾶσι. Δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς Γῆ τε καὶ Φθιτοῖς χέασθαι· πρευμενῶς δ' αἰτῶ τάθε Σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ Φὴς ἰδεῖν κατ' εὐΦρόνην, [900 'Εσθλά σοι πέμπειν, τέκνω τε, γῆς ἔνερθεν ἐς Φάος Τἄμπαλιν δὲ τῶνδεγαίας κάτοχ' ἀμαυρῶσθαι σκότω. Ταῦτα θυμόμαντις ῶν, σοὶ ωρευμενῶς ωαρήνεσα.

212. δμοίως] Veram lectionem inique sollicitat Pauw, ut substituat suam έστως, quam sic interpretatur: quomodo imperabit huic terra? 214. Σαρσύνιν] 3ερσύνιν Mosq. 215. τίλιν] λαξίν Guelf, Ald. Turn. τίλιν Vit. Mosq. Rob. Vict. etc. 216. τίχνοις τίλιν] τίχνοις τι vitiose pro τίχνοισί τι Vit. 217. κο τόλι usque ad ἔνερδιν ν. 220. absunt Mosq. 216. πρευμενῶς] πρευμενῶκ Ald. πρευμενῶς Τurn. 221. τἄμπαλιν] τοῦμπαλιν Viteb.

sedem recte assecutus est. Heathius autem, qui contra eum verbose disputat, multum se torquendo non effecit, ut intelligeremus, quonam modo so par est est que sequentur, nexu causali cum præcedentibus cohereant.

ούχ ὑπτώθυνος πόλιι. Non, ut Schol. explicat, quia culpæ istius socios habeat consiliarios, qui eum ad suscipiendam expeditionem in Græciam impulerint; sed potius quia propter πόσοιε βασιλείαν καὶ ἀνυπτύθυνον, ut Plutarchi verbis utamur, a nemine civium, ut rerum male gestarum rationem redderet, aut causam diceret, cogi poterat. κοιρανώ h. l. futurum.

213. sqq. sv vi—vxéry. Nolumus te, é mater, neque nimium terrere verbis, quasi mala tantum, neque confirmare, quasi mera bona tibi portendantur. Quin tu potius deos supplicationibus adiens, si quid mali vidisti precare, ut id averuncent, bona vero tibi et liberis, civitatique et omnibus amicis perficiant. Deinde te oportet terræ et mortuis inferias libare; humaniter vero roga Darium, quem dicis te noctu vidisse, ut libi filioque tuo bona abinferis in tucem emit.

tat, contraria vero terræ tenebris occulat.

εἴ τι Φλαῦρον. "Collectivum est τἰ,
unde pluralis τῶνδε subjicitur. Se
Eurip. Suppl. v. 256. εἴ τι—τεύτοι.

"Abresch.

λαξών superscriptum in Reg. β. ης
τιλιν, και δούναι σοι." Brunck.

218. πριυμενώς. Si hæc lectic placeat, πριυμενώς αἰστῶσθαι est hummiter rogare. Quin tamen statim v. 292
recurrit πριυμενώς, magis arridet lectic
Turnebians, quam et Brunckius in
codd. Regg. adnotatam reperit, σχωρινή, quod cum Δαριῶσ construendum.
Benevolum vero maritum tuum Darium
roga. cf. ad v. 682.

221. yaias nároza, sub terra retenta, ne evolure possint, mala.

222. Ουμόμαντις dicitur is, qui insita mentis prodentia usus, non divino numine affatus, futura praedicit. Hesch. Θομόμαντις, ό τὸ ἀποδεσόμενα συλλογίζομενες, καὶ στοργιώσταν ψοχόμαντις, καὶ συνιτώς ποροφών τὰ ἀποθερίνα. Οpponitur Θεόμαντις.

Εὐ δὲ σανταχή τελείν σοι τῶνδε κρίνομεν σέρι... Ατ. 'Αλλά μην εύνους γ' ό πρώτος τώνδ' ένυπνίων κριτής, Παιδί και δόμοις έμοῖσι τήνδ' έκύρωσας φάτιν. 225 Έκτελοῖτο δή τὰ χρηςά. Ταῦτα δ', ως ἐΦίεσαι. Πάντα βήσομεν βεοίσι, τοίς τ' ένερθε γης Φίλοις, Εδτ' αν είς οίκες μόλωμεν. Κείνα δ' έκμαθείν θέλω. *Ω φίλοι, ποῦ τὰς 'Αθήνας Φασίν ἰδρύσθαι χθονός. Χο. Τῆλε πρός δυσμάς άνακτος Ἡλίε Φθινασμάτων. 230

234. เข้างบร ช] Abest ช Vit. 225. โมเกียา Omissum Ald. โตบ์อุบาตส] เกินอุบาตส Rob. 226. โทรามิเกียา j เรียมเพรา Vit. Mosq. Vict. อิทิ ที Ald. Rob. 227. เกรอุระ] มีหอุระ Vit. ชุติ Omissum Ald. 230. พอุระ อิบากนัฐ] พอุระ อิบากนัฐ Guelt. weds durmas Viteb. weds durmas Brunck. dedit e Reg. A.

223. il di-wie. Omnino autem deos hec tibi prospere ut eveniant effecturos esse censemus. " Geminum horum esse sensum docet Schol. pro totidem consilii partibus, nempe et somnii et sacrificii prosperum eventum futurum esse. Aliter paulo intellexit interpres, cum vertit: et undequaque hec tibi perficienda decernimus. Possent fortasse et hoc pacto suppleta accipi: πείνομεν (τὸν Δαεείον) εδ τελείν σοι πεεί τωνδε, quomodo εδ τελεί θεὸς Sept. adv. Theb. v. 35." Abresch. Atque hujus interpretationis veritatem adstruunt verba Atossæ, quæ statim sequuntur, alla-ironior neras. Utrum vero dece an Darium post reasis intelligas, perinde est.

224. sq. alla-parm. Tu vers primus horum somniorum interpres idemque benevolus filio domuique mez hac asseruisti. uveiv páro, fidenter aliquid pronuntiere, s. asserere.

226. invideire di và zenrá. Altera lectio igilioire, (ab igiliónma, placo, passive accepto,) quam Schol. quoque sequitur, postularet ut en zenen adverbialiter sumeretur. Plures ejusmodi formulæ apud Æschylum occurrent, e. c. r) d' id madra. Agam. 167. rd & av neuroin ibid. 359. Itaque vertendum: omnia jam bona evesient, quemadmodum Chorus Atossam jusserat precari và dyd9' inteli yesiø9m v. 216.

226. 299. ταῦτα—μόλωμιν. Et hec quidem omnia, ita ut mones, diis amicisue sub terra h. e. Dario faciemus, cum demum reverae fuerimus. Pian, pluralis pro singulari, ut sæpe. Choeph. 51. diemeras Sámeras, regis Agamemnonis mors.

228. zeiva-29 orés. Interim hoc scire velim, amici, ubinam terrarym site dicantur esse Athene. Hac digressione. quam sola reginæ curiositas peperisse dicatur, sapienter utitur poëta, ut Atheniensibus blandiri possit.

230. rils-69marmarur. Nunquam ego mihi persuaderi patiar, Æschylum inficeta hac locutione usum fuisse decpal ponaspáras. Nam despai 4. Lieu et ponáspara promus cadem sunt, ut apponi quidem sibi utrumque ueat, non alterum ab altero regi. Sic igitur emendandum esse censeo:

THE TEOS BUSHAIS, AVANTOS 'HASON Odinásmusir.

(Postquam ita scripseram, idem vidì Pauwio placuisse.) Talis appositio synonymorum, præsertim ubi alterum adjectis aliquot verbis explicetur, poëta tragico non indigna, utpote quam Herodotus quoque usurpaverit lib. il. c. 31. jiu di (Nulles) and lemique re nal Halou durufun. Lectio wede durpais non solum auctoritate cod. Guelf. et edd. Ald. Rob. aliarumque, sed etiam consuctudine Æschylea firmatur, qui et alibi, ubi situs in loco significandus est, week cum dativo construit, e. c. Prom. 815. el rees alieu naisure wayais, et v. 853. Nilles weis rétivi quoque exempla apud eum oocurrere. cf. ad Prometh. v. 348. Si quis igitur accusativum Jornas malit, certe ita scribendum est:

Πράξας μεν εὖ, θαυμαςὸς ᾶν γένοιτ' ἀνήρ· Κακῶς δὲ ωράξας, οὐχ ὑπεύθυνος ωόλει, Σωθείς δ' ὑμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

210

Χο. Οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτες, οὕτ' ἄγαν Φοδεῖν λόγοις, Οὔτε θαρσύνειν θεοὺς δὲ ωρος ροπαῖς ἐκνουμένη, Εἴ τι Φλαῦρον εἶδες, αἰτᾶ τῶνδ' ἀποἰροπὴν τελεῖν, 215 Τὰ δ' ἀγάβ ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν, Καὶ ωόλει, Φίλοις τε ωᾶσι. Δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς Γῆ τε καὶ Φθιτοῖς χέασθαι πρευμενῶς δ' αἰτᾶ τάλε Σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ Φὴς ἰδεῖν κατ' εὐΦρόνην, [220 'Εσθλά σοι πέμπειν, τέκνω τε, γῆς ἔνερθεν ἐς Φάος Τἄμπαλινδὲτῶνδεγαίας κάτοχ ἀμαυρῶσθαι σκότω. Ταῦτα θυμόμαντις ῶν, σοὶ ωρευμενῶς ωαρήνεσα.

212. δμοίως] Veram lectionem inique sollicitat Pauw, ut substituat suam δσείως quam sic interpretatur: quomodo imperabit huit terræ? 214. Σαρσύνεν] Squesive Mosq. 215. τίλιν] λαδιίν Gueli, Ald. Turn. σιλείν Vit. Mosq. Nict. etc. 216. τίχνοις τίχνοις τι νίτιος pro τίχνοις τι Vit. 217. καθλι usque ad ἐνερδιν ν. 220. absunt Mosq. 216. ωρευμινώς] ωρευμινών Ald. ωρευμινώ Turn. 221. τάμσαλιν] τοῦμσαλιν Viteb.

sedem recte assecutus est. Heathius autem, qui contra eum verbose disputat, multum se torquendo non effecit, ut intelligeremus, quonam modo u pae fes, et quæ sequentur, nexu causali cum præcedentibus cohereant.

ούχ ὑπιύθνος πόλιι. Non, ut Schol. explicat, quia colpæ istius socios habeat consiliarios, qui eum ad suscipiendam expeditionem in Græciam impulerint; sed potius quia propter κὐστερατῆ βασιλείαν καὶ ἀνυπτύθυνον, ut Plutarchi verbis utamur, a nemine civium, ut rerum male gestarum rationem redderet, aut causam diceret, cogi poterat. κοιρανιά h. l. futurum.

213. sqq. ou vi—vivio. Nolumus te, ò mater, neque nimium terrere verbis, quasi mala tantum, neque confirmare, quasi mera bona tibi portendantur. Quin tu potius deos supplicationibus adiens, si quid mali vidisti precare, ut id averuncent, bona vero tibi et liberis, civitatique et omnibus amicis perficiant. Deinde te oportet terræ et mortuis inferias libare; humaniter vero roga Darium, quem dicis te noctu vidisse, ut tibi filioque tuo bona abinferis în tucem emit

tat, contraria vero terræ tenebris occula.

εἴ τι φλαῦρον. " Collectivum est τί, unde pluralis τῶτος subjicitur. Sic Eurip. Suppl. v. 256. εἶ τι τεύτου.

—" Abresch.

215. αἰσοῦ—σιλεῖν. " Id est αἰσοῦ
αὐσοὺς τάλι ἀσστρέπτιν. Germanelectionem exhibet Reg. α΄. Vulgato
λαδεῖν superscriptum in Reg. β΄. γι
σιλεῖν καὶ δοῦκαί σει." Brunck.

τιλείν, και δουναί σοι." Brunck.
218. πρισκινώς. Si hæc lectio placeat, πρισκινώς. Si hæc lectio placeat, πρισκινώς αίστισθαι est hummiter rogare. Quin tamen statim v. 222. recurrit πρισκινώς, magis arridet lectio Turnebiane, quam et Brunckius in codd. Regg. adnotatam reperit, σρυμείνη, quod cum Δαρίων construendum. Benevolum vero maritum tuum Darium roga. cf. ad v. 682.

221. yaias zároza, sub terra reter-

ta, ne evolute possint, mala.
222. Βυμόμαντις dicitur is, qui insita mentis prudentia usus, non divino numine afflatus, futura prædicit. Hesych. Θυμόμαντις, ὁ τὸ ἀποδασόμενα συλλογιζόμενος, καὶ προγινώσκαν ψυχόμαντις, καὶ συνιτῶς προσῶν τὰ ἀποδημένα. Opponitur Βιόμαντις.

Εὖ δὲ ϖανταχῆ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν ϖέρι...
*Ατ. 'Αλλὰ μὴν εὖνους γ' ὁ ϖρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτης,
Παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας Φάτιν' 225
'Ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηςά. Ταῦτα δ', ὡς ἐΦίεσαι,
Πάντα Ͽήσομεν Θεοῖσι, τοῖς τ' ἔνερθε γῆς Φίλοις,
Εὖτ' ἀν εἰς οἰκες μόλωμεν. Κεῖνα δ' ἐκμαθεῖν θέλω,
'Ω Φίλοι, ποῦ τὰς 'Αθήνας Φασὶν ἰδρύσθαι χθονός.
Χο. Τῆλε πρὸς δυσμὰς ἄνακτος 'Ηλίε Φθινασμάτων. 230

234. εὖνους γ] Abest γ' Vit. 225. ἰμοῖσι] Omissum Ald. ἰπύρωσας] ἴπυρεπς Rob. 226. ἰποιλοῖσι] ἰξιλεῶσο Vit. Mosq. Vict. δη] λi Ald. Rob. 227. ἴπερθι] ἔπερθιν Vit. γῆς] Omissum Ald. 230. ωρὸς δυσμῶς] ωρὸς δυσμῶς Gueli. πρὸς δυσμῶς Viteb. ωρὸς δυσμῶς Brunck. dedit e Rog. Λ.

223. 18 81—wie. Omnino entem deos hec this prospere sut eveniunt efficiences esse censemus. "Geminum horam esse sensum docet Schol. pro totidem consilii partibus, nempe et somnii et sacrificii prosperum eventum futurum esse. Aliter paulo intellexit interpres, cum vertit: et undequaque hec tibi perficienda decernimus. Possent fortasse et hoc pacto suppleta accipi: zeissus (eès Aageies) iš eillis esi suel reine, quomodo sō eili villis esi suel reine, quomodo sō eili villis esi suel reine. Atque hujus interpretationis veritatem adstruunt verba Atosse, que statim sequintur, àllà liverier seiene; Utrum vero deos an Darium post relais intelligas, perinde est.

224. sq. &\lambda\lambda\lambda\rambd

226. lavidave du và zensá. Altera lectio lédico, (ab lédicous, placo, passive accepto.) quam Schol. quoque sequitur, postularet ut và zensà adverbialiter sumeretur. Plures ejusmodi formules apud Æschylum occurrunt, e. c. vò d' ed maram. Agam. 167. vò d' ed neuromi bid. 359. Itaque vertendum: omnia jam bona evamient, quemadmodum Chorus Atossam jusserat precari và dydd' lavida yesteras v. 216.

226. aqq. rañra—µihapın. Et hec quidem omnia, ita ut mones, diis amicisque sub terra h. e. Dario faciemus, cum domum reveras fuerimus. Piha, plutalis pro singulari, ut sæpe. Sic Choëph. 51. dieweren Samen, regis Agamemnonis mors.

228. xiiva— X Sovis. Interim hoc scire velim, amici, ubinam terrarum site dicantur esse Athene. Hac digressione, quam sola regime curiositas peperisse dicatur, sapienter utitur poëta, ut Atheniensibus blandiri possit.

230. τῆλε—φθινασμάτων. Nunquam ego mihi persuaderi patiar, Æschylum inficeta hac locutione usum fuisse δυσμαλ φθινασμάτων. Nam δυσμαλ φλίου et φθινάσματα prorsus eadem sunt, ut apponi quidem sibi utrumque queat, non alterum ab altero regi. Sic igitur emendandum esse censeo:
τῆλι πρὸς δυσμαῖς, ἄναπτος Ἡλίου

Odivármasiv. (Postquam ita scripseram, idem vidì Pauwio placuisse.) Talis appositio synonymorum, præsertim ubi alterum adjectis aliquot verbis explicetur, poëta tragico non indigna, utpote quam Herodotus quoque usurpaverit lib. ii. c. 31. Jiss of (Neilles) and lawless re and 'Hales durpless. Lectio week dur-posits non solum auctoritate cod. Guelf. et edd. Ald. Rob. aliarumque, sed etiam consuctudine Æschylen firmatur, qui et alibi, ubi situs in loco significandus est, weis cum dativo construit. e. c. Prom. 815. εἶ πρὸς ἀλίου καίνους πηγαῖς, et v. 853. Νείλου πρὸς σέ-ματε. Quamquam non nego Accusativi quoque exempla apud eum occurrere. cf. ad Prometh. v. 348. Si quis igitur accusativum Jurnas malit, certe ita scribendum est:

"Ατ. 'Αλλά μην ίμεις' έμος καϊς τήνος θηςάκαι κόλυ.

Χο. Πάσα γὰς γένοιτ' αν Έλλας βασιλέως ὑπήνος.

"Ατ. " Ωδέ τις ενάζες ιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια ς εακοῦ;

Χο. Και ς εατός τοιούτος έρξας πολλά δη Μήδως κακά.

"Ατ. Καλτίπρος τέτοισινάλλο; πλέτος έξαρμής δόμοις; ες Χο. 'Αργύρου σηγή τις αύτοῖς ές ι, Αησαυρός χθοκός.

Ατ. Πότες αγάρτοξελκός αίχμη διά χες ωναύτοις πρέπες

233. σδί τις] δδι; τίς Turn. 234. ἔρζας τολλὰ δὴ Μ. καναλ] ἔρζας δὴ Μόκη τλιῖςα κακὰ Rob. 235. καὶ—ἄλλο; τλοῦτος] καὶ τί τερὸς τούτους τλιῖτις Ald. Post ἄλλο nullum distinctionis signum Rob. 236. αὐτάς ἐφη αὐτής

leur abras. Ald. 237. χιρῶν] χιιρὸς sic Mosq. χιρὸς γ' Victor. Sed γ' abest Mosq. Regg. Ald. unde Brunckius metri causa dedit hà χιρῶν.

σηλε πρὸς δυσμάς, ἄνακτος 'Ηλίου Φ) ινάσματα.

Aυσμαί, ut discus, absolute ponitur de regione occidentali. Nostri cives dicerent: Fern im Westen, no die Sonne die Königin des Tages sich unsern Augen enticht. Gallicus interpres Euszus ad Persicam solis adorationem traxit: dans les contrées où le, soleil que mous adorons, disparoît à nos regards. Verum Eust Græca quoque Solis appellatio, cf. Homer. Odyss. μ. 176. "Ceterum Enstath. ad II. λ. p. 765. extr. huc respiciens: ἡλίου φθίνασμα είπι της Ψωρνής. et Hesych. Φθινά-σμασι, φθίσισι." Abresch.

231. ἀλλὰ—wóλn. Enimvero fitus meus vehementer capere hanc urbem oupiebat.

232. wāen yae vinness. Male latinus interpres: Imo omnis fiat Gracia regi subdita. Fefellit eum, ut recte Brunckius observat, vis particulæ yáe. Hæc enim in responsionibus sæpe refertur ad omissam brevem sententiam, cujus rationem affert. Itaque h. l. Abreschius bene hunc in modum supplevit: Kal sizórus y1, xal siðis y' Artiks, männ yae virnes, rindi módum supplevit: Kal sizórus y1, xal siðis y' Artiks, gasasíeus. Nec mirum; nam hac urbe expugnata, omnis Græcia in regis potestaten veniret.

233. Edi vis— reavo. Interpres: Ita (sit;) adestne illis copiosus exercitus. Vere autem judicavit Abreschius, nihil in interpretatione adsumendum, verbaque sic potius ordinanda esse: Edi vis edgenthilus, n. v. a., adeoque ipsis copie quadan armatorum sunt.

234. nai—nand. Imo vero ejumdi recrettus, qui multa jum Medis h. c. Persis mala infizit. Marathoniam petissimum pugaam significat. " bi h. l. pro 40n, ut Prom. v. 13." Abrach

235. and vi-lipnos. Quid min prateres? num etiam divitiorum quatum set est ipsis domi suppetit? Intepres latinus vortit: hisne aliquid imper, quasi legeretur sas vo. Sed interrogativum vi h. l. aptius.

236. żężew - 29sies. Argani guidam fons, i. e. fodina, ipsis est, tere thesaurus. "Sectiones argentaris in Attica olim uberes farisse refert Smbo lib. ix. và di ágyágam và le vệ Ar-ving navagyág giðe de ágiáloga, seil i lalaissu. Locus autem, ut observit Casaub. ad h. l., ubi fuere argenti veme, vocabatur Laurium. Thucyd. it. ii. waendor is on waendar yn sudaμίνην, μίχρι Λαυρίου δρους, δ τὰ ἀργέ-ρια μίταλλά ίτην Αθηναίους. Βt lib vi. commemorat Alcibiades rae rai Auprior var keyvetian perallan measing. Cf. etiam Herod, qui in Polyhymnia testatur, potnisse Athenienses e Lav rii metallis accipere igandor luores Mκα δεαχμάς; omninoque Xenophon wiel Hoen, quem librum recte judicat Casaubonus ab eo hoc potissimum consilio scriptum esse, ut Athenienses ad todiendas strenne argenti fodias hortaretur." Stant.

237. wórspa yaz wgises; Numum arcum et sagittas mamibus gerensi? esξευλκὶς αίχμη est sagitta, ques ideo dicitur arcum trahons s. tendens, quin arcys non aliam ob causaum tenditas.

Χο. Ούδαμος: έγχη ςαδαΐα, και Φεράσπιδες σαγαί.

*Ατ. Τίς δε σοιμάνωρ έπεςι κάπιδεσπόζει ςρατοῦ;

Χο. Οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται Φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι. 240

Ατ. Πως αν οθν μένοιεν ανδρας σολεμίους επήλυδας;

Χο. "Ωςε Δαρείου σολύν τε καλ καλόν φθεϊραι ς εατόν. "Ατ. Δεινά τοι λέγεις λόντων τοϊς τεκοῦσι φερντίσαι.

Χο. 'Αλλ', ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴση πάντα νημερτῆ λόγον'
Τῶδε γὰς δράμημα φωίδς Πεςσικὸν πςέπει μαθεῖν, 215

238. Φιράσσιδι:] φιράσσιδι: sic Mosq. σαγαί] χίρις Rob. 239. ποιμάνως] ποιμάνως Ald. Turn. ἔστετ] ἐσέση Mosq. σεασῦ] σεασῦ Mosq. Rob. 244. δοκιῖι] δοκιῖ Mosq. δοκιῖ Vitch. σάχ ἔση σάνσι] πόνσὶ πάχα Guelf. σάχ abest Rob. 245. δεάμπμα] δεόμπμα Mosq.

quam ut sagittæ emittantur. Paulo aliter supra τοξιολπότ λάμα, fortitudo arcum tendens. Male assecutus est imaginem poëticam in τοξιολπός αίχμὰ Latinus interpres; vertit enim: cuspis per arcum tracta.

διὰ χειρός weiwu. Sic Eurip. Helen. v. 217. weiwa di alSiges.

238. Iyan sadais non sunt hasta firms, sed ercete, que solent in terram desigi; Homer. Iliad. 2'. 153. Iyas di son iço' un samparijes lakhare. Hesych. Yradaiz, isnaéra içosa. Inde ad haste longitudinem transfertur. predesides sayal bene interpr. clupeata armatura.

259. eis di-squevil. Quis vero rez præst et imperat exercitui? જાનામંત્રના enim h. l. βασιλιός. vid. Hesych. v. Πομάνων.

Πομάνου. 240. οδ-δπήπου. Nullius hominis servi aut subditi sunt. πίπληνται enim h. l. pro είσί.

241. พัตร - ไซต์มับอิตร : Quomode igitur sustineant hostes infertos s. impetum fincientes ? ไซต์มบิตร enim, alias interprete Hesychio ระตร) ไมวิจังจะตรู ปรู ไรร์-จะรุ วุพัธ, h. l. non advenus solum, sed etiam aggressores notat.

242. des. Ante hanc particulam intelligi oportere deves, Abreschius probe admonuit. Sensus enim est: Quomodo vim hostium sustinere possint, queris? Imo jam olim sic sustinuerunt, ut Darii magnum et bonum exercitum perdiderint.

243. durà-peortient. Gravia igitur corum qui ad bellum exiceunt parentes liberis suis metuere fubes; s. quantum ex te audio, habent utique parentes militum nostrorum in Greciam profectorum, cur de liberis solliciti

245. veils yae deaunum. "Herodotus, postquam Xerxem hujusce cladis nuncios in Persidem misisse narraverat, subdit, nihil his nuntiis pernicius transcurrisse in rebus humanis. ipsunque dedunus, ut vocat Æschylus, hunc in modum a Persis constitutum describit : Jour an Amegian i maon bbis, vorovvoi lamoi et uni Erbets bitgare πατά ημερησίην έδου Ιπάτην σεσαγμίνω. Tody ober signeds, obe eucloss, ob nations, ob side tieges, od na nations, ob side tieges, od od nations who was signed to the side of the irrienamina eğ divelen, i di dibiles eş reiry. To di lieradir fide nar' Eller dieğięzerai waęudidipetra, narástę "EX-Апті й Апратоворовін, ти ту Чравть imerationer. Touro ed decimpus สมิท ใสสมบ ผมส์เอกระ Migen: "Ayynghiov. Eadem ratione Herodotus ayyaghide Persarum λαμπαδοφορίη Græcorum assimilat, qua et Aschylus noster hi Agamemnone rev in diadox ne wverer rev κα κγγάρου πυρός vocat. Ipsi quip-pe duncii dicebantur αγγάρου. Joseph. Antiq. Jud. lib. ii. c. G. de Artaxerxe: Διίστιμψι δὶ τοὺς 'Αγγάρους Asyophisous sis mar Bro; lografier abreis τους γάμους ππομγγιλλών. Hesych. "Αγγαρος ή λίξις δι Περσική σημαίνει δι και τους τη διαδοχής βασιλικους γεπμματοφόρους. lidem et 'Araidai Καὶ φέρει σαφές τι πράγος, ἐσθλον ή κακον κλί

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΑΤΌΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ω ΓΗΣ ἀπάσης 'Ασιάδος πολίσματα, ''Ω Περσίς αία, καὶ πολύς πλούτου λιμήν,

246. et megyes] ett megyes Mosq. nabun] Excidit Rob. 247. 'A

dicti. Suidas : 'Arandes, el in diedeχης γεαμματοφόροι οι δί αὐτοί "Αγyaçor ra di evopara Digerna. Eustath. in Odyss. 19. πυρίως δι κατά Αλλιου Διουύσιω "Αγγμαροι εί la διαδοχής γραμματοφόροι" οί δι αὐτοί, φποί, καὶ 'Ατάνdes Hegennes. Hos a Cyro institutos fuisse docet Xenophon Pæd. lib. viii. Entstäutres par morne de soie lames મલજવાર્થજના જોંદુ જે જેવાર કોંગ્રેલાર જેવા માટે છે. જેવા อีเนอะเรา, โดยท์อนาง โดยผิงนร จะขอบาง อีเน-Asiworus, nai luwous in abrois nariτησε, καὶ τοὺς ἐπιμελουμένους τσύτων. Καὶ ἄνδρα ἰφ' ἐκάσφ σῶν σόπων Ισαξε σὸν ἐπισήδειου παραδέχεσθαι σὰ φερόuna yeaupara, zai waeadisina, zai જાલકુલોલμઉલંગાંગ ૧૦૫૬ હેલ્લાણમાન્યલ જિલ્ જાન્મક, માર્થ હૈંગોના જાંધવાંગ માલોહિંદ. "ઉદ્ય d' dre sidt ràs rinnas pastr leasur σπύσην σήν υνοριίαν, άλλα σῷ ἡμιριῆς ἀγγίλο σὸν νυπσιριού διαδίχισθαι." Hactenus Stanleius; qui, quamvis illa quæ collegit scriptorum loca ad cognoscendam Angariæ Persicæ veredariorumque publicorum (des Persischen Postwesche) rationem utilia sunt, tamen si ad hunc locum spectes sidir weès τès. Διένυσον attulit. Hic enim nuntius non ex Angaris illis per certa stationum intervalla dispositis est, neque cum eo nuntiorum genere, que nos reitende Posten, Estaffettes, appellamus comparandus. Sed potius Æschylus talem esse nuntium finxit, quales nobis Couriers vocantur, qui mandata ab eo, unde profecti sunt, loco, usque ad cum, ubi is, ad quem data sunt, commoratur, perferunt. Hunc enim nuntium non a proxima statione, sed ex ipsa Gracia venire, satis declaratur v. 264. ubi se cladi

Persarum interfulese testatur. reliquum est, illa verile palemanio nihil aliud significant, illum enim Persam accurrentem licet.

IN SCENAM III. v. 247—529.

Nuntius a Xerxe missus class lamentatione Chori et Atossa quium interrumpit.

247, 248. Quamquam walk, ou lipin sie explicari potest, magnus divitiarum portus, ac d verso Persarum regno intell mihi tamen verisimilius est p scripsisse

'Ω Πίρτις αἴα, καὶ ατό λις, α λιμήν,

hoc sensu: O terre totius Asiati pida, b Persica tellus, tuque, b uri tus divitiarum; Susa nimirum, in urbem, tanquam in portum undique divitiae confluebant. (t vandum est Aughr translate priripliciter usurpari. Primum: cum Euripides, quem Abreschius liis laudat, Orest. v. 1677. Agi nouis filium sic loquentem facit.

Σο μίν γάς έτι πέλις, έμος δ' , δη,

End done wareds, nad player at Alphy, ubi p. s. A. sunt ipse divities, ad tamous p. ad. portum confugers a

ubi μ. σ. λ. sunt ipse divitiee, ac tamquam ad portum confugere i Similiter του λιμάν Soph. Ant 1295. est ipse orcus, mortuorus tus et receptaculum. Alia raticum Longinus sect. ix. mortus s

'Ως εν μιά ωληγή κατέφθαρται ωολός "Ολθος, το Περσών δ' άνθος οίχεται ωεσόν. 250 «Ω μοι, κακόν μεν ωρωτον άγγελλειν κακά· Ομως δ' ἀνάγκη σῶν ἀναπτύξαι σάθος Πέρσαις. ςρατός γάρ σάς όλωλε βαρδάρων.

Xo. "Ανί', ἄνια κακά, Νεόκοτα, καὶ δάϊ, αἶ, αἶ. 255 Διαίνεσ θε Πέρσαι Τόδ άχος κλύοντες.

250. vò Higen d'] vò M Higen Ald. Rob. 252. drawrifai] drawrien Ald. Rob. Post hunc versum additur in Rob. hic versicalits; Erleyet yaz eidels ayyeder nanar laar.

Eundem Guelf. commodius post v. 251. inserit. Sed suppositifium case Stephanus recte conjecit, et Abreschius Sophocleum esse Antig. 283. unde eum aliquis illustrationis causa, quod et Schol. fecit, adhibiturus ad marginem scripsit, e quo 253. Ripeas | Ripeas legitur in deinde in textum a nonnullis receptus est. Ald. in fine antecedentis versiculi; h. l. autem repetitur Hierau. Hieraus e cod. Reg. B. rescripsit Brunck. loco vocativi adhuc editi. 254. #1/—nana] #118 Reg. B. rescripsit Brunck. loco vocativi adhuc editi. ลีทด กลหล่ โบสทุดิ โบสทุดิ Ald. Rob. ลีทด ลีทด กลหล่ Turn. Male Pauwius et Heathius dous mutari volunt in sirá. 25% nésera] néreza Rob. dái"] dáia

Guelf. Rob. 256. diminer 94] eiminer 9at sic Mosq. diminer 9at Guelf. Ald.

lat λιμίνα κακών, h. e. perfugium adversus mala. Tertius vero usus occurrit Antig. v. 1018. sedes auguris appellatur garges einren Lindr, quo tamquam ad portum omnes aves convolant. Eodem modo hic apud Æschylum will TASÉTES AMÍNE DOMINATI CENSEO.) Téλις in πολύς a librariis mutatum esse videtur, qui wond e sequenți versiculo oculis anticipaverat. Æschylus autem non solet idem verbum, nisi orationis elegantia postulat, brevi intervallo re-petere. Multo etiam verius urbs, qua regni caput est, et ubi regii thesauri asservantur, πλούτου λιμών appellatur, quam universum regnum. Πόλις etiam, urbs, zar' lexà de Susis recte ponitur, præsertim cum woliepæra, appida, ei opponantur. Accedit, quod, si πόλις legamus, elegantior a majori. ambitu ad minorem procedat oratio. Asia enim Persicum regnum, Persico regno Susa continentur. Inest etiam quasi quædam itincris a nuntio facti. repetitio. Primum enim Asia, deinde Persidis fines intraverat; postremo jam ad Susorum urbem devenit.

249. sqq. de in miff - wiefer. Ut uno

oodemque ictu magna felicitas eversa est, Persarumque flos caducus interiit. Hactonus nuntius colo quasi et aëri tantum Persarum calamitatem questus erat; gravissimisque verbis summam infortunii effuderat. In iis autem, que sequentur, ad ipsum senum chorum convertitur.

250. sqq. # per Buelagur. Heu mihi; malum quidem est mala primum nuntiare; necesse tamen est omnem culamitatem Persis exponere. Totus enim czercitus barbarorum h. e. Persarum interüt.

254. aw, ana naná. "Sie scripti et digesti versus in utroque cod. Reg. Prior non minus est penthemimeris trochaica, quam quod reponi suadet Heathins. Adjectivum ans, quo caront lexica, valet Apringos, dring sugenrinds, aviagos, adspartures, ut exponunt veteres glosse. Occurrit iterum infra v. 1047. et 1053." Brunck. and riénera nanà nal dáïa sunt tristia mala, recentia s. recenti et inusitato furore sevientia, atque hostilia.
256. Suime St, irrigemini scil. lucry-

mis.

9 z

^{*}Αγ. 'Ως ωάντα γ' ἔς' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα'
Καὐτὸς δ' ἀέλπτως νός ιμον βλέπω φάος.

Χο. Ἡ μακροδίστος ἀντις. α΄. το τος τις αἰων ἐφάνθη Γεραιοῖς, ἀκούειν Τοδε ωτημ' ἄελπτον.

Αγ. Καὶ μὴν σαρών γε, κου λόγους άλλων κλύων, Πέρσαι, Φράσαιμ αν, οι ἐπορσύνθη κακά.

Χο. 'Οττοττοτοῖ, μάταν ς ς ο φη β΄.
 Τὰ το λλὰ βέλεα τα μμιγη Γᾶς ἀπ' 'Ασίδος ηλθ' ἐπ' αΐαν Δίαν, Ἑλλάδα χώραν.

Αγ. Πλήθουσι νεκρών δυσπότμως έφθαρμένων

dining 9: danger Rob. ubi tamen auctor additamenti scripsit danger: ş quod scient intelligendum erat, non scribendum.

258. ἐς wáren γ' ἔς'] ἐς κάν ἔς

Ald. Rob. ἔς' ἐκινω ἔς ἀκ και και Μοςς.

259. βλέπει βλέπει Ald.

261. ὰς

γί τις βάδι γί τις Αld.

164. γο] ἐτ Μοςς. Vit. i tạn ἐκιλο Ald. Turn.

262. γερικεί γηρικοῦς Αld.

263. γο] ἐτ Μοςς. Vit. 265. Πίροπα] Πίξοπας Rob.

268. ᾿Αρίδος] ᾿Αριάδος Vit.

270. δυσπότρικεί δυσπότρικεί Μοςς.

258. ως — διαπιπραγμίνα. Ut scilicet illa omnia prorsus perierunt! Male enim Interpres latinus : quoniam illa omnia peracta sunt. " Sie infra v. 515. diamemenγμίνα ၄၉ ကြီး ubi vid. Schol. Sic Choëph. 880. deniai diamineayaise i. e. spayise. Ald. v. 1008. Sophoel. in Trachin. v. 797. et Thom. Mag. v. Διαπιπραγμέvov. Eurip. Helen. v. 864. diamine γμιθα, periimus, actum de nobis est. Et simplex verbum in nostri Choëph. v. 130. σισγαγμίνω άλώμιθα...... Eundem usum præstant omnia ferme reliqua verba faciendi, ut izmeakas Eurip. Hec. 515. Soph. Œd. Colon. 1730. et infra Agam. 1286. iğiçyásas Sa Eurip. Helen. 1104. Orest. 1224. Hippol. 565. imikieyásas 9a. Soph. Antig. žai, et diseyásas Sai Soph. Œd. Čol. 1481. Eurip. Hec. Hippol. 613.-Abresch.

259. νόσιμον φάος, reditus diem, ut τόσιμον ήμας Odyss. ζ. 311. et sæpius spud Homerum.

260. sqq. A pareolioros—alteros. Profecto nimium longeva videtur hec sita senibus, insperatam hancce calamitatem sudieneo. St. 115 non conjun-

•

genda, quemadmodum Eurip-Eett.
v. 107. siesen rinte messerialen rin, aliisque locis ab Abreschio commentis; sed h. l. ers ad sansellere retrahendum, notaque illa intendenti i præditum est. Ordo enim verborum: h sanselleris en lipsi prapositionis mels vel den jungitur can sanselleris. Nhmium diu sibi vicina videntur semen, vel apis en dancius etc ut istam calamitatem andire pomes, superstites, vel det en dancius, propterea quod eam vivendo attigerint, mribusque acceperint.

264. Choricorum senum verbun Ansian occasionem præbet nuntio, illa que sequentur adjiciendi: Atqui ere ego, qui præsens adfui, nec alios tantum narrantes audivi, optime discrim, quant illis mala acciderint.

266. sqq. paras—xuens. Emil Frustra igitur tam multa omnis genera tela, h. e. tot millia hominum armstorum e multis variisque gentibus contatorum, in Gracian, plaram et noblea terran, ex Asia venerunt.

270, sq. whiseer rivers. Oppide sunt codescribes militum infelicites per

Σαλαμίνος άκταλ, ωᾶς τε ωρόσχωρος τόπος. 'Οττοττοτοί, Φίλων άντις. β΄. 'Αλίδονα σώματα σολυβαφή Κατθανόντα λέγεις Φέρεσθαι Πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. 275 Αγ. Ούδεν γάς ήρκει τόξα, σάς δ' άπώλλυτο Στρατός, δαμασθείς ναίησιν έμβολαϊς. sροφη v. Xo. "Ιυζ' άποτμον βοάν Δυσαιανή Πέρσαις Δαίοις, ώς σάντα σαγκάκως 280 *Εθεσαν, αί, αί, ςρατοῦ φθαρέντος. *Αγ. *Ω σλείζον έχθος όνομα Σαλαμίνος κλύειν

271. wρόσχωρος] wγόχωρος Mosq. Ald. 273. ἐλίδονα σώματα πολυδαθῆ] Arnaldus, ut hic versus secundo strophes secundæ respondeat, ejecto voçabulo σώματα, quod ut v. 596. subintelligi possit, ita scribendum opinatur;

άλίδονα πολυδαφή τι.

274. nar9arirea] nara9arirea Viteb. 275. le dimlánicon] où dimlánicon inepte corrigit Pauw. 276. ἀσώλλυτο] ἀσώλυτο Ald. 277. ερατὶς] λιὰς Guelf. κατησιν] κατοιου Turn. 278. τιζ] τίζε Turn. 280. σάντα σαγαμαίος] Sic Mosq. Vit. σάντα κακώς Guelf. 282. κλότιν] καλὸν add, Mosq.

ditorum Salaminis littora, omnisque vicinitas, scil. ex pugna navali Salaminia, cf. Herodot. viii. 89.

273. allova wolulapii, mari jactata et multum s. sepe mersa. Post wohven on non intelligendum sanguine, ut Schol. voluit, sed undis. Aliud est jactari fluctibus, aliud mergi. Itaque nec Pauwii ratione utimur, qui wolucapii zar Sarérez arctius copulanda censuit, q. d. in aquis exstincti. Nos potius zar9avivra cum alayariis le bialáseem jungimus; ut universæ antistrophes hæc sententia sit; Heu, heu, corpora amicorum in errabundis navibus, scil. fractis et submersis, mortua ferri dicis, mari jactata ac sepe mersa. Ita cipiendum, de tabulis navium, in quibus miseri naufragi enatare cupiebant, sed antequam ad lictus appellerent suffocati peribant, ita ut paulo post eorum cadavera mari disjicerentur; vel parte pro toto posita, integras naves significat, in quibus nautici vel cesi, vel submersi tunt. De v. Nistag cf. Clav. Æschyl. h. v.

276. sq. sidds— lucorais. Nihil enime Persis profuerunt arcus; omnis autem exercitus periit, navium hostilium impetu victus. vaiu lucorai de navium in hostiles impetu et concurru, cum adversis proris in proras, vel in latera irruebant. Cf. Thucyd. III. 36. Polyb. i. 24.

277. sq. lü. — Garives. Emitie infaustum lugubren clamorem super infeticibus Persis! Ut omnia pessime geserunt, heu, heu, perdito exercitu! cf. v. 936. sq. datus non pugnacibus, ut interpr. reddidit, sed infeticibus. Schol. ad Sophocl. v. 796. daiso nonsis ed wolimus, decimis bi vidionovo. Et alius ibid. O daiso, din erwoodsis, di necantaguira, narunwaralunguira, nanasanira.—Kal Alexidas drel evi deplie nizemus eji Altu. cf. Spanhem, ad Aristoph. Ban. v. 925.

282. 5—ndun. O Salaminis nomen acerdissimum auditu et infestissimum! 1x9s non est fastidium, sed

edium ex damno accepto,

Φεῦ, τῶν ᾿Αθηνῶν ώς ς ένω μεμνημένος. Στυγναί γ' 'Αθάναι δαίοις' avtis. Xo. Μεμνησθαί τοι σάρα 'Ως σολλάς Περσίδον μάτου "Εκτισαν εύνιδας ηδ' ανάνδρους. Ατ. Σιγώ φάλαι δύς ηνος έκπεπληγμένη Κακοῖς ὑπερβάλλει γὰρ ήδε συμφορά,

285. 74] 7 284. svyraí y' 'ASavai] svyrai d' 'ASassi Guelf. Turn. Vit. 286. πάςα ως πολλάς] Hiatus vitandi causa, quod tamen neces non est, transponere malebat Abreschius:

> μεμνησθαί τοι πάξα πολλάς ώς Περσίδων--

289. ὑσιςθάλλιι] ὑσιςθάλλιι Vit. Higgidar] Tar Higgidar Mosq. Vit.

283. is gira μεμνημένος. Quam gemo, cum Athenarum reminiscor! Ejusmodi vocibus Æschylus populi Atheniensium aures mirifice delectari sciebat.

284. sqq. svyraí-årárágous. Exosa, graves, formidabiles, hostibus Athenae sunt; meminisse licet, quam multas Persidum liberis parentibusve orbas viduasque viris reddiderint.

sividas. "Orbas nempe liberis parentibusve, quasdam utrisque. Hoc valet son, ut recte illustravit Schol. per is ερημένον, δεφανόν, quo et solo sensu novit Homerus, observantibus grammaticis. vid. Iliad. x. 44. Odyss. i. 524. Noster in Choëph. v. 245. ided yivrar edrir alered wareds, et v. 792. wales shus marees ollow. Eurip. Orest. v. 930. was par siridas dixit mulieres, quarum mariti absentes .- "Averdes notat in universum mulierem sine viro, sive matrimonio fuerit juncta, sive non. Eurip. Androm. v. 343. avandes is depas xigar xaligus, et Soph. Trach. v. 313. ris wor' il avanδρος ή τικούσα. Hac refero inprimis Eurip. Cycl. v. 305. "Αλις δὶ Πριάμου γαι" ἐχήρωσ' Ἑλ-

Πολλών γειρών ποιούσα δαρυστενή φόνου, 'Αλόχους τ' ἀνάνδρους, γραύς τ' ἄσαι-δας ώλισιν,

Πολιούς τι πατίραςet Orest. v. 1136.

"Ar warieas tures, er o' do éluses Tinna,

Númbus e' Buzer de@anies En

μάταν vero h. l. non est imme caasa, ut Abreschius putabat quam id alibi e. c. Agam. 1 usurpatur, sed potius frustra, fectu, quemadmodum v. 266-reperimus. Nempe si Xerxe discessisset, acerba quidem matribusque tot militum occis ctura, sed tamen ferenda nunc cum tot millibus homin ditis nil nisi damnum et ign lucratus esset, multo acerbior ad animum accidere debebat.

विमालकाः " Kuloai केम्पो प frequens in primis Æschylo pidi et Sophocli 🕬 right et cuius tamen in Trach. v. 91 ἔτλη χιὶς γυναικιία ασίσαι." A

288. sqq. svya sá9n. quod taces infelix, obstupefact tantum enim hoc est infortunius que logui, neque sciscitare o ausa fuerim.

instranguing serois. Abreschius Achill. Tat. vi. iğirdáyn zai ien smağ, et p μίν δη τῷ παραλόγφ τῆς συμι πλαγεῖσα ἐσιώπησεν, ut alia n Ceterum neque, quod ei in venit, ut post ingralnymina mus λόγφ, neque ante τὸ μο particula ἔτι, sed potius ἐς pr intelligenda est, ut sepe in quendi forma.

290

295

Το μήτε λέξαι, μήτ εφωτήσαι πάθη. Όμως δ' ἀνάγκη πημονάς βεοτοῖς Φέεειν, Θεῶν διδόντων· πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος Λέξον καταςὰς, κεὶ ς ένεις κακοῖς δμως, Τίς οὐ τέθνηκε, τίνα δε καὶ πενθήσομεν Τῶν ἀρχελείων, δς τ' ἐπὶ σκηπτουχία Ταχθείς ἄνανδεον τάξιν ἡρήμου θανών.

"Αγ. Ξεςξης μεν αὐτὸς ζη τε καὶ φάος βλέπει.
"Ατ. 'Εμοῖς μεν εἶπας δώμασιν φάος μέγα,
Καὶ λευκὸν ημαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.

Abresch.

291. βροτοίς] βροτούς Vit. Ald. Turn. 296. Θανών] Βανείν sic Mosq. 297. μίν abest Mosq. 298. δώμασιν] δόμωσι Mosq. Viteb. 299. μελαγχίμω] μελαγχίμω Ald.

.tccst. v. 1071. - Xen d' deis et où amerietiv Stoñ dóoiv."

292. war d' krawrifus - Lifer. Supra in Prometh. v. 193. wart innáluter nal yipar huir léger.

293. zi gisus zazos spos. Malim spos, ut significet, quanvis tu similiter, s. aque atque ego his malis ingemiscas. Spos temere repetitum e v. 291. h. l. fri-

nararàs, animo composito et confirmato, v. Clav. in Kadisnus vira di zai-de is Scholiastes ait in quibusdam codd. scriptum fuirse Je', hoc sensu : quinam vero nobis lugendus sit ex imperatoribus, et quomodo quisque in imperio constitutus, morte sua aciem destituerit. Haud male quidem; attamen vulgata quoque sic explicari potest, ut dexi-Asian ad summos duces pertineat, verba autem og' isi es. describant minorum ordinum duces sub illorum auspiciis imperantes. ennerouxia imperium militare h. l. designat. avardor Táku nenasu Sando sic interpretor, qui morte sua cohortem in solitudinem conjecerit, jam vire scil. forti imperatore carentem, adeque viribus fractum et imbecillem. Erden suppe de imperatore et viro forti zar iğezir dici notissimum est. Omnino etiam simpliciter Erardes significare potest viduam, s. viduatam. Sic nostri homines forti imperatore legionis occiso vel mortuo dicere solent, sein Regiment sey ver-

waiset. Ita certe dignior Æschylo et Atossæ persona sensus exit, quam ex Heathii ratione, sic illa vertentis: quique sceptrigeris præfectus cohortem eviratam duce destitutam reliquit mo-riens. " Exnuroven enim, inquit, isti non erant Satrapæ aut qui supra appellantur βασιλής βασιλίως υποχω, sed revera Eunuchi, unde ävarden ragin subjungit poëta. Regii corporis apud Persas custodiam eunuchis primus commisit Cyrus, teste Xenophonte Cyrop. vii. 3, 6. viii. 3, 8. Ili satel. lites numero trecenti erant, et ennarenx« appellabantur, iisque primus præ-fuit Gadates ipse eunuchus." Qua quidem omnia etsi vera et recte observata sunt, minime tamen hujus loci scutentiam attingunt. Nam primum i ini sunnvenzia suzdile non significat sceptrigerorum cohorti prefectus, sed potius in imperio constitutus: deinde cum ineptum h. l. fuisset satellitum regiorum mentionem facere, tum præsertim eniratorum spadonum cohortem hic nominare prorsus absonum et minime decorum.

297. Çö es mai φάος βλίσει. "Homeric. Iliad. a'. 88. ἐμεῦ ζῶντος maj ἐπὶ χθονὶ δεςπομένοιο." Stant.

298. Ιμαίς—μιλαγχίμου. Sane tu quidem domui meæ magnam lucem demuniinti, albumque h. e. clarum diem es atra nocte. Imagine utitur suavi, et nunterni animi benevolentiam et caritatem spirante. Succurrit nobiliasimum Horatii carmen Od. iv. 5, 2.

Αγ. 'Αρτεμδάρης δε μυρίας Ίππου βραβευς
Στυφλούς παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων'
Χώ χιλίαρχος Δαδάκης, πληγή δορός,
Πήδημα κοῦφον εκ νεως ἀφήλατο'
Τενάγων τ' ἄριςος Βακτρίων ἐθαγενής
Θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ.
Λίλαιος, 'Αρσάμης τε κ' 'Αργήςης τρίτος,
Οῖδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα
Νικώμενοι 'κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα'
Πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου
'Αρκτευς, 'Αδεύης, καὶ Φερεσσεύης τρίτος,
Φαρνοῦχος, οἶδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον.

301. πας ἀπτὰς] παςαπταϊς Μοςς. Σιληνίων Αυνίων Μοςς. 302. πληγή πληγώς Vit. 303. ἀφήλατο] ἀφήλλατο Μοςς. Ald. 304. σεκάγων] τακόγω Ald. σενέγων Rob. βλαγειής βλαγειής Rob. 307. πελεκοθρέμενα] σελεκοθρέμε

Ald. 309. Aiyorrin Aiyorrin sic Mosq. 310. Digiorrin Sic aciptum nomen Brunckius in utroque cod. Reg. reperit. Openius Mosq. openius Ald. Openius Rob. 311. oli neig of re suois Mosq. oli viòs Ald. oli nei Rob. Heathio, quod Attic augmentum non abjiciant, rescribendum videm ilitures mas, pro in mas wisse.

300. µveias issou Bealids, decem millium equitum dux. Hesych. Bealia, äexorra.

301. συφλούς—Σιληνίων, cæditur ad aspera littora Sileniarum. Sileniæ ora erat Salaminis insalæ prærupta et scopulosa. vid. Schol. ad h. l. Attendat vero lector, quanta dictionis varietate et copia usus fuerit Æschylus in describendis enuntiandisque v. 301. sqq. imperatorum mortibus.

303. whohme respondent is not applicate, facili saltu ex nave desiliit, h. e. letali sulmere accepto praceps in mare cecidit. Sic Cebrionem vulneratum ex curru decidentem Homenus denverse urinatori comparat, de eoque Patroclus cum acerba irrisione:

304, 305. Tswyir woli. Ac Tenagon, fortissimus Bactriorum indigena, Ajacis insulam, Salamina, fluctibus marinis percussam, incolit, h. e. ibi sepultus est. woli non solum est pascere, sed etiam habitare,

-307, πιλιεθείμμενα i, q. Homero

welstelena columbus multas alenten.

Salaminem insulam Veneris in tetela fuisse, ex Homero discimus; unde probabile est, columbus summa cun incolas enutrivisse, atque insulam is abundasse. Veneri enim sacra het avis." Stant.

300

310

308. Issueres lexued x3sm. specess ut crietare apud Latinos primum cornibus ferire significat, deinde simpliciter ferire, percutere. h. l. de cadaveribus horum imperatorum frequenter ad littora allisis capiendum. iexued x3sm, ut postes v. 317. salad vii dicitur Salaminia tellus, ob aspera et saxosa littora.

311. Φαριούχος. "Tres Ταναρχο, equitatus presfecti, memorantur Herodoto lib. vii. 38. quorum tertius Φαριούχης appellatur." Stant.

mais in mas wire. Hand injura Brunckius offenditur hac sententia, una eademque es nave istos duces cetidisse. Quomodo enim non unirum videatur tot imperatores candem conscendisse navem? Attamen illa veteris Grammatici explicatio, quam iden vir doctiasimus enotavit, isuas y nam iden Χρυσεύς, Μάταλλος μυριόνταρχος θανών, Ίππου μελαίνης ήγεμων τρισμορίας, Πυρράν ζαπληθή δάσκιον γενειάδα "Ετεγγ', άμειθων χρώτα πορφυρέα βαφή. 315 Καὶ Μάγος "Αραθος, 'Αρτάμης τε Βάκτριος, Σκληρώς μέτοικος γής έκει κατέφθιτο. "Αμηςρις, 'Αμφιςρεύς τε ωολύπονον δόρυ Νωμών, ὅ τ' ἐσθλὸς 'Αριόμαρδος Σάρδεσι Πένθος ωαρασχών, Σησάμης θ' ὁ Μύσιος, 320 Θάρυδίς τε ωεντήκοντα ωεντάκις νεών

312. Μάταλλος] μάταλος Musq. 314. συβραί] συραν Mosq. δάσπων] δάσπων idem. 316. καὶ Μᾶγος "Αραθος] καὶ μίγος ἄβραίς Ald. καὶ μάγος ἄβραίς Rob. anὶ μᾶγος ἄρραίς Turn. 'Αρτάμης] ἀρσάίης Rob. 318. "Αμησερι] Ita Bruuckius rescripsit. ἀμίσεμς Rob. Sic et Codd. Regg. 320. Σποάμης] Sic et Viteb. συσάμης Ald. Rob. Vict. Copulam 9' Brunckius inseruit e MSS. Regg. 321. Θάρωίς] Θάρμις Rob.

puis onds vio 'Admulus, etsi istam difficultatem tollit, ambiguitate premitur, et contextui parum respondet. Omnes enim, quibus h. l. nuntius utitur, locutiones mortem ducum diserte describunt. Itaque vel dicamus licet, Æschylum hic a veritate rei per incuriam discessisse, vel eum sie potius scripsisse conjiciamus:

ode rais in μις πισον, tmesi pro rais iξίσισον μις scil. ήμέρο. (Post μις sæpe intelligendum esse δες vel ήμέρο, docuit Lamb. Bos in Ellips. Gr.) Infra v. 429. sic finit muntins:

Eð yak राजि रिजा, धार्मिक से मुक्क हु क् मार्मे Tlander verevrkeiskein से मिक्क कार्या राजि

312. **Xeveriff. " Chryseus nomen est proprium. Sequentis nominis duplex est lectio, Márallos, Mírallos, tin MS Reg. B. scholium; à Mírallos. "Açay ñr, sai dià revro sai ràp pilas-sar tares elle. Taives yàg si 'Açasina' 'arres." Brunck.

314. Zuwanst derner zerieden. "Suidas ex Epigr. citat Zuwansdis sojus. Petron. c. 99. barbis horrentibus nauta, l. c. hispidus, multibarbus, ut loquitur pulcius, flor. lib. i. sub principium." dorech.

315. zebra duillus mietoela fa-

φη. Cutis colorem mutans purpurco sanguinis tinctu. Ψορθύριοταίμα, πορφύριου Θάναστο Homerus dixit. Fundus autem translationis e re tinctoria sumtre in nobilissima ejusdem comparatione Iliad. 3. 141. sqq.

317. endagas piromes yas tus nariosero. Quasi hospes aut inquilinus
adiit Salaminem insulam, ibique periit.

318. wedówene dies, hasta qua strenue pugnaverat. Cf. Agam. v. 65.

320. Zágèses windos wagangian. Sardibus luctum, nempe sua merte importans. Utrum autem hic Ariomardus idem sit, qui supra Thebarum Ægyptiarum dus nominabatur, v. 38. an alius, definiri nequit.

Σησάμης. ⁴⁶ Hoc nomen in codd. Regg. diversimode scriptum: Σισάμης, Σισάμης, Σισάρμης. Postremi vitium manifestum. Vera scriptura servata in v. 979. Sequens nomen duplici etiam modo scriptum, Θάςοδη, Θάζος μα." Βευπολ. Ταγός, γένος Λυρναῖος, εὐειδης ἀνής,
Κεῖται θανών δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς.
Συέννεσίς τε ωρῶτος εἰς εὐψυχίαν,
Κιλίκων ἔπαςχος, εἰς ἀνής ωλεῖςον ωόνον
Έχθροῖς ωαρασχών, εὐκλεῶς ἀπώλετο.
Τοιῶνδέ γ' ἀςχόντων ὑπεμνήσθην ωέςι·
Πολλῶν ωαρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.
*Ατ. Αὶ αὶ, κακῶν ὕψιςα δη κλύω τάδε,
Αἴσγη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα.

Αίσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα. 'Ατὰς Φεάσον μοι τοῦτ' ἀνας εξέψας ωάλιν, Πόσον δὲ ωλήθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων,

323. ເປົ້າບາເພິ່ງ ເປົ້າບາເພິ່ນ Rob. 324. Σνίντιωϊς τε] σύντωϊς τε Mosq. Rob. 325. ໃສ່ພຽວຮຸງ Hoc Brunckius in cod. Reg. B. notatum invenit pro varia be ctione. ຂ້າພຽວຮຸງ Hoc Brunckius in cod. Reg. B. notatum invenit pro varia be ctione. ຂ້າພຽວຮຸງ ການເປັນ ປະຕາຊາຍ Mosq. hiante metro. ເພລັກາ ຂ້ອງຕ້ອງຕາກ ກັນ All. ຈາລັການ ຂ້ອງຕາກ ກັນ All. ຈາລັການ ກໍ ຂ້ອງຕາກ ກັນ All. ຕາມ ການ ການ ການ ການ ການ ການ ການ ການ All. ຂ້ອງຕາກ ກັນ Canter vero conjecterat: ຈາລັການ ຊ້ອງຕາກ ກັນ. Rob Brunckium secuti sums 326. ຂ້ອງຂອງການ ກັນ All. ຂ້ອງການ ການ ການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ ກັນ All. ຂ້ອງການ ການ ການ ການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ ການ ການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ ການ ການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ ການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ ການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ All. ຂ້ອງການ ການ ການ All. ຂ້ອງການ All. ຂ້ອງ

324. sqq. Nouvers—Landres. Et Symnesis virtule et animi fortitudine facile princepe, Cilicum prefectus, unus ille, qui maximum laborem hostibus facesebat, gloriosa morte occubuit. "Apud Herodot. vii. 98. inter eos, qui in classe proximi a ducibus dospuzgónares fuere, recensetur Kírig Nouvers, Oromedontis filius. Erat vero Syennesis, ni fallor, nomen commune Regibus Cilicie, Cyaxari et Alyatti coætaneus, memoratur Herodoto lib. i. 64. Alterius sub Dario mentionem facit idem

lib. v. 118. Meminit et tertii Xesphon in Κόρου ἀναθ. lib. vii. ubi rega omnium regionum, quas in expeditose illa peragraverant Græci enumera." Stant.

525

339

327. 8q. ruinds—zand. Et hi quidem, quorum mentionem feci, meri principes sunt; pauca vero e multis tibi nels narro. Nihil scil. de tot millibus e quitum, peditum, nauticorum cuis, nihil de variis eorum calamitatibus dixerat.

329. zazőr ő viga. "Ut pices ilyers Suppl. v. 488. et armáran ő viga Lycophr. v. 305." Abresch.

330. aïoxn—ranúpara. Que Peris dedecora et acutas lamentationa afo

331. ἀνακρίψας ατάλου. " Eurip. ἀν ελθεῖν in Phœn. v. 1213. et Ion. 934. είνειν ἀκ' ἀρχῶς αἔθος dixit Soph. Ajac. v. 1119. quod si quis alium âcere jubet, ἀνακοδίσου dicitur (lat. «» νουανε.) Herodot. v. 92. 6. ἀνακοδίσου κόν κάγονα." Αδτεκελ.

332. when it was in a first tandem fuit numerus. "Sic uterque cod. Reg. Glossa in B. 4 re? voi it Hinc orta vulg. jectig." Brunch.

"Ως' ἀξιώσαι Περσικώ ς εατεύματι
Μάχην ξυνάψαι νατησιν ἐμδολαῖς;
"Αγ. Πλήθους μὲν ἀν σάφ' ἴσθ' ἔκατι βαρδάρους 335
Ναυσὶ κρατῆσαι. Καὶ γὰρ Ελλησιν μὲν ἦν
'Ο πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα
Νεῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος'
Εέρξη δὲ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν,
''Ων ἦγε, πλῆθος' αὶ δ' ὑπέρκομποι τάχει 340

334. ναίησιν ἱμβολαῖς] δαΐοισι συμβολαῖς Mosq. ναίοισι συμβολαῖς Vit. ναίησιν ἱμβολαῖς Ald. 335. ἄν] Abest Mosq. βαρβάρους] βαρβάρουν Mosq. Vit. 339. ααὶ abest Mosq. S40. ὧν ἦγις πλῆθος] Plutarchus in Themistocle, ubi b. l. citat, legit νιῶν τὸ πλῆθος. ὑπίρχομποι] ὑπίρχαμποι Mosq.

■ 333, S34. ĕς' ἀξιῶσκι — iμθολαῖς.

Ut auderent cum Persico exercitu pugnam conserere navium congressionibus;

I. q. oratione prosa diceretur ĕς' ἀξιῶσκι νανμαχεῖν.

336. nal yae "EAAnen. Male versio latina: num et Gracis. Vertendum erat: Etenim Gracis.

337. & wēs àcispis. "Græcorum classem Ctesias septingentarum navium fuisse narrat; at Herodotus non nisi trecentarum et octoginta, lib. viii. 22. quarum xvi. tantum Lacedæmonii, clxxx. Athenienses præbuerunt. De Atticarum navium numero convenit Plutarchus in Themistocle; quin ipse Herodotus lib. eod. c. 61. naves wiskingen cc. Atheniensihus tribuit, wii accinit Diodor. Sie. lib. xv. Stant. 338. dirās — innervos. Prater has

sond sizes— inneres. Frager has sond seizes— inneres bonitate, h. e. s. magnitudine s. celeritate, prastantes, s. eximic erant. Xuels rurss conjungendum. Secus accepit Schol. qui Xuels faneures copulavit, adeoque Æschylum non cocx naves numerare, sed ccc navibus a selectas comprehendere existimavit.

339. Migin M. Xerxis classem mille ducentarum et septem navium fuisse refest; quo potissimum teste, ut ex-

ploratæ fidel, utitur Plutarchus, in vita Themistocl. wiel di rou antisous van βαρδαρικών νεών, Αίσχύλος ό ποιητής ώς αν είδως και διαδεδαιούμενος, εν τραγφdia Niesaus, divu raura: Elegy di-Niav ro adagos—iarà di. Adstipulatur Herodotus, post Æschylum testis optimus, lib. vii. 79. Tar di reinetar apidude pir inivere imra nul dinnbeine καὶ χίλιαι. Dein ex his quot e qualibet regione suppeditatæ fuerint, disertissime narrat. Eundem ad numerum collineare videtur Diodorus Siculus lib. ii. inquiens, võis di comacan maneuf artione and Rivier uni ginnocien-Minus curiose agunt, qui non nisi mille et ducentas numerant. Horum est Isocrates, in Panathenaico: xal Biekou rou rore Basidevorres reinceus mir συναγαγόντος διακοσίας και χιλίας. Et in Panegyrico: Ψουπλιουσών δι σειπ-εῶν διακοσίων και χιλίων. Et Corn, Nep. in Themistocle: Hujus enim classis mille et ducentarum navium longarum fuit, quam duo millia onerariarum sequebantur. Verum hoc intelligendum tantum sarà ed daes xigiriget. Quanto magis, platice dictum ab iis, qui mille naviom fuisse asserunt? ut Ctesias, remeis XILias Alaum ini ran Exlada, et Cicero in Verrem, Xerxem mille numero navium classem ad Delum appulisse scribit. Ceterum apud hos, ut loquitur Varro de R. R. lib. ii. c. 1. non est ut sit ad amussim, ut non est cum dicimus mille naves iisse ad Trojam etc. 'Stanl

340. av dys eranges. "Non crediderim ego aliter hic legime Plutar.

3 A

Έκατὸν δὶς ἦσαν, ἐπτά Β΄. Δος ἔχει λόγος.
Μή σοι δοκώμεν τῆδε λειφθῆναι μάχη.
᾿Αλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε ςρατὸν,
Τάλαντα βείσας οὐκ ἰσορρόπω τύχη.
Ἦχη. Θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.
Ἦχη. Ἔς' ἄε' ᾿Αθηνῶν, ἔς' ἀπόρθητος πόλις.

342. den must benoumes Ald. Associated and Danies sic Mosq. 346. His verse Atosse tribuitur et legitur ir i de 'Admin is' de propose s'oles Rob. ir de legitur etiam in Mosq. Viteb. Guelf.

chum, atque nos hodie, quod existimat Staul. et Spanhem. ad Julian. p. 280. sed pro ຜ້າ ຄົງປະ ສະໄສ່ວິວຣຸ, ideo scripsit ກະພາ ຕໍ່າ ສະໄສ່ວິວຣຸ, ut, quod fieri solet quam sæpissime, et omnes, qui breviter aliorum verba adducunt, faciunt, verbis abrupte et extra nexum suum laudatis, sensus constaret." Abresch.

ὑπίςκομποι τάχιι. Celeritate præstan-

342. μή σω-μάχη. Interpres lat. falsam lectionem δοκοῦμεν secutus vertit: Num tibi videmur in hac pugna inferiores fuisse? "Verum τῆδε non debet cum μάχη conjungi, sed seorsim verti hac cx parte, id est, quod ad numerum navium attinet, (πληθους Ιπατι ν. 335.) Ex sequente autem άλλὰ manifestum τὸ μὴ h. l. non interrogative, sed negative poni. Legendum igitur omnino est, δοκῶμεν. Ne tibi videamur ab hac parte in prælio inferiores fuisse." Heath.

343. τεατόν. "Schol. legit λαδν,

343. τεανόν. "Schol. legit λαδν, quo sensu, nempe pro τεανόν, cadente Græcitate frequentatum docet du Cangius: sed usum antiquissimum probat noster, cujus iterum est infra v. 731. αᾶς λαὸς κατίφθαρται δαρί, et ut ναυτικός τεανός ν. 730. sic λιὸς v. 383. et Anton. Liber. c. xxx. λαὸν ἀθρώσταντις ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας ταρὰ τὴν ᾿λδρίαν. Contra τεανός pro λαὸν habet Eumenid. 686. 892." Abresch.

344. τάλωντα βείσας οὐν ἰστὸβόστφ τύχη. Qui (scil. δαίμων) lances haud æquilibri fortuna meravit. Apud Homerum Jupiter fingitur fatalem populorum vel hominum sortem in trutina ponderare; ita ut, quorum lanx potiori gravitate deorsum vergat, iis exitium portendatur. Sic II. 3′. 70. imposuerat lancibus δύο κάγει τανηλικ

yies Saváresa, Trojanorum nempe & Achivorum; tumque

245

"Elus de pieres la Còr, jier d' con per d'age l'Agasir.

Eodem modo in Achillis et Hectoris certamine Il. z'. 210. 2qq. ubi Hectoris morti destinati lanx deprimebate. Fieri tamen potest ut imaginem hija trutinæ paulo aliter informavent deschylus. Nam si bouam fortunam Pesarum et Græcorum ponderatam em finxit, gravior lanx utique Græcorus levior Persarum erat. cf. Clav. in infinese.

346. "Er' & 'A Papara, Ir' derivered with a Cum hic sensus particular dea, non des postulet, (nam hoc interrogativum est, quod, si hic versus until tribuatur, admitti nequit;) de vero propter primæ syllabæ brevitem locum hic non inveniat, certismum arbitren, hosce versiculos in begendos esse.

'Aτ. Θιο πόλη σώζουσι Παλλέθη θά.
"Ετ' ἄξ' 'Αθηνούν ἔς' ἀπάρθηση πόλει;
"Αγ. 'Ανδρών γὰς ὄντων, ἔςως ἰπὶ ἀσθαλίς.

h. e. Atossa: Dii profecto urbem Paladis servant.—Adhucne igitur Atherrum urbs invicta est? Nuntius: Est profecto; nec mirum. Name cum ii sirorum fortium copia sit, firmissimo utar munimento. Et hanc rationem jam editio Robortelli praeivit, nisi quod ibi pro 'i ' ' ' ' ' ' ' ' itiose scriptum 'i ' ' ' ' ', et pro signo interrogandi, quod abemo non debet, punctum post ' ' ' ' ' ' ' ' ' itiose scriptum est. In responsione nuntii particula yae involvit suppressam quaestienis propositæ affirmationem.

Ανδεών γαρ όντων, έρκος ές λν ασφαλές. Ατ. 'Αρχή δε ναυσί συμβολής τίς ήν φράσον, Τίνες κατήρξαν, σότερον Έλληνες, μάχης, *Η ωαῖς ἐμὸς, ωλήθει καταυχήσας νεών. 350 "Αγ. "Ηρξεν μέν, δ δέσποινα, τοῦ σαντός κακοῦ Φανείς άλάςωρ ή κακός δαίμων σοθέν. 'Ανής γαρ Έλλην έξ 'Αθηναίων ερατοῦ 'Ελθών, έλεξε σαιδί σώ Ξέρξη τάδε, 'Ως εί μελαίνης νυκτός ίξεται κνέφας, 355 "Ελληνες οὐ μένοιεν, άλλά σέλμασι Νεών ἐπενθορόντες, ἄλλος ἄλλοσε Δρασμώ κρυφαίω βίοτον έκσωσαίατο. Ο δ΄ ευθύς ως ήχουσεν, ου ξυνείς δόλον "Ελληνος άνδεδς, ούδε τον θεών Φθόνον, 360 Πάσι σεοφωνεί τόνδε ναυάρχοις λόγον.

350. Ψλάθει καταυχήσας νεῶν. Superbiens s. fretus navium multitudine. "Verbum notes, cujus nulla in lexicis vestigia, præterquam ex Jacobi epist. ii. 13. ubi in quibusdam libris κατανχῶται pro κατακαυχῶται lectum fulsse scribit Cora. a Lapide, cunctis nihilominus libris MSS, quorum V. L. collegerunt viri docti, in vulgatam conspirantibus, quam et genuinam esse puto." Abresch.

352. ἀλάτως h. l. infestus genius. v. lex. Æschyl. h. v.

333. 479g yag "EALAN". "Cui nomen Sicinus. Astutissimum hoc Themistoclis commentum memorat Herodotus lib. viii. 76. et Diodorus Sic. lib. zi. p. 231." Stanl.

354. Τλιζι-Σίοξη νάδι. " Vel potius, πεδι νούς εραντηγώς τῶν Βαρδάρων, al Herodoto credimus, qui et nutti verba paulo aliter refert. "Επημ./ μ. τραντηγός δ' Αθηναίων λάθην τῶν ἄλλων "Ελλήνων (τυγχάνιι γὰρ φεονίων τὰ βασιλήνης, καὶ βουλόμινος μάλλον τὰ ὑμίτερα πατώτερθ, γινίσθαι ἤ τὰ τῷν "Ελλήνων πρήγματα) φράσοντα ὅτι οἱ "Ελλήνων πρήγματα) φράσοντα ὅτι οἱ "Ελλήνων πρήγματα) φράσοντα ὅτι οἱ "Ελλ

ληνις δρασμόν βουλιύονται κατοβρωδηκότις. καὶ τῶν παρίχιι κάλλισον ὑμίας gedon gugenan feibagungai, yn by arλήλοισιν διαφρονίουσι, ούτι άντισήσονται υμίν. Πρὸς Ιωυνούς τι σφίας έψεσθε ναυμαχίοντας τὸς τὰ ὑμίτερα Φρονίον-ระเร ะต่ ระบร ผท์. Ceterum cum nostro consentit Diodor. Sicul. Imusi eva (Θεμισοκλίες) πεδς του πέρξην αύτομο-λίεσαι, και διαθιθαιώσασθαι διότι μέλ-Louris al narà Dalamisa sues arobideáanur in rur rómur nal weds ror Is Sudr & Poi Tis Sant. Ceterum h. l. rectius, quam in versione lat. Stanl. sic verteris: Greecus homo ab Atheniensium exercitu veniens filio tuo Xerxi hæc dixit: Gracos cum primum noctis tenebræ ingruissent, haud amplius mansuros, sed occupatis navium transtris alium alia via vitam clam aufugiendo servaturos esse.

360. 915, Phin & Simon. Ignorans deos ei victorium, quam de Græcis reportare sperabat, invidere, h. a. ei non decrevisse. cf. note ad v. 91.

Εὖτ' ἀν Φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα Λήξη, κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβη, Τάξαι νεῶν μὲν ςῖφος ἐν ςίχοις τρισὶν, "Εκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἀλιρρόθους, "Αλλας δὲ κύκλω νῆσον Αἰαντος πέριξ, 'Ως εἰ μόρον φευξοίαθ' "Ελληνες κακὸν, Ναυσὶ κρυφαίως δρασμὸν εὐρόντες τινὰ, Πᾶσι ςέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον. Τοιαῦτ' ἔλεξε κάρθ ὑπ' ἐκθύμου φρενός. Οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἡπίςατο. Οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχω φρενὶ Δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, ναυβάτης τ' ἀνὴρ 'Ετροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον.

362. χθόκα] φλόγα Rob. 364. μὶν σῖφες | σίφες μὶν Ald. Rob. σῖφες μὸ Guelf. Turn. σίχως] σίχως sic Mosq. 365. ἐλεμμόθους] ἐλεμόθους Ald. Rob. 367. φενδοίαθ'] φενδοίκθ' Rob. 369. σίφεσθαι] σερόσκεσθαι Μοκη. 370. σειαῦν | σεσαῦν Rob. Guelf. ὑν ἰκθόμευ | Guelf. ὑν ικθόμευ | Guelf. ὑν καθάρχω Rob. Μοκη. ο 372. σειθάρχω Rob. Μοκη. 373. δεῖκνών σε] Abest σ' hiante metro. Guelf. Ald. Rob. Turn. Vict. δεῖκώ γ' conj. Stanl. Sed melius cum Brunckio δείσκών σ' scribitur. σεισάσκης μόνες Ald. νευνάσκης Turn. Vict. Guelf. νευδάσκης cum Brunckio σειστρείπως, cum dudum inter Philologos constet νευνάσκης Græcum non esse. 374. ἰνροσῶν στοστού στυτη.

362. sq. sõr å - Lách. Simulac urere sol radiis terram cessaverit ac tenebræ templa ætheris occupaverint. Tiusvos æiSigos, ut Latini cæli templa.

365. Tarkous nai woçous alipissus, exitus et freta maritima, per quæ nimirum enavigandi copia erat.

366. νῆσον Αἴαντος τείριζ. " Herodot vili. 76. ἀνῆγον μὶν τὸ ἀπ' ἐστέρης είρας ευκλούμενοι τείρας τὴν Σαλαμίνα, ετ ποιος τὰν το ἐκτορικό τὸ ἐνακα ἀνήγοντας νῆας, ἴνα δὴ τοῦσιν 'Ελλησι μηδὶ φυγίειν ἰξῆ, ἀλλ' ἀπολαμφθίντις ἐν τῆ Σαλαμίνι δοῦτν τίσιν τῶν ἐπ' Αρτιμισίω ἀγωνισμάτων." Stanl.

367. sqq. ος—προκτίμενου. Adeo ut, ti malam perniciem Graci effugerent, ac navibus clam elubendi occasionem reperirent, omnibus scil. navium in præsidio collocatarum ducibus capitis pana denuntiaretur. Ita si πᾶσι de præfectis tantum s. ναμάρχους v. 361. intelligatur, (nam de omnibus classiariis accipere nulla necessitus cogit) non est quod cum Schol. pro κρατός lega-

mus neuros, quod ne metrum quiden admittit, nisi forte nueros ille scrips-rat.

370

370. zágď va indúnou potrès, anim

valde feroci atque fidente.

372. sqq. si 5—singuruss. Hi um
non negligenter, sed obsequenti anus
canam parabant, et umusquisque nauties
alligavit remum circa scalmum rimi
aptum.

373. būrvis e' investrorre. "Persæ semel tantum in die, idque ad cenæ tempus, cibum capessebant. Hise facetum Megacreontis dictum, cujum meminit Herodotus lib. viii. c. 20. qui præclare actum dicebat cum Abderitis, quod Xerxes non bis quotidecibum caperet, nam si ils præcer cenam, quam ei dederant, etiam prædium præbendum fuisset, nihil illis ca calamitate durius accidere potuisse."

374. ireevevre. Inde lorum, que scalmum religabant, reevering dietus.

Έπεὶ δὲ Φέγγος ήλίου κατέφθιτο, 375 Καὶ νὸξ ἐπήει, ποᾶς ἀνηρ κώπης ἄναξ 'Ες ναῦν ἐχιύρει, σῶς δ' ὅπλων ἐπιςάτης, Τάξις δε τάξιν σαρεκάλει νεώς μακράς. Πλέουσι δ', ώς έκας ος ην τεταγμένος, Καὶ σάννυχοι δη διάπλοον καθίςασαν 389 Νεών ἄνακτες σάντα ναυτικόν λεών. Καὶ νὺξ ἐχώρει, κού μάλ' Ἑλλήνων ςρατὸς Κρυφαΐον έκπλουν ούδαμή καθίς ατο. 'Επεί γε μέντοι λευχόπωλος ήμέρα Πᾶσαν κατέσχε γαΐαν εὐφεγγης ίδεῖν, 385 Πρώτον μεν ήχοι κέλαδος Έλλήνων σάρα

377. โร หนัง] โร หนัฐ Mosq. Guelf. 378. หลัฐ และสุตัฐ excidit Mosq. 380. หลั ชล์ทบบูอเ อิท อีเล็สโอบ] ชล์ทบฐลเ อิท อีเล็สโออง Rob. 381. หลัง] หลัง Rob. 385. ຂອກເຂົາ ຂອກຂ່າງ Mosq. γαϊαν] γຄາ Ald. 386. ຄ່ຽວ] ຄ່ຽງ Ald. Turn. ສ່ຽວ Rob. Mosq. ກີວິກ conj. Pauw. ຄ່ຽວ ex ingeniosa Piersoui conjectura (ad Mærin p. 176.) quam confirmat Cod. Reg. B. ubi vulgato ຄ່ຽງ superscriptum

376. zwans draf. i. e. remex. " Reprehendit Euripidem Aristoteles hac phrasi usum, ac si minus esset decora. Rhetor. lib. iii. c. 2. Tò dì, ώς δ Τήλιφος Εὐριπίδου Φησὶ, κώπως άνάσσει κάποδὰς είς Μυσίαν, ἀπριπίς, ὅτι μιίζον τὸ ἀνάσσειν ἢ πατ' ἀξίαν." Stant. " Verum expedit rem Eustath. ad Iliad. β'. p. 261. docens in talibus non regis significationem spectandam, sed quatenus in genere notet dominum curumque gerentem rei cujuscunque; sic mox v. 383. vadr Brazess. Oppian. Hal. i. 17. σχυλάzwy avazres. cf nostri Agam. v. 70. Nec non Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 1291. Iterumque Eustath., ad Ody 3. a'. p. 67." Abresch.

577. šakov imisárns interpretor de milite classiario; nam quemadmodum remiges metaphorice remorum aven-Tis appellabantur, sic milites armorum præfecti.

ລີ80. ຂໍຂໍາ ໝໍຂ່າາບຽຍ. " Herodot, lib. viii. 67. lavies di oryși raura, is mi wurdaroiaro oi travrioi oi pir di rauτα τῆς νυατὸς, οὐδὶν ἐποκοιμηθίντις, παeactiorto." Stant. διάπλου h. l. adjective sumtum, significat navigando sine remissione intentum. Nempe navium duces omnem populum nauticum per totam noctem ministeriis navalibus operam dare jubebant.

384. λευπόπωλος ήμέρα. " Ut nocti nigros, sic et Aurora equos albos tri-buunt poëta. Theocritus: Οὐδ ἔκχ' & λιύκισσος ἀνατρίχει ἰς.

∆iès àús.

Q. Calaber lib. i.

Hà; μαρμαρίοιση άγαλλομίτη φρίτας "πτοις." Stant.

386. sqq. wearer uir-nxú. primum quidem classicum a Græcis sublatum Echoi instar cantici acclamabat; Echo autem insularis petra ilico altissima voce resonabat. Magnifica sane descriptio! zídados est clamorque virtim clangorque tubarum, ut Virgilii verbis utamur. Hic dicitur μολ πηδόν εύφημησαι, quoniam eg Sies ille νόμος certos numeros certamque modulationem habebat, ad excitandam virtutem pugnantium hostesque terrendos compositam. Cf. Lex. Æschyl. v. δεθιος. Sed quamquam h. l. hujus δεθίου νόμου quædam descriptio continetur, non tamen in iis, que statia sequentur, vocabulum ig 9 an adjectivi loco, ita ut vous supplendum sit, sed potius adverbialiter positum accipio; et egsima voce resonare, vel reclamare. Gez-

Μολπηδὸν ηὐφήμησεν, ὅςβιον ὁ ἄμα ᾿Αντηλάλαξε νησιώτιδος ωέτςας Ἡχώ· φόδος δὲ ωᾶσι βαρδάςοις ωαρῆν Γνώμης ἀποσφαλεῖσιν. Οὐ γὰρ ὡς Φυγῆ Παιᾶν᾽ ἐφύμνουν σεμνὸν Ἦλληνες τότε, ᾿Αλλ᾽ ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχω βςάσει. Σάλπιγξ δ᾽ ἀϋτῆ ωάντ᾽ ἐκεῖν᾽ ἐπέφλεγεν Εὐβὺς δὲ κώπης ροβιάδος ξυνεμβολῆ Ἦπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,

395

387. πύφήμησιν] ἐὐφήμησιν Ald. Rob. 390. οἱ γὰς ὡς Φυγῆ] οἰδὶ γὰς ὡς ὑ φυγῆ Ald. οἱ γὰς Φυγτῖν Rob. 392. ἰςμῶντις] ἰςῶντας Guelf. Rob. 394. ιἰ- Sὺς Sic Mosq. Vit. item Regg. Vulg. ἐπιί. 395. πελεύσματος] πελεύματος Mosq.

manice sic verterim: Nun rief von Seiten der Griechen ein dem Gesange ähnliches Schlachtgeschrey jauchzend der Echo zu; und schnell hallte mit lauter Stimme von den Felsen der Insel die Echo wieder.

390. sqq. ob yae as pvyn Seass. Non enim quasi ad fugam gravem Pana canebant Graci, sed animosa audacia ad pugnam ruentes.

έφύμετουτ. " Ut δλολυγμὸτ ἰφυμτιῖν in Choëph. v. 383. et τὶ χ-9ονὶ Eumen. 905. Pro invocare posuit Soph. Antig. 669." Abresch.

393. Σάλπιγξ—ἰπίφλιγιν. Tuba vero clangore omnia ista accendebat.

ἐπίφλιγιν. "Glosse in Reg. β΄. ἐπάφασσιν, ἐδαφύδιι. Schol. ἀπήγειφιν. Frequens poëtis verbi φλίγιιν usus metaphoricus. Soph. Theb. 288. Ευτίρ. Phæniss. 248. "Αρης αίμα δάιον φλίγιν. Ε Græcis mutuatus est Virgilius, cum alibi, tum Æn. x. 865.

Clamore incendunt cœlum Troësque Latinique.

ix. 500. de Euryali matre :

Illam incendentem luctus Idæus et Actor

Corripiunt.-

πολυδάκευσον 'Αΐδα γόον φλίγουσαν, ut ait Comic. Thesmoph. 1050. ubi male excusum φιήγουσαν. Bacchylides in Analectis nostris T. i. p. 151. inter Pacis laudes illud recenset, quod συμποσίων ἰρατῶν βείθουσ' ἀγυιαλ,

σωδικοί 3' υμνοι φλέγονται. Sophoel. Aj. 196. ἄταν οἰζανίαν φλίyar. Nec absimile est istud Edip. Tyr. 187. waidr di Adumi grinien vi yngus quauder." Brunck. ware insira, omnem istum tumultun.

wáre inina, omnem istum tumultun.
Fortasse autem Æschylus edident:
Σάλπιγζ δ ἀὐτῆ w άντα βίν
ἰπίφλιγεν.

Tuba autem clangore omme littus accedit, nempe insulæ Salaminiæ, aliarunque circumjacentium. "Ceterum de tubicine Virgilius:

quo non præstantior alter Ære ciere viros, Martemque accodere cantu.

dere cantu. Lycophron v. 249. sqq.

Καὶ δη παταίθει γαΐαν δεχησής "Αρα Στεόμου τὸν αίματηρὸν ἐξάρχων νίμον." Stant.

394. sqq. sidis - ideir. Statim ten junctis remorum strepentium percusimibus audito celeusmate verberabant, ac celeriter omnes conspicui erant. Emu-Coλη non est incursu, sed exprimit remorum percussionem ab omnibus codem momento factam. Remigibus cnim in remis impellendis suos numeros, certosque percussionum modes fuisse, inter omnes constat. is sale σματος, vel audito celeusmate, vel securdum celeusma, ut Sept. adv. Theb. 856. in dictione allegorica ex remigandi negotio petita zar' ever yéer leteren Celcustes,

qui requiemque modumque Voce dabat remis, (Ovid. Metam. 3. 629.) hertator idem a Latinis dictus, vel pausarius, malia Θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν.
Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὖτακτον κέςας
Ἡγεῖτο κόσμω, δεύτερον δ' ὁ πᾶς ςόλος
Ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
Πολλὴν βοήν 'Ω παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, 400
Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρώων ἔδη,
Θήκας τε προγόνων νῦν ὑπὲς πάντων ἄγων.
Καὶ μὴν πας ἡμῶν Πεςσίδος γλώσσης ῥόθος
Ὑπηντίαζε, κοὐκέτ' ἢν μέλλειν ἀκμή. 405
Εὐθὸς δὲ ναῦς ἐν νηὶ χαλκήρη ςόλον
Επαισεν ἦρξε δ' ἐμδολῆς Ἑλληνική
Ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεῶς

396. δεαν] ιἴεαν Ald. ἰκφανιῖς] ἰκφανῆς Mosq. 397. εὖτακτον] εὐτάκτως Mosq. Guelf. 399. ἰστεξεχώςει] Sic Mosq. Vit. Regg. Ald. Turn. Reliqui ὑστεξεχώςει. 401. ἰλιυθεροῦντι δὶ] ἰλοῦντι δὰ sic Mosq.

in puppi stabat. Ita Silius Italicus: lib. vi. 361.

mediæ stat margine puppis, Qui voce alternos nautarum temperet ictus,

Et remis dictet sonitum, pariterque relatis

Ad numerum plaudat resonantia cœrula tonsis.

397-403. vì diche-dyur. Ac primum quidem destrum corus seite instructum ordine praibat, deinde reliqua tota classis subsequebatur; simulque hic undique clamor audiebatur: O filis Græcorum, ite, liberate patriam, liberate liberas, uxores deorum patriorum sedes, majorumque sepulcra; nunc pro omnibus pugnandum est. Hæc narrationis pars Atheniensium aures gratissimo sensu mulcere debuit!

404. sq. nal un-anun. Enimuero et a nobis Persice lingue strepitus illis recurrebat, neque ullus amplius erat cunctandi locus. "Moris enim erat apud Persas, ubi manus consererent, clamorem tollere, quo et hostes terrerent, et incitarent suos. Curt. lib. iii. Jam in conspectu, sed et extra teli jactum utraque acies erat, cum priores Perse inconditum et trucem-sustulere clamorem. Diodor. Sic. lib. xvii. si Manulosus weirs evenanalaticarte, flori

ίξαίσιον δισείπσαν μετά δι ταύσα τών βαρδάρων άντιφθιγξαμένων, συνήχησε μιν ή συνεγγύς δρεινή πάσα: τό δι μέγριθος τής βοής ύπερηρι την προγεγενημίνην κραυγήν, ώς αν πεντίποντα μυριά-

δων μιξί φωνή συνηχουσών.—" Stant.

συμίν ήν μίλλιν άπμά. Ordo est:
ἀπμή ην συπίνι μίλλιν. Ventum erat
ad ipsum temporis articulum, qui omnem moram excludebat. Germani
dicerent: Es war die höchste Zeit nicht
weiter zu zaudern. Sic Agam. 1364.

σδ μή μίλλιν δ΄ ἀπμή.

406. sq. siθθiς—Israsov. Confestim navis, Græca in nave Persica æratum rostrum percussit. "Pro ἰμόδλφ, rostro navis, σόλον hic positum a poëta recte monuit Schol. ««ρὰ τὸ siς ἐξὸ συνισάλθαι, etc. quibus parilia scribit Hesych. cum Eustath. ad Odyss. μ΄. p. 494. 12. Pollux lib. i. Segm. 86. distinguit inter τόλον et Ἰμόδλον." Abresoh. Fieri tamen potest, ut h. 1. τόλος proprie sic dictus designetur.

407. sqq. segi—noguut. Primum vero impetum dedit Graca navis et omnia Phonisse navis aplustria diffreçit. "Its etiam Herodotus lib. viii. Utrum vero navis hæc Atheniensis fuerit, an Æginensis, apud ipsos Græcos non constabat. 'Aususias di, inquit, IIalannds, and 'Admaios igunagals, entipodalau. Eupendansiens di viis inte

Κόρυμδ', ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος Ίθυνεν δόςυ.
Τὰ πρώτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ ςρατοῦ 'Αντεῖχεν' ὡς δὲ πλῆθος ἐν ςενῷ νεῶν "Ηθροις', ἀρωγὴ δ' οὖτις ἀλλήλοις παρῆν, Αὐτοὶ δ' ὑΦ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκος όμοις Παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη ς όλου, Έλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφραδμόνως Κύκλω πέριξ ἔθεινον, ὑπτιοῦτο δὴ Σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν

409. 79 mir] 79 mi Mosq. Guelf. εὐθνης cod. Reg. B. in contextu et pro V. L. 29 mir. 410. τὰ πρώτα] καὶ πρώτα Rob. μιν δὸ] μιν εῶν Ald. Rob. Μος. 411. πῶν] νιῶν τῶν Περεικῶν Guelf. e glessa. 413. δὸ κὸτῶν] ὁν κὸτῶν] Μοςq. Ald. Vict. ἰμῶνλαῖς] Mallet quis forte ἰμῶνλαῖς. Brunck. 414. σαἰνν? Male Heathius corrigendum putabat ἐναἰνντ. Recte enim Brunckius admontit diphthongum αι in senario nunquam cotripi. 416. ἐντειῶντο δὰ] ὑντειῶν δὰ Guelf. Ald. Turn. Vict. δὴ ex Heathii emendatione post Brunckium recepinus. 417. Θάλασται βάλασταν Ald. Θάλασταν sine δ' Vict.

καὶ οὐ δυναμίνων ἐπαλλαγῆναι, οὕτω δη οί άλλοι 'Αμεινίη βοηθέοντες συνέμι-באסי. 'A שימוש בלי פער אל אינים אליסטפו אנνέσθαι τῆς ναυμαχίας την άςχήν. Αἰγινηται δε την κατά τους Αἰακίδας άποδημήσασαν ές Αϊγιναν, ταύτην είναι την žęξασαν. Æschylus, qui et ipse Atheniensis, priori sententiæ favisse videtur; dicit enim navem Græcanicam, quæ conflictum incepit, Phænissam confregisse; at Phonices in hoc proelio adversus Athenienses instructum fuisse monet Herodotus lib. cit. c. 85. κατά μεν δη 'Aθηναίους ετετάχατο Φοίνικες' ούτοι γάς είχον το εκρός Έλευσίνός τι καὶ ἱσπέρης κέρας. Idem vero in hac pugna Æginetis primas partes, Atheniensibus secundas tribuit. viii. 93. ἐν δὲ τῆ ναυμαχίη ταύτη Ακεσαν EALHVON ZOISA Alyivarai in di, 'A. Suvasoi-" Stant.

409. ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος Τθυνεν δόρυ. Et alius scil. gubernator in aliam hostium navem direxit navem. δόρυ hic de nave, ut sæpe. v. Suppl. 141.

410—421. TÀ TEÑTE—TERTIQUETOS.
At primum quidem torrens Persici exercitus impetum sustinuit; cum vero multitudo navium in angusto coarctaretur, ipseque suis auxilium ferre non possent, sed potius ipsæ se invicemæratis rostris performent, tum vero omnem remorum exparatum detergebant, Gracæque naves hand incrti consilio undique eas cingenshand

tes percutiebant; jamque passim subvertebantur naves, nec amplius mare viden licebat, adeo naufragiis ac cædibus hannum oppletum erat. Plena quoque lisra, plene rupes e mari prominentesculsverum erant. Itaque quotquot in babrorum classe naves erant, omnes fuge intenta sine ordine remigabant.

419

415

τὰ σρώτα. "Huc ex nostro hausime videtur Diodor. Sic. lib. xi. Oi h Πίσσαι τὸ μιλι πρώτοι πλέοντες διασίρων τὰ τάξιι έχοντες πολλὰν εὐρυχωρίαι" ἀς δ εἰς τὸ ςτιὸν ἔλλθοι, ἐπαγχαίζουτο σώνικα τινας ἀπὸ τῆς ταξιας ἀποσπῆν, καὶ πιλι ἐποίουν δόρυδοι." Stant.

isone sperio. Ut supra v. 86. jupa

413. iμβολαϊς χαλπογόμοις. Mak Abreschius iμβολαϊς post interpretem Latinum concursibus vertit. Nimirum negat idoneo exemplo firmari posse iμβολλην τοειτιαπ navis denotare. Atqui sic usurpatur Kenoph Hist. Gr. iv. 3, 6. iμβολλης iχούση τῆ τρείτει. Sic de nostro machines bellica Thucyd. ii. 76. firm. τὰ προίχου τῆς iμβολλης. Ut adeo nihil opus sit h. legere iμβόλως.

414. 19 gauer. In hoc verbo iscipit apodosis, quod neglexit interpres, qui protasin verbis se il maiore comprehensam avarementores fecit, vertendo: ET fregerint omne classis remigiam.

417. engon man, " Hanc periphra-

Ναυαγίων πλήθουσα καὶ Φόνου βοοτών 'Ακταὶ δὲ νεκρών χοιράδες τ' ἐπλήθυον Φυγῆ δ' ἀκόσμως πάσα ναῦς ἡρέσσετο, 400 "Οσαι περ ἦταν βαρβάρου ςρατεύματος. Τοὶ δ' ώςε θύννους ἢ τιν ἰχθύων βόλον 'Αγαῖσι κωπών, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων "Επαιον, ἐρράχιζον, οἰμωγὴ δ' ὁμιοῦ Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν άλα 400 "Εως κελαινῆς νυκτὸς ὅμμ' ἀφείλετα. Κακών δὲ πλῆθος, οἰδ' ἀν εἰ δέκ' ἤματα Στοιχηγοςοίην, οἰκ ἀν ἐκπλήσαιμί σοι. Εὖ γὰς τόδ' ἴσθι, μηδάμ ἡμέρα μιᾶ

πλήθουσα] πλήθουσαν Ald. Vict. 419. ἐπλήθουν] Sic Reg. A. a prima nu; litera ν postmodum addita. ἐππλήθουνν Turn. Vict. ἐπλήθουνν Mosq. elf. Reg. B. Ald. ἐπλήθουνν Viteb. 423. Θεαύσμασίν τ'] Βραύσμασί Αld. Θεαύσμασίν τ' Μοsq. Viteb» Rob. 424. ἐἡράχιζον] ἐμάχιζον sq. 425. ποπύμασιν] ποπύμασι Ald. πιλαγίαν] πιλασγίαν Μοsq. Guelf. i δίκ'] εἰς δίκ Ald. 426. σοιχηγοροίνη συχηγοροίνη Μοsq. ἐππλήσαμμό ἐπλήσαμμό τοι Mosq. 429. μηδάμ' ἡμίερ Sic optime Brunckius e Reg. Vict. μηδ' ἄν ἡμίερ Guelf. Ald. Rob. Turn.

mire habuit in deliciis Euripides; uribus locis vid. Troad. v. 539. et . Iphig. Taur. 1345. Med. v. 1. de Thuc. lib. i. cap. 50." Apreach. um ex hoc ipso Thucydidis loco lligitur hanc periphrasin non otioquadam συνουμιά contineri; sed us σκάφη νιῶν sunt alvei navium; e, poético ornatu, pro ipsis navibus possunt. Schol. Thucyd. σκάφη τὶ τὰ καιλώματα τῶν τῶν, ễ ἡμαῖς ἐρας καλοῦμεν, cui quidem interationi, sed frustra, obnititur Duts.

18. vaunyin nai pérsu accipio sic, naufragia et cades poètico spiritu fractis navium tubulis et casis hobus dicta sint. Ita certe multo orus et concinnius est, quam si illud nuayior) pro tabulis naufragio dissis sumatur, id quod Abreschio plade Quamquam ravayios interdum d secus ac vaunyim naufragium ificat.

22. val 8. An h. l. extra canticum ica articuli forma ab Æschylo proa sit, dubitare licet. Alibi si R ut 72.

er Surrous -. "Thynnis Persas

comparat, ut nostri imitatione, quod jum ohservavit Potterus, Græcos Lycophron v. 381. βόλου, quod recta Schol. interpretatur ἄγρων. Sic βόλους ώντις Θωι 1χ. Σύων Plutarch. in lib. de cap. ex inimic. Util. p. 91. c." Abresch.

423. Lyais: nowis, Secuseursis e leurius. Fragmentis remorum, ac ruinarium e discussis navium tabulatis fragminibus.

428. suxnyoquiv est una serie, perpetuo narrare, in cinem weg erzählen.

429. μηδάμ ἡμίες μῆ. "Vulgo legitur μηδ li ἡμίες μῆ pendente et nullo fere sensu. Perperam, si ad vulgata Græca Latina exigantur; interpres: numquam una die occubuisse. Hoe nimirum est μηδάμ ἡμίες. At μηδ di ἡ. μ.— Savii esset: numquam una die perituram fiusse. Sed corrupta illa lectio est. Cod. Reg. A. in textu

3 1

Πλήθος τοσουτάριθμον άνθεώπων θανείν.

"Ατ. ΑΙ αΙ, κακών δη σέλαγος έρρωγεν μέγα Πέρσαις τε και σρόπαντι βας δάρων γένει.

Αγ. Εὖ νῦν τόδ ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακῶν,
Τοιάδ ἐπ' αὐτοὺς ἢλθε συμφοςὰ πάθους,
'Ως τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῆ.

'Ατ. Καὶ τίς γένοιτ' αν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη; Λέξον τίν' αὖ φὴς τήνδε συμφοςὰν ςρατῷ 'Ελθεῖν, κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.

*Αγ. Περσῶν ὅσοιπες ἦσαν ἀκμαῖοι Φύσιν, Ψυχήν τ' ἄριςοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς, Αὐτῷ τ' ἄνακτι ϖίςιν ἐν ϖρώτοις ἀεὶ, Τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεες ἀτῷ μόρῷ.

430. σοσωτάρθμον] σοσῶτ' ἀριθμὸν Turn. Guelf. Olim in quibusda teste Schol. inverso ordiuc erat σοσωτάρθμων πλώθος.

431. ἐξίμογει Add. Turn. ἔξίμογει Mosq. Viteb. Guelf. κώντὸς lượ ἀνοῦς Viteb. Ald. Rob. ἐπ' ἀνοῦς Μοσq. 436. σῶτδ ἔτ προὰ τ' ἐχθίων Regg. Ald. Turnebum recte secutus est Brunckius.

αδ] τ΄ ἐν αν Guelf. 440. κυθηθυιων] καθ ἐψγήσιων Μοσq. Ald. Rob πιῖς] εὐσησιστῖς Μοσq. Guelf. Edd. ante Brunckium, qui ἐπσροπεῖς pro' venit in Reg. B. 442. εἰκτρῶτ] αἰκχρῶς Guelf. Reg. A. Mosq. Vit. πῶτρ] δυτυχισάτος Reg. A. Guelf. μόρο] πότμος Μοσq.

perspicue μηδάμ' ἡμίρα μιᾶ. Superscripta glossa μηδαμᾶς. Reg. B. in textu, (ubi fere semper deterior lectio) μηδ αν. In margine adscriptum γε. μηδάμ' ημίζα, que refertur interlinearis glossa: γίνωσκε γὰς εὐ, ἔσι οὐδόλως έτιλιύτησιν έν τῷ χόσμψ όλφ τόσος λαὸς εν μια ήμερα, δους επείσε από των βας-Cάρων." Hactenus Brunckius V. C. qui docte ibidem observat, Græcis poëtis in usu esse οὐδαμᾶ et μηδαμᾶ ultima longa, nec non sidamà et undaμὰ ultima brevi: unde aliquot Sophoclis locis veram scripturam restituit. Ceterum in fine lujus narrationis observare liceat, eam omnibus numeris absolutam ac perfectam esse. Concitata ouim est, gravis, brevis, dilucida; efficitque, ut non narrari res, verum in conspectu tuo agi videantur.

431. κακῶν πίλαγος ἔρρωγεν. Sublimi metaphora, a mari quod aggeres

perfregit ducta.

433. so vor xaxor. Interpres Latinus: Hoe bene seias, nondum medictatem me attigisse malorum. Melius ta-

men fyerit ita verba construe lesi vist μη μισοῦν παπῶν, j scito hec, quæ tibi narravi, m midiam partem esse malerum? modum in Prometh. v. 746.

ους γάρ νῦν ἀπήπους λί Εἶναι δόπει σει μηδέστει 'ν σρα Fortasse etiam scribendum: εδ νῦν τῶν ἔσθε.

Certo igitur scias; nempe, qu dem tibi illa jam nimis maga tur, illa qua narravi, nondum partem conficere.

434. sq. resal in abred; Talis enim calamitas cos oppriillam pondere suo vel bis supere

439. sqq. Ilseriv — useq quam diligenter omnia colliq luctum exaugere possint. enim cæsos a corporis vigor nimi virtute, a nobilitate, i regem; jamque eos non pa omnes, non simpliciter occub miserabiliter ærumnosissima i riisse ait. "Ατ. Οὶ ἐγῶ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς, φίλοι'
Ποίφ μόρφ δὲ τούσδε φης ἀλωλέναι;
"Αγ. Νῆσός τις ἐςὶ ϖρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαιὰ, δύσοςμος ναυσὶν, ην ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει, ϖοντίας ἀκτῆς ἔπι.
'Ενταῦθα ϖέμπει τούσδ', ὅπως, ὅταν νεῶν
Φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
Κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων ςρατὸν,
Φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων ϖόρων,
Κακῶς τὸ μέλλον ἰςοςῶν. 'Ως γὰρ θεὸς

441. ποίφ μόρω δὶ] δὶ omissum Ald. 445. πρώσθε] πρώσθεν Mosq. Viteb. 446. ναυσίν γινούν Viteb. Guelf. φιλόχορες φιλόχωρες Mosq. 447. πουσίας] παντιάς Mosq. 450. εὐχείρωτον] εὐχείρως τὸν Mosq. 451. ἐναλίων] Sic Bruncke Reg. A. Perperam vulgo εἰναλίων. 452. ὡς γὰρ θεὸς] ὡς γὰρ ὁ θεὸς Mosq.

445. πεότθε Σαλαμίνος τόσων. Periphrastice. Insula est quædam haud procul a Salamine sita.

446. βαιά. "Herodotus νησίδα vocat lib. viii. 76. ἐν τὴν νησίδα τὴν Ψυσπάλειαν μεταξύ Σαλαμινός τε κειμένην καὶ τῆς ἡπείρου. Et lib. cod. c. 93." Stanl. δύσομος ναυσίν, navibus impor-

i, δ φιλόχορος Πάν. " Ερήμοις γὰς τόποις οὐτος ὁ θιὸς ἐνδιατρίζειν εἰώθει, inquit Scholiastes. Ita sane describitur Straboni lib. ix. καὶ ἡ Ψυστάλια νησίον ἔρημον καὶ πετρώδες. Et istiusmodi locis gaudere dicitur Deus ille. Homerus hymn. in eum v. 6.

— ός σάντα λόφον υφόευ]α λίλογχε καὶ πορυφάς όρίων, καὶ πετρήεντα κά-

Unde όλοβάνας et φιλόλοδος Theæteto appellatus; quare vero et φιλόγος facile constat ex epigrammate Platoni adscripto:

Αύτὸς ἐπιὶ σύριγγι μιλίσδιται εὐπελάδφ Πὰν

'Τγεὸν isis ζευπτών χείλος ὑπὶς παλάμων.

Ai di Tleik Daliesis; xoed Tost lensars

'Tõμάδις νύμφαι, νόμφαι 'Aμαδουάδις---" Stant.

447. lubariúu. Hesych. 'Eubariüsai, ri narizus nal nagraŭesni zugios d sinius, d dhos ris nañgos. "Nempo kubariúu h. l. est frequentat, inhabitul." Abrach.

448-451. lracu9a-aieur. " Interpretem latinum, vertendo vò p9agirris vier navibus privati, non percepisse loci sensum palam est; qui, si suo structura ordine ponentur verba, sponte se sistet ; is vero hic est : ***** urtivote tuntiques seures Ellinous, orav oi ixoloù poacivris insocavro rav หลัง เรื่อ สหา หรืออง, อุโมอบร อี ยัสเมอต์ผู้อเเข i. s. Itaque convertendum fuerat: Istuc cos mittit, ut si e navibus evasissent in insulam hostes palati, illum ibi oppressu atque superatu fucilem Græcorum exercitium trucidarent, simulque suos e marinis fluctibus in hauc insulam re-ceptos servarent. Palatos reddidi \$9.2eirras, ut oportebat. Proprie quod notum Osigiedas est perdi, perire, hinc venuste vagari, paluri. quia tales nimirum suzsiewsu sunt, tacile capi perdique possunt. Hesych. Φ9είριται, TARIETEI. Dio Chrysost. Serm. vii. p. 117. μετά ταυτα ο Μενίλιως χρόνον πο-λυν έφθείρετο πανταχόσε της Έλλαδος. Aristid. tom. i. p. 208. morn leigare reus φθειρομίνους κατά πάσαν την Ελλ**άδα.** Nec aliter accipi fas est apud Soph. Ed. Tyr. v. 1515. χίρους φθαρίνας αφγάμωνς ύμας χριών. Ipse quippe ilico se explicat v. 1520. per σè, μά σ¢ς παρίδης ωτωχάς άνάνδρους ίγγητεις άλωμένας.—" Abresch.

450. εὐχείςωντο. "Utpote in manus ipsorum delapsum. Herodot. lib. viii. 76." Stanl.

452. nanus vò midder isogur. Mulc

Ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἑλλησιν μάχης,
Αὐθημερὸν Φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
"Οπλοισι, ναῶν ἐξέθςωσκον ἀμφὶ δὲ
'κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ῶς' ἀμηχανεῖν
"Οποι τράποιντο. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
Πέτρησιν ἠράσσοντο, τοξικῆς τ' ἄπο
Θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὧλλυσαν
Τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἐνὸς ρόθου
Παίουσι, κρεωκοποῦσι δυςήνων μέλη,
"Εως ἀπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
πέρξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος.
"Εὸραν γὰρ εἰχε παντὸς εὐαυγῆ ςρατοῦ,

453. "Ελλησιη "Ελλησι Mosq. 454. εὐχάλποις] εὐχάλποιο Mosq. 4έ φὶ δὶ ἀναλοῦντο] ἀμφὶ δὶ ἀναλοῦντο Vit. Mosq. Reg. B. ubi superscriptur δί. 457. ἐν χιρῶν Ιὰ χιρῶν Ald. 458. πίτρηση πίτροσην Schoi Μοsq. Vit. ἡράσσοντο ἡράσσοντο Ald. Rob. Τυπι. ἡράσσοντο Μοsq. τοξιπής δ' Ald. Τυπι. 459. προσπίτνοντις Τραποκάτιοντις Ald. Τυπι. προσπίτνοντις metri causa reposuit Brunckius. ἄλλυσαν ἄλυσαν 463. κακῶν omissum Mosq. βάθος μάθος Vit. 464. εὐαυγῆ] εδανό Regg. Λ. et B. edd. etcodd. adhuc collati omnes. εὐαγῆ est e certissima datione Hemsterhusii.

futuri prascius. "Sch.]. monet isseen positum arri ren ren ren et neellimer. cf. Eumenid. v. 457. ubi marien isseens nalus, patrem optime nosti."—Abresch.

452. sq. ως γάς—μάχης. Cum enim Deus navalis pugnæ gloriam Græcis concessisset. κύδος de victoria, ut sæpissime apud Homerum.

454. sqq. αυθημιρον—σεμποιντο. Illo ipso die arsis armis corpora munientes navibus in insulam Psyttaleam essilierunt Græci; totamque insulam circumdederunt, ut quo se verterent Persæ non haberent. "Hoc ab Aristide Lysimachi filio Atheniensi factum refert Herodotus lib. viii. 96. Qui παραλαδών πολλούς τῶν ὁπλιτίων, οἶ σολλοὶ παρανικός κῶν ὁπλιτίων, οἶ σολλοὶ σαρανικός χώρης, γίνος ἱόντες Αθηναῖοι, ἰς σὰν Ψυττάλιαν νῆσου ἀπίξη ἄγων οῖ τοὺς Πίρσας τοὺς li τῆ νησοῦς ταὐτη κατιφόνισσας τοὺς li τῆ νησοῦς ταὐτη κατιφόνισσας τοὺς li τῆ νησοῦς ταὐτη κατιφόνισσας πάντας." Stant.

458. neśrosvo. Veram lectionem pro vitiosa neśrosvo. quæ omnes adhuc editiones obsederat, primus e Regg. codd. restituit Brunckius V. D. Schsus horum vv.: multum enim Persus

sæ partim lapidibus manu missis tiebantur; partim sagittæ ab nervis üs inflictæ eos perdebant.

460. sqq. riλos—βίον. Postri omnes impetu aggressi, credunt, co miserorum membra, donec omn tun prorsus perdidissent.

463. κατών βάθος, abyssus rum, metaphora cum alias idon huic potissimum loco apta, que xes ex alto prælium spectabat.

464. Τρεν γκε τίχε. " I hanc spectavit Xerxes de i monte e regione Salaminis. H lib. viii. 90. Ubi in argentea s ruli sedens prælium spectavi postea in templo Minervæ d est, et αίχμαλμανες dicta. Ha cion: ᾿Αργυρόνους δίθρος, ἐ Κ΄ αἰχμάλμανς ἐντικαλείνε, ἐρ οδίμανες ἰδιάρει τὴν ναυμαχίαν. 'ἐ εἰς τὸν ταρβικόνα τῆς 'Αθγυκ ter una consecratus est et M acinaces; cum enim apud T dem inter omnes rerum copias Athenienses initio belli Pele siaci abundabant σκύλα Μηδικ merantur, non aliter locum

465. siluyius] silusyius Vict. alij alii 290005, testante Stephano.

Scholiastes, quam per liæc duo donaria, τον άργυρόστοδα θούνον, καὶ τον άκι-νάκην τον χρυσόστο. De quibus Upia-nus ad Olynth. iii. ὁ γὰς Ξίςξου δίφρος καὶ ὁ ἀκινάκης Μαρδονίου, ὁ μὶν ἰκ Σαλαnives, é di in Marailur averiSneur. Etiam Demosthenes orat. in Timocr. utrumque conjunxit, ταμιιύσας ly άπροπόλει τὰ ἀμετία της πόλεως, α ἴλαζιν άπο των βαρίαρων υφηρημένος εξ άπροπο λιως, τόν τε δίθρον τον άργυρότοδα, παλ τον άπινάπην του Μαρδονίου δε ήγε τρια-πόσιω Δαριπούς.—" Stint.

thanyn. h. e. locum, unde longe lateque exercitum omnem prospicere poterat. De hoc adjectivo, quod h. l. et alibi a librariis perperam in wayn mutatum est, docta est disputatio Tib. Hemsterhusii, quam hic subjicimus. "In Eurip. Suppl. 652. legitur wieyer τύα γ η λαθών, et in Æschyli Pers. 464. Ίδραν γὰς τίχε παντός εὐα γ η σρατού. Arnaldus lect. gr. p. 58. vertit wayn, a quo longe lateque prospici potest; que quidem interpretatio sententiæ horum locorum apte convenit; sed ipsi voci convenire fuerat ostendendum. Evayns si ducatur ab ayes, quid sit notum est, quemadmodum ἀναγὰς, δυσαγής· si ab ἄγω, duco, erit agilis, flexibilis, qua potestate capitur in Hippocr. wiel dieir. ii. p. 363. 34. neque aliter Henr. Stephan. intellexit Anthol. i. c. 60. ep. 6. xuigur' sun-ris (uilisem) in Th. Gr. L. T. i. P. 126. C. ogiles opes, quod per aerem ferantur cito et facile; vel mobilis, volubilis, ut in Arctaco p. 19. v. 33. έφθαλμοὶ εὐαγίες, λαμπεοί, exponi possunt; licet puros dederit Crassus, Wiganus lucentes, quod vix perspicias unde pendeat, nisi legisse vel legi voluisse statuas svæyise junguntur ta-men itidem ab Adamantio Physiogn. 1. c. 9. δφθαλμοί μεγάλοι τε καί λαμmesi nai convers, cujus vice admodum vitiose sidalis Polemo præfert. Porτο si ab ἄγω, ἄγνυμι, frungo, significabit fragilem, quique facile comminui possit; quo pertinet Suida locus ita scribendus : svayis, svaodos zindaspiror, et τάχυς εὐαγὰς idem qui εὖκλασος, ru Seaurer, apud Etym. in v. Angenene.

In his, sicuti linguæ norma postulat, penultima corripitur; aliis in locis eadem vox syllabam istam habet productam, Leonid. Anth. vi. 27. ep. 6. Καὶ ψίλεκυν ρυκάναν τ' εὐάγια καὶ πεwayis Teuraver - Parmenides apud Clem. Alex. Strom. v. p. 732. za9aeas sunyios hiliono Auunados ley altur ex sonyns et miginyns; quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro circumacto, circumjecto, rotundo; sæpe tamen quam proprie vim habeat obscurum est; qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est, quod ex Lex. Vet. MS. Bibl. Sangerm. mecum communicavit præstantissimus noster Ruhnkenius : 'Ayńs' ซอบัซอ ฉัสอั ธบาษีเธเพร มลซลมเสรเซลเ ซอบี เบลษุทิร ที่ σαναγής. 'Εμπιδοπλης. 'Αθειι μέν γάς άνακτος έναντίου άγία κύκλου. 110 wavaγης, quod longe diversum est, melius scripsisset weenayns, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. wsei Kormón. p. 179. όσον όφθαλμοῦ ωιριηγία κύκλον ίλίζαι. Vid. Suid. in Evayns. Nunc investiga, quantum libet, harum, quas notavi in sveyes, significationum, quænam vel Æschyli verbis vel Euripidis accommodari possit; nullam, ni fallor, invenies: at si scripseris inserta littera เข้นบาที, omnis difficultas fuerit sublata; nam svavyns, locus illustris, vel qui undique conspici potest, vel unde prospectus in vicina late patet. Ratio structure in idea warrds suavyns sea-າວິ itidem expedita, quæ frustra quæritur in seayis. Enimvero jam dudum vereor, ne sveuyns per culpain librariorum pluribus locis abierit in suayis in Jamblichi certe Protr. p. 152. v. 23. vice vulgati λαμπροτάτη τις εὐαγία, Cod. Reines. quem ipse cum edito contuli, præfert wwwyis, quod utique longe melius congruit cum λαμπεριτάτη et το της ψυχης όμ-μα, quam εὐαγία. Perinde se res habet in Platone de LL. xii. p. 989. C. & madever mir ibayirtea yiyrtedat, μη μαθούσε δι σποταδίσερα—παι άσαρη. Timmi p. 1065. Ε. άίρος το μιν εὐαγέ-τατον Ιπίκλην αίθης καλοόμενος. ὁ Β Ναῶν ἔδωκε κῦδος Έλλησιν μάχης,
Αὐθημερὸν Φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
"Οπλοισι, ναῶν ἐξέθιςωσκον ἀμφὶ δὲ
'κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ῶς' ἀμηχανεῖν
"Οποι τράποιντο. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
Πέτρησιν ἠράσσοντο, τοξικῆς τ' ἄπο
Θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὧλλυσαν.
Τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἐνὸς ρόθου
Παίουσι, κρεωκοποῦσι δυςήνων μέλη,
"Εως ἀπάντων ἐξαπέφθειςαν βίον.
Ξέςξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁςῶν βάθος.
"Εὸραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ ςρατοῦ,

453. "Ελλησιη "Ελλησι Μοςς. 454. εὐχάλποις] εὐχάλποιο Μοςς. 455. φὶ δὶ ἀναλοῦντο | ἀμφὶ δὶ ἀναλοῦντο Vit. Μοςς. Reg. B. ubi superscriptum ἀ δί. 457. ἐκ χιρῶν | ἐκ χιρῶν Ald. Μοςς. Κεσ. Β. ανέσφοιστο Schol. ἱ Μοςς. Vit. ἡράσσοντο | ἡράσσαντο Ald. Rob. Turn. ἡράσσαντο Μοςς. τοξικῆς δ' Ald. Turn. 459. προσπίτνοντις προσπίτνοντις πιετι causa reposuit Brunckius. ὅλλυσαν Μι 463. κακῶν οmissum Μοςς. βάθος | πάθος Vit. 464. εὐκυγῆ | ἐὐκηῦ. Regg. Λ. et B. edd. et codd. adhuc collati omnes. εὐκηῦ est e certissima en datione Hemsterhusii.

futuri prascius. "Sch.). monet isogow positum αντί τοῦ νοῦν et προδλίσων. cf. Eumenid. v. 457. ubi ψατίρα igo-giữ, καλῶς, putrem optime nosti."—Abresch.

452. sq. δε γὰς—μάχης. Cum enim Deus navalis pugnæ gloriam Gracis concessisset. κύδος de victoria, ut sæpissime apud Homerum.

454. sqq. αυθημιου τεμποιντο. Illo ipso die arois armis corpora munientes navibus in insulam Psyttaleam essilierum Græci; totamque insulam circumdederunt, ut quo se verterent Persæ non haberent. "Hoc ab Aristide Lysimachi filio Atheniensi factum refert Herodotus lib. viii. 96. Qui παραλαθών σελλούς τῶν ἐπλιτίων, οἴ πολλοὶ παραπιτάχιατο παρά τὴν ἄτρην τῆς Σαλαμινίςς χώρης, γίνος ἰθντις Αθηναΐοι, ἰς πὴν Ψυττάλιαν νῆσον ἀπίξη ἄγων οἴ τοὺς Πίρσας τοὺς ἐν τῆν νησίδι ταύτη κατιφόνιυσαν πάντας." Stanl.

458. neśrosvo. Veram lectionem pro vitiosa neśrosvo, quæ omnes adhuc editiones obsederat, primus e Regg. codd. restituit Brunckius V. D. Schaus horum vv.: multum enim Persus

sæ partim lapidibus manu missis pe tiebantur; partim sagittæ ab erci nervis iis inflictæ eos perdebant.

45

460. sqq. τίλος—βίον. Postremo omnes impetu aggressi, cædunt, cœci miserorum membra, denec omnium tum prorsus perdidissent.

463. κακῶν βάθος, abyssum π rum, metaphora cum alias idonea, huic potissimum loco apta, quod l xes ex alto prælium spectabat.

464. ίδραν γὰρ είχε. " Pughanc spectavit Xerxes de Ægimonte e regione Salaminis. Hero lib. viii. 90. Ubi in argentea sella ruli sedens pralium spectavit, postea in templo Minervæ dedi est, et αἰχμάλωτος dicta. Harpo tion: 'Λεγυρόπους δίσρος, ὁ πίοξα αἰχμάλωτος ἰσταλείτα, ἰφ' οδ παθμανός ἰδιώρει τὴν ναυμαχίαν. 'Απί δὶ είς τὸν παρθειώνα τῆς 'Αθηνίζε. F ter una consecratus est et Mard acinaces; cum enim apud Thuc dem inter omnes rerum copias, qu' Athenienses initio belli Pelopo siaci abundabant επίδα Μηδικά (merantur, non aliter locum exp

465. seranjas] seranjas Vict. alij alii 2900is, testante Stephano.

Scholiastes, quam per hæc duo donaria, τὸν ἀργυρόποδα βρόνον, καὶ τὸν ἀκιrann ren Zeveren. De quibus Ulpia-nus ad Olynth. iii. i yae Ziegou diopeos nal s anivans Macdoviou, suir in Dadamīros, o di in Manuelar krenignour. Etiam Demosthenes orat. in Timocr. utrumque conjunxit, ταμμύσας έν άπρο-WOLL TR AUGUR THE WOLLDS, & TARGE άπο των βαρίαρων ύφησημένος εξ άπροπο. λιως, τόν τι δίφρον τον άργυρόσιοδα, καί τον άπινάπην του Μαρδονίου δε ήγε τρια-πόσια Δαριπούς....." Stant.

svavyn. h. e. loeum, unde longe lateue exercitum omnem prospicere poterat. De hoc adjectivo, quod h. l. et alibi a librariis perperam in wayn mutatum est, docta est disputatio Tib. Hemsterhusii, quam hic subjicimus. "In Eurip. Suppl. 652. legitur aveyor 461. ίδεαν γὰς είχε παντὸς εὐα γ η εκατοῦ. Arnaldus lect. gr. p. 58. vertit εναγή, a quo longe lateque prospici potest; que quidem interpretatio sententise horum locorum apte convenit; sed ipsi voci convenire fuerat ostendendum. Evayns si ducatur ab ayos, quid sit notum est, quemadmodum avayns, overayns si ab ayo, duco, crit agilis, flexibilis, qua potestate capitur in Hippocr. wiel diair. ii. p. 363. 34. neque aliter Henr. Stephan. intellexit Anthol. i. c. 60. ep. 6. xuígur' sua-yiss (uilisseu) in Th. Gr. L. T. i. p. 126. C. agiles apes, quod per aerem ferantur cito et facile; vel mobilis, vo-Inbilis, ut in Arctico p. 19. v. 33. έφθαλμεὶ εὐαγίες, λαμιτεεί, exponi possunt; licet puros dederit Crassus, Wiganus lucentes, quod vix perspicias unde pendeat, nisi legisse vel legi voluisse statuas wayies junguntur tamen itidem ab Adamantio Physiogn. i. c. 9. ἐφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ λαμπροί και εναγείε, cujus vice admodum vitiose sudatiis Polemo præfert. Porτο si ab ἄγω, ἄγνυμι, frango, significabit fragilem, quique fucile comminui possit; quo pertinet Suide locus ita scribendus : svayis, svaodos zindaspiros, et τάχυς εὐαγης idem qui εὖκλασος, ευθραυτος, apud Etym. in v. Δημήτης. In his, sicuti linguæ norma postulat, penultima corripitur; aliis in locis eadem vox syllabam istam habet productam. Leonid. Anth. vi. 27. ep. 6. Καὶ πίλικυν βυκάναν τ' εὐάγια καὶ πεeiny); Τεύπανον — Parmenides apud Clem. Alex. Strom. v. p. 732. καθα-tur ex sunyàs et miginyás quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro circumacto, circumjecto, rotundo; sæpe tamen quam proprie vim habeat obscurum est; qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est, quod ex Lex. Vet. MS. Bibl. Sangerm. mecum communicavit præstantissimus noster Ruhnkenius: 'Ayńs' τοῦτο ἀπὸ συνθίσεως καταλείπεται τοῦ εὐαγὰς ἢ **σαναγής. 'Εμσιδοπλής. 'Αθειι μέν γάς** άνακτος έναντίου άγία κύκλου. Γτο wavayns, quod longe diversum est. melius scripsisset wieuwyns, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. wiel Κοσμόπ. p. 179. Μηδ δσον όφθαλμοῦ wielnyla κύκλον ίλίξαι. Vid. Suid. in Evayis. Nunc investiga, quantum libet, harum, quas notavi in ເບ້ອງທີ່s, significationum, quænam vel Æschyli verbis vel Euripidis accommodari possit; nullam, ni fallor, invenies: at si scripseris inserta littera ເບ້ແບງທີ, omnis difficultas fuerit sublata; nam svavyns, locus illustris, vel qui undique conspici potest, vel unde prospectus in vicina late patet. Ratio structure in idea warres svavyns searow itidem expedita, quæ frustra quæritur in swayns. Enimvero jam dudum vereor, ne swayns per culpam librariorum pluribus locis abierit in suayás in Jamblichi certe Protr. p. 152. v. 23. vice vulgati λαματοτάτη τις εὐαγία, Cod. Reines. quem ipse cum edito contuli, præferi svavyia, quod utique longe melius congruit cum λαμπζοτάτη et τὸ τῆς ψυχῆς ὅμμα, quam εὐαγία. Perinde se res habet in Platone de LL. xii. p. 989. C. & μαθούσι μέν ιδαγίστρα γίγνισθαι, μὰ μαθούσι δὶ σκοταδίστρα—καὶ ἀσαφῆ. Timmi p. 1065. E. aleos ro pir svayt-saror ininan along nadoburos. i & Ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἑλλησιν μάχης,
Αὐθημερὸν Φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
"Όπλοισι, ναῶν ἐξέθρωσκον ἀμφὶ δὲ
'κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ῶς' ἀμηχανεῖν
"Όποι τράποιντο. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
Πέτρησιν ἡράσσοντο, τοξικῆς τ' ἄπο
Θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὧλλυσαν
Τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἐνὸς ρόθου
Τάίουσι, κρεωκοποῦσι δυςήνων μέλη,
"Εως ἀπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
Ξέρξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος.
"Εδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ ςρατοῦ,

453. "Ελλησιν] "Ελλησι Mosq. 454. εὐχάλποις] εὐχάλποιο Mosq. 455. ἀμφι δί κυπλοῦντο] ἀμφὶ δί κυπλοῦντο Vit. Mosq. Reg. B. ubi superscriptum ἀμφὶ δί. 457. ἐπ χιρῶν] ἐπ χιρῶν Ald. 458. πίτσησιν] πίτσιοιν Schol. item Mosq. Vit. ἡράσσοντο] ἡράσσαντο Ald. Rob. Turn. ἡράσωντο Mosq. τοξικῆς τ] τοξικῆς δ Ald. Turn. 459. προσπίτνοντις] προσπίπτοντις Ald. Turn. Vict. προσπίτνοντις metri causa reposuit Brunckius. ἄλλυσων δίλυσων Mosq. 463. κακῶν omissum Mosq. βάθος] πάθος Vit. 464. εὐκυγῆ] εὐκγῆ. Sic Regg. A. et B. edd. et codd. adhuc collati omnes. εὐκγῆ est e certissima emendatione Hemsterhusii.

futuri prascius. "Schol. monet is σεών positum αντί τοῦ νοῦν et προδλίπων. cf. Eumenid. v. 457. ubi wariga isoges καλῶς, patrem optime nosti."—Abresch.

452. sq. ως γὰς—μάχης. Cum enim Deus navalis pugnæ gloriam Græcis concessisset. κύδος de victoria, ut sæpis-

sime apud Homerum.

454. sqq. αυθημιρον— τράποιντο. Illo ipso die arois armis corpora munientes navibus in insulam Psyttaleam essilierunt Græci; totamque insulam circumdederunt, ut quo se verterent Persæ non haberent. "Hoc ab Aristide Lysimachi filio Atheniensi factum refert Herodotus lib. viii. 96. Qui παραλαθών τολλούς τῶν ὁπλιτίων, οἴ τολλοί παρατικής κότος τολεύς τῶν ὁπλιτίων, οἴ τολλοί παρατικής χώρης, γίνος ἰντις λθηναῖοι, ἰς τὰν Ψυττάλιαν νῆσον ἀπίθη ἄγον οἴ τοὺς Πίσσας τοὺς li τῆν νησίδι ταύτη κατιφόνισσαν πάντας." Stanl.

458. neśworow. Veram lectionem pro vitiosa neśworowa, quæ omnes adhuc editiones obsederat, primus e Regg. codd. restituit Brunckius V. D. Schsus horum vv.: multum enim Per-

sæ partim lapidibus manu missis percutiebantur; partim sagittæ ab arcuum nervis ils inflictæ eos perdebant.

460. sqq. τίλος—βίον. Postremo une omnes impetu aggressi, cædunt, concident miserorum membra, donec omnium vitam prorsus perdidissent.

463. κακῶν βάθος, abyssum malorum, metaphora cum alias idonea, tum huic potissimum loco apta, quod Xerxes ex alto prælium spectabat.

464. iδρεν γὰς είχε. "Pugnam, hanc spectavit Xerxes de Ægialeo monte e regione Salaminis. Herodot. lib. viii. 90. Ubi in argentea sella curuli sedens praelium spectavit, qua postea in templo Minervæ dedicata est, et αίχμαλωτος dicta. Harpocration: 'Αργυρόπους δίφος, ἐ ἔμέζου, ἐς αἰχμαλωτος ἐντικαλείτο, ἰφ' οῦ καθιζέωνος ἐθιώρι τὰν ναυμαχίαν. 'Ανίπεισο δὶ είς τὰν παρθιώνα τῆς 'Αθηνάς. Pariter una consecratus est et Mardonii acinaces; cum enim apud Thucydidem inter omnes rerum copias, quibus Athenienses initio belli Peloponnesiaci abundabant «κῦλα Μηδικὰ enumerantur, non aliter locum exponit

465. sidayias] sidasyias Vict. adds alii 29000s, testante Stephano.

Scholiastes, quam per hæc duo donaria, τὸν άργυρόποδα Θρόνον, καὶ τὸν άκι-νάκην τὸν χρυσοῦν. De quibus Ulpia-nus ad Olynth. iii. ὁ γὰς Ξίρξου δίφρος καὶ ὁ ἀκινάκης Μαρδονίου, ὁ μὶν ἰκ Σαλαmiros, é di la Haradar áncilmour. Etiam Demosthenes orat. in Timocr. utrumque conjunxit, ramiteus is ange-WOLL TR RUTTE THE WOLLDS, & TLACE από των βαρξάδρων ύθηφημάνος Η άλεοτό Ατώς τόν τε δίφρον τον άργυρόσεδα, και τον άπινάκην του Μαρδονίου δς πρε τρια-πόσια Δαριικούς......" Stint.

thauyn. h. e. loeum, unde longe late-De hoe adjectivo, quod h. l. et alibi que exercitum omnem prospicere poterat. a librariis perperam in svayn mutatum est, docta est disputatio Tib. Hemsterhusii, quam hic subjicimus. "In Eurip. Suppl. 652. legitur wieyer 464. เอียนา yag เป็นะ สนารอะ เบล y ที่ ระนารอั. Arnaldus lect. gr. p. 58. vertit svayn, a quo longe lateque prospici potest; que quidem interpretatio sententire horum locorum apte convenit; sed ipsi voci convenire fuerat ostendendum. Evayns si ducatur ab ayes, quid sit notum est, quemadmodum avayas, ducayas si ab ayes, duco, crit agilis, flexibilis, qua potestate capitur in Hippoer. weel diair. ii. p. 363, 34. neque aliter Henr. Stephan. intellexit Anthol. i. c. 60. ep. 6. xaigur' sva-yiis (µixissai) in Th. Gr. L. T. i. p. 126. C. agiles apes, quod per aërem ferantur cito et facile; vel mobilis, volubilis, ut in Arctico p. 19. v. 33. - ορθαλμοὶ εὐαγέιε, λαματροί, exponi pos sunt; licet puros dederit Crassus, Wiganus lucentes, quod vix perspicias unde pendeat, nisi legisse vel legi voluisse statuas comples junguntur tamen itidem ab Adamantio Physiogn. i. c. 9. δφθαλμοί μεγάλοι τι και λαμ-எல் கவி ம்வரவீ, cujus vice admodum vitiose sedaciis Polemo presfert. Porro si ab ἄγω, ἄγνυμι, frango, significabit fragilem, quique facile comminui possit; quo pertinct Suida locus ita scribendus : svayes, svaodos usudaspiror, et τάχυς εὐαγής idem qui εὖκλατος, ευθεωντος, apud Etym. in v. Δημήτης. In his, sicuti linguæ norma postulat, penultima corripitur; aliis in locis eadem vox syllabam istam habet productam. Leonid. Anth. vi. 27. cp. 6. Kal widinur junárar e ibágia nal migrayis Τεύπανον — Parmenides apud Clem. Alex. Strom. v. p. 732. za9aeas εὐαγίος ἡελίοιο Λαμπάδος ἔργ ἀἰ-δηλα-...Nimirum forma Dorica nuscuntur ex εὐηγής et wieinγής quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro circumacto, circumjecto, rotundo; sæpe tamen quam proprie vim habeat obscurum est; qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est, quod ex Lex. Vet. MS. Bibl. Sangerm. mecum communicavit præstantissimus noster Ruhnkenius : 'Ayńs' ซอบีซอ ลิสาธิ ชนาวิเอรณร หลซสมเสรเซล ซอบี เบลาทุ้ง ที่ **Εμπιδοκλής. 'Εμπιδοκλής. "Αθριι μίν γάρ** drances traveier dyin núnder. Pro wavaγns, quod longe diversum est. melius scripsisset wiewyns, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. wiel Kormów. p. 179. Mno δσον δφθαλμού σειρηγία πύπλον ίλίξαι. Vid. Suid. in Evayes. Nunc investiga, quantum libet, harum, quas notavi in ເປັດຈຸທີ່ເ, significationum, quænam vel Æschyli verbis vel Euripidis accommodari possit; nullam, ni fallor, invenies: at si scripseris inserta littera svavyn, omnis difficultas fuerit sublata; num svavyns, locus illustris, vel qui undique conspici potest, vel unde prospectus in vicina late patet. Ratio structure in idea warrds warrds sear rov itidem expedita, que frustra quaritur in svaras. Enimvero jam dudum vereor, ne svauras per culpam librariorum pluribus locis abierit in sveryńs in Jamblichi certe Protr. p. 152. v. 23. vice vulgati λαματροτάτα τις εὐαγία, Cod. Reines. quera ipse cum edito contuli, præferi svavyia, quod utique longe melius congruit cum Laurgerarn et re The Vuxile ouma, quam ibayia. Perinde se res habet in Platone de LL. xii. p. 989. C. & madever mir ednyieren yiyredan, μα μαθούσι δὶ σκοτωδίσεςα—καὶ ἀσαφῆ. Timmi p. 1065. E. álgos ro mir sumyf-rarer ininans along nadobattos. & D Μολπηδον ηὐφήμησεν, ὄςθιον δ' ἄμα 'Αντηλάλαξε νησιώτιδος ωέτςας 'Ηχώ· φόδος δὲ ωᾶσι βαρδάςοις ωαρῆν Γνώμης ἀποσφαλεῖσιν. Οὐ γὰρ ὡς φυγῆ Παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Έλληνες τότε, 'Αλλ' ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχω θςάσει. Σάλπιγξ δ' ἀϋτῆ ωάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν Εὐθὸς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμδολῆ "Επαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,

395

390

387. πὐφάμησεν] εὐφάμησεν Ald. Rob. 390. εὐ γὰς ὡς φυγῆ] εὐδὶ γὰς ὡς ἱς φυγῆ Ald. εὐ γὰς φογεῖν Rob. 392. ἐςμῶντες] ἐςῶντας Guelf. Rob. 394. εὐΒὐς] Sic Mosq. Vit. item Regg. Vulg. ἐπεί. 395. πελεύσματος] πελεύματος Mosq.

manice sic verterim: Nun rief von Seiten der Griechen ein dem Gesange ähnliches Schlachtgeschrey jauchsend der Echo zu; und schnell hallte mit lauter Stimme von den Felsen der Insel die Echo wieder.

390. sqq. oi yàg is ovyj—Sgáru. Non enim quasi ad fugam gravem Pæana canebant Græci, sed animosa audacia ad pugnam ruentes.

ip ύμνουν. " Ut δλολυγμόν ἰφυμνιῖν in Choeph. v. 383. et τὶ χθον Ευιπеп. 905. Pro invocare posuit Soph. Antig. 669." Abresch.

393. Σάλπιγξ—ἰπίφλιγεν. Tuba vero clangore omnia ista accendebat.

ἐπίφλιγιν, "Glossæ in Reg. β΄. ἐτάφασσιν, ἐθαφίδιι. Schol. ἀνήγιφιν. Frequens poëtis verbi φλίγιιν usus metaphoricus. Soph. Theb. 288. Ευτίρ. Phœniss. 248. "Αφης αίμα δάιον φλίγιι. Ε Græcis mutuatus est Virgilius, cum alibi, tum Æn. x. 865.

Clamore incendunt cœlum Troësque Latinique.

ix. 500. de Euryali matre :

Illam incendentem luctus Idæus et Actor Corripiunt.—

woλυδάκευτοι Αΐδα γόοι φλίγουσαι, ut ait Comic. Thesmoph. 1050. ubi male excusum φιόγουσαι. Bacchylides in Analectis nostris T. i. p. 151. inter Pacis laudes illud recenset, quod

συμποσίων έρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ, παιδικοί Β' υμνοι Φλίγονται. Sophocl. Aj. 196. ἄταν οἰρανίαν Φλίεγων. Nec absimile est istud Œπρ. Tyr. 187. σειάν δὶ λάμστι σονόισσά τι γῆρυς ὅμαυλος," Brunck. στάντ ἰκτίνα, omnem istum tumultum.

wave iniva, omnem istum tumultum.
Fortasse autem Æschylus ediderat:
Σάλσιγξ δ ἀὐτῆ ωάντα βῖί
ἰπίθλιγον.

Tuba autem clangore omne littus eccendit, nempe insulæ Salaminiæ, aliarumque circumjacentium. " Ceterum de tubicine Virgilius:

quo non præstantior alter Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Lycophron v. 249. sqq.
Καὶ δὴ καταίθει γαῖαν δεχητὰς "Λεης
Στεόμδω τὸν αἰματηρὸν ἔξάρχων νίμον." Stanl.

394. sqq. su Dus-ideiv. Statim vere junctis remorum strepentium percussionibus audito celeusmate verberabant, ac celeriter omnes conspicui erant. Emu-Coλη non est incursu, sed exprimit remorum percussionem ab omnibus eodem momento factam. Remigibus enim in remis impellendis suos numeros, certosque percussionum modos fuisse, inter omnes constat. in militioparos, vel audito celeusmate, vel secundum celeusma, ut Sept. adv. Theb. 856. in dictione allegorica ex remigandi negotio petita zar' over your iciorus. Celeustes,

qui requiemque modumque Voce dabat remis, (Ovid. Metam. 3. 629.) hortator idem a Latinis dictus, vel pausarius, media Θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν.
Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὖτακτον κέρας
'Ηγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς ςόλος
'Επεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
Πολλὴν βοήν. 'Ω παῖδες 'Ελλήνων ἴτε, 400
'Ελευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατριών ἔδη,
Θήκας τε προγόνων. νῦν ὑπὲρ πάντων ἄγων.
Καὶ μὴν πας ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
'Υπηντίαζε, κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή. 405
Εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηὶ χαλκήρη ςόλον
'Επαισεν' ἦρξε δ' ἐμβολῆς 'Ελληνικὴ
Ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεῶς

396. δεαν] līeur Ald. luφανιῖς] luφανῆς Mosq. 397. ιὖταπτον] ιὐτάπτως Mosq. Guelf. 399. luτξιχώρι] Sic Mosq. Vit. Regg. Ald. Turn. Reliqui ὑπιξιχώριι. 401. lλιυθιροῦντι δὶ] lλοῦντι δὰ sic Mosq.

in puppi stabat. Ita Silius Italicus: lib. vi. 361.

mediæ stat margine puppis, Qui voce alternos nautarum temperet ictus,

Et remis dictet sonitum, pariterque relatis

Ad numerum plaudat resonantia cœrula tonsis.

397-403. vì diche-dyur. Ac primun quidem destrum cornu seite instructum ordine praibat, deinde reliqua tota classis subsequebatur, simulque hic undique clamor audiebatur: O filii Græcorum, ite, liberate patriam, liberate liberos, uxores deorum patriorum sedes, majorumque sepulcra; nune pro omnibus pugnandum est. Hæc narrationis pars Atheniensium aures gratissimo sensu mulcere debuit!

404. sq. sal unr-anuá. Enimuero et a nobis Persice lingue strepitus illis recurrebat, neque ullus amplius erat cunctandi locus. "Moris enim erat apud Persau, ubi manus consererent, clamorem tollere, quo et hostes terrerent, et incitarent suos. Curt. lib. iii. Jam in compectu, sed et extra teli jactum utraque acies erat, cum priores Persa inconditum et trucem-sustulere clamorem. Diodor. Sic. lib. xvii. d Mantdiss mentre suosantales et al. Mantdiss et

ίξαίσιον Ισοίησαν μισά δι ταύσα τών βαρδάρων ἀντιφθιγξαμίνων, συνήχησε μιν ή συνιγγγύς έρινή πάσα: τό δι μέγρινην πραυγήν, ώς αν πυνόπουτα μυριά-

des μιξί φετή συνηχευσών.—" Stant.

οὐκίτ' ἢν μίλλιν ἀπμά. Ordo est: ἀπμή ἢν οὐκίτι μίλλιν. Ventum erat ad ipsum temporis articulum, qui omnem moram excludebat. Germani dicerent: Es war die hüchste Zeit nicht weiter zu zaudern. Sic Agam. 1364.

τὸ μὴ μίλλιν δ' ἀπμά.

406. sq. ιδθύς—Ιπαισιν. Confestim navis, Graca in nave Persica aratum rostrum percussit. "Pro ἰμδόλη, rostro navis, σόλον hic positum a poëta recte monuit Schol. παρὰ τὸ εἰς ἐξὸ συνισάλθαι, etc. quibus parilia scribit Hesych. cum Eustath. ad Odyss. μ'. p. 494. 12. Pollux lib. i. Segm. 86. distinguit inter σόλον et ἔμδολον." Δότες h. Fieri tamen potest, ut h. 1. σόλος proprie sic dictus designetur.

 Κόρυμδ', ἐπ' ἀλλην δ' άλλος Ίθυνεν δόςυ.
Τὰ ως ῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Πεςσικοῦ ςς ατοῦ
'Αντεῖχεν' ὡς δὲ ωλῆθος ἐν ς ενῷ νεῶν
"Ηθροις', ἀς ωγὴ δ' οὖτις ἀλλήλοις ωας ῆν,
Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκος όμοις
Παίοντ', ἔθραυον ωάντα κωπήρη ς όλου,
'Ελληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφςαδμόνως
Κύκλω ωές ιξ ἔθεινον, ὑπτιοῦτο δὴ
Σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν

409. Τουνιν] Τουν Mosq. Guelf. εδουνιν cod. Reg. B. in contextu et pro V. L. Τουνιν. 410. τὰ πρώτα μαὶ πρώτα Rob. μὶν δὰ] μὶν εδν Ald. Rob. Mosq. 411. νιῶν τῶν Πιερικῶν Guelf. e glessa. 413. ὁρ' αὐντῶν] ὁπ' αὐντῶν Mosq. Ald. Vict. ἰμιθολαῖς] Mallet quis forte ἰμιθόλως. Brunck. 414. σαίντο Male Heathius corrigendum putabat ἐσταίντο'. Rect enim Brunckius admonait diphthongum αι in senario nunquam cotripi. 416. ὑπνιῶντο δὰ] ὑπνιῶντο δὰ Guelf. Ald. Turn. Vict. δὰ ex Heathii emendatione post Brunckium recepimus. 417. Θάλασσαι Αld. Θάλασσαι sine δ' Vict.

καὶ οὐ δυναμένων ἐπαλλαγῆναι, οὕτω δη οί άλλοι 'Αμεινίη βοηθέοντες συνέμιση σε απλοι τροστική μετα λέγουσε γενέσθαι της ναυμαχίας την άρχην. Αιγινηται δι την κατά τους Αιακίδος άποδημήσσασαν ές Αίγμας, σαυτημ είναι την
περιοστική του του του του του του δρα žežasas. Æschylus, qui et ipse Atheniensis, priori sententiæ favisse videtur; dicit enim na vem Græcanicam, quæ conflictum incepit, Phænissam confregisse; at Phænices in hoc prælio adversus Athenienses instructum fuisse monet Herodotus lib. cit. c. 85. πατὰ μὶν δὴ 'Αθηναίους ἐτιτάχατο Φοίνικες ούτοι γας είχον το πρός Έλευσινός τε και εσπέρης πέςας. Idem vero in hac pugna Æginetis primas partes, Atheniensibus secundas tribuit. viii. 93. ἐν δὲ τῆ ναυμαχίη ταύτη Ακυσαν Έλλήνων ἄρισα Αίγινηται ἐπὶ δὶ, 'Α. Βηναΐοι--" Stank

409. is allow of allow Bours does. Et alius scil. gubernator in aliam hostium navem direxit navem. does hic de nave, ut sæpe. v. Suppl. 141.

410—421. Tà mestre—seurivuares. At primum quidem torrens Persici exercitus impetum sustinuit; cum vero multitudo navium in angusto coarctaretur, ipsaque suis auxilium ferre non possent, sed potius ipsa se invicem æratis rostris perforarent, tum vero omnem remorum epparatum detergebant, Gracaque naves haud inerti consilio undique eas cingentares.

tes percutichant; jamque passim subvertebantur naves, nec amplius mare viden licebat, adeo naufragiis ac cedibus hominum oppletum erat. Plena quoque littora, plenæ rupes e mari prominentes cadaverum erant. Itaque quotquot in barbarorum classe naves erant, omnes fugæ intentæ sine ordine remigabant.

415

τὰ πρώτα. "Hoc ex nostro hausisse videtur Diodor. Sic. lib. xi. O i di Πίσαι τό μίν πρώτον πλίοντες διετήρουν την αξίν Ιχοντες πολλήν εύρυχωρίαν" ός δείς τό εινόν ήλθον, ήναρχαίζοντο τών κώτο είνας ἀπό τῆς ταιξιως ἀποσπήν, καὶ πολύν ἐποίουν Θόρυζου." Staul.

ρισμα σρατού. Ut supra v. 86. ρισμα φωτών.

413. ἰμδολαῖς χαλποσόμους. Male Abreschius ἰμδολαῖς post interpretem Latinum concursibus vertit. Nimirum negat idoneo exemplo firmari posse ἰμδολην rostrum navis denotare. Atqui sic usurpatur Xenoph. Hist. Gr. iv. 3, 6. ἰμδολας ἰχούση τῆ τρισίτ. Sic de nostro machine belicæ τινος d. i. 76. firm. τὸ προίχου τῆς ἰμδολης. Ut adeo nihil opus sit h. l. legere ἰμδόλους.

414. 19 gaver. In hoc verbo incipit apodosis, quod neglexit interpres, qui protasin verbis se di — παίοντ' comprehensam ανανταπόδοτον fecit, vertendo: ET fregerunt omne classis remigium.

417. engon man, " Hanc periphra-

Ναυαγίων ωλήθουσα καλ Φόνου βροτών *Ακταί δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον Φυγή δ' ἀκόσμως ωᾶσα ναῦς ήρέσσετο, 420 Οσαι σερ ήταν βαρδάρου ςρατεύματος. Τοί δ' ώς ε θύννους ή τιν ίχθύων βόλον 'Αγαῖσι κωπῶν, θεαύσμασίν τ' ἐρειπίων "Επαιον, ερβάχιζον, οἰμωγή δ' ὁμοῦ Κωχύμασιν κατείχε ωελαγίαν άλα 425 "Εως κελαινής νυκτός όμμ' άφείλετο. Κακών δε ωλήθος, οὐδ' αν εί δέκ' ήματα Στοιχηγοροίην, ούκ αν έκπλήσαιμί σοι. Ευ γάς τόδ ίσθι, μηδάμ ήμέρα μια

 I. Wλήθουσα] Wλήθουσαν Ald. Vict. 419. ἰσλήθυσν] Sic Reg. A. a prima 10; litera r postmodum addita. ἰσκήθυσον Turn. Vict. ἰσλήθυσον Mosq. elf. Reg. B. Ald. ἰσλήθυσον Viteb. 423. Θεαύσμασίν σ'] Βραύσμασί Ald. Θεαύσμασί σ' Mosq. Viteb. Rob. 424. ἰρμάχιζον] ἰξάχιζον 3q. 425. παπύμασιν] παπύμασι Ald. στλαγίαν] στλασγίαν Mosq. Guelf. '. ei din'] eie din' Ald. 428. εοιχηγοροίην] ειχηγοροίην Mosq. ἐππλήσαιμό 429. μηδάμ' ἡμέρα] Sic optime Brunckius e Reg. ἐπλήσαιμί σει Mosq. 429. μηδάμ' ἡμίρο Vict. μηδ ἄν ἡμίρο Guelf. Ald. Rob. Turn.

mire habuit in deliciis Euripides; uribus locis vid. Troad. v. 539. et . Iphig. Taur. 1345. Med. v. 1. le Thuc. lib. i. cap. 50." Abresch. um ex hoc ipso Thucydidis loco lligitur hanc periphrasin non otioquadam everepie contineri; sed us ตะล์อด หลัง sunt alvei navium; e, poëtico ornatu, pro ipsis navibus possunt. Schol. Thucyd. σχάφη εῖ τὰ καλώματα τῶν νεῶν, ὧ ἡμεῖς ieus καλούμεν, cui quidem interationi, sed frustra, obnititur Du-

18. vauayier zal péres accipio sic, naufragia et cædes poëtico spiritu fractis navium tabulis et casis hobus dicta sint. Ita certe multo orus et concinnius est, quan si illud ະບຂົງເອາ) pro tabulis naufragio disis sumatur, id quod Abreschio pla-Quamquam vaváyov interdum d secus ac vavayia naufragium ificat.

22. vol 8. An h. l. extra canticum ica articuli forma ab Æschylo proa sit, dubitare licet. Alibi oi di ut 72.

is Surreus -. " Thynnis Persas

comparat, ut nostri imitatione, quod jam observavit Potterus, Græcos Lycophron v. 381. βόλον, quod recta Schol. interpretatur ἄγραν. Sic βόλους ἀντίσθαι ἰχθύων Plutarch. in lib. de cap. ex inimic. Util. p. 91. c." Abresch.

423. dyaise naside, Sendenneie e leuriav. Fragmentis remorum, ac ruinarum e discussis navium tabulatis fragminibus.

426. vuntos Jum'. " Alias noctis oculos luna dicitur, ut supra S. c. Th. 396. νυπτὸς ἐφθαλμός ; hic vero periphrastice pro ipsa nocte. Ita Eurip. in Phœniss. *νετός τ' ἀφιγγὶς βλίφαçor. et Eurip. Iphig. Taur. v. 110. σταν δὶ τυπτὸς ὅμμα λυγαίας μόλη.—" Stan!.

428. roixnyogiir est una serie, perpetuo narrare, in einem weg erzählen.

429. μηδάμ ημίσε μιξ. "Vulgo legitur μηδ & έμισε μιξ pendente et nullo fere sensu. Perperam, si ad vulgata Græca Latina exigantur; interpres: numquam una die occubuisse. Hoc nimirum est μπδάμ' πμίςμ. At μηδ do ή. μ.— Saviiv esset : numquam una die perituram fuisse. Sed corrupts illa lectio est. Cod. Reg. A. in textu

3 R

Πλήθος τοσουτάριθμον άνθεώπων θανείν.
*Ατ. Αι αι, κακών δη ωέλαγος έρρωγεν μέγα
Πέρσαις τε και ωρόπαντι βαςδάρων γένει.

*Αγ. Εὖ νῦν τόδ ἸσΩι μηδέπω μεσοῦν κακῶν,
Τοιάδ ἐπ' αὐτοὺς ἦλΩε συμφοςὰ πάΩους,
'Ως τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῆ.

*Ατ. Καὶ τίς γένοιτ' ἀν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη; Λέξον τίν' αὖ Φὴς τήνδε συμφοςὰν ςρατῷ 'Ἑλθεῖν, κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.

*Αγ. Περσων δσοιπες ήσαν άκμαῖοι Φύσιν,
Ψυχήν τ' άςιςοι κεὐγένειαν ἐκπςεπεῖς,
Αὐτῷ τ' άνακτι ωίςιν ἐν ωςώτοις ἀεὶ,
Τεθνάσιν οἰκτςῶς δυσκλεες άτῳ μόςῳ.

430. σοσωτάριθμον] σοσωτάριθμον Turn. Guelf. Olim in quibusdam li teste Schol. inverso ordine erat σοσωτάριθμον πλύθος.

Ald. Turn. Τέμωται Mosq. 433. παπών] παπόν Mosq. Viteb. Guelf. 431. επών με το επών με

perspicue μηδάμ ἡμίρα μιᾶ. Superscripta glossa μηδαμᾶς. Reg. B. in textu, (ubi fere semper deterior lectio) μηδ är. In margine adscriptum γε. μηδάμ' ήμίςα, que refertur interlinearis glossa: γίνωσκε γὰς εὖ, ὅτι οὐδόλως ἐτελεύτησεν ἐν τῷ κόσμφ ὅλφ τόσος λαὸς εν μια ήμερα, δτος εκείσε από των βαρ-Cάρων." Hactenus Brunckius V. C. qui docte ibidem observat, Græcis poëtis in usu esse «νδαμᾶ et μηδαμᾶ ultima longa, nec non «νδαμὰ et μηδαμὰ ultima brevi: unde aliquot Sophoclis locis veram scripturam restituit. Ceterum in fine hujus narrationis observare liceat, eam omnibus numeris absolutam ac perfectam esse. Concitata enim est, gravis, brevis, dilucida; efficitque, ut non narrari res, verum in conspectu tuo agi videantur.

431. κακῶν πίλαγος ἔρρωγεν. Sublimi metaphora, a mari quod aggeres

perfregit ducta.

433. su võr—nanõr. Interpres Latinus: Hoc bene seias, nondum medietatem me attigisse malorum. Melius ta-

men fuerit itaverba construere: a Γοβι ανόδα μὰ μισοῦν πακῶν, jam scito hac, quæ tibi narravi, nondu midiam partem esse malorum? quei modum in Prometh. v. 746.

43

οῦς γὰς νῦν ἀπήπους λόγου Εἶναι δόπιι σοι μηδέπω 'ν προυμώ Fortasse etiam scribendum : εδ νῦν σόδ ἴσθι.

Certo igitur scias; nempe, quand dem tibi illa jam nimis magna v tur, illa qua narravi, nondum dim partem conficere.

434. sq. ruidi la abrobs — Talis enim calamitas eos oppressi illam pondere suo vel bis superet.

439. sqq. Hierer — prices. quam diligenter omnia colligat, luctum exaugere possint. Lenim cæsos a corporis vigore, nimi virtute, a nobilitate, a fi regem; jamque eos non pauco omnes, non simpliciter occubuiss miserabiliter ærumnosissima mor riisse ait.

*Ατ. Οἱ ἐγὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς, φίλοι Ποίω μόρω δὲ τούσδε φὴς ὀλωλέναι;

*Αγ. Νῆσός τις ἐςὶ ϖρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,

Βαιὰ, δύσοςμος ναυσὶν, ῆν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει, ϖοντίας ἀκτῆς ἔπι.

Ένταῦθα ϖέμπει τούσδὶ, ὅπως, ὅταν νεῶν
Φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,

Κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων ςρατὸν,
Φίλους δὶ ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων ϖόρων,

Κακῶς τὸ μέλλον ἰςοςῶν. ΄Ως γὰρ θεὸς

444. **w**είψ μόρψ δὶ] δὶ omissum Ald. 445. **w**εόσθεὶ **w**εόσθεν Mosq. Viteb. 446. ναυσίν] νηυσίν Viteb. Guelf. φιλόχερες] φιλόχωρες Mosq. 447. **w**οντίας] παντιάς Mosq. 450. εὐχείρωτον] εὐχείρως τὸν Mosq. 451. ἐναλίων] Sic Brunck. e Reg. A. Perperam vulgo εἰναλίων. 452. ὡς γὰρ θεὸς] ὡς γὰρ ὁ θεὸς Mosq.

445. πεόσθε Σαλαμίνος τόπων. Periphrastice. Insula cst quædam haud procul a Salamine sita.

446. ผินน์. "Herodotus ทางได้ vocat lib. viii. 76. โร รางา ทางได้แรก พระจะ หนังและ ผรานเป็น โนโนแก้บร์ ราง หมายโทท หน่า ราดี ทำหาใจขอ. Et lib. cod. c. 93." Stanl. อีบังอยูมธร ขณะจริง, navibus importuna.

5. τ δ φιλόχορος Πάν. " Ερήμως γὰς τόποις οὖτος δ θιὸς ἱνδιατρίζειν εἰώθει, inquit Scholiastes. Ita sane describitur Straboni lib ix. καὶ ἡ Ψυττάλια νηπίον ἔρημον καὶ πετρώδες. Et istiusmodi locis gaudere dicitur Deus ille. Homerus hymn. in eum v. 6.

— ថ្មីs πάντα λόφον νιφότυ]α λίλογχε καὶ κορυφάς έρίων, καὶ πετερήτντα κά-

Unde violurus et pirodire en produce Themseto appellatus; quare vero et prince facile constat ex epigrammate Platoui adscripto:

Αυτός έπει ευριγγι μελίεδεται ευκελάδο Παν

Τγεδν isis ζευμτών χείλος ύπλε καλάμων.

Ai di Tleik Sudseoier Zoedr Toelr len-

'Τδμάδις νύμφαι, νόμφαι 'Αμαδρυάδις---" Stant.

447. ἐμβατιύι. Hesych. Ἐμβατιῦσαι, τὸ κατίχιι καὶ καρταῦσθαι χωρίου
ἢ εἰκίαν, ἢ ἔλου τὸν κλῆρου. " Nempo
ἐμβατιώι h. l. est frequentat, inhabitat." Abresch.

448-451. ivrav9a-wiewv. " Interpretem latinum, vertendo 🕫 09givres vien navibus privati, non percepisse loci sensum palam est; qui, si suo structure ordine ponentur verba, sponte se sistet ; is vero hic est : " we πτείνοιεν εὐχείρωτον σρατόν Έλλήνων, όταν οἱ ἰχθροὶ Φθαρίντις ἐκσώζουντο τῶν ขเญิง รไร สิทิจ หที่ฮอง, อุไมลบร อี' ยัสเมฮต์ผู้อเเข i. r. Itaque convertendum fuerat: Istuc eos mittit, ut si e navibus evasissent in insulam hostes palati, illum ibi oppressu atque superatu facilem Græcorum exercition trucidarent, simulque suos e marinis fluctibus in hanc insulam receptos servarent. Palatos reddidi \$9aelvens, ut oportebat. Proprie quod notum Odijeredar est perdi, perire, hine venuste vagari, palari quia tales nimirum sixsigara sunt, facile capi perdique possunt. Hesych. Dsigerai, TANTETAL. Dio Chrysost. Serm. vii. p. 117. μιτά ταυτα ο Μινίλιως χρόνον πο-λυν Ιφθείριτο πανταχόσι της Έλλαδος. Aristid. tom. i. p. 208. μόνη δίξασο τοὺς φθειρομίνους κατά σᾶσαν την Έλλάδα. Nec aliter accipi fas est apud Soph. (Ed. Tyr. v. 1515. ziereus @9menvas κάγάμως ὑμᾶς χειών. Ipse quippe ilico se explicat v. 1520. per τὸ, μή σφε παρίδης τουχάς άνάνδρους λγγινιϊς άλωμένας.—" Abresch.

450. sùxsiewrsv. "Utpote in manus ipsorum delapsum. Herodot. lib. viii. 76." Stanl.

452. nanus vò midder isegur. Male

Ναῶν ἔδωκε κῦδος Έλλησιν μάχης,
Αὐθημερὸν Φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
"Οπλοισι, ναῶν ἐξέθεωσκον ἀμφὶ δὲ
'κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ῶς' ἀμηχανεῖν
"Οποι τράποιντο. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
Πέτρησιν ἠράσσοντο, τοξικῆς τ' ἄπο
Θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὧλλυσαν
Τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἐνὸς ῥόθου
Παίουσι, κρεωκοποῦσι δυςήνων μέλη,
"Εως ἀπάντων ἐξαπέφθειςαν βίον.
Είρξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁςῶν βάθος.
"Εδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ ςρατοῦ,

453. "Ελλησιν] "Ελλησι Mosq. 454. εὐχάλποις] εὐχάλποιο Mosq. 455. ἀμορὶ δὶ ἀνυκλοῦντο Vit. Mosq. Reg. Β. ubi superscriptum ἀμβ δί. 457. ἐκ χερῶν] ἐκ χειρῶν Ald. 458. ἀντησισι Μοsq. Vit. ἡράσσαντο Ald. Rob. Turn. ἡράσωντο Mosq. τοξιαῖς δὶ Ald. Turn. 459. ἀνροστίσνοντες περοστίσνοντες Αld. Turn. Vict. ἀνροστίσνοντες metri causa reposuit Brunckius. ἄλλυσαν] ἄλυσαν Mosq. 463. κακῶν omissum Mosq. βάθος] «άθος Vit. 464. εὐανηῖ] εὐαγῖ. Sc Regg. A. et B. edd., et codd. adhuc collati omnes. εὐαγῖ est e certissima emendatione Hemsterhusii.

futuri prascius. "Schol. monet isogor positum arri rou rou et agochiam. cf. Eunemid. v. 457. ubi mariça isoguis xahus, patrem optime nosti."—Abresch.

452. sq. ως γάρ—μάχης. Cum enim Deus navalis pugnæ gloriam Græcis concessisset. κύδος de victoria, ut sæpissime apud Homerum.

454. sqq. αὐθημιρὸν—πράποιντο. Illo ipso die arois armis corpora munientes nauibus in insulam Psyttulcam essilierunt Graci; totamque insulam circumdederunt, ut quo se verterent Persæ non haberent. "Hoc ab Aristide Lysimachi filio Atheniensi factum refert Herodotus lib viii. 96. Qui παραλαδών πολλούς τῶν ἐπλιτίων, οἶ πολλοί παραπικόχατο παρά τὴν ἄπρην τῆς Σαλαμινίης χώρης, γίνος ἰδντις Άληναῖοι, ἰς τὴν Ψυττάλιιαν νῆσον ἀπίδη ἄγων οἶ τοὺς Πίρσας τοὺς la τῆν νησίδι ταύτη κατιφόνιυσαν πάντας." Stanl.

458. neśworow. Veram lectionem pro vitiosa neśworowo, quæ omnes adhuc editiones obsederat, primus e Regg. codd. restituit Brunckius V. D. Schsus horum vv.: multum enim Per-

sæ partim lapidibus monu missis percutiebantur; partim sagittæ ab arcuum nervis iis inflictæ eos perdebant.

455

460. sqq. τίλος—βίοτ. Postremo une omnes impetu aggressi, cadunt, conciduat miserorum membra, donec omnium vitam prorsus perdidissent.

463. κακῶν βάθος, abyssum malorum, metaphora cum alias idonea, tum huic potissimum loco apta, quod Xerxes ex alto prælium spectabat.

464. Τόρεν γκὸς είχε. "Pugnam-hanc spectavit Xerxes de Ægisleo monte e regione Salaminis. Herodotlib. viii. 90. Ubi in argentea sella curuli sedens prælium spectavit, qua postea in templo Minervæ dedicats est, et αίχμαλωνες dicta. Harpocration: ᾿Αργυρόπους δίφος, ἐ πίοξου, ἔς αίχμαλωνες ἐντιαλείτε, ἰφ' οἱ καθιζόμωνες ἐθτόρει τὸν καυμαχίαν. ᾿Ανίπεινο δὶ είς τὸν ταρθεύονα τῆς ᾿Αθπόζε. Parter una consecratus est et Mardonii acinaces; cum enim apud Thucydidem inter omnes rerum copias, quibus Athenienses initio belli Peloponnesiaci abundabant επίλα Μηδικά enumerantur, non aliter locum exponit

465. milaying] milasying Vict. alig] alii 290000, testante Stephano.

Scholiastes, quam per hæc duo donaria, ròr dequeómoda Seóvor, uni ròr du:νάπην σὸν χρυσοῦν. De quibus Ulpia-nus ad Olynth. iii. ὁ γὰς Ξίρξου δίφρος παὶ ὁ ἀπινάπης Μαρδονίου, ὁ μὶν ἰκ Σαλαmiros, i di in Maradur artridurur. Etiam Demosthenes orat. in Timocr. utrumque conjunxit, ramuéras le ancewolle tà aperia the wolling, a thater άπο των βαρθάρων υφηρημένος εξ άπροπο-λεως, τόν τε δίφρον τον άργυροστοδα, και τον άπινάκην του Μαρδονίου δε ήγε τρια-πόσια Δαρικούς....." Stant.

tiavyn. h. e. logum, unde longe latepue exercitum omnem prospicere poterat. De hoc adjectivo, quod h. l. et alibi a librariis perperam in svayn mutatum est, docta est disputatio Tib. Hemsterhusii, quam hic subjicimus. Eurip. Suppl. 652. legitur wieyer ιὐαγη λαίων, et in Æschyli Pers. 464. ίδραν γάς είχε παντός εὐα γ η σερασού. Arnaldus lect. gr. p. 58. vertit svayn, a quo longe lateque prospici potest; que quidem interpretatio sententise horum locorum apte convenit; sed ipsi voci convenire fuerat ostendendum. Evayis si ducatur ab ayos, quid sit notum est, quemadmodum avayns, ducayns si ab ayu, duco, crit agilis, flexibilis, qua potestate capitur in Hippocr. weel desir. ii. p. 363. 34. neque aliter Henr. Stephan, intellexit Anthol. i. c. 60. ep. 6. xaígest' sva-yis (µíλισσαι) in Th. Gr. L. T. i. P. 126. C. agiles apes, quod per aërem ferantur cito et facile; vel mobilis, volubilis, ut in Arctico p. 19. v. 33. έφθαλμεὶ εὐαγέες, λαμπεεί, exponi possunt: licet puros dederit Crassus, Wiganus lucentes, quod vix perspicins unde pendeat, nisi legisse vel legi voluisse statuas evayies junguntur tamen itidem ab Adamantio Physiogn. 1. c. 9. δφθαλμοί μιγάλοι τι καί λαμπεοί και εὐαγείε, cujus vice admodum vitiose sidussis Polemo præfert. Porτο si ab Αγω, Αγνυμι, frango, significabit fragilem, quique facile comminui possit; quo pertinet Suida locus ita scribendus : somple, somolos nendaspiros, et τάχυς εὐαγής idem qui εὔκλατος, ευθεωντος, apud Etym. in v. Δημήτης. In his, sicuti linguæ norma postulat, penultima corripitur; aliis in locis endem vox syllabam istam habet productam. Leonid. Anth. vi. 27. cp. 6. Καὶ ψέλεκυν βυκάναν τ' εὐάγεα καὶ πεempis Tevaraver — Parmenides apud Clem. Alex. Strom. v. p. 732. 2282-tur ex sunyns et wieinyns, quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro circumacto, circumjecto, rotundo; sæpe tamen quam proprie vim habeat obscurum est; qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est, quod ex Lex. Vet. MS. Bibl. Sangerm. mecum communicavit præstantissimus noster Ruhnkenius : 'Ayńs' ซอบีซอ ฉัสอ้ ซบาษิเอเอร หลซลมเสยเซม ซอบี เบลษุทร ที่ **παναγής. 'Εμπιδοκλής' 'Αθειι μέν γάε** avantos ivarties ayin zúzdes. 1'10 waraγης, quod longe diversum est. melius scripsisset wienayns, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. wiel Kormów. p. 179. έσον δφθαλμού σεςιηγία πύπλον ίλίξαι. Vid. Suid. in Evayes. Nunc investiga, quantum libet, harum, quas notavi in sửayns, significationum, quænam vel Aschyli verbis vel Euripidis accommodari possit; nullam, ni fallor, invenies: at si scripseris inserta littera เม้นบาที, omnis difficultas fuerit sublata; nam svavyns, locus illustris, vel qui undique conspici potest, vel unde prospectus in vicina late patet. Ratio structure in idea warrds svavyns seavov itidem expedita, quæ frustra quæritur in sbayis. Enimvero jam dudum vereor, ne svavyns per culpam librariorum pluribus locis abierit in svayús in Jamblichi certe Protr. p. 152. v. 23. vice vulgati λαμπερτάτη τις εὐαγία, Cod. Reines. quera ipse cum edito contuli, præferi svævyia, quod utique longe melius congruit сит хамигеотати ет то тис фохие виμα, quam suayía. Perinde se res habet in Platone de LL. xii. p. 989. C. & madever mir tomyieren yignredat, μη μαθούσι δὶ σποτωδίσιρα—καὶ άσαφῆ. Timmi p. 1065. E. diese rd mir compt-sarer ininan ailing nadesmires. & D

Διεκπερώμεν ές τε Φωκέων χθόνα Καὶ Δωρίδ αΐαν, Μηλιά τε κόλπον, οὐ Σπερχειός άρδει σεδίον εύμενει σότω. 485 Κάντευθεν ήμας γης 'Αχαιίδος ωέδον Καὶ Θεσσαλών ωόλισμ' ὑπεσπανισμένους Βοράς εδέξαντ' ένθα δή ωλείζοι "θανον Δίψει τε λιμώ τ' άμφότεςα γάς ἦν τάδε. Μαγνητικήν δε γαΐαν, ές τε Μακεδόνων 499 Χώραν ἀφικόμεσθ' ἐπ' 'Αξίου στόρού, Βόλδης 9' έλειον δόνακα, Παγγαϊών τ' όρος, 'Ηδωνίδ' αΐαν. Νυκτί δ' έν ταύτη θεός Χειμων άωρον ώρσε, ωήγνυσιν δέ ωαν 'Ρέεθρον άγνοῦ Στρυμόνος. Θεούς δέ τις 495

conjectura emendabat δφάσματος. 488. ἰδίξατε'] ἰδίξατε' Viteb. quod prefert Zeunius. πλιῖςοι ''βανοι | Vulg. πλιῖςοι ''βάνοι. In Reg. B. scriptum πλιῖςοι ''βάνοι cum apostropho elisionem augmenti indicante. Unde Brunckius accentu rectius posito dedit πλιῖςοι ''βανοι. 489. δίψει] Sic Brunck. e Regg. δίψη vulg. λιμῷ τ' ἀμφότιρα [μοῦ τ' ἀμφότιρα [αθο. ξε τι] πόὶ Rob. 491. ἀρικόμιος'] ἀφικόμιος' Mosq. Rob. 492. Παγγαῖοι] Παγκαῖοι Vit. 494. πήγγυσι] πήγνυσι Turn. Sic et Mosq. omisso δί. 495. ἀγνοῦ Στευμίνοις] Στευμόνος ἀγνοῦ Ald. Rob.

486. yñs Axailos wilor. Intelligitur Achaia Phthiotis, quod assecutus est Francogallus interpres. cf. Strab. lib. i. p. 45. B. ed. Casaub. id. lib. ix. p. 433. D.

487. sq. ὑπισπανισμένους βορᾶς. "Vacat in hoc verbo paucisque aliis præpositio ὑπὸ, non imminuit, quod monemus, ne quis eam connectendam existimet cum ἰδίζαντο. Noster iterum in Choëph. v. 375. Έρινὺς φόνου υὐχ ὑπισπανισμένη, et Soph. Ajac. v. 755. τί δ΄ ἐςὶ χρείας τῆτοδ ὑπισπανισμένο. cf. Suid. v. ὑπασπανίζαν." Abresch.

489. λιμφ. Fædam famem, qua in Thessalia affligebatur Persarum exercitus, luculenter describit Herodotus-Idem morborum pestilentiam, inprimis dysenteriam, accessisse narrat.

492. Βόλξης Ίλιον δόνακα, Bolbes palustrem arundinem, periphrasi poëtica Bolbes Incum. De hoc lacu s. palude cf. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 134. Thucydide teste lib. iv. 103. ad oppidum Bromiscum in mare ingreditur. 494. χιιμών ἄωρον. Hiemem intempostivem, frigus ab hac anni tempestate non exspectandum. "Contigit enim hac pugna appropinquante tantum hieme, circa xx. diem Boëdromionis tertii mensis æstivi, ut testatur Plutarchus in Camillo. Quod et ex Herodoto colligere est, apud quem lib. viji. c. 109. Themistocles Athenienses suos ab insequendo fugientem hostem dehortatur his verbis: νῦν μὶν li vɨğ Ἑλλάδι καναμιίναντε, ἡμίων τε αθτίψε ἰπιμιληθώμεν καὶ τῶν οἰκετίων. Καί τις οἰκινα τι ἀναπλασσάσθω, καὶ σπόρου ἀναπῶς ἰχίτω, παντιλῶς ἐπελάσας τὸν βάςθαρον, ἄμα δὶ τῷ Ἰαρι καναπλίωμεν ἐπὶ Ἑλλησσόντου καὶ Ἰονίης." Stanl.

494. sq. πήγνυσιν— ἀγνῶ Στευμόνες. Latinus interpres: congelavitque omne fluentem limpidi Strymonis. Rectius casti. Hoc enim fluviis tribuitur epitheton, propter nymphas, quæ eos incolere feruntur; ounninoque sanctitatem ils tributam.

495. sqq. Stobs δί στις—σόσ' πὔχισο λισαΐσι. "Tis hic ut alibi pro δσις. tum Stobs νομίζειν, ut sæpe, est deσ Τὸ ωςὶν νομίζων οὐδαμοῦ, τότ' ηὕχετο Λιταῖσι, γαῖαν οὐρανόν τε ωςοσκυνῶν. Ἐπεὶ δὲ ωολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο Στςατὸς, ωερᾳ κρυςαλλοπῆγα διὰ ωόςον Χῶςις μὲν ἡμῶν, ωςὶν σκεδασθῆναι θεοῦ δυῦ ᾿Ακτῖνας, ώρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ. Φλέγων γὰς αὐγαῖς λαμπςὸς ἡλίου κύκλος Μέσον ωόςον διῆκε, θερμαίνων Φλογί· Ἦπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Εὐτυχὴς δέ τοι Θςις τάχιςα ωνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. 505 Θσοι δὲ λοιποὶ, κặτυχον σωτηρίας, Θρήκην ωεράσαντες μόγις ωολλῶ ωόνω "Ηκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ ωολλοί τινες,

496. τος "ηθχετο] τότ' εθχετο Viteb. Ald. Rob. 499. διὰ πόρον] Canterus malebat διάπορον. 501. σεσωσμίνος] σεσωσμίνου Ald. 504. 'πίστον δ'] πίστον τ' Ald. ἐπ' ἀλλήλωσιν] ἐν ἀλλήλωσι Mosq. Viteb. εὐσυχὰς] Varia lectio, notante Brunckio, εὐσυχεί. 505. ἀπίρρηξεν] ἀπιρρηξε Mosq. Ald.

agnoscerc.—Porro πθχετο λισαῖοι dixit pro λισάς· verbis enim accusativi cognati apponi solent, et si Eustath. ad II. α΄. p. 45. med. aliisque credimus grammaticis, Atticum est. Neque tamen inusitatus prorsus dativus, inprimis apud scriptores sacros, quod nonnulli in hebraismis censent.—" Λ-bresch. Verum h. l. concinnius esse videtur, πθχετο, ut absolute positum, commate sejungere, λισαῖοι autem cum προσυνῶν connectere; Tum vero, quisquis etiam antea deos non agnoverat, orabat, precibus eælum et terram supplex verescontes.

497. γαῖαν οὐρανός τε. " Cœlum et Terram divinorum numinum in loco et numero habuerunt Persæ; Cœlum, nt Herodoto placet, sub nomine Διός. lib. i. 131. Οἱ δὶ νομίζουσε Διὰ μὶν ἐνὰ ὑψηλότατα τῶν οὐρίων ἀναδαίνοντες, Θυσίας ἔρδινς, τὸν πύπλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία παλίοντες. Strabo lib. xv. Τὸν οὐρανοῦ ἡγούμενοι Δία. Terram etiam Persarum Diis annumerant Herodotus, Strabo l. c. et Diogenes Laërtius in Proœmio, cui et lostias mactatas dicit Xenophon, Cyrop. lib. 8." Stml.

500. สุดา สมเดิดสาทาน. Priusquam radii numinis spargerentur. Mule Schol. propriam จะตัวสมเดิดสาทาน significationem esse contendit ¿panes ñras. Imo prima rei oratactur est spargendi notio, altera dissipandi, unde postremo loco interdum pro ¿panicur ponitur.

interdum pro ἐφανίζει» ponitur. Sτοῦ ἐκνῦνας. Deum absolute pro sole apud Græcos poëtas usurpari notissimum est. Ita Euripides in Medea v. 354.

វើ ទ ់ ក់ ' ការលើខាង ឯងគ្រកាធិន វីម៉ាពេធារ ១លើ. et in Oreste v. 1025:

φίγγος εἰσορᾶν Θεοῦ Τόδ' οὐκίΘ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μίτα.

Maxime vero Persis convenit hæc loquendi formula; quos Solem presummo deo habuisse Herodot, lib. i. Strabo lib. xv. Justin. lib. i. Macrob, lib. i. c. 6. et alii complures tradiderunt." Stanl.

504. sq. sbruχης—βίου. Tumque fortunatus erat, cuicui quam celerrims contigisset spiritum vitæ abrumpere ! cuique nimirum non diutius cum morte conflictandum erat.

506. sqq. sou &—yaïav. Sub finem narrationis iterum multu flebilia paucis verbis complectirur; quoquot autem superficerunt, qui pauci sunt, incolumesque evuserunt, hi vix multo labore Thracia peragrata fugientes ad patrice lares veniunt.

'Εφ' έςιοῦχον γαῖαν. ὡς ςένειν ϖόλιν Περσών, ποθούσαν Φιλτάτην ήθην χθονός. 510 Ταῦτ' ἔς' ἀληθη. ωολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Κακών, α Πέρσαις έγκατέσκηψεν θεός. Χο. ΤΩ δυσπόνητε δαϊμον, ώς άγαν βαρύς Ποδοίν ένήλου σαντί Περσικώ γένει. Ατ. Οὶ ἐγοὶ τάλαινα διαπεπραγμένου ςρατοῦ. 515 "Ω νυχτός όψις έμφανής ένυπνίων, 'Ως κάςτα μοι σαφώς ἐδήλωσας κακά. 'Υμεῖς δὲ Φαύλως αὖτ' ἄγαν ἐκρίνατε. Ομως δ' έπειδή τῆδ' ἐκύρωσεν Φάτις Υμών, θεοῖς μεν σρώτον εὔξασθαι θέλω. 520 "Επειτα γη τε και Φθιτοις δωρήματα "Ηξω λαβούσα σελανον εξ οικών εμών. 'Επίςαμαι μεν ώς επ' εξειργασμένοις, 'Αλλ' ές το λοιπον εί τι δη λώον ωέλοι. Ύμας δε χρή 'πὶ τοῖσδε τοῖς ωεπραγμένοις. 528 Πιςοῖσι ωιςὰ συμφέρειν βουλεύματα.

512. iγκατίσκηψεν] iγκατίσκηψε Mosq. Roh. Turn. 514. iνήλου] iνήλλου Vit. Mosq. Ald. Turn. 516. iμφανής] iκφανής Mosq. 518. αὐτ'] ταῦτ' Mosq. Vit. 519. iκύρωσεν] iκύρωσεν Mosq. Ald. Turn. 522. ἤξω] ἄξω Guelf. 523. iτ' iξειργασμένοις] iπίξειργασμένως Ald. iπίξειργασμένως Rob. 524. λῷσ] Schol. ut observat Stephanus, legisse videtur ζῶσν. πίλοι] πίλει Ald. 525. χὸ 'πὶ τοῖσδε] χρὴ 'πὶ δὶ τοῖς Ald. 526. πιςοῖσι πισὰ] πισῖς τὰ πισὰ Ald. πισῖς γε πισὰ Rob. Turn. Victor. γε abest Mosq. Vit. πισοῖσι πισὰ dedit Brunck, e Regg. συμφίρειν Rob. Vict.

512. lyxarioxnyiv. Transitive, inflixit, ut v. 737. larioznyin

518. sq. φαύλως—ἰκρίνατι. Dubitari non potest, quin his verbis exprobret Atossa senibus falsam et nimis benignam somnii interpretationem. Respicit enim id quod v. 223. Chorus edixerat; ut mirum sit ad alia hic abiisse Stanleium.

519. "μως φάτις. Stanleius: sed quoniam sententiu ita firmavit, s. quoniam vos ita statuitis; rectius: Verumtamen, queniam hac saltem parte recto talo stat sententia vestra, weil ihr darin wenigstens Recht habt.

521, 522. δωρήματα et πίλανο per appositionem. Deinde redibo, sumta ex adibus libutione, qua terram et inferos donabo.

523. ὡς ἐκ' ἔξιεγκομένοις. Non ignoro quidem me super rebus transacti, quæ infectæ fieri nequeunt, hoc facturam. "Sic Soph. Ajac. 378. τίδ ὁ ἀλγοίης ἐκ' ἔξιεγκομένοις; Herodot. lib. viii. c. 94. ἰκ' ἔξιεγκομένοις is λιδιί. Plene Æschyl. in Choeph. v. 737. ἰκ' Γεργικ διαστεταιριένοις." Abresch.

Καὶ ωαῖδ', ἐάν ωες δεῦς', ἐμοῦ ωρόσθεν, μόλη, Παρηγορεῖτε, καὶ ωςοπέμπετ' ἐς δόμους, Μὴ καί τι ωρὸς κακοῖσι ωρόσθηται κακόν.

χορος.

ΑΛΛ', ὧ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν
Τῶν μεγαλαύχων καὶ σολυάνδρων
Στρατιὰν ὀλέσας,

"Αςυ τὸ Σούσων ἢδ' 'Αγβατάνων
Πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.
Πολλαὶ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας
Κατερεικόμεναι, διὰ μυδαλέοις
Δάκρυσι κόλπους
Τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι.
Αὶ δ' ἀδρογόοι Περσίδες, ἀνδρῶν

527. καὶ ψαῖό] καὶ ταῖς δ' Mosq. láv τις] làv Mosq.

528. Ψαρηγορῶτε καὶ προπίμπιτ' Ald. Rob.

529. μὰ καὶ τ] μηκίτο Mosq. Vit. μὰ κ' ἔτι Ald. μηδ' ἔτι Rob. ψρόσθηται] ψρόσθηται Guelf. Vit. Mosq. Rob. προσείμπιτ Guelf. Vit. Sed recte addidit Turnebus, etsi non constat, unde. Nam et sententiam melius inchoat, et metro stabiliendo conducit. Anapæsticum enim systema, ut bene monet Brunckius, non inchoat paræmiacus.

533. τὸ Σούσων] τοσούτων Vit. 'Αγθατάνων] 'Ἐκθατάνων Guelf. Rob. Turn.

534. διαριερῖ συγερῦ Αld. Turn. Vict. In Reg. B. συγερῦ et supra γε. διοριερῶ κίολιπῶς. Quod postremum quo referutur, negat se videre Brunckius, nisi olim scriptum fuerit γνορερῶ. Et sane hic ibi apud Æschylum formæ verborum occurrunt Æolicæ.

535. ἀπαλαῖς] ἀπαλαῖς Rob.

529. zazós. Ne scilicet sibi ipse Xerxes vitæ pertæsus violentas manus interat.

IN SCENAM IV.

v. 530-596.

Sequitur flebile Chori canticum, maroris cogitationisque plenissimum. 530. sqq. At ó rex Jupiter, nunc Persarum superbientium et numerosorum copiis perditis, Susa et Echatana urbes caliginoso luctu obnupsisti. cf. Uhoëph. v. 49.

535. sqq. wollan — merixovem. Multa vero Persides, teneris manibus calyptras scindentes, sinus rorantibus lacrimis jigant, doloris participes. mulalius da-

zever dizriyyever, humidit, h. e. copiose fluentibus.

539. àCeorées luctui molliter indulgentes. Sed quia statim occurrit allud compositum ex àCeès, v. 541. àCeoxí-ramas, suspicor Æschylum scripsisse àxeerées, in summo luctu verrantes, sicut supra de iisdem v. 133.

Insertes d'angemender.

Idem Pauwio placuit, renitente tamen Heathio. Neque vero ipse hanc mutandi causam probo, quam ille attellit, décercées convenientem sensum non præbere; cum negari non possit, virginum et mulierum recens nuptarum luctui molle aliquid, tenerum ac delicatum, recte tribui. deriçuyia est recens copula, qua nuper demum, haud unte mulius anues, viris juncte fuerant.

Ποθέουσαι ίδεῖν άρτιζυγίαν, Λέκτρων τ' εύνας άδροχίτωνας, Χλιδανής ήθης τέρψιν, άφεϊσαι, Πενθοῦσι γόοις ἀκορεςοτάτοις. Κάγω δε μόρον των οιχομένων Αίρω δοχίμως πολυπενθή. 500Фй Νου γάρ σερόπασα μεν σένει Γαϊ' 'Ασιάς έκκενουμένα. Εέρξης γαρ ήγαγεν, πηποί, Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοί, Εέρξης δε πάντ' επέσπε δυσφρόνως 556 Βαφίδεσσι ποντίαις. Τί στε Δαρεῖος μέν οὔπω τότ' ἀβλαβής ἐπῆν

540. ἀφτιζυγίαν] ἄφτι συζυγίαν Ald. Rob. ἀφτισυζυγίαν Schol. ἀφτιζυγίαν Vit. Τοτια versus sic legitur in Mosq. ποδίουσι διίνων ἀφτιζυγίαν.

Δίατφων τ' Ald. 546. νῦν γὰφ] νῦν γὰφ δὴ Ald. Vict. 541. λίατφω] 'Ανία Ald. Vict. Illud jam Steph. præferendum censebat, aut γαῖ' 'Ανία 'Ανία Greendum, 548. γὰφ ἡγαγιν] μὶν γὰφ ἡγαγι (vitio typogr. pro ἡγαγι) Ald. μὶν γὰφ ἡγαγι Guelf. Turn. Vict. 549. ἀπώλισιν] ἀπώλισιν Ald. Turn. 551. βαφίδισιν Jiteb. 552. μὲν αὐσελ Viteb. 552, 553. τί ποτι Δαφίδος μὲν σύπ τοτ ἀξιδιώς Rob. τίποτι Δ. μὲν οὐται τὶν ἀξιδιώς Guelf. Turn. Vict.

In sequentibus parum interest, utrum λίκτρων τ' ιὐνὰς ἀξροχίτωνας cum antecedentibus et verbo ἰδιῖν, an cum sequentibus et participio ἀφιῖναι jungas.

541. λέκτοων εὐνὰς ἀδροχίτωνας pro ἐὐνὰς λέκτοων ἀδροχιτώνων, consuctudinem cum viris in lectis molliter stratis.

542. apisas, tenera juventutis usura privata.

543. wirdedet your anoperations, lugens insatiabili gemitu. Vide autem, quam multis modis eandem lugendi notionem elocutus sit.

544. sq. κε'γω πολυπτιθή. Intp. lat. Scholiastem secutus reddidit: et ego ob futum pereuntium suscipio explorato luctuosum threnum; ita ut post il præpositio die et in fine sententiæ θείνου omissum esse dicatur; quæ quidem ellipses nos minime delectant. Rectius igitur: Et nos quoque eorum, qui perierunt, futum prorsus luctuosum suscipimus. δοκίμως, vere, prorsus.

546 sq. võr yag-izzesvoumiva. Nunc cuim universa Asia gemit, scil. viris exhausta; ut supra κίνανδρον ἄσυ v. 116. 548, 549. Post ἤγαγις et ἐπάλισι intelligendum λαίν. Magna autem vis est in hac appositione ἤγαγις et ἐπάλισι, duplicique doloris gemitu adjuncto; quæ in antistrophe v. 559. sqq. decora cum gravitate paululum etiam immutata recurrunt.

550. πάντ laisau, vel sic accipias, ut in πάντα reticeatur λαδι, vel ut pluraliter dictum sit πάντα, de rebus et fortunis Persarum. Posterius vero nobis h. l. potius esse videtur.

552. sqq. τί ωστι- ἄπτως. Intp. Iat. vulgarem lectionem εἶτω τίν sic exposuit: Cui bono Darius innocuus prafuit duc civibus, Susidis carus princeps? Nos vero, Brunckio auctore, recepinus οὖτω, quod Heathii conjecturæ debetur. Cur tandem Darius innocuus non potius illo tempore civibus prafuit, quando scil. hæc expeditio suscepta fuit, exercitus imperator Susidisque carus duz? cf. v. 651. sqq.

Τοξάρχης σολιήταις, Σουσίδος φίλος άκτωρ; 555 Πεζούς τε γάς θαλασσίους θ' άντις. α΄. 'Ομόπτεροι χυανώπιδες Νᾶες μέν ἄγαγον, σοποῖ, Νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ, Νάες σανωλεθρίοισιν έμβολαίς. 56€ Διὰ δ' Ἰαόνων χέρας Τυτθά γ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' Αὐτὸν ῶς ἀκούομεν Θρήκης άμπεδιήρεις Δυσχείμους τε κελεύθους. 565

554. νοξάρχης πολιήταις] τόξαρχος πολίταις Rob. Turn. τόξαρχος πολιήταις Vict. τοξάρχης edidit Brunckius e Regg. forma magis poëtica. 555. Σουσίδος Σουσίδος βαιλεστίους 9'] και θαλαστίους Guelf. Ald. Vict. 557. ὁμόστεροι αἰδ ὁμόστειροι Ald. Rob. Turn. Vict. Nos vero v. 556. et 557. αld Brunckii emendationem, metro perbene consulentem expressimus. 560. σανωλιθρίωση πακαλιθρίωση πακαλιθρίωση Rob. Viteb. 562. τυτθά γ'] τυτθά δ' Guelf. Rob. Turn. Vict. Pro συτθά δ' ἰκφυγιῖν Canterus conjiciebat τυτθά λικρυγιῖν. 563. αὐτὸῖ μὐτῶν Viteb. Ald. Rob. Turn. etc. αὐτὸν dedit Brunck. e Regg. δε I its ατὸῖ μὐτῶν Viteb. Ald. Rob. Turn. etc. αὐτὸν dedit Brunck. 669. ἀμπιδιάριες] ἀναπιδιάριες Rob. 565. δυτχιίμους δυτχιμέρους δ64. ἀμπιδιάριες] ἀναπιδιάριες Rob.

554. τοξάρχης. "Sic uterque cod. Reg. forma magis poètica. Sic wαντάρχης, μυριοθάρχης, πολιμάρχης, quod in S. c. Th. 830. e cod. adsumi debuit. Soph. Œd. Col. 1085. iδ 3τῶν παντάρχα Ζιῦ. Vulgo minus bene πάνταρχι. Διενάρχης δλέσκης βακιλής Ajac. 390. a δισκάρχης." Brunck.

Ajac. 390. a δισσάς χης." Brunck.
555. ἄπτως. "Glossæ: βασιλιύς,
σεμτηγές, ἡγιμών, ἀπὸ τοῦ ἄγω."
Brunck.

Πεζούς τε γὰς καὶ θαλασσίους αίδ' δμόστεροι κυανώσιδες.

Heathio placuit Strophes versus interpolare, ubi omnia rite procedunt, exemta inutili voce di. Hic autem pronomen all' respuit, aut saltem abesse patitur graci sermonis indoles. Librario metrorum rudi perinde erat, acriberetur Salassious, 3°, an aal Salassious. Optima nunc evadit sententia, legitimis constricta versibus. Sunt autem dimetri iambici." Brunck. informes, si verum est, h. l. significat simul cvolantes; verum ad imaginis

concinnitatem aptius esset al Anómes. 201, quod alibi de navibus usurpatur; naves velivolæ et cæruleis proris instru-

561. aqq. did-medeus. vero sic quidem ipsum regem vix elapsum esse e Græcorum manibus audimus Thraciæ per campestres et frigidas regiones revertentem. Heathius alia interpunctione utitur. Commate enim post iμβολαίς et puncto post χίρας posito v. 563. particula di unte inpuyin servata sic interpr.: Naves perdiderunt (ipsos) late, naves internecinis assultibus, sed per Atheniensium manus. Via autem effugisse ipsum regem cet. "Quanta autem per discrimina Sardes pervenerint copies, quas secum reduxit Xerxes, nurrat Herodotus lib. viii. 115. quippe coactæ fructibus, herba, nec non corticibus et frondibus vesci; magnamque partem pestilentia ac dysenteria inter viam exstincte. Quin et rex ipse naufragium non evitasset, nisi Persse desilientes in mare navem levassent," Stanl.

Τοὶ δ' ἄρα ωρωτόμοςοι δη, Φεῦ, εροφη β'. Ληφθέντες ωρὸς ἀνάγκαν, ηὲ, 'Ακτὰς άμφὶ Κυχρείας, ὀὰ

Στένε καὶ δακνάζου,
Βαρὺ δ' ἀμδόασον
Οὐράνι' ἄχη, ὀὰ,
Τεῖνε δὲ δυσδάϋκτον
Βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν.
Γναπτόμενοι δ' άλὶ δεινᾶ, Φεῦ, ἀντις. β΄.
Σκύλλονται ωρὸς ἀναύδων, ἡὲ,
Παίδων τᾶς ἀμιάντου, ὀά.
Πευθεῖ δ' ἄνδρα δόμος ςερηθείς·

Ald. Rob. Vict. etc. Heathius metri causa correxit δυσχείμους, quem cum Branckio sequimur. 5660 δδ Heathio auctore inseruimus ob metrum. 567. ληφθέντες Rob. ἐνάγνασ] ἐνάγναν Τυπι. 568. Κυχειίας Ιυπι. Βταικ. ἐμφιαχείας sic Mosq. Κυγχειίας Guelf. Κυχειίας Viteb. Κιγχειίας Ald. Vict. 570. ἀμβίασοι] ἀμβίασοι Ald. Τυπ. 573. Βοᾶτει βιοῦ τὰν Viteb. 574. γναστόμενω δ ἀλὶ διενῷ] γναμστόμενω δ. ἀλὶ διενῷ γναμστόμενω δ. διενῷ διενῷ Διενῷ γναμστόμενω δ. διενῷ διενῷ Διενῷ γναμστόμενω δ. διενῷ
566. sqq. vol 8—id. Illi autem prius fato functi, ah! necessitate correpti, hen! circum Cychrea littora. — Hic intercidit versiculus, cujus hæc fere fuit sententin: miserabiliter perierant. Ianuklasa: h. l. se ipsum affligere.

570. sq. βαςข้— เบ็อล์ทส ลีฐท. Graviter vociferare, clamoribus lugubribus ad celum sublatis. เบ็อล์ทส ลัฐท, de lamentatione clamosa, cujus sonus ad coclum penetrare videtur; quemadraodum Virgil. Æn. ii. 222. de Laocoonte:

Clamores simul horrendos ad sidera tollit.

572. vīns—abbe. Intende vero lamentabilem clamosam miserabilem vocem. Totum carmen elegim flebilis indolem imitatur, adeoque dolori ac tristitime sic immoratur, at in eodem sensu multis modis exprimendo versetur.

574. γιαντόμινα ad eosdem pertinet, quos antea v. 566. πρωτομόρος appellaverat. Vexati autem infesto atroci mari, spoliantur, lacerantur a muta casti s. impolluti scil. maris progenie. Piscium circumscriptio earminis sublimitatem non dedecet.

577. sqq. ærsθιῖ—ἄλγος. Suum vero quæque domus viduata virum luget; parentesque liberis orbi lacrymis rigatur; immeusamque calamitatem, hen, senes conqueruntur; amnem enim jam dolorem audiunt. δαιμένια ἄχη vel divinitus immissa, vel supra modum tristia, immensa. γέροντες cum emphasi; nempe parentes, ique senes, lamenantur. Tristitiam enim augebat, quod senes filiis, senectutis solatio et præsidio, privarentur.

Sed h. l. non est prætereundum, Heathio totum versiculum 579. spurium videri; cum in aliis codd. absit liparrau, in omnibus autem Mss. et edd. præter Turneb. et qui eam secui sunt, omittatur is dáxpoers. In Guelf. etiam legitur tantum liparrau, superscripto scholio: vais dáxpoers. Quæ cum ita sint, haud inanis est Heathii suspicio. Ac si fingamus post v. 568. non integrum versiculum, sed vocem tantum trisyllabam excidisse, metrum pariter ac sententia, quamvis omissis illis dáxpoers liparrau sine offensione hunc in 190dum decurret;

Τοκήες δ άπαιδες Δάκρυσιν έρβανται, Δ αιμόνι' άχη, όὰ, 589 'δυρόμενοι γέροντες' Τὸ ϖᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος. Tol & and yar 'Arlan Shu 5ροΦή γ. Ούχ έτι σεςσονομούνται, Ούκ έτι δασμοφορούσι 535 Δεσποσύνησιν άνάγκαις, Ούδ ές γαν προσπίτνοντες

579. danguen ipparrai Abest danguen Viteb. Ald. Rob. ipparrai ir danguei Turn. Vict. Alios omittere verbum ipparras, alios utrumque, auctor est Steph. 581. Brunckius in notis monuit, ut versus antithetico congruat, scribendum duccurso, vel clisa prima, ob voculem in fine prescedentis versiculi duccurso.

Posterior nobis ratio præplacuit. 582. κλύουσι] κλύουσ Rob. 585. οἰκ.

Δετ] οὐδ τει Viteb. quod probat Zeunius. Idem est in Guelf. 586. δισκοσύspen] deservines: Guelf. 587. weer trivers:] restriction Rob. restrictions: Guelf. years weer trivers: Vitch. weer trivers: conj. Stanl. quod poscente metro cum Brunckio recepimus.

Τ. Τοὶ δ ἄρα πρωτόμοροι δη, φιῦ, Σ. ΛηΦΘίντις πρὸς ἀνάγκαν, ἡὶ,

S. 'Antas dupi Kuzesius, id.

Ψ Ψ σίνε καὶ δακνάζου
 Βαρὶ δ' ἀμδίασου
 Οὐράνι ἄχη, ἐὰ,

7. Tille & Suelaunger

8. Βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. ἀντικς. β΄. 1. Γναστόμενο δ΄ ἀλὶ δεινά, φεῦ,

2. Σπύλλονται τρὸς ἀναύδων, κὶ,

3. Паर्विका रखेंद्र बेह्मार्वाच्चक, देवे. 4. Mirbit d'Ardea dépos riendis:

5. Tonnis & Araidis

6. Δαιμότι άχη, δà, 7. Bugómiros yigortis

8. Τὸ τῶν δὰ κλύουσιν Αλγος.

Atque hæc versuum collocatio Græci metrorum enarratoris dinumerationi exacte respondet. Hic enim a v. 546-582. xxxvi versus numerat, qui decem prime strophes, totidem antistrophes primæ, octo secundæ strophes totidemque antistrophes ei oppositæ versibus conficiuntur. Si igitur hanc rationem teneamus; vox illa v. 4. secundæ strophes librariis omissa, vel verbum est constructionem antecedentium versiculorum finiens, v. c. 4:9. mer. aut simile; vol imperativus, illis qui sequentur, vivs nai danvalue ad sententiam similis; v. c. Itairou aut ejus generis alius. Quod ubi verum fuerit, constructio verborum v. 566. his verbis val & Lea inchoata v. 569. interrumpitur, versu 574. autem continuatur, ita ut v. 569-573. wager Sirus efterantur. Et hocquidem Scholiastæ Græco placuisse video.

578. confis. Supra v. 68. coniss, quam equidem formam et h. l. prætulerim, præsertim si v. 579. ejiciatur.

583. rail die . Cum Chorus v. 566. de cæsis in prælio, v. 577. de Persis domi relictis, qui illos lugebant, dixisset, jam etiam de Persarum subditis restabat ut diceret. Sensus; Asiæ vero incolæ, Persarum imperio subjecti, dehine non diu Persarum legibus vivent; non amplius tributa pendent, neque amplius in terram se coram rega prosternentes regentur. Perüt enim regis potestas; nec porro vincula sunt, quibus homimum lingua coërceatur. Soluto enim validi imperii jugo solutus quoque est ad libere vociferandum populus

587. sq. sid is yan messmirrorres ageories. "Pauwius recte reposuit สองสารางาศาร exigente metro; pro งปัศ etlam obd' reponi oportuit, cum præce. dat wi di sin ; pessime vero hac ver"Αρξονται. Βασίλεια
Γὰρ διόλωλεν ἰσχύς"
Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βςοτοῖσιν ἀντ. γ΄. 590
'Εν φυλακαῖς. λέλυται γὰς
Λαὸς ἐλεύθερα βάζειν,
'Ως ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.
Αἰμαχθεῖσα δ' ἄςουρα
Αἴαντος πεςικλύςα
Νᾶσος ἔχει τὰ Περσῶν.

ΑΤΟΣΣΑ. ΧΟΡΟΣ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ΦΙΛΟΙ, κακών μέν όςις έμπορος κυρεί,

590. εὐδ' ἔτι] εὐδί τι Rob. εἰτι Viteb. 592. ἰλιώθερα] ἰλιώθερα Vit. 596. Πιρτῶν] Additur σώματα Rob. 597. ἔμπορος] Sic Regg. Mosq. Aid. Turn. Vict. ἔμπειρος Guelf. Rob.

tit procidere incipient. An Asiaticos nunquam ad id usque tempus Persarum regem procumbentes adorasse putavit vir doctus? Sed nimirum eum in errorem induxit Stanleius, qui aliud certe tunc agens scripsit, Chorum h. l. conqueri, quod Græci, qui libertatem suam jactabant, regemque Persarum, ut mos illis erat, adorare turpe ac servile ducebant, haud essent sub ditionem redacti. At revera non de Græcis haud subjugatis, sed de Asia Persarum jugum excussura conqueritur Chorus: (70) — δασμοφορούσι, Asiani non amplius Persarum imperio parebunt, nec tributa pendent; unde manifestum est eos adhuc paruisse ac pependisse, quod de Græcis dici non poterat. Itaque விப் கீடிரோக est i. q. องชี รีระ ตั้งรังงระเ, neque amplius regentur in terram procidentes, h. e. non amplius se Persarum regi subditos vel potius mancipia esse adoratione ista profitebuntur. Eodem sensu apud Eurip. Medeæ v. 120. habemus ὅλιγ' ἀρχόμιyou." Heath.

594. Totum carmen gravissima sententia clauditur: Et jam in agro sanguine imbuto, Ajacis insula circumftua, (Salamine) sita sunt ac sepultæ Persa-

rum fortunæ. Nempe post và Historion os para sed verapara suppleo; id quod multo fortius et antecedentibus aptius est. Non quo simul Persarum cadavera illic sepulta innui negem; sed significantius erat omnem hac strage Persarum fortunam eversam notare. Ut nostri dicerent: Hier liegt das ganze Glück de Perser begraben.

IN SCENAM V.

v. 597---677.

Atossa inferias Darii manibus oblatura, rebus necessariis paratis, ex ædibus revertitur.

597. κακῶν—ἴμπαρος κυρεῖ. Si κα-κῶν h. v. genuinum esset, alteram lectionem ἴμπταρος præferrem, ne allegoriæ, quæ sequitur, concentus maguetiam turbaretur. Ego vero vix adducor ut credam Æschylum h. l. κα-κῶν dedisse, quod potius ab imprudente librario e versu 599. anticipatum, in veræ lectionis locum immigravit. Certe aut scripsit Æschylus;

Φίλοι, βίου μὶν ὅςις ἔμποξος πυχεῖ, aut ita scribere debuit. Quomodo enim ii, qui κακῶν tantum ἔμποξος aut Έπίς αται βροτοῖσιν ως ὅταν κλύδων
Κακῶν ἐπέλλη, σάντα δειμαίνειν Φιλεῖ:
"Όταν δ' ὁ δαίμων εὐροῆ, σεποιλέναι
Τὸν αὐτὸν αἴει δαίμων οὐριεῖν τύχης.
'Ἐμοὶ γὰρ ἤδη σάντα μὲν Φόδου σλέα
'Ἐν ὅμμασίν τ' ἀνταῖα Φαίνεται λεῶν'
Βοᾶ δ' ἐν ἀσὶ κέλαδος οὐ σαιώνιος.
Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοδεῖ φρένας.
Τοιγὰρ κέλευλον τήνδ' ἄνευ τ' ἀχημάτων,
Χλιδῆς τε τῆς σάροιλεν, ἐκ δόμων σάλιν
"Εςειλα, σατεὶ σαιδὸς εὐμενεῖς χοὰς
Φέρουσ', ἄπερ νεκροῖσι μειλικτήρια:

598. Ισίσαστο] Scholinstes in Cod. Guelf. testatur olim in quibusdam MSS. lectum Iσίσασο. 603. σ' άνσαῖα] σάνσαῖα vulgo scribebatur. Scripturam σ' ἀνταῖα præferendam duxit Stanl. 606. ἄνιν σ' ὁχημάτων] Recepi lectionem Guelf. Mosq. Vit. Regg. pro vulg. ἄνιο ὁχημάτων, cujus hiatum Brunckius ita vitabat, ut rescriberet ἐχημάτων σ' ἄνιο, quod ei concinnius videbatur. ἄνιος ὁχημάσων conj. Pauw. ἄνιο ὁχημάσων Heath. 608. Ισιλα] Ισιλάμιν Rob. al. ἰσιλασιο, et Τσιλα σῶς τος Εταλα σαιδός σπίδες Τη σαιδός απερί Ald. Turn. παιδός απερί Rob. Vict. Cant. Τσιλα σαιδός omissa Musq. Vit. πασρί παιδός dedit 'Brunck. e Reg. A. εὐμινῖε] Sic Brunck. e Reg. A. τομινιῖες Ald. Rob. etc. 609. μιιλιωτήρια abest Mosq. Vit.

pries sunt, deinde dicantur intelligere, eos qui secundis rebus utantut, eandem sortem sibi sperare? Quod idem Heathium quoque offendit. tam vero hominum sæpe cum navigatione comparari, notius est, quam ut moneri debeat, Quodsi Bier leganus, sententia pulcherrime finitur, absque ulla translationis inconsequentia: O amici, quicunque in hac vita tamquam salo navigat, is norit, hominibus, ubi fluctus malorum irruerint, omnia timeri solere; si vero prosper sit fortuna flatus, eos fortunam codem vento secundo sem-per adspiraturam sperare. Iurogos non mercatorem solum, sed vectorem quoque in navi designat. (Primam hanc vocabuli significationem esse, recte observavit Küster ad Hesych. l. l.) Hesych. Εμπορος, πραγματιυτής, καὶ ὁ ἰπ' ἀλ-λοτρίας τῶς Φλίων μισθοῦ, ὁ ἰπιζάτης. Ut adeo sasar images incute redditum sit a Sauravio: malorum mercutor. 601. οὐριοῖν τύχης. " Noster iterum Choeph. v. 315. τύχοιμ' ໂκαθεν οὐρίσκε. Eumen. v. 137. αίματης πειθμα

broveiras .- " Abresch.

602. sqq. 'Eµsl—raiónes. Vivide pingit regina animi, qua commovebatur, porturbationem. Mihi enim, inquit, a diis omnia timoris plena et adversaria oculis obveramtur; aureque personat strepitus nequaquam paanius; h. e. non victoris exercitus clamorem, sed undique lamentantium vooes auribus accipere videor. Nempe h. l. de interno animi sensu et imaginatione loquitur; id quod e sequenti versiculo patet: riia—peiras: Tantus e malls stupor animum meum percellit, metuque reddit attonitum.

606. sqq. varyès — милинтвен. Proinde hanc viam ex ædibus sine curru, depostioque pristine ornatu relegi, propista fili mei patri inferias afferens, qua placandis manibus inserviunt. Pro simunis h. l. malim simuni, epitheto ad Darium relato. ct. v. 682.

608. โรมโล. " Σชโมมา ทโมมริจา, iter instituere, juxta candem analogiam dicitur ac รโมมมา สมอัก. Sophock Ajac. 1064." Heath.

609. dang nageier puttiarnique. " Hos ritus non ex more Persarum, and Gra-

Βοός τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα,
Τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ ςάγμα, παμφαὶς μέκι;
Λιδάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα,
'Ακήςατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἀπο
Ποτὸν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε,

610. λιυχὸν] λιυχῆς Schol. marg. Cod. Guelf. 611. Δυθιμουργοῦ Ald.

corum describit; ἐμάςσημα, sed quo nihil Poëtis, (Homerum non excipio) frequentius. Quot et quænam hæc fuerint μειλιατήρια, mox explicat, seillac, mel, aqua, vinum, oleum, flores, quorum in re simili apud alios Poëtas fit mentio. Homer. Odyss. ii.

'Αμφ' αὐτῷ δὶ χοὰν χιόμιν αῶσιν νι-

Πεωτα μελικεύτω, μετίπειτα δὶ ἡδίῖ οἴιω,

To reiror av S' vourt. Euripides in Oreste:

Μελίπρατ' ἄφες γάλαπτος οἴνοπου τ ἄχνην.

Seneca in Œdipo:

libat et niveum insuper
Lætis liquorem, fundit et Bacchum manu
Læya,

Statius:

Principio largos novies tellure ca-

Inclinat Bacchi latices, et munera

Lactis, et Artæos imbres, suadumque cruorem

Manibus; aggeritur quantum bibit arida tellus."

Recte ista Stanleius; cui tamen in hoc. a poëta peccatum esse non consesserim, quod in describendo inferiarum ritu suorum potius civium, quam Persarum mores secutus est. Sic enim facere sapientis erat poëtæ officium, qui ut in omnibus fabularum partibus, ita in moribus quoque populorum adumbrandis (im costume) non quid verissimum sit, sed quid vero simillimum, spectare debet.

610. sqq. βοός τ' ἀφ' ἀγνῆς—γαίας τίκνα. Prinum quidem a vucca pura album ac suave lac; deinde apis florilegu liquorem, pellucidum mel, una cum virginei fontis aquoso latice; tum matre a agresti meraccum potum, hunces ve-

teris vitts honorem'; denique semper sirentis flave, oliva fructus suaccolens adest, nec abilint serti flores, almae telluriprogenics. aufattus finici loco insit verborum ornatus, profecto videg; et colloquii quidem tragici mensuram excedere videri posset; nisi h. l. inferiarum solennitati major etiam in varba
decor bene conveniret.

610

βίος—γάλα. Epitheta diligenter lecta. Cum enim omnia, quaccunque inferiis parandis adhibebantur, pura suavia, mitia esse oportebat, tum inprimis in lacte spectabatur puritas, color, sapor.

611. ἀνθεμουργοῦ. Eleganter hie suppressum μελίεσης; apris e floribus opus suum conficientis. τάγμα, gutta, pro liquore.

612. λιδάσι - υδηλαϊς. Aqua hautibus. "Hanc aquam Latini veteres vocarunt arferiam, adferiam et adferia. Vide Festum et Glossographos." Stanl.

613. auhenrer, merum; aqua non dilutum. anreis aveias are, i. q. simplicius dixisset vitis in agris consita. "Manifesto hæc sibi imfunda proposuit Euripides Alcest. v. 757.

Πίνει μελαίνης μπτελε εύζωςον μίθυ. ubi video intpp. attulisse Plauti verba

in Amphitr. i. 1. 274.

Eam ego (hirneam) ut matre fuerat natum, edusi meri. Pari modo Achill-Tat. lib. i. p. 67. vitis otimo miran.—Ceterum ex Æschylo si cui videbitur emendandus Hesychius, pro Mureli misovos, legendum erit Mureli àrois, rus susvivisi. Sin ex Euripide, leviori mutatione Murels miso, rus aparica." Abresch.

614. yávos de fructu vitis h. l. sie dicitur, ut frondes arborum honor ap. Virgil. Georg. ii. 404.; ut fruges rurà honores Horat. Od. i. 17. 14. "Idem de vino alii quoque usurpant. Vid. Spanh. ad Aristoph. Ran. 1355. et

Τής τ' αίξν έν φύλλοισι θαλλούσης βίον 615 Έανθης έλαίας καρπός εὐώδης σάρα, : "Ανθη τε ωλεκτά, ωαμφόρου γαίας τέκνα. 'Αλλ', ω Φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων: "Υμνους επευφημείτε, τίν τε δαίμονα !! Δαρείον άνακαλείσθε, γαπότους δ' έγω 620 Τιμάς ωροπέμψω τάσδε νερτέροις θεοίς. Xo. Βασίλεια γύναι, ωρέσδος Πέρσαις, ΄ Σύ τε σέμπε χοὰς βαλάμους ὑπὸ γῆς, Ήμεῖς Β' ῦμνοις αἰτησόμεθα Φθιμένων πομπούς 625 Εύφρονας είναι κατά γαίας.

645. φύλλωσι] φίλωσι Ald. 617. Abest Mosq. In Vit. desunt γαίας τίπτω—τιςτίρων. 619. ἐτινθημεῖτι] ἐπινθημεῖσθι Ald. τόν τι] τόν δι Mosq. Vit. Ald. 620. γαπόσους γαπόσους Μοsq. γ' ἀτόσους Vit. 622. πείεδες μείσδες Μοsq. Vit. πείεδα Rob. πείεδυς Turn. 623. σθ τι] σύ γι conj. Pauw. 624. δμεῖς β'] δμεῖς δ' Turn. 626, κατὰ γαίας] κατὰ γαίας Regg. Ald. Rob. Turn. κατὰ γαίας Vict. Cant,

Misc. Obs. vol. ix, tom. i. p. 144. In universum notat παν ίφ' ψ' τις γάπυται, ut άγαλμα, ίφ' ψ' ἀγάλλιται. Hinc de aqua supra v. 483. et sæpius apud Lycaphronem. De melle Eurip, Iphig. Taur. 633." Abresch.

615. τῆς τ' ally—βίον. " H. c. τῆς αίλν ἰμφύλλου, s. ἀμφύλλου σύσης. Sophocl. Electr. v. 956. alia in re dixit Θάλλου βίφ." Abresch.

616. ξωνθής Ιλαίας. "Ut Pindarus Olymp. Od. 4. χρυσίας Ιλαίας, et Virgil. Æn. v. 304. flava oliva." Stanl. Nimirum quia foliorum olivæ viror porraceo colori affinis est. κας ων ελειτικό ο de oleo expresso.

617. ärIn walkind, coronse e floribus.

yaias viava. "Cheremonem seepius eadem tralatione usum esse monet Athenesus, Deipuos. lib. xiii. ubi heec adducit exempla: Ex Io: 'As Snees' viava laços viçis reseavas. Ex Contanto.

τότωςς ανοςίταά τίς τώτια τία τεθιβ εϊαιοδή ταπιστάςεί ταχόλά ταὶθιά

Snedmin of vinna λιμώνων.

Ità enim redigendos esse hos versus consenus; ubi tamen pro άλόχων leggrim ἀλόχων (imp potius άλογχω);

(nec enim aliano metro convenit) exercitum florum haud armatorum; eleganter nictum. Stanl.

618. sqq. 214. δ φίλω— Piois. Vos vero, amici, inferiis hisce carmina accinite, quibus Darii animam orco evocetis; ego interim houorem huncoe a terra epatandum inferis diis libabo. τμῶς de libatione in deorum honorem facta, ut Lenæum libat honorem. Virg. Æm. iv. 207.

620. Auguior ADRINALIO St. "Quod magiam antiquitus tum Chaldæi tum Ægyptii excoluerint, validissimis testimoniis probari possit; (sed id non est hujus loci;) nec nisi longo post tempore Persis innotuit, qui eam ni fallor statim ut has gentes devicerant ab ipsis didicere. De Chaldæis suadere videtur Plutarchus, qui lib. de Iside et Osiride tradit Zoroastrem apud Chaldæos Magos instituisse, quorum imitatione Persæ etiam suos habuerint. De Ægyptiis Ausonius:

Quique Magos docuit mysteria vana Nechepais.

Nec me magis movet, quod ait Plin. lib. xxx. c. i. Sine dubio illic orta in Perside a Zoroastre ut, inter auctores convenit, quam qua de prodigiosa Zoroastris illins antiquifate somaiant su'Αλλὰ χθόνιοι δαίμονες άγνολ,
Γῆ τε καὶ 'Ερμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων,
Πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν ἐς Φάος.
Εὶ γάς τι κακῶν ἄχος οἶδε ωλέον,
Μόνος ἀν θνητῶν ωέςας εἴποι.
'Η β' ἀτει μου μακαρί5ροΦὴ ἀ

628. βασιλεῦ τ' ἰνίρων] βασιλεῦ τι περτίρων Guelf. Mosq. Rob. 629. ἔνερν Ψυχὰν] Sic Reg. B. ἔνερνι Ψυχὰν Reg. A. Guelf. ἔνερνιν Ψυχὰν Ald. Rob. Turn. etc. φασι] φως Mosq. 630. εἰ γάρ τι κακῶν absunt Mosq. εἰ γάρ τι Rob. Pro vulg. ἄκος Γ'κινκίο monente dedi ἄχος, id sententia postulat et Schrästæ interpretatio confirmat. 631. πίρως] Sic Rob. etc. Idem (superscripto Πίρσως) Guelf. et Reg. B. In textu vero Πίρσως Reg. A. Ox. Ald. εἴπω] εἴπα Ald. εῖπη Turn.

tores illi. Quippe cum Laërtio Persa dicatur, Clementi Medus, Suidæ Persa-Medus, vereor ne ævi sit multo inferioris, quam vulgo creditur .-- Porro fatetur Plinius Zoroastrum illum diligentiores paulo ante Ostanem ponere. His astipulantur Persæ recentiores, qui (testante Agathia lib. ii.) sub Hystaspe collocarunt. Etenim Ostanes Xerzem regem Persarum bello quod is Gracia intulit comitatus est; ac velut semina artis portentosa sparsit obiter, infecto quocunque commeanerat modo. Hoc cum retulisset Plinius, subdit: Quod certum est, hic maxime Ostanes ad rabiem, non aviditatem modo, scientiæ ejus Grecorum populos egit. Apposite itaque νεαυσμαντείαν hanc confinxit Æschylus, ut qui populo tunc temporis nihil gratius esse probe noverat." Stanl.

622—626. Primum Chorus reginæ respondens, obtemperaturum se monitis denuntiat. O mulier regina, Persis veneranda, tu quidem inferius sub terræ receptacula mitte; nes interim carainibus precabimur, ut nobis propitis sint mortuorum deductores subterranei. Sá. Lamas yñs, penetralia terræ; ducta similitudine a thalamo, qui in recessu ædium structus esse solebat. Almisur v. 628. celebrant.

627. Sequitur ipsum Chori canticum, flectenciis inferis diis ut Darium emitterent, ipsique Dario evocando dicatum; animorum ardore et cupiditate aptissimisque regis defuncti laudibus insigne.

Alla pas. Vos vero, sancti inferi

dii, Tellus, et Mercuri, tuque infererum rex, ô Pluto, mittite quesumus etimam Darii ab inferis in lucem.

628. 'Ερμῆ. " Qui v. 628. «φατίς, v. 630. χ. Sónos. Ajax apud Sophoclem se ipsum pereinturus:

nadã & áua Поμπαΐον Έρμῆν χθόνιον εδ με кө-

μίσαι.
Έρμῆς πομπαῖος dictus est Mercurius, qui, ut loquitur Petronius, animas ducere et reducere solet. (Cf. Hor. i. 10. 16. ibique doctiss. Jani.) Virgil. Æa. iv.

Tum virgam capit, hac animas ille evocat Orco

Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit." Stani.

βασιλεῦ τ' irlgwn. " Homer. Iliad.

Ziùs xai lyù, reirares d' 'Aïdes bieoisis àsássas, et lib. xx.

Toduser & vaireper arag trigur 'Al-

630. sq. si yag—siaru. Nam si quid superesse noverit molestiarum, solus mortalium ecquis earum finis futurus sit, nobis diserit. Comparet lector hanc interpretationem cum Sanravii versione, qui vulgatam lectionem dines reddidit: nam si novit aliquid plus remedii malorum, solus mortalium finem dicet. Sentiet, profecto lectionem dines tum per se incommodam esse, tum otiosum fere efficere id quod sequitur wigas.

632. 7 din pr. "Preter alia ritualia, adhibitum semper fuit in hos opere carmen deprecatorium: esjus

τας Ισοδαίμων βασιλεύς Βάρδαρα σαφηνή Ίέντος τὰ σαναίολ' αί-635 ανή δύσθεοα βάγματα; Παντάλαν άχη διαδοάσω. Νέρθεν άρα κλύει μου; Αλλά σύ μοι Γᾶ τε καὶ ἄλάντις. α΄. λοι χθονίων άγεμόνες 640 Δαίμονα μεγαυχή 'Ιόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων, Περσάν Σουσιγενή Αεόν

634. Βάρδαρα σαφηνή] Βάρδαρά τι σαφηνή Rob. 635. Sic Brunckius versum digessit, ad modum antithetici, cod. A. auctoritate usus. Optime. "10706] "10706 Ald. 636. βάγματα] βάσματα Mosq. 637. σαντάλαν] σαντάλαν! Ald. σαντάλανά τ' Rob. άχη] άχθη Vit. διαθοάσω] διαθάς Mosq. διαθοάω corrigit Pauw. 638. άςω—μου] άςα μου Ald. Rob. 639. άλλὰ σύ μου γᾶ] άλλὰ σὸ γᾶ Rob. 640. ἀγιμόνης abest Ox. Ald. ἡγιμόνης Mosq. 641. δαίμονα] δαίμοντς Rob. μεγαυχή Hoc Brunckius, flagitante metro, recepit e Reg. A. μεγαλαυχή Reg. B. Ald. Rob. Turn. etc. μεγαλαυχή superscripto scholio μεγαλοδύναμου Guelf. Etiam in Reg. A. notatur: γρ. μεγαλαίζη. 643. Περ-🎮 🏗 🖺 🎞 🍎 🗸 sic Mosq.

generis hic est hymnus, nempe \u24-xyeyes, manium elicius. Sic Tiresias apud Senecam, ceteris ritibus pera-

Vocat inde manes, teque qui manes

Et obsidentem claustra letalis lacus; Carmenque magicum volvit, et rapido minax

Decantat ore, quicquid aut placat leves

Aut cogit umbras---

Exempla ubique sunt in promtu." Stank

634. βάςθαςα. Cujus generis est bara summanı vim et efficaciam in his ritibus habere credebantur. Idcirco cautum est oraculo Chaldaico, ne in aliam linguam transferrentur :

'Οιδματα βάςδαςα μήπου άλλάξης. σουτίσιν, (interprete Psello) cielo ivéματα της tudeos Tores Isoragadda, δύσαμε to ταϊς τελιταϊς άβρητου Έχουτα. Μά οδο μάτ' άλλάξης αύτά είς την Έλληνικήν διάλεκτου. Οδο τό Σεραφείμ, na) જે Χερουδείμ, na) જે Γαδριήλ. Οῦ-THE MEN ASYOMETE MATE THE ESCAINANT diadentos, luigreias le rais rederais έχει άββητον άμειφθέντα δε έν τοῦς Έλ-ληνικοῦς δνόμασιν, άσθενῆ." Stant.

ເຂດຸທາທີ ad vocis intentionem, ໝຂາaiola ad variam ejus modulationem, mini et die See ad luguhre et lamentabile carminis argumentum pertinet. Sensus: Auditne me beatus ille divinus rex barbara clataque voce varias fundentem acerbas, luctuosas preces?

637. wattalar' an dialeasu, omnibus modis miserrimas calamitates alta voce querar, donec scilicet ille me exaudiat.

638. vie Ser-pou; Magna inest vis

interrogationi h. l. repetitæ.
639. sqq. &lla - 940. Tu vere, 8 Tellus, vosque reliqui inferorum ductores, patiamini, quæso, ut excelsum illud Darii numen, Persarum deus, Susis natus, domibus vestris exeat. μιγανχή, insigui gloria præditum.

642. lire' alricar' lu dopar. "Id est: alricari lira: lu dopar. permittite exire; concedite, ut excat e domibus vestris. Perperam vertit interpres: celebrate mihi e domibus vestris essuntem."-Brunck.

Πέμπετε δ' ἄνω, οἶον οὖπω
Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν.

Ἡ Φίλος ἀνὴρ, ἢ Φίλος ὅχθος ςροΦὴ β΄.
Φίλα γὰς κέκευθεν ἤθη.

'Αϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης, 'Αϊδωνεὺς,

"Ακακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον, ἠέ.
650

844. πίματετ δ άνω] πίματετ ἀνω Rob. οἶον οὖντω] οἶον οὖντως Guelf. 645. α]]
αῖα Mosq. 645. sq. ἰπάλυψιν—ὅχθος] ἰπάλυψιν φίλος, ἡ φίλος ἀνὴς, ἥ φίλος
ἔχθος ταφου Οχ. Ald. Turn. ubi τάφου est e glossa. 647. φίλω Μοσq.
Vit. 648. ἀναπομανὸς ἀναπομανὸς ακ correctione Mosq. 649. ἀνίω Μοσq.
'Ατδωνιὸς ¡'Ανίω 'Ατδωνιῶ Guelf. ἀνίω 'Ατδωνιὸς Mosq. Vit. ἀνίω omisso 'Ατδωνιὰς Turn. Vict. etc. In Reg. A. legitur ἀνίω 'Ατδωνιὰς cum glossa τίθι ἀναπέματως, quam Brunckius recte judicavit ad lectionera ἀνιίως referri. Præterea notatur varia.lectio: γς. ἄν τῶν. In Reg. B. est ἀνία οmisso 'Ατδωνιὰς. Optime igitur ἀνιίως emendavit Brunckius, quem imitati sunus. 650. ''Απαπον θῶν ἄναπτα Δαφίῖος, ἡ. Vulgo legebatur in omnibus Λαφιῖος, οἶον ἄναπτα Λαφείν, ἡί. nisi quod in scholiis codd. Regg. notatur lectio οῖος, ἰ. e. μόνον. Manitestam, quæ huic lectioni inest, corruptelam metri quoque perversitas arguit. Recte autem Brunckius intellexit, desiderari versum anapæsticum dimetrum, vel dactylicum tetrametrum. Illum igitur effecimus ita rescribendo:

"Ακακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον.

si enim est extra versum. Ceterum a sententia veritatem emendationis nostra adstruxinus in Commentario ad h. l.

614. sq. πίμπετι ἐκάλυψεν. Et sursum mittite regem tantæ dignitatis, qualem antehuc nunquam Persica tellus

646. Suaviter animum afficiumt ista: Hen virum amabilem! Hen amabile sepulcrum! Amabiles enim mores tegit.

647. φίλα γλε - ήθη. Ut nostri dicerent: denn ach es deckt ein liebenswerthes Herz!

648. "Qui h. l. dicitur 'Ai danto's waranows; is observante Spanh. ad Callimach. hymn. Pallad. v. 130. ex Athense ab Æschylo fuerat dictus 'Aγισίλαος." Abresch.

650. Cum adhuc in omnibus edd. metro prorsus perturbato lectum sit : Δαρείον οίον ἄναπτα Δαρείον, ήὶ,

necesse est ut emendationem nostram, "Axaro Itio ärara Argiio, ñi, argumentis idoneis comprobemus, e re et sententia ductis; nam a metri quidem restitutione eam jam in V. L. commendavimus. Que v. 651. sequuntur, oïri yàg—duplicem afferunt

laudem Darii, alteram, quod cives bellica calamitate non læserit, alteram, quod divinus fuerit in administranda regia potestate. Particula autem y è e, qua duplicis hujus laudis enuntiatio cum antecedentibus connectitur, haud ambigue prodit, nomini Darii v. 650. bina ab Æschylo epitheta adjecta fuisse, quorum deinde causam ac declarationem allaturus esset. Jam ä-zazen Suin änangen seripaisse poëtam dubitari vix potest, cum illa adjectiva non solaum metrum optime expleant, verum etiam äzazen istis versiculis:

οὔτι γὰς ἄνδςας πώποτ' ἀπώλλυ πολιμοφθόςοισιν ἄταις, alternm vero θεῖον his, qui sequuntur:

Staunswe of imministration of the conjusting of imministration of the conjusting of

Οὔτε γὰρ ἄνδρας τώποτ' ἀπώλλυ ἀντ. β΄.
Πολεμοφθόροισιν ἄταις,
Θεομήςωρ τ' ἐκικλήσκετο
Πέρσαις, θεομήςωρ δ'
Έσκεν, ἔπεὶ ςρατὸν εὐ ἐποδώκει. ἡέ. 65%
Βαλὴν, ἀρχαῖος βαλὴν, ἴθι, ἵκου, ςροφὴ γ΄.
ἕλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμδον ὅχθου, κροκόβαπτον

651. πόντοτ] πότ Guelf. Rob. 652, πολιμοφθόροιστη πολιμοφόροιστη Mosq. 655. ἐποδύπει] Jure damnavit Brunckius Fabri commentum, Heathio quoque probatum, ἐποδόχει, cum ἐποδώπει (quod in cod. Reg. Β. exp. ἀδήγει) sit forma Ionica pro ἰφοδώπει ab ἰφοδόω. 656. βαλήν ἀρχαῖος βαλλήν Guelf. Rob. Turn. βαλλήν οπίδεο ἀρχαῖος Απολήν βαλλήν διαθές Μορη. 657. πάρνμεσε πόρνες Μορη. Vit. 638. ἔχθον Θυεlf.

sis vocabatur, (tdeoque merito Isios a noble appellatus) divinus etiam consultor erat, quonum exercitum feliciter duxit; s. administratit. cf. v. 662. v. 452. sq.

. ii ii

852. sqq.
655: ໄກປີພັກກ. "Glossa in cod.
Reg ພັກັງເຄ. Forma est Ionica, ໄທຈປັ້ນ pro ໄທປີພົນ. Verbum in lexicis
omissum. Simplex eadem significatione apud Herodotum occurrit. Vide Æm. Porti lexicum Ionicum. Ad
corvos mittendum Fabri commentum
Heathio tantopere laudatum, ໄທປີພັχເຄ."
Branck.

656. βαλήν. Scholiastes Euphorionem laudans Thuriis hoc vocabulum tribuit. Βαλήν, inquit, δ βασιλιδέ) fyerai. Eufogiar di onei Gougiar ilναι την διάλευτον, έθεν και βαλιναίον leos, & ist Barthinov. Ceterum Sextus Empiricus lib. l. c. 17. ovrs yae in τίχνης τινός μεμαθήκασιν ό,τι οί παρά τῷ Σοφοκλεί σοιμένες, Ιὰ βαλλ ν λίγουτις, Ιὰ βασιλεῦ λίγουσι Φρυγικί, άλλά waę allar azobearrs;. Ita etiam Hesychius: Βαλήν, βασιλιύς, Φρυγιei. Quod vero dicit Scholiastes for-Assaios ogos, montem regium, significare, ex Plutarcho videtur hansisse, qui in lib. de fluminibus waęázura, δὶ αὐτῷ inquit, egos Βαλλιναΐον καλούμενον, επις ίτι μι Βιρμηνιυόμινον βασιλικόν. Legerim vel ex Scholiuste nostro βαλιναΐον vel potius βαληναΐον, Enstathii fretus testimonio, qui ad Iliad. iii. eundem Plutarchi locum laudat, et hunc versum simul interpretatur. Αίσχύλον, inquit, prol ba à no a rès pasidia, is

τῷ, Βαλὴν ἀς χαῖος βαλήν γλώσσης δὶ τοῦτο, ὶξ οῦ καὶ ἔξος Βαλιraior, & igi Basidinor wach Haburagχφ Ιν τῷ Πιεὶ ποταμῶν. — et βαλάν per contractionem, quasi a Blis, sit Baffves. Hinc intelligendum illud Aristippi apud Diogenem Luertium. qui, cum exprobrassent el aliqui, quod a Dionysio consputatus patienter tulisset, of mir admis (inquit) varomirouss πετες, α μεν απες (πετες του καθείου θη-εάνουρης του δε μη ανάσχωμαι πεάμ-ματι μαθήναι, Γνα βλύνον λάδω; Βλή-νος enim est τεπ; βλύνος, βλίνος, s. βλίνος, piscis gobio similis. Letje. Αποπ. Με. βλήνος, δ τύραννος βλίνος, δ λο Στο. Idem alib βαιών, Γοθές, δ και iz Jus. Idem alibi Buider, iz Jos, 5 uai nλίνης, (Legendum esse βλίνος, tum e superioribus constat, tum ex Athenee lib. vii.) σαραπλήσιος κωδιφ. Lusit igitur in ambiguo vocabulorum sone philosophus festivissimus." Stant.

656. sqq. βαλλην ἀρχαῖος — βάσκι πάστις. "Vocativos junxit nominativis, ut in Agam. v. 1089. Sic Hesiod. Theog. v. 548. Ziùs, κύδιστι. Soph. Œd. Col. 1775. δ πάστις, δ φίλος. Nempe cjusdem est terminationis appud Atticos aterque casus. Vid. Sophocl. Schol. ad Ajac. v. 957. et Servium ac Virgil. i. Æn. v. 734. et x. 327." Abresch.

79., 7200, 729'. Hæc synonyma fervorem desiderii pulcre declarant.

658. sqq. neonocarror wodde sunager. "Hesych. Edungides eldos drodúnaros. Persæcalecamenti genus ipsia peculiare habuere; quod Straboni libΠοδὸς εὔμαριν ἀείρων,
Βασιλείου τιάρας 666
Φάλαρον πιφαύσκων.
Βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρεῖ΄, ἄνετ,
"Όπως καινά τε κλύης νέα τ' ἄχη' ἀντις. γ΄.
Δέσποτα δεσπότου,
Φάνηθι. Στυγία γάρ 665
Τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται.
Νεολαία γὰρ ἤδη
Κατὰ πᾶσ' ὅπωλε.

660. τιάρας] τιήρας Guelf. Vit. 661. πιφαίστων] πιφάστων Mosq. Tura. Abreschius conj. leg. πιφαίστων, vel Ιπιφαίστων. 662. πάτις] πιςών Μότη. Rob. πατής Tura. Δαςτί" ἄςτι] Vulgo in omnibus legebatur hic et in antithetico v. 669. Δαςτιάν, δ. quod Heathius ita emendare comphatur: Ααςτί δι΄, τι άν' osset ab δια pro ἀνάσηθι. Αt hæc apocope duriuscula est, εξι οbecuritatem parit. Verissimum igitur puto, sic rescribere: Δαςτί δικι, Darie τεδί, α εκυιτχε. 668. ἄχη] ἄχθη Guelf. Ραινών legendum esse suspicatur δικης γ' αίναι τι αλήση Νία τ' ἄχη. 666. τις ἐν΄ ἀχλὸς] ἐν΄ ἀχλὸς τὶς Ald. τ' ἀχλὸς τὶς Κοb. ἐν΄ ἀχλὸς τὶς Αld. τ' ἀχλὸς δικι δικ ἀχλὸς τὶς Rob. ἐν΄ ἀχλὸς τὶς Τυτα. 667. νιολαία] νιολάς Guelf. νιολαίς Mosq. ὁσθ. κατὰ πῶτ] κατὰ τὰς Θυελίς Guelf. ελλολι] Sic Reg. Α. Vit. δλολι Mosq. ἀπάλωλε, quod metrum re-

IV. ὑπόδημα καίλον, διπλούν describitur. Nobilioribus auro et gemmis ornatum. Clem. Alex. pædag. c. ii. χαίριν οὐν ἐπτίον τὰς ἱτιχρύσους, καὶ διαλίβους τῶν σανδαλίων ματαιοτιχνίας, καὶ κρηπίδας ᾿Αττικὰς, καὶ τὰς Σικυωνίας, καὶ τοὐς πολθύρνους Πιροικούς τι καὶ Τυὐρήνικούς. Regibus, ut videtur, rubri coloris, quod tamen apud neminem alium memini me legisse." Stanl.

660. βασιλείου τιάςας. "Tiaram Persis commune tegmentum capitis fuisse, quis nescit? Verum hoc intererat inter tiaram regiam et reliquas, quod illa solum recta, et sursum elta, ceteræ deorsum vergebant, in frontem deductæ. Aristoph, in Avibus:

deducta. Aristoph. in Avibus:
Διὰ σαῦτ' ἄξ' ἄχων, καὶ νῦν ὅσσις
βασιλεύς ὁ μέγας διαδάσκει
'Εσὶ τῆς Κιφαλῆς την κυρδασίαν, τῶν
ὀψιίθων μόνος, ὀρθήν.

ubi Scholiastes: σᾶσι, inquit, Πίσσαις ἐξην την Τιάραν φορείν, ἀλλ' οὐκ ἐρθην, ὡς Κλείταεχος ἐν τῆ δικάτη μόνοι δὶ οἱ τῶν Πισρῶν βασιλεῖς ἐρθαῖς ἐχρῶντο. Ibidemque Κυρθασίαν eundem esse cum Tiara tradit, et adjicit,

τοις μιν άλλοις ίδος και ιστυγμίνη, και προδάλλουσαν είς το μίτωπον ίχιον τοις δι βασιλεύσιν δρθήν. Plura testimonia congessit vir doctissimus B. Brissonius de regno Persico lib. i. Stanl.

662. Δαςι äns. Ut hanc lectionem a nobis conjectura repertam veram putenus, illud etiam nos movet, quod βάσκι— ἄνι — φάνηθι eodem modo quo antea illu, ilnu, illus — deinceps ponuntur, animique concitationem uberius declarant.

663. δαως — άχη. Ut nova, recentia, inaudita mala audias, qualia scil. et quanta te imperium Persarum obtinente nunquam acciderunt. cf. v. 672. sqq.

664. discora discores. O pate adeoque domine domini nostri Xerxis.

665. sq. Ervyía—srefraru. Stygiu caligo nos circumvolat, h. e. atra malorum tempestas nos circumvenit.

667. sq. νιολαία—πατὰ πᾶσ' ὅλωλι, i. e. πᾶσα πατόλωλι, universa enim juventus jam periit, omnes qui arma ferro possent, interierunt. Βάσκε ωάτερ ἄκακε Δαςεῖ', ἄνειτ Αῖ αῖ αῖ, ἐπωδός. 670 *Ω πολύκλαυτε Φίλοισι θανών. Τί τάδε, δυνάςα, δυνάςα, Περὶ τῷ σῷ δίδυμα Διάνοιεν ἀμάςτια Πάσα γῷ τῷδ'; 675 'Εξέφθινθ' αὶ τςίσκαλμοι

spuit, Reg. B. 669. «άττε] wieği Mosq. Rob. «ατής Turn. Δαςιῖ ἄτι] Vulgo Δαςιὰν δ. cf. v. 662. Δαςιῖ δ. Mosq. 672. δυνάςα, δυνάτα] Sic Reg. B. At Reg. A. semel tantum δυνάςα. In Vit. scriptum est δυνάτα δυνάτα. In Vict. δυνάτα δυνάτα. 673. τᾶ τᾶ τᾶ τᾶ τᾶ τα τα τα τα τα δινάτα δυνάτα. 8cb. δίδυμα] wiệl δίδυμα Rob. 674. διάνοικ) διάνοικ δ' Ald. Turn. διάγοικ δ' Guelf. διάγοικ Mosq. διάγοικ Scd Brunckius V. C. "multiplex, inquir, his versibus menda subost. Διάνοικ tertia pluralis est pendens a nominativo νὰ ἀμάςτω. At Græcis, ut reor, incognita est νοχ τὸ ἀμάςτων pro ἡ ἀμαςτὸ. Præterea cum verbo requiritur particula ἄν, ut elici possit seusus, quem latina versio exhibet: quare hæ circa tuam gemina grassarentur lubes totam terram 'tuam hanc? cui non aliter Græca respondebunt, quam si sic scribantur:

चारो नर्वे दब् ठेरोर्गम्स ठेर्न्या स्थ सम्बद्धांस चर्चद्व २व् दब्हें.

Postremus versiculus sic scriptus in B. In A. $\tau \tilde{q} \tilde{p}_1$, omisso în utroque $\sigma \tilde{q}_1$, quod a Turnebo în impressis male insertum. Non dissimulabo tamen, ne sic quidem usquequaque sanam mihi videri istam lectionem; non intelligo, quid sibi velint senes, quærendo: $\tau i \tau \tilde{q} \tilde{b}_1 (nanà) \tilde{b}_1 \tilde{a}_2 ni \tilde{b}_2 \tilde{b}_3 \tilde{b}_3 \tilde{b}_4 \tilde{b}_4 \tilde{a}_4 \tilde{a}_4 \tilde{a}_5 \tilde{q}_4 \tilde{q}_4 \tilde{q}_5 \tilde{b}_3 \tilde{b}_4 \tilde{b}_4 \tilde{b}_4 \tilde{a}_4 \tilde{a}_4 \tilde{a}_5 \tilde{a}_5 \tilde{b}_4 \tilde{b}_4 \tilde{b}_4 \tilde{a}_4 \tilde{a}_5 \tilde{a}_5 \tilde{b}_4 \tilde{b}_4 \tilde{a}_4 \tilde{a}_5 \tilde{a}_5 \tilde{a}_5 \tilde{b}_4 \tilde{b}_4 \tilde{a}_5 \tilde{a}_$

671. 2—Savár. O tu qui multum flebilis amicis occidisti.

672. Nondum vidi quemquam interpretum, qui se ex hujus loci difficultate commode satis expediret. Mihi quidem sic emendandus esse videtur.

Tíς τάδι, δυναστίμ, δυνάσα, Παρὰ τῆ σῷ δίδυμα Διάνοι ἄν ἀμάρτια Πάσα γῷ τῷδι;

h. e. Quis enim sub tuo regno, ô rex, duplicem istam huic terræ immissum calamitatem deflesset? Δίδυμα άμάςτια signif. rem dupliciter male gestam, quia scil. et maxima pars exercitus, et potior navium numerus perierat. Illud Chorus diserte v. 667. hoc vero v. 676. commemorat. Qui vero vò anageries gracum esse negaverit, is alterum lectionem a Schol. prolatam, anageriesa, poterit amplecti, metro non repugnante. discisso autem sape pro lacrymis irrigare, deflere, lugere dicitur, c. c. v. 1931. Universa autem hac sententia perbene cum v. 669. proxime pracedente coire videtur; q. d. valde flebilis occidisti tu civibus tuis; nisi enim tu occidisses, profecto nunc nemo nostrum calamitates istas lugeret, qua filii tui culpa nos oppresserunt. Cr. etiam v. 849. sqq.

676. sq. litis 9139' al reienalus; rais, avais rais. Perierunt triremes naves, nenaves naves. Avais non hoc involvit, quod jam railes sint, sed quod

3 E

Naec, avaec vaec.

XOPOΣ. ΔΑΡΕΙΟΣ. ΔAPEIOΣ.

Ω ΠΙΣΤΑ ωις ων, ηλικές Β΄ η δης εμης, Πέρσαι γεραιοί, τίνα σόλις σονεί σόνον; Στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται &έδον.

677. armes rais] Sic Reg. A. B. Ox. Rob. armes armes Ald. Turn. eari] yneusi Ald.

67

navium munere functæ non sint, serwandi scil. militum copias. Omnino etiam asses sass interpretari licet infauste naves, ut ayanes yanes infauste nuptie.

IN SCENAM VI. v. 678--839.

Chorí precibus exauditis redit ab

inferis umbra Darii, et stans in sepulcri tumulo cum senibus et Atossa con-

678. J righ rigur. Stanl. Græci enarratoris vestigia premens vertit: ϕ fida proles fidelium, patrum; mihi vero probabilius esse videtur in hanc sententiam accipere: ó fidi fidorum domi-norum consiliarii, ut rição vel ad Darium et Xerxem simul, vel ad solum Darium pertineat, q. d. ihr treuen Diener eures treuen Herrn; plurali ระสาราธิร, quod supplendum foret, singularis numeri loco, ut fit, adbibito.

a sigà sigur. " Aristophanes in Ranis sub persona Bacchi de Æschyli Persis verba facientis:

Έχάρην γρίν ήνω ήκουσα στελ Δα-ειίου τοῦ σεθνεῦστες,

'O xoeds & เมื่อง ชพ xue ผีอัง รับวาละน์ous simer, inveji

ubi Scholiastes: in rais Preopieus Aiεχύλου Πίρσαις, ούνι Δαριίου Βάνανος ἀπαγγάλλεται, ούνι δ χυρός τὰς χιζαις συγχρούσας λίγει ἰαυοῖ, ὅ ἐςιν ἐπεφάπημα πεός τὰν Διόνυσον λεγόμενος χαεᾶς βσελθούσης. 'Αλλά τὰ μὶν πράγματα βσόπεινται Ιν Σούσεις' καὶ περίφοδός Ισιν å pinant griffon ik gariben ange. Nobes bi

Higgar yigerem dialipentes me THY STA EYYSLOS AMERYSELLA στεί Σαλαμίνα ναυμαχίαν παι τὰ ξευ φυγήν. Χαΐεις δι φησι σὸ Δ dort rou Biegou. Dunner ya स्थानस्याद देयो राज्य ग्रांक्य राज्य राज्य स ονόμασι χρησθαι, προς ον έτιν είπ έν τω δράματι λίγεται.

द्धार्ट्याड माडेम वर्णकोड र्जू पर सक्ते φώος.

'Ηρόδικος δί Φησι διττοῦ γεγονίναι (várov (corrupta hæc sunt, forte mendanda ठाउनके प्रमुख्या के scil, नका माहकार प्रमाण महा ταύτην περιέχειν την έν Πλαται χην. Δοχούσι δὶ ούτοι οἱ Πέρι σοῦ Αἰσχύλου διδιδάχθαι ἐι Σ eais, exoudaçores liques, as ¢ ρατοσθένης έν γ΄ περί πωμοφδιών. Δίδυμος ότι ου περίκχουσι Βάνα frion of Metan do glaten. gio di ras Sieus (fortasse zaSieus) didaszadias võr Higrar Pari, ساهه سم چنوده که . Trete من م בידו שמרפשוטעוצטי צנצפחידמו, & Hiegns of de der sidender Augsin yerai, inci redonnéros dudorér ille. Miror locum illum Arist veteres Criticos adeo exercui nihil liquidius." Stanl. Nos ve Schol. ad Aristoph. animadve copiosius tractabimus in appa storico.

679. Tíva Tódis Terri Toro interrogatio statim prodit anin rii misericordem et patriæ am:

680. eine ad miler ut cete ut Schol. ad wolis traxerim. enim erat manes evocantibus

Λεύσσων δ' άκοιτιν την έμην τάφου τέλας, Ταρδώ, χοάς δε σρευμενείς εδεξάμην. Υμείς δε βρηνείτ' έγγυς ές ώτες τάφου, Καὶ ψυχαγωγοῖς ὁρθιάζοντες γόοις, Οἰκτρῶς καλεῖτέ μ'. έςι δ' οὐκ εὐέξοδον Αλλως τε σάντως, χ' οἱ κατὰ χθονός θεοὶ Λαβείν άμείνους είσλν ή μεθιέναι. "Ομως δ' έκείνοις ενδυνας εύσας έγο "Ηκων τάχννα δ', ως άμεμπτος ώ χρόνου. 🗸 Τί δ' έςι Πέρσαις νεοχμον έμβριθές κακόν; Zebougi per wpooridea Jai,

681. σάφου πίλας Sic Regg. Vit. πίλας σάφου Ald. Rob. Turn. etc. 684. ic Siaforres] jodiatorres Guelt. Mosq. Vit. pervis] resuperns Guelf. Rob. 685. nazurel nazurele Musq. Vit. Ald. Robs. seifeder) 280. 686. oi narà 2900è] oi naraz Youa Ald. eri nara probante Abreschio. 689. nav rézura V. és apaparese Ald. Turn. Vict. zásozer Mosq. mendose. χθους conj. Arnald. probante Abreschio. 689. Ναω " τάχυνα δ', ώς δαιματας δ] "Recta loquendi norma optatixum flagitare videtur; optima phrasis esset, si legeretur: Ναω ταχύνας, ώς δειματας ο χεόνου." Brunck. Heath. conj. Ναω-690. ei & fei] ei les Mosq. Ald. Rob. σαχύναι.

manihus pulsare; adeoque Darius, gemit, inquit, pulsatur, ac tantum non ecinditur solum.

682. egupatiis. Haud scio, an præferenda sit altera lectio wenupunis, hoc sensu: inferias autem benevolus s. propitius accepi.

684. Yuxuyuyeis h. l. proprie, manes evocantibus animas ab inferis reducerc valentibus.

685. Fri d' oun suifelen. " Quo modo Mas dierores dicitur epigrammate graco. Anacreon:

'Atdın yaç dırıdı Muxòs, Leyalin & is abrès Kanodos zai pale Iroipes Karacárri pir arachirai.

Catullus:

Xo.

Illic unde negant redire quemquam.

Et passim apud Poëtas." Stant. 686. X' oi nara XSorès Stoi. Nihil opus est ut pro x' d'corrigamus x' 3ri. Nam eadem est verborum constructio, quam Latina quoque lingua imitatur: Cum enim aliae omnino exitus hand facilis est, tum inferi multo ad accipiendum animas, quam ad dimittendum promtiores

688. liduragiúras, principem inter illes locum obtinens, auctoritate pollens. lusious loduragiúsas lyú. " Veterum opinio erat, reges, qui virtute et factis excelluissent, apud inferes magna in dignitate esse, imperiumque in mortuorum simulacra, seu animas exercere. Apud Sophoclem El. 841. Amphiaraus bud yaias uduhuxos drássu. Ulysses in Necyia, Achilli ait v. 481:

σείο δ' Αχιλλεῦ Ούτις ανής σχοσπάρωθε μαμάρτατος, ούτ με δοτίσσω. Περι μεν γάς σε ζωον επίσμεν, ίσα θεοί-

F17,

'Aeyein: vũ ở sửre phya sektius ve-

Er948 ldv." Brunck.

689. 'edzura 7. Festinavi autem, ut justo tempore redirė possim, adeoque immunis sim a culpa more diutius tracte. Jam tum scilicet opinio invaluerat, quam postea superstitiosa credulitas per magnam seculorum seriem tenuit, animabus, quibus, ut ab inferis redirent, superasque ad auras evaderent, concessum esset, commeatum quasi ad clepsydram dari.

69(), ti & iri-zanto, Quid tandem est illud mali, quo Perse cummuzime premuntur i

691. Decore his verbin expressit

'Αλλὰ χθόνιοι δαίμονες άγνοὶ, Γῆ τε καὶ 'Ερμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων, Πέμψατ' ἔνεςθε ψυχὴν ἐς Φάος. Εὶ γάς τι κακῶν ἄχος οἶδε ωλέον, 630 Μόνος ἀν θνητῶν ωέςας εἶποι. 'Η β' ἀἱει μου μακαρί- 5ροΦὴ α΄.

628. βασιλεῦ τ' ἐνέρων] βατιλεῦ τι νερτίρων Guelf. Mosq. Rob. 629. ἔνερθι Ψυχὴν] Sic Reg. B. ἔνερθιν ψυχὴν Reg. A. Guelf. ἔνερθιν ψυχὰν Ald. Rob. Turn. etc. φάσς] φῶς Mosq. 630. εἰ γάρ τι κακῶν absunt Mosq. εἰ γάρ τι Rob. Pro vulg. ἄκος Ραινίο monente dedi ἄχος, id sententia postulat et Scholiastæ interpretatio confirmat. 631 π τέρως] Sic Rob. etc. Idem (superεκτίρτο Πέρσως) Guelf. et Reg. B. In textu vero Πέρσως Reg. A. Ox. Ald. εἴπω] εἴπη Ald. ἐῖνη Turn.

tores illi. Quippe cum Laërtio Persa dicatur, Clementi Medus, Suidæ Persa-Medus, vereor ne zevi sit multo inferioris, quam vulgo creditur .-- Porro fatetur Plinius Zoroastrum illum diligentiores paulo ante Ostanem poncre. His astipulantur Persæ recentiores, qui (testante Agathia lib. ii.) sub Hystaspe collocarunt. Etenim Ostanes Xerxem regem Persarum bello quod is Gracia intulit comitatus est; ac velut seminu artis portentosa sparsit obiter, infecto quocunque commeanerat modo. Hoc cum retulisset Plinius, subdit: Quod certum est, hic maxime Ostanes ad rabiem, non aviditatem modo, scientiæ ejus Græcorum populos egit. Apposite itaque νεχυομαντείαν hanc confinxit Æschylus, ut qui populo tunc temporis mihil gratius esse probe noverat." Stanl.

622—626. Primum Chorus reginæ respondens, obtemperaturum se monitis denuntiat. O mulier regina, Persis veneranda, tu quidem inferius sub terræ receptacula mitte; nes interim carrainibus precabimur, ut nobis propitis sint mortuorum deductores subterranei. Sálmus yñs, penetralia terræ; ducta similitudine a thalamo, qui in recessu adium structus esse solebat. Alusius yang quos deinde nominatim v. 626. celebrant.

627. Sequitur ipsum Chori canticum, flectendis inferis diis ut Darium emitterent, ipsique Dario evocando dicatum; animorum ardore et cupiditate aptissimisque regis defuncti laudibus insigne.

Allampies. Vos vero, sancti inferi

dii, Tellus, et Mercuri, tuque inferorum rex, d Pluto, mittite quesumus snimam Darii ab inferis in lucem. 628. Equñ. "Qui v. 628. «qua e.,

628. 'Ερμῆ. " Qui v. 628. «κρατὸς, v. 630. χθόνιος. Ajax apud Sophoclem se ipsum pereinturus:
καλῶ ở ἄμα

Πομπαΐον Έρμην χθόνιον εδ με ποιμίσαι.

Eguñs σομεταίος dictus est Mercurius, qui, ut loquitur Petronius, animas ducere et reducere solet. (Cf. Hor. i. 10. 16. ibique doctiss. Jani.) Virgil. Æa.

Tum virgam capit, hac animas ille evocat Orco

Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit." Stani.

βασιλεῦ τ' lylgur. " Homer. Iliad.

Ziùs xal lyù, Teirares 5' 'Aldus ineoisis àsássau, et lib. xx.

Tdduru d' vaineder ära**ž irieur 'A**idariós." Stank

630. Sq. si pag-stres. Nam si quid superesse noverit molestiarum, solus mortalium ecquis earum finis futurus sit, nobis discrit. Comparet lector hanc interpretationem cum Sanravii versione, qui vulgatam lectionem dase reddidit: nam si novit aliquid plus remedii malorum, solus mortalium finem dicet. Sentiet, profecto lectionem dase tum per se incommodam esse, tum otiosum fere efficere id quod sequitur viens.

re efficere id quod sequitur wies.
632. ¾ β είτι μα. " Præter alia
ritualia, adhibitum semper fuit in hoe
opere carmen deprecatorium: cujus

τας ὶσοδαίμων βασιλεὺς
Βάςθαρα σαφηνη
'Υ΄ Τέντος τὰ σαναίολ' α΄ανη δύσθεροα βάγματα;
Παντάλαν' ἄχη διαθοάσω.
Νέςθεν ἄςα κλύει μου;
'Αλλὰ σύ μοι Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες
Δαίμονα μεγαυχη
'Υ΄ Τόντ' αἰνεσατ' ἐκ δόμων,
Περσᾶν Σουσιγενη θεόν

634. Βάςθαςα σαφηνή] Βάςθαςά τι σαφηνή Rob. 635. Sic Brunckius versum digessit, ad modum antithetici, cod. A. auctoritate usus. Optime. Ιίντος] Ιίντος Ald. 636. βάγμανα βάσμανα Μοςς. 637. παντάλαν Αισ. διαθοάω corrigit Pauw. 638. ἄςω—μω] ἄςω μω Ald. Rob. 639. άλλὰ σύ μω γᾶ] άλλὰ σὸ γᾶ Rob. 640. ἀγημόνις abest Ox. Ald. ἀγιμόνις Mosq. 641. δαίμωνις Rob. μιγανχή Hoc Brunckius, flagitante metro, recepite Rog. Α. μιγαλανχή Reg. B. Ald. Rob. Τυτη. etc. μιγαλαςχή superscripto scholio μιγαλεύναμων Guelf. Etiam in Reg. A. notatur: γρ. μιγαλαςχη. 643. Πες-σᾶν] Πιερών ῶν sic Mosq.

generis hic est hymnus, nempe ψυχαγωγός, manium elicius. Sic Tiresias apud Senecam, ceteris ritibus peractis,

Vocat inde manes, teque qui manes regis

Et obsidentem claustra letalis lacus; Carmenque magicum volvit, et rapido minax

Decantat ore, quicquid aut placat leves

Aut cogit umbras-

Exempla ubique sunt in promtu."

634. βάς εαρα. « Cujus generis est τὸ βαλὰν v. 656. Vocabula barbara summanı vim et efficaciam in his ritibus habere credebantur. Idcirco cautum est oraculo Chaldaico, ne in aliam linguam transferrentur:

'Ονόμανα βάρδαρα μήσου άλλάξης.
σουτίσιν, (interprete Psello) είσλι διόμασα ταξό ξαάσις Έθνευ θιοπαράδαξα,
δύσαμε δι σαϊς σελιταϊς άβησου Έχρονα.
Τά δον μήσ' άλλάξης αύνὰ είς σην
Έλληνικήν διάλεκτον. Οδοι σό Σεραφελμ,
παί σό Χερουδιίμα, παί σό Γαδριήλ. Οδι
συ μέν λεγόμενα κατά σην Έδραϊκήν

didaleros, delegeum de raïs reaterais Une diferros desençativa de de raïs Eddennaïs debumos, doaren." Stant.

σεφηνή ad vocis intentionem, σενπίολε ad variam ejus modulationem, πίολη et δύσθερο ad lugubre et lamentabile carminis argunentum pertinet. Sensus: Auditne me beatus ille divinus rez barbara clataque voce varias fundentem acerbas, luctuosas preces ?

637. wasτέλα, ἄχη διαθιάσω, omnibus modis miserrimas calamitates alta voce querar, donec scilicet ille me exaudiat.

638. vie9: mov : Magna inest vis interrogationi h. l. repetitæ.

639. sqq. &lla Sisv. Tu vero, 8 Tellus, vosque reliqui inferorum ductores, patiamini, queso, ut excelsum illud Darii numen. Persarum deus, Susis natus, domibus vestris exeat. µsyavzn, insigui gloria præditum.

642. live airlear le dimer. "Id est: airleare liva le dimer permittie exire; concedite, ut excat e domibus vestris. Perperam vertit interpres: celebrate mihi e domibus vestris assuntem."—Brunck.

Πέμπετε δ' ἄνω, οδον οὖπω Περσίς αί' ἐκάλυψεν. Η φίλος ἀνήρ, ή φίλος ὅχθος. Εροφή β΄. Φίλα γὰς κέκευθεν ήθη. 'Αϊδωνεύς δ' άναπομπός άνείης, 'Αϊδωνεύς, *Ακακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον, ήέ. 650

644. πίμπετι δ ανω] πίμπετ' ανω Roh. οδον ούπω] οδον ούπες Guelf. 645. αδ] αΐα Mosq. 645. sq. ἰκάλυψιν-ὅχθος] ἰκάλυψιν φίλος, ἢ φίλος ἀνὴς, ἢ φίλος ὅχθος σάφου Οχ. Ald. Turn. ubi σάφου est e glossa. 647. φίλα] φίλια Mosq. 648. ἀναπομπὸς] ἀναπομπτὸς ex correctione Mosq. 'Aïdansus] 'Arin 'Aïdansu Guelf. arin 'Aïdansus Mosq. Vit. arin omisso 'Aïdanius Ald. Rob. aviss omisso 'Aïdavsivs Turn. Vict. etc. In Reg. A. legitur aviss 'Aïdomnis cum glossa ε¹θε ἀναπέρωνας, quam Brunckius recte judicavit ad lectionema ἀνείης referti. Præterea notatur varia lectio: γε ἀν ε΄΄η. In Reg. B. est ἀνία omisso 'Α΄ δωνεύς. Optime igitur ἀνείης emendavit Brunckius, quem imitati sumus. 650. "Απακον θείον ἄναπτα Δαρείων, ἤί. Vulgo legebatur in omnibus Δαρείον, οίον άνακτα Δαρείν, ήξ. nisi quod in scholiis codd. Regg. notatur lectio olor, i. e. μόνον. Manifestam, quæ huic lectioni inest, corruptelam metri quoque perversitas arguit. Recte autem Brunckius intellexit, desiderari versum anapæsticum dimetrum, vel dactylicum tetrametrum. Illum igitur effecimus ita rescribendo:

> "Ακακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον. ńź.

ni enim est extra versum. Ceterum a sententia veritatem emendationis nostra adstruximus in Commentario ad h. 1.

614. sq. winnere-inalufer. Et sursum mittite regem tantæ dignitatis, qualem antehac nunquam Persica tellus operuit.

646. Snaviter animum afficient ista: Heu virum amabilem! Heu amabile sepulcrum! Amabiles enim mores tegit.

647. φίλα γὰς—ήθη. Ut nostri dicerent : denn ach es deckt ein liebenswerthes Herz!

648. " Qui h. l. dicitur 'Ailariùs க்களைம்கர், is observante Spauli. ad Callimach. hynn. Pallad. v. 130. ex Athenæo ab Æschylo fuerat dictus Αγεσίλαος." Abresch.

650. Cum adhuc in omnibus edd. metro prorsus perturbato lectum sit: Δαρείον οίνν άναπτα Δαρείον, ήξ,

necesse est ut emendationem nostram, "Ακακον θείον ἄνακτα Δαρείον, ήὲ,

argumentis idoneis comprobemus, e re et sententia ductis; nam a metri quidem restitutione eam jam in V. L. commendavimus. Quæ v. 651. sequantur, ours yae-duplicem afferent laudem Darii, alteram, quod cives bellica calamitate non læserit, alteram, quod divinus fuerit in administranda regia potestate. Particula autem y à e, qua duplicis hujus laudis enuntiatio cum antecedentibus connectitur, haud ambigue prodit, nomini Darii v. 650. bina ah Æschylo epitheta adjecta fuisse, quorum deinde causam ac declarationem allaturus esset. Jam azuner Reier avanca scripsisse poëtan dubitari vix potest, cum illa adjectiva non solum metrum optime expleant, verum etiam äzazor istis versiculis :

ούτι γὰς ἄνδρας πώπος ἀπώλλυ. жольнофороный атыс,

alterum vero Secor his, qui sequuntur: Beautisup & izmatostrocopiosius explicetur. Restat, ut paraphrasi verborum sententiam nostram illustremus: O Pluto, precamur. ut sursum millas innocuum divinum, quem jure sic appellamus, regem Darium. Neque enim unquam populum bellicis calamitatibus perdidit, (ideoque anans fuit;) et divinus consulter PerΟὔτε γὰρ ἄνδρας τώποτ' ἀπώλλυ ἀντ. β΄.
Πολεμοφθόροιστιν ἄταις,
Θεομήςωρ τ' ἐκικλήσκετο
Πέρσαις, θεομήςωρ δ'
Έσκεν, ἔπεὶ ςρατὸν εὖ ἐποδώκει. ἡέ. 655
Βαλὴν, ἀρχαῖος βαλὴν, ἴθι, ἵκου, ςροφὴ γ΄.
ἔκλ' ἐπ' ἄκρον κόρυμδον ὅχθου, κροκόβαπτον

651. wώνοτ'] wóτ' Guelf. Rob. 652, πολιμοφθόςωστι] wολιμοφόςουστι Mosq. deaus omissum Mosq. 655. Ιστδώπει] Jure damnavit Brunckius Fabri commentum, Heathio quoque probatum, Ιστδόχει, cum Ιστδώπει (quod in cod. Reg. B. exp. δδήγει) sit forma Ionica pro ἰφοδώπει ab ἰφοδώ. 656. βαλλι άςχαϊες βαλλι βακλι διερί. Rob. Turn. βαλλι οπίδεο άςχαϊες Μοση. 657. πάςυμξη πόςυδον Μοση. Vit. 658. «Χθου] «Χθον Guelf.

sis vocabatier, (theoque merito Isios a noble appellatas) divinus etiam consultor crat, quonium exercitum feliciter duxilf s. administratit. cf. v. 662. v. 452. aqq.

452. sqq.
653: Ιστδόκκι. "Głossa in cod.
Regrώδηνι Forma est Ionica, Ιστδώκ pro Ιφοδώ. Verbum in lexicis omissum. Simplex eadem significatione apud Herodotum occurrit. Vide. Em. Porti lexicum Ionicum. Ad corvet mittendum Fabri commentum Heathio tantopere laudatum, iστδόχει." Brunck.

656. βαλήν. Scholiastes Euphorlonem laudans Thuriis hoc vocabulum tribuit. Balde, inquit, & Barilies Afyerae. Eupogian di pnoi Gougian sivai the dialeuter, Ber nai Balivaier Empiricus lib. l. c. 17. ovrs yae in τίχνης τινός μεμαθήμασιν ό,τι οί παρά τῷ Σοφοκλεί ποιμίνες, ἱὰ βαλήν λέγουτις, ιὰ βασιλεῦ λίγουσι Φρυγιςὶ, άλλά wag' άλλων ακούσαντες. Îta etiam Hesychius: Βαλήν, βασιλεύς, Φρυγιvi. Quod vero dicit Scholiastes β. Asvaior ogos, montem regium, significare, ex Plataicho videtur hausisse, qui in lib. de fluminibus 🛥 ແຂ່ນເປັນເ ວີໄ ແບ້ກ 🧛 inquit, όρος Καλλιναΐον καλούμενον, όπες Τει μεθιεμηνιυόμενον βασιλικόν. Legerim vel ex Scholiaste nostro βαλιναΐον vel potius Sannaior, Enstathii fretus testimonio, qui ad Iliad. iii. eundem Plutarchi locum landat, et hunc versum simul interpretatur. Αίσχύλον, inquit, prol Ba A non res Basilia, le τῷ, Βαλὴν ἀρχαῖος βαλήν γλώσσης δὶ τοῦτο, ὶξοῦ καὶ ἔρος Βαλιraior, d'igi Basilinor waed IIllouragχφ lv τῷ Πιεί ποταμών. — et βαλάν per contractionem, quasi a Ban, sit BAHres. Hinc intelligendum illud Aristippi apud Diogenem Laertium. qui, cum exprobrassent el aliqui, quod a Dionysio consputatus patienter tuliset, of als Alair (inquit) veraufeure fairedau af dalair (inquit) veraufeure fairedau af dalair (ina kolide dal eare faidhain, ina fairen laca, Rhi-part faidhain, ina fairen laca, Rhiros enim est rex; Bauns, Bairos, s. Bhiros, piscis gobio similis. leric. Anon. Ms. Bhiros, & rugarros. Bhiros. 1290s. Idem alibi Buide, 1290s. 8 aai adires, (Legendum esse Baires, tum e superioribus constat, tum ex Athenese lib. vii.) παραπλήσιος κωδιφ. Lusit igitur in ambiguo vocabulorum sone philosophus festivissimus." Stant.

656. sqq. βαλλη ἀρχαῖος — βάσκι ακότες. "Vocativos junxit nominativis, ut in Agam. v. 1089. Sic Hesiod. Theog. v. 548. Ziùs κύδισε. Soph. Œd. Col. 1775. Σ ακότες, Σ φίλος. Nempe cjusdem est terminationis appud Atticos aterque casus. Vid. Sophoel. Schol. ad Ajac. v. 957. et Servium ac Virgil. i. Æn. v. 734. et x. 327." Abresch.

191, 1200, 129'. Hec synonyma fervorem desiderii pulcre declarant.

658. sqq. neencarror wedde siquaer. "Hesych. Ebungides eldes broddmares. Persæcalceamentigenus ipsia peculiare habuere; quod Straboni libΠοδὸς εὖμαριν ἀείρων,
Βασιλείου τιάρας 666
Φάλαρον πιφαύσκων.
Βάσκε πάτες ἄκακε Δαρεῖ', ἄνετ,
"Όπως καινά τε κλύης νέα τ' ἄχη' ἀντις. γ΄.
Δέσποτα δεσπότου,
Φάνηθι. Στυγία γάρ 665
Τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται.
Νεολαία γὰς ἤδη
Κατὰ πᾶσ' ὅπωλε.

660. τιάρας] τιάρας Guelf. Vit. 661. πιφαύσπων] πιφάσπων Mosq. Tupe. Abreschius conj. leg. πιφαύσπων, vel ἐπιφαύσπων. 662. πάτες] περών Μότη. Rob. πατάς Turn. Δαριτ. άρι] Vulgo in omnibus legebatur hie et in antithetico v. 669. Δαριιάν, δ. quod Heathius ita emendare conabatur: Δαριτ. δ΄; ut άν' esset ab άνα pro ἀνάσηθι. At hæc apocope duriuscula est, et obscurtatem parit. Verissimum igitur puto, sic rescribere: Δαριτ. άνι, Darie ταί, ε εκινηρε. 668. άχη] άχθη Guelf. Pauwius legendum esse suspicatur άνας γ΄ αίνα τι πλύης Νία τ' άχη. 666. τις ἐπ' ἀχλύς Γὶς καλιάν τὶς Ald. τὰ ἐπ' ἀχλύς Guelf., τὶς ἔτ' ἀχλύς Mosq. ἐπ' ἀχλύς τὶς Rob. ἐπ' ἀχλύς τὶς Turn. 667. νιολαία] νιολία Guelf. νιελαίς Μοsq. 668. πατά πᾶσ'] πατά γὰς Guelf. ἔλωλι] Sic Reg. A. Vit. δλολι Mosq. ἀπόλωλι, quod metrum re-

αν. ὖπόδημα καίλον, διπλούν describitur. Nobilioribus auro et gemmis ornatum. Clem. Alex. pædag. c. ii. χαίρειν ούν τατόν τὰς ἰτιχρύσους, καὶ διαλίθους τῶν σανδαλίων ματαιοτιχνίας, καὶ καὶς καὶς καὶς Απτικὰς, καὶ τὰς Σικυωνίας, καὶ τοὸς ποθούρνους Πιεσικούς τι καὶ Τυβρηνικούς. Regibus, ut videtur, rubri coloris, quod tamen apud neminem alium menini me legisse." Stanl.

660. βασιλείου τίάςας. "Tiaram Persis commune tegmentum capitis fuisse, quis nescit? Verum hoc intercrat inter tiaram regiam et reliquas, quod illa solum recta, et sursum elata, ceteræ deorsum vergebant, in frontem deductæ. Aristoph in Avibus:

Διὰ ταῦτ' ἄς' ἔχων, καὶ νῦν ὅσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαθάσκει Ἐπὶ τῆς Κεφαλῆς τὴν κυςδασίαν, τῶν ὀενίθων μόνος, ὀεθήν.

ubi Scholiastes: war, inquit, Πίρσαις ίξην την Γιάραν φορείν, άλλ' οὐκ ἐρθην, ώς Κλιίταεχος ἐν τῆ δικάτην μόνοι δὶ οἱ τῶν Πιρνῶν βασιλείς ἐρθαῖς ἐχρῶντο. Ibidemque Κυρθασίαν eandem esse cum Tiara tradit, et adjıcit, τοῖς μὶν ἄλλοις Ἰθος καὶ ἐστυγμίνη, καὶ κροδάλλουσαν εἰς τὸ μίταστον ἔχειον τοῖς δὶ βασιλεύσιν ὁρθήν. Plura testmonia congessit vir doctissimus B. Brissonius de regno Persico lib, i. Stant.

662. Δαςιι άνιι. Ut hanc lectionem a nobis conjectura repertam veram putenus, illud etiam nos movet, quod βάσκι – Φάνις – Φάνις, λλη — deinceps ponuntur, animique concitationem uberius declarant.

663. δπως — άχη. Ut nova, recentia, inaudita mala audias, qualia scil. et quanta te imperium Persarum obtinente nunquam acciderunt. cf. v. 672.

664. Sierora dieréreu. O pater adeoque domine domini nostri Xerxis.

665. sq. Ervyía—πεπόταται. Stygia caligo nos circumvolat, h. e. atra malorum tempestas nos circumvenit.

667. sq. νιολαία—κατὰ πᾶσ' όλωλι, i. e. πᾶσα κατόλωλι, universa enim juventus jam periit, omnes qui arma ferro possent, interierunt. Βάσκε ωάτερ ἄκακε Δαςεῖ', ἄνειτ Αῖ αῖ αῖ, ἐπωδός. 670 "Ω πολύκλαυτε Φίλοισι θανών' Τί τάδε, δυνάςα, δυνάςα, Περὶ τᾶ σᾶ δίδυμα Διάνοιεν ἀμάςτια Πάσα γᾶ τᾶδ'; 675 "Εξέφθινθ' αὶ τςίσκαλμοι

spuit, Reg. B. 669. πάτις] πιρῶν Mosq. Rob. πατὸς Turn. Δαςεῖ ἄνι] Vulgo Δαςειὰν ελ. cf. v. 662. Δαςεῖ ελ Mosq. 672. δυνάτα, δυνάτα] Sic Reg. B. At Reg. A. semel tantum δυνάτα. In Vit. scriptum est δυνάτα δυνάτα. In Vic. δυνάτα δυνάτα. 673. τᾶ τᾶ τᾶ τᾶ τᾶ τα τα τα τιπ. αbest τᾶ Vit. Ox. Rob. δίδυμα] πις δίδυμα Rob. 674. διάνοιιν δ' Ald. Turn. διάγοιιν δ' Guelf. διάγοιι Mosq. διάγοιιν Scd Brunckius V. C. "multiplex, inquit, his versibus menda subest. Διάνοιιν tertia pluralis est pendens a nominativo τὰ ἀμάςτα. At Græcis, ut reor, incognita est νοι τὸ ἀμάςτιον pro ἡ ἀμαςτὸς. Præterea cum verbo requiritur particula ἄν, ut elici possit sestusus, quem latina versio exhibet: quare hα circa tuam gemina grassarentur labes totam terram 'tuam hame'? cui non aliter Græca respondebunt, quam si sic scribantur:

જારા નહેં નહેં કેતેઇપ્રથ કાર્લપને હૈય સેપ્રથણ થ જાર્લન્ય જુલે નહેંકે.

Postremus versiculus sic scriptus in B. In A. τῷδι, omisso în utroque τῷ, quod a Turnebo în impressis male insertum. Non dissimulabo tamen, ne sic quidem usquequaque sanam mihi videri istam lectionem; non intelligo, quid sibi velint esca, quærendo: τί τάδι (κακὰ) διάνοι ἀν ωτρὶ ωάσις τῷ τῷ τῷδι διδυμα ἀμαςτία, cur inauspicato suscepta gemina expeditio tua imperio hæc mala perfecret, tanquam de re incerta et dubia loquentes, quod et pracedentibus et sequentibus adversatur. Omnino dicere debuerunt: cur tot mala perfecit temere suscepta gemina expeditio? Scribendus itaque videtur medius versiculus, διάνουν ἀμαςτία." Hactenus ille. Sed cf. Commentar. nostrum ad h. l. ἀμαςτία] Schol. testatur in quibusdam Codd. ſuisse ἀμαςτήματα. (675. τῷδὶ] τῷδι Ald. γῶ τᾶδι Guelf. wáσε γῷ τῶδι Turn.

671. 2—Savár. O tu qui multum ficbilis amicis occidisti.

672. Nondum vidi quemquam interpretum, qui se ex hujus loci difficultate commode satis expediret, Mihi quidem sic emendandus esse videtur.

Tís τάδι, δυνασεία, δυνάσα, Παρὰ τῆ σῷ δίδυμα Διάνοι ἄν ἀμάρτια Πάσα γῷ τῷδι;

h. e. Quis enim sub tuo regno, ô rez, duplicem istam huic terræ immissam calamitatem deflesset? Δίδυμα άμάςστα signif. rem dupliciter male gestam, quia scil. et maxima pars exercitus, et potior navium numerus perierat. Illud Chorus diserte v. 667. hoc vero v. 676. commemorat. Qui vero ed anderies gracum esse negaverit, is alterum lectionem a Schol. prolatam, anaerinamen, poterit amplecti, metro non repugnante. Insiste autem sape pro lacrymis irrigare, deflere, lugere dicitur, e. c. v. 1931. Universa autem hase sententia perbene cum v. 669. proxime pracedente coire videtur; q. d. valde flebilis occidisti tu civibus tuis; nisi enim tu occidisses, profecto nunc nemo nostrum calamitates istas lugeret, qua filii tui culpa nos oppresserunt. Cr. etiam v. 849. 890.

etiam v. 849. sqq. 676. sq. igiesus, ai reienus, us. vais, ärus rass. Perierunt triremes noves, nemoces naves. Amus non hoc involvit, quod jam nulle sint, sed quod

3 1

Nães, avaes vães.

ΔAPEIOΣ. ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ. ΔAPEIΟΣ.

Ο ΠΙΣΤΑ σις ων, ηλικές 9' ηθης εμης, Πέρσαι γεραιοί, τίνα σόλις σουεί σόνον; Στένει, κέκοπται, καί χαράσσεται σε έδον.

677. druts vats] Sic Reg. A. B. Ox. Rob. druts druts Ald. Turn.

navium munere functee non sint, servandi scil. militum copias. Omnino etiam āsass rāss interpretari licet infauste naves, ut āyanas yans infauste suptie.

IN SCENAM VI.

v. 678--839.

Chorí precibus exauditis redit ab inferis umbra Darii, et stans in sepulcri tunulo cum senibus et Atossa confabulatur.

678. ở niệu wiew. Stanl. Græci enarratoris vestigia premens vertit: ô fida proles fidelium. patrum; mihi vero probabilius esse videtur in hanc sententiam accipere: ô fidi fidorum dominorum consiliarii, ut niệw vel ad Darium et Xerxem simul, vel ad solum Darium pertineat, q. d. ihr treuen Diener eures treuen Herrn; plurali dienerew, quod supplendum foret, singularis numeri loco, ut fit, adhibito.

हैं जाइसे जाइसेंग. "Aristophanes in Ranis sub persona Bacchi de Æschyli Persis verba facientis:

ετοια verba tacientis:
"Εχώρην γρῶν Ανίκ" Ακουσα στιρί Δαριίου σοῦ στιθητώτος,

'O પ્રકૃષ્ટેક કે' લાંકોલ જામ પ્રદાર ને ને દ્વાપ્રમાર્થ-જાલ લોજાલ, ત્રામાણ

ubi Scholisstes: is τοῦς Φιρομίνως Aiπχύλου Πίρσως, οὖτε Δαρίου Θάνατος ἐπαγγίλλεται, οὖτε ὁ χορὸς τὰς χιῖρας συγκρούσας λίγι ἰαυοῖ, ὅ ἐτιν ἰπφάκαια πρὸς τὰν Δύουσον λιγόρεινος καρᾶς ἐπελθούσης. ᾿Αλλὰ τὰ μὸν πράγματα Βπόκεινται ἐν Σούσοις' καὶ περίφοδος ἐτιν ἡ μήτης Κέρξου ἔξ ἐνείρου τινὸς. χορὸς δὰ

Πιροών γιρόντων διαλιγόμενος το τάν: είτα άγγελος άπαγγέλλα τιςὶ Σαλαμίνα ναυμαχάν και τὰ ξου φυγάν. Καίρις δί φαςι τὸ εί ἀντί τοῦ Μίρζου. Σύνηθες γιὸ ποιαταίς ἐτὰ τῶν υίῶν τοῦς τὰν τὰ κόμισει χρητθαι, προς ὅν ἐτοι εἰτ ἐν τῷ δράματι λίγεται:

बंहदेंगड महेर वर्णना देंग एक सकी

Qúos. 'Ηρόδικος δέ φησι διστοῦ γεγονίναι · várov (corrupta hæc sunt, forte mendanda διστόν γεγονέναι τὸ scil. रक्षा Перобо) प्रस्रो क्रो क्रि प्रश ταύτην περιέχειν την εν Πλαται χην. Δοχούσι δὶ ούτοι οἱ Πέρ σου Αίσχύλου διδιδάχθαι έν Σ σαις, σπουδάζοντος 'liewves, as ¢ ρατοσθένης τη γ΄ περί κωμοφδιών. ΄ Δίδυμος ότι οὐ περίεχουσι Θάνα erion of Mistan to gegina. Die a. ràs Bieus (fortasse naBieus) didaenadias var Aspear paei, μίαν μη φίρισθαι. Tirts δί] Δαριίου του Είρξου, οί δί έτι σοι ant autemphican afchutal. à Ziegns oi di eri elbader Augein gerai, inci redonnéros endovér ille. Miror locum illum Arist veteres Criticos adeo exercui nihil liquidius." Stanl. Nos ve Schol. ad Aristoph. animadve copiosius tractabimus in appa storico.

679. viva zólis zoni zóso interrogatio statim prodit anin rii misericordem et patriz am:

680. sine ad sider ut cete ut Schol. ad sides traxerim. enim erat manes evocantibu Λεύσσων δ΄ ἄκοιτιν την εμην τάφου σελας,
Ταρδώ, χοὰς δὲ πρευμενεῖς ἐδεξάμην.
Υμεῖς δὲ βρηνεῖτ' ἐγγὺς ἐςῶτες τάφου,
Καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρβιάζοντες γόοις,
Οἰκτρῶς καλεῖτε μ'. ἔςι δ΄ οὐκ εὐέξοδον εκι
"Αλλως τε σάντως, χ' οἱ κατὰ χβονὸς βεοὶ
Λαδεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἡ μεβιέναι.
"Ομως δ' ἐκείνοις ἐνδυνας εύσας ἐγῶ
"Ηκων 'τάχυνα δ', ως ἄμεμπτος δι χρόνου.
Τί δ' ἔςι Πέρσαις νεοχμὸν ἐμδριβὲς κακόν; 69
Σέδομαι μὲν προσιδέαβαι,

681. σάφου σίλας | Sic Regg, Vit. σίλας σάφου Ald. Rob. Turn. etc. 682. σερυμενώς | σχευμενώς Guelf. Rob. 684. δεθιάζοντες | ροδιάζοντες Guelf. Mosq. Vit. Ald. Turn. Vict. 685. καλώνε | καλώνο | Μοsq. Vit. Ald. Rob. εδίξεδος | καλώνο | Μοsq. Vit. Ald. Rob. εδίξεδος | καλώνο | Μοsq. mendose. 686. εί κανά χθονός | εί καναλ καλιά είναι κανά χθονός οπή. Ατπαλι. probante Abreschio. 689. παν "σάχυνα ", δε βαμανικ δ΄ | « Recta loquendi norma optaticum flagitare videtur; optima phrasis esset, si legeretur; παν σαχύνα, δε βαμανικ δ΄ χρόνου." Brunck. Heath. conj. διανταχύνα. 690. τί δ' Τει] τί με Mosq. Ald. Rob.

manibus pulsare; adcoque Darius, gemit, inquit, pulsatur, ac tantum non scinditur solum.

682. aziumurii. Haud scio, an preferenda sit altera lectio aziumuri, hoc sensu: inferias autem benevolus s. propitius accepi.

684. Vuzzareres h. l. proprie, manes evocantibus animas ab inferis reducere valentibus.

683. Isi d' sòn shifedon. " Quo modo Mas d'orreres dicitur epigrammate græco. Anacreon:

'Atdın yaç dınış Muzds, ágyaltı d' iş adris KáSodos' zai y**iq İr**sinos Karalásrı pi **dsal**fisa.

Catullus:

Xo.

Illic unde negant redire quemquam. Et passim apud Poëtas." Staul.

obse. L' of narà X3000; 910. Niffli opus est ut pro L' of corrigamus L' 800. Nam eadem est verborum constructio, quam Latina quoque lingua imitatur: Cum enim alias omnino exitus haud facilis est, tum inferi multo ad accipiendum anima, quam ad dimittendum promitores

688. Irduracióras, principem inter illos locum obtinens, auctoritate pollens. incivous induracionas lyó. "Veterum opinio erat, reges, qui virtute et factis excelluissent, apud inferes magna in dignitate esse, imperiumque in mortnorum simulacra, seu animas exercere. Apud Sophoclem El. 841. Amphiaraus des yaías raluduyos diasess. Ulysses in Necyia, Achilli ait v. 482:

στίο δ' Αχιλλεύ Οὖτις ἀνὸς προπάρειΩς μαϊάρτατος, οὖτ' ἄρ' ὁπίστω.

Heir pair graf er Zwir terlemen, Tem Droi-

'Appelle: vir d'avec alpa agittlus re-

ErSal lav." Brunck.

689. 'ráxura' F. Festindir autem, ut justo tempore redire possim, adeque immunis sim a culpa more diutius tracte. Jan tum sellicet opinio invaluerat, quam postea superstitiosa credulitas per magnam seculorum seriem tenuit, animabus, quibus, ut ab inferis redirent, superasque ad auras evaderent, concessum esset, commeatum quasi ad clepsydram dari.

69(). ei 8 lei-naués; Quid tandem est illud mali, quo Perse cummozime premuntur?

691. Decore his verbis expressit

- Σέβομαι δ άντία λέξαι Σέβον, άρχαίω ωεςὶ τάς βει.

Δα. 'Αλλ' ἐπεὶ κάτωθεν ηλθον σοῖς γόοις ωεπεισμένος, Μή τι μακες ῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων 695 Εἰπε, καὶ ωέραινε ωάντα, την ἐμην αἰδώ μεθείς.

Χο. Δέομαι μεν χαρίσασ θαι; Δέομαι δ' άντία φασθαι, Λέξας δύσλεκτα Φίλοισιν.

Δα. 'Αλλ' ἐπὰ δέος σαλαίον σοι φρενών ἀνθίς αται του Των ἐκτου λέκτοων γεραιά ξύννομ', εἰγενὲς γύναι, Κλαυμάτων λήξασα τωνδε καὶ γόων, σαφές τι μιὶ Λέξον. 'Ανθρώπεια δ' ἄν τοι πήμαί' ἔνιυχοι βροτοις.

692. ἀντία] ἀντίον Μους. 693. ἀρχαίν πιρὶ τάρθαι] ἀρχαίν τάρθαι Ταπ. 604. πιπιωμένος] πιστυσμένον Μους. 695. μακιτύτε με παπιστέρα Vit. in textu, illo superscripto. λέγων abest Guelf. 697, 698. Νομαι] δείρμαι codd. Regg. Ald. iRob. etc. 700. ἀκθίσωται] ἀνθίσωμαι Guelf. Post ἀκθίσωται Μους. addit φαιορόν e iglossa. 701: γιραιά] γηραιά Rob. εὐγινές] εὐγινές βυέντης Guelf. 702. κλαυμάτων] κλαυσμάτων Vit. 703. ἀνθράπεια] ἄντίσα Guelf. e male intellecto scribendi compendio. ἐντύχαι] ἀντύχοι Ald. ἄν τύχοι Mosq. ἄν τύχη Vit.

Aschylus incredibilem illam ac pæne servilem Persarum erga reges suos revercutiam.

692, sq. ἀντία λίξαι σίθιν. Merito Stanleius Scholiasta: rationem negligendam putavit, sie ista interpretantis, quasi ἀντία sit i. q. ἐναντία, i. c. απαίτιι gravia et aspera. "Etenim ἀντία λίξαι est coram alloqui, ut mox v. 698. ἀντία ἐντία διαστόνης φῶσθαι, et ap. Hom. Odyss. σ. 376. ἀντία ἐντία διαστόνης φῶσθαι. Sic ἄντην et ἄντα ἰδιῖν apud eundem plus uno in lòco, et Callin. H. Dian. v. 63. Pro eo ἄντα ἐντδιῖν Ευτίρ. Alçest. v. 876. quomodo et Latini contra tueri et intueri. v. c. Liv. i. c. 16. Sic et ἀντιτελίστη et ἀντοβθαλμιῖν.—In illo quod sequitur, πτοῦ πάρδιι, præ timore, ab metum, est antiplosis pro τάρδινς." Abretech.

694. sqq. (Pro สิงใจง in Guelf. est สีสม, repetitum forte e v. 689.) Impations more Darius Chorum missis ambaghus breviter, quæ opus sit, eloqui, tiuidamque illam verecundiam auferre jubet. โมลา สถิติ, mei reverentiam. 697. sq. Vide ut Æschylus in re-

697. sq. Vide ut Æschylus in repetita pudoris et verecundiæ signiñeariöne, sententiam tamen et elo700. δίες waλαιδτ i. q. v. 693. έγχαϊον τάς σε antiqua illa erga pristinum regem suum verecundia, nondum ex animis deleta. Postquam vero ista άλλ' laτι-άνθεταται senibus dixerat, statim ad Atossam conversa oratione sic pergit: tu, istatr tori mei grandum consors, generom suulier, missis lucrymis et querelis, apertum aliquid mihi dicito.

703. à Seconia d' do roi whian' lovezoi Beorois. Here non tantum admenendi, sed etiam consolandi causa dicuntur. Itaque non sie vertenda: Humana scilicet hominibus accidant infortunia, vel ut Gallus interpres: Les mortels ne sont que trop sujets à l'adersité; sed hanc potius viu habent: humana sunt, que mortalibus accidere solent infortunia; adeoque humaniter ferenda; redeuntque fere ad eandem sententiam, qua Apostolus utitur ep. i. ad Cor. 10, 13.

Πολλά μεν γάρ εκ θαλάσσης, πολλά δ' εκ χεςσθ κακά [765

Γίγνεται Ανητοῖς, ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθἢ ποόσω.

*Ατ. 'Ω βοοτῶν πάντων ὑπερσχων ὅλθον εὐτυχεῖ πότμω,
'Ος Β', ἔως ἔλευσας αὐγὰς ἢλίθ, ξηλωτὸς ῶν,
Βίοτον εὖαίωνα Πέρσαις, ὡς θεὸς, διήγαγες.
Νῦν τέ σε ξηλῶ θανόνλα πρὶν κακῶν ιδεῖν βάθος. [710
Πάντα γὰρ, Δαρεῖ, ἀκούση μῦθον ἐν βραχεῖ χρόνω.
Διαπεπόρθηλαι τὰ Περσῶν πράμαβ', ὡς εἰπεῖν ἔπος.

Δα. Τίνι τρόπω; λοιμε τις ήλθε σχηπίδς, ή ςάσις πόλεις *Ατ. Οὐδαμῶς, άλλ' άμφ' Αθήνας πᾶς διέφθαιβαι ςρατός. Δα. Τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε ωὰίδων ἐς ματηλάτει; Φράσον.

*Ατ. Θέριος Ξέρξης, κενώσας πᾶσαν ήπείρε πλάκα. 715

705. βίστος ἀν] Sic Vit. Reg. A. ἢν βίσς Turn. βίσς ἢα Reg. Β. ἢν σαβημ ἢς σαβη Ald. ἐνσαβη Guelf. 706. εὐσυχῶ σόσμως ἐψουχᾶ σέσμων Mosq. Ald. 707. ἔς β' ἔως βic Reg. A. ἔς ἐκες Reg. Β. (in quo superscriptum ἀς ἔως) Κίνει ໄ. Ald. Τανα. Ἰλινσας] Al. teste Steph. Ίλινσις. Stanl. conj. ἔλινστας. γου, βά. 9ος] βάρος Guelf. 710. χρόνως Αl. teste Steph. λόγω. 711. τὰ Πιρσῶν] τὰ σῶν Πιρσῶν Ald. ὡς εἰσιῶν ἔπος] Sic Guelf. ὡς ἔπος εἰσιῶν Ψίτ. Ald. ὡς ἔπος εἰσιῶν Κολ. Αλθ. ἀς ἐνοῦν ἔπος Βίνος ἀλθη ἄλθιν ἰδι. ἀς ἀνοῦν ἔπος ἐνοῦν ἀνοῦν ἀνο

704. sollà pir yée. Hoc yèe non solum confirmat, accidere solere hominibus infortunia, nec illud insolens videri cuiquam posse, verum etiam humana esse qua accidant, quandoquidem alia e terra, alia e mari mortalibus oboriantur. Ceterum conf. Choeph. v. 583. sqq.

705. yiyvirai Synrais, è museur fisres ur rash wesen. Si longior vita ulterius extendatur. Frigere nonnihil videtur è museus, cum cjus vis jam sequentibus verbis insit, il rash wesen. Fortasse igitur sic scripserat noster:

Πολλά μὶν γὰς in Saλάσσης, woλλά δ' in χίςσου κακά

Τίκτεται Эνητοϊς ὁ μάσσων βίο-

Multa enim mortalibus mula sive e mari sive e terra gignit ulterior vita, si quidem ejus spatium longius extendatur. Ac fieri potest, ut vulgaris lectio atque interpunctio Scholiastæ debeantur, qui, σίατεται cum passivi loco accepisset, id per γίγνεται interpreture-

tur. Sin vera est codicum lectio enverable sul aliquando, quod raro el accidere solet, haud vitavit Æschylus.

706. & Reven. () tu qui prospera fortuna, omnium mortalium felicitatem superubus, quique donce solis lucem vidisti, Persis admirabilis beatam, sicut deus, vitam transegisti! Si &s, Iws Ilturas, —legamus, sensus ita convertitur: Quam admirabilis—vitam transegisti! Utrum eligas, certe in sequenti versiculo er in di mutandum censeo. Niv di et Lali-Nunc vero te unum omnium beatissimum duco, quod ante occubueris, quam istam malorum profunditatem vidisses!

711. diamento Paran. Everum sunt Persarum res; quam quidem hyperbolen addita clausula mollit, de simir luos.

712. λοιμοῦ συηπτός, pestilentica morbi alicujus contagiosi, impetus

715. niveras — whána. Toto continente viris exhausta. cf. ind. in Ilhág.

Δα. Πεζος ή ναύτης δε σειραν τήνδ εμώρανεν τάλας: Ατ. `Άμφότερα. Διπλών μέτωπον ήν δυοίν ς ράθευμάτοιν.

Δα. Πῶς δὲ καὶ ςρατὸς τοσόσδε ωεζὸς ἤνυσεν τερᾶν;

Ατ. Μηχαναῖς έζευξεν Ελλης πορθμον, ως Έχειν πόρον. Δα. Καὶ τόδ εξέπραξεν, ώς ε Βόσπορον κλείσαι μέδαν; το

"Ατ. "Ωδ' έχει γνώμης δέ που τὶς δαιμόνων ξυνήψατο.

Δα. Φεῦ μέδας τις ἦλθε δαίμων, ώς ε μὴ φρονεῖν καλώς.

Ατ. `Ως ίδεῖν τέλος σάρες εν οίον ήνυσεν καχόν.

Δα. Καὶ τί δη ωράξασιν αὐτοῖς οδό ἐπις ενάζετε;

Ατ. Ναυτικός ςρατός κακωθείς πέζον ώλεσε ςραίόν. 725

Δα. ΤΩδε ωαμπήδην δε λαός ωᾶς κατέφθαρται δορί;

"Ατ. Πρός τάδ' ώς Σέσων μεν άςυ πᾶν χενανδρίαν ς ένει,...

716. n savens di] n savens ye Guelf. n savens zai Vit. immenes] immeare Mosq. Ald. Turn. 717. µirwerer] westeurer superscripto µirwerer tanquam glossemate Guelf. sparspuarers] Sic Regg. et Guelf. sparspuarer Ald. etc. sparspuarer duoir Mosq. Vit. 718. strong from Guelf. Ald. Turn. 721. ywiμης] Abreschius conj. γτώμης pro γτώμαις. ξυτήψατο] Sic Vit. Reg. A. συτήψατο Ald. Rob. Turn. etc. 723. πουστο! Sic Guelf. πουστ Mosq. Ald. Rob. τίψατο Ald. Rob. Turn. etc. 723. δουσεν] Sic Gue. Turn. 724. Ισισενάζετο] Ισισενάζετο Ald. Rob. Turn. 724. la sessalera | la sessalera Ald. Rob. 725. searer omissum Mosq. 726. λαδς wãs] wãs λαδς Rob. wãs searer Turn. Vict. Illud contra rationem commatum Trochaicorum. Recte igitur Brunckius reposuit λαδς was e Regg.

716. ws Zès - válas. Num vero terrestri aut navali exercitu stultissimam hanc expeditionem suscepit miser?

717. อีเสมอยิง คริสตสอง ทั้ง อิยอริง รอนτιυμάτων. Duplex erat facies duorum exercituum; exquisitius dictum. Vulg. τεατηλάτων sic reddidit Stanl. duplex erat acies duorum imperatorum.

718. τοσόσδε. Magnitudinem scil. exercitus Darius collegerat e verbis

Atossæ v. 715. 720. igiπeæger, perfecit, quod ag-gressus erat. ωσι Βόσποςον. Ωσι ter hic deinceps positum v. 719, 720. 722. Forte h. l. scripserat noster: ές τὸ Βόσπορον αλείσαι μίγαν, neque adeo prius destitit ab incepto quam Bosporum clausisset. Ceterum hoc uomine, ut infra v. 743, Hellespontus insignitur.

721. Abreschius dubitat, an post ຜ່ວ່ ໃຊມ puncto apposito, sequentibus verbis γνώμης-ξυνήψατο Darii nomen, v. 722. Atossæ, v. 723, 724. iterum Darii præfigendum esset. At vulgata personarum distinctio multo aptior est. Atossa enim non sine dubitatione quadam, ut mulierem et matrem decet, ista pronuntiat : γνώμης δί σου τὶς δαιμόνων ξυνήψατο. q. d. Mirum vero nisi adjutorem consilii aliquem deorum, malevolum scilicet, nactus fuerit. Darius vero ista non solum confirmat, verum etiam auget: Heu, inquiens, magnus in eum dæmon irruit, ut sic insaniret.

723. as-zazóv. Adeoque jam videre licet, quam malum facinora ejus exitum habuerint.

724. Kai rí-imiguagire. Universe quidem Atossa deletum esse Persarum exercitum indicaverat; nen-dum tamen quomodo rem male gessia sent narraverat. Id igitur nunc jam Darius exquirit.

725. Nautinos searos. Cf. v. 405

-430. ct v. 445. sqq. 478. sqq. 727. cum v. 729. arctissimo nexp cohæret, interpellante Atossam Dario. Sensus: ita quidem, ut Susorum urbs vastitatem virorum lugeat,-et Bactriorum universus populus, in eoque senes nullus, verum onines juvenes interieΔα. 🗘 ωόποι κενής άρωγής κάπικουρίας ςρατού.

Ατ. Βακτρίων δ' έρρει πανώλης δημος, οὐδέ τις γέρων.

Δα. *Ω μέλεος, οίαν ἄρ' ήθην ξυμμάχων ἀπώλεσε. 730 *Ατ. Μονάδα δε Ξέρξην έρημόν Φασιν ε πολλών μέτα....

Δα. Πῶς δὲ δὴ καὶ τοῦ τελευτᾶς; ἔςι τις σωτηρία;

728. มะหัฐ อัลษาทั้ร. Verior nobis widetur altera lectio, ม เ จ หั หั ร, quippe qum gravitate et ironim acerbitate commendatur. Sic v. 924. มะเอิหัฐ อัลมัฐ อัลมัฐ อัลมัฐ Vulgata lectio librarii manum prodit, qui มะหัฐ ex antecedente มะหมางอุดัมร temere repetiit. Si vero มะเอิหัฐ serio potius accipere velis, haud repugno; tumque inest misericordim algnificatio, quemadmodum v. 730. et 924.

729. Banquar & life warding dipost. "Non bene interpres perditissimus populus: neque enim hic warding
notat rèr Eler ilisome, ut in Suppl.
v. 101. Verum life w. valet hic funditus periit, occisione occisus est. Aristid. Tom. ii. p. 322. warding per
yuura kwaliyaisa, et noster fabula
præcedentis v. 558. warding waynames v bloines." Abresch.

730. Monr. Pertinet ad Atossæ dictum obbi vis yiger. v. 729.

731. μετάδα— πελλῶν μέσα

"Dario interloquente, Atossa abruptum sermonem continuat versu abhine altero, unde hujus pendet structura. Μετάδα Μέρξην dixit eadem licentia, qua Eurip. in Orest, v. 276. μαπιάσι λυστήμασι, quam construendi rationem perperam ibi reprobat Schol. At quamodo μετάς Μέρξης fugit, cul ipse poëta paucos quosdam dat fugus comites? Nempe perinde hoc accipiendum, tanquam legeres ψυγόντα Μέρξην Ιερμον δλαγοτόν, prout loquitur Joseph. contra Apion. Lib. i. \$ 20. Ήνταθλίς τῆ μάχη, καὶ ψυγὸν δλαγοτός. νει at Herodot, lib. vi, c. 15, ματ δλάτ

yen Eummáxen mimoremism; atque itetum Joseph. in vita sua §. 18. mimoremins murd vin sinsien." Abresch. Ceterum Atossa hic ea refert, que ex nuntio acceperat. cf. v. 297. 468. 503. Narrant vero, inquit, Xerxen solum ac desertum paucis comitibus lubentem ad pontem illum duabus continentibus junctum pergere. Memsen, quia in tantis malis praclare secum actum putabat, si salvus ipue hostes effugeret.

732. xus - surneis. Vulgarem lectionem:

क्कांड कर हैने अबरे कार्र कार्यसम्बद्ध हैना ; कांड कार्यमहांबर

sic interpr. Lat. reddidit: Qui vero et quo evadere est; que sulus; quem imitatur fere Gallus: Comment a-t-i pû ! Quels lieux lui servent d' asyle? Que fait-il? Ego rescribendum esse duxi:

fait-il? Ego rescribendum esse duxi:

Hög di di nai va celevis;

içi vis varneia;

Nimirum cum ista verba

Morada di Zietne lenués passe en mol-

lentius Atossa pronuntiasset, ac post para pausam quandam faceret loquendi, Darius impatiens more eam interpellat his verbis: Quomodo autem et quorsum narrando finis? Fstne quedam salus? h. e. habesne mini de salute Xerxis dicere? Simillimam rationem infra v. 784. reperimus, ubi Chorus:

Ti our; nit, arak daguis, wo i nu-

Λόγων σελευσήν; जर्जेंद्र सेंग देश वर्णवामा रिक

Πράσσοιμεν ώς άρισα Περσικός λεώς : Quod enim ibi est wei κατασχίθετε λλΑτ. Ασμενον μολείν γέφυραν έν δυοίν ζευκτηρίαν.

Δα. Καὶ πρὸς ἦπειρον σεσῶσθαι τήνδε; τῶτ' ἐτήτυμον;
Ατ. Ναί λόγος κρατεῖ σαφηνής τῶτό γ' οὐκ ἔνι ςάσις.

Δα. Φεῦ· ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πορᾶξις· ἐς δὲ παῖδ΄
ἐμὸν

Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτην Βεσφάτων. ἐγω δέ που Διὰ μακρε χρόνου τάδ ηὔχεν ἐκτελευτησαι Βεές. ᾿Αλλ' ὅταν σπεύδη τις αὐτὸς, χώ Βεὸς Ευνάπτεται.

733. ξευπτηρίαν] ζευπτηρίαν Mosq. 734, 735. Omissi Mosq. Post τάνδε et δτάτομεν in Ald. omissum interrogandi signum. Pauwius verba καὶ πρὸς δεταροι σερῶν βαι τάνδε; Atossa tribuere malebat, ut τοῦν ἐτάνομον solum esset Daring Quod necessarium non esse bene Heathius intellexit. 735. τοῦν ἡ γ σόντη δ' Ald. Rob. τοῦν το Turn. Vict. etc. Brunckius recte dedit τοῦν ἡ γ, utroque Regio γι non δὶ præbente. In Β. τοῦν ἡ γ' et τοῦν ο γ' metro adversante. τοῦν ἡ tamen Spanhemius ad Aristoph. Plut. ν. \$48. legendum esse opinabatur. τῶν ἡ Ταραν Ταραν Ταραν ἡ Ταραν

γων τελευτην, jid hoc loco, nisi me conjectura fallit, poëta sic enuntiavit: πεῖ τελευτῆς; Si qui vero sunt, quibus hanc emendationem nostram ægre persuadeamus, ii, me quidem auctore, vulgarem lectionem interpungendo probabiliorem efficient hoc modo:

સ્થઈફ વર કેમે ત્રહો સર્લો વરત્રેશ્વર્ણમાં દિવા વાદ હળવાર્શિક;

(Heathius vulg. The rest of mai wai restriction is: i. restriction is: i. restriction is: i. restriction in terpt.: Quem vero finem habere et quo evadere potest tuus sermo? Que salus?) ita ut infinitivus resturge pendeat a verbis Aigen paolo, quibus v. antec. in abrupto sermone usa fuerat Atossa. Sic v. 734. infinitivus restriction paolo construitur, quod ex Atossa verbis repetendum est.

734. Iterum paterni animi de filii salute solliciti sensum prodit Darius, quærendo: Et salvum ad hanc continentem evasisse; (scil. \$\phi\alpha(i\tau)\) Hoccine verum?

735. vai—sdois. Ita est; hoc certa narratione vincitur, h. e. confirmatur; neque, quod ad hanc quidem partem et-

tinet, ulla ei ambiguitas vel discrepantia inest. Græca sic supplenda: Κατὰ τοῦτό γι οὐα ἔιτει λόγφ εάσις. Στάσις vero de rumorum discrepantia, qua fidem inminuit.

736. sqq. Nullam antea hujus oraculi mentionem factam esse videmus; neque vero ad evidentiam fictionis spectatorum intereat, cui ant quando istud oraculum datum esset, scire. Satis erat poëtam sic induxisse Darium loquentem, ut quin is serio atque ex animi sententia diceret, dubitandum non videretur.

ταχεῖα—πρᾶξις. Nimis cito secutus est oraculorum eventus, citius, quam speravi equidem et optavi, perfecta sunt πρᾶξις χρησμών et τελιυτή Βισφάτων synonyma. is δὶ—Βισφάτων. Et quidem film meum deus oraculorum exitu perculit.

738. " กบัวงอง โลระโมยรกัดเก non satis vertit accurate interpres; สมัญที nunquam, quod sciam, notat เป็นเครื่อม, orare; reddere debebat: spersbam, minghar." Abresch

epinabar." Abresch.
739. &xx.'—Evideresens Sed quando
quis suis ipsius consiliis, suapte spoute

Νου κακών έοικε τηγή τάστιν εύρησθαι Φίλοις. 740 Παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδώς ήνυσεν νέφ θράσει, "Όςις Έλλήσποντον ἱερὸν, δοῦλον ῶς, δεσμώμασιν "Ηλπισε σχήσειν, ρέοντα Βόσποςον ρόον θεοῦ, Καὶ τόςον μετερρύθμιζε, καὶ πέδαις σφυρηλάτοις Περιδαλών, πολλήν κέλευθον ήνυσεν πολλῷ ςρατῷ, [745]

tra vis, abrds χψ Turn. Vict. Cant. Stanl. Melius distinxit Brunckius auctoritate Reg. A. Δλλ΄ δταν στιδη τις αυτός, χψ θιδς... Idem in Reg. B. variam lectionem reporit adnotatan, que si minus bona, saltem veteris distinctionis index est, χ' ἡ θιδς, adjecto schol. Ηγουν ἡ 'Ερινός. Ευνάστεται] συνάστεται Guelf. Rob. Turn. Vict. Cant. Stanl. 741. ἡνουν ἡ 'Νουν ἡ Θυμίτ. Ald. Rob. Turn. 743. ἡλατος ἡ ἡλατός Ald. Rob. σχήσιν, ἡίνιτα] " Quid acuminis sit, aut venustatis in ἡίνιτα ἡόν, ego lubens fateor me nescire. Fallor aut legendum est δούλον ως δισμόμαση "Ηλατός σχήσιν δίνιτα, Βόστορε ἡόν θιού. Δισμόμαση δίνιτα Αττίες, ut notum, se cohibiturum νίνισμίε. δίντα σχήσιν το θατίν cohæret, et pronomen reficetur." Pauw. Recte vero Heathius hanc sententiam damnavit. 745. ἤνου

in perniciem ruis, deus quoque se ad eam rem, ad accelerandum exitium, ad-

jungit.

740. vur manur toine waya-. Hoc vulgo de ipsis malorum fluctibus intelligunt. Stanl. vertit: Nunc videtur fons malorum omnibus amicis emergere. Gallus interpres: Mon fils a ouvert dans cet empire une source intarissable des maux. Ego vero sic posius accipienda censeo: Nunc omnibus amicis meis fons malorum inventus, h. e. a me expositus esse videtur; quo pacto waen pilus ad senes Choricos, wnyn nanon ad causam malorum ab ipso Dario modo declaratam pertinebit. Causas nimirum has indicaverat, primum oraculorum prædictionem, deinde et Xerxia impotentiam, qua exitium sibi suis quasi jumentis advexerat, postremo divini numinis curtequer.

741. où naveldos. Hæc non satis a-

pud animum reputans.

ุ ที่งบราง ฟอ Deásu. Juvenili audacia

festinavit.

742. sqq. δεις—πεμτώτει». Qui sacrum Hellespontum, tanquam servum, vinculis se cohibiturum speravit, Bosporum dei numine fiuentem, fretumque, ponte sgil. instratu, immutavit, cumque mortalis esset, stolido tamen consilio deos omnes, imprimis Neptumum se superaturum esse, spinatus est διεμώμανα non interpretor de vinculis, quæ rupto priore ponte, Kerzes furibundus in Hel espontum, et tanquam castigandi causa, demitti.

jussit, additis etiam, ut erat hominis insania, ccc. verberibus, Herodot. vii. 35. nam de ista filii petulantia nihil Darius ipse audiverat; verum universe de pontis Hellesponto injecti retinaculis. Biorroges hic est Hellesponti synonymum. Is dicitur juis jois Seek. sublimi sententia (den Strom Gottes stromen), que nobis in memoriam revocat magnificum illud e libro Jobi carmen, cap. xxxviii. 8-11. merijμίθμιζι ad pontem spectat, quem Xerxes Hellesponto imposuerat, ita ut para freti in isthmum mutata esse videretur. Huc referenda sunt illa Herodoti: vii. 36. imuda di igeque a 9a 4 wóęce, nechoùs gidan navanciearers, यक्षों जल्मां विषय पर विषय प्रमेश क्रिस्टिश पर्ने वर्षेgei, nóspu lærridisun nærværgde run gei, nóspu lærridisun nærværgde tu-Saura abris trigityrum, municatris & raura Ul no imspiencam. Kicap di Sirres nai ras Bans, y fir imspéensur. na-न्यार्थेह्यान्यत् के प्रयो क्षेत्र भूति पृथ्यभूमेश जयक्-वांत्रक्या राज्या है पान्य माने क्षेत्रक्या क्ये brotopia em Salacean briggoven, अवो भे दिन्हा

744. vidus equentáres de anchoris ferreis interpretor, quibus Xerxes teste Herodoto pontem alligaverat. cf. v.

719

745. relliv nilsuder—seney. Vid. supra v. 718. dreur nilsuder h. l. non emetiri viam, ut Stanl, intp., sed parare, facere.

Θνητός ων θεων τε πάντων ωξτ', θκ εὐδουλία,
Καὶ Ποσειδωνος κραίήσειν. Πρός τάδ θνόσος Φρενών
Είχε ταιδ έμόν; Δέδοικα μη τολύς τολότε πόνος
Όὐμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ Φθάσαντος ἀρπαγή.
*Ατ. Ταῦτα τοῖς κακοῖς ὁμιλων ἀνδράσιν διδάσκείαι το Θούριος Ξέρξης. Λέγθσιδ, ώς σὸ μὲν μέγαν τέκνοις

Ατ. Ταύτα τοις κακοίς ομιλών άνδοαστιν διδασκειαι 150 Θούοιος Ξέρξης. Λέγοσι δ', ως σύ μεν μέγαν τέκνοις Πλοῦτον εκτήσω ξύν αἰχμῆ, τον δ' ἀνανδρίας ὅπο "Ενδον αἰχμάζειν, πατοφον δ' ὅλδον οὐδεν αὐξάνειν. Τοιάδ' ἐξ ἀνδοςῶν ἀνείδη σολλάκις κλύων κακῶν Τήνδ' ἐδόλευσεν κέλευθον, καὶ ςράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα.

Δα. Τοιγάς σφιν έςγον ές ν έξεις γασμένον

755

σιν] ἄνυσε Guelf. Ald. Rob. Turn. 746. 9νησες ῶν] 9νησες τῶν Mosq. 9ιῶν κάντων. εἰν ταλία με δεσιλία Ald. 747. ἐνρές τῶν] ἐνῶς τῶν Codd. MSS. adhuc collati et edd. omnes ante Brunckium, qui Abreschii emendationem ἐνρές τῶν recepit, recte ut opinor. Stephanus autem ἐνῶς τῶν interrogandi nota apposita servandum duxerat. Heathius pro εὐν reponi malebat εὖν, hoc sensu: quomodo ἰχτικα πονθυς απίπι εσικημε filium meum οσευρανίτ ? 746. ἐνόνος] Hanc lectionem, utpote quæ est exquisitior e Guelf. Ald. Vict. restitui. Reliqui præbent ἀνρε. 750. ἐνδράκνος ἀνδράκνος απιδεί αλίων ταλλάκις παλών παπιδεί λένον ταλλάκις παλών ταλλάκις παλών ταλλάκις παλών βουλιών Μοκς. Ald. Turn. 756. Frustra Josephus Scaliger de emend. tempor. lib. vi. inter hunc et præcedentem versum quædam intercidisæ, et v. 758. post v. 762. collocandum esse censchat.

747. weds vad. "Sic pro vulg. nās vad legendum arbitror. i. e. Proinde nonne (quod dixi jam antea v. 722.) insania invasit filium meum? Sic weds et weds vauva noster sæpissime ahique Attici. Vid. Prometh. 1038. Sept. adv. Theb. 314." Abresch.

749. ἀνθρώποις. "Observanda hic venit structura ἀνθρώποις σοῦ φθάσαντος pro ἀνθρώπων, dandi casu posito ἀντὶ σῆς γενηστικῆς colophonio schemate. Supra v. 208. ὀρμώ ποτροῖς ἐφορμαίνει ἰἐραξ. et in Agam. v. 587. Θεοῖς λάφυρα ἐπασσάλευσαν δόμωις. Vid. Lesbon. lib. πιρὶ σχημ. noviss. Ammonii editioni subjunctum p. 181." Abresch.

750. τοῖς κακοῖς ἀνδράσιν. " Ex his præcipue Mardonius, qui secundum Herodotum νια-νίρων ἔργαν ἐντίθυμπτὰς, vel ut Diodorus, μιτίωρος τῷ φρονήματι, καὶ τῷ ἡλικίκ ἀκμάζων, et Onomacritus, quem dicit Herodotus χρησμόν γι καὶ διαθέτην χρησμών τοι καὶ διαθέτην χρησμών τοι καὶ διαθέτην χρησμών του καὶ διαθέτην του

Moveaiev. lib. vii. 6." Stant. Conf. qua supra p. 9, 10. a nobis dicta sunt.

753. τνδον αἰχμάζων. Acerba inest Xerxis irrisio, cum Dario comparati. Cum bellica enim Darii laude, σλώτον ξύν αἰχμῆ χτήσαντος, confertur Xerxis umbratilis desidia τνδον αἰχμάζοντος. Et fortasse proverbii instar usurpata est phrasis τνδον αἰχμάζων, certe Stanleii emendationem ἀπράζων minime prætulerim.

756. sqq. ieyov—sier oddina erd irs Zovow ikininaer wiebr. "Stanleio adsentior adversus Scaligeri crisin hæc tuenti, jungentique sublata hypostigme post oddina cum sequentibas, quomodo et manifesto locum legit Scholiastes, qui sensum adsecutus est, quem verba postulabant, et quem sequi debebat interpres. Ordo est in (ieyov) oddina wiedr ikininaer erds (sie enim lego cum Schol. pro vulg. ed il) ed in zovom. Ilseni seyor s. negypus

Μέγιςον, αιείμνηςον, οίον οὐδέπο Τόδ άςυ Σούσων έξεχείνωσεν πεσόν, 'Εξ οδτε τιμήν Ζεύς άναξ τήνδ' ώπασεν, Εν' ἄνδρ' ἀπάσης 'Ασιάδος μηλοτεόφου 760 Ταγείν, έχουτα σχήπτρου εύθυντήριου. Μήδος γάρ ήν ὁ ωρώτος ήγεμων ςρατού. "Αλλος δ' έκείνου σαῖς τόδ' ἔργον ήνυσε, Φρένες γαρ αύτοῦ Δυμον οἰακοςρόφουν. Τείτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνής, 765 Αρξας έληκε σάσιν είρήνην Φίλοις. Λυδών δε λαόν καὶ Φρυχών εκτήσατο, 'Ιωνίαν τε σάσαν ήλασεν βία. Θεός γάς ούχ ήχθηρεν, ώς εύφρων έφυ. Κύρου δε σαῖς, τέταρτος ηύθυνε τρατόν .770

758. iğenelesser wirdi] iğe-757. sidira] Colon ponit Turn., comma Vict. มโทมระ พาเคร่อง sic Mosq. ใช้เมริกษตร พาเคร่ง Guelf. Rob. ใช้เมริกษตร พาเคร่ง Ald. ใช้เมริกษตร พาเคร่ง Turn. ใช้เมริกษตร พาเคร่ง Vict. etc. Item Brunck. e codd. Regg. qui formam linitussis Ionicam recte adversus Heathii emendationem linitus ess defendit: cf. not. ad v. 155. et 653. Pauwius conj. linitus linesess. Haud male; nisi wiede undem quoque sensum preberet. 759. it der engin 22ib; it of eight et Zib; Mosq. 760. ärde hardens Adou wiene Mosq. Ald. Rob. Turn. Vict. ärde hardens Brunck e Rog. A. 'Ariddes hardens Mosq. Ald. Turn. 761. eagsir | argiir Mosq. sidensens | identified Mosq. Rob. 763. Ieges history inverse teges add Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | ilanes Mosq. Rob. 768. Azari | il Guelf. Ald. Rob. Turn. 769. 910; yag &# 269ger] Heathio melius videbatur: 300 yaz sin 1/2 Inev, dos inimicos sibi haud reddidit, adeo bona mente erat. 770. 188. Inev Reg. B. Guelf. Ald. Rob. 1911 Mosq. Brunckius ex Reg. A. edidit 11/2 on, adjects, quæ sequitur, observatione. "In universum, inquit, Traglet frequentias sidira adhibent, quam loira. Hoc bene servatum v. 409. alterius significatio hic magis apposita. ເພື່ອທະພ, ເອີທະພ, et ເອີທະ a librariis sape commutata. Quod autem inter Dire et 1900 discrimen statuunt lexicographi, an ex indole lingue sit, et veteres observarint, valde dubito. Non magis differre atbitror, quam πληθύνω et πληθύω, δύνω et δύω, άρτύνω et άρτύω, έντύνω et έντόω, aliaque similis forme plura. Sed que in vive terminantur, penultimam producunt, in altera forma correptam. Non male itaque in Eurip. Or. 1020. scriberetur: i vor vor ger zaler Ogeren. Discrimen non agnoscit Eustathius ad Hom. 3. 1122. i. 29. ed di ISúvei, imárumos aben likis modluzaŭ iSúcer ligierui. Hactenus V. C.

dictum, ut in Agam. v. 32. el merévra wa var dismorar. Eurip. in Electr. v. 639. weis ri wiaren abris irrica. In Alcest. v. 1100. sie dier wiese zdeis. Et Med. v. 54. rà die er er ar nunas wiewere...." Abresch.

Manifester. cf. supra v. 117. et v.

762. Mndos. De Æschylea regum

Persise serie vid. Excurs. ad h. l.-รอุดระบั, populi. 763. ระดี รัฐวงา สีของ, hoc opus perfe-

cit, h. e. regnum firmavit ac stabilivit. 769. 9:4-100. Deus enim ei non infestus erat, non adversabatur, quia sapiens ac modestus erat, nec deos ut Xerxes (coll. v. 746.) negligebat.

Πέμπτος δε Μέρδις ήρξεν, αισχύνη σάτρα, Θρόνοισί τ' άρχαίοισι. τον δε σύν δόλφ Αρταφρένης έχτεινεν έσθλος έν δόμοις, Έυν ανδράσιν Φίλοισιν, οίς τόδ ην χοέος. Εκτος δε Μάραφις, εβδομός τ' Αρταφρένης. Κάγω σάλου τ' έχυρσα, τοῦπερ ήθελον, Καπεςράτευσα σολλά σὺν σολλῷ ςρατῷ. Αλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε σροσέβαλον σόλει. Εέρξης δ' έμος σαις, ών νέος, νέα φρονεί, Κού μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιςολάς. Εὖ γὰρ σαφώς τόδ ίς, ἐμαὶ ξυνήλικες, "Απαντες ήμεῖς, οὶ κράτη τάδ ἔσχομεκ, Ούκ αν φανείμεν σήματ' έξξαντες τόσα. Χο. Τί οὐμ: ἄναξ Δαρείε, ωσί κατας ρέφεις. Λόγων τελευτήν; σως αν έκ τούτων έτι 784 Πράσσοιμεν ώς άριςα Περσικός λεώς;

Εὖ γὰς σαρῶς, τόδ' ἔτ' ἐμοὶ ξυνήλικες "Απαντες, ἡμεῖς, εἰ κράτη τάδ' ἔσχομεν Οὐκ ἄν ἰφάνημεν ανήματ' ἔςζαντες τόσα.

bene refutavit Heathius, Stanleii lectionem φανώμεν, id quod et Brunckius fecit, amplexus. φανήμεν Mosq. 786. πεάσσωμεν ως πείσα] In Mosq. corrupte scriptum πεάσου ως πείσα.

771. Miglis. Primus (quem se Brunckius V. C. recordari negabat) e-mendatas hujus lectionis auctor est Rutgersius var. lect. p. 231.

781. Euridines. Senes choricos alloquitur. Cf. v. 678.

782. sq. Nos omnes, qui umquam hoc imperium tenuimus, nemini profecto vi-

deamur tantas calamitates Persiss intutisse. Dawesio hoc parum commode dici videbatur, ob Smerdin; sed etsi hic ignobilitate sua dedecori Persis erat, nullam tamen eo regnante Perso cladem acceperunt, quod recte animadyersum est ab Heathio.

790

Δα. Εὶ μη ς εατεύοισ θ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον, Μηδ' ἢν ς ράτευμα ωλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν. Αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις ωέλει.

Χο. Πώς τοῦτ' ἐλεξας, τίνι τρόπφ δὲ συμμαχεῖ;

Δα. Κτείνουσα λιμώ τοὺς ὑπερκόμπους άγαν.

Χο. 'Αλλ' εύς αλή και λεκτον αίρομεν ςόλον.

Δα. 'Αλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις Στρατός κυρήσει νοςίμου σωτηρίας.

Χο. Πώς είπας; οὐ γὰς τῶν ςράτευμα βαρβάςων 795 Περα τὸν Έλλης τορθμὸν Εὐςώπης ἀπο;

Δα. Παῦροί γε τολλῶν, εἴ τι τις εῦσαι θεῶν Χρη θεσφάτοισιν, ἐς τὰ νῦν τεπραγμένα Βλέψαντα συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὖ.

788. μηδ' π'] μηδ' εί Codd. MSS. et edd. omnes ante Brunckium, qui μηδ' περοσιίτ, quia εί cum subj. non construitur. Ei hoc libentius obsecuti sunus, quod hoc π'ν elegantius ent, quam repetitum εί. 789. αὐνὰ] αὐνὰ Μοσο. 790. συμμαχεί ξυμμαχεί Reg. B. 792. ἀλλ' εὐσαλῆ καὶ λικνὰν αἴορικ τόλον βλλ' εὐσαλῆ τα λικνὰν ἀροῦμεν σίλον, invito metro Guelf. Alπ. ἀλλ' εὐσαλῆ καὶ λικνὰν ἀροῦμεν σίλον Τurn. Vict. Cant. Stanl. At ho omnibus his lectionibus metrum claudicat. Dawesius in Miscell. critt. corrext: ἀλλ' εὐσαλῆ καὶ λικνὰν π' ενδικν σίλον, pro εί ἀροῦμεν, hoc sensu, sed quid εί delectus copius instruxerimus? Brunckius Regium cod. utrumque cum lectione Turnebi etc. consentientem deprehendit; in margine tamen cod. B. scriptum erat: γς. ἀλλ' εὐσε; inde vir doctissimus occasionem cepit sic emendandi λλλ' εὐσε λικνὰν κινφαλῆ 'ροῦμεν σίλον ι Sed quando lectis et expeditis militibus bellum moverimus, nonne spes erit presperi successus? Nohis autem verius videbatur, corrigore tantum in vulgata αἴρομεν pro ἀροῦμεν, quœ lectio sensum probet aptissimum, quem in Commentario declaravimus: 794. κυρήσει] πάρσει Rob. 799. βλί-ψαννα] βλίψοννα] Vit. βλίσνονας Rob.

792. aleemer-foxer. Cum Darius dixisset, ipsum Graciae solum hostes superbos fame enecare, in mentem veniunt Choro, que cum Xerxe fuga evaserant copias; itaque sic respondet: At expeditum et lectum recipimus ezercitum. Ut enim algur sæpe est reportare, sic etiam recipere, reducere notare potest. Quare nos hanc lectionem e conjectura in textum induxisse, facile, ut spero, probabunt lectores, donec meliora quis excogitaverit. Observes autem velim, eum non dicere wohdy, sed tantum signiff and heardy, quia jam ex nuntio audiverat paucos, pro tanta, quam eduxerat Xerxes, multitudine redituros esse.

793. Darius Chori spem, quam in

illo exercitu posuerat, his verbis înfringit: minime vero delectam manum recipietis; imo ne ille quidem exercitus, qui ctimmum in Gracia relictus est, salvus redibit. Hac et sequentia divinitus a Dario dicuntur; certe aliundo nihil de exercitu illo sub auspiciis Mardonii in Gracia relicto acceperat.

795. Chorus, cui nuntius nihil da parte copiarum remaneute narraverat, haud sine causa miratur id, quod modo regem dicentem audiverat.

798. Suspárasso. Hic aperte prodit Darius se ista, que jam dicturus

sit, ex oraculis divinare.

799. συμβαίνει γλε εὐ τὰ μίν, τὰ જ εδ. Non enim hæc esse solet oraculorum ratio, ut alia earum pars rata, alia irrita

Κείπες τάδ' έςὶ, ωληθος έκκριτον ςρατοῦ ' Λείπει κεναίσιν έλπίσιν σεπεισμένος. Μίμνουσι δ', ένθα ωεδίον 'Ασωπός ροαίς "Αρδει, Φίλον σίασμα Βοιωτών χθονί" Ού σφιν κακών ύψις' επαμμένει σαθείν, "Υβρεως άποινα κάθέων Φρονημάτων" Οὶ χῆν μολόντες Έλλάδ, οὐ θεών βρέτη 'Ηδοῦντο συλάν, ούδε σειμπράναι νεώς. Βωμοί δ' άϊσοι, δαιμόνων 9' ίδεύματα Πρόρριζα Φύρδην έξανέςραπται βάθρων. Τοιγάς κακῶς δράσαντες, οὐκ ἐλάσσονα

801. ilavier jilavier Guelf. Ald. 803. pilos Vit. 805. Permué. 807. πιμαγάναι νιώς] τημπράν τὸς νίους Guelf. Post 808. βωμοὶ] βωμών Mosq. δαιμόνων 9΄ ἰδεμματα] δα. 809. πείβρίζα] πεόριζα Ald. 810. δεάσαντες] πεάσσων] δωρημάτων Guelf. veas Mosq. add. Tivás. μόνων ίδεύματα Ald. corres Ald.

sit, sed omnia potius eventum habent. cf. Herodot. vii. 77.

800. sq. wander fearou asiwu. Nempe sub Mardonii, ut diximus, imperio. cf. Herodot. viii. 15.

zevaisen idssisse. Forte hic respicitur ad vanam oraculorum interpretationem, qua sibi suisque blandiebatur Mardonius, teste Herodoto viii. 42.

802, 'Ασωπός. Vid. eund. viii. 40.

803. Φίλον σείασμα Βοιωτών χθονί. Graviter et acerbe dictum: in Baotia occubituri; ejusque solum cadaverum suorum grata scil. Bœotis pinguedine infecturi. wiasμα. Sic Amphiaraus Sept. adv. Theb. v. 589. Ιγωγι μὶν בא באים שומים צלים.

805. aSea Peoripara sunt impia ho-

minum deus negligentium consilia. 806. sq. ov Siar Beien nouvre euλαν. Themistocles apud Herodotum viii. 109. de Xerxe loquens, de và ieà, inquit, zai rà idia is opois immisto, inπιπεάς τι και καταδάλλων τῶν Βιῶν τὰ ἀγάλματα." Stoni.

807. eidt mungáras rsés. " Persas Græcorum templa spoliasse et cremasse a Diodoro Siculo proditum est lib. vi. De quibus ctiam Isocrates in Panegyr. oi di nai rà ron bion ton nai τοὺς τιὸς συλᾶν ἐν τῷ το σοτέρψ πολίμη, na) κατακαίτη ἐτέλμησαν. Unde Alexander apud Curtium lib. iii. queritur diis dedita templa, ruinis et ignibus ab ipsis esse deleta; unde et Cicero ii. in Verr. cos diis hominibusque bellum indixisse ait. Qua vero rationo hoc factum velint ipsi Persæ, ab eodem discimus, de Legib. lib. ii. Nec sequor, inquit, Magos Persarum quibus autoribus Xerxes inflammasse templa Grecia dicitur, quod parietibus includerent deos, quibus omnia deberent esse patentia et libera. Aliam tamen causam assignat Herodotus lib. v. 102. nempe quia Athenienses Sardibas ignem intulissent, et templum Cybeles indigenæ dem concremassent. zai Táging als, inquit, ivenche Ingue, iv de abrier nai ieòr iπιχωείης θιοῦ Κυζήλη." Stanli 808. βωμοί δ' ἄϊςω. Ανα νονο di-

sturbatæ deorumqué sedes passim ab imit fundamentis eversæ sunt.

810. sqq. rosyde—inardósrus. Qua-propter mala cum patraverint, hand minora patiutaur, et passuri sunt, neque enim jam subest fundus malorum, sed potius etiamnum emicare et scaturire pergunt. Statim, ut opinor, versione has lecta intelliges, cur pro vulg. i **** diviera, quod ab hoc loco alienum est, correxerimus izwidóseus. Hoc etiam allegorize consecutio postulat. Ima-

ΠΕΡΣΑΙ.

Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοὐδέπω κακών Κρηπίς υπεςιν, άλλ' ετ' εκπιδύεται. Τόσος γάρ έςαι σέλανος αίματος αγής Πρός γην Πλαταιών Δωρίδος λόγχης υπο. Θίνες δε νεκρών και τριτοσπόρω γονή 815 "Αφωνα σημανούσιν όμμασι βροτών, 'Ως ούχ ύπέρφευ Ανητόν όντα χρή Φρονείν. Υθρις γαρ εξανθούσ" εκάρπωσε ςάχυν "Ατης, όθεν σάγκλαυτον έξαμα θέρος. Τοιαύθ' όρωντες τωνδε τάπιτίμια 820 Μέμνησθ' 'Αθηνών 'Ελλάδος τε, μηδέ τις Υπερφρονήσας τον σαρόντα δαίμονα, "Αλλων έρασθείς, όλδον έκχέη μέγαν. Ζεύς τοι κολας ής των ύπερκόμπων άγαν Φρονημάτων έπεισιν, εύθυνος βαρύς. 825

811. παπῶν omissum Mosq. 812. ἐπατδύτται] Vulg. ἐπαπιδιύτται. Sed cf. Comment. 813. πἰματοσφαγὰς Guelf. Rob. 814. ακοδο γῦν] ακρὸς γᾶ Ald. Rob. Δακόδος Δακιάδος Guelf. 815. Νῖτις] Ṣᾶνας Ald. δὶ νιπρῶν κ] νιπρῶν δὲ παὶ Mosq. Rob. Turn. τριτοσπόρος Rob. 816. σημανοῦκνη σημαίνουντι Mosq. 817. χρὰ] δεῖ Λὶδ. 820. τὰπιστίμια] τὰ ἐπιτίμια Ald. 821. μπδί τις μὰ δὰ τις Λὶδ. 823. ἰπχίη ἰπχίιι Mosq. 824. omissus Mosq. 825. ἔπιστιν] ἔπιστι Λὶδ. Rob. Turn. etc. ἔπιστι dedit Brunck. e Valckenarii emendatione ad Phoniss. 192.

go enim petita est ex natura vasculi aut putei, qui non prius exhauritur, quam ad fundum perveneris.

813. sq. Tiess—isre. Tantum scilicet in agre Platænsi sub hasta Doriensi sanguinis concrementum erit. wi-Aures alparteraphs, nostris: cin Blutbad. Quod autem Darium de clade Platæensi vaticinantem fecit poëta, id et ad Chori sensum terrore ac stupore percellendum apposite, et ad Atheniensium aures demulcendas callide excogitavit.

815. sqq. Cadaverumque acervi ad ipsos usque nepotes muti quidem, at clare significabunt hominum oculis, nefas esse mortalem natum superbire ac nimium sibi arrogare. Gravi-sima sententia, magnificis verbis elatu! Magnam vero vim habet ex luzeysia imaginis.

818. sq. 5645—Sigos. Insolentia e-

818. sq. 569; — Sigs. Insolentia enim efflorescens spicam sceleris ferre solet, unde homo lacrymosam messem metit. Nec veritatem pracepti, nec translationis pulchritudinem satis assequuntur, qui sens h. l. interpretantur danni, cum sit majus aliquod peccatum, s. flagitium. Est enim opinio multum inter veteres celebrata, deum homines fastu insolentes et contumeliosos in majora peccata conjicere solere, unde tandem summa calamitas erumpat. Sic Niol. Au apud Aristoph. Nub. v. 1500, querenti seni, quod se nec opinantem deceperint et in mala conjecerint, respondent:

spondent:

Al word of privation of inager' de'

Ar eva

yrapur wornear,

log aved plackopur i's and,

drag de idh edhopur i's and dr,

drag de idh edhopur i's and dr,

drag de idh edhopur do magdrad.

pora, cet, præsente fortuna non contentum, sed elatum ad altiora adspirare.

823, όλεοι ἰπχίη μίγαν. Cf. τ. 161. Πρός ταῦτ' ἐκεῖνον, σωφρονεῖν κεχρημένον, Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι, Λῆξαι θεοδλαδοῦνθ' ὑπερκόμπφ θράσει. Σὰ δ', ὧ γεςαιὰ μῆτερ ή Ξέρξου Φίλη, Ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους, κόσμον ὅςις εὐπςεπης Λαδοῦσ' ὑπαντίαζε παιδί: πάντα γὰρ Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματε Στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων. ᾿Αλλ' αὐτὸν εὐφονως σὰ πράϋνον λόγοις. Μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.

835

826. πιχοημίνοι] Hanc lectionem Scholiastes præbuit, quam ut sensuí ceteris aptiorem recepi. πιχοημίνοι Ald. Turn. Vict. etc. Branckius recepit lectionem cod. Reg. B. margini adscriptam πιστημίνοι, quæ tamen nobis potius, postquam invecta esset lectio πιχοημίνοι, εκ hujus interpretatione nata esse videtur. De sensu autem consule Commentar. ad h. l. 829. 3 γησειὰ αλό. 3 γησειὰ Rob. 830. εὐποιστής] "Impressis concinunt ambo codd. Regg. Valckenario ad Phæniss. 801. placet ἐὐτοιστής. Quanquam-plurimum apud me valet doctissimi viri auctoritas, tamen ab eo dissentire cogor. Persæ, gans luxu dedita, Regem suum nunquam conspiciebant, nisi splendidissimo instructum cultu. Inde horrore perstringuntur audientes Kerkem laceris pannis obsitum. Suadet igitur Darius uxori, ut oblatis filio quam pretiosissimis vestibus, dignintem illi reddat, et aliqua ratione soletur. ἐὐτοιστής Persicæ magnificentiæ minus convenit, et μιπροσγετής est. Nonne gaza regia omnis generis pretiosimins vestibus plena erat? Imo mille pro una paratæ erant." Brunck. 852. σέματι] σύμασι Mosq.

826. σωφονιν zιχεημίνον, sapientia et moderatione animi indigentem, der's sehr ni thig hat zu Verstande zu kommen. Id sententiæ multo aptius est, quam σωφρονίν zιχεημίνοι, præditi prudentia, ut Abreschius, s. qui soliti exis eum instituere, ut Stanleius reddidit.

827. sq. wivérner' iddoyoisi — Deáru. Vos eum prudentibus admonitionibus ad mentis sanitatem informate, us tandem insolenti audacia deos lædere desinat.

829. sqq. συ— waιδί. Tu vero grandæva, cara Xerxis mater, domum regressa, ornatu decoro sunto filio obviam il— κόρμος εὐπρικάς, vestes regali fastigio diguæ.

831. πάντα γάς. Quorsum hoc πάντα pertineat, quoque jure Stanleius verterit plane, equidem non dixerim. Durum etiam videtur, cum Heathio interpre'ari κατὰ πάντα s. πανταχῆ. Quocirca mihi quidem legendum esse videtur:

THYTI YEE

παπῶν ὑπ' ἄλγους λαπίδες ἀμφὶ σώματι,

unde hic sensus existit: circum totum enim corpus præ dolore his ex malis concepto lacinie variegatarum vestium laceratæ pendent. Sic Germani quoque: Die Lappen hüngen ihm um den GAN-ZEN Leib.

834. ἀλλ' αὐτὸν—λόγως. Τα vere cura, ut cum benevolus alloquiis mitiges. Convenientia personia, cum alias plerumque, tum hic inprimis reddidit Æschylus. Senibus enim, ut monendo corrigerent Xerxem, matri, ut blandis verbis consolaretur, præcipientem Darium induxit. Id enim est πραῦνικ, animi dolorem mitigare ac mollire.

835. μότης γὰς — πλύων ἀνίξεται. Hoc paulo aliter, ac vulgo solent, accipio-Stanleius, participium πλύων arctissime cum ἀνίξεται connectens, reddidit; Novi enim quod te solam audire sustinebit. At si solam matrem auditurum esse Xerxem Darius noverat, frustra

'Εγω δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω.
Υμεῖς δὲ, ϖρέσβεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως Ψυχῆ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν, 'Ως τοῖς θανοῦσι ᢍλοῦτος οὐδὲν ώφελεῖ.

ΧΟΡΟΣ. ΆΤΟΣΣΑ.

`` ΧΟΡΟΣ.

Η ΠΟΛΛΑ καὶ σαςόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
"Ηλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι σήματα.
"Ατ. 'Ω δαϊμον, ώς με σόλλ' ἐσέςχεται κακὰ
"Αλγη, μάλιςα δ' ήδε συμφορὰ δάκνει,
'Ατιμίαν γε σαιδὸς ἀμφὶ σώματὶ
'Εσθημάτων κλύουσαν, ή νιν ἀμπέχει. 845
'Αλλ' εἴμι, καὶ λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων
'Υπαντιάζειν σαίδ' ἐμῷ σειξάσομαι.
Οὐ γὰρ τὰ Φίλτατ' ἐν κακοῖς σεοδώσομεν.

838. ψυχῆ ψυχὰν Ald. Rob. unde Pauwius conjicit antiquam lectionem fuisse ψυχὰν διδύντις ἡδονῆ, quod mihi quidem sane probatur.

842. πόλλ' ἰσίςχεται κακὰ Mosq. Ald. Rob. πολλὰ κακ' εἰσίςχεται Guelf.

845. πλύουσαν] πλύουσα Ald.

847. παίδ' ἰμῷ] ἰμῷ παιδὶ Ald. Rob. παιδὶ ἰμῷ Guelf. Mosq. πιιράσομαι Ald.

senibus imperaverat, ut eum hortando melius in posterum sapere docerent. Itaque alor ab ériferes sejungandum puto, ita ut hoc quidem vel absolute positum sit, vel intelligatur omissum fin, vel ri klyos. Hoc pacto illa his verbis sententia subjicitur: Novi enim eum tuis unius verbis parentem, tuo solius dicto audientem, hoc a se impetraturum esse, ut se contineat, ut istam calamitatem perferat, neve gravius quid in se statuat, aut vita pertesus violentas ipse sibi manus inferat.

836. ἐγὰ - ὑπὸ ζόρον κάτω. " Sic γῆς ὑπὸ ζόρον Eurip. Hippol. v. 1416. et Hec. 208." Abresch.

837. sqq. Prudenter humaniterque Darius discedens Chorum a tristitia ad hilaritatem revocat, vitæque bonis, quorum nullus sit apud inferos usus, dum liceat, frui jubet.

IN SCENAM VII. v. 840—848.

Postquam Darii umbra disparuit, Chorus pariter atque Atossa, quomodo ejus oratio animos effecerit, paucis verbis produnt.

840. καὶ μίλλοντ' ττ. Refertur ad ea, quæ Darius v. 797. sqq. 811. sqq. dixerat.

842. sq. will isignitus nanà alyn. Verius forte fuerit nanër alyn, ut v. 839.

843. μάλιςα—δάκνι. In his verbis et matrem et mulierem facile agnoscas. Materni enim affectus est, fili miseria quam regni calamitate propius tangi; muliebris vero sensus, vestes laceratas in maxima infortunii et ignominiæ parte ponere.

848. wedárous, Hec elocuta re-

3 0

ΧΟΡΟΣ

'Ω πόποι, ἢ μεγάλας
'Αγαβας τε πολισσονόμου βιοτας
'Επεκύςσαμεν, εὖβ' ὁ γηςαιὸς
Πανταςκὴς, ἀκάκας,
''Αμαχος βασιλεὺς, ἰσόβεος
Δαρεῖος ἄςχε χώρας.
Πιςῶτα μὲν εὐδοκίμου

850

LYTIG. 855

849. μεγάλας] μεγάλας Ald. Rob. Turn. 850. σελεστάδασ] σελεστάμα Rob. 851. ἐστεύρσαμες] ἀστεύρσαμες Guelf. εδ3'] εδσ' Ald. Rob. Turn. γηραιός] Sic Reg. Δ. Rob. γεραιός Vict. Cant. haud ferente metro. 852. ἀπάτης] Sic Brunck. e Rogg. ἀπάτης. Ald. Rob. Turn. Vict. etc. στενταφαίς] στετάχης Rob. στεντάχης Guelf.

gina discedit, nec postea in scenam revertitur. Et callide quidem hoc instituit Æschylus; gratius enim populo Atheniensium futurum esse intelligebat, ut tragedia in delore Xerxis, quam in consolatione finiretur.

IN SCENAM VIII.

v. 849-904.

Novum Chorus orditur carmen, quo Darii laudes ac merita celebrat; apte illud quidem et convenienter. Pietati enim consentancum erat, quem modo ab inferis regressum adorassent, ejus vivi clara facinora memoria recolere; tristitiæ vero et curæ, quæ nunc animos affligebat, pristinam fortunam, unde se jam dejectos esse sentiebant, reminisci.

850. જાગોા જ જોડા કાર્યો i. q. જાઓ જાર્ોલ

855. sq. wewer ut videninen genrisi andanoial. Abreschius wewer Attice pro newro dictum esse opinatus: sic reddidit: inter alias gentes probato exercitu primas tulimus, vel primi fuimus; quod, quamquam nobis quidem non persuasit, melius tamen est Heathii ratione, hoc modo interpretantis: quæ primas tenent in probatissimo exercitu exercebanus. Ego vero vel vulgatæ hunc sensum tribuendum esse censeo: Primum quidem ab exereitum laude et gloria florentem clari oramus; ut & repaine San, monstrari, de celebritate sie dicatur, quemad modum monstrari in Horatiamo illo: quod monstror digito pratereuntium —; vel mutatione levissima sie emendandum:

क्ष्मित होन १९०० हुन्य होने १९ होने १९ हिन्स इन्यमार्थे सेकाफ्यार्थकार्थे Primum quidem clart ab exercitu, clari bellicis expeditionibus apparebamus. 🔐 νόμιμα τὰ ανύργινα ανάντ' δαιύθονο, α bonæ leges rempublicam domi optime constitutam servabant. Hac igitur ratione eundem fere sensum verborum assequimur, ad quem Cl. Brunckius alia via aggressus est. Is enim as-Pairémera reponit, constructionemque sic instituit: σεῶτα μὶν τὰ ἀποφαινέμινα र्श्वामस द्येरेक्स्मण स्टूबराक्टर, स्को रहे र्श्वामस रवे वर्षश्राम्य अकंत्रय किर्धिशनक ut नवे केंद्र-Φαινόμιν νόμιμα εὐδοπίμου σεατίζε એgnificent leges circa rem militarem, instituta, quibus bellum feticiter et glorius administratur, en «végyen vépuen vero civilia instituta, leges, quibus urbes muris et turribus munitæ reguntur. Nobis vero νόμιμα (pro νόμω) primus, τὰ πόςyou autem quartus casus esse videbatur. Foris, inquit Chorus, bello clari eramus, domi resp. legibus eptime con-

wew μλ optime Stanleius verüt primum quidem; cui deinde 438, et in tertio membro δι respondet " pro isura δι, ut Eurip. Med. 125. Sic postuin priori membro τοῦνο μλη, non semper in altero sequitur τοῦνο 33, sed

ΠΕΡΣΑΙ.

Στρατιάς ἀπεφαινόμεβ', ήδε νόμιμα τὰ ωύργινα πάντ' ἐπεύθυνον Νόςοι δ' έκ σολέμων 'Απόνους ἀπαθεῖς ήμᾶς εὐπράσσοντας άγον ές οίκους. 860 "Όσας δ' είλε ωόλεις, movos. Πόρον ού διαβάς "Αλυος συοταμοῦ Oùô' à \$\phi' is las ou hels, Ο αι Στρυμονίου σελάγους 865 'Αχελωίδες είσι σάροικοι Θρηκίων ἐπαύλων Λίμνας τ' έκτοθεν, αῖ Κατά χέρσον έλη-

856. ἀπυφαινόμιος'] Ita Guelf. Vict. Cant. ἀποφαινόμιος' Ald. Rob. Turn. Brunckius de conjectura dedit ἀποφαινόμιος'. De sensu cf. Commentar. ad h. l. inil in h. d. a. 857. ἐπιόθονος] Pauwins, quía v. 851. scriptum viderat γεραιός, h. l. ut antistrophicum strophico sequalem efficeret, corrigere tentabat τίθνονος, quo jam nihil opus est, cum illic rectius legatur γπραιός. 859. ἡμῶς abest in omnibus edd. ante Brunckium, qui id addidit e Reg. B. itaque congruentem antithetico reddidit versiculum. Est enim uterque parcemiacus. 860. τόπρονος σουνας] εδ πράσσουνα Rob. εδ πράσσουνας Vict. Cant. ἀγον ἐς είπους είπους βοθι. τόπρονος είπους είπους βοθι. τόπρονος είπους βοθι. τόπρονος δία διανός για διανός και διανός τουν. Νουτιαι necessarium. 861. πόλιες] Sic Regg. Ald. Rob. πόλις Turn. 863. "Αλυος] "Αλυς Vict. 866. 'Αχιλωίδες] 'Αχιλωίδες Ald. 867. Θρημίος Θρημίος Ald. Rob. Turn. Vict. ἐπαύλων] ἐπαύλων Rob. 868. ἔπουδν ἔπονος Ald. Rob. Turn.

quandoque nudum N, e. c. Sophocl. Aj. 670. Ed. Col. 440. Sic post roves siv Edip. Tyr. v. 605. sequitur roves 22.2.9, sequitur Jrss Philoct. 1345. Insues N Antig. 63." Brunck.

858. sqq. vieu V in wellur. Reditusque e bellis nos sine labore, sine calamitate felices domum reduxerunt, s. queties ex bello revertebamur, sospites atque incolumes, nulla clade accepta, redibamus.

861. Fras—. Quot vero ille urbes in deditionem accepit, ne Halyn quidem fluvium transgressus, neque domo sua motus!

865. sqq. Ordo est: «ἶσι (wόλιις) Θερκίων ἐκαύλων ἀχιλωίδις εἰσὶ πάροιποι Χερυμονίω πελάγους, quæ urbes
Thraciæ maritime strymonio simui maris
Ægei adjacent. 'Αχιλωίδις non sunt
Acheloides insulæ, quas ignorant hoe

loco Geographi, sed ἐχιλωτδις πίλιις dicuntur urbes maritime, quia, ut recte monet Scholiastes, omne εδως ᾿Αχιλῷν appellabatur. Θερκικ ἐπκυλω Stanleius de tuguriis et mapallius intelligit; nos simpliciter Thracum sedes, h. e. Thraciam dictam esse volumus.

868. λίμνας σ' ίπτοθες cum opponi videatur τοῖς Στηυμοςίου στιλάγους παροίποις, recte, ut opinor, Heathius vertit, procul a mari.

869. sq. naτά χίρου ἱληλαμίναι wiel wύργου. Reducta circa terrestrem turrim s. murum. Sic enim verba procedere statuo: καστληλαμίναι χίρου wiel wύργου. Intelligit poëta, ni fallor, castellum vel murum, quod interiores Thraciæ incolas a Chersoneso Thraciæ sejungebat, cujus generis fuit μακερῦ στίχος a Plinio lib. iv. c. ii. μακερὸ στίχος a Plinio lib. iv. c. ii. μακαρὶν στίχος a Plinio lib. iv. c. ii. μακαρὶν στίχος α Plinio lib. iv. c. ii.

876 λαμέναι σείξι συύργον Τοῦδ ἄνακτος ἄϊον, Έλλάς τ' άμφι σσόρον Πλατύν αύχόμεναι Μυχία τε Προποντίς Καί ζόμα Πόντου, 875 Νάσοί 3' αι κατά πρών Αλιον σερίκλυςοι Τάδε γά προσήμεναι, Οία Λέσδος, έλαιφφυτός τε Σάμος, 888 Χῖος, ήδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τήνω τε συνάπτουσ' *Ανδέος άγχιγείτων Καὶ τὰς ἀγχιάλους 885 'Εκράτυνε μεσακτίους,

the, Macron Tichos dictum, qua a Propontide ad Melanem simum inter duo maria porrectus murus procurrentem exclusit Chersonesum.

al-aiov. Qua huic regi parebant.

872. sq. Έλλάς τ' ἀμφὶ πόρου πλατὸυ αὐχόμεναι. Et urbes circa latum Hellespontum superbientes; quod exquisite et splendide dictum est, pro posita.

874. μυχία τι Ποστοντίς, et Propontidis recessus, sinuosa Propontis.

875. τόμα Πόντου est Bosporus Thracius.

876. sq. ซะตัว สัมเอง nullo modo cum Schol. de Hellesponto accipere licet. Intelligitur promontorium aliquod Asiaticum e. c. Canæ, ubi exadversum sitæ sunt insulæ, quæ deinceps nomi-

877, 878. vilo yë. Scil. Asie. Omnes enim, quarum hic mentio fit, insule, propius ah Asie littore absunt. wręśnaucza autem commune est epitheton insularum, circumftue.

883, 884. Andros insula dicitur Teno συνάπτους' ἀγχιχώτως, h. e. ci tantum non continens ac vicina.

885, 886. zał raż arziatow lagarun pierariou. "Vocem pierarun, que vulgo legebatur, medio constrictos significare, concedi forsan potest; at ut zerrinin rinen pierasignificare credam totam insulam obtinere, nondum equidem adducor. Neque oppositio ista quam inter has in-

Λημνον, Ίκάρου 3' έδος Kal Posov, not Kuisov Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον, ήδε Σόλους, 908 Σαλαμῖνά τε, τᾶς Νου ματρόπολις Τῶνδ' αἰτία ςεναγμάτων· Καὶ τὰς εύκτεάνους κατὰ κλῆρον Ίονιον σολυάνδρους 895 Έλλάνων ἐκράτυνε Σφετέραις φρεσίν· ἀκάματον δε σαρην Σθένος ανδρών τευχηςήρων, Παμμίκτων τ' ἐπικούρων. Νῦν δ' ούχ ἀμφιλόγως 9()0

837. λήμνοι] Frustra corrigit Pauwius Μήλοι. τδος] Sic Vit. Mosq. Guelf. Regg. Ald. Rob. Turn. τδος Vict. Cant. non tamen, ut Brunckius opinabatur, e propagato typographi errore; verum ea lectio quorundam codd. MStorum fuit, jam a Schol. memoraţa. 891. τᾶς] Ita Brunck. e Regg. τὰς Vit. τῆς cott. 892. ματζόπολις] ματζοπόλις Vit. 894. Hunc et sqq. versus Brunckius, quem sequimur, ita distinxit, ut in Reg. A. scripti erant. 897. ρξεσίν] χεροίν Rob. ἀκάματον ζανάματον Turn. 899. παμμίπτων] Sic Reg. Μοςς. παμμίπτα Rob. παμμίπταν Turu. Vict. Cant. 900. ἀμφιλόγως]

sulas et Cyprum a Poëta notatam observusse sibi visus est Pauwius, ulla esse videtur. Nam et Cyprus tota primum Dario tributaria facta diu in ejus ditione permansit, deinde rebellante tota insula præter solos Amathusios, iterum ejusdem auspiciis tota in servitutem redacta est. Vide Herodot. lib. iii, 91. et v. 104-116. Robortellus et Turnebus puramerous ediderunt; sed vocem hanc Græcam esse negat Pauwius, cum ab azra non fiat pieazres, sed prederies. Recte quidem! Sed quid prohibet, quo minus meanries hic reponatur? An minus hic convenit periodus, quam pherecratius, aut anapæsticus? Mssanzieus igitur has insulas dicere potuit Poëta, quia misor quodammodo obtineat inter Asiæ Europseque arras, Epitheton enim hoc ad Lemnum et Ioariam tantum pertinet, et ad Kal 'Pôlor repeti ard ros assessi debet ispárvas." Heath. Nember de la companya de la compan pe hac descriptio έγχιάλους μισα-หาร์เอเร opponitur illi หลรดิ เหตุอัง สีโมเล

-- τῶδε γὰ τερεήμεναι. Attamen quomodo Parus, Naxus, Myconus, Tenus et Andrus a poëta sic describi potuerint, γὰ τερεήμεναι, non intelligo. Imo hæ insulæ a littore Asiæ reductiores sunt, quam Lemnus et Icaria, quas tamen μεσανίους appellat. Forte igitur legendum:

Xiós σ', nôl Πάρος, ut præter ista σία—Xiós σ' nihil ad illam descriptionem referatur, ceterm vero insulæ Πάρος sic enumerentur, ut unice a νᾶροί δ', non ab abjunctis αί ωροσήμεναι pendeant.

891. Σαλαμίνα, nimirum illam Teucri, patrem patriamque fugientis, in Cypro coloniam. Inde Athense dicuntur hujus Salaminis ματείπολη.

894. sqq. ιὐπτιάνους πατὰ πλῆςου 'Ιόνιον-- Έλλάνων scil. πόλιις. Notissima est Græcarum in Ionia coloniarum populositas et opulentia.

897. sq. ánámaver s Síres. Insuperabile robur.

900. agg. obn aupidoyus Schryeren

Θεότςεπτα τάδ' αὖ Φέςομεν, ωολέμοισι Δμαθέντες μεγάλως Πλαγαῖς τε ωοντίαισιν.

ΞΕΡΞΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΞΕΡΞΗΣ.

ΙΩ, δύς ηνος έγω ς υγεράς μοίρας
Τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης,
'Ως ωμοφρόνως δαίμων ένέδη
Περσών γενεά. Τί πάθω τλήμων;
Λέλυται γὰρ έμολ γυίων ἡώμη,
Τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀς ών.
Εἴθ' ὤφελε, Ζεῦ, κὰμὲ μετ' ἀνδρών
Τῶν οἰχομένων
Θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.

άμφιβίλως Ald. Rob. 901. Θιώνς εντα] Βιώνς εντα Ald. Θιώντωνα Rob. 903. δμαθίντις βαμαθίντις Guelf. Ald. Turn. δαμαθίντις Rob. 904. πλαγαῖς τι ποντίαισι πλαγαῖς σεντίαισι Rob. γαθίναις και το ποντίαισι ποντίαισι πυτη. Vict. Cant. Brunckius in cod. Reg. Β. reperit πλαγαῖς τι ποντίαισι, unde copulam bene inseruit, εν πλαγαῖς, ut versus iambicus efficeretur, rescripsit. 906. ἀτιμαρτονάτης ἐτιμαρτονάτης ἐτιμαρτονάτης Vit. haud inepte. 907. ἀμοφείνως λόμοθείνως Mosq. 909. ἰμιὸ Sic rescripsi pro vulg. ἰμῶν. Illud enim, quod etiam in Guelf. tanquam glossa superscriptum, concinnius est, et elegantius. 911. ἀφιλι ἔφιλι Τurn. quod metrum poscere falso sibi persuadebat Arnaldus. ibid. et v. 913. Ζιῦ, —μοῦραὶ Sic legendum ress conjecerat Stanl. idque Brunckius in Cod. Reg. A. reperit. Reliqui om res Ζιὺν —μοῦραὶ.

ชล์ชั่ง ฉบั จุร์คุคเรง. Nunc vero calamitosam hanc deo auctore verum conversionem experimur. cf. v. 939.

IN SCRNAM IX.

v. 905-fin.

Venit tandem Xerxes, adspectu, habitu, fortuna miserabilis; suasque querelas Chori quæstionibus, vituperiis, lamentationibus miscet.

905. lé. Hen me infelicem! Qui in abominandam istam et immensam calamitatem inciderim. àriunagoros païça, infortunium adeo magnum, ut, quale guantunque sit, exputare non passis. Germanis: ein unübersehliches Unglück.

910

907. sq. is—yını. Quam crudeliter Persarum nationi insultavit fortuna!

908. τỉ τάθω τλήμων. Quid agant miser? Vox desperantis rebus suis.

909, 910. Alburus—Lyūr. Labant mihi genua istam civium etatem intuenti. Nempe conspectis Chori senibus tot millia juvenum robustorum sibi periisse; nec fere quemquam nisi senem superesse dolet. Male igitur lat. interpres: juventutem civium consideranti. cf. v. 729. 439.

913. zará pajez zalófai. Tmesin pro pajez zarazalófai. Xo. 'Οτοτοὶ, βασιλεῦ, ςρατιᾶς ἀγαθης Καὶ Περσονόμου τιμής μεγάλης, 915 Κόσμου τ' ἀνδρῶν, Ούς νῦν δαίμων ἀπέκειρε. Γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν "Η βαν, Ξέρξα κταμέναν, "Α δου Σάκτορι, Πεςσαν. 'Αγβατάνων γάρ 920 Πολλοί φώτες, χώρας άνθος, Τοξοδάμαντες, πάνυ γάρ φύςις Μυριάς ἀνδρών, ἐξέφθινται. Ξέρ. ΑΙ αΙ αΙ αΙ, κεδνάς άλκάς. 'Ασία δε χθών, βασιλεῦ, γαίας 925 Αίνως αίνως έπι γόνυ κέκλιται.

914. ἐνονοὶ] ἐνονονοὶ Vict. Cant. βασιλεῦ] Absunt commata post ἐνονοὶ et βασιλεῦ Vict. Cant. 917. εθε νῦν] ἔς νῦν Ald. ἀνίπεισεὶ Ιπίπεισεν Vit. 918. γῶ τὰ αἰζει Vit. 919. πἰςξε παμείνει] ναίας δὶ αἰζει Rob. ἡ γῶ τὰ αἰζει Vit. 919. πἰςξε παμείνει] Pauwius ita legendum ac distinguendum esse consebat: πἰςξα παμείνει βουν, με πἰςξε εsset vocativus, et ρῶν σάπνοςι ἀποτρι duci, corrigendum opinabatur. Sed frustra se torserunt viri docti, quod putabant hac audacius dicta esse, quam ut a Choro Regi oggesta fuisse credendum sit. Verum hunc scrupulum facile sible ex animo evellere poterant. Bene Brunckius, "Nihil, inquit, discrepat codicum scriptura. Cur hic aliquid mutandum sit, non video: neo quærendum, an talia Persæ Regi suo dicere ausi fuissent. Non enim ista, ut coram Persè recitarentur, scripta, sed coram Athentensibus, quorum aures nihil gratius accidere poterat, quam crimina hæc u senibus in Xerxem conjecta." 920. ᾿Αγδασάνων κων] Ita emendandum essa docuit Wesseling ad Herodot. p. 51. ᾿Αδασάναι Conj. Pauw. Ιπνοδάναι Heath. 922. φώνις φύνις Turn. ψέχις conj. Pauw. ἐντι Heath. Sed nihil mutandum. φύνις quoque in Regg. cum glossa ἀναδλάσηνες. 924. αἶ—αἶ bis tantum Guelt. Ald. Rob. 926. κινώς κινώς κινώς κινώς αἰκῶς 914. Quemadmodum v. 855. sidezineu remais, sic h. l. remais dyadys, et ut ibi resp. legibus bene constituta, ita hic resprises rupi honos e domestica regni Persarum disciplina celebratur.

916. zóspos diden, i. q. alibi dides, e. c. v. 59. 921.

917. Arranifent de floribus dicitur, ut Lat. detondere.

918. sqq. vã—Iligeã». Terra vero sum gemitu luget Persarum pubem a Xerze mactatem. Occum colonis implente. sáusus "Afon, acerbissima regis reprehensio.

921. zégas Andes, flos et arnemen-

tum patrie.

922. sq. ware yae overs puosas drdeer, utique enim decem millium hominum seges. Hwc dicens confirmat id, quod paulo ante dixerat, reddal pares.

924. al al—nièvas àluas. Heu heu præclarum robur! Egregium regni præsidium quod perdidi!

925. sq. βασιλιῦ, γαίας αἰνῶς. Quo niam γαίας cun sequentibus conjunctum vix idoneum sensum præbet, optimum fuerit comma post γαίας ponere; ita in his verbis

'Aria di X9ùn, Barilië yains, nova latchit regis vituperatio. 926. alais-alabera, Grand disse

٠...

5.3.1

Ξές.	''Οδ' έγων, οὶ οὶ, αἰακτὸς,	
5	Μέλεος, γέννα γα τε σατεί-	
	α κακον αρ' έγενόμαν.	
Xo.	Πρόσφθογγόν σοι νόςου, ταν	930
	Κακοφάτιδα βοάν	
	Κακομέλετον ιαν	
	Μαριανδυνοῦ Αρηνητήρος	
	Πέμψω, πέμψω,	
	Πολύδακουν ιαχών	935
Ξέρ.	"Ιετ' αἰανὴν καὶ στανόδυρτον	
	Δύσ Αροον αὐδάν.	• • •
	Δαίμων γὰς δδ° αὖ	
	Μετάτρεπτος ἐπ' ἐμοί.	
Xo.	"Ησω τοι καλ σανόδυςτον	940
	A 0.~ 6/9	
	•	

227. In hujus, et qui sequantur duorum versiculorum collocatione secutus sum Schol. metricum, qui ait priores duo, 927, 928. esse anapæsticos ip supuração, altimum vero, 929. dimetrum e proceleusmatico. Ita nihil opus est mutari. Brunckius antem sine codicis auctoritate d d, in sõo, et in in i pasis su mustavit, hosque versiculos bunc in modum constituit:

. "Οδ' ἰγων, οίον, αἰακτὸς μίλιος γίννα καὶ γᾶ Πατρία κακὸν ἄρ' ἰφαάνθην.

928. γόνκα] γάνκα Rob. 929. ἱγινόμαν] Sic Guelf. Vit. reliqui ἰγινόμαν. 930. πρόσφθογγον] πεὸ φθόγγον Ald. πεὸς φθόγγον Rob. πεοσφθογγον Guelf. 933. Μαριανδυνοῦ μαριανδυνοῦ Ald. Μαριανδυνοῦ Rob. 937. δύσθεροκ] δύσθεροκ Ald. 938. τὸ αδ] τὸ αν Ald. 939. μετάσερανς Guelf. Rob. Turn. Vict. Cant. μεσάσερανς Mosq. 940. ἐκα τ] τόνα τοι Ald. 941. λακπαθή τε] Abest τι Rob. Turn.

in genua cecidit; i. e. viribus fracta est. "Sic Herodot. l. vi. c. 28. μιτὰ δὶ ταῦτα ἡ ναυμαχία ὑπολαθοῦσα ἰς γόνυ τὸ πόλιν ἄδαλι." Abresch.

933. Μαριανδυνού Θρηνητήρος. Mariandyni, s. Mariandeni, Bithynias populus. Apud eos solennis erat cantilena, qua hominem quendam priscum nomine Borimum inclamabant, quem viri illustris ac divitis filium, forma et ætatis vigore excellentem, cum suis intentus negotiis, messoribus quod biberent dare vellet, ideoque aquatum exisset, evanuisse narrabant. Ideo eum quærentes indigenæ flebilium canticorum lamentis prosequebantur. Auctor est Nymphis apud Athenæum. (Deipnos. lib. xiv. c. 3. Cf. et Heapych, in Magnatônia Spēres, et in Báge.

pos. Item Polluc. Onem. lib.iv. c. 7.) Scite igitur Chorus ab hac re colorem sententiæ duxit. Nam ipsi quoque tot millia civium, qui ad bellum exicant, nunquam redituri, carmine hagent, corumque desiderio tabescunt. Acclamabimus tibi, inquiunt, infaustor vocem, lugubre carinen, quast Mariandyni cujusdam cantoris lacrymosum namiam.

936. sq. "sr"—aidás. Edite verd luctuosam doloris et ejulatus plenam vocem!

989. µsrárpsæros. Cf. v. 901. 940. ňos roi zai wasõugeros. Nist hic forte substantivam librariorum culpa excidit, repetendum est ex v. 935. iazès, vel aidès e v. 937. 941. Aasrafi, Celebray. Calankis.

'Αλίτυπά τε βάςη Πόλεως γέννας σενθητήρος. Κλάγξω δ' αὖ γόον ἀξίδακρυν. Ίωνων γάρ ἀπηύεα 945 'Ιώνων ναύφρακτος "Αρης έτεραλκής, Νυχίαν ωλάκα κεοσάμενος Δυσδαίμονά τ' άκτάν. Οὶ οὶ οὶ βόα, καὶ ωάντ' ἐκπεύθου. 950 Ποῦ δέ σοι Φίλων όχλος, Ποῦ δέ σοι σαρας άται Οίος ην Φαρανδάκης, Σούσας, Πελάγων, Καὶ Δοτάμας, ήδ' 'Αγδαβάτας, 955

944. ἐρίδακρυν] τὐριδακρυν Ald. Turn. 946. ναύφρακτος] νιόφρακτος Ald. 947. "Aças ἐνιραλκὰς] Pauwius emendabat "Aças ἐν ἱνιραλκὰς, perperam. 948. νυχίαν] Pruter necessitatem Annaldus corrigehat βρυχίαν. Abreschius, al quid munandum esset, βυθίαν se malle profitetur. Heathius post Pauwium præfert μυχίαν. Sed bene se habet vulgata lectio. 95.1. ποῦ ἐι σα φίλων ἔχλος] Recepi lectionem a Steph. memoratam, quam etiam enarrator metrorum Græcus in cod. suo invenerit necesse est; propterea quod hunc versiculum, item ut sequentes, trochaicum ἰρθημιμερῖ pronuntiat. ποῦ σει φίλων ἄχλος Rob. ποῦ ἡ φίλων ἄλλος ἔχλος Guelt. In reliquis est ποῦ ὰ φίλων ἄλλος ἔχλος. Forte autem ν. 950, 951. transpositi sunt. Si enim Chorus, postquam ista δυσδαίμενα τ' ἀποτὰν dixisset, statim pergeret:

wou di sa pidan exdes . . .

aptius interpellaret Xerxes:

Zέρ.

ाँ में बें βόα καો सर्वण्ये रेमकार्धनेषण,

Rec minus concinne Chorus orationem interruptam sic persequeretur :

ποῦ δί σοι παρας άται;

954. Σούσας] Σούδας Turn. 'Πιλάγων] καὶ Πιλάγων Rob. 955. καὶ Δοσάμας] Abest καὶ Rob. καὶ Δομάσας Turn. 'Αγδαδάτας] Αἰγαδάτας Ald. 'Αγαδάτας Turn. Vict. Cant.

tes luctuose hujus urbis progeniei ab hoslibus immissas et a mari inflictas. λαυπαθή βάρη clades, quam ab Atheniensium populo passi sunt Persæ. ἐλίτυπα βάρη, illa nimirum supra narrata v. 406. sqq.

945. Laniea, scil. vivus. Gracorum enim navalis Mars illum juventutis florem eripuit, nobis adversarius, infaustum mare, et calamitosa (Psyttalea scil. insulæ, ubi il quos Xerxes in præsidis reliquerat trucidabantur) littora depopulatus.

948. vu zíav wháza, propter oppoatum dvedaí pera darár, de maris æquere, quam cum Abreschio de navibus capere præstat. 102/m whit endem est,
quæ supra vocabatur 3/2/m whit supra
yies whit supra vocabatur 3/2/m supra
yies whit supra vocabatur 3/2/m se supra
yies whit supra vocabatur 3/2/m se supra
telligitur e v. 445. sqq. niigis 9/m, demeti, ad utrunque pulcre refertur.
In maris eniu æquore naves et milites
classiarios, in insuls Psyttalen equites
peditesque demessuerant Græci. 10/2/m, nocturnam, b. e. funestam, infaustam. Caliginis enim imagine sæpius
apud nostrum illustratur calamitatis
notio.

Πρός ταῦτ' ἐκεῖνον, σωφρονεῖν κεχρημένον, Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι, Λῆξαι θεοδλαδοῦνθ' ὑπερκόμπω θράσει. Σὺ δ', ὧ γεραιὰ μῆτερ ή Ξέρξου Φίλη, Ἐλθοῦσ' ἐς οἶκους, κόσμον ὅςις εὐπρεπης Λαδοῦσ' ὑπαντίαζε ωαιδί ωάντα γὰρ Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ὰμφὶ σώματε Στημορραγοῦσι ωοικίλον ἐσθημάτων. ᾿Αλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ ωράϋνον λόγοις. Μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.

830

835

826. πιχοημίνον] Hanc lectionem Scholiastes præbuit, quam ut sensui ceteris aptiorem recepi. πιχοημίνου Ald. Turn. Vict. etc. Branckius recepit lectionem cod. Reg. B. margini adscriptam πιποτημίνοι, quæ tamen nobis potius, postquam invecta esset lectio πιχοημίνοι, ex hujus interpretatione nata esse videtur. De sensu autem consule Commentar. ad h. l. 829. δ γηφαιὰ αὐτο γραμιὰ Ald. δ γηφαιὰ Rob. 830. εὐπομικής "Impressis concinunt ambo codd. Regg. Valckenario ad Pheniss. 801. placet εὐπομικής. Quanquam, plurimum apud me valet doctissimi viri auctoritas, tamen ab eo dissentire cogor. Persæ, gæns luxudedita, Regem suum nunquam conspiciebant, nisi splendidissimo instructum cultu. Inde horrore perstringuntur audientes Xerxem laceris pannis obsitum. Suadet igitur Darius uxori, ut oblatis filio quam pretiosissimis vestibus, dignitatem illi reddat, et aliqua ratione soletur. εἰνημοκής Persicæ magnificentiæ minus convenit, et μικροφορικής est. Nonne gaza regia omnis generis pretiosissimis vestibus plena erat? Imo mille pro una paratæ erant." Brunck. 832. εδωματι] σώμασι Μοσς.

826. σωφρονίν zιχρημίνον, sapientia et moderatione animi indigentem, der's sehr ni thig hat zu Verstande zu kommen. Id sententiæ multo aptius est, quam σωφρονίν zιχρημένοι, præditi prudentia, ut Abreschius, s. qui soliti estis eum instituere, ut Stanleius reddidit.

827. sq. znivérnie idágyosoi — Scáru. Vos eum prudentibus admonitionibus ad mentis sanitatem informate, ut tandem snsolenti audacia deos lædere desinat.

829. sqq. σù—παιδί. Tu vero grandena, cara Xerxis mater, domun regressa, ornatu decoro sunto filio obvian i!—πόρμος εὐπρεκὰς, vestes regali fastigio digrae.

831. πάντα γάς. Quorsum hoc πάντα pertineat, quoque jure Stanleius verterit plane, equidem non dixerim. Durum etiam videtur, cum Heathio interpretari πατὰ πάντα s. πανταχῆ. Quocirca mihi quidem legendum esse videtur:

mart) yèg

nauω, υπ' αλγους λακίδις ἀμφὶ σώματι,

unde hic sensus existit: circum totum enim corpus præ dolore his ex malis concepto laciniæ variegatarum vestium laceratæ pendent. Sic Germani quoque: Die Lappen hängen ihm um den GAN-ZEN Leib.

854. ἀλλ' αὐτὸν—λόγως. Τα vero cura, ut cum benevolis alloquiis mitiges. Convenientia personis, cum alias plerumque, tum hic inprimis reddidit Æschylus. Senibus enim, ut monendo corrigerent Xerxem, matri, ut blandis verbis consolaretur, præcipientem Darium induxit. Id enim est πρεώνως, animi dolorem mitigare ac mollire.

835. μότης γλη - πλύων ἀνίξεται. Hoc paulo aliter, ac vulgo solent, accipio-Stanleius, participium πλώων arctissime cum ἀνίξεται connectens, reddidit; Novi enim quod te solam audire sustinebit. At si solam matrem auditurum asse Xerxem Darius noverat, frustra

845

Έγω δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω. Υμεῖς δὲ, ωρέσθεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως Ψυχῆ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν, 'Ως τοῖς θανοῦσι ωλοῦτος οὐδὲν ἀφελεῖ.

ΧΟΡΟΣ. ΆΤΟΣΣΑ.

×OPOΣ.

Η ΠΟΛΛΑ καὶ σαςόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
"Ηλγησ' ἀκούσας βαρδάροισι σήματα.
"Ατ. "Ω δαϊμον, ώς με σόλλ' ἐσέςχεται κακὰ
"Αλγη, μάλιςα δ' ἤδε συμφορὰ δάκνει;
'Ατιμίαν γε σαιδός ἀμφὶ σώματὶ
'Εσθημάτων κλύουσαν, ἤ νιν ἀμπέχει.
'Αλλ' εἰμι, καὶ λαδοῦσα κόσμον ἐκ δόμων
Υπαντιάζειν σαίδ' ἐμῷ σειςάσομαι.
Οὐ γὰρ τὰ Φίλτατ' ἐν κακοῦς σεςοδώσομεν.

838. Ψυχη Ψυχην Ald. Rob. unde Pauwius conjicit antiquam lectionem fuisse Ψυχην διδεντις εδονή, quod mihi quidem sane probatur.

842. πόλλ ἰνίς χιται κακά Mosq. Ald. Rob. πολλά και είσε χιται Guelf.
845. πλύουσα] κλύουσα Ald.

847. παίδ ἰμῆ] ἰμῆ παίδ Αld. Rob. παίδ ἰμῆ διρη καιδι καιδι ἐμῆ διρη καιδι ἐ

senibus imperaverat, ut eum hortando melius in posterum sapere docerent. Itaque savar ab avisiras sejungandum puto, ita ut hoc quidem vel absolute positum sit, vel intelligatur omissum sis, vel rò \$\$\lambda\gamma_0\text{s}\$. Hoo pacto illa his verbis sententia subjicitur: Novi enim eum tuis unius verbis parentem, tuo solius dicto audientem, hoc ava impetraturum esse, ut se contineat, ut istam calamitatem perferat, neve gravius quid in se statuat, aut vitæ pertæsus violentas ipse sibi manus inferat.

836. ἐγὰ—ὑπὸ ζόφον πάτω. " Sic γῆς ὑπὸ ζόφον Eurip. Hippol. v. 1416. et Hec. 208." Abresch.

837. sqq. Prudenter humaniterque Darius discedens Chorum a tristitia ad hilaritatem revocat, vitæque bonis, quorum nullus sit apud inferos usus, dum liceat, frui jubet.

IN SCENAM VII. v. 840—848.

Postquam Darii umbra disparuit, Chorus pariter atque Atossa, quomodo ejus oratio animos effecerit, paucis verbis produnt.

840. zal pillori re. Refertur ad ea, quæ Darius v. 797. sqq. 811. sqq. dixerat.

842. sq. πόλλ' iσίςχιται κακὰ ἄλγη. Verius forte fuerit κακῶν ἄλγη, ut v. 832.

843. μάλιςα—δάκνι. In his verbis et matrem et mulierem facile agnossas. Materni enim affectus est, filit miseria quam regni calamitate propius tangi; muliebris vero sensus, vestes laceratas in maxima infortunii et ignominiæ parte ponere.

848. weedweemer. Heec elocuta re-

3 0

χοροΣ.

'Ω πόποι, ή μεγάλας
'Αγαβάς τε πολισσονόμου βιοτάς
'Επεκύςσαμεν, εὖβ' ὁ γηςαιὸς
Πανταςκής, ἀκάκας,
"Αμαχος βασιλεὺς, ἰσόβεος
Δαρεῖος ἀςχε χώρας.
Πιώτα μὲν εὐδοκίμου

5g0Φή. 850

ત્રેપ્રદાદ. **શ**ા

849. μεγάλας] μεγάλης Ald. Rob. Turn. 850. ωολωστόμασ] Wedlemine Rob. 851. ἐστικύρσαμεν] ἀστικύρσαμεν Guelf. είθ'] είστ' Ald. Rob. Turn. γηραιός] Sic Reg. Δ. Rob. γεραιός Vict. Cant. haud ferente mètro. 852. ἀκά. βίς Brunck. e Rogg. ἀκάνης Ald. Rob. Turn. Vict. etc. www.aeahs] war-τάχης Rob. was-τάχας Guelf.

gina discedit, nec postea in scenam revertitur. Et callide quidem hoc instituit Æschylus; gratius enim populo Atheniensium futurum esse intelligebat, ut tragedia in delore Xerxis, quam in consolatione finiretur.

IN SCENAM VIII.

v. 849-904.

Novum Chorus orditur carmen, quo Darii laudes ac merita celebrat; apte illud quidem et convenienter. Pietati enim consentancum erat, quem modo ab inferis regressum adorassent, ejus vivi clara tacinora memoria recolere; tristitire vero et carre, que nunc animos affligebat, pristinam fortunam, unde se jam dejectos esse sentiebant, reminisci.

850. જાઓ જ જોડા જે કે 1. q. જાઓ. જોલ.

855. sq. wewer utt uttentus remeritation of the property of the property of the property of the property of the property of the property of the property of the primary of the property of the primary
mus; ut aropaine su, monstrari, de celebritate sic dicatur, quemad modum monstrari in Horatiamo illo: quod monstror digito pratereuntium —; vel quetatione levissima sic emendandum:

atione levisities sic emembers enough

दृश्यमार्थेऽ संसाम्यार्थमध्ये. Primum quidem clari ab exercitu, clari bellicis expeditionibus apparebamus. 📸 τόμιμα τὰ ατύργινα ακόττ' bατύθυνο, ας bonæ leges rempublicam domi optime constitutam servabant. Hac igitur ratione eundem fere sensum verborum assequimur, ad quem Cl. Brunckius alia via aggressus est. Is enim & ... Carrénesa reponit, constructionemque sic instituit: σρώτα μὶν τὰ ἀσοφαινόμενα τόμιμα εὐδοκίμου σρατιώς, και τὰ τόμιμα रवे वर्णशुराम सर्वारय देवरार्थ प्राप्त ut नवे देवर-Φαινόμεν νόμιμα εὐδοκίμου σρατιάς Significent leges circa rem militarem, instituta, quibus bellum feticiter et gloriose administratur, τὰ πύργινα νόμιμα νετο civilia instituta, leges, quibus urbes muris et turribus munitæ reguntur. Nobis vero τόμιμα (pro τόμοι) primus, τὰ πύρyes autem quartus casus esse videbatur. Foris, inquit Chorus, bello clari eramus, domi resp. legibus eptime con-

megera μès optime Stanleius vertit primum quidem; cui deinde κέλ, et in tertio membro δὶ respondet " pro sura δὶ, ut Eurip. Med. 125. Sic posito in priori membro τοῦτο μὲς, non semper in altero sequitur τοῦτο δὶ, sed

ΠΕΡΣΑΙ.

Στρατιάς ἀπεφαινόμες, ήδε νόμιμα τὰ σύργινα πάντ' ἐπεύθυνον Νόςοι δ' έκ ωολέμων 'Απόνους άπαθεῖς ήμας εὐπράσσοντας άγον ές οίκους. 860 "Όσας δ' είλε ωόλεις, movos. Πόρον ού διαβάς "Αλυος σταμοῦ Oùô ào' islas oudels, Ολαι Στρυμονίου σελάγους 865 'Αχελωίδες είσὶ σκάροικοι Θρηκίων ἐπαύλων Λίμνας τ' έκτοθεν, αῖ Κατά χέρσον έλη-

quandoque nudum N, e. c. Sophocl. Aj. 670. Ed. Col. 440. Sic post rove piv Edip. Tyr. v. 605. sequitur rove 2020, sequitur sove 858. sqq. viçu i la walium. Reditusque e bellis nos sine labore, sine calumitate felices domum reduzerunt, s. queties ex bello revertebamur, sospites atque incolumes, nulla clade accepta, redibamus.

861. Fras.—, Quot vero ille urbes in deditionem accepit, ne Halyn quidem stuvium transgressus, neque domo sua motus!

865. sqq. Ordo est: elei (wόλως) Θερκίων ἐπεύλων ἀχιλωίδες είνὶ πάρουκει Χερυμονίου πελάγους, quæ urbes
Thraciæ maritimæ strymonio simui marit
Ægei adjacent. 'Αχιλωίδες non sunt
Acheloides insulæ, quas ignorant hoe

loco Geographi, sed ἐχιλωΐδις πίλιις dicuntur urbes maritimæ, quia, ut recte monet Scholiastes, omne είδως ᾿Αχιλῷσι appellabatur. Θέμικ ἔπκυλω Stanleius de tuguriis et mapallius intelligit; nos simpliciter Thracum sedes, h. e. Thraciam dictam esse volumus.

868. λίμνας τ' ἄπτοθεν cum opponi videatur τοῦς Στευμονίου πιλάγους παρείπεις, recte, ut opinor, Heathius vertit, procul a mari.

λαμέναι σεέςι σύζγον	870
Τοῦδ ἄνακτος ἄϊον,	
Έλλάς τ' άμφὶ σιόρον	
Πλατύν αὐχόμεναι	
Μυχία τε Προποντίς	
Καὶ ζόμα Πόντου,	875
Νάσοί 3' αι κατά ωρών	
"Αλιον σερίκλυςοι	
Τάδε γά ωροσήμεναι,	
Οία Λέσδος, έλαι-	
φφυτός τε Σάμος,	880
Χῖος, ἦδὲ Πάρος,	
Νάξος, Μύκονος,	
Τήνω τε συνάπτουσ'	
*Ανδέος άγχιγείτων	
Καὶ τὰς ἀγχιάλους	885
'Εκράτυνε μεσακτίους,	

870. πίει] πιεί Ald. Rub. Turn. Vict. Cant. Pro πιεί πύεγνεν Pauw. conj. πιείνυργον vel πιείνυργον. 872. Έλλάς τ'] Addidimus copulam e Guelf. in aliis omissam. 873. αὐχόμιναι] Sic Reg. B. Guelf. Rob. ἰχόμιναι Ald. Turn. Vict. Cant. εὐχόμιναι Reg. A. In Reg. B. adjecta est glossa: ἐνεξονιται. γε, ἰεχόμιναι, ἢ καὶ ἰλκόμιναι. Postrema recte Brunckius inepta judicat, et vix memoratu digna. 875. σόμα] σόμωμα Rob. 876. αὶ Vulgarunt omnes αἴ, sed recte Brunckius in notis præpositivum articulum esse monuit. 879. οἴα] οἴα Vict. Cant. 882. Μύπονες] μύπονες Ald. Μύπων Guelf. Rob. 884. "Ανδεςες] ἄντεςες Mosq. 886. μισακτίους] Εχ emendatione Heathii, quam Brunckius quoque probavit. μισάγκτους Guelf. Ald. Vict. μισάκκτους Regg, Rob. Turn. etc.

the, Macron Tichos dictum, qua a Propontide ad Melanem simum inter duo maria porrectus murus procurrentem exclusit Chersonesum.

α!—kiv. Que huic regi parebant. 872. sq. Ἑλλάς τ' ἀμφὶ πόρον πλατυν αυχόμεναι. Et urbes circa latum Hellespontum superbientes; quod exquisite et splendide dictum est, pro posite.

874. μυχία τι Προποντίς, et Propontidis recessus, sinuosa Propontis.

875. σόμα Πόνσου est Bosporus

876. sq. ซาติมา ผัวเอง nullo modo cum Schol. de Hellesponto accipere licet. Intelligitur promontorium aliquod Asisticum e. c. Canæ, ubi exadversum sitæ sunt insulæ, quæ deinceps nominantur.

877, 878. τῷδε γῷ. Scil. Asiæ. Omnes enim, quarum hic mentio fit, insulæ, propius ab Asiæ littore absunt. ανερίπλωτοι autem commune est epitheton insularum, circumfluæ.

883, 884. Ándros insula dicitur Teno συνάστουσ' ἀγχιχύτων, h. e. ei tantum non continens ac vicina.

885, 886. και τὸς ἀγχιάλους ἰκράτυνι μισακτίους. "Vocem μισάγκτους, quæ vulgo legebatur, medio constrictos significare, concedi forsan potest; at ut κρατόνιιν νῆσου μίσαγκταsignificare credam totam insulam obtinere, nondum equidem adducor. Neque oppositio ista, quam inter has in-

Λημνον, Ἰκάρου Β' έδος Kal Posov, not Kvisov Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον, ήδε Σόλους, 908 Σαλαμινά τε, τας Νῦν ματρόπολις Τῶνδ' αἰτία ς εναγμάτων Καὶ τὰς εὐκτεάνους κατά κλῆρον 'Ιόνιον σιολυάνδεους 895 Ελλάνων ἐκράτυνε Σφετέραις φρεσίν ακάματον δε σαρην Σθένος ανδρών τευχηςήρων, Παμμίκτων τ' ἐπικούρων. Νῦν δ' ούκ ἀμφιλόγως 900

837. Αῆμνον] Frustra corrigit Pauwius Μῆλον. Τος] Sic Vit. Mosq. Guelf. Regg. Ald. Rob. Turn. Τος Vict. Cant. non tamen, ut Brunckius opinabatur, e propagato typographi errore; verum ea lectio quorundam codd. MStorum fuit, jam a Schol. memorata. 891. τῶς] Ita Brunck. e Regg. τὰς Vit. τῆς catt. 892. ματζόπολις] ματζοπόλις Vit. 894. Hunc et sqq. versus Brunckius, quem sequimur, ita distinxit, ut in Reg. A. scripti erant. 897. ρεσοίν] χιερίν Rob. ἀπάματον Τατη. 899. παμμίπτων] Sic Reg. Mosq. παμμίπτα Rob. παμμίπταν Τατη. Vict. Cant. 900. ἀμφιλόγως]

sulas et Cyprum a Poëta notatam observusse sibi visus est Pauwius, ulla esse videtur. Nam et Cyprus tota primum Dario tributaria facta diu in ejus ditione permansit, deinde rebellante tota insula præter solos Amathusios, iterum ejusdem auspiciis tota in servitutem redacta est. Vide Herodot. lib. iii, 91. et v. 104-116. Robortellus et Turnebus mischerous ediderunt; sed vocem hanc Græcam esse negat Pauwius, cum ab axrn non fiat pieaxres, sed perázrus. Recte quidem! Sed quid prohibet, quo minus perantions hic reponatur? An minus hic convenit periodus, quam pherecratius, aut anapæsticus? Merantious igitur has insulas dicere potuit Poëta, quia micer quodammodo obtineat inter Asiæ Europæque daras. Epitheton enim hoc ad Lemnum et Ioariam tantum pertinet, et ad Kal Poor repeti and rou zourou debet ingarure." Heath. Nempe hac descriptio anxialeus mem—τῶδι γὰ Ψεοτήμεναι. Attamen quomodo Parus, Nuxus, Myconus, Tenus et Andrus a poëta sic describi potuerint, γὰ Ψεοτήμεναι, non intelligo. Imo hæ insulæ a littore Asiæ reductiores sunt, quam Lemnus et Icaria, quas tamen μεσακτίσες appellat. Forte igitur legendum:

Xiós τ', nòl Πάρως, ut præter ista κία—Χiός τ' nihil ad illam descriptionem referatur, ceteræ vero insulæ Πάρως sic enumerentur, ut unice a νῶροί '', non ab abjunctia αὶ ψερούμεναι pendeant.

891. Σαλαμίνα, nimirum illam Teucri, patrem patriamque fugientis, in Cypro coloniam. Inde Athense dicuntur hujus Salaminis μαπεέπολις.

894. sqq. εὐπτεάτους πατὰ πλῆςον 'Ιόνιος—'Ελλάτων scil. ανόλεις. Notissima est Græcarum in Ionia coloniarum populositas et opulentia.

897. sq. anamarer edires. Insuperabile rabur.

900. sqq. oun augilóyas Scorpara

Θεότςεπτα τάδ' αὖ Φέςομεν, ωολέμοισι Δμαθέντες μεγάλως Πλαγαῖς τε ωοντίαισιν.

ΞΕΡΞΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΞΕΡΞΗΣ.

ΙΩ, δύς ηνος έγω ς υγερας μοίρας
Τησδε κυρήσας άτεκμαρτοτάτης,
'Ως ωμοφρόνως δαίμων ένέδη
Περσων γενεα. Τί πάθω τλήμων;
Λέλυται γὰρ έμολ γυίων ρώμη,
Τήνδ' ήλικίαν ἐσιδόντ' ἀς ων.
Εἴθ' ἄφελε, Ζεῦ, κὰμὲ μετ' ἀνδρων
Των οἰχομένων
Θανάτου κατὰ μοῦρα καλύθαι.

αμοιδόλως Ald. Rob. 901. Sιώνς εντα] Sιώνς εντα Ald. Sιώνεντα Rob. ταδ' αν' αν Ald. 903. δμαθύντις] δαμασθύντις Guelf. Ald. Turn. δαμαθύντις Rob. 904. ωλαγαϊς τι ποντίαισιν] ωλαγαϊοι ποντίαισιν Turn. Vict. Cant. Brunckius in cod. Reg. B. reperit πλαγαϊοι τι ποντίαισιν, unde copulam bene inseruit, et πλαγαϊο, ut versus iambicus efficeretur, rescripsit. 906. ἀτικμαρτονάνης ἀτικμαρτονάνης Vit. haud inepte. 907. ἀμοφρόνως διαφρόνως Mosq. 909. ἰμῶ] Sic rescripsi pro vulg. ἰμῶν. Illud enim, quod etiam in Guelf. tanquam glossa superscriptum, concinnius est, et elegantius. 911. ἄφιλι Τurn: quod metrum poscere falso sibi persuadebat Arnaldus. ibid. et v. 913. Ζιῦ, —μοῦρα] Sic legendum esse conjecerat Stanl. idque Brunckius in Cod. Reg. A. reperit. Reliqui ommes Zιὺς—μούρμ.

rád' av Pipepir. Nunc vero calamitosam hanc deo auctore rerum conversionem experimur. cf. v. 939.

IN SCENAM IX.

v. 905-fin.

Venit tandem Xerxes, adspectu, habitu, fortuna miserabilis; suasque querelas Chori quæstionibus, vituperiis, lamentationibus miscet.

905. id. Hen me infelicem! Qui in abominandam istam et immensum calamitatem inciderim. àriupagres puiça, infortunium adeo magnum, ut, quale guantunque sit, exputare non possis. Germanis: ein unübersehliches Unglück.

903

910

907. sq. 25-yrif. Quam crudeliter Persarum nationi insultavit fortura!

908. τι πάθω τλήμων. Quid agam miser? Vox desperantis rebus suis.

909, 910. Ailura:— equ. Labant mihi genua istam civium etatem intuenti. Nempe conspectis Chori senibus tot millia juvenum robustorum sibi periisse; nec fere quemquam nisi senem superesse dolet. Male igitur lat. interpres: juventutem civium consideranti. cf. v. 729. 439.

913. πατὰ μώρα παλύψαι. Tmesis, pro μώρα παταπαλύψαι. Xo. 'Οτοτοὶ, βασιλεῦ, ςρατιᾶς ἀγαθῆς Καὶ Περσονόμου τιμής μεγάλης, 915 Κόσμου τ' ἀνδρῶν, Ούς νῦν δαίμων ἀπέκειξε. Γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν "Η δαν, Ξέρξα κταμέναν, "Α δου Σάκτορι, Πεςσαν. 'Αγβατάνων γάρ 920 Πολλοί φώτες, χώρας ἄνθος, Τοξοδάμαντες, σάνυ γάρ φύςις Μυριάς ἀνδεῶν, ἐξέφθινται. Al al al al, xeôvas alxas. 'Ασία δε χθών, βασιλεῦ, γαίας 925 Αίνως αίνως έπι χόνυ κέκλιται.

914. ἐνοτοὶ] ἐνοτοτοὶ Vict. Cant. βασιλω] Absunt commata post ἐνοτοὶ et βασιλεῦ Vict. Cant. 917. σὖς νῦν] ἔς κῦν Ald. ἀπίπειος Vit. 918. γῶ τὰ αἰάζιι γαία δ αἰάζιι Rob. ἡ γῶ τὰ αἰάζιι Vit. 919. Ξἰρξη κακμένεν] Pauwius ita legendum ac distinguendum esse consebat: Ξἰρξη, κακμένεν ἄδον, ut Ξἰρξα κακμένεν ἄδον, ut Ξἰρξα κακμένεν ἄδον, ut Ξἰρξα κακμένεν ἄδον, ut πιστα esset vocativus, et ἄδον σάκτος αἰα Charontem pertineret. Heathius pro "Αδον, ἄκως, ἰπαίσης, et pro σάκτος αἰα de Charontem pertineret. Heathius pro "Αδον, ἄκως, indigne, et pro σάκτος αἰα duci, corrigendum opinabatur. Sed frustra se torserunt viri docti, quod putabant hac audacius dicta esse, quam ut a Choro Regi oggesta fuisse credendum sit. Verum hune scrupulum facile side ex animo evellere poterant. Bene Brunckius, "Nihil, inquit, discrepat codicum scriptura. Cur hic aliquid mutandum sit, non video: nec quærendum, an talia Persæ Regi suo dicere ausi fuissent. Non enim ista, ut coram Persis recitarentur, scripta, sed coram Atheniensibus, quorum aures nihil gratius accidere poterat, quam crimina hæc a senibus in Xerxem conjecta."

920. 'Αγθασίσων Ita emendandum esse docuit Wesseling ad Herodot. p. 51. 'λλαγάσσων Ald. 'λλαβάσων Heath. 922. φύσις Γυτη. Vict. Cant. ληχιβάσων conj. Pauw. ἐνεν είναι ε

914. Quemadmodum v. 855. sideajuso semsus, aic h. l. semsus dyasus, et ut ibi resp. legibus bene constituta, ita hic susprojuss supi honos e domestica regni Persarum disciplina celebratur.

916. zóspos kodeűr, i. q. alibi kodos. 4. c. v. 59. 921.

917. derensieur de floribus dicitur, ut Lat. detondere.

918. sqq. yā—Ilsevāv. Terra vero cum gemitu luget Persarum pubem a Xerze mactatum, Orcum colonis implente. ocurve Adou, acerbissima regis reprehensio.

921. zégne Ardes, flos et ernemer-

tum patrie.

922. 50. ware yas over pussas deder, utique enim decem millium hominum seges. Hæc dicens confirmat id, quod paulo ante dixerat, rolla parss.

924. al al—neòvas àluas. Heu heu praclarum robur! Egregium regni praesidium quod perdidi!

925. sq. βασιλιῦ, γαίας αΙνῶς. Quo niam γαίας cun sequentibus conjunctum vix idoneum sensum præbet, optimum fuerit comma post γαίας ponere; ita in his verbis

'Asia di Adar, Busilio yains.
nova latchit regis vituperatio.

. 926. diene nimberm. Gravi lapsu

Ξές.	"Οδ' έγων, οὶ οὶ, αἰακτὸς,	
	Μέλεος, γέννα γά τε σατρί-	
	α κακὸν ἄρ' ἐγενόμαν.	
Xe.	Πρόσφθογγόν σοι νόςου, ταν	930
	Κακοφάτιδα βοάν	
	Κακομέλετον ίὰν	
	Αριανδυνού Αρηνητήρος	
	Πέμψω, πέμψω,	
	Πολύδακουν λαχόν:	932
Ξέρ.	"Ιετ' αἰανὴν καὶ στανόδύς τον	
•	Δύσθεοον αὐδάν.	
	Δαίμων γὰς δδ' αὖ	16.49
	Μετάτρεπτος ἐπ' ἐμοί.	
Xo.	Ήσω τοι καί σανόδυςτον	940
	Λαοπαθή τε σεδίζων	
13.		

227. In hujus, et qui sequantur duorum versiculorum collocatione secutus sum Schol. metricum, qui ait priores duo, 927, 928. esse anapæsticos i 99 neupopir, ultimum vero, 929. dimetrum e proceleusmatico. Ita nihil opus est mutari. Brunckius autem sine codicis auctoritate d' d', in der, et lystôpar in ipaar 9 mus tavit, hosque versiculos hunc in modum constituit:

TOD igor, dor, alaxtes uilses girra zal ya

Πατεία κακὸν αξ' ἰφαώνθην. 928. γέννα] γένναν Rob. 929. ἰγινόμο 929. iyevómar] Sic Guelf. Vit. reliqui iyevéme. 930. πρόσφθοργου] πεὸ φθόργου Ald. πεὸς φθόργου Rob. πεοπφθόργου Guelf. 933. Μαριανδυνοῦ] μαριανδινοῦ Ald. Μαριανδινοῦ Rob. 937. δόσθερου] δύσ-θερου Ald. 938. δό αδ] δὸ ἄν Ald. 939. μιτάτεριπτος] Sic Reg. B. as-939. μετάτριστος] Sic Reg. B. με-μεσάτροσος Mosq. 940. πσω τ] τάτροπος Guelf. Rob. Turn. Vict. Cant. μεσάτροπος Mosq. น้อน รอง Ald. 941. มละสล9ที่ ระ] Abest ระ Rob. Turn.

in genua cecidit; i. e. viribus fracta est. " Sic Herodot. l. vi. c. 28. μιτά δὶ ταῦτα ἡ ναυμαχία ὑπολαθοῦσα ἰς γόνυ τὸ πόλιν ἴβαλι." Abresch.

933. Мариновичой Эрпинапрос. Маriandyni, s. Mariandeni, Bithynia populus. Apud eos solemnis erat cantilena, qua hominem quendam priscum nomine Borimum inclamabant, quem viri illustris ac divitis filium, forma et ætatis vigore excellentem, cum suis intentus negotiis, messoribus quod biberent dare vellet, ideoque aquatum exisset, evanuisse narrabant. eum quærentes indigenæ flebilium canticorum lamentis prosequebantur. Auctor est Nymphis apud Athenæum. (Deipnos. lib, xiv. c. 3. Cf. et Hesych, in Magiatonie Senves, et in Buen

μος. Item Polluc. Oπons. lib.iv. c. 7.) Scite igitur Chorus ab hac re colorem sententiæ duxit. Nam ipsi quoque tot millia civium, qui ad bellum exicrant, nunquam redituri, carmine lugent, corumque desiderio tabescunt. Acclamabimus tibi, inquiunt, infaustani vocem, lugubre carmen, quast Marian. dyni cujusdam cantoris lacrymosam nemiam.

936. sq. "ir"-aidás. Edite verd tuctursam doloris et ejulatus plenam vo-

989. μιτάτριπτος. Cf. v. 901. 940. How to zal warodverer. Nist hic forte substantivam librariorum culpa excidit, repetendum est ex v. 935 λ inχà», vel αὐδὰ» e v. 937. -941. AnoruSh, Celebrare calamita-

'Αλίτυπά τε βάρη Πόλεως γέννας σενθητήρος. Κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν. 'Ιώνων γάρ ἀπηύςα 'Ιώνων ναύφρακτος *Αρης έτεραλκής, Νυχίαν πλάκα κεοσάμενος Δυσδαίμονά τ' ἀκτάν. Οὶ οὶ οὶ βόα, καὶ ωάντ' ἐκπεύθου. 950 Ποῦ δέ σοι φίλων όχλος, Ποῦ δέ σοι σαραςάται Οίος ήν Φαρανδάκης, Σούσας, Πελάγων, Καὶ Δοτάμας, ήδ' Αγδαβάτας, 955

944. ἀρίδακρυν] εὐριδακρυν Ald. Turn. 946. καύφρακτος νιόφρακτος Ald. 947. "Λρης ἐτιραλκῆς] Pauwius emendabat "Λρης ἐνιραλκῆς, perperam. 948. κυχίαν] Præter necessitatem Arnaldus corrigebat βρυχίαν. Abreschius, al quid nunandum esset, βυθίαν se malle profitetur. Heathius post Pauwium præfert μυχίαν. Sed bene se habet vulgata lectio. 951. ποῦ δί σου φίλον ἔχλος Recepi lectionem a Sreph. memoratam, quam etiam enarrator metrorum Græcus in cod. suo invenerit necesse est; propterea quod hunc versiculum, item ut sequentes, trochaicum ἰρθημμερῖ pronuntiat. ποῦ σοι φίλον ἄλλος ἔχλος Rob. ποῦ δὴ φίλον ἄλλος ἔχλος Guelt. In reliquis est ποῦ δὶ φίλον ἄλλος ἔχλος. Forte autem ν. 950, 951. transpositi sunt. Si enim Chorus, postquam ista δυσδαίμους σ' ἀκατὸν dixisset, statim pergeret:

wou di co pilan ixlos . . .

aptius interpellaret Xerxes:

Ξέρ.

ાં હો હો βόα καો સર્વાન દેમનાઇન્સ્થ,

nec minus concinne Chorus orationem interruptam sic persequeretur:

wei di en wagururan;

954. Σούσας] Σούδας Turn. Πελάγων] καὶ Πελάγων Rob. 955. καὶ Δοτάμας] Abest καὶ Rob. καὶ Δομάσας Turn. 'Αγδαδάτας] Αίγαδάτας Ald. 'Αγαδάτας Turn. Vict. Cant.

ses luctuose hujus urbis progeniei ab hostibus immissas et a mari inflictas. λαυπαθή βάρη clades, quam ab Atheniensium populo passi sunt Persæ. ἐλίτυπα βάρη, illa nimirum supra narrata v. 406. sqq.

945. denven, scil. yiven. Gracorum enim navalis Mars illum juventutis florem eripuit, nobis adversarius, infrassum mare, et calamitosa (Psyttaleæ scil. insulæ, ubi il quos Xerxes in præsidiis reliquerat trucidabantur) littora depopulatus.

948. νυχίαν πλάπα, propter oppomitum δυσδαίμονα άπταν, de maris aquare, quam cum Abreschio de navibus capere præstat. νιχία ωλλάς endem est,
quæ supra vocabatur δάλασσα κουαγίων ωλήδουσα καὶ φόνου βεστῶν, ν.
418. δυσδαίμων ἀπτὰ quæ tuerit, intelligitur e v. 445. sqq. κιίρισθαι, demeti, ad utrunque pulcre refertur.
In maris eniu æquore naves et milites
classiarios, in insula Psyttalea equites
peditesque demessuerant Græci. νιχίαν, nocturram, b. e. funestam, infaustam. Caliginis enim imagine sæpius
apud nostrum illustratur calamitatis
notio.

Ξέρ.

Xc.

Ψάμμις, Σουσισκάνης τ'
'Αγβάτανα λιπών;
'Ολοοὺς ἀπέλιπον Τυρίας
'Εκ ναὸς ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς
Σαλαμινίσι, ςυφελοὺς
Θείνοντας ἐπ' ἀκτάς.
Οἱ οἱ οἱ, ϖοῦ δέ σοι Φαρνοῦχος
'Αριόμαςδός τ' ἀγαθὸς
Ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ,
"Η Αίλαιος εὐπάτωρ
Μέμφις, Θάςυδις, καὶ Μασίςςας,
'Αςτεμβάςης τ' ἠδ' Υςαίχμας;
Τάδε σ' ἐπανηςόμαν.

Œέρ.

'Ιὼ, ὶώ μοι μοι Τὰς ωγυγίους κατιδόντες

970

965

956. Σουσισπάνης σ'] καὶ Σουσισπάνης σ' Rob. καὶ Σουσισπάνης Vict. Cant. 957. 'Αγδάνανα] 'Ακδάνανα Ald. ἐκδάναν Rob. σάκδαναν Turn. Vict. Cant. Nos 'Αγδάνανα Cum Brunckio verum putamus. λιστον] ἐκλιστον Rob. 958. ἐστολιστον] Ικλιστον Rob. 959. ἐκ ναὸς Ροb. βρίστας] απουνας Vit. Μοσι. ἐπ' ἀκναῖς] ἐπ' ἀκραῖς conj. Pauw. 960. Σαλαμινίσι] σαλαμινήσι Ald. 961. συφιλούς Θιίνοντας ἐπ' ἀκναῖς Αld. Turn. συφίλου Θιίνοντας ἐπ' ἀκναῖς Guelf. Vit. συφίλου Θανόντας ἐπ' ἀκναῖς Ald. Turn. συφίλου Θιίνοντας ἐπ' ἀκναῖς καὶ. Cant. In Reg. utroque Θιίνοντας. In Reg. B. ἀκναῖς ε ἀκναῖς Vict. Cant. In Reg. et ἀκναῖς. 962. Φαρνῶχος Vit. Φανοῦχος Rob. 963. 'Αριόμαρδός σ'] Καριομάρδος σ' Ald. Rob. Turn. κ' Αριόμαρδός σ' Vict. Cant. In Codd. Regg. legitur Καρίσμαρδός σ'. In Reg. B. notatur γρ. καρίσμαρδός σ'. Recte autem Brunckius, quem imitati sumus. 964, 965. ποῦ δὲ εὐπάνσυς] In Aldina sic:

ποῦ δὲ σεδάλμις ἢ λιλαιάται ποῦ δὲ σενάμης ἄναξ ἢ λίλαιος εὐπάτως.

In Rob. ita: ωνῦ δὶ σινάλκης ἄιαξ μίμφθης. In Turn. Vict. etc. pro Σινάλκης, quod Brunckius dedit e Reg. B., scribitur Σιδάλκης. 966. Μίμφις] Μίμφθις Ald. Rob. Θάρνδις] Θώρνδις Ald. Θάμνοις Rob. Μανίσεας] μανίσεης Ald. Rob. Vict. Cant. 967. Τσαίχμας] οἰσαίχμας Ald. οἰσαίχμας Rob. 968. Ιστανηρόμαν] Hanc scripturam Brunckius e pravis codd. Regg. lectionibus eruit. In Reg. A. est σὶ ισαναιρόμην. In B. ἰσανίρωμαι. In edd. Ald. Rob. Turn. Vict. Cant. ἰσανίρομαι. 970. ὡγυγίους] ὡγυγίας Ald. Rob. Turn. Vict. Cant.

958. sqq. bloods anthroo Tuens in vade liptorias in an ara is Ladaminio, subtlood Stinoras in an ara s. Repetitio vocabuli and h. l. incommoda et parum decora. Fortasse verba in anana Enam decora sensui aut metro decedit, si ita legeris:

Ex vads ipportus superdous

Θείνοντας ἐπ' ἀπτάς.

961. Βίνοντας. "Glossa in Reg. A. τυπτομίνους. Supra v. 308. κκάμενοι "κόμενοι" Ισχυράν χθόνα; quod hanc lectionem confirmat. Præpositio verbo jungenda: ἐπιθείνοντας συφιλούς ἀκτάς." Brunck.

968. irangó : 21. Malim optativum irangoipar.

Στυγνάς 'Αθάνας, σκάντες Ένὶ σιτύλω *Ε ε ε, τλάμονες 'Ασπαίρουσι χέρσω. *Η καὶ τὸν Περσῶν αὐτοῦ

Xo.

975

974. deraicouri] draicouri Ald. 975. aurou auro Ald.

974. àsmaiçeus: Liery, palpitant in terra. Nimirum tanquam in rem præsentem deducit eos qui audiunt.

975. sqq. ἐφθαλμέν. " Ita dictum, quod ejus ope wárra, ut loquitur Suidas (v. opanhuos Barilius) o Barilius Imenimu, omnia (scribit Apuleius de mundo) que ubique gererentur discebat. Etenim Persarum reges ministros quosdam habuere, qui ἐφθαλμοὶ βασι-Ains, imperatoris oculi (reddente Apuleio), dicebantur a munere vel officio; quicquid enim in toto regno ageretur, corum erat ad regem deferre. Hesychius: Buriling opanhies inimmeré eis und Basilius laisnomes, es loimeñre τὰ πράγματα, ὅν τοῦ βασιλίως ὁφθαλ-μὸν ἰκάλουν. Aristides orat. panegyr. Cyzicena : 'O mir yae rur II serur Ba-जार्रेश्वेद देवेंब्रहा या वेर्व्हिक्ट्रिक सहस्वमृत्येया यहेर παλούμενου βασιλίως έφθαλμέν. Dio Chrysost. Orat. iii. de Regno: 'Ο μίν Πίρσης ΐνα τινὰ ἴσχιν, ὀφθαλμόν βασι-λίως λιγόμινον, τοῦτον οὐ σπουδαΐον ἄν-Spector, &M' in the latentieran agreen δτι τοῦ ἀγαθοῦ βασιλίως οἱ Φίλοι πάντις siele io Salusi. Quibus tamen verbis bis peccatum est; neque enim uni tantum, nec alicui e vulgaribus deferebatur hoc officium. Duos fuisse ait Scholiastes noster, isto munere functos; at Xenophon plures, imo multos; postquam enim eos refellerat, qui unicum existimarunt, Cyrop. lib. viii. 2. 10. (Verum ibi Xenophon magis quid melius sit, quam quid fieri soleat exponit, omninoque magis monendi principes causa, quam ad historiæ veritatem disputare videtur.) si di vis οίτται Iva algeron civas έφθαλμον βασι-Au, oun dedus oleran dalya yan ils an Bon nai els anovene mox subjicit, ouro મેં જન્મમેટ મોર ઉલ્લામાંમાં હૈયલ, જન્મમેનો દેવે opantes soliferan. un decenam unsσαχού λίγειν τὰ μὰ σύμφορα βασιλεί, डॅन्बर्स क्रुपेन्ग्रे संप्रवर्णनान्त्र, प्रस्रो स्वाहारसे क्रो rómpoga, derig abril ragórros. Ita ot Lucianus de mercede conduct. 🏅 🖛 🕉 🕹 όφθαλμοί βασιλέως πολλοί, οὐ μόνον το ληθή όρωντις, άλλ' αιί τι προιπιμιτρούν-τις, ως μη νυσάζιιν δοκοίεν. Aristoteles Politic. lib. iii. (Scholiastæ Aristophanis in Acharu. laudatus) laul sal võr έφθαλμούς πολλούς οἱ Μόναςχοι ποιούσιν abrair. Quod etiam ait viros hoc officio functos graves non fuisse, sed vulgares, rursum falsus est Dio. Alpistum Xerxis έφθαλμέν σις έν vocat Æschylus noster, non otioso epitheto: hoc enim titulo insigniti erant proceres Persici, quod vel ex hac fabula plus semel discendum estvidentur #150) apud Persas Eunuchi quidam, regi propter fidem summo in pretio. Etenim σαρά τοῖσι βαρδάρουσε (inquit Herodotus lib. viii.) τιμιώτερος tion of Edvouzon wisnes Avera The masons Two iveggion. Quod vero tales fuerint έφθαλμεί βασιλίως, ab Heliodoro diserte proditum est, Æthiop. lib. viii. Πιοσών γάς βασιλείας αὐλαῖς ὀΦθαλμοὶ καὶ ἀποαὶ, τὸ εὐνούχων γένος. οὐ παίδων où svyyevelas tò aisòv the turalas metaσπώσης, άλλὰ μόνου σοῦ Ψισεύσανσος ἀναρτώσης. Enim vero regis oculi inter satrapas regni Persici numerantur. Scholiastes ad illud Aristophanis in Acharn.

Καὶ νῦν ἄγοντις Ϋκομιν ψιυδαρτάζαν Τὸν βασιλίως ὀΦθαλμόν.—

ανω Ικάλου, inquit, τοὺς Σανεάπας, δ. Δν πάντα ὁ βασιλοὺς ἱπισπόπι, quem exscriptum more suo tradit Suidas in ἐφθαλμὸς βασιλίως. Sic et Philostratus in vita Apollonii lib. i. Σασεάπας δὶ τῆ φρουρῆ ταύτη Ιτίτακτο, βασιλίως τις είμας ἐφθαλμός." Stant. Α καὶ—νιμπακὰν—Ιλιστε. Num etiam ibi Persarum multa millia, quorum imperator crat, numerautem, tuum fidum oculum illic reliquistis Etsi que Stanleium modo exponentem audivinus, vera sunt, et idoneis scriptorum testimoniis confirmata, facile tamen fieri potuit, ut Æschylus hac translatione usus necad

Σον ωις ον οντ' οφθαλμον Μυρία μυρία ωεμπας αν, Βατανώχου ωαΐο' "Αλπις ον Τοῦ Σησάμα τοῦ Μυγαβάτα, Πάρθον τε, μέγαν τ' Οἰβάρην "Ελιπες, ἔλιπες;

980

Zép. Xo. Zép. *Ω & δαίων.
Πέρσαις άγαυοῖς κακὰ ωρόκακα λέγεις.
*Ίυγγά μοι δῆτ' ἀγαθῶν
*Ετάρων ὑπομιμνήσκεις,

"Αλαςα ςυγνὰ πρόκακα Λέγων. βοᾶ βοᾶ

Μελέων ένδοθεν ήτος.

985

976. σὸν πιςὸν] τὸν σὸν πιςὸν Rob. Vict. Cant. σὸν τὸν πιςὸν Turn. ὅντ' ἐρθαλμον Sic Rob. ἐκόντ' ἐρθαλμον Ald. Turn. Vict. Cant. ἐκαντόρθαλμον conj. Stanl. 978. Βατανάχου] Βατανόχου Ald. Rob. [urn. 979. Σπαάμα] Sic Mosq. Reg. Α. Σπαάμου Vict. Cant. Μυγαδάτα] Μιγαδάτα Ald. μιγαδάτα Rob. 980. Πάρθον] Πάρθον Vict. Cant. Οἰδάρον] οἰνοδάρον Ald. αίνεδάρον Τurn. 981. ἄ ὁ ձαΐων] Choro tribuuntur Ald. At in Rob. ἴλιστε ῖλιστε quoque Xerxi adsignantur. In Vict. Cant. ἄ δαΐων legitur sub Xcrxis persona. Pro ἄ δαΐων Hicath. conj. ἄ δαΐμον. 982. πρόπαπα] ἔνγα λdd. μω] με Rob. Reg. A. Ald. ἐκρὶς παποῖς Rob. 983. ἴνηγα] ἴνγα Ald. μω] με Rob.

illos apud Persas proprie sic dictos βασιλίως δοβαλμούς, nec ad eos, qui proprio nomine πισοί appellabantur, respexerit, sed potius πισοί δοβαλμού, suo ingenio obsecutus, dixerit fidum regis amicum. Nam Germani quoque ejusmodi regis administrum simili metaphora appellant des K nigs rechte Hand. πιμπας ης a πιμπάζιη, quod est proprie quinos numerare, universe autem de copiarum numeratione ponitur.

981. sqq. s s datur — norg. In hisce versiculis vel personarum distinctionem, vel ipsam quoque verhorum seriem interpolatione quadam turbatam esse suspicor. Non enim bene coëunt inter se ea quæ Chorus dicit, Higraus—Aiyzış, et quæ subjungit Kerkes, Topya værquiperforus—Aiyw, turque vel versum 982. supposititum esse judico, vel alternas dialogi partes ika distribuendas:

Biçins. L'É datur. Χορός. Πίρσαις άγαυοῖς παπά **πρόπαπα λί**-

' Ιυγγά μοι δήτ' ἐγαθῶν 'Ετάρων ὑπομιμνήσκιις "Αλαςα τυγνὰ πρόκακα Λίγων.

Αίγων. Ξίςξης. βοᾶ βοᾶ Μιλίων Ϊνθοθιν ήτος.

Xogós.

Kaì μπν etc.

982. zaza węśzana non ut Stanl. interpretor mala malorum prasaga, sed mala prasentia, urgentia, ante oculos pestia.

983. sq. Tvyya iráęw, desiderium amicorum. Nisi torte Æschylus hic scripserat üyàr, e quo si Choro verba tribuerentur, hic sensus exsisteret: Tu igitur me mones, ut et horum amicorum causa clamorem, h. e. fiebilem lessum, edam. cf. v. 930. 940. 1036.

Xo. Καὶ μὴν ἄλλο γε σοθούμεν Μάρδων ἀνδρῶν μυριοντάς χαν Ξάνθην, ἄρειόν τ' Αγχάρην, 990 Δίαιξίν τ', ήδ' 'Αρσάκην 'Ιππιανάκτας Κιγδαγάταν, καὶ Λυθίμαν, Τόλμον τ' αίχμας ακόρεςον. Ξίρ. *Εταφεν, έταφεν, οὐκ άμφὶ σκηναῖς 995 Τροχηλάτοισιν, όπισθε δ' έπόμενοι. Βεβάσι γὰς οίπες ἀκρόται ςρατοῦ, Βεξάσιν, οι οι, νώνυμοι. Xo. Ίη ὶή, ὶω ὶω ὶω ὶω, Δυσδαίμονες έλετ' ά-1000 ελπτον κακόν διαπρέπον Ολον δέδορκεν άτα. Ξέę. Πεπλήγμεβ', ολαι δαίμονος τύχαι.

988. ἄλλο γι] Sic Reg. A. ἄλλο τὶ Vict. Cant. 989. Μάςδωτ] Perperam Stanleius corr. Μάςδωτ. ἀνδεῶν] ἀνίσων Pauwio metri causa scribendum videbatur. μυριοντάςχαι] μυριοντάςχαι Ald. Vict. μυριόναςχοι Rob. 990. Ξάνθητ] ξάνθον Rob. 993. Κιγδαγαται] πυγδαγάταν Ald. πυγδάται Rob. λυθίρωσι] Sic Reg. A. λυθίριαν Ald. Rob. etc. 994. τόλμων τ΄] τόμων Ald. Rob. τόλμων Turn. Vict. Cant. τόλμων τίλμων σίλμων τίλμων τίλμων τίλμων τίλμων τίλμων διαθίλ Αθοίο βνο. ἔταφνι ἔταφνι βιαθίλ (Vickenaer ad Eurip Hippol. 1247. Δοίιο βνο. ἄναφινων. Τταφνι ἔταφνι διαθίλ (Vickenaer ad Eurip Hippol. 1247. Δοίιο βνο. Καθίλ (Vict. Cant. εὐκ λοβ.) Αθοίς στο διαθίλ Αλθ. Τυτη. Vict. Cant. ἐνάμινος Τυτη. 997. ἀκρότωι] lia est in Rob. et apud Schol, quoque memoratur. Vulgo in edd. ἀγρόται. 998. βιζῶτιν εἰ εἰ νώνυμωι] βιζῶτιν εἰ νώνυμωι Vit. βιζῶτιν εἰ κόνυμωι Rob. βιζῶτιν εἰ εἰ νώνυμωι] βιζῶτιν εἰ το τίνουμωι Vit. βιζῶτιν διαίμωνις Ιών ουτίες τερετίτυπ Ald. υττυπαφυε bis Rob. ἐλὶ his, ἰὰ quater Turn. Vict. 1000. δυσδαίμωνις] διαίμονις εἰνείτ. Rob. δείμωνις Μοκς. ἔθνε΄ Μοκς. 1003. δαίμωνος λίν αἰῶνος Ald. Turn. Vict. Cant. δὰ ἐι αίῶνος Rob.

994. Τόλμο h. l. nom. propr. σόλμο esset audacem et promtum. " σολμίσατος superlativus extat ap. Sophocl. Philoct. v. 998." Abresch.

995. sq. Iraque—saio?: à inéquise. Corrigendum sine dubio inequises. Sepulti, sepulti sunt, non cum tentoriis curribus vectis, nec cum comitibus fumus persequentibus. Aut, si mavis, inequises, ut ad comitatum curruum pertinent. Si prius amplexus fueris, saio? à inequises, positum erit pro siò appl saio? i inequises. Mos enim Persis crat, principum viorum funera in curribus tentorio testis efferre, mul-

tis quoque exsequias euntibus.

997. sq. p. lar. páropas. Perierunt enim Principes exercitus, perierunt, cheu inglorii.

1000. δυσδαίμοντς non cum lat. interpr. vertendum pessimi demones, sed infelices. Sensus: Heu, infelices vos, qui putrastis clade vestra, s. rebus male gestis, inspervium insigne malum, quala cum voluptate special Ate.

1003. sqq. σταλέβωθ, είαι δαίμετος σύχαι. Hanc lectionem a Scholiaste commemoratam recte Brunckius prætulit vulgatæ. Perculsi et afflicti sumus, talæ fortuna adversitates in nos irruerunt.

Xo.	Πεπλήγμεθ' εὔδηλα γάς	
	Νέαι νέαι δύαι δύαι.	1005
fr	'Ιαόνων ναυβατᾶν	
	Κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.	
	Δυσπόλεμον δή τὸ γένος Περσών.	
Ξέρ.	Πώς δ' ού; ς εατον μέν τοσούτον	
•	Τάλας σέπληγμαι.	1010
Xo.	Τί δ' οὖν; ὅλωλεν	
•	Μεγάλα τὰ Περσῶν.	
Zíę.	Οράς το λοιπον τόδε τας έμας ςολά	ĩς;
Xo.	'Ορῶ, ὁρῶ.	
Zéę.	Τάνδι τ' διςοδέγμονα	
Xo.	Τί τόδε λέγεις;	
Ξές.	σεσωσμένον	1015
,	Θησαυρον βέλεσι.	
Xo.	Βαιά γ' ως άπὸ ωολλών.	
Ξέę.	'Εσπανίσμεβ' άρωγῶν.	
Xo.	Ίαόνων λαὸς οὐ Φυγαίχμας.	
Έέρ.	'Αγανόριος' κατεϊδον	1020
•	Δ è $\varpi \widetilde{\eta} \mu$ ' \widetilde{a} e $\lambda \pi au$ o $ u$.	
Xo.	Τραπέντα ναύφρακτον	

1004—1008. Choro tribuuntur Ald. Xerxi ab aliis. 1004. εδδηλα γλε] εδδηλον sine γλε Rob. 1005. νίαι νίαι] νία νία Ald. 1006. ναυδατῶν] ναυδατῶν Ald. ναυδατῶν Turn. ναυατῶν Reg. A. unde Brunckius doricam terminationem sumsit. 1008. τὸ γίνος Περοῶν γίνος τὸ Περοῶν Guelf. Ald. Turn. Vict. Cant. τὸ γίνος Περοῶν Rob. Brunck. 1011, 1012. αδ Χετχεπ referuntur Ald. 1011. τί δ' οῦν ;] Ita emendandum censui pro vulg. τί δ' οῦν. Nam si vel maxime sic distinguatur: τί δ'; οῦν δλαλε-Περοῶν, addito interrogandi signo post Περοῶν, incommoda tamen h. l. est interrogatio. Et librari επριμε pro οῦν dederunt οῦχ vel οῦ. δλαλε μεγαλα] δλαλε μέγα Ald. 1014. Verba τάνδι—9ποαυρὸν βίλεει absunt Ald. βίλεει post 9ποαυρὸν οπίτιτur Rob. σεσωσμένον—βίλεοι Choro adsignata Turn. σεσωσμένον ad Chori erationem refert Vict. Cant. τάνδι] τάνδι Turn. 1017. Χετχί tribuitur Ald. Τurn. 1019. Post φυγαίχμας interrogandi signum Turn. Vict. Cant. 1020. ἀγανόριες ἀγανόριες Rob. 1021. δὶ πῆμ Abest δὶ Rob. 1022. καύ φρακον γαύφρακταν Ald.

wεσλήγμεθα cum 'Ιαόνων 1. πύρςαντις conjungendum, interjectis illis εὐληλα—δύαι.

1008. sq. ερατόν—πίπληγμαι. Tansus enim exercitus nobis fusus fugatusque est.

1010. sq. ví d' ov; — Пьегот. Quid

magna eorum fortunu eversa est.

1014. sqq. rávði-Bílissi. Et.hane saggittas recipicutem, scil. pharetram . . . servatum a nobis telorum receptaculum.

1019. sqq. Iterum poëta auribus inservit Atheniensium.

1022. sq. ναύφρακτον δμιλον exquisite classem dixit.

	Έρεῖς ὅμιλον ;	
Zię.	Πέπλον δ' ἀπέρφηξ' ἐπὶ συμφορά κακοῦ.	
Xo.	Παπαῖ, ωαπαῖ, ωαπαῖ, ωαπαῖ.	1095
Zέρ.	Καὶ ωλείον ή ωαπαί μεν οὖν.	
Xo.	Δίδυμα γάρ έςι καὶ τριπλᾶ.	
Zέρ.	Λυπρά, χάρματα δ' ἐχθεοῖς.	•
Xo.	Καὶ σθένος γ' ἐπολούσθη.	
Zię.	Γυμνός είμι ωροπομπών	1030
Xo.	Φίλων τ', ἄταισι ωοντίαισι.	
Ξέę.	Δίαινε, δίαινε ωημα ωρός δόμους δ' ίλ	1.
Xo.	Αΐ αι αι αι, δύα, δύα.	
Zέρ.	Βόα νυν άντίδουπά μοι.	
Xo.	$oldsymbol{\Delta}$ όσιν κακὰν κακοῖς.	1035
Ξερ.	"Ιύζε μέλος όμοῦ τιθείς.	
Xo.	'Οττοττοτοϊ.	
Ξέρ.	Βαςεῖά γ' ἄδε συμφορά.	
Xo.	ΟΊμοι, μάλα καὶ τόδ' άλγῶ.	
Ξέę.	"Ερεσσ' έρεσσε, καὶ ς ένας ἐμὴν χάριν.	
Xo.	Διαίνομαι γοεδνός ών.	1040

1024. ἀπίβρηξ] ἐπίβρηξ Ald. Rob. Turn. ἐπίβρηξά γ' Vict. Cant. 1025. παπαῖ παπαῖ Rob. 1026. μὶν οὖν absunt Ald. μὶν οὖ Vit. Mosq. 1028. Choro tribuitur Ald. Turn. χάρματα χαρίσματα Ald. 1029. καὶ 29ίνος γ'] Ita Brunck. e Regg. Reliqui καὶ σδίνος δ΄. ἐκελούσθη] ἐκολούθη Ald. 1031. φίλων τ', ἄπαιοῖ φίλων ἄπαιοῖ Guelf. Rob. Turn. Vict. Cant. 1033. αἴ bis tantum Rob. 1034. βόα νυῖ βόα νῦν Ald. Rob. Turn. 1037. ὀποτοτοῖ ῖ ἐνοτοτοῖ ἐνοτοτοῖ Ald. Rob. ὀποτοτοτοῖ Vict. Cant. αδεί Sic Vit. Reg. A. αδεί Δια Rob. Vict. Cant. 1038. ἔμωῖ οτ Ald. Rob. 1039. ἔμωσὶ ἔμωσεὶ Male Pauwius corrigebat ἄρασο΄ ἄρασοτ. 1040. γοιδοὺς

1024. ἀπίρρης. Cf. v. 466. 1026. καὶ Ψλιῖον ἢ wawaὶ μὶν οῦν. Hoc idem valet ac: nunquam satis deploranda hæc est calamitas. Vernacula oratione: O mehr als tausendfaches Weh!

1027. δίδυμα καὶ τριπλᾶ, i. e. multiplicia, infinita.

1028. Avereá—. Tristia nobis, at hostibus latabilia.

1032. diam, i. q. dázem.

1034. avrídourá rivi Boãr est claino-

ribus alicujus chimores regerere.
1035. Sori- Marsis. Heu malam malorum malis retributionem! Inest acerba Xerxis castigatio. "Ceterum casuum bic notes ejusdem vocabuli

1036. μίλος δμοῦ τοθείς, cantum simul condens, de lugubribus cantilens modis. Nostri dicerent: Giess deins Klage in Trauertönen aus. Et sequitor Chori vox δτεστοτοῖ, in cujus pronuntiatione sine dubio flebilibus vocis flexionibus usus est.

1039. lefereur h. l. pectus tundere. 1040. διαίνομαι γοιδνός &r, lacrymis diffluo luctu oppressus.

Zέρ.	Βόα νυν άντίδουπά μοι.	
Xo.	Μέλειν ταάςεςι, δέσποτα.	
Ξέρ.	Έπορθίαζε νῦν γόοις.	
Xo.	'Οττοττοτοί. μέλαινα δ' αὖ μεμίζεται	
	Στονόεσσα ωλαγά.	1045
Zές.	Καὶ ς έρν' ἄρασσε, κάπιβόα τὸ Μύσιον.	
Xo.	Ανια, άνια.	
Zέρ.	Καί μοι γενείου πέςθε λευκήρη τρίχα. "Απριγδ" ἄπςιγδα, μάλα γοεδνά.	
Xo.	"Απριγδ' άποιγδα, μάλα γοεδνά.	
Zέρ.	'Αΰτει δ' ὀξύ.	1056
Xo.	Καὶ τάδ ἔξξω.	
Ξέρ.	Πέπλον δ' έρεικε κολπίαν άκμη χερών.	
Xo.	'Ανια, ἄνια.	
Zéę.	Καὶ ψάλλ' ἔθειςαν, καὶ κατοίκτισαι ερο	ατόν.
Xo.	Απριγδ' ἄπριγδα, μάλα γοεδνά.	1055

τις γι ίδνὸς το Mosq. 1042. μίλισ] μίλισ Ald. μίλι conj. Pauw. 1044. μιμίζεται] Additur μοι, illaque verba μίλασα—μεμίζεται μω tribuuntur Xerxi Ald. Rob. Turn. μεμίζεται μοι καὶ σ. π. Vict. Cant. sub Xerxis persona. In Regg. abest καὶ, idque pariter ac μοι, quod e glossa in textum venit, recto Brunckius expunxit. 1047. ἄπια ter repetitum Ald. Rob. Turn. 1048. πίεθι] ὅπιεθιν Ald. ὅπιεθιν Guelf. Τurn. 1049. ἀπριγθὶ ἄπεργθα Μοσq. 1051. καὶ τάδι ἄξω Ald. καὶ τάδι ἄξω Rob. Turn. Vict. Cant. 1052. ἔξειμε κολπίαι] ἄμιδι κολπίαν Rob. ὅρικὶ ἐγκολπίαν Guelf. ἄρρικι κολπίαν sic Mosq. 1053. ἄνια ter Ald. Rob. 1054. κατερίνται] κατοίκτιζε Rob. Τυrn. Illud Brunckius eruit e Regg.

1042. μίλιν πάρις, δισπότα. " Interpres: lugubriter cantare licet. Quem equidem sensum e Græcis non elicio, nec credo usquam facile μίλιν ita usurpatum occurrere. Æschylus certe non alio novit significatu, quam vulgari. Vid. S. C. Theb. v. 289. Agam. 379. et 578. et Rom. v. 3. I aque μίλιν πάριςι δισπότα significat, id vero mihi curæ est domine." Abresch.

mihi cura est domine." Abresch.

1043. ἰσορθίαζε νῦν. Rectius, ut opinor, scriberetur ἰσορθίαζε νυν γόοις. Incipe igitur, luctuosum recem ede!

"Ut hic ἰσορθιάζειν, ita ἐοθιάζειν ν.
684. et ἰζορθιάζειν Choöph. 169. et ἰσορθοδοῆν Eurip. El. 142." Abresch.

1044. sq. μίλαινα— ωλαγά. Atra vero, h. c. lugubris, et gemitu mista adderetur plaga. Hæc nimirum dicentes frontem percutiunt.

1046. zariba ed Músior. Et Mysorum more h. e. admodum flebiliter sociferare. cf. lex. Æschyl. v. Músios.

1048. πίρθι — τρίχα. Ει barbæ mihi cancs pilos perde, i. e. evelle. μα h. l. πλιοιάζει.

1049. ἄπριγδα vox est pilos sibl præ dolore tenaciter et cum impetu vehementi evellentium. μάλα γόιδια, scil. ταῦτά ἰςι, supra modum hæc sunt lugubria. Ridicule nonnulli in vocabulo γόιδιος dotis significationem quærunt; e. c. Heathius vertit: dotem luctui optime convenientem.

1054. καὶ ψάλλ Τθειραν. Et velle comam. Hesych. ψάλλειν, σίλλειν.

idem: ψηλαι, τίλλια.

王ég.	Διαίνου δ' ὄσσε.	
Xo.	Τέγγομαί τοι.	
耳kg.	Βόα νυν άντίδουπά μοι.	
Xo.	Oì oì oì oĭ.	
Zέρ.	Αἰακτὸς ἐς δόμους κίε.	10 69
Xo.	'Ιω ὶω Περσίς αΐα δυσβάϋκτος.	
Ξές.	'Iwa δη κατ' ἄςυ.	
Xo.	'Ιωὰ δῆτα ; ναὶ, ναί.	
Zές.	Γοᾶσθ' ἀβροβάται.	
Xo.	'Ιωὶ ὶωὸ, Περσὶς αῖα δυσθάϋκτος.	1065
Zέρ.	*Η ή ή ή, τεισκάλμοισιν,	
•	*Η ή ή ή, βάρισιν όλόμενοι.	
Xo.	Πέμψω σε δυσθρόοις γόοις.	

1056. diairen d' sees] diair' sees Rob. 1059. # ter Ald. 1061. 1065. duccineres] " Voces là là sunt extra versum, qui dimeter est trochuicus. Vulgo perquam absurde legitur dielares. Reg. A. utroque in loco habet dielares, quod et hic B. exhibet, cum varia lectione die Cures, et glossa due géneros, altero in loco præstat descaines cum var. lect. discantes. E corruptis lectionibus non difficile erat sinceram eruere อิษาใสบันางสุ, quo refertur unice glossa อิษาใหล่งกระจะ Extat vox illa supra v. 572." Hactenus Brunckius; recte ille quidem et sapien-1062. ind Sic Mosq. 1064. yours! in yours! ter. At edd. omnes item Guelf. habent dielares. Regg. hoc et sequenti versiculo recte pro vulg. id. 1064. yourd' li yourd' Rob. Pro yourd' algoldras Pauwio in mentem venit scribere yourd' reclaras. 1067. ολόμενοι] ολλομέναισι Rob. ολύμενοι 1066. et sq. #] Ter tantum Ald. sic Mosq. 1068. πίμψω σε] πίμψω σώσε sic Ald. πίμψω σώνε Guelf. πίμψω sine of Rob.

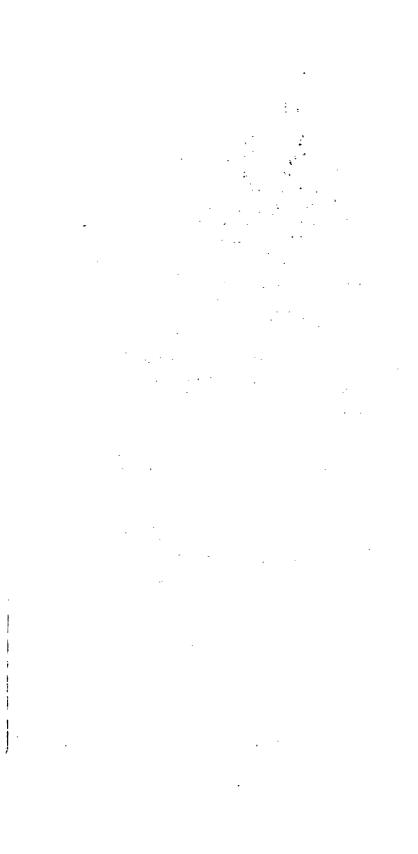
1064. γοῦσθ' ἀξειξάται. "Recte hic se habet ἀξειξάται, leniter ac pro dignitate incedentes, non præ nima tristitia ἀκόσμως se gerentes. Ita Hesych. ἀξενόμιναι, ειμυνόμιναι ; et apud Suidam ex Herodoto ἀξεν, σιφνό. Et hoc seasu usurpari videtur in fragmento e veteri quodam scriptore a Suida v. 'ἀξεὰ βαίνων allato: 'Εκιίνες δυτικς ἀξεὰ βαίνων iδίκαι ἔχων τὰς ὁρεῦς ὑστερημίνας ἄνω, licet aliter Suidas eumque secutus Kusterus interpretentur." Heath. Nobis in ἀζειδάτων lentus gradus, tristitiæ conveniens designari videtur.

1066. sq. σεισπάλμοιστο — βάριστο ἀλίμετοι. Grave est, quod etiam in extremis, quæ pronuntiat, verbis causam calamitatis nominat.

1068. win to your Persequamur te infandis querelis, gravi lucius strepitu. Atque ita demum Xerxem in regiam deducunt. Vide autem, quam sollerter Æschylus in isto senum Xerxisque colloquio omnia luctus indicia ac signa exhauserit, quam nihil omiserit, ad summam Xerxis miseriam declarandam. Clamor enim, fletus, suspiria, vociferationes, singultus, vestium scissiones, corporis afflictio, capilli barbæque vulsiones, planctus, incessus tristis ac lentus, genuum tremor ac solutio, hæc omnia inter se varie juncta tam expressum efficiunt simulacrum tristiæ, ut majus perfectiusque nihili fingi aut excogitari possit.

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΕΡΣΩΝ.

AD PERSAS

EXCURSUS I.

DE TRAGŒDIÆ PERSARUM CONSILIO

ET ADORNATIONE.

ARCHENTUM Persarum simplex et unum est, e Salaminia Xerxis clade deprontum; idque poëta sic tractavit, ut singulæ fabulæ partes ad idem caput referrentur, nulla minus apte cum proposito cohæreret. Senum choricorum in principio dramatis de regis fortuna male timentium prologus ipsum quoque spectatorem attentum reddebat, in societatem quandam sollicitudinis eum vocans trabensque; isque animi sensus augebatur ominosis Atossæ somniis, quæ quam vera fuerint mox e nunții narratione intelligitur. Is nempe res a Xerxe male gestas exponit; unde senes cum regina in summam animi tristitiam vertuntur. Quæ vero supersint calamitates, et qua ratione in posterum eas evitare liceat, ab umbra Darii docentur; cujus evocatio, ut tum erant hominum opiniones, et veri speciem haud mediocrem habebat e, et magnam addebat spectaculo gravitatem. Xerxis denique reditus finem fabulæ facit idoneum, ad misericordiam excitandam aptissimum. Integra igitur est fabula, principio suo, medio, fine conclusa; nibil est quad addi velis, nibil quod melius abfuisse videatur.

Multo plus autem narratur in hoc dramate, quam agitur; ai quidem ea tantum agi in scena proprie dicas, que quibus causis eveniant, et quomodo eveniant, suia ipsiusoculis cernat spectator, non ex aliorum dictis intelligat. Una est actio, vere hoc nomine digna, umbræ Darii evocatio, que quidem quibus auctoribus, et quam qb causam et quomodo perficeretur, ipsi qui in theatro consederant, videbant. Reliqua pars tragædiæ vel in sensibus animorum exprimendis, vel in narratione

genio poëseos Ebrasorum scribere instituit. (v. Geist der Ebräischen Poësie, 2 Th. p. 200.)

a Itaque ejus exemplo ad illustrandam Samuelis ab inferis evocati historiam usus est nuper Cel. Herderus in elegantissimo libro, quem de in-

rerum gestarum versatur. Prima enim scena suspensos inter spem et metum senum Choricorum animos ostendit; secunda visi nocturni reginæ oblati narrationem habet, addito de rebus Atheniensium colloquio, in quo nulla est vis ad agendum aliquid, nulla colloquentium mobilitas; nulla rerum gerendarum perplexio. Nullum hic personarum animis vel vetus consilium eripitur vel novum inseritur. Sequitur scena, quæ nuntium advenientem sistit, in qua profecto omnia narratione conficiuntur; e qua magna quidem audientium perturbatio, summusque luctus ac tristitia exsistit; nihil tamen uspiam est actuosum, nihil quo aut novas res moliri aliquem, aut inchoatas perficere videas. Idem de reliquis Chori canticis, ac de extrema scena, quæ ejus cum Xerxe colloquium habet, existimandum.

Quamquam vero, si agendi vim ac celeritatem spectes, quietum potius hujus fabulæ et otiosum, quam agile vividumque ingenium est, magnum ei tamen e concitato narrationum genere lumen accedit. Somnii enim Atossæ narratio aperta, dilucida, verisimilis; illa vero, quam nuntio poëta tribuit, prælii Salaminii descriptio in magna dignitate summam quoque evidentiam habet, res ut omnis ostendi potius oculis, quam auribus narrari videatur.

A morum notatione exigua est hujus tragodiæ laus; unius enim fere Darii mores diligentius vel narrando expressi, vel ab ipso loquente proditi et patefacti. Contra multis iisdemque egregiis morum præceptis ac sententiis abundat. Incertas enim hominum spes, et fortunæ nimium fallaces blanditias (v. 91, sqq.), periculosam magnarum opum ac divitiarum conditionem (v. 161. sqq.), animi humani nimiam in sperando timendoque temeritatem (v. 597.), insolentis hominum superbiæ pænas (v. 817. sqq.) apto et gravi sermone declarari videas. In sensihus autem et affectibus cum alibi, tum in hac quoque tragodia regnat Æschylus. Chorus enim, et Atossa, et nuntius, denique Xerxes, per vices metum, consternationem, luctum, dolorem, pudorem, desperationem, ita perspicue produnt, ut non fictum poètæ sermonem, sed verissimas naturæ voces audire tibi videare. Nulla umquam flebilior elegia condita est, quam alterna illa Xerxis et Chori querela! Quam sinceram animi pietatem, quam fervidos desiderii igniculos illa senum cantica spirant, quibus tum evocant animam Darii, tum abeuntem prosequuntur!

Nullum autem aliud fabulæ argumentum deligere poterat, quod magis Atheniensium animos alliceret, quam Persarum ab iis nuper devictorum historiam; in quo sic versatus est, ut ubicunque commode fieri posset, se auribus populi daret, ejusque laudis avaritiæ satisfaceret.

Omnino autem sic misericordiam theatri movit, ut animos utrimque a mollitie et immanitate abduceret; sic metum, ut eos a nimia audacia non magis, quam ab ignavia imbelliaque derivaret; διὰ ἰλίαν καὶ φόζου, ut ait Aristoteles, ποιών τῶν τοινότων παθημάτων κάθαρου.

EXCURSUS II.

DE SERIE REGUM PERSARUM ÆSCHYLEA

AD VERS, 769, 100,

STANLEIO Æschylus multum a reliquis historicis in recensenda Persiæ regum serie discedere videtur. Verum si rem attentius disquiramus, nulla fere inter Herodotum et Æschylum discrepantia invenietur, certe non ejusmodi quam conciliare difficile sit. Primum Persarum regem Æschylus Medum dicit. Eumden: nominat Suidas: Mndes & var Megear Basideus. Est autem ille Darius Medus, alias Astyages dictus. Quod ipse Stanleius Cedreni auctoritate confirmavit, qui (pag. 148.) Milos Δαρείος, inquit, και 'Aguáyns Ιλίγετο, wárres δὶ ἦν Κύρου. Astyagis bujus, s. Darii Medi filius, quem Æschylus non nominat, est Cyaxares. Ejus filius Cyrus tertius ab Æschylo numeratur. Quartus, quem non nominat ejus filius est Cambyses. Quintus Smerdis. Jam inter hunc et Darium in Æschyleo verborum contextu sextus Maraphis, septimus Artaphrenes recensentur. Stanleius hoc ita explicat, post necatum a septem conjuratis Smerdin Magum non statim Darium regnum excepisse, sed e ceteris conjuratis nonnullos ante eum regnasse, quibus ille e medio sublatis demum imperio potitus sit. Atque in eandem fere sententiam ivit Waltherus, in singulari libello, quo hunc locum illustravit; existimans Æschylum ex antiquioribus Persicæ historiæ fontibus hausisse . Ego vero haud scio, an totus hic versiculus:

"Enros di Majapis, l'Edomos r' Agrapeires,

a glossatoris potius, quam ab Æschyli manu profectus sit. Cum nimirum septem principes Persarum ad Smerdin tollendum conjurasse notum esset b, scholiastes forte quidam ad explicanda Æschyli verba os του δην χείος, adjecerat septem conjuratorum nomina tribus senariis inclusa, e quibus tertius co facilius in textum irrepere potuit, quod numerus τιντος ordini regum ab Æschy-

b Eorum nomina apud Ctesiam hæc sunt: Onophas, Idernes, Norodobates, Mardonius, Barises, Artaphernes, Darius; apud Herodotum vero Otanes, Hydarnes, Megabyzus, Gobrias, Aspathines, Intaphernes, Darius.

[•] Waltheri commentatio de antiquissimis Asiæ monarchis ad locum Æschyli v. 762. sqq.

lo enumeratorum responderet. Certe si abesset hic versiculus, nihil ad sensus orationisve absolutionem desideraretur. Præterea me offendunt duo nomina regum nude sic deinceps posita. Melius quoque illo versu deleto verba i pò wálso v lungon cum antecedentibus cohererent, et Herodoti narrationi aptime convenirent. Sed nolumus huic conjectura diutius immorari.

VARIETAS LECTIONIS

IN

EDITIONE PORSONIANA:

IN PROMETHEO VINCTO,
SEPTEM ADVERSUS THEBAS,
FT
PERSIS.

.

VARIETAS LECTIONIS

IN

EDITIONE PORSONIANA,

QUE SINE EDITORIS NOMINE PRODUIT GLASGUE 1795. FOL.

IN PROMETHEO VINCTO.

ver. 9. opi] Porsonus opi. 134. ἰκ δ' ἔπληξε] μύχον, ἰκ δ' ἔπληξε. 16. रब्गे के कारी रब्गे मार्ग मार्ग मार्ग मार्ग 147. πίτεα] πίτεαις. 21. 00 τέ του] ουτε του. 150. 3ì] 3ì 3ú. 34. φθίγξη] φθίγξιι. 196. βλάπτη] βλάπτιι. 201. Toens] Topas. 39. supperis] Euryeris. 213. ὑπιείξοντας] ὑπιεσχόντας. 51. n' oùdir] noùdir. 242. záz] záz. 52. imilen] imileu. 274. ipoì] poi. 53. Ιλινύοντα] Ιλιννύοντα. 309. yiveral yiyvers. 57. n' où] zoù. 347. sal] x' al bene. 59. zág] nág. 350. aug. aug. 60. noi] n di. 386. τάμπλάκημ'] ταπλάκημ'. 66. Jace stra] varestra. 395. ¿ omittit. 73. หลุ่สเวิดบัธีต] หลัสเวิดบัธีต. 408. κάςχαιοπέ.] τ' άςχαιοπς. 416. μάχαις] μάχας. 93. aixíaisi] aixíaisiv. 418. πόρον] τόπον. 107. οδόντ' έμοὶ] οδόν τε μοι. 430. ὑποςινάζιι] ὑποδαςάζιι. 111. πίφηνι] αίφηνι. 438. προυσιλούμενον. 112. ἀμπλακημάτων] ἐπλακημάτων. 442. πταίσματα] πήματα. 114, 115. Porsonus ita constituit: 457. is es] ies. A, å, ia, ia. 463. ζιύγλησι] ζιύγλαισι. Τίς ἀχὰ, τίς ἐδμὰ προσίπτα μ' ib. σάγμασιν] σώμασιν, male cum sequentibus verbis copulatum. άφιγγής; 117. TIS omittit P. 465. ὑΦ' ἄεματά τ'] ὑΦ' ἄεματ'. 472. aunis] aizi;. 132. 8' ip'] 8i p'. 3 K

wer. 473. πλάνη] πλανζ. 476. θαυμάση] θαυμάσει. 477. πόρους] δόλους. 481. σφίσι] σφίσιν. 517. ae' & Zsus] aem Zsus. ib. & Serieres;] puncti signo finit. 521. ξυναμαίχεις;] puncto distingui-529. Ιλινύσαιμι] Ιλιννύσαιμι. 540. δερχομίνα] δερχομίνη. 541. Post hunc versum defectus versiculi septimi antistrophici asteriscis notatur. Recte. 543. γιώμα] γιώμη. 545, 546. ita constituti: Die ians axaeis Χάρις, ὦ Φίλος εἶπε, πε τις ἀλκά. 548. όλιγοδρανίαν] όλιγοδρανίην. 550, 551. in unum contracti: 'Αλαὸν * * * γένος ἐμπεποδισμέ-747 554. sq. hoc modo ordinati: "Εμαθον τάδε, σὰς Προσιδούσ' όλοὰς τύχας, Προμη-Deũ. 556. 8' imoi] di moi. 557. 87] à, 7'. 559, 560. in unum contracti. 563. ya] yñ. 564. mirelveri] wireiveriv. 565. ἀμπλακίας] ἀμπλακίης. 566. δλίκη] δλίκα. 567. yas] yns. 575. zuvayetei] zuvnyetei. 575. sqq. ita constituti: Κυνηγετεί--- παραλίας Ψάμμον-δόναξ 'Αχίτας-ποῖ Πω-πλάνου. 582. raied | rimers raied. et versus clauditur in εὐρών. 584. sqq. ita divisi: Οίτεηλάτο δε δείματι δειλαίαν

Παράκοπον ώδε σείρεις ;

Ποντίοις δάκισ ι- μηδί μοι

Πυεί-κάλυψον, π

ver. Φθονήσης εθγμάσον Εναξ. 591. τᾶς—πλύεις; Κλύεις πρόσφθω γμα τᾶς βουκίρω παρθίνο cum tamen Iambi superscripserit. 600. irńruma] iruma. 604. vágueur] ad hunc versum retrahitur aixíais. 606. แท้งเฮเ] แท้งเฮเง. 607, 608. in unum contracti. 609. ἀλλ' ἐμοὶ] ἀλλά μοι. 611. τί με χρή] τίς μη χρή. 614. 8, TI] 8TIE. 620. åeμοῖ] åeμοῖ-622. airn airei. 625. ἀμπλακημάτων] ἀπλακημάτων. 634. ¾ ms] ms. 635. ๛องโบนที] ๛องโบนนั้. 636. zápoi] zápoi. 642. κάποκλαῦσαι] τὰποκλαῦσαι. 653. mae Berein] mae Bereie. 663. Δωδώνης] Δωδώνην. 665. δαίμοσι] δαίμοσιν. 668. Ands Bağıs Bağıs Anden 682. änear] änenr. 692. ἔπιχι] ἄπιχι. 693, 694. ἐποτ' ἔποτ' πὐχόμην ξ. μ. λ.] in unum contracti et scripti อบีสอร อบีสอร ทยีхอยา รู้. น. λ. 695. sqq. ita ordinati: 'Es aroavinav, où d' Los duediala, Καὶ δύσοιςα πήματα, λύματα, δείματ' αμφήπει Κίντεφ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν. 715. ἀφίξη] ἀφίζει. 730. TEn] TEs. 732. Σαλμυδησία] Σαλμυδησσία. 744. देनहेंहेंड्य दे देनहेंहेंस्टर. 748. 11 1 quater repetitum. 749. κάναμυχθίζη] κάναμυχθίζα. 772. θιμιτόν] ρητόν. 776. Audai] Audeis - - - -831. ἐπμιμόχθηκε] ἐπμιμόχθηκεν. 844. χειμάζη] χειμάζει.

856. Βιγημάτων] γεννημάτων.

865. εώμαθ' ὧν] σωμάτων,

866. didiğirmi] di diğirmi. 872. εq. ἐπαμίλυνθήσεται. Γνώμαιν] άπαμελυνθήσεται Γνώμην 881. χεόνου] λόγου. 883. أكدكدكدكدكوآ أكدكون, أكدكون. 894. sqq. ita constituti: Os wewers in young Τόδ' εξάσμοι και γλώσσα διιμυθολόγησεν. 900. yámas prorsus e textu ejectum. 902. sq. sic divisi: Meipas * * * * * Αιχίων Διὸς εὐνάσειραν Τδιισθε πίλιυσας. Μήτε Ελαθείου γαμέτα τινί Tar if objetou. 908. wórar e textu ejectum. 909. sqq. hoc modo collocati: 'Εμοί δ' ότι μέν δμαλος ο γάμος

"Apolos, où didia undi necieróvar

ver. Otar Teat Equator Tune westδίςποιτό με. 915. αἰθάδης φρινών] αὐθάδη φρονών. 925. πυεπιούν] πυεπιόον. 955. warne e' armyer] warne arm-958. ald' laar'] abdinar'. ib. und tuoi] undi uoi. 1003. حَمَّانًا ۚ إِمَّا تَحْمَّا هِ. Sed hic أَمِنًا præstat. 1016. τίγγη] τίγγι. μαλθάσση] μαλθάσσει. 1015, 1016. Airais 'Emais] Kine Ai-TRIS. 1018. βιάζη-μάχη] βιάζυ-μάχυ. 1019. σφοδεύνη] σφοδεύνει. 1030. λάξρος] λαζρώς. 1065. เม อิน ซล์ชี ล้ายมูน์] เม ชี เย้ายมูน์. 1079. ar' iyal a'ya.

IN SEPTEM ADVERSUS THEBAS.

-000000000

12. Jear, sic enim in edit. nostra ex-254. avaexáen] avaexáesi, cudi debebat] Lear. 255. καί με καὶ πᾶσαν πόλιν] καμὶ 🕏 28. 'Axaitòa] 'Axaitòa. σὶ καὶ πόλιν. 34. sudmeesire] su Supesire. 280. δουρίπληχθ'] δουρύπληχθ'. 61. πλευμόνων] πνευμόνων. 303. Dioyeveis] Dioyeveis d. 62. vnès] væés. 310. πομάτων] πωμάτων. 68. lon] lou. 313. [4] 4. 84. ωσὶ χείμπτισαι] ἐγχείμπτισαι, 323. สท์งอี อ่างอาร์สง] อีอี อ่างอาร์สง. 115. δοχμολοφάν] δοχμολόφων. 340. เป็ร ล้า] เบ็รเ. 156. ἔμμιν] ἔμμι. 419. vur] vũv. 174. wardinas] wardinaus. 215. νιφομίνας] γιφομίνης. 436. γεάμμασι] γεάμμασι». 227. שומדתף, שינים, בשדה במדה שומדתף, 440. ανδεάσι] ανδεάσιν. Juny colluses. 447. lenzasutror] ifeixasutror. 228. 7 17'] 3/ 7'. 483. ráði] rūði. 229. xaxeisi] xaxeisiv. 494. äwası] äwasır. ibid. τὰν ἀμήχανον] τὸν ἀμήχανον. 500. Δυνάς] Θύας. 502. pécar] pécas. 230. in xultauf] nal xultauf. 250. ednour-niet ;] ednour-nies 511. ame] à 'rne. 251. ἀξαγμὸς] ἀξαγμὸς δ'. 518. ที่ธรทุนยาพา] ที่ธรพุนยาน.

ver. 529. Boppsiais] Boppalais. 830. σολεμάςχας] σολεμάςχους. 562. "Ew9sv] # 'Ew9sv, fortasse errore 838. Aviàs | Ovás. typogr. pro # 'Ender. 839. δυσμόρως] δυσμόρους. 860. sq. ita scripti: 594. åeisos] dixmios. 603. uncis inclusus. Τὰν ἄςονον μιλάγχεοκον 609. indinus] indinus. Ναύτολον Δεωρίδα. 650. "Est, wareger] "Ett wareger. 874. αλαίω] αλάω. 654. μίμψη] μίμψει. 881. λύμφ] λύμη. 669. चल्लाके चल्लाका. 920. οὐ φιλογαθής] additur ἐσύμως. 687. τί μίμονας] καὶ μίμονας. Versi-922. πλαιομένας] πλαομένας. culi strophici sic digeruntur: 924, 925. ita divisi: Kai-Superan-Пर्वश्वा है शंक्राम के दे-Dis-xazov & Βλίοισιν ως ερξάτην. "Εκδαλ' ἔρωτος ἀρχάν. 930. wed wardin wernardin, et drieu 694. Antistrophici sic divisi: ad hunc versum referuntur. ' กมองิลมท์ร ฮ ลังลง ไมเ ยอร เรือ-935. Sin] dñea. 945. σίδαρος] additur winges e seq. Teúνει τεικεόκαε πον άνδεοκηαείαν τεversu. λείν 949. λαχόντις] e seq. versu adjungi-Αίματος οὐ θεμισοῦ. tur & miles. 697. ἐχθρὰ] αἰσχρά. 962. ἔληξ ὁ δαίμων] ἔληξε δαίμων. 976. σίλας—ἀδιλφιαί.] σίλας αίδ' 700. κεκλήση] κεκλήσει. 701. 8' oùz] oùx. άδιλφιαὶ άδιλφιῶν. 702. out' ar iz xtear] in xtear orar. 978, 979. ita scribuntur: . Πέτνιά τ' Οίδίπου σκιὰ 712. φασμάτων ένυπνίων] ένυπνίων φαν-Μέλαιν', 'Εριννύς ή μεγασθενής τασμάτων. 741. sqq. ita constituti: TIS El. Τίς ἄν σΦε λούσειεν ; ὧ et sic quoque v. 990. sq. Πόνοι δόμων νέοι σαλαι-982. κατίκταν:] κατίκτανεν. οῖσι συμμιγεῖς κακοῖς. 186. τάλανα ταθόν] τάλανα καὶ ταά-750. sq. ita digesti: Ber. Χεησηρίοις, Βνάσκοντα γίνversiculo 998. δώμασι præcedenti junctum. νας άτες σώζειν πόλιν. 752. zearndeis d' in] zearndeis in. 1000. δυσπότμων] δυσόνων. 784. ita constituti: 1002. Ενουλυπονώτατοι] πολυτονώτατοι. Δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν-1011. συγῶν] εἴεγων. Πατεοφόνο χιεί των 1035. xaxãv] xaxã. Κειισσοτίχνων όμμάτων ἐπλάγ. 1043. Ságoti] abest comma, ut Ságoti z9n. cum sequentibus constructum 791. διαχειεία ωστε λαχείν] δία χεεί sit dativus voc. Ságres. **Ψ**οτε λαχείν. 1049. οὐκ ἡτετίμηται] οὐ διατετίμηται. 806. uncis inclusus, ut spurius. 1062. ἐπὶ τύμδον] ἐπὶ τύμδο. 807. αὐτοκτόνων] αὐτοκτόνων . . . ad-1068. vís &v ovy] vís &v. dito aposiopeseos signo. 1070. χλαίοντας] χλάοντας.

IN PERSIS.

wer. ver. 13. «Zuni»] #Zuni. 277. vatgotv] vatorotv. 16. 'Αγξατάνων] 'Εκζατάνων. 279. sqq. ita ordinati: 28. εὐτλήμονι] ἐν τλήμονι. ∆usaiavñ Higsais datois, 29. 'Αςτιμζάςης] 'Αςτημζάρης. 'Ως πάντα παγκάκως "Θεσαν, 35. Aiyumenoyeris] Aiyumeoyeris. ΑΙ ΑΙ, σεατοῦ φθαείντος. 284. suyvaí y' 'ASavai] suyval d' 'A-37. dyvyious] dyvyias. Savai. 46. ἄξμασι Φολλοῖς] Φολλοῖς ἄξμασιν. 58. va σομπαίς] υποπόμπαις. 285, sqq. hoc modo divisi: Μεμνῆσθαί τοι πάρα ώς πολ-65. wiwieani] minieanir. λὰς Πιεσίδων μάταν ἔπτισαν 66. durigropov] dure postremæ syllabæ Εὔνιδας ήδ' ἀνάνδρους. ad sequentem versiculum relatæ, 68. in duo versiculos divisus : 306. z' 'Aeyńsns] zdeyńsns. Λινοδίσμο σχεδία 311. iz miãs wisor] l'arror iz miãs. 315. ωοεφυεία] ωοεφυρά. Hoedpor aprifas. 316. "Aga 905] "Aga Cos. 69. "Ελλας] "Ελλης. 73. ποιμανόχιον] tres postremæ syl-320. Σησάμης | Σεισάμης. labæ sequenti versiculo præ-325. Iraexos] araexos. 334. ratgen] vaterer. 75. in duo versiculos divisus: 336. vausi] vausiv. 342. δοχώμεν-μάχη.] δοχούμεν-μά-Διχόθεν, πεζονόμοις "Ex TI Salásons. xy; interrogative. 570. Tolaut'] Toraut'. 94. εὐπετίος] εὐπετοῦς. 381. หลัง] หลอง. 104, 105. ita constituti; 414. waiova'] wais 9iva'. Διίσειν, ίσσιοχάρμας τε αλόνες, 416. dil di. Πόλιων τ' άνας άσεις. 110, 111, sic: 450. zerivoity] zeriveiav. 456. 'zuzdourto] 'Ezuzdourto. Πίσυναι λεπτοδόμοις πείσμασι λαorigois TE MAXAVAIS. 461. **κριωκοπούσι] κριοκοπούσι**. 477. ποῦ τάσδι γ' ἔλιπις] ποῦ τάσδ 150. εμή, την προσπιτνώ εμή, προσilures. KITYÑ. 161. ἀνατείψη] ἀντείψη. 490. ές τε] ήδέ. 169. τοῦδ' ἰμοὶ] τοῦ δί μοι. 504. 'minter] imitver. 230 due µàs] due µaïs. 533. 'Aybarávar] 'Exbarávar. 237. διά χιρών] διά χιρός γ'. 536. διά μυδαλέοις] διαμυθαλέοις. 244. slon] slou. 5.46. vũ yàe] vũ δή. ibid. vnutern vautern. 548. γὰς | μίν. 253. Higeais] Higeai. 556. TI Yae Salassious S'] TI zai Sa-**2**59. **καὐτὸς**] αὐτός. λασσίους.

568. sq. non integri versus, sed pedis

tantum defectus notatur sic:

260. µazeociores] additur e seq. vers.

ίδι.

814. weòs yàv] weòs yā.

ver. 'Απτας αμφί Κυχρείας' ἐὰ * * * σίνε καὶ δακνάζου. 574. γναπτόμενοι] γναμπτόμενοι. 579. Δάκουσιν Τρρανται] hic versus prorsus ejectus. 581. 'δυρόμενοι] Δυρόμενοι. 587. Reodmirvovets] Weodievovets. 597. ἐμπορος] ἔμπειρος. 606. anu 7'] anu 3'. 608. जबन्दो जबाठेवेड व्येमव्यव्हें जबाठेवेड जब-Tel Wetuperiis. 629. ψυχην] ψυχάν. 648, 649. ita constituti: 'Αϊδωνεύς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης 650. "Ακακον — Δαρείον] Δαρείον, οίστ ἄνακτα Δάςιιον. 651. #ww.or'] wor'. 653. sq. ita divisi: Θιόμησως δ' Ιπικλήσκιτο Πίρσαις Θεόμησως δ. 656, 657. ita divisi: Βαλήν άξχαῖος βαλήν "IS, 7200. "Ελθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμ-Cov ox Sou. 662. et 669. ∆agei avei] ∆ageiar ol. 663. sqq. ita collocati: "Οπως καινά τε κλύης Νία τ' άχη. 672. δυνάςα δυνάςα] δυνάτα δυνάτα. 674. διάνοιεν] διάγοιεν. 675. α ώσα γᾶ σᾶ τᾶδε. 681. τάφου πίλας] απίλας τάφου. 707. ös 3', ins] de ins. 717. σρατιυμάτοιν] σρατηλάτων. 732. TELEUTÄS] TELEUTÄV. 788. izteleuthoai] izteleuthoeir. 742. ieòv] izeóv. 748. wóvos] wógos. 764. οἰαποσερόφουν] ή αποσρόφουν. 770. nogure] 19urs. 775. uncis inclusus. 776. หลุ่งม-ที่จะโอง] หล่งผู้ วู' รัพบุธส

τουπες ήθελος πάλου.

792. «"coutt] «coutt.

825. lausin] lausin. 838. Ψυχη διδόντις ที่อื่องท่า] ชิบังทา อิเδόντες મેઠેલ્મ્મે. 859. देवर्गग्या देवकी हो नेम्ब हो-] देवर्ग-१००६ देनकीराँड के 🕶 🗢 870. πύεγον] πύεγοι. 873. αὐχόμεναι] ἐχόμεναι. 886. μισακτίους] μισάγκτους. 894. sqq. ita divisi: Καὶ τὰς εὐχτεάνους Karà nañeor Iónies wadsárdesus · EALÁVAN ERCÁTUne adeateure desein. 'Ακάματον δὶ παρῆν. 904. Whayais or wortiaisir] when שמוניו שיידומוניוי. 920. 'Αγξατάνων] άγδαξάται. 924. al al bis tantum. 925. sqq. in tres divisi: 'Ασία δὶ χθών βασιλεῦ Taías airos airos 'Επὶ γ. κίκλιται. 926. γόνυ] γοῦνυ. 929. ἐγενόμαν] ἐγενόμην. 934. sq. sic in unum contracti: Πίμψω σολύδακουν ἰαχάν. 939. μιτάτριπτος] μιτάτροπος. 951. ποῦ δέ σοι φίλων έχλος] ποῦ λ φίλων άλλος όχλος. 961. azràs] azrãs. 966. Mariseus] Marisens. 968. ἐπανηςόμαν] ἐπανίςωμαι. 970. ωγυγίους] ωγυγίας. 976. σὸν] τὸν σόν. ibid. örr'] # drr'. 979. Σπεάμα] Σπεάμου. 981. 🍒 🎝] 🕉. 989. μυριοντάρχαν] μυριόνταρχον. 995. ἔταφεν, ἔταφεν] ἔταφον, ἔτα-Por. 996. öniedi] öniedir. 997. аксоти:] аусоти. 1007. δη τὸ γένος] δη γένος τό. 1008. xãs 8 oð; searer] xãs 8 es SPETÉS.

ver.

1010. ví 8 our; shahir] ví 8; oùx 8-

λωλεν.

.1014. in duo divisus:

'0ونة غوة

Tárde e' elsediquera.

1015. στουσμένο Choro tribuitur, verbis τί τώς λίγως annexum. rer.

1024. amijing | imijing.

1031. φίλων τ' ἄταισι] φίλων ἄταισι.

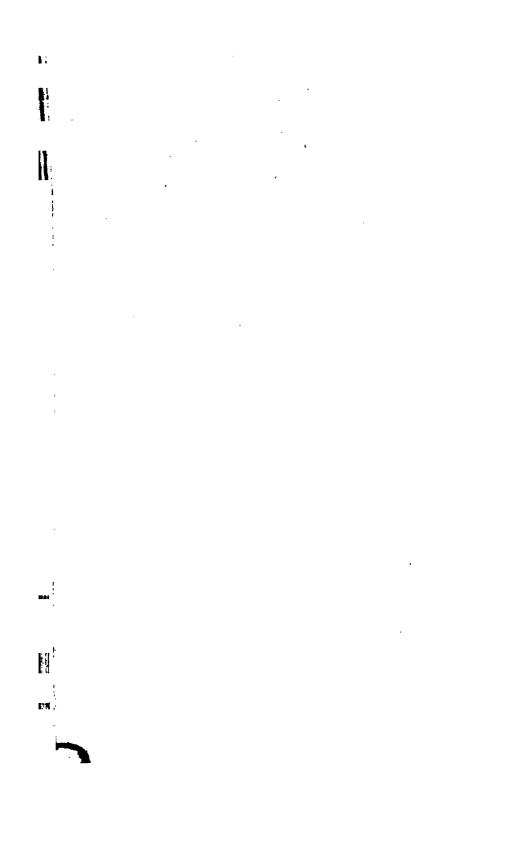
1044. sqq. ita divisi:

'Отетететей.

Midawa d' aŭ pspiferas

Kai sorótera whayá.

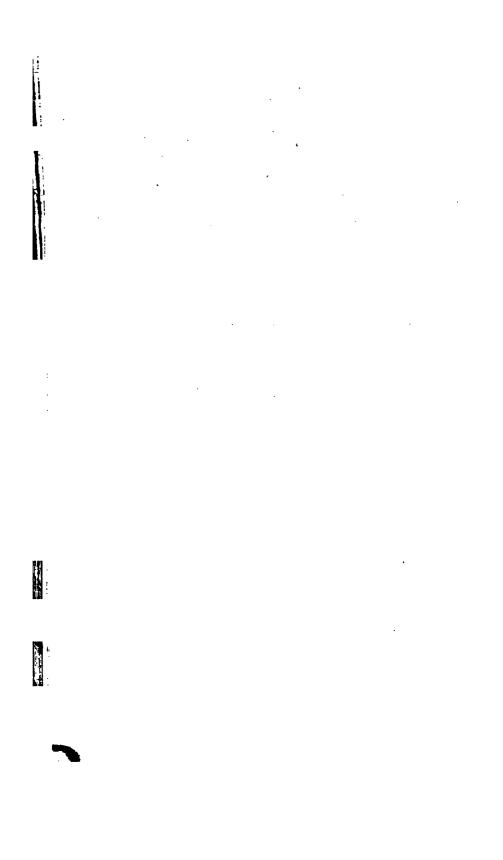
 • · • .

.

•

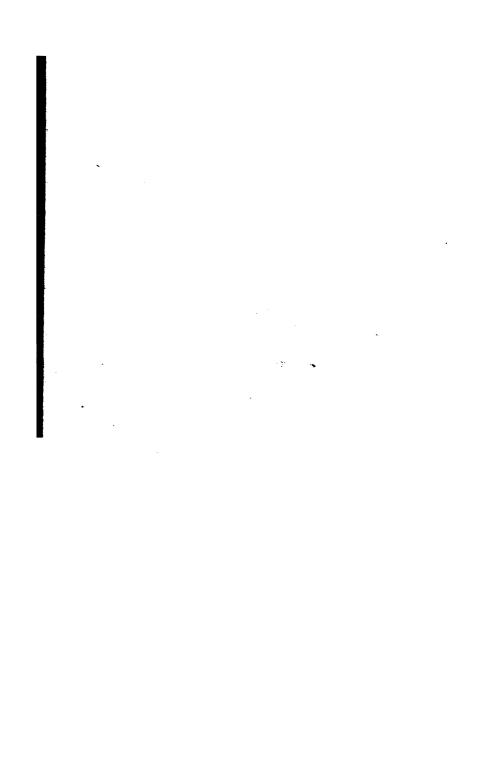

•

•

•

•

A.

.

Y

